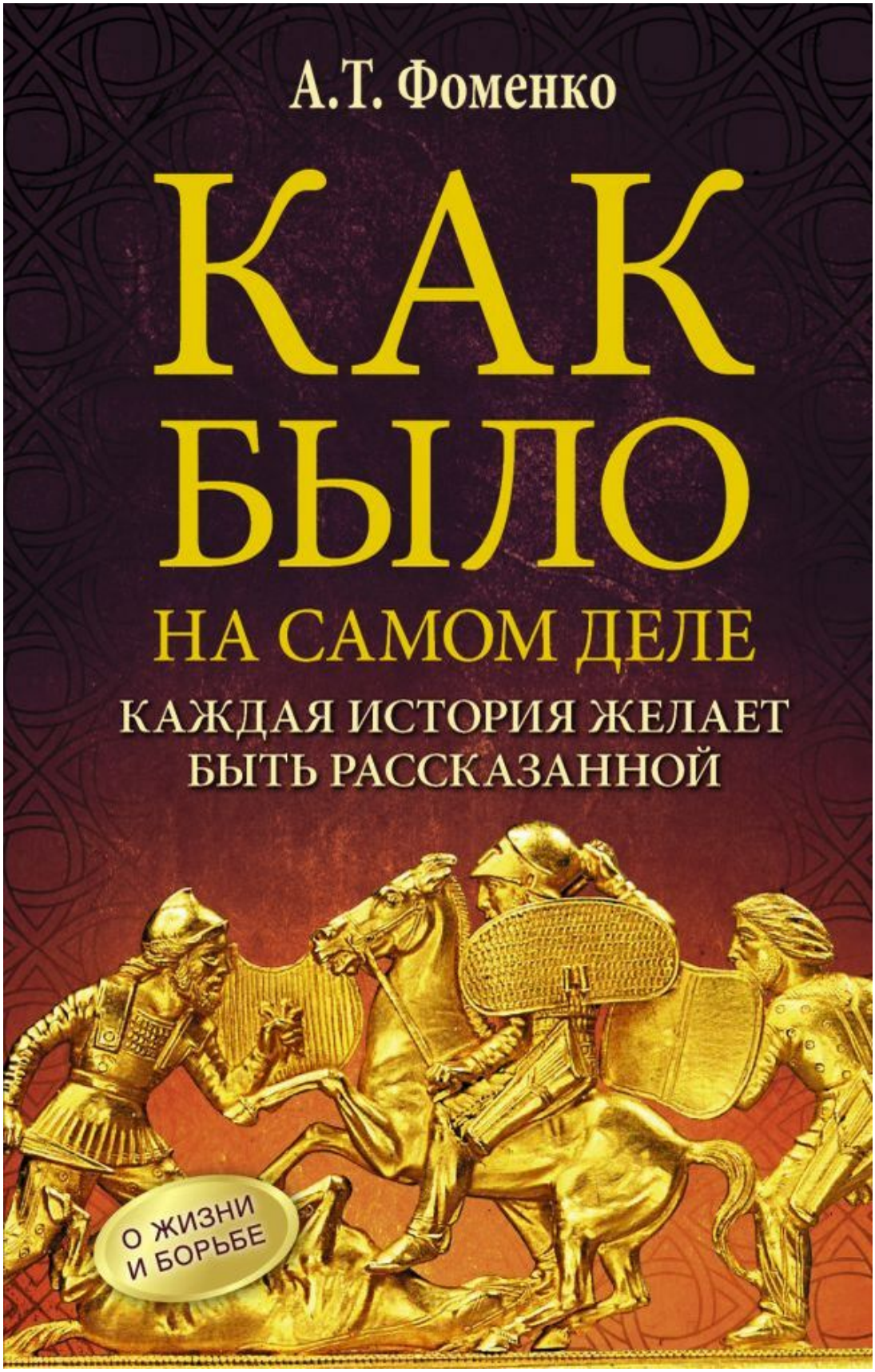
Preložené ako inšpirácia pre tých, ktorí hľadajú odpovede v chaose a despovláde parazitov.

Harmir

Table of Contents

Predslov....10
1. Všeobecne prijatá verzia svetovej histórie bola vytvorená len v xvii storočí. Bola upravovaná až do 19. Storočia - táto verzia je nesprávna....10
2. Psychologické poznámky....16
Epocha pred xi. Storočím....17
Kapitola 1. Epoch xi. storočia....19
1. Prvé románske kráľovstvo starého Rímu....19
2. Astronomické záznamy novej chronológie....20
Kapitola 2. Epocha xii. storočia....22
1. Druhý Rím alebo rímska cár-grad ríša. Yoros = Jeruzalem = Trója....22
2. Narodenie krista v roku 1152 a jeho ukrižovanie v cari-grade v roku 1185....26
3. Cisársky rez....29
4. Biblický príbeh mágov zobrazuje zbožťovanie rus'-hordy k andronicus-christu v xii. storočí - pokresťančovanie ruska....32
5. Krížová výprava ako odpoveď na kristovu smrť....34
6. Spasiteľ, ktorý nie je ručne vyrobený, sudarium a turínske plátno....35
7. Označte evanjelistu....36
8. Dva oddelenia originálneho kresťanstva....36
9. Dve písomnosti tradičných kresťanstiev - apoštolské a kráľovské....38
10. Keď sa zlato stalo peniazmi....38
11. Kristus sa narodil na kryme. Na tom istom mieste Mária matka boha zomrela....39
12. Svätý grál - je zlatá kolíska Krista....43
13. Záver: kaplnka fiolent je narodenie krista, hora beykoz je miesto jeho ukrižovania, chufut-kale je miesto smrti a prvého pohrebu mary matky božej....44
14. Kráľ Arthur....45
15. Heracles - Herkules....45
16. Kresťanský kríž a rastúci polmesiac s hviezdou....46
17. Olympické hry....48
18. 105 spomienok andronicus-christ = andrey bogoliubsky získaných v scaligeriho histórii....48
19. 59 spomienok panny Márie = mary rodička boha....55
20. 39 spomienok Johna Baptista....58
21. 61 spomienok Judas Iscariot....60
22. Astronomické záznamy novej chronológie....63
Kapitola 3. Epocha xiii storočia....66
1. Ohromná trójska vojna ako odplata za Krista. Ruská horda podniká križiacku výpravu do czar-gradu a v rámci krátkeho času stredisko impéria sa presúva od Vladimir-suzdal rusko....66
2. Krič postupovali na jerusalem = czar-grad nie zo západu, ako nám popisujú, ale z východu. .66
3. Helena Trójska a Svätá Matka Božia....67
4. Trójsky kôň....68
5. Chybná Troy Schliemanna....69
6. Exodus trojanov z Troy - czar-grad....70
7. Vytvorenie Ruska ako strediska novej spoločnosti, nástupca predchádzajúcej....70
8. Zjednotenie slovanských a tureckých ľudí pravidlami hordy....71
9. Rusko-Horda sa stáva silným impériom....72
10. Panna Mária, Matka Krista = "starý" romulus, opísaný Livym ako Larentia, žena zvaná vlčica....76
11. Strom jesse (eshai, yishai alebo yisay) v ruskom predromanovských kostoloch....78
12. Nebolo žiadne "tatarsko-molgolské" dobytie ruska....79
13. Kedy vznikli "staroveké" zatmenia a astronomické zverokruhy - horoskopy....81
14. Astronomické záznamy novej chronológie....82

Harmir

Kapitola 4. Epocha xiv storočia....84
1. Vytvorenie ruského štátu = rusko-horde pod vojenskou vládou....84
2. Invázia "mongolov" do západnej a južnej európy, ázie a afriky - vzostup impéria hordy....85
3. Vládcovia veľkej ríše = ruskí czar-kháni xiv storočia....86
GEORGIY = JURY (YURIY) = GIURGII DANILOVICH 'MOSKOVSKII' (MOSKVA) = GENGHIS KHAN....86
IVAN DANILOVICH KALITA = KHALIF = BATU KHAN....88
SIMEON GORDYI (SIMEON HRDý), AKA ALEKSANDR NEVSKY....89
IVAN MEEK (SPRAVODLIVý)....89
DMITRY SUZDAL....90
DMITRY DONSKOI....90
4. Rozšírenie ríše....91
5. SCYTHIA bola nazvaná SCOTIA, I.E. Škótsko....92
6. Nádherná zhoda v miestach starých hlavných miest....93
7. Štruktúra ríše hordy....94
8. Florencia, rím, vatikán....98
9. Cín, meď a brondz....99
10. Prečo sa opakujúce sa mená objavujú na mape XIV-XVI....99
11. Hádanka etruskov....100
12. Antický Egypt....102
13. Pyramídy a pohrebné mohyly....104
14. EGYPT - Kraj krížov....106
15. Sarkofágy a ruské hračky....107
16. TUTANKHAMUN a CZAREVICH DMITRY....108
17. Faraónske lode - strugy....108
18. Betón a kameň mudrcov....110
19. BAALBEK....112
20. Kde a kedy boli vynájdené rímske číslice....113
21. Kláštory....114
22. "Klasický" únos Sabine žien....115
23. Problém histórie: prečo je Kholopii Gorod (mesto otrokov) umiestnené pri Jaroslave a nie v blízkosti volkhovského novgorodu na močiari?....115
24. Dva krsty Ruska....116
25. Na starých ikonách na svätožiare Ježiša Krista je písomný dátum, ktorý je dátum označujúci rok 1370 - epoch prijatia apoštolského kresťanstva....117
26. "vzhľad kríža", ktorý priniesol víťazstvo konštantínovi veľkému a víťazstvo dmitry donskoy "s pomocou kríža". Kanóny sú "schémy s krížikmi" v armáde dmitry donskoy....119
27. Prečo si kroniky zmýlili kanón za kríž....121
28. Mimoriadny czar-khan konstantine i = dmitry ivanovich....122
29. Presun hlavného mesta....123
30. "Starý" Perseus a Dmitry donskoy. Medusa gorgon - je strelná zbraň....123
31. Bitka u kulikova na stránkach starého testamentu....124
32. Čo je Noemova archa?....127
33. Tatari - turci – torit" (presekať)....128
34. Kozáci-áriovi: z ruska do indie. Epic mahabharata....128
35. 30 spomenutí bitky Kulikovo objavené v "prastarej" histórii....131
36. 25 spomienok DMITRY DONSKOY....135
37. Astronomické záznamy novej chronológie....136
Kapitola 5. Epocha xv. Storočia....137
1. Zlatý vek ríše....137
2. Vzostup ottomanskej ríše. The ottomans, i.e. Cossack atamans alebo HETMANS - vojenská hodnosť v kozáckom pluku....137

3. Združenie dvoch štátov: russia-horde a ottoman empire = atamania. Biblické dobytie zasľúbenej pôdy - je horda-ataman dobytie v xv storočí.....138
4. Západná európa podľa pravidiel russia-horde a ottoman ríše- atamania.....139
5. Začiatok náboženského rozpadu.....139
6. Cári veľkého impéria = ruské czar khány xv. Storočia.....140
VASILY I.....140
YURI DMITRIEVICH.....141
VASILY krížove-oko.....141
VASSILY II.....141
DMITRY SHEMYAKA.....142
IVAN III.....142
7. "mógolská" ríša a slávne kresťanské kráľovstvo presta john.....143
8. Veľký presun ľudí. INDIA.....143
9. Bacchanalský kult v stredovekej západnej Európe.....144
10. Inkvizícia v stránkach biblie.....146
11. Udivujúce chirurgické nástroje v pompeii.....146
12. "Starodávne" sochy s rukávmi sa zrodil nie skôr než v 16. storočí.....146
13. Mojžiš začína ottoman dobývanie v xv storočí, "prechod cez more" je prechod cez zamrznutú rieku.....147
14. Ottoman dobývanie a strohý aniconism.....149
15. Železný voz, sršne a mosadzné hady sú v biblii kanóny.....150
16. stredoveká geografia v starom zákone.....151
17. Mojžiš a JOSHUA BEN NUN.....152
18. Dobytie ameriky rusko-horde a ottoman ríša-atamania v xv. Storočí. Biblický otec noah je christopher columbus.....154
19. Kniha mormona o dobytí amerika noah-columbom.....155
20. "Starodávna kniha" Popol Vuh "o kolonizácii Ameriky v XV-XVI. storočí.....156
21. Úzke spojenie so "starou" Amerikou a "starodávnou" Euráziou sú dobre známe. Ale začalo iba v xiv-xv.....157
22. Záhadné stredisko, z ktorého sa šírila celá migrácia.....158
23. Obrovské rozdelenie sveta medzi "castile" a "portugalsko".....159
24. Ako a kedy bola sfalšovaná história Ameriky.....161
25. Rozširovanie amerických indiánov.....162
26. Korán a biblia.....164
27. Mehmed II dobyvateľ a prorok Mohamed. Jaroslavský meteor 1421.....165
28. Arabské dobývanie.....167
29. Zakrvavená práva ruka - kráľovský symbol v islame.....168
30. Janičiari.....169
31. Jaroslavský meteor 1421 v Biblii.....169
32. Damask oceľ.....170
33. Kamenné sute sa uchovávajú v muslim kaabe v pamäti Jaroslavl meteora.....171
34. Biblická svätyňa.....173
35. Ayyub sultan.....173
36. TACITUS A POGGIO BRACCIOLINI.....174
37. PLUTARCH A PETRARCH.....174
38. Apokalypsa je "kniha Ottoman kráľovstva".....175
39. Kedy sa geografické názvy "upevnili".....179
40. Herodotus - kronika hordy.....180
41. Hodiny a astronómia.....181
42. Astronomické záznamy novej chronológie.....182
Kapitola 6. Epocha xvi. storočia.....183
1. Kazan = khazarské povstanie v rusko-horda.....183

2. Revolta-reformácia v západnej európe.....184
3. Príprava kriminálnej kampane Ruska-Horda na podporu západnej reformy.....184
4. Príbeh Esther a Oprichniny ako masaker vlády vojenskej triedy veľkého impéria.....185
5. Podrobnosti o príbehu biblickej esther = kacír elena voloshanka a dmitriy-mordecai, jej syn 186
VERZIA BIBLIE (BIBLICKÁ).....186
RUSKÁ VERZIA.....187
6. Originálna esther v russkej histórii xvi. Storoča a počet jej prekvapujúcich kópií v predošlých epochách.....189
7. JUDITH.....191
8. Vládcovia veľkého impéria = ruskí cár-kháni xvi. storočia.....192
VASILIY III.....192
VZBURA, ELENA GLINSKAYA = JEZEBEL, KRÁĽOVSKÁ IZRAELU.....193
IVAN IV "HROZNÝ".....193
IVAN IV. ako VASILIY THE blahoslavený.....194
DMITRY IVANOVICH.....194
IVAN V IVANIVICH.....194
SIMEON-IVAN BECKBULATOVITCH.....197
FEODOR IVANOVICH.....199
9. Moskva 16. storočia je opísaná v Biblii ako Jeruzalem v dobách Nehemia.....199
10. JERUZALEM V PALESTÍNE.....202
11. THE NEW JERUSALEM OUTSIDE OF MOSCOW.....204
12. BABYLONIAN EXILE.....205
13. THE BIBLICAL TEMPLE OF SOLOMON AND HAGIA SOPHIA IN INSTANBUL.....206
14. THE AMAZONS.....207
15. THE CONQUEST OF CENTRAL AMERICA BY ATAMAN (COSSACK LEADER) YERMAK = CONQUISTADOR CORTES.....208
16. YERMAK'S VOYAGE AND CORTES' CAMPAIGN CORRESPONDENCE SCHEME...214
17. THE CHRONICLER OF THE VOYAGE OF YERMAK-CORTES.....216
18. WHY THE AMAZON RIVER WAS NAMEDED THE AMAZON. THE ELEPHANTS IN AMERICA.....218
21. ANCIENT HISTORY IS BEING RE-WRITTEN.....220
22. THE BIBLE.....223
23. THE STOPPED SUN.....224
24. WHEN THE SYMBOLS OF THE CONSTELLATION OF STARS AND THEIR NAMES WERE INVENTED.....225
25. WHEN AND HOW THE ARABIC NUMERALS WERE INVENTED.....226
26. TRACES OF REPOSITIONING SIX INTO FIVE IN THE OLD DOCUMENTS.....227
27. THE AMENDMENT OF THE OLD DATES IN THE XVII CENTURY.....228
28. SCANDINAVIAN GEOGRAPHICAL TREATISES AND MAPS OF OLD RUSSIA.....229
29. CATHERINE DE'MEDICI IS A REFLECTION OF THE RUSSIAN CZARINA SOPHIA PALAIOLOGINA AND MARY STUART IS A REFLECTION OF ELENA VOLOSHANKA, I.E. ESTHER.....232
30. THE LEGENDARY JOAN OF ARC IS DESCRIBED IN THE BIBLE UNDER THE NAME OF THE PROPHETESS AND WARRIOR DEBORAH.....235
31. THE EPOCH OF THE JUDGES OF ISRAEL DESCRIBED IN THE BIBLE IS THE EPOCH OF THE INQUISITION OF THE XV-XVI CC.....236
32. THE BIBLICAL ABDUCTION OF THE WOMEN OF SHILOH IS THE 'ANCIENT' ROMAN RAPE OF THE SABINE WOMEN. AKA – THE CATALAN ABDUCTION AND DIVISION OF THE WIVES ALLEGEDLY IN THE XVI CENTURY.....239
33. HAREM-TEREM ('TOWER-CHAMBER' in Russian – Translator's note).....240

Harmir

34. THE BIBLICAL STORY OF SAMSON IS THE BATTLE OF ZEMSHCHINA AGAINST THE OPRICHNINA IN RUSSIA UNDER IVAN IV THE TERRIBLE.....240
35. SEVEN DECEASED WIVES OF BLUEBEARD. THE ENGLISH KING HENRY THE VIII AND HIS SIX WIVES ARE THE REFLECTIONS OF IVAN THE TERRIBLE AND HIS SEVEN WIVES.....243
36. WHERE AND WHERE ICARUS ASCENDED INTO THE SKY. THE RELIGIOUS MYSTERY PLAYS.....243
37. THE ROMAN EMPEROR CLAUDIUS, AKA IVAN THE TERRIBLE WAS A WRITER. IT TURNS OUT THAT THE FIRST VERSION OF THE FAMOUS 'LITSEVOI SVOD' (THE ILLUSTRTED CHRONICLE COMPILATION) WAS COMPILED UNDER HIM.....247
38. THE LIGHTHOUSE OF ALEXANDRIA (PHAROS OF ALEXANDRIA).....250
39. TACITUS AND SUETONIUS DESCRIBE THE TIMES OF TROUBLES IN RUSSIA. THE EMPEROR VITELLIUS IS THE FALSE DMITRY I.....251
40. MOSCOW OF THE LATE XVI – EARLY XVII CC. IS DESCRIBED BY FLAVIUS JOSEPHUS AS JERUSALEM.....251
41. DOMITIAN. The Biography of Emperor Domitian concludes the works by Seutonius and Tacitus. It turns out that the 'ancient biography' of Domitian narrates about False Dmitry and Mikhail Fedorovich Romanov. Then there is a jump into the beginning of the Empire, and the last part of the 'biography' of Domitian gives an account of King Herod and Emperor Andronicus-Christ. Thus at this point Suetonius and Tacitus 'skip' back in time from the XVII century into the XII century, from the end of the Great Empire into its very beginning. As a result 'ancient' Domitian is a 'bonding' of the following four genuine historical figures: False Dmitry II + Czar Mikhail Fedorovich Romanov, then King Herod + Emperor Andronicus-Christ. The first two are from the first half of the XVII century, and other two are from the late XII century. In his book Suetonius clearly states that his youth fell within Domitian's reign [760], p.216. Therefore the 'ancient' Suetonius was born in the early XVII century, in the epoch of Times of Troubles. He wrote his book in his adulthood. Hence in the middle of the XVII century or even later.....254
42. THE STORY OF IVAN SUSANIN IN THE BIOGRAPHY OF 'ANCIENT' DOMITIAN, I.E. OF MIKHAIL ROMANOV.....254
43. WHY DOMITIAN WAS BURIED AS A 'GLADIATOR'. WHERE THE GLADIATOR GAMES ORIGINATED FROM.....255
44. WHAT WE LEARNT ABOUT THE XVI-XVII CC. FROM THE 'ANCIENT' SOURCES. 260
45. THE 'MOST ANCIENT' IRANIAN EPIC POEM SHAHNAMEH IS THE CHRONICLE OF THE GREAT EMPIRE OF XII-XVII CC.....263
46. FORTY NINE REFLECTIONS OF IVAN THE TERRIBLE WHICH WE DISCOVERED IN THE SCALIGERIAN HISTORY.....266
47. FOURTEEN REFLECTIONS OF THE LAWFUL WIFE OF IVAN THE TERRIBLE.....271
48. THIRTY EIGHT REFLECTIONS OF ELENA VOLOSHANKA = BIBLICAL ESTHER. 272
49. ELEVEN REFLECTIONS OF ANDREY KURBSKY.....275
50. THE ASTRONOMICAL DATING OF THE NEW CHRONOLOGY.....276
Chapter 7. THE EPOCH OF THE XVII CENTURY.....278
1. THE FAILED ATTEMPT OF THE RESTORATION AND THE NEW HEIGHT OF THE UNREST. THE ROMANOVS RISE TO POWER.....278
2. THE TURNING OF THE ROMANOVS' RUSSIA AND TURKEY AGAINST EACH OTHER AS THE TWO HALVES OF THE FORMER EMPIRE.....279
3. DIPLOMATIC SUCCESS OF THE REFORMATION.....280
4. BY DISTORTING HISTORY THE WESTERN CHRONOLOGISTS MOVE THE UNPLEASANT EVENTS INTO THE PAST.....281
5. THE LAST EMPERORS OF THE GREAT EMPIRE = THE RUSSIAN CZARS-KHANS OF THE EARLY XVII CENTURY.....282

Harmir

6. THE CROSS AND THE CRESCENT MOON WITH A STAR.....287
7. THE DOUBLE-HEADED EAGLE AND THE CRESCENT MOON WITH A STAR-CROSS. 288
8. THE ARABIC INSCRIPTIONS ON RUSSIAN WEAPONRY.....289
9. EVEN IN THE XVII CENTURY THE RUSSIAN TEXTS WERE SOMETIMES WRITTEN WITH ARABIC LETTERS.....291
10. THE RUSSIAN BILINGUAL COINS.....292
11. THE HORDE EMPIRE BROKE UP.....293
12. THE ANNIHILATION OF THE CATHARS-SCYTHIANS.....293
13. THE REBELS STRIVE TO PREVENT THE RESURRECTION OF THE GREAT EMPIRE. 295
14. HOW THE ROMANOVS DESTROYED THE HISTORY OF THE HORDE.....297
15. WHY THE NAME OF 'NOVGOROD' TAKEN AWAY FROM YAROSLAVL WAS MOVED TO THE NORTH-WEST, TO LAKE ILMEN?.....299
16. THE COAT OF ARMS OF THE RUSSIAN-HORDE EMPIRE OF THE XVI CENTURY. 302
17. TWELVE CZARDOM - TRIBES IN THE RUSSIAN COAT OF ARMS OF THE XVI CENTURY ON THE MAP OF EUROPE.....303
18. ON THE HISTORY OF ENGLAND. As we have shown in [4v2], the 'ancient' chronicles in existence today describe the Czar-Grad Czardom of the XII-XV cc. and the Horde Empire of the XIV-XVI cc. The historians erroneously date these chronicles as deep 'antiquity', earlier than the XII century. Roughly speaking the 'ancient' English chronicles are the Romaic and 'Mongol' chronicles transferred to England during its conquest by the Horde and interweaved into the insular English history. The actual written history of England which provides the accounts of the events SPECIFICALLY ON THIS ISLAND, begins only in the XI century. There are very few fragments of the XI-XIII century which survive. Then on top there was applied a layer of the events telling us about Czar-Grad and the Great Empire. The combination of the insular-English and Romaic-'Mongolian' layers gave us the modern textbook of the history of England of the XI-XVI cc.....305
19. HOW THE LATER WESTERN EUROPEANS BEGAN TO DEPICT THE HORDIANS. 306
20. WHEN THE WORKS ATTRIBUTED TO DURER WERE CREATED.....307
21. THE ALMAGEST BY CLAUDIUS PTOLEMY.....308
22. THE FLOURISHING, STAGNATION AND RE -FLOURISHING IN THE HISTORY OF ASTRONOMY.....311
23. GEOCENTRISM, OR THE PTOLEMAIC SYSTEM AND THE HELIOCENTRIC SYSTEM BY TYCHO BRAHE (AND COPERNICUS).....312
24. IN THE XVIV-XVI CC. EUROPE RESPECTFULLY 'LOOKED UP TO' THE DISTANT AND MIGHTY CZAR-KHAN OF THE HORDE.....314
25. WHAT ARE THE 'SEVEN WONDERS OF THE ANCIENT WORLD' AND WHERE THEY WERE LOCATED.....317
1) PYRAMIDS OF EGYPT.....317
2) THE HANGING GARDENS OF SERMIRAMIDA.....317
3) TEMPLE OF ARTEMIS AT EPHESUS.....318
4) THE STATUE OF ZEUS AT OLYMPIA.....319
5) THE MAUSOLEUM AT HALICARNASSUS.....320
6) THE COLOSSUS OF RHODES.....321
7) LIGHTHOUSE OF ALEXANDRIA IN PHAROS.....322
26. ABOVE GROUND AND UNDERGROUND MOSCOW IN THE TIME OF THE ROMANOVS.....323
27. UNDERGROUND MOSCOW OF THE XVI CENTURY IS THE FAMOUS EGYPTIAN LABYRINTH DESCRIBED BY 'ANCIENT' HERODOTUS AND STRABO.....325

Harmir

28. WHAT IS 'THE CONSTRUCTION OF THE TOWER OF BABEL' DESCRIBED IN THE BIBLE?....326
29. THE BOOK OF DANIEL TELLS US THE 'STORY OF ESTHER' IN RUSSIA-HORDE OF THE XVI CENTURY....327
30. GOTHIC CATHEDRALS AND HORDIAN TEMPLES AND MOSQUES....333
31. ONCE MORE ABOUT HERODOTUS....334
32. WHEN THE GREAT ITALIAN ARTISTS OF THE RENAISSANCE LIVED....338
33. WHAT SHAKESPEARE REALLY WROTE ABOUT....338
34. CALENDAR-ASTRONOMICAL DATING OF THE FIRST COUNCIL OF NICAEA AND CHRIST'S NATIVITY....339
35. ASTRONOMICAL DATING OF THE NEW CHRONOLOGY....345
Chapter 8. THE EPOCH OF THE XIII CENTURY....347
1. THE DIVISION OF THE REMAINS OF RUSSIA-HORDE BETWEEN THE ROMANOVS AND THE USA, WHICH OCCURRED IN THE WRECKAGE OF THE AMERICAN TERRITORIES OF THE EMPIRE IMMEDIATELY AFTER THE ROMANOVS' VICTORY OVER 'PUGACHEV'....347
2. THE CITIES OF THE URALS OF THE, ALLEGEDLY, BRONZE ERA ARE THE TRACES OF MOSCOW TARTARY, I.E. OF THE SIBERIAN AND AMERICAN STATE OF THE XV-XVIII CC....350
3. IT APPEARS THAT 'PUGACHEV' WAS DEFEATED BY SUVOROV. LATER ON THIS FACT WAS CONCEALED....351
4. THE ROMANOVS ENDEAVOURED TO BRING MOSCOW DOWN....355
5. ABOUT THE 'MOST ANCIENT' CHINESE HISTORY....357
6. WHEN AND WHY THE GREAT WALL OF CHINA WAS BUILT....359
7. PIEBALD HORDE When was 'ancient Chinese history' written and who by? It appears that in the XVII-XVIII cc., in China, under the Manchus, a great deal of history writing was undertaken. [151]. This activity was accompanied by disputes, whitch-hunts, persecutions and the obliteration of books. The history of China was practically written under the Manchus. And it took place in the XVII-XVIII cc. [151]....361
8. ABOUT THE HISTORICAL SOURCES OF THE PRESENT DAY MONGOLS....362
9. JAPAN....363
10. THE MAP OF THE GLOBAL HORDE EMPIRE....365
11. DIVISION OF THE RELIGIOUS HERITAGE OF THE EMPIRE....367
12. REWRITING AND 'FRAGMENTATION' OF THE ANCIENT HISTORY....368
13. WHY IN THE XVII-XVIII CENTURIES THEY ADMIRED CLASSICAL ANTIQUITY.371
14. THE PUBLIC RIDICULE OF SOME SELECTED BOOKS OF THE HORDIAN BIBLE ORGANISED BY THE WESTERN REFORMERS WITH THE ROMANOVS. 374
15. THE RADZIVILL CHRONICLE WAS TENDENTIOUSLY EDITED. 376
16. AN OVERVIEW OF THE HISTORY OF BULGARIA. 377
17. WHERE THE OTTOMANS CAME FROM....379
18. ABOUT THE GYPSIES....380
19. THE IDEA OF THE GREAT EMPIRE PROVED TO BE RESILIENT....380
20. THE DOUBLE-HEADED EAGLE – THE SYMBOL OF THE 'MONGOL' EMPIRE. WHY LATER IT TURNED INTO THE SINGLE-HEADED EAGLE ON THE WESTERN EUROPE'S EMBLEMS....382
21. IN THE EPOCH OF THE REFORMATION AN IMAGE OF THE 'SHIP OF FOOLS' WAS CREATED, WHICH ALL OF EUROPE WAS INDUCED TO LAUGH AT. THE REFORMERS RIDICULED THE HORDE EMPIRE. 385
22. HOW THE 'CORRECT ART' WAS CREATED....389
23. THE METHOD OF WORD-MATCH BETWEEN THE LANGUAGES: WE DISCOVER WORDS FROM DIFFERENT LANGUAGES SIMILAR IN SOUND AND AT THE SAME TIME SIMILAR IN MEANING. After we have reconstructed the framework of the true

Harmir

chronology using the mathematical and astronomic methods it is interesting to look at the evolution of the languages and writing. In the 'Mongol' Empire the main languages were Slavic and Turkic. The national language was Slavic. After the collapse of the Empire the reformers decided to create new languages in the splinter regions in order to be independent of the metropolis linguistically as well....390
24. THE SLAVONIC LANGUAGE AND LATIN. 393
25. THE SAME WORD COULD BE READ IN DIFFERENT WAYS....395
26. PAGANISM....397
27. THE ASTRONOMICAL DATING OF THE NEW CHRONOLOGY....398
Chapter 9. THE EPOCH OF THE XIX CENTURY....399
1. CRITIQUE OF SCALIGER'S CHRONOLOGY....399
2. EVEN IN THE XVIII CENTURY THE ROMANOVS' RULE IN RUSSIA REMAINS IN MANY WAYS THE OCCUPATION OF RUSSIA BY FOREIGNERS. A LIST OF THE ACTIVE MEMBERS OF THE RUSSIAN ACADEMY OF SCIENCES IN THE XVIII-XIX CC....400
3. THE FINANCIAL STRUCTURE, THE CASTS OF THE GREAT EMPIRE, THE MEDIAEVAL JUDAISM....403
4. HOW THE EMPIRE WAS RULED....407
5. THE FALSIFICATION OF HISTORY IN THE XVII-XVIII CC....409
6. THE CZAR-GRAD KINGDOM OF THE XI-XII CC. AND THE HORDE EMPIRE OF THE XIII-XVI CC. ARE THE ARCHETYPES OF ALL THE MAIN 'ANCIENT KINGDOMS' IN THE SCALIGERIAN HISTORY....417
7. 'RUSSIA – THE HOMELAND OF ELEPHANTS'....419
8. THE GUNPOWDER AND THE CANONS....420
9. THE ASTRONOMIC DATING OF THE NEW CHRONOLOGY....422

Harmir

Predslov

1. Všeobecne prijatá verzia svetovej histórie bola vytvorená len v xvii storočí. Bola upravovaná až do 19. Storočia - táto verzia je nesprávna

Táto kniha zaujíma jedinečné miesto medzi našimi publikáciami o novej chronológii. Bola napísaná na populárny dopyt našich čitateľov. Mnohí ľudia nám hovoria: "Kritizujete aktuálne prijatú verziu chronológie a verziu histórie založenú na nej. Navrhli ste svoje metódy datovania a poukázali na mnohé duplikáty (opakovania), ktoré značne skracovali písomnú históriu ľudstva. Ale potom nastáva dôležitá otázka: Čo sa stalo v skutočnosti? Mohli by ste napísať "stručný návod" o vašej novej chronológii a novej verzii histórie? "

Niekoľkokrát sme rozdelili našu rekonštrukciu. Teraz, keď sa nahromadilo obrovské množstvo materiálov, prišiel čas, aby sme zostavili hlavné zistenia a zrekonštruovali skutočnú minulosť. V príklade [1v] a [2v] sme ukázali, že archeologické a fyzické metódy datovania, ktoré existujú dnes, vrátane slávnej metódy rádioaktívneho uhlíku, je bohužiaľ nevhodná na datovanie artefaktov starých 1-2 tisíc rokov. Tieto metódy spôsobujú chyby porovnateľné s vekom vzoriek.

Spoliehame sa na novú chronológiu, ktorú sme založili na základe matematických, empirických a štatistických výsledkov uvedených v prvých troch knihách "Chronológia" v siedmich zväzkoch a tiež v [6v3], č.2. Hlavné chronologické posuny - približne o 333 rokov, 1050 rokov a 1800 rokov objavené A.T. Fomenkom v "starobylej" a stredovekej histórii sú uvedené v Global Chronological Map (ГХК), ktorú A.T. Fomenko vytvoril v rokoch 1975-1979. Hlavný výskum o novej chronológii vykonali A.T. Fomenko, G.V. Nosovskij, V.V. Kalashnikov a T.N. Fomenko.

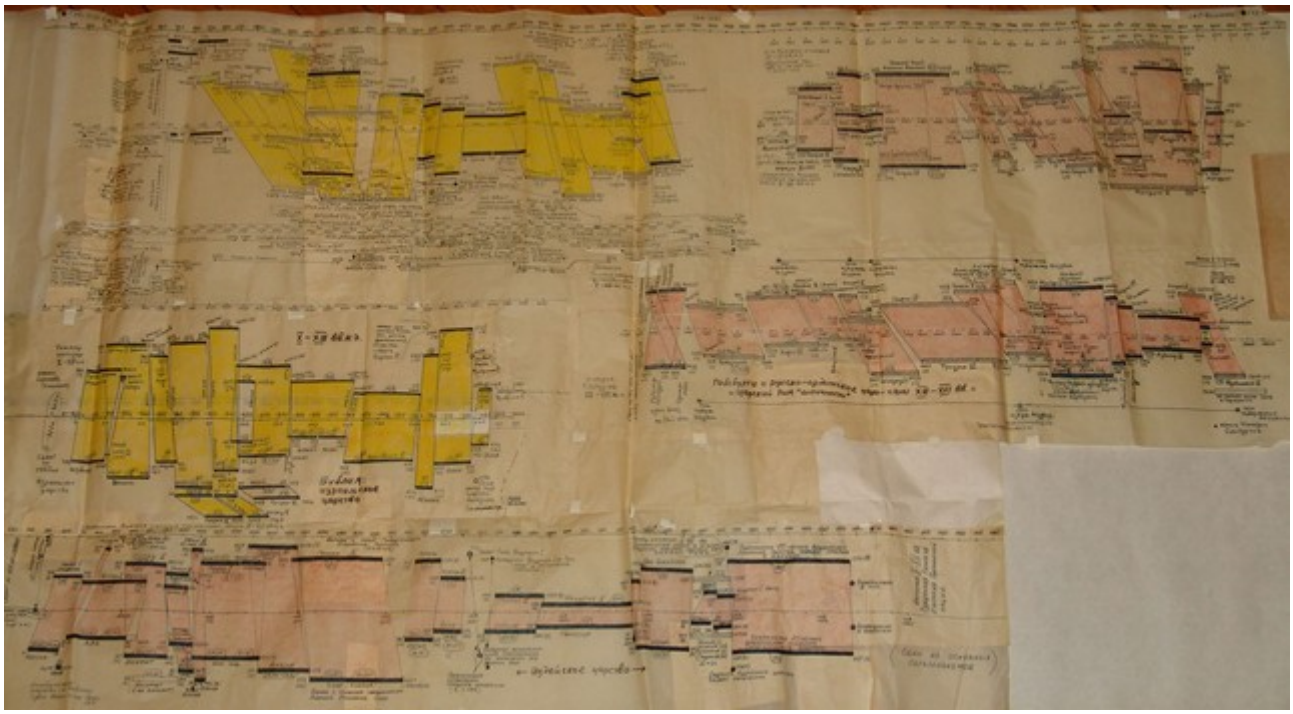

V tejto knihe nezdôvodňujeme náš názor. To by v skutočnosti viedlo k skutočnému opakovaniu všetkého, čo bolo povedané predtým. Preto prezentujeme len súhrnnú rekonštrukciu. Ak chcete vidieť dôkazy, pozrite sa na naše predchádzajúce hlavné knihy, ktorých je 24. Sú to knihy "prvej vlny", teda sedem zväzku "Chronology", po ktorej nasleduje 17 kníh druhej vlny, ktoré sa niekedy nazývajú "Zlatá séria" (kvôli jej zlatému krytu), tj B-1, ..., B-17, pozri Bibliografia. Dôležité

Harmir

materiály sú tiež umiestnené na našej oficiálnej webovej stránke www.chronologia.org. Veľa vecí, ktoré sú uvedené v tejto knihe, je stále hypotéza.

Tu zvyčajne vynecháme odkazy na primárne zdroje. Nájdete ich v našich predchádzajúcich knihách. V navrhovanom datovaní netvrdíme, že je veľmi presný. Veľká práca bude potrebná na vylepšenie novej chronológie a niektorých hypotéz. To je dôvod, prečo stále rekonštruujeme históriu len "storočiami", tj. uvedením storočia danej udalosti, ale bez určenia dátumu v priebehu storočia.

Ukázali sme, že v súčasnosti neexistuje žiadny dôkaz o scaligériho chronológii, ktorá je dnes široko akceptovaná. Takýto dôkaz, ako hovoríme s plnou autoritou, nikdy nebol a stále chýba. Preto by sa mala história staroveku prepísať. Sme nútení vziať si túto ťažkú úlohu na seba.

Nová chronológia začala od vytvorenia nových matematických, štatistických a astronomických metód datovania udalostí popísaných v starých zdrojoch. Na základe týchto metód sme zrekonštruovali správnu chronológiu staroveku. Toto je náš hlavný výsledok. Tu by bolo vhodné pripomenúť si názov jednej z kníh od A.T. Fomenka - "Pravda môže byť vypočítaná".

Potom na základe novej chronológie sme celkovo predstavili rekonštrukciu dejín až do XVIII. Storočia vrátane. Nasledovala ďalšia fáza. Začali sa nás pýtať: tak čo v skutočnosti povedali známi "klasickí" autori - Herodotus, Thucydides, Titus Livius, Homer a ostatní? Pri odpovedi na túto otázku sme analyzovali prakticky všetky hlavné "klasické" a stredoveké pramene, ktoré tvoria základ scaligériho histórie staroveku, ktorého vybudovanie, ako sme zistili, bola dosť neskoro - v XVII-XVIII storočí.

Hlavne sme dôkladne preskúmali nasledujúce texty: Biblia (Starý a Nový zákon), Talmud, Tóru, Apokryfný Nový a Starý Zákon, Korán, Kniha Mormonov, Popol Vuh (Svätá kniha americký K'iche Mayovia, Herodotus, Titus Livius, Claudius Ptolemaios, Homer, Gaius Suetonius Tranquillus, Publius Cornelius Tacitus, Marcus Tullius Cicero, Plútarchos, Thucydides, Xenophon, Plato, Aristophanes, Ovid, Polybius, Pausanias, Virgil, Seneca, Strabo , Diodoros Siculus, Ammianus Marcellinus Josephus Flavius, The agada (aramejčina príbehy), Appianos Alexandria, Apollodora,

Eutropius, sexta Aurelius Victor, Aelius Spartianus, Iulius Capitolinus, Aelius Lampridius, Paulus Orosius, Jan Malalas, Marco Polo, Giovanni da Pian del Carpine, Epická "starodávna" indická "Mahabharata", Epická "staroveká" Persia "Shahnameh" (Ferdowsi), "Starobylý" germánsky hrdinský verš, "Starodávna Edda" staršia Edda, Geoffrey z Monmouthu, Nenniusa, Anglo-Anglosaská kronika, Raphael Holinshed, Saxo Grammaticus, Legenda o kráľovi Artušovi, The Legends of Alexandra Veľkého, The Legend of Troy, starý francúzsky Legends, niektoré významné moslimské zdroje, ktoré idú ďalej Niketas Choniates, Anna Komnenovna, Prokop Caesarea (a niektoré ďalšie byzantskí autori), Geoffrey Villehardouinov, Roberta de Clari,, primárny kronika '(alebo, Príbeh minulých rokov') a ďalších významných ruských kronikách (vrátane Sibíri kroniky), ruský veľkofilm multivolume, Ilustrovaná kronika Ivan Hrozný "(Litsevoy zvody) (nie je to tak dávno konečne zverejnila Moskve nakladateľstvo Akteon), Mavro Orbini, Philostratus (Život Apollonius TYAN), Iamblichus Chalcidensis, Diogenes Laertius, porfýr Týru Bartolomé de las Casas, Bernal Díaz del Castillo, diela niektorých cirkevných otcov, staré chronologické diela a stolíky (Joseph Juste Scaliger, Dionysius Petavius, Matthew Blastares a mnoho ďalších) ... Mali by sme pozastaviť zoznam a odkázať čitateľov na naše knihy.

Študovali sme tisíce obrázkov: ikony, maľby, kresby, ozdoby, fresky, mozaiky, farebné sklenené umelecké diela, gobelíny, plastiky, basrelivy, drahokamy, kamene, mince, obrázky na keramike, , atď. Okrem iného sa objavilo niekoľko desiatok starých zverokruhov s niektorými prepismi dátumov. Niektoré z nich boli skôr neznáme. Zčasovali sme viac ako 40 zverokruhov pomocou astronomickej metódy a efektívneho počítačového algoritmu analýzy dát, ktorý sme vyvinuli. Ukázalo sa, že všetky tieto "starodávne" zverokruhy spadajú do obdobia XI-XIX. storočia a vôbec nie do "vzdialenej minulosti". Aktívne pokračujeme v tejto dôležitej práci, ktorá výrazne prispieva k "chrbtici" novej chronológie.

Tu je ďalšia výhoda nového čítania starých textov. Napríklad zaujímavá otázka: aké boli staré tradície v Rusku spred XVII storočia? Nie je také ľahké nájsť odpoveď. Ako už vieme, kroniky dnešnej ruskej histórie boli tendenčne upravené a skresľujú skutočný obraz spred XVII storočia. Takže odkiaľ by sme mali odvodiť požadované informácie? Zrejme by sme sa mali obrátiť na "staroveké" zdroje: Titus Levy, Herodot, Tacitus a ostatné. Hovoria veľa o "Starom Ríme", t. J., Ako sme ukázali, o Rusko-Horda XIII-XVII. Takže toto je miesto, kde by sme mali získať staré svedectvá o Hordoch, ktoré sa v týchto zdrojoch nazývajú "starí Rimania" alebo "starí Skýti" alebo "starí Egypťania". Zhruba povedané, staroveké rímske tradície sú v skutočnosti staroveké ruské tradície epochy XIV-XVI storočia. Mimochodom samotný pojem "národy" a "národnosti" sa vyvinul neskôr, nie skôr ako XVI-XVII storočie.

Ale vráťme sa späť do nášho zoznamu starých autorov. Ukazuje sa, že prakticky všetky tieto prežité texty a kroniky (mnohé z nich sú navzájom prepojené) nám v skutočnosti hovoria o udalostiach XI-XVII storočia. Boli vrhnuté späť do vzdialenej (niekedy obrovsky vzdialenej) fantómovej minulosti nesprávnou scaligériho chronológiou. Nesprávne výpočtov je nielen desiatky a stovky, ale až tisíce rokov!

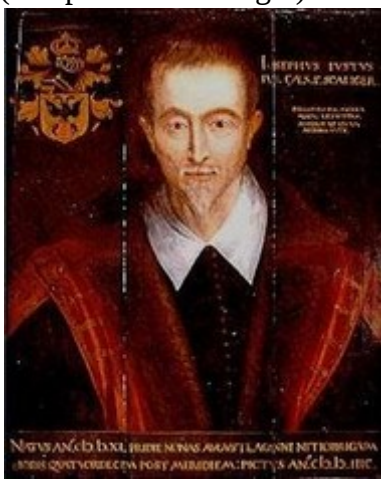
Zároveň sa ukázalo, že nie je veľa hlavných zdrojov "na starovek". Zaberajú len niekoľko políc v knižnici. A preto by sme si nemali myslieť, že na rekonštrukciu minulosti je potrebné veľké množstvo zdrojov. Zdá sa, že asi sedem - osem tuctov je dostatočné.

Okrem známych kronikárov boli odovzdávali udalosti aj formou básnikov, dramatikov a spisovateľov staroveku. Napríklad Homér a Virgil, ktorých diela sa ukázali ako mimoriadne cenné pre rekonštrukciu skutočnej histórie. Alebo slávny Shakespeare. Nová chronológia vrhá svetlo a nečakané svetlo na ich spisy. Nakoniec môžeme pochopiť, čo vlastne napísali títo skvelí autori.

Harmir

Predtým, než začneme rekonštrukciu, ktorá sa značne líši od verzie Scaliger-Petaviusu dnes známej [1v], [2v] by sme mali dať súhrn o tom, ako vznikla história Skaligeriho. Toto sa nakoniec objasnilo len v priebehu nášho výskumu.

(Joseph Justus Scaliger)

Historické primárne zdroje, ktoré sú dnes dostupné, a ktoré sú publikované a dostupné vo verejných archívoch, sú súčasťou Skaligeriho verzie a spolu s nimi boli vytvorené. Najmä prostredníctvom skreslenia a účelnej úpravy skutočne starých dokumentov. Staré samotné texty, ktoré dali správne popisy histórie, boli nemilosrdne zničené. To všetko sa uskutočnilo v XVII-XVIII storočí v priebehu medzinárodného európskeho programu prepisovania starovekej a stredovekej histórie. Prečo a koho to bolo potrebné, pozri [6v2], č.1. Program mal štátnu podporu v Európe, ako aj v Romanovskom Rusku. Potom v XVIII-XIX storočí Skaligeriho verzia bola integrovaná do Ázie a Číny. Na základe toho boli postavené ázijské a čínske "staré" chronológie.

PRAKTICKY VŠETKY UDALOSTI POPISOVANÉ V STARÝCH - AŽ UPRAVENÝCH - DOKUMENTOCH, UROBILI MIESTO. ĎALŠIA OTÁZKA JE - KDE A KEDY? V tomto prípade došlo k chronologickému a geografickému zmätku. Tiež úmyselné skreslenie viedlo k "predĺženiu histórie". Boli tam samozrejme niektoré prirodzené chronologické chyby. Hlavnú úlohu však venovala tendenčná úprava.

V ére XVII-XVIII storočia na podporu zakotvenej Skaligeriho verzie boli skoro všetky diela vydané "klasickými" gréckymi a rímskymi autormi, stredoveké kroniky a memoáre zverejnené dnes, boli vedome vytvorené.

Zdroje, ktoré sa náhodou vyhýbali cenzúre, boli starostlivo vyhľadávané viac ako dvesto rokov a boli buď zničené, alebo odstránené z obehu. Toto pokračovalo aj v 19. storočí. Dokonalým príkladom je účelné zničenie knižnice Sulakedzev [4v2], v.2: 9. V 19. storočí ešte dnes také staré prežívajúce autentické texty boli vnímané ako niečo smiešne, nie hodné seriózneho štúdia. Historici okamžite začnú vyvracať o falšovaní alebo o nevedomosti kronikára.

Je dôležité si uvedomiť, že dnes, keď publikujú hlavné zdroje, podliehajú - či už vedome alebo podvedome - prísnej cenzúre, ktorá zodpovedá skaligeriho verzii. Iba hlavné zdroje, ktoré vyhovujú známym obrazom, sa považujú za "hodné pozornosti". V dôsledku toho len texty, ktoré prešli cielenou úpravou XVII-XVIII storočia sa uvádzajú do obehu.

ZISTILI SME, ŽE V HISTÓRII JE VÝNIMOČNE DEFINOVANÝ HRANIČNÝ PRVOK - PRVÝ POLROK XVII STOROČIA. Vieme viac či menej to, čo sa stalo po tomto bode, tj. bližšie k nášmu času. V každom prípade, počnúc koncom XVIII storočia. Máme však veľmi zlé vedomosti o tom, čo sa odohralo pred polovicou XVII. storočia. Táto hranica sa objavila umelo. Nie je to výsledok prirodzeného zabudnutia informácií. Oddeľuje presnú chronológiu od nesprávnej chronológie.

Dnes je akceptované ako axióm, že Scaligeriho verzia a skutočná história je tá istá vec. Ale to nie je pravda. Historici, ktorí si myslia, že skúmajú "starodávnu" a stredovekú históriu, sú skutočnosťou, ktorá analyzuje nie realitu, ale umelý svet, niektoré rozprávkové fantázie, ktoré vytvorili historici a redaktori XVII-XVIII storočia. Dnes historici používajú deformované a upravené texty zo XVII-XVIII storočia. Omylom ich považujú za "pôvodné prastaré primárne zdroje". Historici sú ponorení

Harmir

do sveta fantázie a trávia tým celý svoj profesionálny život. Nemajú tušenie, že táto "virtuálna realita" bola vytvorená ich nedávnymi predchodcami.

Vytvorený svet sa ukázal byť zložitý, spletitý a na prvý pohľad vytvára dojem niečoho veľmi pevného a konzistentného. Ale nie je to tak. Nezaujatá vonkajšia perspektíva založená na objektívnych metódach datovania pomerne rýchlo rozpozná všetky rozpoznávacie znaky rozprávkového hradu z piesku. Výsledkom ďalšej analýzy je zrútenie tejto budovy.

Prečo teda dnes historici pracujú len s týmito textami a ich derivátmi, ktoré boli upravené v XVII-XVIII storočí. To je tlak zo strany určitej školy a dlhodobé presvedčenie. V určitom okamihu boli zapustené násilím a teraz sa rozrástli do "prijatých skutočností".

Samozrejme, nebolo možné zničiť všetky predskaligeriho dokumenty. Niektoré z nich musia existovať aj dnes. Predstavte si však, že odborník na "Scaligerian mirage" narazil na autentický dokument popisujúci napríklad epochu XV-XVI storočia. Rozdiel medzi skutočnou históriou tejto epochy a jej scaligeriho zobrazením je taký veľký, že by bolo ťažké dokonca odkazovať na tento dokument so známym obrazom. Alebo dokonca pochopiť, o čo ide. Nehovoriac o tom, že by s najväčšou pravdepodobnosťou bolo napísané s "nejasnými hieroglyfmi". Ako "starodávna kaligrafia", ktorú dnes poznáme, je v skutočnosti rukopis falšovateľov - redaktorov XVII-XVIII storočia. Z tohto dôvodu by sa tento učenec spravidla nikdy nestretol so skutočnými rukopismi a skriptami XV-XVI. storočia, nehovoriac o starších epochách.

Preto by náhodný starý autentický text, na ktorý by mohli náhodne naraziť, by bol s najväčšou pravdepodobnosťou vyhlásený za "nečitateľný". Čo sa mimochodom potom stane. Ak sa im ho podarí čítať, vyhlásia to za "zvláštne ovocie stredovekej neznalosti".

Knihy, ktoré sú označené ako publikované v XV-XVI storočí sa často ukážu ako falzifikáty z XVII-XVIII storočia, ktorých rok vydania bol spätne aktualizovaný. Údajne "skôr". Hromadné uverejnenie takýchto kníh v XVII-XVIII storočí obsahuje dôležitú časť "zdôvodnenia" verzie Scaligeriho. Autentické knihy z XV-XVI storočia boli odsúdené a zničené.

Mnohé skutočné oficiálne dokumenty zo západnej Európy XVI. storočia vydané cisárskym horda úradom boli napísané, ako to teraz rozumieme, v slovanskom jazyku. Mnohé knihy uverejnené v západnej Európe boli tiež slovanské [6v1], č.2. Mimochodom, skutočnosť širokého uverejnenia slovanských kníh v Európe XVI. storočia je odborníkom známa. V tejto dobe bol medzinárodným jazykom slovanský. Neskôr bola založená "starodávna" latina na jej základe [7v2].
Prechod zo slovanského jazyka na latinčinu ako medzinárodný jazyk v Európe sa uskutočnil až po páde Veľkej ríše na konci XVI-XVII. S najväčšou pravdepodobnosťou latinčina vo svojom rozvinutom "starodávnom" stave sa objavila až v XVI-XVII. Preto všetky "staroveké" latinské texty, v najlepšom prípade, sú preklady do latinčiny označované ako "starodávny" jazyk, ktorý sa uskutočnil v epoche XVI-XVIII. Skaligeriho verzia bola okamžite zavedená do takýchto prekladov.

To isté možno povedať o "starom" gréckom jazyku. Bol vytvorený spolu so všetkou "starodávnou" gréckou literatúrou v epoche XVI-XVIII. "Staroveké grécke primárne zdroje" boli okamžite napísané, preložené a upravené v tomto jazyku. Skutočným starým jazykom je pravdepodobne stredný grécky, byzantský grécky. Nie je to náhoda, že sa odlišuje od moderného gréckeho jazyka, na rozdiel od "starovekého" gréckeho, ktorý je blízko k modernej gréčtine. Všetky "klasické grécke" literatúry sú tiež veľmi vydarené XVI-XVIII. preklady starých textov do nedávno vynájdeného "klasického" jazyka.

Vynález Scaligeriho verzie histórie bol dôsledkom veľkej politickej rekonštrukcie sveta koncom XVI. - začiatku XVII. Po páde "mongolskej" ríše vznikli nové fragmenty autonómnych malých

Harmir

štátov. Bývalí imperiálni guvernéri sa stali nezávislými panovníkmi. Spočiatku sa obávali návratu starého "mongolského" poriadku. Preto sa usilovali o vytvorenie "dlhoročných starých koreňov" ich autority v historickej minulosti. Hlavným účelom novej historickej verzie Scaliger a Petavius bolo deformovať históriu XIV-XVI. storočia v požadovanom smere. Bol úmyselne sfalšovaný.

Iba teraz začíname chápať rozsah globálneho programu XVII. storočia, ktorý vytvára fiktívne dejiny minulosti. Nemali by sme byť prekvapení koordináciou krokov v oblasti falšovania histórie medzi rôznymi krajinami. Až do konca XVI. storočia boli takmer všetky európske a ázijské krajiny súčasťou jednej jednotnej ríše. Preto všetci guvernéri boli z jedného okruhu cisárskych úradníkov. Spočiatku po páde ríše boli vzťahy medzi jeho bývalými provinciami stále silné.

Len začiatok "historickej reformy" padá na koniec XVI. storočia. Hlavné falšovanie, vrátane vytvorenia "prastarých prameňov", sa uskutočnilo v XVII-XVIII., keď sa ríša rozpadla. tj. po čase ťažkostí v Rusku a víťazstve Romanovovcov nad Štěpánom Razinom. V tomto smere sa na konci XVIII. storočia urobilo veľa, najmä po víťazstve Romanovovcov nad Yemelyanom "Pugachevom" vo vojne v rokoch 1773-1775. ZAČIATKOM XIX STOROČIA SCALIGERIHO VERZIA HISTÓRIE ZÍSKALA JEHO AKTUÁLNU PODOBU.

Na objasnenie dnes používame zavedenú chronológiu "novej éry". Mali by sme sa s ňou zaoberať len ako čisto pomyslenú časovú os. Jednu z mnohých možných. Ako je zrejmé, v "začiatku novej éry", tj. pred približne 2010 rokmi, nedošlo k žiadnemu významnému udalosti, ktorého dokumenty prežili. Navyše z tejto vzdialenej epochy neexistujú žiadne údaje. Konkrétnejšie je nesprávne hovoriť o tejto ére ako kresťanskej, ako dnes robíme. Keďže podľa našich výsledkov sa Narodenie Krista uskutočnilo takmer o tisíc rokov neskôr. Konkrétne v 12. storočí podľa podmienenej "novej éry".

Zvyčajne pri formulovaní našej hypotézy vždy používame slová "pravdepodobne", "viacmenej" atď. Ale keďže táto kniha je úplne venovaná našej rekonštrukcii, nebudeme opakovať tieto slová stále, keď ich neustále naznačujeme. Netrváme na niektorých z našich pozorovaní. Chceli by sme na to pripomenúť. Pretože naša rekonštrukcia nie je známa mnohým čitateľom, niekedy zopakujeme niektoré z našich záverov o lepšej absorpcii.

V RÔZNYCH ANTICKÝCH TEXTOCH BOLI SLOVÁ PÍSANÉ IBA SPOLUHLÁSKAMI, BEZ SAMOHLÁSOK. Pozrite si podrobnosti v knihe A.T. Fomenka [1v], č.1: 8. Samohlásky sa objavili neskôr a označili len jeden z mnohých možných variantov čítania slov. Predovšetkým sa týka správnych podstatných mien a viedla k významnej nejednoznačnosti pri čítaní starých mien, zemepisných názvov atď. V starom texte nebolo ani rozdelenie na samostatné slová. Okrem toho by mohlo dôjsť k zmätku medzi zvukom L a R, F a T, B a V atď. Staroslovanský jazyk mal viacnásobné vynechanie samohlások a okrem toho nemal rozdelenie na slová. "Staroveké" egyptské texty boli tiež napísané iba so spoluhláskami. "Mená kráľov (egyptských autorov) ... sú v modernej literatúre - autorovi v podmienenom, CELÉ VOĽNEJ FORMY, takzvanom CLASSROOM ... dodávanom zvyčajne v učebniciach ... Tieto formy sa často výrazne líšia od seba a nie je možné ich nijako regulovať, pretože sú to všetko výsledok ARBITRÁRNEHO ČÍTANIA (! - Autor), ktorý sa stal tradičným "(72), s.176. Aj "hebrejsky písaný“ jazyk pôvodne nemal ani samohlásky ani iné symboly, ktoré by ich nahradili ... Knihy Starého zákona boli napísané iba pomocou spoluhlások" [765], str. 155.

Boli sme schopní objaviť "paralely" medzi udalosťami v rôznych obdobiach "starovekej" histórie len vďaka novej chronológii. Bez nej by nebolo možné pochopiť, kto by mal byť porovnávaný s kým a čo by sa malo porovnávať s čím? Väčšina materiálu je taká rozsiahla, že je prakticky nemožné v nej nájsť náhodné paralely. Teraz však, keď sme zrekonštruovali chronologický "rámec dejín", sa otvára obdivuhodná príležitosť obohatiť tento formálny výsledok o "obsah udalostí". Toto

Harmir

je presný spôsob, ako zaobchádzať s biografickými zápasmi, ktoré prezentujeme. Nie sú to presné dôkazy samé osebe. Z logiky vyplývajúca z novej chronológie založenej pomocou matematických metód. Najprv vypočítame dátumy a až potom na základe nich prečítame staré dokumenty znovu a začneme vidieť skutočnú podstatu. Faktom je, že termíny udalostí silne definujú interpretáciu dejín a umožňujú nám teraz vybrať správnu interpretáciu zdrojov z mnohých možných.

2. Psychologické poznámky

Dnes je slovo "staroveku" zvyčajne spojené s udalosťami, ktoré boli skôr ako V storočia po kristovi. "Hlboká starobylosť" je skôr ako, povedzme, X storočie B.C. "Najhlbšia starobylosť" je už v II tisícročia. Zvyk, široko akceptovaný dnes, pre túto konkrétnu časovú škálu je jednou z vážnych psychologických prekážok v ceste vnímania novej krátkej chronológie. Ale táto psychologická interpretácia slova "staroveku", ktorá je dnes známa, sa sama neobjavila. A nie tak dávno. Je výsledkom umelého zapracovania extrémne dlhej chronológie za posledných 300 rokov. Samotná myšlienka "extrémne dlhej písomnej histórie" spočíva na úrodnej pôde prirodzeného ľudského rešpektu k pripomenutiu klanu vlastného genealogického stromu. Môžete pochopiť pocity ľudí, ktorí sa snažia pozrieť do vzdialenej minulosti svojich predkov. Čím ďalej vidia, tým vyššia je ich osobná sebaúcta.

Nová chronológia diktuje iný psychologický obraz vnímania minulosti. Teraz slovo "staroveku" by malo zodpovedať XV-XVII., Teda s udalosťami, ktoré boli od nás vzdialené 300-400 rokov. Výraz "vysoká starobylosť" znamená XI-XII. ĎALŠIE KROKY X-XI. PREDSTAVUJE EPOCH MLČANIA PÍSOMNÝCH DOKUMENTOV. Žiadne písomné dôkazy z tých čias, či už na papieri, pergamenu, papyri alebo kamene - neprežili. Slová "starovek", "vysoká starobylosť" a "extrémna starobylosť" zostávajú v našom lexikóne. Napriek tomu sú napádané iným významom. Tieto epochy sa nám čoraz viac približujú a časový rozsah výrazne klesol. Mali by sme prijať, že na základe písomných zdrojov môžeme pozerať do minulosti nie tak ďaleko, ako sme si mysleli, že by sme mohli včera. Všetko, čo sme videli včera, je dnes viditeľné. Len bližšie.

Na záver: Na základe matematických a astronomických metód, ktoré sme predložili, je preukázané, že scaligeriho chronológia a história sú zásadne nesprávne. História až do začiatku XVII storočia bola falšovaná v epoche XVII-XVIII. Falšovanie bolo sprevádzané vyhľadávaním a vyhladzovaním dokumentov, ktoré poskytli skutočné udalosti minulosti. Ide predovšetkým o XV.-XVI. storočie, ktorého spomienka bola zničená s osobitnou dôkladnosťou. Tieto aktivity neúnavne pokračovali takmer dvesto rokov. To je dostatok času na zničenie všetkých hlavných textov, ktoré by pravdu mohli povedať. Preto nemôžeme očakávať, že niektoré podrobné faktické kroniky napísané očitým svedkom udalostí XVI. storočia sa dostanú do našich rúk.

Preto "malé detaily", kúsky pravdy, ktoré neboli vyčistené a náhodne prežili, nadobúdajú mimoriadny význam. A spoločne nám umožňujú obnoviť pravdu. Štúdia o scaligeriho histórii sa dá porovnať s prácou detektíva, ktorý odhaľuje zločinca, ktorý vynašiel pravdepodobnú legendu a staral sa o jeho alibi. Preto je najprv potrebné hľadať skutočný obraz v malých veciach, ktoré unikli pozornosti zločinca, ktorý zakrýva svoje stopy. Keďže je ťažké brať do úvahy všetky podrobnosti pri vynájdení falošnej verzie. Skúsený detektív "ich vykopáva". Získavanie dôkazov postupne "rozvinie" všetky okolnosti trestného činu.

Vyjadrujeme našu vďačnosť T.N. Fomenkovi - spoluautorovi mnohých našich výskumov chronológie. Spolu s T.N. Fomenkom sme spolu napísali niekoľko kníh.

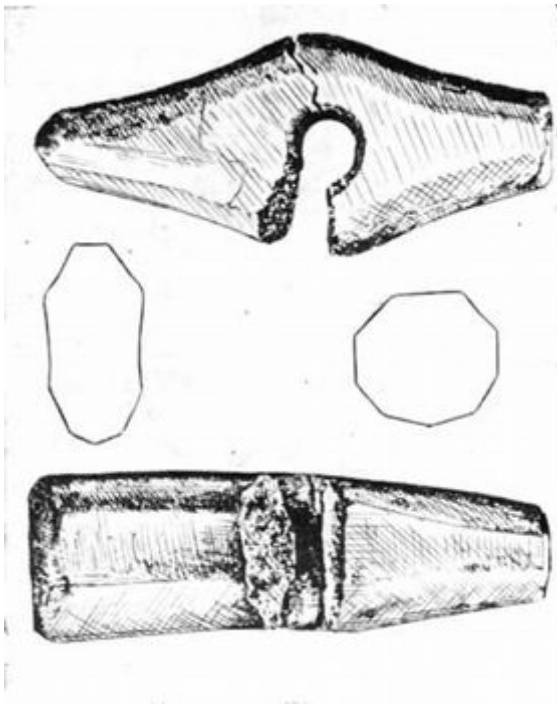
Harmir

Epocha pred xi. Storočím

Táto časť je veľmi krátka. V prežitých písomných zdrojoch nie sú žiadne informácie o akýchkoľvek udalostiach spred XI. storočia. V tom čase nebolo žiadne písanie. To sa objavilo iba v X-XI. Podľa scaligeriho histórie písanie vzniklo v staroveku údajne ešte pred "začiatkom A.D.".

V skutočnosti PÍSOMNÁ HISTÓRIA ľudstva najprv vystupuje z temnoty až v X-XI. Všetky prežité starodávne dokumenty, vrátane tých, ktoré sa pripisujú "hlbokému staroveku", v skutočnosti opisujú udalosti XI. - XVII. Mnohé z nich boli násilne zasielané do vzdialenej minulosti chybnou chronológiou Scaliger-Petavius.

Epocha pred XI. storočia by sa mala považovať za "prvotnú", za úsvit civilizácie. Primitívne nástroje z tých čias prežili až dodnes a sú vystavené v múzeách a galériách venovaných rannému človekovi, ktorý údajne žil veľa storočí a dokonca tisícročia B.C. Kamenné úlomky, kosti, kremenné nástroje, kamenné nože a sekery, škrabky, popol jaskynných požiarov, kosti a kameňov šípových hláv a oštepov, ozdoby z mamutích kostí a zuby predátorov. Práve tieto galérie moderných múzeí nám dávajú presnú informáciu o ľudskom živote až do X-XI. Počas tejto doby ľudia stále sídlili v jaskyniach a výkopoch. Oni ešte nemali znalosti na vybudovanie významných štruktúr, niet budov z dreva alebo kameňa.

Nemali by sme však predpokladať, že kamenné a kostné náradie a každodenné predmety boli zastaralé počas XI. Storočia. V skutočnosti existovali a boli významne používané neskôr, až do XV-XVI. Napríklad v XVI. storočí prišli Nemci k výstavbe Moskovského Kremľa svojimi KAMENNÝMI SEKERAMI, ktorých súčasní nemeckí historici predbežne datujú do II. storočia B.C., obr.1 [IIIAX] č.10: 4. Takže kamenné nástroje koexistovali s kovovými až do XVI. storočia. Stavba Moskovského Kremľa je časovaná historikmi ako koniec XV storočia, ale v novej chronológii sa pripisuje druhej polovici XVI. storočia.

Ukazuje sa, že všetky takéto osi - a v Nemecku je dosť málo - sú v súčasnosti časované archeológmi až po najstaršiu antickú, prvú polovicu II. storočia B.C. Názor vedcov a archeológov, že kamenné nástroje nájdené v Európe sú výlučne nástrojmi pravoslávneho obdobia, je chybné. Ako vidíme Nemcov v XV-XVI. AD boli stále ťažko závislí na použití kamenných sekier.

Toto mimochodom znamená jednoduché riešenie slávnej historickej hádanky: ako sa údajne starodávnu jaskyňu podarilo urobiť okrúhlu alebo oválnu dierky pravidelného tvaru z kamenných nástrojoch? Tu je napríklad "najstaršia" kamenná sekera v Ohridskom archeologickom múzeu v Macedónsku [IIIAX] č.10: 4. Hlboký podlhovastý otvor s rovnými vertikálnymi stenami bol vyrobený z tvrdého kameňa. Mohol by človek, ktorý nemal žiadne nástroje, robiť takúto vec? Určite nemôžete dosiahnuť takú pravidelnú tvarovanú dieru jednoduchým udieraním jedného kameňa proti druhému ručne. No teraz, keď pochopíme, že kamenné nástroje boli použité až do

XVI. storočia, všetko zapadne spoločne. Otvory v kamenných sekerách môžu byť vytvorené pomocou mechanizmov s rotujúcimi vrtákmi. Ktorá mohla byť napríklad diamantová špička. Alebo jednoducho vyrobené z veľmi tvrdého kameňa.

Ďalším príkladom. Hovoríme, že v Rusku v "starom" Ríme a v Anglicku písali na brezové kôry a to bolo veľmi - veľmi dávno. V skutočnosti, ako sa ukáže, bolo písanie na brezové kôry používané až do XIX storočia a na niektorých miestach až do XX storočia. Ide o to, že až do XX. Storočia nebol papier lacný. Brezová kôra, najmä na severe, bola omnoho lacnejšia [4v1], č.3: 11-12. Takže "starovekosť" sa stáva oveľa bližšie k nášmu času.

Súčasné učebnice nám v mnohých detailoch hovoria o živote ľudí v epoche údajne skôr ako v X storočí. Spomeňme si na niektoré "starodávne" kultúry.

Legendárni "sumeri". "Najstaršie" civilizácie v Mesopotamii a Amerike. Mocní faraóni Egypta. Trójske kráľovstvo a známe trójske vojny údajne XIII. storočia B.C., lyrizované slepým básnikom Homérom. Osvietená "starodávna" Čína. Mocní Etruskovia. Veľká "stará" grécka civilizácia. Ešte viac "Staroveký" Rím, ktorý sa vyvinul z etruckej civilizácie. "Staroveké" Kartágo a jeho vojny s mocným Rímom. Tajomná "starodávna" India s pokladmi. Mohutné ranné a stredoveké arabské kalifáty. "Najskoršie" biblické kráľovstvá Izraela a Judeja. "Staroveké" Assyria, Sýria a Perzia. Stredoveké európske feudálne páni vo svojich mohutných zámockých hradoch.

To všetko, hovoria nám, existovalo pred X storočím A.D. Nie je to pravda. To všetko existovalo, ALE V ÚPLNE ODLIŠNEJ EPOCHE, A VIACMENEJ NA INOM MIESTE. Presnejšie, po X storočí A.D. v poslednom tisícročí. Inými slovami, dátumy všetkých udalostí "klasickej staroveku" by mali byť opravené, presunuté hore na ich skutočné miesta v intervale medzi X a XVII.

Kde boli prvé osady, ktoré sa nachádzali pred X storočím? Pravdepodobne najprv väčšina ľudí žila v teplej zóne, neďaleko od rovníka. Najmä v Stredozemí, Indii a Strednej Amerike. Podnebie tam bolo rovnaké, tam bolo veľa ovocných plodín a dostatok pitnej vody. To podporilo rýchle rozmnožovanie ľudí. Bolo dostatok jedla, neboli chladné zimy a bolo ľahké postaviť obydlia. Neboli ani klimatické kontrasty, ani výrazné teplotné rozdiely.

Ale nekontrolovateľné plodenie nemohlo trvať navždy. Čoskoro to bolo príliš preťažené. Vznikli medziľudské konflikty, ako aj boj o územie a potraviny. Časť obyvateľstva bola odsunutá na sever a na juh. Keď sa ocitli v stredomorí, ľudia zistili, že podnebie je oveľa vážnejšie. Zima bola zima. Značne menej jedla. Bolo potrebné vybudovať obydlia, aby prežili v krutej zime. Slabí migranti zahynuli, ale tí, ktorí prežili, to urobili len preto, že sa im podarilo prispôsobiť sa. Zaťaženie intelektu sa zvyšovalo, bolo potrebné vytvoriť metódy budovania domu, poľnohospodárske nástroje a vybavenie na lov a navigáciu na riekach a na more atď.

Inými slovami, títo ľudia boli nútení rozvinúť civilizáciu. V priebehu času si potomci prvej vlny migrantov prispôsobili novému životnému prostrediu svoje vlastné kultúrne strediská a po rozmnožovaní v dostatočne veľkých množstvách začali rozširovať zónu svojho biotopu. Kolonizácia začala, ale na vyššej technologickej úrovni. Je to možné, tak to bolo obdobie epochy XIII-XIV. začalo. Ale o tom budeme hovoriť neskôr. A teraz sa vráťme v čase.

Na záver, epocha predtým než XI storočie je ponorená do tmy kvôli prakticky úplnej absencii akýchkoľvek prežitých dokumentov tej doby. Zopakujeme to len v X-XI. po prvýkrát sa koncipovala samotná myšlienka písaného jazyka. Pravdepodobne v starovekom Egypte pôvodne vo forme hieroglyfov - obrázkov. Zaznamenávanie myšlienok týmto spôsobom je primárne a až neskôr sa vyvinulo do súčasnejších foriem.

Harmir

Kapitola 1. Epoch xi. storočia

1. Prvé románske kráľovstvo starého Rímu

Táto kapitola je takisto stručná, keďže veľmi málo údajov prežilo. Zdá sa, že v Stredomorí v ére X-XI. vzniklo Kráľovstvo, ktoré by sa dalo predbežne nazývať rómskym alebo rímskym, alebo "prvým Rímom". Jeho prvým hlavným mestom bolo mesto v úrodnom údolí rieky Níl v africkom Egypte. Tu sa poľnohospodárstvo rýchlo rozvíjalo s cieľom zásobovať veľkú populáciu. Tu vznikli vedy a prvé technológie. Veľmi málo písomných dôkazov o tomto prvom kráľovstve prežilo.

Je možné, že Egypt okrem toho bol jedným z hlavných náboženských centier oboch Rímov XI. - XIII. a potom Veľká Mongolská ríša XIV-XVI storočia. Bol to ohnisko pre kult mŕtvych. Možno to vzniklo vďaka pozorovaniu, ktoré urobili starí ľudia: že v tejto oblasti - kvôli horúcemu a suchému podnebiu - mŕtvoly ponechané v horúcom piesku sa nerozkladali. Preto sa rozhodli, že táto oblasť by bola najvhodnejšia ako miesto pohrebu.

Hlavné mesto starovekého afrického kráľovstva nebolo ďaleko od ústia Níl a dnes sa nazýva Alexandria. Práve tu vzniklo prvé písmo - vo forme hieroglyfov, tj. "Písanie so symbolmi". Je pravdepodobné, že táto metóda komunikácie a prenosu myšlienok bola prvou, ktorá sa objavila. Ak by človek chcel niečo komunikovať s inými, mal by kresliť rôzne symboly reprezentujúce rôzne veci.

Vtedy ešte neboli v africkom Egypte žiadne monumentálne štruktúry - pyramídy, sfingy, chrámy alebo obelisky. Mali by sa objaviť podstatne neskôr, v období XI.-XVI., Keď v africkom Egypte bol založený cisársky cintorín pre cár-khánov Ríma a neskôr pre Veľkú ("mongolskú") rusko-hordskú ríšu. Mŕtvych cár-khánov z Veľkej ríše a ďalšie dôležité vysoko postavené osoby sem prinášali. Boli pochovaní v luxusných hrobkách, niekedy s veľkým množstvom zlata a šperkov.

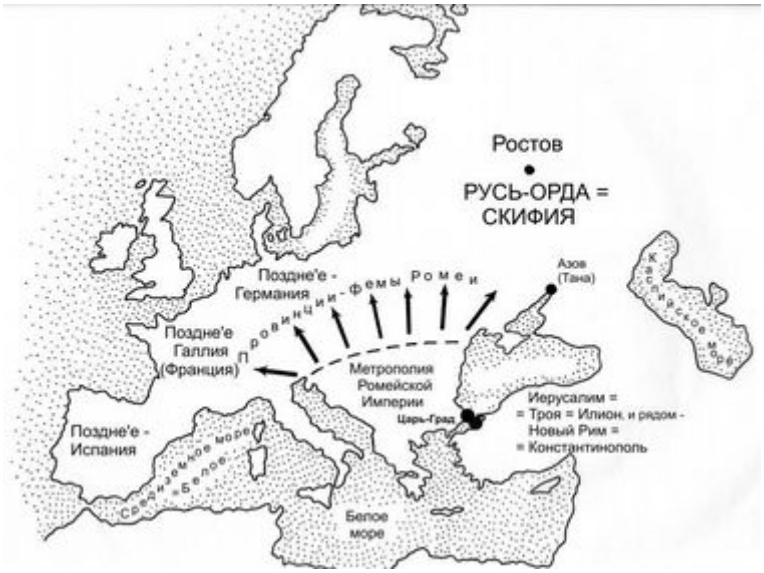

Pred dlhou prepravou boli ich telá balzamované, aby sa zabránilo rozkladu počas cesty. Pozrite si obrázok zo "starobylej" egyptskej "knihy mŕtvych", obr.2 Je možné, že tu je znázornený prevoz mŕtvych cez rieku Styx, t. J. Stredozemné more. "Staroveké" grécke mýty nám hovoria o Charonovi, prepravcovi mŕtvych, ktorý nesie zosnulého na jeho lodi cez rieku Styx do Kráľovstva Podsvetia, to znamená, ako to teraz rozumieme, - do údolia Níl, Egypt. Názov Charon pravdepodobne pochádza z ruského slova CHORNIU, CHORONIT (čo znamená "pochovať" - poznámka prekladateľa) [5v2], č.7.

Rozsah pohrebnej konštrukcie v samotnom Egypte ukazuje, že ústie Nílu sa stalo súčasťou obrovského a mocného impéria, ktoré tu založilo svoj kráľovský cintorín. Očividne na to vedci boli nútení maľovať fantastické obrazy "starých" Egypťanov, ktorých hlavným, ak nie výlučným, povolaním bolo údajne pochovávanie svojich MIESTNYCH faraónov. Je to pravda, že množstvo cenností (zlato atď.), ktoré tu bolo pochované, údajne predstavovalo iba zlomok štátnej pokladnice.

Harmir

V 11. storočí sa kráľovská metropola presťahovala do Bosporu, kde sa v strategicky výhodnej lokalite - najužšej časti Bosporu - objavilo mesto Yoros (Jeruzalem), tiež známe ako Cari-Hrad (mesto cára - prekladateľská poznámka) - Trója, približne 30 kilometrov severne od moderného Istanbulu. Práve tu prežívajú impozantné zrúcaniny tohto mesta a pevnosť s názvom Yoros. Neskôr, v XIII-XIV storočí, hlavné mesto kráľovstva sa pohyboval mierne na juh, kde sa nové mesto objavilo pod rovnakým názvom Jeruzalem. V priebehu času sa nazýva Konštantínopol, neskôr Istanbul. Názov Jeruzalema sa menil v rôznych časoch a bol aplikovaný na rôzne mestá.

Rôzne provincie, okresy fema, boli súčasťou rímskeho kráľovstva. Rus (Rusko) bola jedným z nich, a tá bolo najväčšia, obr.3.

V ére X-XI. po prvýkrát bol vypočítaný paschálny cyklus [6v3], č.2. Bol vytvorený prvý cirkevný kalendár. Najprv sa objavuje astronómia, ktorá má slúžiť cirkevnému kalendáru a pozorovať sezónne zmeny počasia a klímy.

Ukážeme vám astronomické dátumy skorých zverokruhov, ktoré sme vypočítali, ktoré spadajú do obdobia XI storočia. Niekedy sa v neskorších epochách objavujú rôzne riešenia.

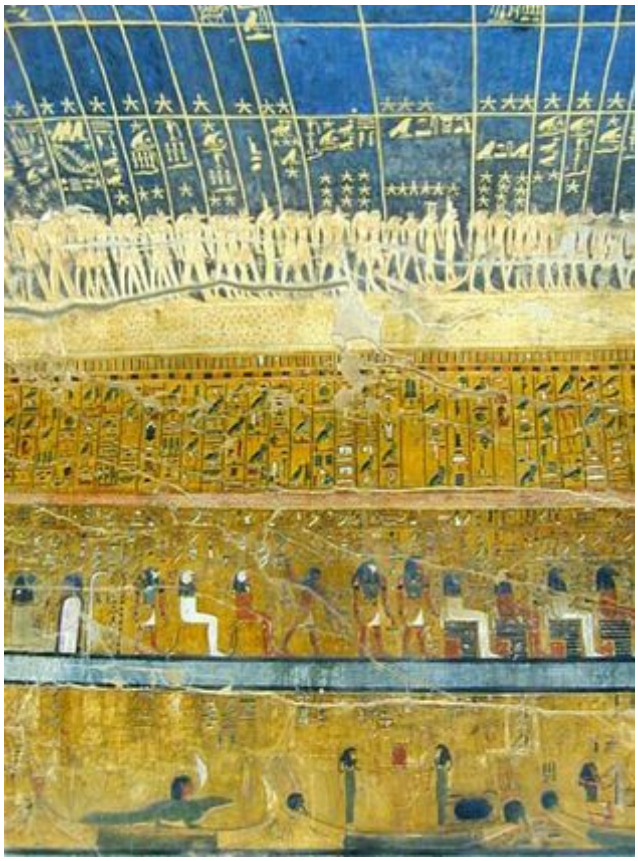
Chceli by sme objasniť, že horoskop je pozícia planét v súhvezdí. Napríklad Mars - v Panne, Saturn - v Pisces atď. Horoskopy sú vypočítané nasledujúcim spôsobom: umiestniť pozíciu planét do ich súhvezdia v určitom čase, napríklad - dnes a poznať číselné hodnoty dráh obežnej dráhy planét okolo Slnka, vykresľovaním celých násobkov týchto období dozadu alebo dopredu, môžete získať pozície planét v ich súhvezdí v minulosti aj v budúcnosti. V súčasnej dobe existujú počítačové programy, ktoré nám umožňujú nájsť horoskopy, ktoré sa nachádzajú v starých rukopisoch, freskách, obrazoch, hroboch atď. Vytvorili sme program HOROS (ХОРОС) určený špeciálne pre analýzy starých zverokruhov a horoskopov, ktoré plne využívajú všetky astronomické údaje zaznamenané v nich (hlavný horoskop, prídavné pomocné horoskopy atď.) [HXE]

2. Astronomické záznamy novej chronológie

1. (Roky 969 alebo 1206) ZODIAC SP Z TOMBU PHARAOH SETI I. Farebná freska na oblúku pohrebnej komory. "Staroveký" Egypt, Luxor, Údolie kráľov, údajne "hlboká starobylosť". V skutočnosti - prvý variant: 14. - 16. augusta 969; druhý variant: 5-7 augusta 1206 [HXE] a [3v2].
2. (Roky 1007 alebo 1186) ZODIAC Z MYDRA GEDDERNHEIMU. Je zobrazená na kamennej tablete, basreliéfe. Európa, Nemecko, údajne "staroveku". V skutočnosti - prvý variant: 14. - 15. októbra 1007; druhý variant: 14. - 15. októbra 1186 [ДЗЕЕ]
3. (Rok 1007) Prvý Zodiak z kamaráta Sennemutu. Je znázornená na oblúkoch hrobu, ale nie v samotnej pohrebnej komore. "Staroveký" Egypt, Luxor, údajne "hlboká starobylosť". V skutočnosti: 14. - 16. augusta 1007 [HXE].
4. (Rok 1007) ZODIAC Z MULZY APULU. Je znázornená na kamennej tablete, basreliéfe. Európa, Dacia, údajne "staroveku". V skutočnosti: 14. - 16. augusta 1007 [ДЗЕЕ].

Harmir

5. (Rok 1007) ZODIAC MT NA METTERNICH STELA. Je zobrazená na kamennej tablete v Alexandrii. "Starobylý" Egypt, údajne "hlboká starobylosť". V skutočnosti: 14. - 16. augusta 1007. Pozri [ДЗЕЕ]
6. (Roky 1071, 1189 alebo 1308) CONCISE ZODIAC KZ. Kamenný reliéf na strope chrámu v meste Erment. "Staroveký" Egypt, údajne "starobylosť". V skutočnosti - prvý variant: 15. - 16. mája 1071; druhý variant: 30. - 31. mája 1189. Tretí variant: 6. - 8. mája 1308 [HXE].
7. Ptolemy je STAR KATALÓG "Almagest", údajne "staroveku". V skutočnosti: približne nie starší ako XI storočie [3v1].

Kapitola 2. Epocha xii. storočia

1. Druhý Rím alebo rímska cár-grad ríša. Yoros = Jeruzalem = Trója

Ako už bolo spomenuté, najstaršie kráľovstvo, z ktorého prežili len nejasné záznamy, je Antický prvý Rím alebo starý Rím v údolí Níl. V Scaligeriho verzii histórie, ktorá vznikla v XVII. storočí, bolo v údolí Nílu kráľovstvo nazývané Egypt. Toto sa zdá byť nesprávne. Pôvodný biblický Egypt nemá žiadne vzťahy s týmto kráľovstvom. **"Egypt" starého zákona Pentateuch - je v skutočnosti Rus'-Horda (Rus-Horda ríše) XIV-XVI storočia**. [6v1], č.4. Ale potom biblické meno Egypt = Gypt = Kipchak bol pripisovaný Afrike a predstavoval skutočne staré kráľovstvo v údolí Nílu. To viedlo k zmätku.

V X-XI. hlavné mesto tohto kráľovstva sa presťahuje do mesta Yoros na ázijskom pobreží Bosporu. Predbežne ho nazývame Druhým Rímom. Aka Jeruzalem z evanjelií, aka 'staroveká' Trója. Potom sa hlavné mesto presťahovalo do Rusu, do Jaroslavl - Veľkého Novgorodu, tiež "starého" Ríma. Celkom to bol tretí Rím, ktorý väčšina "starých autorov" považuje za prvú bez ohľadu na predchádzajúce inkarnácie. Po chvíli sa hlavné mesto impéria vrátilo do Bosporu, ale nie do svojej bývalej polohy, presťahovalo sa na druhú stranu Bosporu, na jeho európske pobrežie, nie na jeho ázijské pobrežie. Tam sa objavil stredoveký Konštantínopol, stredoveký cári-Grad z konca XIV-XV storočia., Následne turecký (osmanský) Istanbul. Celkovo to bol štvrtý Rím, alebo v kratšom počte - druhý. Ako vieme, Moskva bola následne nazvaná Tretí Rím (podľa krátkeho počtu). V niektorých starých textoch bol cari-Grad označovaný ako Kyjev. To je dôvod, prečo niektoré významné historické udalosti v "Kyjeve" sa v skutočnosti rozvinuli v Cari-Grad na Bosforu.

Na zhrnutie:

- 1. Rím: Údolie Nílu (Alexandria, Káhira);
- 2. Rím: Yoros = Jeruzalem = Troy;
- 3. Rím: Vladimir-Suzdal Rus '= Veľký Novgorod (Jaroslavl, Vladimír) = Rím Enei-Rurik;
- 4. Rím; Konštantínopol;
- 5. Rím: Moskva.

Keď sa však v XVI storočí Rímy počítali, kde bola Moskva zaradená ako tretí Rím (a nie piaty), začali jednoznačne počítať nie z hlbokého staroveku afrického Egypta, ale z Ríma Enei-Rurika, tj. z Jaroslavl , z ríše veľkej dobe dobývania: Veľký Novgorod - Prvý Rím, Konštantínopol - Druhý Rím, Moskva - Tretí Rím. Následne historici nahradili Veľký Novgorod s Rímom v Taliansku a vytvoril sa súčasný obraz.

Zopakovanie: pôvodný biblický Jeruzalem (mesto Yoros) sa nachádza na východnom, ázijskom pobreží Bosporu, bližšie k Čiernemu moru, veľmi blízko k Beykozskej hore (Golgotha) [ЗИ].

Harmir

V roku 2006 pred vchodom do pevnosti Yoros zostal dodnes štít s názvom: Pevnosť Yoros - v turečtine: Yoros kalesi [ЗИ], č.3. Je pozoruhodné, že narazíte na tento názov doslova na každom kroku v bezprostrednej blízkosti pevnosti. Napríklad ulica vedúca k pevnosti, reštaurácia situovaná v blízkosti pevnosti atď. - všetky nesú meno Pevnosť Yoros. Ale YOROS (IOROS) je jednoduchá skratka pre JEROSALEM. Mimochodom, v latinčine je toto slovo napísané tiež "o" – Hierosolyma. Na obr. 4 je znázornená stará maľba, zrejme z XVIII-XIX., Zobrazujúca Turkov, ktorí spočívajú na Beykozskej hore blízko "hrobu svätého Ježiša (Jušu alebo Júsu)". Nesporným ohniskom celej kompozície sú malebné pozostatky impozantnej starodávnej pevnosti. Stojí na samom brehu Bosporu na kopci vedľa Beykoz. Pôsobivé zrúcaniny staršej pevnosti Yoros pretrvávajú až do tohto dňa [ЗИ], č.3.

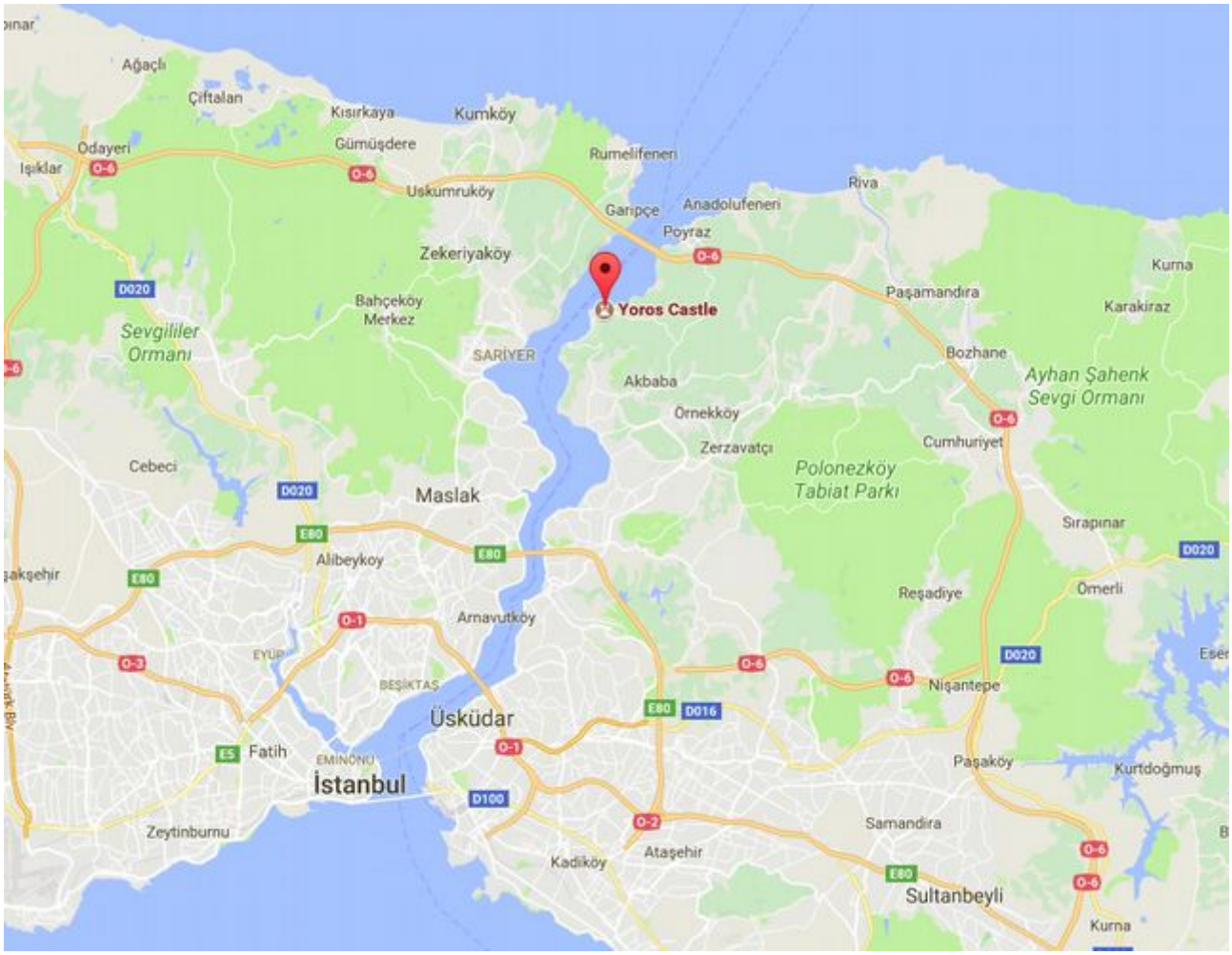
Takže turecké meno tejto staršej pevnosti na Bosfor - Yoros (Ioros) presne zodpovedá prvej polovici slova IEROSALIM v jej starom hláskovaní pred reformou. Navyše sa táto pevnosť nachádza presne na mieste, kde sa podľa nášho výskumu mal nachádzať biblický Jeruzalem.

Opevnenia Yorosu, pozostatky ktorých sú dnes viditeľné, boli postavené v roku 1261 A.D.. V skutočnosti vzdialenosť od Yorosu-Jeruzalema až po vrchol Beykoz-Golgóty je asi dve hodiny chôdze, čo dobre zodpovedá evanjeliám.

Prekvapivo sa nám nepodarilo nájsť meno "Yoros" v Bosfor na akejkoľvek modernej mape, ktorú sme videli. Na mnohých mapách pevnosť Yoros nie je napriek svojej veľkosti označená. Na iných mapách je označené pod úplne odlišnými názvami, ktoré vôbec nie sú podobné slovu "Ierosalim". Avšak, keď sme sa spýtali archeológov z Istanbulu, či vedeli o pevnosti Yoros mimo Istanbulu, odpovedali, že áno, vedeli to a že táto stará kresťanská pevnosť je dobre známa regionálnym historikom a miestnym obyvateľom. Ukazuje sa, že historici - kartografi sa

pokúšajú skryť dôležité informácie, ktoré môžu spôsobiť "nepríjemné" otázky alebo založiť semienka pochybností o platnosti Scaligeriho verzie histórie.

Zistili sme, že to isté mesto na ázijskom pobreží Bosporu (pri severnom výstupe do Čierneho mora) bolo nazývané niekoľkými menami:

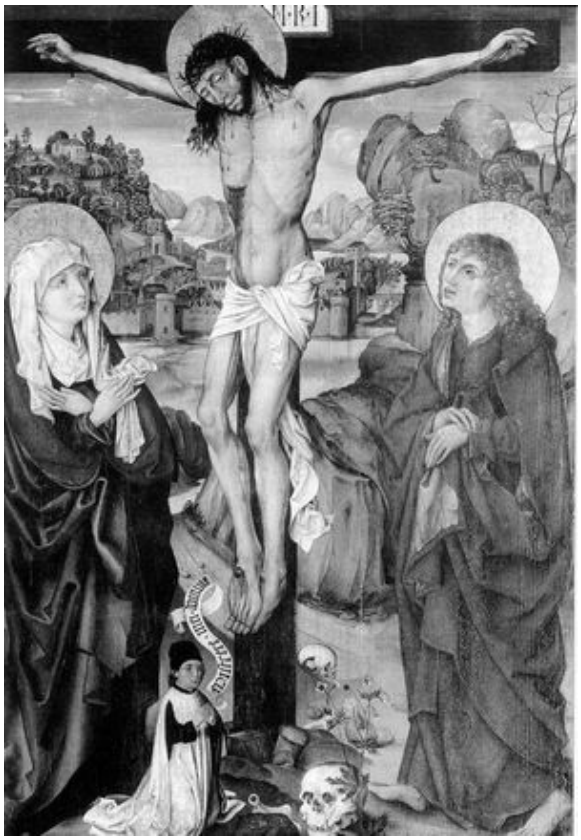
1. Yoros, t. J. Jeruzalem.
2. Chrisople, t. J. Mesto Kristus (Mesto Gold).
3. P + Christo (PChristo), čo znamená celkom jasne: Mesto Krista (Polis + Christo).
4. Svätyňa boha Jupitera (Zeus), ktorá vysiela veľký vietor.
5. Jednoducho "Sanctuary".

Na starých mapách vidíme jedno z týchto mien. [ГРК] č.4: 1.

Mimochodom je zaujímavé pozorne sa pozrieť na zastúpenie ukrižovania. Zdá sa, že v mnohých obrazoch, ikonách a freskách je Kristovo ukrižovanie zobrazené na pozadí buď veľkého mora alebo širokej rieky. Okrem umelcov mali maľbu najmä buď úžinu, alebo rieku, ale v žiadnom prípade mora, obr.5. Takže zobrazením vody bol vždy zobrazený opačný breh [5v1], č.14. Ako to teraz chápeme, nemohlo to byť inak, pretože Beykoz leží hneď na brehu širokého Bosporu. Odtiaľ je možné vidieť veľmi jasne európsky breh prielivu, kde sa nachádza centrum Konštantínopolu, čo mohlo byť tiež považovaná za biblický Jeruzalem neskôr, kedy tu bolo premiestnené hlavné mesto z mestskej pevnosti Yoros. Akýkoľvek umelec, ktorý má viac či menej presné spomienky na pôvodný príbeh, by označil úžinu Bosphorus za významnú časť krajiny, ktorá slúžila ako pozadie pre miesto Kristovho ukrižovania.

Harmir

Strategická poloha Yoros-Jeruzalema je ideálna. Kontroluje najužšiu časť Bosporu pri vchode do Čierneho mora. Následne je možné si predstaviť, že na konci storočia XIV, pri premiestnení hlavného mesta ríše z antického Ríma (tj Vladimir-Suzdal Rus 'v XIII-XIV storočie.) Do New Rome = Carihradu Dmitriy Donskoy = Constantine Veľký, umiestnenie nového hlavného mesta bolo mierne posunuté vo vzťahu k starovekej Troja-Jeruzaleme-Yoros smerom k Marmarskému moru a premiestnilo ho na európske pobrežie Bosporu, kde bol plochý terén [KR].

Ale vráťme sa do XII. storočia. Sila Ríma v XI-XII. sa rozprestiera v mnohých regiónoch na západe a na východe, kde sa nachádzajú femas-provincie casi-Gradu. Všeobecne povedané, každá fema bola nezávislou štátnou formáciou, ale bola vedená rímskym legátom - kráľom, cárom alebo vojvodom. Bol pozostatkom biblického Jeruzalema = Cári-Grad (Yoros) v Bosfor.

Medzi týmito femasmi boli provincie: Africký Egypt, Rus'-Horda, územia západnej Európy, kde sa následne (v XVI-XVII.) objavili - Nemecko, Taliansko, Anglicko a Španielsko atď. Podriadenosť týchto fen do cisárskeho centra bolo primerane flexibilné. Jednou z charakteristík takéhoto vazalského stavu bolo platenie daní do Jeruzalema = Cári-Grad (Yoros). Okrem toho, od konca XII. storočia, boli fémy zjednotené spoločným kresťanským náboženstvom. Cár-Grad - všeobecne uznávané ako náboženské centrum kráľovstva ako celku. Mohlo by to byť, že slovo "fema" alebo "TEMA" má spojenie s hordou-tatárske slovo "Tumen", tj. ruské slovo "T'MA", ktoré označuje vojenskú jednotku (t'ma = many).

Nezávislá lokálna história vo féme bola sotva zaznamenaná. Medzitým sú kroniky napísané iba v Cár-Grad ako hlavné mesto kráľovstva. Odzrkadľujú najmä udalosti, ktoré zaujímali Jeruzalem = Troy v Bosfor. Kópie týchto kroník sa niekedy objavujú v niektorých rímskych femas-provinciách. Tieto texty však väčšinou hovoria o udalostiach v metropole. A len krátko o miestnych udalostiach.

Jeruzalem = Cári-Grad (Yoros) v Bosfor v XI-XII. bolo hlavným mestom silného rímskeho kráľovstva. Mali by sme tiež poznamenať vynikajúcu strategickú pozíciu neskoršieho Istanbulu, jeho obrovskú obranu. Obrovské hradby Konštantínopolu, ktoré na rôznych miestach majú niekoľko radov, boli opakovane prestavané a spevnené [5v]. Jeho pôsobivé pozostatky prežili neporušené dodnes.

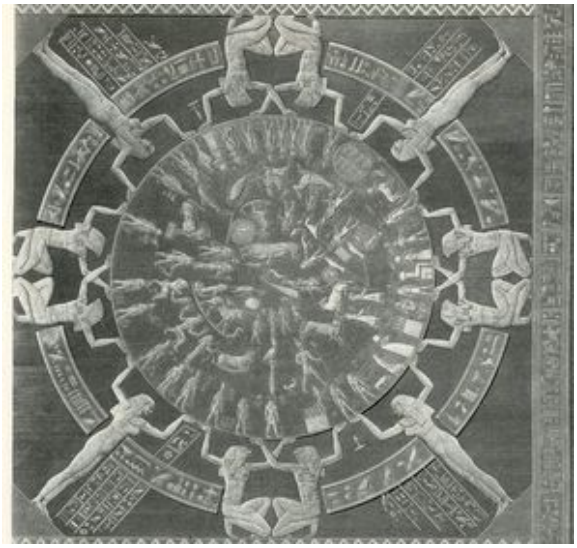
Harmir

2. Narodenie krista v roku 1152 a jeho ukrižovanie v cari-grade v roku 1185

V 12. storočí prebiehajú významné udalosti, ako je to opísané v evanjeliách: príchod Ježiša Krista, jeho život a ukrižovanie, hoci existujúci text evanjelií bol upravený a s najväčšou pravdepodobnosťou sa datuje do XIV-XV.

V polovici XII. storočia sa v roku 1152 narodil Ježiš Kristus. V sekulárnej byzantskej histórii je známy ako cisár **Andronicus** a apoštol sv. Ondrej. V ruských dejinách bol vyobrazený ako veľký princ Andrej Bogolyubský. Konkrétnejšie, Andrey Bogolyubský je chronickým náprotivkom Andronicus-Krista počas jeho pobytu vo Vladimir-Suzdalovej Rusi v XII. storočí, kde strávil väčšinu svojho života. V skutočnosti Betlehemská hviezda zažiarila v polovici XII. storočia. To nám dáva absolútne astronomické datovanie Kristovho života. [ЦРС], č.1. "**Betlehemská hviezda**" - je výbuchom supernovy, ktorá je v súčasnosti nesprávne časovaná do polovice XI. storočia. Súčasná hmlovina krabov v súhvezdí Taurus je zvyškom tejto explózie. [TsOS]

Mohol by existovať takýto dátum uprostred absolútneho astronomického dátumu, ktorý by presne zodpovedal ukrižovaniu Krista na konci XII. storočia? Koniec koncov, je to úplne možné, že taká významná udalosť by bola zbožtená v nejakom astronomickom obraze, povedzme na zverokruhu s horoskopom. Napríklad v "starovekom" Egypte, v blízkosti pohrebiska ríšskych cárov. Obráťme sa na výsledky z časovania "starobylého" egyptského zverokruhov, ktorý sme predtým vypočítali. Spomeniete si, že ukrižovanie Ježiša Krista sa uskutočnilo počas dní židovského Veľkonočného sviatku, nie dlho od prvého splnu mesiaca.

ZÁVER. Medzi zverokruhy, ktoré sme uviedli, existuje jeden, ktorý udáva presný dátum židovskej Pascha = dátum prvého dňa jesenného splnu mesiaca. Hovoríme o slávnom cirkulárnom zverokruhu Denderah alebo, ako sa tiež nazýva Osiris Zodiac, obr. 6. Tento Zodiac nám dáva dátum Veľkonočného dňa - ráno 20. marca 1185 a perfektne zodpovedá dátumu ukrižovania Ježiša Krista v roku 1185 [ЦРС], č.1. Okrem toho dátum Circular Zodiac korešponduje s datovaním betlehemskej hviezdy, ktorá sa objavila približne okolo roku 1150, a umožňuje určiť vek Krista približne 33 rokov.

Osiris Zodiac v skutočnosti znamená "Zodiac Krista", pretože podľa nášho výskumu "starý" egyptský boha Osiris predstavoval Ježiša Krista. [5v], [CZ]

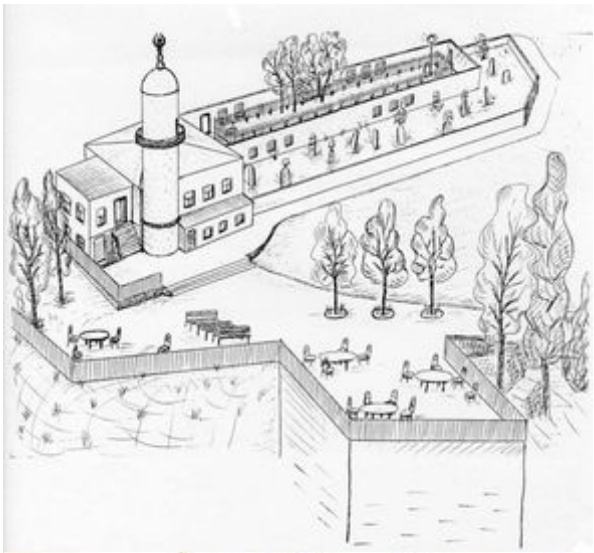
Panna Mária, matka Andronika-Krista, bola pôvodne z Rusi. Nie je to náhoda, že v starých dokumentoch bola Rus niekedy označovaná ako Dom sv. Matky Božej. Neskôr Mary žila v cari-Grad = "starovekej" Tróji. Andronicus-Kristus a Mária strávili veľa času v Rusi. Utiekli tam, tj. Návrat do svojej vlasti, unikli prenasledovaniu v cari-Grad. Táto udalosť bola v evanjeliách opísaná ako útek svätej rodiny od kráľa Herodesa do Egypta.

Biblický "Egypt", nazývaný aj Egypt "starých" faraónov, je Rus'-Horda XIII-XVI. V dobre známej evanjeliovej podobe sú podrobnosti o Kristovom živote po úteku do Egypta až po jeho návrat do Jeruzalema vo veku približne 30 rokov zahalené tajomstvom. S najväčšou pravdepodobnosťou významnú časť tejto doby Andronicus-Kristus a jeho matka strávili v Rusi. Okrem toho sa názov

Harmir

"India" vzťahoval na celý Rus'-Horda a nielen na územie moderného Hindustanu. Je možné, že to je dôvod, prečo niektoré zo stredovekých textov, ktoré sú dnes považované za apokryfné, tvrdia, že Kristus dlho býval v Indii.

Potom, čo sa vrátil z Rusi späť do cari-Grad (Yoros), cisár Andronicus-Kristus (podľa ruských kníh - Veľký princ Andrej Bogolyubský) zaviedol dôležité štátne reformy, bránil korupcii, uľahčil život obyčajnému ľudu. Obchod a poľnohospodárstvo sa rozrastali. Reformy však vyvolali hnev a nenávisť šľachty. Výsledkom bolo sprisahanie v hlavnom meste, ktorý viedol ku krvavému povstaniu. V roku 1185 bol cisár Andronicus-Kristus zosadený a ukrižovaný v cari-Grad na Beykozskej hore - biblickom Golgote, na ázijskom pobreží Bosporu, blízko Yorosu.

Doteraz zostal obrovský "hrob", ktorý je známy ako: "hrob Jušu (Yusha Ježiša)". Beykoz je najvyšším vrchom horného Bosporu, 180 metrov nad morom. Nachádza sa blízko zrúcaniny mesta a pevnosti Yoros (biblický Jeruzalem). "Yusha hrob" nie je skutočný hrob Ježiša Krista, ale veľký oplotený pozemok, približne 3 x 17 metrov, kde bol Ježiš ukrižovaný, obr. 7, obr. 8. To znamená, že pripomínali toto posvätné "miesto" [6v2], č.5.

Neďaleko hrobu svätého Jušu - Ježiša, na úpätí Beykozskej hory, sú ďalšie tri obrovské hroby, ktoré majú takmer 7-8 metrov. Toto sú hroby Kirklar Sultan, Uzun Elviya Leblebici Baba a Akbaba Sultan. Na druhej strane Bosporu, tj. jeho európskeho pobrežia, existovali, ako hovoria miestni legendy, niekoľko podobne vyzerajúcich obrovských hrobov svätých. Pravdepodobne sú to symbolické miesta odpočinku učeníkov Ježiša Krista.

Takže na Beykozskej hore cari-Grad blízko Yorosu-Jeruzalema sa nachádza zázračne dobre zachovaný pamätník (možno rekonštruovaný), ktorý nám poskytol hmatateľnú pripomienku ukrižovania Andronika-Krista na tomto mieste.

V dôsledku prevratu a krvavého povstania sa v roku 1185 dostala k moci nová dynastia **Angels**. Domnievame sa, že v tomto prípade je "anjel" rodinným menom. Je však celkom možné, že v dobách Andronika-Krista toto slovo reprezentovalo cárskych úradníkov vo všeobecnosti. Preto sú odvodené anjeli, "nebeská hierarchia", tj. boží služobníci, podľa Svätej Biblie. Je možné, že odtiaľ pochádza dobre známy príbeh o Satanovi v Svätej Biblii - zlý anjel, ktorý sa vzbúril proti Bohu a chcel ho uzurpovať.

Pozrime sa na byzantský kronikára Niketas Choniates. Pokiaľ ide o Andronika-Krista, hovorí, že bol cudzincom, ktorý dlho žil medzi barbarmi (chápeme Rusi). Po príchode do cari-Grad sa obklopil barbarskou armádou a do krajiny zaviedol barbarské zvyky. Napríklad ruské pantalóny [ЦРС], č.2: 61. Teraz sa obraz stáva čitateľnejším. Andronicus-Kristus bol synom Panny Márie, pôvodne z Rusi. Bolo to v Rusi, kde Andronicus-Kristus strávil svoje detstvo. Neskôr žil v cari-Grad. Potom sa opäť vrátil do Rusi a strávil tu veľa svojich dospelých rokov. Možno, že Andronicus-Kristov osobitný náklon k Rusi, sa nie každému pozdávalo v cari-Grad. A počas napätého obdobia politickej krízy a povstania sa objavila záležitosť Andronika-Kristových zahraničných koreňov. Rebeli ho začali používať na ohováranie cisára.

Preto udalosti opísané v evanjeliách sa konali v Yorose (Jerusalem) v Bosporu v druhej polovici XII. storočia. A mesto modernej Palestíny, ktoré sa dnes označuje ako Jeruzalem, bolo v skutočnosti "vyrobené" z malej arabskej osady Al-Quds v pomerne pustom priestore na Blízkom východe nie skôr ako XVII alebo dokonca 18. storočia. Bola vyhlásené za centrum uctievania. Nemá žiadny vzťah k udalostiam v evanjeliu. Falšovatelia XVII-XIX. sledovali jasný cieľ: premiestniť - na papieri! - evanjeliové udalosti ďaleko od skutočného Jeruzalema = cari-Grad, aby vrhli významnú časť autentickej histórie do zapomenutia.

Na záver, cisár Andronicus-Kristus, aka veľký ruský knieža Andrej Bogolyubský, aka apoštol Andrey Pervozvanný, bol ukrižovaný v cari-Grad (Joros) = Jeruzalem v roku 1185.

Život v evanjeliu Ježiša Krista v **GALILEE** predstavuje Andronikov pobyt v Rusi Vladimír-Suzdal, na predmestí mesta **Galitch Kostromskoy**, ktorý bol v miestnom dialekte vyslovený ako **GALION**. Evanjeliové mesto CANA v Galilei bolo teda kanajské alebo chahnianské osídlenie v Vladimírovi-Suzdálskej Rusi. Následne rok nula éry "Roka nášho Pána" (AD) bol roku 1152 nášho letopočtu.

Až do epochy XVII. storočia pri zapisovaní dátumov bola rímska číslica X, teda desať, v latinčine označujúca storočie (napríklad XI storočie), jednoducho prvé písmeno X mena Ježiša Krista (napísané na cyrilike: Ch = X - poznámka prekladateľa). Preto je to skôr skratka: "XI storočie" - znamenalo "Kristovo prvé storočie", tj.: Prvé storočie Kristovej vtelenia. Preto písmeno "X" bolo oddelené od nasledujúcich číslic bodkou, tj. napísali X.I, X.II. atď. [1v.] Takto sa zjavil kresťanský kalendár. Počas tejto epochy boli všetky dátumy napísané počnúc menom Ježiša Krista, t. J. Písmeno "X" alebo písmeno "I". Faktom je, že rímska číslica I, tj. "Jedna" - v arabskom vyobrazení roka, napríklad v roku 1255, pôvodne bola prvým písmenom I menom Ježiš. Takže výraz "Rok I.255" v týchto vzdialených časoch znamenal: "od Ježiša roku 255". Až do XVI-XVII. zostala tradícia zaznamenávania dátumov cestou: buď X. (nasledované číslicami) alebo I. (nasledované číslicami), inými slovami, oddelením bodkami X a I od ostatných číslic, ktoré predstavovali dátum sám. Niekedy sa J použilo namiesto I. Pozrite niekoľko príkladov v knihe A.T.Fomenka [1v], č.6: 12-13

Harmir

V priebehu mnohých storočí, v XVII storočí presne, začala tvorba "reformovanej" verzie dejín. Jeho cieľom bolo deformovať dejiny XI. - XVI. bez uznania. Konkrétne sa to dosiahlo skresľovaním chronológie. Prvé písmeno X (t. J. Kristus) sa údajne vyhlásilo za reprezentáciu desiatich storočí v dňoch a prvé písmeno I (t. J. Ježiš) bolo údajne reprezentované ako "tisíc". Výsledkom toho bolo, že dátumy boli umelo staršie o približne 1000 rokov. Masívne bloky udalostí XI-XVII. "klesli" približne o tisíc rokov. Vznikla tak fantómová "staroba".

Náš záver dokonale korešponduje s dobre známym faktom, že stredoveký "Talian" použil stovky na reprezentovanie stárocí:

- TRECENTE (tj roky - tri sto) – XIV storočie,
- QUATTROCENTE (tj roky - štyri sto) – XV storočie,
- CINQUECENTE (tj. roky - Päť sto) - XVI. storočie "[242], str.25.

Ale takýto názov storočí priamo naznačuje, že počiatočným bodom začína XI. storočím, pretože nerešpektuje dnešnú konvenčnú metódu pridávania "tisíc rokov". Ukazuje sa, že stredovekí Taliani nepoznali žiadne "tisíce rokov". Ako to teraz chápeme, dôvodom to bolo jednoducho preto, že neexistovali žiadne "náhradné tisíce rokov".

Opísali sme mechanizmus cesty jedného z troch princípov chronologického posunu, ktorý vznikol približne o tisíc rokov. Príčiny ostatných dvoch posunov - približne 330 a 1800 rokov - sú podobné a môžu byť okrem iného vysvetlené chybami chronológov XIV-XV., ktorí sa spoliehali na chybné astronomické údaje a metódy. V knihe A.T.Fomenka [1v] chronologické posuny boli predbežne nazývané nasledovné:

1. Rímsko-byzantský posun o 330-360 rokov,
2. Rímsky posun o 1053 alebo 1153 rokov,
3. Grécko-biblický posun v rokoch 1780-1880.

Rímsko-byzantský posun urobil históriu rímsko-byzantskej oveľa "staršou". Grécko-biblický posun urobil históriu Grécka a všetky biblické dejiny oveľa starší tým, že ho posunul do minulosti.

3. Cisársky rez

Všetci sme oboznámení s lekárskym výrazom "cisársky rez" alebo "caesarean". Inými slovami, keď práca nevychádza prirodzene, ale pomocou rezu v bruchu. Prečo sa tento rez označuje ako "cisársky"? Pretože podľa niektorých zdrojov to bolo presne spôsob, akým bol Julius Caesar dodaný pri narodení. Napríklad v starej ruskej paleii čítame: "Pôvodné rímske kráľovstvo Iulii Kesara. V treťom roku Kleopatrinej vlády začala vláda Iulii Kesar menom **VYPOROTOK** (čo znamená "roztrhané" alebo "roztrhané") v Ríme . "[625: 1], strana 254.

Prezývka "**vyporotok**" by mohla znamenať, že bol roztrhaný alebo vytrhnutý z materinského lona. Inými slovami, bol odstránený pomocou lekárskeho zákroku cez rez alebo časť. Toto je pôvod výrazu "cisársky rez".

Ale na druhej strane podobné informácie o Kristovi prežili. Hoci je dnes málo známe, ale jasne vyjadrené v kanonickej cirkevnej službe. Napríklad v starom cirkevnom slovanskom triadickom kánone druhého režimu, ktorý sa v neskorých nedeľňajších večeroch vyslovoval. Irmos z deviatej piesne tohto kánonu znie takto: "Ten, ktorý pred slnkom - Boží lucerna - svietil a v tele prišiel Z PANENKA BOJE, nekonečne vtelený, požehnaný a čistý, chválime ťa, Matka Božia". [537: 2], s.66; [537: 3], s. 134.

Harmir

Slová: "(On) prišiel z mäsa z panenskej strany" je ťažké interpretovať akýmkoľvek iným spôsobom, ale ako narodenie Krista cez cisársky rez **Pannou Máriou Theotokos**.

Ježišovo narodenie cisárskym rezom zanechalo svoju stopu nielen v liturgických textoch pravoslávnej cirkvi. Táto udalosť sa v stredoveku veľmi rozprávala a priniesla množstvo názorov, teórií a mýtov. Prvá vec, ktorú treba poznamenať, je tvrdenie pravoslávnej doktríny, že **Theotokos** (pôrodník) ZOSTALA PANNOU PO NARODENÍ KRISTA. Tieto slová sú priamo prítomné v pravoslávnom posvätnom uctievaní, viď vyššie. Okrem toho sa táto téma podrobne diskutuje v tzv. Apokryfe.

Aby bolo možné objasniť, pred 17. storočím bolo o Kristovi množstvo spisov. V XVII storočí ich nový režim zakázal a vyhlásil, že sú "apokryfálni". Zároveň sa mnohé z nich považovali za dostatok kanonických prác už v 16. storočí. Tvorili súčasť autoritatívnych kánonických kníh, kopírovali sa v kláštoroch spolu so štyrmi kanonickými evanjeliami, tvorbou svätých otcov a kresťanskými katechizmami. Jedným zo spôsobov znevažovania "nevhodných textov" v XVII. storočí bolo nasledovné: začali pomenovať niektoré z "dráždivých zdrojov" - "evanjelií" (hoci neboli nazývané v cirkevnej slovanskej tradícii). Napríklad začali nazývať diela pripisované Apoštanovi Tomášovi - "Evanjelium podľa Tomáša". Myšlienka je jasná. Reformisti dosiahli tento cieľ: v kresťanskom svete bolo dobre známe, že v jednej z ekumenických rád boli vybrané štyri kanonické evanjelia, ktoré sa považovali za vhodné pre bohoslužby. Evanjeliá boli texty, ktoré by sa mali čítať v kostoloch. A určite by mali byť oficiálne schválené. V tomto zmysle boli všetky ostatné evanjelia pozastavené. Ale to neznamenalo, že boli úplne odmietnuté. Môžu zostať ako tzv. Referenčné knihy. Môžu byť doma a kopírované. Ale mazaní reformisti, tým, že pripisujú meno "evanjelium" akémukoľvek starému textu, s ktorým nesúhlasili, automaticky označili ako "nesprávne, zakázané evanjeliá".

Spomeňme si na tzv. "Neslávne evanjelium Tomáša": "A našiel tam (Jozef - Ath) jaskyňu ... A objavil sa znovuzrodený, zjavil sa a vzal si prsia svojej matky Márie. A vykríkol a stará žena ... a vyšla z jaskyne, stretla sa so Salome a povedala jej: Salome, Salome, rada by som vám povedala o ZÁZRAKU: PANNA PORODILA A ZACHOVALA SI NEPOŠKVRNENOSŤ"[307] p.217.

Tu je ďalší text nazvaný "Evanjelium Pseudo-Matthew". "A keď sa Zeloma blížila k Márii ... vykríkla hlasno: Nikdy som o tom ani nič nepomyslela ani nepočula: jej prsia sú plné mlieka a má chlapca, hoci je to panna. Nebolo nič nečisté pri počatí a NIE BOLESTNÉ NARODENIE. Počala, že je panna, narodí sa ako panna a ostáva pannou "[307], str.243.

Takéto naliehavé tvrdenie v prameňoch, že **Theotokos** (pôrodník) ZOSTÁVAJÚCE PANNOU PO NARODENÍ dokonale korešponduje s narodením Krista cez cisársky rez.

Ako sa už stalo, Kristus je tiež uvedený v Talmude. Hoci "obraz Ježiša, ktorý predstavuje Talmud, je kombináciou rôznych židovských legiend, rabínskych komentárov a jednoduchých povestí ... Je zrejmé, že Ježiš sa objavuje v Talmude pod rôznymi názvami. Názov "JESUS, SON OF PANTERA (PANTIRA)" ... je niekoľkokrát spomenutý ... pôvod názvu "syn Pantera" nám predstavuje hádanku >> [307], str. 301-302.

Čo sa týka učiteľov PANTEAY, píše: << Etymológia nežidovského mena Pantera už dlho predstavuje výzvu pre výskumníkov ... Bola predložená teória, že meno Pantera (Pantira) sa objavilo ako výsledok jazykovej chyby formou nesprávnej reprodukcie gréckeho slova "parthenos" (Παρθένες) - "panna" >> [307], s. 305.

Podľa nášho názoru sa v gréckej tradícii objavilo grécke slovo PARTHENOS, tj. VIRGIN (a to je presne to, čo znie slovo VIRGIN v gréckych evanjeliách) [307], a to ako spomienka na cisársky rez

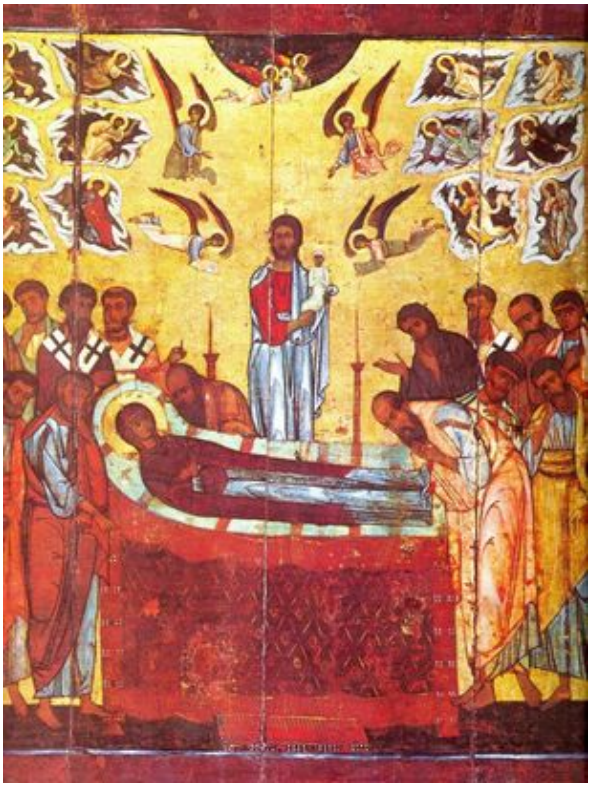
Harmir

Kristovho narodenia. Slovo **PARTHENOS** pochádza zo slovanského slova **POROT** ', čo znamená "roztrhnúť sa", "odrezať telo" pri cisárskom rezu. Navyše, možno obsahuje aj nielen TO CUT OPEN, ale aj PORTNOI(zošiť), pretože PARTHENOS nám pripomína slovo PORTNOI (teda A TAILOR), tj. človeka, ktorý rozrezáva a šije. Samozrejme, po cisárskom rezu musí lekár ošetriť ranu.

Talmud PANTERA (PANTIRA) s najväčšou pravdepodobnosťou pochádza (rovnako ako aj PARTHENOS) z toho istého slovanského slova POROT (PORUCHA), PORTNOI (TAILOR). Preto autori 19. storočia, ktorí spájali toto slovo s PARTHENOSOM, boli správni.

Ale potom okamžite príde na myseľ dobre známy mýtus o narodení "najstaršej" bohyne Atén "prostredníctvom rezu v hlave Zeusa". Odvtedy sa vedci dozvedeli o podobnosti medzi "starou" gréckou **Aténou Parthenos** a stredovekým kresťanským **Theotokom Athenes**. V stredoveku neboli slávny aténsky Parthenon ničím iným ako chrám Panny Márie Theotokos [2v1], č.1. Okrem toho sa Aténa nazýva aj **PALLAS**. Slovo Pallas znamená **PANNA**. "Staroveké" grécke mýty neustále zdôrazňujú, že Aténa bola panna [196: 1], str.60, 112, 114.

Takže kresťanský pôvod mýtu o narodení Atény je takto objasnený. "Zeus ... pohltil celú svoju tehotnú ženu a potom s pomocou Hephaestus (alebo Prometheus), ktorý odštiepil Zeusovu hlavu od sekery, vyslal Aténu, ktorá vyskočila z hlavy Zeusu plne ozbrojená, s vojnovým výkrikom" [533] .1, str.126. Prostredníctvom týchto fantastických detailov môže byť mizerne vnímaná narodenie Ježiša cisárskym rezom od Panny Márie. Tu si Panna - Athena "mení miesto" s Ježišom = Zeus: ale Panna Mária nerodí Ježiša, ale Ježiš (Zeus) zrodí Pannu. Rez v "gréckom" mýte úplne zostáva, ale "sa pohybuje" k božskej hlave. Mimochodom, tu je tu aj ďalšia postava - lekár, ktorý vykonal rez. Bol nazývaný Prometheus alebo Hephaestus.

Tieto "najstaršie" grécke mýty sa mohli objaviť pri pozorovaní pravoslávnej ikony "Nanebovzatia Panny Márie", obr.9 [ЦРС], č.2.

Panna Mária je na smrteľnej posteli, Kristus stojí nad ňou a drží vo svojich rukách, na úrovni ramien, malá postavička Panny Márie, ktorá sa vtlačila do bieleho kusu látky. Samozrejme, človek, ktorému je dobre známa ikona, chápe, že táto malá postava symbolizuje tu dušu Panny Márie. Ale laik a navyše návštevník z diaľky, ktorý vie málo o tradícii ikonovania, by mohol ľahko interpretovať takýto obraz ako narodenie malého dievčaťa od dospelého Boha. Potom by predstavivosť zafungovala. Keďže dievča bolo maľované blízko Kristovej hlavy, znamenalo to, že sa narodila z hlavy. A tak ďalej. Keď sa vrátime domov, do "starovekého" Grécka v XIV-XVI storočí zo vzdialeného hlavného mesta Veľkej mongolskej ríše, s ktorou sa úžasný cestovateľ zdieľa so svojimi spoluobčanmi, je "hlboké poznanie" o živote olympijských bohov na ďalekom Olympe. Tak sa mohol narodiť "starý" mýtus. Bol to Rus, ktorá bolo považovaná za "domov Panny Márie", keďže strávila podstatnú časť svojho života v Rusi a zomrela tam [XP]. Preto boli obrazy "Nanebovzatia Panny Márie" pôvodom

Harmir

z Rusi. A neskôr, keď kresťanstvo postupovalo v západnej Európe, objavili sa aj obrazy inšpirované týmito pravoslávnymi ikonami.

Ale vráťme sa k Zeusovi. Zdá sa, že zrodil nielen Aténu, ale aj Dionýza = Bacchusa: "Keď sme sa skryli ako smrteľní ľudia, Zeus mal tajnú lásku k Semele (" Zem ") ... Hera ... poradila Semele, ktorá bola už šesť mesiacov tehotná, aby ju požiadala o odhalenie pravej podoby svojho tajomného milenca ... Prišiel k nej zahalený v šípoch a hučali hromy a spálil ju. Hermesovi sa však podarilo zachrániť šesťmesačného predčasného syna. Hermes VŠIL DIEŤA DO ZEUSOVÉHO STEHNA A PO TROCH MESIACÁCH HO ZEUS PORODIL. Preto sa Dionýsus nazýva "dvakrát narodený" alebo "dieťa dvojitých dverí" >> [196: 1], str.69.

V tomto mýte, rovnako ako v judaických textoch, sa Kristus druhý krát zrodí zo svojho stehna. Tu je Zeus Ježiš, a Dio-nysus = Nikaiánsky Boh je tiež Ježiš. Komentátori vysvetlili tieto paralely tým, že údajne prijali doktríny kresťanstva z viac archaickej pohanskej viery. Ale v novej chronológii je obraz obrátený. Pohanské kultúry boli variácie kresťanstva, bežné v stredoveku. Okrem hlavného prúdu kresťanstva existovali rôzne sekty a kulty. Neskôr boli vyhlásené za "najstaršie pohanské" náboženstvá. A potom, už v 19. storočí, boli prekvapení, keď zistili, že podozrivo pripomínajú kresťanstvo. Na "vedecké vysvetlenie" tohto javu sa otvorila obrovská platforma.

Uvádzané príklady (mnohé iné sú uvedené v našich knihách o "zlatom seriáli" B) ilustrujú, aký je skutočne rozšírený mýtus o narodení Ježiša cisárskym rezom. Táto udalosť vytvorila množstvo verzií, najmä v miestach so širokou geografickou a jazykovou rôznorodosťou.

4. Biblický príbeh mágov zobrazuje zbožťovanie rus'-hordy k andronicus-christu v xii. storočí - pokresťančovanie ruska

V dobe Krista v druhej polovici XII. storočia Rus prijala kresťanstvo úplne a okamžite a nečakala tisíc rokov, ako nás uisťuje história skaligeri-rimania. Ruský carár Vladimír = Vladejushyi Mirom (znamenajúci "ten, kto riadi svet"), Csaritsa (kráľovná) Malka a Cossak vojenský veliteľ Ataman (vojenská hodnosť v kozáckych plukoch - tr. v evanjeliu sú zastúpení ako Mágovia alebo Traja králi pod menami Balthazar, Melchior a Caspar [6v1], č.3. Neskôr bola postavená nádherná Kolínska katedrála na ich počesť, kde bol umiestnený slávny sarkofág troch kráľov. Svätyňa mohla byť symbolická a samotní králi pochovaní v centrálnom cisárskom pohrebnom území afrického Egypta.

Prežili Stredoveké obrazy, ktoré zobrazujú Adoráciu biblických mudrcov dieťaťa Krista na pozadí plátien zobrazujúceho A CRESCENT A STAR [6v1], č.3. Toto je vizuálna pripomienka, že udalosti evanjelia prebiehali konkrétne v cari-Grad (Yoros) = biblický Jeruzalem. Stále bola nedávnou spomienkou u niektorých umelcov z XII-XVII. a pri zobrazovaní udalostí evanjelia namaľovali polmesiac s hviezdou, ktorá bola všeobecne uznávaným symbolom cari-Grad.

Takto bola Kolínska katedrála postavená nie na počesť nejasných pastierov, ale bola venovaná silným cari mágom = "Mongolom", ktorí ako prví pozdravili Krista, prijali ho a šírili kresťanstvo vo svojej krajine. Bolo to Scythia-Horde-Rus (dnešná Ruska), ktorá je pre nás súčasťou najväčšej krajiny na svete, kde bolo založené ortodoxné kresťanstvo a zostáva až do súčasnosti. Dôležitá úloha pripisovaná relikviám Magi-cárov v stredoveku sa stáva čistejšou. Neboli to len obyčajní normálni cári, ale vládcovia, ktorí ustanovili kresťanstvo ako ŠTÁTNÚ RELIGIU NAJVYŠŠEJ A NAJSILNEJĚJ RÍŠI STREDOVEKÚHO VEKU, t. J. "Mongolskej" ríše. Mimochodom to bolo aj Nemecko, kde sa nachádza Kolínska katedrála. Po kolonizácii západnej Európy mohla ríša ruskej hordy, ktorú zastupoval cisár **Barbarossa** (barbarská Rossová), ľahko vytvoriť centrum uctievania svätých cárov - troch múdrych mužov. Neskôr, po páde Ríše, bol čiastočne zabudnutý alebo

Harmir

zámerne zmätený. Na ten istý účel slúžili tendenčné "výplne" svätyne troch mágov v XVII-XVIII. [6v1], č.3.

Zistili sme pozoruhodnú skutočnosť, ktorá dokazuje, že sme identifikovali "Magus Melchior" s ruskou hordou kráľovnou **Malkou**, matkou princa **Vladimíra**. V neskorej kresťanskej literatúre, umenia a plastiky sú traja Mágovia vyobrazení ako muži. Avšak vo svätyni dvaja mágovia sú vykreslení ako muži s fúzmi, ale tretia postava, ktorá stojí medzi nimi, je jasne ženou. Viď obr.10.

Pozoruhodne v mnohých starých zobrazeniach je kráľovná Melchiorová prezentovaná ako biela európska žena, obr 11. V [6v1] poskytujeme veľa podobných príkladov. V niektorých európskych katedrálach táto tradícia prežila až do 19. storočia. Ale potom, po zmenách v cirkevnej politike a v súlade s novými názormi na históriu, umelci začali narúšať ženské črty a obrátiť slovanskú kráľovnú do **Čiernej kráľovnej** a potom do **Čierneho kráľa**.

Navyše je zaujímavé, že niektoré obrazy Mágov v Kolínskej katedrále majú výrazný slovanský typ, obr.11. Teraz je to jasné. Tu sú vyobrazení kráľ a kráľovná z Rus'-Horde (Rusko-Horde). Neskôr, v dôsledku zmien v situácii v Európe v XVII-XVIII storočí., sa západoeurópania stali hyper-citlivými na slovanské pôvody mágov = "Mongolov". V neskorších vyobrazeniach začína byť zmenený slovanský typ tváre mágov. Kráľovná bola zmenená na muža. Boli jej pridané fúzy, napríklad v oltárnej maľbe Stefanom Lochnerom údajne z XV storočia v Kolínskej katedrále [6v1], č.3.

Prečo sa svetlovlasá slovanská žena neskôr zmenila na negro ženu, tj. ČIERNU ŽENU? A potom do ČIERNEHO MUŽA. Je možné, že západoeurópania zmiešali dve ruské slová: CHERNYI (čo znamená ČIERNY) a CHERMNYI (čo znamená ČERVENÉ). V ruskom jazyku existujú známe výrazy: "**krasna devitsa**", čo znamená krásnu dievčinu; "Červené námestie" znamená krásne námestie. Je pravdepodobné, že veľká kráľovná bola nazvaná "krásna".

Ruský výraz "červená, krásna kráľovná" mohol byť celkom pravdepodobne nesprávne interpretovaný cudzincami, ktorí sa až potom veľmi dobre nepamätali na ruštinu a z CHERMNAYA TSARITSA (teda KRÁSNÉ KRÁĽOVSTVO) sa zmenili na CHERNAYU TSARITSA (čo znamená

Harmir

BLACK QUEEN), Čierna kráľovná je samozrejme negro - myšlienka, ktorú zaujali stredovekí umelci a s istotou popravili svojimi štetcami ... Premena na muža zostáva na svedomí nedávnych komentátorov.

Na záver, pamiatky troch mágov - "Mongolov" boli pôvodne uchovávané v nádhernom zlatom sarkofágu v Kolínskej katedrále:

- veľký ruský princ VLADIMIR (Balthazar), ktorý predstavil Rusko kresťanstvu,
- jeho matka princezná MALKA Melchior),
- jeho veliteľ-khan, kozácký ataman CASPAR = COSSAK. V Starom zákone bol nazývaný asýrskym Rabšakom, tj. Ruským Casparom, ak sa číta spätne.

Boli medzi prvými, ktorí navštívili a prijali Ježiša Krista v XII. storočí, a preto boli úctivo označovaní ako mágovia v evanjeliách a čiastočne v Starom zákone. Zaviedli kresťanstvo v Rus'-Skýthii. Potom boli posvätení. Slávna Kolínska katedrála bola účelne postavená ako svätyňa týchto mágov - "Mongolov". Založenie Goth = "gothic" Cologne House (ako kolínska samotná kolónia) bolo založené počas "mongolského" dobývania západnej Európy, aka "starovekého rímskeho dobytia Európy". Pamiatky mágov boli privezené do Kolína nad Rýnom na objednávku cára BARBARIAN-RUSKÉHO ALEBO ČERSTVÉHO RUSKÉHO, tj. **Barbarossa**.

Potom, čo Kristov život odovzdal tisíc rokov do minulosti od XII. do I. storočia, história Skaligeriho urobila všetko preto, aby vymazala z pamiatky budúcich generácií dôležitý fakt, že Králi mágovia boli v skutočnosti skvelí = "Mongolski" cári Rusi-Skýthie, ktorí pokrstili Rusko.

5. Krížová výprava ako odpoveď na kristovu smrť

Kristova poprava v roku 1185 v cari-Grad vyvolala násilnú reakciu tak v samotnom hlavnom meste, ako aj v regiónoch - fémech rímskej ríše. Zvlášť - v Rusi, vlasti Panny Márie Božej. Na konci XII. storočia to bola Rus', ktorá bol v čele krížových výprav, ktoré pochodujú do cari-Grad, aby pomstili Kristovu popravu a potrestali páchateľov. Vytvorí sa poridna vojna, ktorá sa neskôr rozmnožila v skalgeriho verzii histórie pod rôznymi názvami. Najmä je známy ako slávna "starodávna" trójska vojna údajne z XIII. storočia pred nl. a tiež ako krížová výprava XII. - XIII. AD.

Zdá sa, že "na konci XI. storočia boli križiaci presvedčení, že mstia nie potomstvo záchrancových popravcov, ale popravcov samotných" [217] (IN THE END OF THE XI CENTURY THE CRUSADERS WERE CONVINCED THAT THEY WERE AVENGING NOT THE DESCENDANTS OF THE SAVIOR'S EXECUTIONERS, BUT THESE EXECUTIONERS THEMSELVES'), P.117-118. Táto skutočnosť má veľký význam. V skutočnosti sa udalosti uskutočnili o storočie neskôr: na konci XII. - začiatku XIII. storočia. Začiatok takzvanej prvej križiacky výpravy, tj. Crusade "na záchranu Božieho hrobu", je dnes omylom z roku 1096 [455] namiesto približne roku 1196. Na druhej strane stredoveké zdroje cirkvi napríklad " Skazaniye o strasti Spasove "a" Pilátov list na Tiberius "tvrdia, že **ihneď po Ježišovom zmŕtvychvstaní bol Pilát povolaný do Ríma, kde bol popravený**. Cézarova armáda šla na križiacku výpravu do Jeruzalema a obsadila ho. V dnešnej dobe sa to považuje za omylné stredoveké domnienky, pretože podľa Scaligériho chronológie nebolo v treťom desaťročí I. storočia žiadna rímska križiacka výprava do Jeruzalema. Svedectvo zdrojov však doslova dáva zmysel. Týkajú sa krížových výprav z konca XII - začiatku XIII. konkrétne tzv. Forth Crusade v roku 1204, počas ktorého bol dobytý Czar-Grad (Yoros).

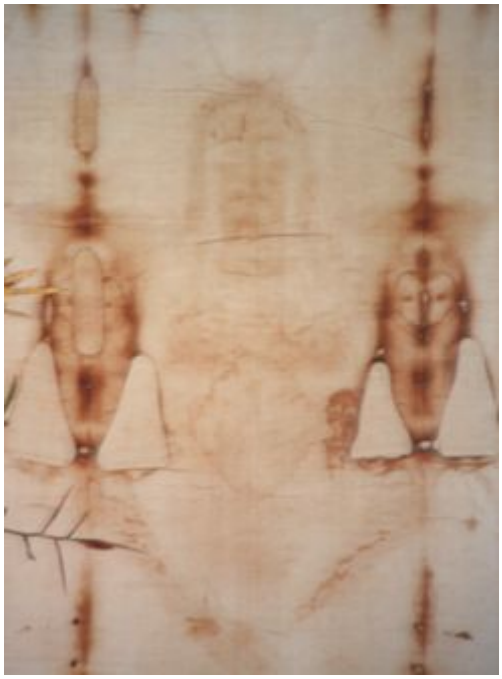
Potom neskôr chronológovia, zavádzaní storočným chronologickým posunom, presunuli križiacku výpravu na koniec XI. storočia. Jedným z mnohých dôsledkov toho bol výskyt fantómovej krížovej výpravy údajne roku 1096, kedy bol Jeruzalem dobytý [455], [2v], [KPC], [HOP].

Harmir

6. Spasiteľ, ktorý nie je ručne vyrobený, sudarium a turínske plátno

V roku 1998 správa o rádioaktívnom datovaní slávnej kresťanskej relikvie, Turínsky plášť, silne rezonovala s verejnosťou. Predpokladá sa, že tento kúsok látky má stále stopy ukrižovaného Krista, údajne z I. storočia. Napriek tomu, datovanie rádioaktívnych uhľovodíkov je úplne odlišné: približne XI-XII. Analýzy rádioaktívnych uhlíkov sa uskutočnili v troch laboratóriách - Oxfordskej univerzity, Štátnej univerzity v Arizone a Švajčiarskeho federálneho technologického inštitútu (Zurich) [ЦРС], č.1.

V [ЦРС] podrobne diskutujeme o termíne karbónového zakalenia plátna. Zdá sa, že v skutočnosti je najpravdepodobnejším dátumom druhá polovica XII. storočia.

Radiokarbonové datovanie plátna do polovice XII. storočia dobre korešponduje s ďalšími nezávislými dátumami Kristovho života, ktoré nám prišli. Treba povedať, že máme dosť kritický postoj k výsledkom rádiokarbónového datovania [1v], č.1. Táto metóda je stále veľmi nepresná - datovanie artefaktov, ktoré majú až 2000 rokov, môže spôsobiť nepredvídateľné chyby, ktoré korešpondujú s pravým vekom artefaktu! Okrem toho archeológovia pri objednávaní rádiokarbónového datovania akéhokoľvek artefaktu často laboratóriu vopred informujú o odhadovanom veku vzorky a fyzici to len "špecifikujú" výberom "požadovaného dátumu" zo spektra získaných dátumov rádiokarbonov (ktoré objektívne majú široký rozsah). Situácia s datovaním Plášťa je však trochu iná. Vzorky jeho materiálu boli nezávisle od rôznych laboratórií, ktoré umožňujú spoliehať sa na ich závery s určitým stupňom dôvery. Tak je pravdepodobné, že Turínske plátno je neoceniteľným originálom XII. storočia, ktorý náhodou prežil až dodnes.

Z hľadiska novej chronológie príbeh Turínskeho plátna, tj. **Acheiropoieta Image**, vyzerá takto. Kristovo telo bolo obalené v roku 1185. Potom sa po nejakom čase objavilo v Rusku. Tu sa skladalo - tak, že na vonkajšej strane bola viditeľná len Svätá tvár, ktorá bola znázornená na mnohých ruských ikonách. Keďže plátno zostalo v Rusku, ikony Acheiropoieta Image boli maľované najmä ruskými umelcami. Na Západe boli také obrazy menej rozšírené. Západní umelci si predstavovali príbeh plátna trochu inak, obr.12 [ЦРС], č.1. V Rusku sa ikona Obraz Spasiteľa, ktorá sa nevytvorený rukami, používala aj ako vojenský banner a svätý prápor. Spasiteľ, ktorý takto vykresľoval ozdobený Jaroslavlom, Tverom a moskovskými princami, pôsobil ako ochranca ruskej pôdy a ochranca ruských armád. Bojovali pod Jeho práporom počas bitky pri Kulikove [ЦРС], č.1.

Vzhľadom k tomu, že plášť zostal v Rusku, je jasné, prečo je to práve tu, kde vznikol špeciálny obrad Adorácie plátna počas Veľkého týždňa. V katolíckej cirkvi neexistuje vôbec. Ruská cirkevná služba zahŕňa nosenie plátna von z kostola počas krížového sprievodu na Veľký piatok. Ale s

Harmir

najväčšou pravdepodobnosťou pôvodné plátno nebolo zvyčajne narušené. Namiesto pôvodného sa použili početné repliky, ktoré boli uložené v každej cirkvi. Originál, posudzujúci záhyby na ňom, bol starostlivo zložený, takže bolo vidieť len Kristovu tvár. To je dôvod, prečo sa to nazývalo obrázok, ktorý nebol vyrobený rukami alebo sudárium. Počas Veľkého povstania XVII. storočia našli mnohé moskovské poklady, ktoré sa prepletali počas povstania a okupácie, cestu k Západu. Je pravdepodobné, že v 17. storočí bolo plátno poškodené požiarom a spálil sa na niekoľkých miestach. Tieto znaky ohňa sú dnes viditeľné. Plášť našiel cestu do Turína v Taliansku údajne v roku 1578.

Je možné, že ešte skôr, v Turíne existovalo iné plátno. Vzhľadom na to, že na Západe je známe niekoľko údajne autentických plátien. Ale pôvodné plátno sa našlo v Turíne podľa nášho názoru až v XVII. storočí. V skutočnosti bola vybudovaná špeciálna svätyňa, ktorá bola umiestnená v katedrále v Turíne až v roku 1694 [ČPC], č.1. Podľa novej chronológie je takýto dátum - koniec XVII. storočia - veľmi povedané. Potom, po drvivej porážke Razina a zničenia Turkov vo Viedni, bolo jasné, že éra Veľkej ríše končí a ruská horda sa už nemusela báť, a že konečne ukryté poklady a pamiatky Hordy mohli byť prepustené z truhly, vrátane plátna, bez obáv, že sa ich bývalí majitelia vrátia a spätne ich získajú.

7. Označte evanjelistu

Veľkolepá bazilika svätého Marka v Benátkach je ozdobou mesta a jednou z najobľúbenejších budov v Taliansku. Jeho história je mimoriadne zaujímavá vzhľadom na novú chronológiu.

Zdá sa, že prvý evanjelista Marek žil v 12. storočí, zomrel v druhej polovici a bol pochovaný prvý a poslednýkrát v Bazilike sv. Marka, ktorá bola špeciálne postavená na jeho počesť [2v1], č.1. Toto veľkolepé pochovanie Marka údajne v roku 1094 (s najväčšou pravdepodobnosťou okolo roku 1194) za účasti doktora, patriarchu a všetkých ľudí bol neskôr interpretovaný historikmi ako údajne "znovuobjavenie" jeho pozostatkov "o tisícročie neskôr" ako Scaligériho chronológia už posunula čas Markovho života do I. storočia.

Nebolo žiadne tajomné zmiznutie a zázračné opätovné objavenie sa pozostatkov Marka "o tisíc rokov neskôr". Tieto mazané legendy boli vytvorené neskôr, keď historici už začali koordinovať scaligériho chronológiu s dôkazom starých dokumentov, to poukazovalo na XII-XIII. ako epocha činnosti evanjelia Mark.

Bazilika sv. Marka vo svojom modernom štáte bola dokončená výrazne neskôr ako XII. storočie. Dnes vidíme katedrálu, ktorá bola dokončená nie skôr ako XVI. Storočie [2v1], č.1.

Zvyšok evanjelistov tiež žil a písali na konci XII. - začiatku XIII.

8. Dva oddelenia originálneho kresťanstva

Po ukrižovaní Andronika-Krista v Czar-Grad v Bosfor sa objavili dve pobočky kresťanstva.

Prvá časť, ktorú budeme predbežne nazývať "kráľovské alebo rodové kresťanstvo", bola náboženstvo **PRÍBUZNÝCH ANDRONICUS-CHRIST**. Toto bolo kresťanstvo kráľovskej rodiny, vládnucej rodiny predkovia, ale nie náboženstvo obyčajného ľudu. Vo vnútri klanu, ako aj v akejkoľvek rodine, sa vyskytli spory. Po krížovej výprave v roku 1204 sa k moci dostali tí jeho príbuzní, ktorí v neho verili ako Boha. Ale aj oni považovali svoju vlastnú osobnosť za svätú vzhľadom na to, že boli vo vzťahu k Boh Andronicus-Kristus. "Starobylé" egyptské artefakty a obrazy nám dávajú do atmosféry tohto kresťanského pôvodu, tj. pamätníky pohrebiska rodičovskej

Harmir

rodiny. Egyptský **Kristus-Osiris**, jeho najhorší nepriateľ **Set**, jeho manželka-matka **Isida**, atď. boli blízkymi príbuznými. Občas bojovali medzi sebou, zabíjali a prenasledovali jeden druhého, ale napriek tomu ich vzťah zostal dedičný.

Môžeme vidieť podobný obraz v "starobylom" gréckom panteóne olympijských bohov, kde je Zeus ďalšou reprezentáciou Ježiša Krista. Olympijskí bohovia boli spriaznení, hoci to nevylučovalo medzi nimi vojny, machinácie alebo sprisahania. Ale v priebehu akýchkoľvek stretov sa nikdy nezabudlo, že konfliktné strany sú zbožné, čo ich značne odlišovalo od zvyšku sveta. Rovnaký názor zastávali "starí" egyptskí bohovia [486].

Ale Kristus, známy ako cisár Andronikus, odkázal na školu svojich učeníkov - apoštolov. Vytvorili zásadne odlišnú oblasť pôvodného kresťanstva, menovite APOŠTOLSKÚ cirkev. Ak sa budeme odvolávať na moderné kresťanstvo, uvidíme, že to je presne to, ako sa nazýva. Dnešná kresťanská cirkev už dlho zdôrazňovala, že ide konkrétne o apoštolskú cirkev. Pretrvávanie tohto tvrdenia samo o sebe tvrdí, že v istom čase existovala aj iná kresťanská cirkev. Prečo túto skutočnosť zdôrazňujte tak intenzívne a neustále, ak neexistuje žiadny iný pohyb okrem apoštolského?

Apoštolské hnutie, na rozdiel od prvého, predchádzajúceho, bolo hnutie ľudí. **Zdá sa, že jediným predstaviteľom kráľovskej rodiny v apoštolskom kresťanstve bol brat nášho Jakuba**. Ale on bol čoskoro zavraždený, po ktorom prednosť prešla na apoštolov spoločného pôvodu - na Petra a Pavla.

Spočiatku neexistovali žiadne zásadné rozdiely medzi dvoma oblasťami kresťanstva, ale čoskoro sa objavili a je jasné, prečo. **Pôvodná kráľovská vetva kresťanstva nebola veľká, ale kázala absolútnu moc**. Spočiatku a po dlhú dobu vládol najvyšší nad ríšou. Kresťanskí cári sa v prvých storočiach kresťanstva vnímajú ako vo vzťahu s Bohom Andronikom - Kristom a nútili všetkých ľudí, aby ich uctievali ako božstvá. "V pohanizme bol založený systém, v ktorom existovali bohovia v nebesiach a BOHMI NA ZEMI, I.E. EMPERORS "[83], v.2, str.302. Kresťania apoštolskej cirkvi boli nútení ponúkať obete bohom, tj. živým cisárom. **Mnohí to odmietli. Boli to oni, ktorí sa stali prvými kresťanskými mučeníkmi.** Ak cisári požadovali od kresťanov "správnu úctu", potom s najväčšou pravdepodobnosťou znamenalo, že cisári považovali apoštolských kresťanov za tej istej viery, ale odvrátili sa od skutočnej cesty, ktorá bola potrestaná.

Nakoniec rímski cisári uctievali Krista, nazývali ho Zeus a Jupiter, ale v tom sa považovali za bohov a trvalo požadovali uctievanie. Druhá vetva kresťanstva - apoštolská, vetva ľudu - pokladala iba Krista za Boha a nesúhlasili s tvrdeniami kráľovskej rodiny, z ktorej pochádzal Kristus, aby sa modlili k vládcom. Nastal konflikt. Kráľovské kresťanstvo začalo prenasledovať apoštolské kresťanstvo. Toto bol notoricky známy "kresťanský ostrakizmus" údajne v prvých storočiach nášho letopočtu, tj. epocha XIII-XIV.

Apoštolské kresťanstvo ľudí, na rozdiel od kráľovských predkov kresťanstva, bolo populárne v masovom meradle a čo je dôležité, mohlo sa organizovať a vytvorilo stabilný kostol, ktorý sa nazýva apoštolský. Časom sa vyvinula do silnej organizácie, započala boj proti kráľovskému kresťanstvu a nakoniec vyhrali. Konštantín Veľký, aka, ako to ukážeme v [KP], **car-chán Dmitrij Donskoy**, formuje apoštolské kresťanstvo do štátneho náboženstva celej gigantickej "mongolskej" ríše. Odvtedy cári z ríše prestali byť bohmi. Tento prevrat sa konal koncom štrnásteho storočia a bol ďaleko od bezbolestnosti. Táto záležitosť bola vyriešená v hlavnej **bitke v Kulikove v roku 1380**. Veľký význam, ktorý bol dávaný bitke Kulikovo a jeho početným zastúpeniam vo svetových dejinách, je tiež jasný.

Harmir

9. Dve písomnosti tradičných kresťanstiev - apoštolské a kráľovské

V oboch odvetviach pôvodného kresťanstva bolo napísaných veľa textov. Rôzne. Apoštolská cirkev ľudí vytvorila evanjeliá. Sme veľmi oboznámení s ich duchom. Evanjeliá uctievajú Andronika-Krista a neprijímajú žiadnu rovnosť s Ním. Toto je úcta učeníka pre svojho Učiteľa. Kristus je Slnko, ktoré je nepoškvrnené.

V kruhu Ancestral-Royal tiež písali veľa (alebo používali kroniky a spisovateľov). Prirodzene písali veľa o svojom slávnom predkovi Pánovi Kristovi. Chuť týchto textov bola v podstate odlišná. Z nich následne vznikli "staroveké" grécke mýty o Zeuse-Kristovi a jeho početných vzťahoch - olympijských bohov a tiež o "starovekých" gréckych legendách o Bohu Osiris-Kristovi a jeho deviatich najbližších bohoch. Moderní komentátori odkazujú na všetky takéto kresťanské svedectvá do historického obdobia - "pohanstva", prirodzene ho presúvajú do "staroveku" a oddeľujú ho od kresťanstva.

Rozdiely medzi textami apoštolskej tradície a predkov-kráľovskej literatúry boli také veľké, že dnes výskumníci musia s veľkými ťažkosťami vysvetliť živé paralely a analógie medzi apoštolským kresťanstvom a "pohanstvom", ktoré sa objavujú opakovane.

10. Keď sa zlato stalo peniazmi

Mýtus o **Argoneutoch** pravdepodobne hovorí o výletoch Krista a jeho apoštolov k bohatým ložiskám zlata v Rusku. Zlato je považované za symbol Krista. Zlato sa neustále používa v službe pravoslávnej cirkvi. Ikonosti, ikony a drevené rezbárstvo v katedrálach sú pozlacované. Klenoty kňazov sú bohato vyšívané zlatom. Sú vyrobené poháre a kryty ikon. Pravoslávne cirkvi Domy a kríže na nich sú pokryté zlatom.

Je možné, že práve v 12. storočí, v dobách cisára Andronika-Krista, zlato začalo byť široko využívané ako peniaze. Preto to bolo zlato, ktoré sa stalo symbolom peňazí. Argonauti, tj. cesta Krista a apoštolov do Ruska za zlatom, sa stáva jasným.

Spočiatku, keď ľudia objavili zlato, pouvažovali spočiatku, že ho použijú ako peniaze. Zlato nehrdzavie. Je to veľmi mäkký a výnosný kov. Spočiatku používali na výrobu domácich výrobkov zo zlata. Ale zlato nie je vhodné pre všetky zbrane alebo nástroje - je to príliš mäkké. Vzhľadom na zriedkavé zlato, jeho hodnotu a pohodlie pri výrobe domácich potrieb, zlaté tovary boli v dávnych dobách veľmi cenené. Keď nám kroniky hovoria o lúpeži alebo daroch, často odkazujú na zlaté nádoby, poháre atď. Preto je zrejmé, že v dávnych časoch to boli pôvodne zlaté domáce potreby, ktoré sa používali ako bežná "mena".

Až v čase, pravdepodobne v XII-XIII. storočí, zlato sa stalo peniazmi v pravom slova zmysle - účty boli založené zlatými kusmi. Spočiatku to bolo vážené a potom začali rezať kusy štandardnej hmotnosti, čo čoskoro viedlo k výskytu zlatých a strieborných mincí ako platobný prostriedok. A až neskôr, z miestnej chudoby začali používať meď a iné lacné kovy. Ich hodnota pri opätovnom roztavení by bola zanedbateľná. Takže medené peniaze boli nominálne, ich hodnota bola stanovená len zákonom, čo zaväzovalo ľudí, aby ich prijali ako platobný prostriedok.

Široké razenie takých "konvenčných peňazí", ktoré nemali vlastnú hodnotu, na rozdiel od zlata a striebra, sa začalo až v XVII. storočí už po páde Veľkej ríše. Napríklad zavedenie prvých medených peňazí v Rusku v čase prvých Rimanov, namiesto predchádzajúcich zlata a striebra, spôsobilo

Harmir

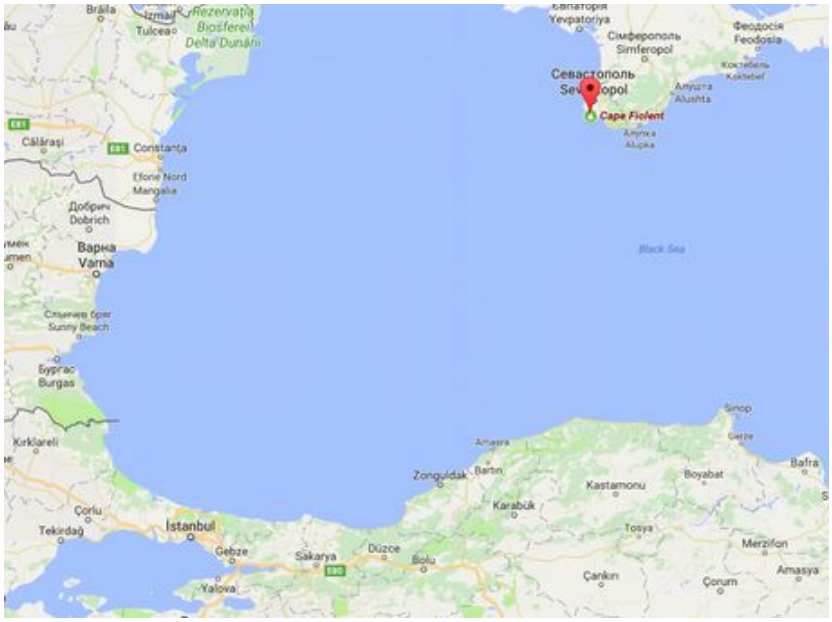
násilné protesty medzi ruským obyvateľstvom, ktoré boli zvyknuté na REÁLNE PENIAZE, tj. zlaté a strieborné mince. Známe "revolty medi" vybuchli. Revolty boli rozdrvené silou a nové pravidlá boli nútene uložené ľuďom.

11. Kristus sa narodil na kryme. Na tom istom mieste Mária matka boha zomrela

Otázkou, kde sa Kristus narodil, sa zaoberá mnoho ľudí. Dnes sme si istí, že miesto jeho narodenia bolo moderná Palestína, kde sa nachádza mesto Betlehem. Toto meno je prevzaté z Biblie. Takto v evanjeliách pomenovali ako mesto, kde sa narodil Kristus. Zistili sme však, že táto teória historikov je nesprávna. Pravdepodobne Panna Mária pôvodne pochádza z Rusi. Okrem toho mnohí autori zo "staroveku" nazvali Andronicus-Kristian Etruskom, tj. ruský [КРИМ]. Okrem toho v rukopisných kronikách je cisár Andronicus-Kristus opísaný ako veľký princ Andrej Bogolyubskyi, ktorý sa narodil v Rusku [ЦРС]. Preto sa Andronicus-Kristus mohol narodiť niekde v Rusku-Horde.

Ukazuje sa, že Kristus sa narodil na Kryme, na tom istom mieste, kde zomrela Matka Božia [XP]. Dokázali sme vypočítať presnú polohu miesta narodenia Krista. Je to slávna kaplnka Fiolent (taktiež Betlehem evanjelií) v južnom Kryme. Krymskí Karaíti boli presvedčení, že kolíska Spasiteľa sveta (Krista) je držaná na Kryme. Zdá sa, že **slávny svätý grál** je zlatou kolískou dieťaťa Ježiša. Zostal na Kryme, kde sa zjavne dlho hľadalo. Identifikácia svätého grálu so zlatou kolískou Ježiša má svoj pôvod v legende o kráľovi Arturovi. Cape Fiolent navštívili ruskí cisári, aby sa poklonili tejto svätej lokalite.

Okrem toho sme narazili na dôležitý fakt. Zdá sa, že jaskynný chrám narodenia Krista bol nájdený v kaplnke Fiolent. Tento chrám i kláštor sv. Juraja prežili mnohé udalosti. Stále existuje aj dnes. Krásna zhoda s evanjeliami vzniká, podľa ktorej sa Narodenie uskutočnilo v JASKYNI. Je úplne jasné, že na tomto mieste by sa mal objaviť jaskynný chrám Narodenia Krista. Na celom svete je len niekoľko jaskynných kostolov Narodenia Krista. Ale iba jeden z nich, konkrétne v chráme vo Fiolent, bol objavených toľko informácií, ktoré ho priamo spájali s udalosťami evanjelia. Je zaujímavé, že v XX. storočí v kláštore sv. Juraja vo Fiolent chcú obnoviť staroveké rituály - predstavenia v pamäti Narodenia Krista [XP], č.5.

Existujú odkazy na Kristovu Zlatú kolísku, ktorá prežíva v dejinách južného Krymu? Po tom všetkom začíname chápať, že Ježiš sa narodil vo Fiolent. To je dôvod, prečo by tak živé detaily ako

Zlatá kolíska dieťaťa Ježiša-Zeusa mali byť odzrkadlené v legendách tohto regiónu. Zdá sa, že takéto odkazy nielen existujú, ale sú tiež dobre známe. Ale nanešťastie dnes ich nikto priamo neviaže spojenie s Kristom, keďže Romanovci vymazali z pravých krymských dejín [ch], č.5.

Po mnoho storočí až do konca XIX. storočia tu boli príbehy o KYMSKEJ PRINCEZNEJ OPATROVANEJ V ZLATEJ KOLÍSKE. Kolíska bola obklopená neuveriteľnou úctou, bola strážené a chránené pred nepriateľmi. Keď boli nepriatelia blízko, svätá zlatá kolíska bola ukrytá v jaskyni.

Všetko je jasné. Kolíska, v ktorej bol chovaný dieťa Ježiš, ktorý sa narodil v Kryme na Kryme okolo roku 1152 na pláži Fiolent, sa stal svätým všetkým kresťanom, predovšetkým kresťanom na Kryme. Je nepravdepodobné, že kolíska bola skutočne zlatá. S najväčšou pravdepodobnosťou ide o predstavu o ľudskej predstavivosti, pretože Kristus bol spojený so Slnkom a Zlatom. To je dôvod, prečo bola kolíska znázornená ako zlato v ikonách. Vezmite prosím na vedomie, že Zlatá kolíska sa opäť ocitla v jaskyni vnútri krymskej hory. Pôvodne, keď sa narodil Ježiš-Zeus, bol v horskej jaskyni. A tam sa vracia podľa folklóru.

Je tiež jasné, prečo sa v tejto kolíske vychovali po sebe nasledujúce krymské kniežatá a cári. Predpokladalo sa, že vládcovia Krymu dostanú časť moci a božstva cisára Andronika-Krista [XP], č.5.

Príbehy svätej zlaté kolísky boli zachované krymskými Karaitmi. Tu sa priamo hovorí, že v ňom vyrastie Spasiteľ sveta. Význam Krista. S najväčšou pravdepodobnosťou, najskôr nie budúcnosť, ale minulosť bola myslená: v tejto kolíske Spasiteľ sveta (Ježiš) VYRÁSTOL. Potom sa znova objaví počas posledného súdu. Karaitská legenda jasne tvrdí, že Svätá kolíska bola držaná na Kryme a bola skrytá v horách, v jej hĺbkach, tj. v jaskyni. To dokonale zodpovedá skutočnosti, že Andronicus-Kristus sa narodil v myse Fiolent, na Kryme. Navyše sa Kristus narodil v jaskyni. V dôsledku toho bola najprv jeho kolíska aj v jaskyni. Neskôr ako čas prešiel, mohla byť opäť skrytá v jaskyni ako objekt, ktorý získal svätý status.

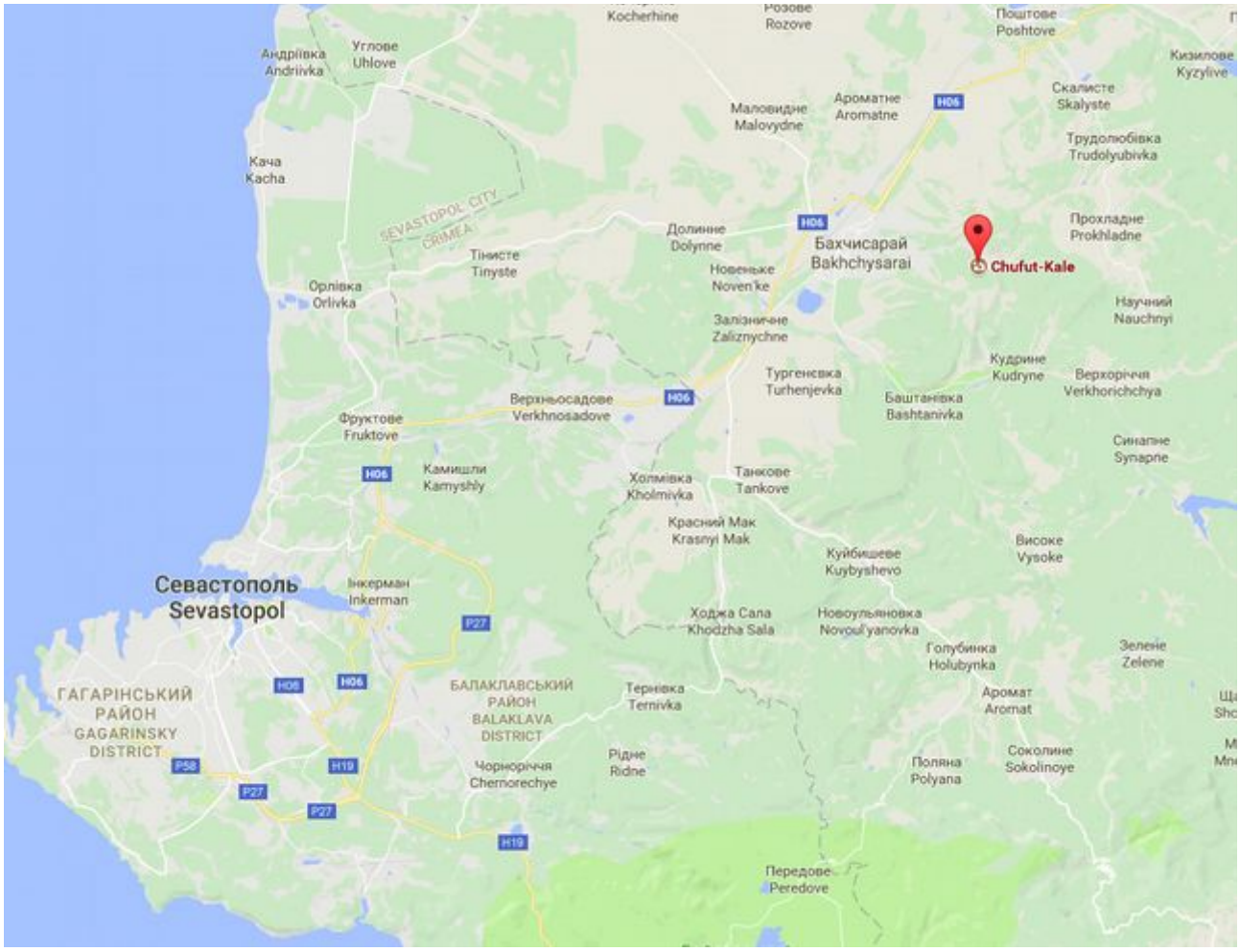
V otázke, kde presne na Kryme bola skrytá Zlatá kolíska, vládne množstvo názorov. Okolo tuctu miest s pravdepodobnou polohou Zlatej kolísky sú známe: Kaplu-Kaya, jaskyne Basman, Kresťovská gora na južnom pobreží, Beshik-Tau v blízkosti jaskynného mesta Chufut-Kale ... všetci poukazovali na južný Krym, ale na miesto bolo zabudnuté [XP], Ch.5.

Zistili sme miesto smrti a prvé pohrebisko Panny Márie Božej. Je to slávne starobylé mesto Chufut-Kale na Kryme, neďaleko Bakhchisaray. Navyše skoršia korelácia medzi Pannou Máriou a cisárovnou Pauginou, ktorú sme objavili, nám okamžite umožnila zistiť miesto jej smrti a pohrebu. Pamätáte si, že **Bakhchisaray** je "mongolským" hlavným mestom v krymskej Kanate.

Chufut-Kale je krymské jaskynné mesto. Je úzko späté s Pannou Máriou. Nachádza sa tu údolie Márie, mesto Márie, kresťanská nekropola a zvyšky kresťanského chrámu. Slávny kláštor Nanebovzatia sa nachádza v blízkosti mesta Chufut-Kale. Vznik "živého obrazu" Panny Márie pri Chufut-Kale je veľmi známy, na počesť ktorého bol založený kláštor Nanebovzatia. "Živá ikona" Božej Matky je možno spomienkou na osobný vzhľad v Chufut-Kale samotnej Panny Márie Božej. Podľa Života Márie Božej matky bola pochovaná v jaskyni. Kláštor Nanebovzatia v meste Chufut-Kale je skutočne jaskynný kláštor.

Harmir

V Rusku sa nachádza niekoľko kláštorov Nanebovzatia Panny Márie. Sú oddané Nanebovzatiu Panny Márie Božej Matky. Ale najslávnejší z nich, ponorený do mnohých legiend, je nepochybne Krymský kláštor nanebovstúpenia. Nachádza sa v bezprostrednej blízkosti mesta Chufut-Kale. Stovky rokov prichádzajú tisíce pútnikov z rôznych krajín. Ako pozorujú komentátori, milióny metrov prešli na ceste do kláštora Nanebovzatia [164], str. Je to všetko pravda. Keď Panna Mária zomrela, teraz chápeme, že v Chufut-Kale je to presne tu, kde sa mal objaviť najstarší hlavný kláštor Assumption. A tak to bolo.

Navyše známy príbeh kráľovnej **Dzanike-Khanym** z Golden-Horde (Tatar) je príbeh o živote, smrti a Nanebovstúpení Panny Márie v Chufut-Kale. Dnes je kráľovná Dzanike-Khanym pripísaná do XIV-XV. Historici sa mýlia. Neskôr autori zamieňali udalosti konca XII. storočia a konca XIII. storočia. To je Kristova Cirkev a epocha Konštantína Veľkého.

Pozoruhodný fakt vyniká, že počas stáročí prišli ruskí cisári a ich rodinní príslušníci do Chufut-Kale, do kláštora Assumption a Bakhchisaray, aby si ho uctili. Zahraniční vládcovia ho tiež navštívili. Teraz už rozumieme prečo. Pôvodné osoby sem prichádzajú, aby uctievali miesta, kde žila a zomrela Mária, Matka Božia. Samozrejme v priebehu času bolo zabudnuté srdce tejto veci. Avšak dlhoročná tradícia návštevy týchto svätých miest zostala nezmenená. Ľudia XVIII-XIX. už zabudli koreň tejto tradície, ale bezvýhradne dodržiavali starodávny zvyk.

Vezmite prosím na vedomie, že žiadny z ruských nositeľov koruny necestoval do palestínskeho Jeruzalema k uctievaniu. Pravdepodobne dobre pochopili, že tam nie je nič, čo by sa tam uctievalo. S najväčšou pravdepodobnosťou si stále pamätali, že nie je to tak dávno, keď bola vyrobená nehanebná moderná replika (z iniciatívy, okrem iného, prvých Rimanov). Ale neustále cestovali do

starého Chufut-Kale. Tok návštevníkov najvyššej hodnosti, vrátane cisárov a cisárov, nezmizol až do začiatku XX. storočia. Po revolúcii v roku 1917 upadli legendárne sväté miesta na Kryme dlhé obdobie do zabudnutia. Spomienka na Božiu Matku, ktorá trávila posledné dni tu prakticky zmizla. A len teraz, spoliehajúc sa na novú chronológiu, oživujeme tieto pozoruhodné historické informácie. Z tohto dôvodu sa úloha významných miest v Chufut-Kale a jeho okolí násobí nekonečne.

Slávny "starodávny" príbeh Orestes a Iphigenia je ďalším činom Krista a Božej Matky. Staré zdroje nám hovoria o pobyte v Iphigenia (t. J. Panny Márie) v Tavride = Kryme. Let Ífigenia, Orestes a Pylades je Let ležiacej rodiny do Egypta. Na Kryme sa rozšírila špeciálna adorácia Panny Márie. V skutočnosti je jasné, prečo sa kostol Panny Márie na hore Ayu-Dag nachádza na mysu, ktorý sa nazýva **PARTENIT**. Jednoduchým dôvodom bolo, že Panna Mária bola nazvaná **PARTHENOS**, čo znamená Panna. "Staroveké" mená stále poukazujú priamo na skutočnosť, že to bola Panna, tj. Panna Mária, ktorú uctievali krymskí Tauroscyti.

Mimochodom, výraz "grécka viera" prv označoval "kresťanskú vieru" a kresťania boli kedysi nazývaní GREEK (GREEK bol používaný pre kresťanov).

Na konci 18. storočia Romanovci s podporou západoeurópskych vojenských síl dokázal poraziť vojakov z Tartárie Moscovite (vojna s "Pugachev") a Krymský Khanát. Ako ukazujeme v [4v1], č.10: 4, po invázii na Krym uskutočnili Romonovci skutočný pogrom, ktorý zničil bohaté dedičstvo ruskej hordy. Obzvlášť živý je v príklade kláštora Nanebovzatia Panny Márie. Mnísi boli vysťahovaní, na kláštor bola položená dlhá "karanténa", knižnica kláštora bola niekde premiestnená a jej osud je neznámy.

Khanský palác v Bakhchisaray bol zničený. Z pôvodného vzhľadu a dekorácie [XP], č.4. Je pravdepodobné, že Romanovci dokončil na Kryme posledné pozostatky Hordy na juhu. Okrem toho sa pravdepodobne obávali dokumentov a kníh, ktoré tam boli vedené, ktoré by vyšli na svetlo a odhalili históriu Ruska a Krymu XV. a XVII., historické dokumenty, ktoré sa veľmi líšili nadšeným verziám historikov Romanovcov.

Neuveriteľná kampaň Romanovcov o vymazaní akejkoľvek historickej pamäti je vážne na zamyslenie. V centre Ruska zničia dokumenty a kroniky a vymiznú fresky v centrálnych katedrálach Ruska. [4V]. V odľahlých oblastiach ríše jednoducho vyháňajú z domov tých, ktorí dokážu pravdu povedať o bývalom živote a histórii Ruskej-Horda. Netreba dodávať, že v kláštore Nanebovzatia zostávajú stopy starých fresiek, nápisov alebo obrazov. Zničenie bolo veľké a dôkladné.

Mesto Chufut-Kale bolo prv nazývané "PEVNOSŤ DRAHOKAMOV". Chufut-Kale očaril mnoho cestujúcich. Evliya Chelebi napísal: "V tej dobe všetky portály, steny a brány boli dekorované skvostnými kameňmi" [164], str.

Možno hovorí o honosných mozaikách. Ale je celkom možné, že tu bolo myslené niečo luxusnejšie. Ako teraz chápeme, že to bola Chufut-Kale, kde zomrela Mária, Matka Božia. Množstvo pútnikov tu prinieslo veľkorysú ponuku vo forme drahých kameňov. Mohli tiež vyzdobiť niektoré budovy v meste Chufut-Kale, ktoré by si zachovali spomienku na Máriu. Pretože to bolo sväté a posvätné miesto, poklady mohli byť vystavené nielen vo vnútri chrámov, ale aj na vonkajších stenách. Je pravdepodobné, že pútnici vešali dekorácie venované Panne Márii priamo na zábradlie mauzólea alebo kostala, ktoré jej boli venované. Rímsky historik Iulius Capitolinus uvádza, že v osade Galal (tj. Kale = Chufut-Kale) bol postavený chrám určený cisárovnej Faustine (známej ako Mária Matka Božia), ktorá tu zomrela. Nie je ťažké si predstaviť, že nielen interiér kostola, ale aj steny, ktoré ju

Harmir

obklopujú, mohli byť zdobené luxusnými darmi, ktoré veriaci darovali. V tej dobe sa ich nikto nedotýkal, ľudia považovali Matku Božiu s veľkou úctou.

Ale časom sa tradícia prinášania cenných vecí zabudla. Spomienka na prvé obrady a zvyky XIII. storočia sa stala vecou z minulosti. Krvavé vojny a pogromy prenikli cez Krymu. Veľa vecí bolo vyrabovaných.

Známe **Iosafatovo údolie** blízko mesta Chufut-Kale dobre zodpovedá biblickej tradícii. K dispozícii je: údolie so starým názvom "Iosafatove údolie", známy starý cintorín ponorený v adorácii po mnoho storočí. Historici samotní spomínajú "biblický vzhľad" pohrebiska. Je fascinujúce, že pohreby v Iosafatovej doline začali od XIII. storočia. Všetko je správne. Príbuzní Andronika-Krista zomreli na začiatku XIII. storočia. Panna Mária prišla na Krym a zomrela na konci XII. - začiatku XIII. Práve v tomto okamihu sa objavil cintorín a začal sa rozširovať v "Iosafatovej doline" pri Chufut-Kale. Takže z toho dôvodu sa v živote Panny Márie Božie hovorí, že Mária bola pochovaná v blízkosti Iosafatovskej doliny. Ako sme ukázali, Mária Božej Matky Božej bola skutočne pochovaná buď na území Chufut-Kale, alebo v jaskynnom kostole kláštora Nanebovzatia Panny Márie, tj. v tesnej blízkosti údolia Iosafatova č.4.

12. Svätý grál - je zlatá kolíska Krista

Legenda svätého grálu je všeobecne známa. V histórii Skaligeriho je jeho podstata zakrytá. Nie je známe, čo vlastne je Grál. Údajne je to pohár, do ktorého Joseph z Arimathey zhromaždil Ježišovu krv počas Jeho ukrižovania. Zároveň sa uvažuje o tom, že Svätý grál je spojený s Poslednou večerou a je spojený s spoločenským pohárom, v ktorom víno symbolizuje Kristovu krv. Západné zdroje sú zmätené o mieste svätého grálu. Postavia to niekedy vo Francúzsku, v Británii a niekedy na východe. Moderná kresťanská cirkev oficiálne nehovorí o tom, čo je presne Svätý grál. Legendy svätého grálu sa objavujú tak na Západe, ako aj na Východe počnúc XII-XIII. Uvedené hlboké interpretácie svätého grálu sa s najväčšou pravdepodobnosťou objavili až neskoro, nie skôr ako XV-XVI. Pravý príbeh je zabudnutý a nahradený neurčitými teóriami a filozofickými špekuláciami.

Pravdepodobne Zlatá kolíska Krista je v skutočnosti Svätý grál. Zistili sme, že neskorší kronikári by niekedy zamiešali Kristove Narodenie s ukrižovaním. V niektorých legendách [XR], č.5, Ježiš je zabitý malým oštepom, prenikajúcim cez Jeho telo. Je zrejmé, že to je zmiešanie cisárskeho rezu s Ježišovou popravou. Kristus sa narodil ako výsledok lekárskeho zákroku: Panna Mária dostala malý rez nožom ("malé oštep") v tele a dieťa bolo dodané. Počas ukrižovania utrpel Kristus úder oštepu na jeho boku. Tieto dve udalosti sa prelínajú. V obidvoch prípadoch prúdila krv. Mohla mať (fakticky i symbolicky) farbu Kristovej kolísky a Jeho telo počas ukrižovania (a pri jeho narodení). Preto začali hovoriť neskôr, že niekoľko kvapiek Kristovej krvi sa dostalo do svätého grálu. Rovnaký pohár sa začal nazývať posvätným pohárom Jozefa z Arimatey. Takže komentátori celkom oprávnene poznamenávajú, že v niektorých starodávnych textoch sa nemluvňa Ježiš s ukrižovaným Kristom stávajú obete. Inými slovami, akt narodenia a čin smrti sa navzájom identifikujú. Kolíska zafarbená Kristovou krvou je celkovo to isté ako pohár obsahujúci Jeho krv. Kristus ležal v kolíske; Jeho krv bola v pohári (grál).

Takže Kristova kolíska sa nachádzala na Kryme, ktorá sa stala svätou relikviou, ktorá získala tieto mená "Zlatá kolíska" a "Zlatý svätý grál". Už nejaký čas ľudia vedeli, kde sa nachádza. Potom sa spomienka na to začala vytrácať. Ale tradícia spojenia Grálu s Krymom žila a mala dlhú životnosť. Následne v určitom okamihu práve začalo hľadanie Grálu. A tak to bolo. V [HR], č.5, hovoríme o početných pokusoch nájsť Svätý grál na Kryme, ktoré sa uskutočnili v XX. storočí ako príklad. Nielen ruskí archeológovia a nadšenci ju hľadali, ale aj mnohí západoeurópania. Toto opäť zdôrazňuje široké šírenie informácií o Zlatej kolíske.

Harmir

Je zrejmé, prečo Mary Matka Božej na konci svojho života prišla presne na južný Krym. Na nejakú dobu žila buď v Chufut-Kale, alebo niekde blízko. Voľba miesta nebola náhodná a bola veľmi prirodzená, pretože na Fiolent Cape nie je ďaleko od Bakhchisaray/Bachčisarai a Chufut-Kale Mary porodila Andronicus-Krista. Preto sa nakoniec vrátila do rodiska svojho slávneho syna a žila tu až do svojej smrti. Keď si človek konkrétne vyberie miesto ako miesto posledného odpočinku, takáto voľba nie je zvyčajne náhodná.

13. Záver: kaplnka fiolent je narodenie krista, hora beykoz je miesto jeho ukrižovania, chufut-kale je miesto smrti a prvého pohrebu mary matky božej

Na záver sme našli tri geografické body, kde sa konali dôležité udalosti XII. storočia. V XIX -XX storočia. nikto už nepriniesol priame spojenie medzi miestami, ktoré sme identifikovali, a príbehom Andronika - Krista a Panny Márie Božej (toto spojenie bolo zabudnuté v epoche XVII-XVIII.

1. Andronicus-Kristus sa narodil v Cape Cape Fiolent na Kryme, okolo roku 1152.
2. Bol ukrižovaný na Beykozskej hore - Golgóte v roku 1185, na ázijskom pobreží Bosporu. V blízkosti sa nachádzajú zrúcaniny originálu, tj. Biblický Jeruzalem, ktorý bol tiež nazývaný Yoros. Na pobreží úžiny, mierne na juh, sa nachádza moderný Istanbul.
3. Panna Mária, Matka Krista, už nejaký čas žila a potom zomrela a bola pochovaná na Kryme v jaskynnom meste Chufut-Kale. Tieto udalosti sa konali koncom XII. storočia.

V XII-XIII. Si všetky tri miesta veľmi vážili. Prišlo tu množstvo pútnikov. Bol to čas kráľovského kresťanstva. Kristus bol uctievaný a bol nazvaný Zeus, Dionysus, Apollo, atď. Panna Mária bola tiež označovaná rôznymi "starými" menami. V Jeruzaleme = cari-Grad, v Beykoz-Golgote a tiež na Kryme boli postavené "staroveké" chrámy a svätyne zasvätené Andronikovi-Kristovi. Objavili sa tu krvavé obete, medzi nimi aj celkom pravdepodobné, ľudské. Taký bol charakter kráľovského kresťanstva tej doby. Po víťazstve apoštolského kresťanstva sa kráľovské kresťanstvo začalo nazývať primárnym judaizmom a "pohanstvom".

Na konci štrnásteho storočia po bitke pri Kulikove, vo Veľkej Mongolskej ríši bolo kresťanstvo apoštolov prijaté ako štátne náboženstvo. Krvavé obete boli zakázané. Od konca 14. storočia bolo Kráľovstvo kresťanstva vyhlásené za "pohanstvo" (primárny judaizmus), to znamená "falošný kult". Nepriateľstvo sa začalo, čo ovplyvnilo aj postoj k bývalým pamiatkam. Samotné miesta uctievania sa zachovali, pretože boli kresťanmi. Ale terminológia, rituál a mnohé iné veci, ktoré vytvárajú "vonkajší vzhľad", ako aj formu zvykov, sa zmenili. Rovnako ako pred tým, ako veriaci prídu navštíviť sväté miesta, avšak až potom by boli vo všeobecnosti kresťanmi apoštolov. Bývalá "pohanská" minulosť relikvií začala byť zabudnutá a premenená na dobre rešpektovanú, ale napriek tomu "minulosť" niekoho iného, "staroveku". Noví kňazi si mierne zmenili staré mená, ktoré by vytvorili zmätok v mysliach ľudí. Nakoniec boli kresťania odhodlaní myslieť si, že Zeus, Apollo, Dionysus boli niektoré staroveké božstvá a dávna minulosť Beykoz, Chufut-Kale a Fiolent nie je v žiadnom prípade kresťanská, ale v skutočnosti "pohanská".

Obzvlášť závažné skreslenie bolo vytvorené v XVI-XVIII., keď boli vykonané falošné Scaligeriho dejiny a nanútené silou. Je to ešte viac mätúce. Kým bojovali proti pamätiam Veľkej ríše, urobili všetko preto, aby zabudli na bývalé "mongolské" pamiatky vrátane starších miest bohoslužieb. Do veľkej miery to bolo úspešné. Úspech reformátorov však nebol úplne dokončený. Nie tak dávno, v XVII-XVIII. mnohí si stále mohli spomenúť na skutočnú históriu. Samozrejme, že mladšie nadchádzajúce generácie boli čoskoro prevychované, existovala však pevná tradícia. To je dôvod, prečo do dnešnej doby mnohí prišli na Beykoz, Cape Fiolent a mesto Chufut-Kale k uctievaniu, aj keď si už nie sú úplne vedomí skutočného významu týchto svätých miest.

Harmir

14. Kráľ Arthur

- Vojny Hordy a dobývanie druhej epochy XIV-XVI. boli falošne vložené do života Artuša-Krista. Napríklad bol vložený príbeh bitky o Kulikovo. V ňom je Arthur identifikovaný s Khanom Dmitrijim Donskoym (cisár Constantine) a tiež s biblickým Davidom. Známa bitka Arthura s obrovským obrom je boj proti Goliášovi. To je znova bitka u Kulikova.
- Dobre známy čarodejník Merlin je magický čarodejník a tiež Svätý Duch evanjelií a tiež (v niektorých fragmentoch kroník) samotného cisára Andronika – Krista.
- Kráľ Uhter je kráľ Heród, a v iných fragmentoch je to Duch Svätý, ktorý stvoril Krista (Arthur).
- Príbeh o narodení Artuša je evanjeliovým príbehom Nepoškvrneného počatia a Narodenia Krista.
- V živote Artuša je vložený príbeh Jána Krstiteľa.
- Známy zradca Modred alebo Mordred, ktorí sa vzbúrili proti Arturovi, je odrazom evanjelia kráľa Heroda a tiež vo väčšej miere Judáša Iškariotského. Intigujúci Judáš sa odráža aj na obrázku kráľovskej Arturovej nevernej manželky Guinevere.
- Cyklus legiend kráľa Artuša vznikol pomerne neskoro v období XVI-XVII. Príbeh o Kristovi je tu fantasticky previazaný s oveľa neskoršími udalosťami, najmä vojenskou históriou Hordy. Nie je náhoda, že názov ARTHUR sa zhoduje so slovom ARTA alebo HORDE.
- Slávny okrúhly stôl kráľa Artuša a stretnutie dvanástich jeho najlepších rytierov na okrúhlom stole je spomienkou na slávnu poslednú večeru Krista, keď sa na rovnakom stole krátko pred smrťou Krista zhromaždili všetkých 12 Ježišových apoštolov [XP], č.7.

Veľa sa píše o kráľovi Arturovi a o svätom grále. Literatúra venovaná artušským legendám a ich odraz vo fiktívnej literatúre rôznych epoch a rôznych ľudí je skutočne obrovská. Teraz taký veľký záujem o osobnosť Arthura má zmysel.

15. Heracles - Herkules

Heracles (Hercules) je slávny hrdina z "hlbokého staroveku". Mnoho starých autorov o ňom napísalo. Téma Heraklesa rezonuje nepretržite a nahlas na začiatku XV. storočia. Boli vytvorené "Heraklove" sochy, obrazy, fresky a mozaiky, písali sa literárne diela, opery, symfonické básne a muzikály. Zoznam významných autorov, ktorí vytvorili diela na počesť Herakla, zaberá značné množstvo priestoru v encyklopédii [533].

Tu je výsledok nášho výskumu Heraklovho životného príbehu [ГРК]. Zdá sa, že sa podobá na biografiu kráľa Artuša. Prvá a posledná tretina životného príbehu sú fantómovými úvahami o príbehu Andronika-Krista. Prvá tretina nám hovorí o narodení a dospievaní. Posledná tretina je venovaná poslednej fáze jeho života, vrátane ukrižovania. Uprostred "biografie" je úplne iná povaha. V Arthurovom prípade sa to týka epochy Atmanského (Osmanského) dobytia XV. - XVI. storočia., súťaží v turnajoch (tj. Starých turnajov gladiátorov). **V prípade Heraclesa je zakódovaný zverokruh**. Uprostred jeho "biografie" je 12 slávnych hrdinských činov. Sú identické s naklápacími zápalkami (titling matches). Heracles bojuje proti rôznym postavám a príšerám, okrem toho sa tu spomínajú aj "spravodlivé dámy". "Staroveký" Herakles sa chová ako stredoveký rytier.

Zistili sme, že 12 hrdinských skutkov Heraclesu zodpovedá zverokruhovým konštaláciám. Ďalej sa ukázalo, že v niektorých súhvezdiach boli planéty špecifikované. Popis hrdinských skutkov Heraclesa je preto šifrovaný zverokruh. Máme to. Ukázalo sa, že existuje astronomické riešenie (ktoré na prvý pohľad nebolo zrejmé). Navyše, v dôsledku toho bol jeden číselný dátum, tj. Rok 1513, [ГРК] č.2.

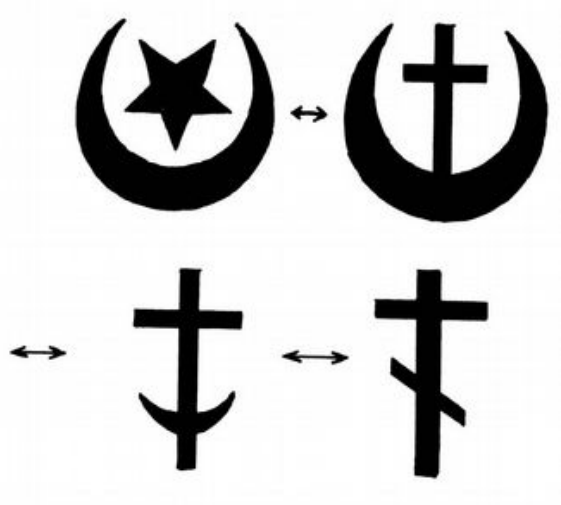
Harmir

Takže začiatok a koniec histórie Herakles je jedným z raných popisov života Andronika-Krista. Stred bol tvorený udalosťami XV-XVI. Obraz Andronika-Krista sa výrazne odrážal v kresťanstve Kráľovstva, predkov a apoštolov. V Kráľovskom kresťanstve bol opísaný najmä ako hrdina a poloboha Heraklesa (a tiež ako Zeus, Apollo-Apollonius, Dionysus atď.). Práve kráľovské kresťanstvo prinieslo o**ddelenie zvaného judaizmus** svojím skeptickým postojom ku Kristovi.

Ďalej sa ukázalo, že "životopis" slávneho "starožitného" hrdinu Theseusa (Theos = Boh) pozostáva z udalostí XII. a XVI. Mimochodom, toto je už známe z životného príbehu Herakles, ktorý sa skladá z dvoch vrstiev - príbeh Andronicus-Krista z XII. storočia a udalostí XV-XVI.

16. Kresťanský kríž a rastúci polmesiac s hviezdou

V epoche XII-XVI. nasledujúce dva dobre známe symboly účinne znamenali to isté. Je to polmesiaca s hviezdou a kresťanský kríž v blízkosti polmesiaca, obr.13 [KP], č.5. Dnes je polmesiac

s hviezdou považovaný za výlučne symbol islamu, moslimskej viery a kríž, na ktorého základe je polmesiaca považovaná čisto za kresťanský symbol. **Avšak kresťanstvo XII-XVI. bola jedinou entitou a od konca XVI. storočia sa začalo objavovať rozdelenie, ktoré v XVII. storočí viedlo k rozdeleniu kresťanstva do niekoľkých denominácií** - pravoslávneho kresťanstva, islamu, katolicizmu, judaizmu, buddhizmu atď. Predtým spojený kresťanský symbol - polmesiaca a hviezda = kríž - možno najprv symbolizoval Betlehemskú hviezdu, ktorá sa rozsvietila pri narodení Krista v roku 1152, a tiež zatmenie Slnka, spojené s ukrižovaním Krista v roku 1185. Môže si pripomenúť, že počas slnečného zatmenia sa slnko spočiatku zmení na polovicu polmesiaca. Piesok môže tiež symbolizovať Mesiac, ktorý blokuje Slnko. Hviezda (kríž) napísaná vo vnútri polmesiaca bola zobrazená rôznymi spôsobmi, štyri-špicaté, päť-ukázal, s ix-špicatý a osem-špicatý.

Po rozdelení kostolov v XVII. storočí sa symbol hviezdneho kríža "rozmnožil" a postupne sa zmenil na jeho moderné verzie, vrátane perličiek a hviezd (dnes spravidla piatich) a tiež do kríža, susediaceho s polmesiacom atď., obr. 13. Šesťčlenná hviezda (= 6-bodkovaný kríž), ktorá sa "oddelila" od polmesiaca, sa začala nazývať "hviezdou Davida", ktorá mimochodom nie je prekvapujúca, pretože významná časť legiend Biblický Dávid odkazuje na Andronika-Krista [KPC]. Kristus bol vždy spojený s hviezdou Betlehem. Takže "hviezda Dávida", ktorá je dnes považovaná výlučne za symbol židovskej, s najväčšou pravdepodobnosťou symbolizuje hviezdu Betlehema XII. storočia.

Harmir

Skutočnosť, že na kopuliach mnohých ruských kostolov a katedrál vystupuje kresťanský kríž a polmesiaca, priťahuje našu pozornosť. Historikom a členom kléru sa často kladie otázka: čo to znamená? Ako dnes je polmesiaca považovaný za symbol islamu, vzdialený od kresťanstva. Tak prečo potom vidieť polmesiaca spolu s krížom? Zvyčajne je odpoveď nasledovná: údajne v epoche náboženských vojen kresťanstvo v Európe porazilo islam. Takže postavili osmanský polmesiac na základňu kresťana kríž ako symbol víťazstva, aby ľudia vždy spomínali na "triumf kríža cez polmesiaca".

Takéto "vysvetlenia" sú vynájdené post factum a nepredstavujú fakty. Skutočný význam, ktorý sme jasne uviedli vyššie.

Na niektorých miestach v Rusku prežili staré vyobrazenia kresťanského kríža a polmesiaca, kde nie je polomer pod dolnou stranou, ALE V STREDE KRÍŽA, obr. 14 a na vrchu kríža, nad ním, obr.15 [KP] č.5. Takže je úplne nemožné povedať, že tu je zobrazené "víťazstvo kríža cez polmesiaca". Ak budeme postupovať podľa "logiky" historikov, potom budeme mať opačný: polmesiaca, umiestnený nad krížom, by mala symbolizovať víťazstvo islamu nad kresťanstvom. Ale ako by sa mohol objaviť symbol v kresťanských pravoslávnych katedrálach ?!

17. Olympické hry

Je možné, že prvých 100 až 200 rokov po Kristovom ukrižovaní až po prijatie kresťanstva v 14. storočí po svätej bitke pri Kulikove sa olympijské hry na pamiatku Krista držali v ríši každé štyri roky. Spočiatku to bola pamätná oslava na pamiatku Krista podľa zákonov "kráľovského kresťanstva". Po prijatí kresťanstva apoštolov na konci XIV-XV. tento zvyk bol zrušený a vyhlásený za "pohanský". Na základe nášho návrhu bola história olympijských hier predmetom ďalšej hlbokej analýzy Kurinnoy I.I. a zaujímavé výsledky, ktoré prišiel, sú opísané v jeho knihe [455: 3].

18. 105 spomienok andronicus-christ = andrey bogoliubsky získaných v scaligeriho histórii

Obr.16 zobrazuje chybné Scaligeriho datovanie hlavných mnohonásobných reflexií (spolu 113 z nich) cisára Andronika-Krista, aka veľkého princa Andreja Bogoliubského, ktoré sme objavili. Výsledkom bol pôsobivý zoznam "fantómov".

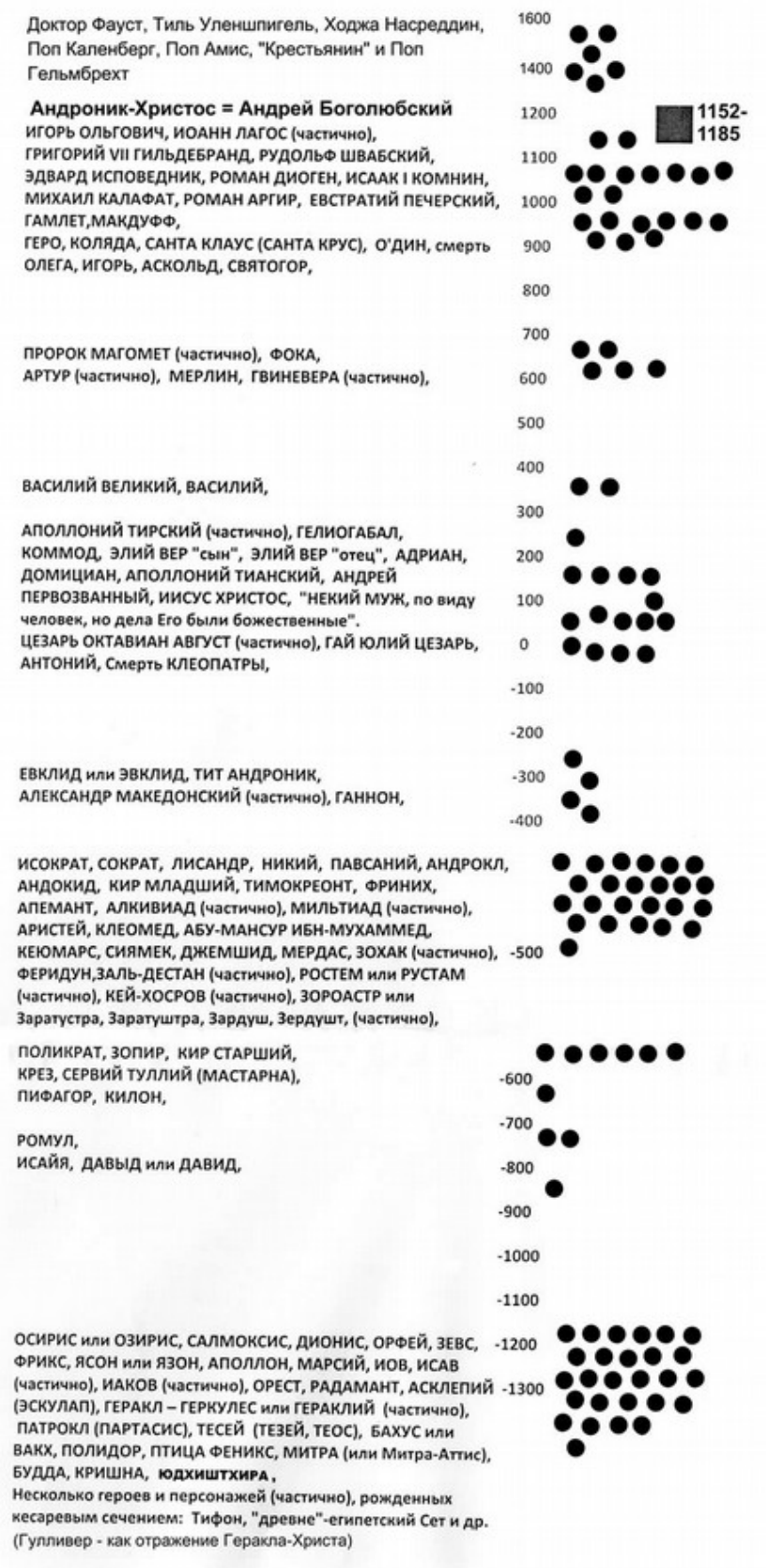
"Kronika biografie" cari-Grad cisára Andronicus a veľký ruský princ Andrey Bogoliubsky sú najkompletnejšie prežívajúce SVETSKÉ svedectvo o Ježišovi Kristoci, ktorý žil podľa novej chronológie, v XII storočí.

- **ANDRONICUS COMNENUS**, cari-Grad, "byzantský" cisár, 1115-1185 [ЦРС] č.1-2.
- **ANDREY BOGOLIUBSKY**, veľký ruský princ XII. storočia [ЦРС] č.3.

Niektoré "odrazy" Andronika-Krista sú čiastočné. Tieto životopisy pozostávajú z viacerých častí, medzi ktorými je aj prominentná "línia Andronika-Krista". Niekedy to je hlavná oblasť, niekedy nie. V poslednom prípade sú úlomky Kristovho života silne prepojené s informáciami o iných ľuďoch z obdobia XII-XV. Takže tu je kompletný zoznam reflexií Andronika - Krista, ktoré sme objavili:

1. **GREGORY VII HILDEBRAND**, údajne XI storočie, v Ríme [2v1], č.4.
2. **RUDOLF SWABIA**, anti-kráľ, údajne XI storočie, v Ríme [KP] č.1: 9.
3. **EDWARD THE CONFESSOR**, anglický kráľ, údajne XI storočie [KP] č.1: 9.
4. **ROMANOS DIOGENES**, údajne roky 1068-1071, v Byzancii [ЦРС] Príloha 1.
5. **ISAAK KOMNENOS (COMNENUS)**, údajne roky 1057-1059, v Byzancii [ЦРС], dodatok 1.
6. **MICHAEL KALAFAT**, údajne roky 1041-1042, v Byzancii [Príloha č. 1].
7. **ROMAN ARGIR**, byzantský cisár, údajne roky 1028-1034 [ЦРС] Príloha 1.
8. Smrť ruského princa **OLEG**, údajne X storočia [HOP] č.1.
9. **IGOR**, ruský princ, údajne X storočie [NOR] č.1.
10. **ASKOLD** (Asa-Kolyada), ruský princ, údajne IX storočie [HOP] č.1.
11. **FOKA**, byzantský cisár, údajne roky 602 - 610 (CPC).
12. **VASILY THE GREAT** - známy svätý, údajne IV. Storočie [2v1], č.3: 6.
13. **VASILY** - slávny kresťanský evanjelista, údajne IV. Storočie [Hr] č.5: 14.
14. **DOMITIAN** (čiastočný), "starodávny" rímsky cisár, ktorý vládol údajne v rokoch 81-96 [РИ] č.12.
15. **HADRIAN**, "starý" rímsky cisár, ktorý údajne vládol v rokoch 117-138 [XP] č.1. Celkovo sa životopis Hadriána hodí do priaznivého svetla. Avšak na konci príbehu, ktorý rozprával historik Aelius Spartianus, sa nečakane objaví téma "krutého a zlého" Hadriána. Čo je to všetko? Prečo existuje taká náhla zmena postoja k nádhernému Hadrianovi, navyše v rámci jedného fragmentu, ktorý je jednoznačne v rozpore s celkovým sympatickým tónom popisu? Iste, najviac protirečivé vlastnosti môžu byť v jednej osobe. Avšak v tomto prípade nastáva myšlienka, že sa opäť stretneme so široko rozšíreným názorom v "staroveku" XIII-XVI. že Andronicus-Kristus bol "zlý človek", "mamzer", "krutý monštrum".

Harmir

Byzantská Nikita Choniatesová, ktorá uznáva celkovú vynikajúcu úlohu Andronika v histórii, hovorí veľa o svojich negatívnych charakteristikách. Verne ho obviňuje z mnohých "zlých skutkov". My môžeme vidieť to isté aj v rabínskej judaickej verzii, ktorá predstavuje Ježiša ako negatívnu povahu. [307]. Podobné skeptické podnety možno počuť aj v dielach "starého" Titusa Livia (Livy), keď opísal niektoré duplikáty z Andronika-Krista a zároveň sú opísané aj iné duplikáty Ježiša [KRIM] Takéto kontrasty nie sú prekvapujúce, osobnosť Andronika-Krista spôsobila nepríjemné spory a polarizovaný názor a cisár zomrel v roku 1185 v krvavej revolte v cari-Grad, po ktorej nasledovala pomsta od Ruska-Horda: páchatelia Andronicus-Kristovho ukrižovania boli násilne popravení, čo viedlo k ostrej deľbe názorov.

16. **AELIUS VERUS** (Starší, otec), "starodávna" rímska osobnosť údajne z prvej polovice II. storočia (pod Hadriánom) [XP] č.1.
17. **AELIUS VERUS** (mladší, syn) - "starý" rímsky cisár, ktorý vládol v Ríme údajne v rokoch 161-169 [XP] č.1. (Lucius Aelius Verus Caesar)
18. **COMMODUS**, "starý" rímsky cisár, údajne vládol v rokoch 180-193 [XP] č.2. Nemôžeme ignorovať farebné sprisahanie, ktoré odhaľuje povstaleckú atmosféru, ktorá sa v roku 1185 rozprestiera okolo postavy Andronika-Krista. Konkrétne hovoríme o dekréte Senátu venovanom Commodusovi-Kristovi [140: 1], str. 71-72. Každá zo svojich línií je naplnená nenávisťou. Text bol napísaný ľuďmi, ktorí zjavne nie sú pod kontrolou a otvorene rozptýlia svoje emócie na papier. Drsné negatívne pripomienky o Ježišovi na stránkach rabínskych textov židovských [307] sú bledé v porovnaní s týmto škandalóznym dekrétom. Senátsky dekrét pravdepodobne vznikol uprostred čarodejníkov cari-Grad (farizejov)

Harmir

a vysokých kňazov, ktorí podľa Evanjelia nenávideli Ježiša a ktorí vynaložili všetko úsilie, aby spôsobili jeho smrť.
Skutočný význam dokumentu senátu je jasný až teraz, po našom výskume. Toto je hlas Kristových nepriateľov, ktorí až dodnes prežili na stránkach "starých autorov". Poslední vydavatelia zabudli, že tam hovoril Ježiš. Ak by vedeli, zničili by dokument.
Žiadne dokumenty takej prekvapujúcej kritickej povahy neprežili o žiadnom inom rímskom cisárovi. Samozrejme, bolo napísaných veľa negatívnych vecí o Nero, Caligula a ďalších. Ale vo všetkých týchto prípadoch boli emócie oveľa viac obmedzené. Neexistovala žiadna taká zúrivá osobná nenávisť voči vládcovi. Vo veci Commodusa senátori stratili kontrolu nad sebou. Takýto fanatizmus pravdepodobne mal náboženský základ. Keďže Commodus je odrazom Krista, obraz sa stáva jasnejším. Sympatizanti a protivníci boli rozdelení do náboženských línií.
Commodus-Kristus bol v senátskom dekréte neustále nazývaný GLADIATOR (pozri nasledujúcu kapitolu). Opakované povzbudenie "ťahať" jeho telo "háčikom" bolo často vykonané. Požiadali o roztrhnutie mŕtvoly Commoda. Každá veta končí výkričníkom. Dokument pravdepodobne absorboval výkriky davu, ktorý podľa evanjelií požadoval Ježišovu popravu. V evanjeliách je táto scéna opísaná šetrne, ale tento "starodávny" text je oveľa podrobnejší. Týmto spôsobom môžeme preniknúť do udalostí, stručne popísaných v evanjeliách, do väčšej hĺbky [XP] č.2.

19. **KOLYADA**, boh stredovekých Slovanov, a tiež stredoveký západoeurópsky SANTA CLAUS (SANTA CRUZ) [ЦРС] č.6.
20. **ODIN**, germánsky a nórsky stredoveký boha, ale údajne "veľmi-veľmi" staroveký [HOP] č.5.
21. **JESUS CHRIST**, údajne I. storočie [ЦРС] č.1-2.
22. **APOLLÓNIA TYANA**, "starodávneho" zázraku, údajne I. storočie [PE] č.1.
23. **ANDREW PRVÝ VYZÝVA, APOŠTOLA**, údajne I. storočie [ЦРС] č.4. Scaligeri-Romanovský dátum krstu Ruska apoštolom Andrew údajne v X-XI storočí. radikálne sa líši o tridsať rokov od toho istého scaligériho dátumu života Apoštola Andreja ako I. storočia. Avšak samotný krst Andreja Andrewa v ideálnom prípade zodpovedá novej chronológii a posunu do rokov 1053 alebo 1153. Vytiahnutím evanjeliových udalostí z fantomového I. storočia do realistického XII. storočia sme všetko postavili na svoje miesto. Je jasné, prečo to bolo presne v XII-XIII. keď vidíme "výbuch evanjelizmu" a rozkvet kresťanstva. Je zrejmé, že Rusko "nečakalo" po celú dobu tisíce rokov, aby "nakoniec" prijalo kresťanstvo, no ho účinne prijalo bezprostredne po vzniku nového náboženstva v XII. storočí. V XVI. storočí dal Ivan IV. Hrozný, ktorý ešte nevedel o scaligeriho chronológii, ktorá bola dobre zavedená po ňom, "poukázal na to, že Rusi prijali kresťanstvo nie od gréckeho, ale od apoštolov Andrew Himsalf. Tá istá skutočnosť bola o storočie neskôr upozornená na grékov mníchom-kňazom Arsénom Sukhanovom, ktorý bol poslaný do Grécka [208], str. 121.
24. **GAIUS JULIUS CAESAR**, rímsky cisár, údajne I. storočie pred Kr. [ЦРС] č.2: 51.
25. **MARK ANTONY**, "starodávny" rímsky vojenský veliteľ, údajne I. storočie pred nl.
26. Smrť egyptskej kráľovnej **CLEOPATRA**, údajne I. storočie pred Kr.
27. **SALMOXIS**, božstvo "starovekých" Trákov, údajne "veľmi staré" [ГР] Príloha 1: 1.
28. **EUCLID**, slávny matematik, geometrický, údajne roky 315-255 pnl. [ЦРС] č.8: 5. Medzi početnými úvahami Ježiša Krista teda existuje celkom nečakane. Kristus je v niektorých starých zdrojoch opísaný ako "starý" grécky matematik Euclid, ktorému sa pripisuje "Elements", slávna kniha o geometrii. Pravdepodobne bol cisár Andronicus-Kristus patrónom vedy, zaujímal sa o matematiku a podľa jeho poriadku a možno dokonca aj pod jeho dohľadom bol vytvorený definitívny diela "Elements". Mimochodom, meno Euclid je len nepatrná variácia slova KOLIADA - jedného z Kristových mien.
29. **HANNON**, kartaginský hrdina, údajne IV. storočie pred nl. [КРИМ] č.3: 2. Staroveká Kartága je cari-Grad, aka "Nové mesto", biblický Jeruzalem, tiež známy ako "starodávna" Troy. Slávne púnové vojny medzi Rímom a Kartágom sú vnútorné spory medzi Ruskom-Horde a cari-Gradom a tiež odrazom Atmanovho (Osmanského) dobytia v XV-XVI., Obr.17 [КРИМ] č.3.

Harmir

Skaligeriho historici nás uisťujú, že Kartágo podľa kroník sa nachádza v Afrike. Avšak tu nie sú žiadne archeologické pozostatky silného Kartága a veľkého Kartáginského kráľovstva, ktoré by si zaslúžili bujné popisy kroniky. Niekoľko chátrajúcich murovaných stĺpov bolo prezentovaných a deklarovaných bez akéhokoľvek dôkazu, že sú pozostatkami "toho veľmi" **chrámu Baala**, ktorý stál v "tej veľkej" kronike Kartága. Ale takéto rozpadajúce sa pozostatky stredovekých základov možno poukázať prakticky kdekoľvek. V Afrike, Európe, Ázii, Amerike ... Identifikácia týchto tehál a kameňov s "annalistickými kartartánskymi" je úplne založená na nesprávnej geografii a chronológii Skaligériho.

Zdá sa, že nie tak dávno archeológovia vzali učebnicu Scaligériho histórie a vyčítali v nej, že Kartágo musí byť v Afrike. Po príchode do severnej Afriky a po obzretí videli v okolí niektoré prašné ruiny. Radovali sa, že povedali: Tam sme našli "Kartágo". Zistili niektoré nápisy, ktoré boli voľne interpretované ako spojené s Kartágom. Takéto nápisy vôbec nepotvrdzujú, že sa tu nachádza METROPOLIS v Kartágu. Mesto Kartágo, tj. cari-Grad, malo veľa kolónií rozptýlených po celom svete. V každom z nich boli uchovávané dokumenty cari-Grad, korešpondencia atď. Takže odhalenie kartaginských mincí v severnej Afrike, alebo povedať, v Amerike, nie je presvedčivý dôkaz, že "metropola sa tam nachádza".

Neskôr, už v XIX-XX. storočí, pozerajúc na dlhú a neúrodnú čiaru severoafrického pobrežia, v samom centre ktorého historici poukázali na malé úrodné údolie a mylne "označené" tu (na mape), hlavné mesto Kartáginského kráľovstva, boli komentátori nútení vysvetliť sebe a verejnosti, ako by všeobecne neplodná pôda mohla napájať taký veľký a mocný štát, ako je to opísané v kronikách. Keďže však nebolo možné nájsť žiadne logické vysvetlenie, začali opakovať: "Áno, je to neplodná, ale ... produktívna" [КРИМ] č.3.

Napriek tomu predpokladajme, že historici majú pravdu a že v skutočnosti to bolo v Afrike, kde sa nachádza majestátne hlavné mesto mocného Kartáginského kráľovstva. Ale potom by sa malo očakávať, že v "najplodnejšom údolí" prežili niektoré viditeľné pozostatky veľkého mesta atď ... Ale nie! Nič také nie je tam. Brockhaus a Efron Encyclopedia nás melancholicky informujú: "NIČ NEPREILO zo Slávnych kartagiánskych chrámoch" [988: 00]. Zo samotného Kartágu - ani nič. Tu hneď vyviedli vysvetlenie: Kartágo sa údajne "toľkokrát zažilo nemilosrdne zničenie". Preto z neho nepreżili žiadne stopy.

Preto nie sú žiadne stopy bývalého veľkolepého človeka z chronologických listov v severnej Afrike. Vo viac či menej spoľahlivej histórii od 17. storočia objavujeme tu len malé mestečko. Len niekoľko stoviek obyvateľov. Jedna mešita. Žiadne výhodné prístavy. Len 25-30 budov. Zlé životné podmienky. Tri nepatrné arabské dediny. Jeden kostol [988: 00]. Múzeum, ktoré tu organizovali Európania v 19. storočí na počesť údajne veľkej "starobylej" minulosti týchto pustých miest. Kardinál Lavigerie dobre študoval históriu skaligériho a rozhodol sa tu "oživiť" pamäť Kartágu. Postavil múzeum. Ale kardinál urobil chybu. Mal ho postaviť na inom mieste: v cari-Grad. Je pravda, že v İstanbul nie je dostatok múzeí.

Archeologické diela namiesto "veľkej africkej Kartágy" začali až v roku 1817 [988: 00]. Vo veku XX. nič nezaznamenali až doteraz [КРИМ] č.3.

30. **ISOCRATES**, aténsky orátor a spisovateľ, údajne roky 436-338 pred Kr. [GR] č.1: 6.
31. **SOCRATES**, grécky filozof a mysliteľ, údajne roky 469-399 pred naším letopočtom. V slávnej dráme Aristophanes 'The Clouds', ktorá nám hovorí o Sokratovi-Kristovi, je opísaný evanjeliový príbeh: príbeh o chamtivom zradcovi Judášovi Iškariotovi a popravení Ježiša. "Oblaky" sa považujú za pochádzajúce zo svetského zdroja. Skaligeriho história nás však uisťuje, že Ježišov život je opísaný výlučne v pôvodných náboženských zdrojoch. Ako vidíme, nie je to pravda.

    Je možné, že v srdci "The Clouds" bol starý text, ktorý sa neskôr stratil. Bol to kresťan a opísal príbeh Judáša Iškariotského a popravu Ježiša. V epoche reformácie sa však dramaticky premenila. Drápavé poznámky adresované k Sokratesovi - Kristovi a jeho učeníci sú rozptýlení po celom texte. Vytvorili celkový tón posmechu kresťanstva. Neskôr sa kresťanský obsah hry úplne zabudol a začal sa považovať za len "príbeh z dávneho života".

    Keď sa skutočná podstata mnohých starých textov stáva čistejšou, začnú byť oveľa zaujímavejšie. Napríklad Aristophanes "The Clouds" sa zvyčajne považuje za únavnú epickú

Harmir

báseň. Prirodzené vtipy a posmešky roztrúsené okolo textu môžu sotva zaujať moderného čitateľa. Ale hneď ako sme zistili, že celý tento antikresťanský "humor" bol doplnený novšími redaktormi a hneď ako to bude jasné, že "mraky" je starým textom Nového zákona, ktorý nám hovorí o Kristovi a Judášovi Iškariotovi, potom záujem o hru okamžite narastá. Rovnaký druh vecí sa stáva aj s mnohými starými zdrojmi. Nová perspektíva ich premení z poloprevádzaných a údajne bezúhonných textov do uchopiteľných dokumentov minulosti.

32. **LYSANDER**, kráľ Spartan, údajne V-IV cc. BC [ГР] Dodatok 1: 2.
33. **NICIAS**, aténsky veliteľ, vládca Atén, údajne V storočí pred Kr.
34. **PAUSANIAS**, Sparťanský kráľ, údajne V storočí pred nl. [Gr.] Č.4: 6.
35. **ANDROCLES**, vodca aténskych radikálnych demokratov, údajne V storočí pred nl. [Gr.] Č.5: 8.
36. **ANDOKIDES**, aténsky rečník a verejná osobnosť, údajne V storočí pred nl. [Gr.] Č.5: 7-8.
37. **CYRUS THE YOUNGER**, perzský princ, údajne V storočí pred nl, zomrel údajne v roku 401 pred Kr.
38. **TIMOCREON**, Aténsky, údajne V storočí pred nl [Hr] č.4: 7.
39. **PHRYNICHUS**, Aténsky stratég, údajne V storočí pred Kristom [Hr] Dodatok 1: 3.
40. **POLYCRATES**, tyran z Samosu, údajne VI storočie pred Kr.
41. **ZOPYRUS**, perzský šľachtic, zorganizoval získanie kontroly nad Babylonom pod vládou kráľa Dária, údajne VI storočie pred Kr. [Hr.] Č.6: 14.
42. **CYRUS THE ELDER**, perzský kráľ, údajne roky 559-530 pred Kr. [ГР] č.3.
43. **CROESUS**, kráľ Lydia, údajne roky 560-546 alebo 590-545 pnl. [ГР] č.3: 3-5.
44. **SERVIUS TULLIUS** (MASTARNA v etruskom) predposledný kráľ kráľovského Ríma, údajne roky 578-535 pred naším letopočtom. "Starí" historici hovorili o svojom etruskom pôvode [КРИМ] č.2. Ale v ére XVII. storočia Reformačné povstania sa informácie o etruskom, aka ruskom pôvode Servius Tulliusa, začali považovať za "mimoriadne škodlivé", "veľmi nesprávne". Keď sa rozrástli na nenávisť s Ruskou-Hordou, bývalou metropolou ríše, reformátori začali deklarovať **slovanov** a obzvlášť rusov, aby boli druhými ľuďmi. Preto v niektorých kronikách boli tajne slová **SLAV**, **SLAVONIAN**, tajne vyslané do SLAVE. Titus Livy pravdepodobne konal podobným spôsobom, alebo to mohli byť jeho redaktori. Rozhodlo sa, že je lepšie vyhlásiť Servius Tulliusa, aka Krista, za SLAVE, a nie pokladať ho za **ET-RUSCAN**, ruský. Zmätením ostatných sa nakoniec zmiatli sami. Potom začali autoritatívne špekulovať - niekedy patrónsky a niekedy aj asertívne a agresívne - o "otrockom pôvode" Krista. Bol to "zlý bastard". Jeho matka Mária bola údajne aj otrok, navyše poškvrnená [307], s.358. Alebo ešte horšie - nepríjemná kurva [КРИМ] č.2. Rôzne teórie rozkvitli okolo tejto témy.

    "Teória" o službe Servius Tullius '= Kristovo údajné otrocké pozadie sa ťažko dostalo do myslí ľudí z reformačnej epochy. Nie toľko ľudí bolo pripravených prijať a zabudnúť na skutočnú históriu. Je známe, že "RÍMSKÍ VEDECKÍ ANALYSTI BOLI S TOUTO TRADÍCIO, čo označuje službu Servius Tulliusa a jeho matku ako" otrokov "-(autorka) je tiež vidieť v rozprávaní o Livy, ktorá ju mimochodom velebila" [483] v.1, s.515, komentár 131. Tento "starodávny" boj sa s najväčšou pravdepodobnosťou rozvinul v epoche XVI-XVII. keď reformátori povstalcov začali presadzovať Scaligériho verziu histórie. Povstalecká opozícia bola premohnutá, aj keď s určitým úsilím. Ako však môžeme vidieť, prežili mnohé stopy skutočnej histórie [КРИМ] č.2.
45. **PYTHAGORAS**, slávny "starodávny" filozof a matematik, údajne VI storočie pred Kr.
46. **CYLON**, aténsky, olympijský šampión, údajne VII. Storočie pred Kr. [GR] č.4: 4-5.
47. **ROMULUS**, prvý kráľ "starobylého" kráľovského Ríma, údajne VIII. Storočia pred Kr. [КРИМ] č.1.
48. **ISAIAH**, mesiáš v Starom zákone, údajne VIII storočie pred nl. [PE] č.4.
49. **DAVID**, biblický kráľ v Starom zákone, údajne XI storočie pred Kr.
50. **OSIRIS**, "starodávny" egyptský boh, a tiež egyptské božstvo HORUS, údajne "gargantuánsky starovek" [ЦРС] č.5.

Harmir

51. **SVYATOGOR**, ruský hrdina, údajne "veľmi starý" [ЦРС] č.5: 11.
52. **Dionisus**, "starodávny" boh, údajne "gargantuan antiquity". Aj boh ADONISUS [ЦРС] č.5: 7; [ГРК] č.2.
53. **ORPHEUS**, "starodávny" boh, údajne "gargantuánsky starovek" [ЦРС] č.8: 7.
54. **ZEUS**, najvyšší "starý" boh, údajne "gargantuánsky starovek" [ЦРС] č.2: 53.
55. **PRIXUS** (alebo FRIXOS), "starý" hrdina, údajne "gargantuánsky starovek" [NOR] č.2.
56. **JASON**, "starý" hrdina, ktorý obstaral zlaté rúno. Údajne "gargantuan antiquity" [HOP] ch.2. Plavba Argonautov do Colchisu pre zlaté rúno je Andronicus-Kristova cesta na zlaté polia v Rusku. Prvých dvanásť Argonautov je Kristových 12 apoštolov. Všeobecne sa predpokladá, že Argonaut vynašiel plachtu. Vynález plachty v 12. storočí celkom dobre zodpovedá novej chronológii. V týchto časoch bola navigácia stále pobrežná a nevyžadovala komplikované plachty. Vtedajšia ríša kolonizovala hlavne pobrežia Stredozemného mora a Čierneho mora. Iba neskôr s vynálezom plne rozvinutých plachiet sa lode začali púšťať do otvoreného mora a boli schopné plavby po vetre. Neskôr, po vzniku jazdeckej kavalérie, ríša kolonizovala obrovské priestory Eurázie. Toto sa však konalo až v XIII-XIV.
57. **APOLLO**, "starý" boh, údajne "gargantuánsky starovek" [ПЕ] č.1.
58. **MARCYAS**, ticho, "starodávny" charakter, údajne "gargantuánsky starovek" [ПЕ] č.1.
59. **JOB**, starozákonný charakter, údajne "gargantuan antiquity" [PE] č.3: 9.
60. **ESAU** (čiastočný duplikát), patriarcha zo Starého zákona, údajne "gargantuan antiquity" [ПЕ] č.3.
61. **JACOB** (čiastočný duplikát), patriarcha zo Starého zákona, údajne "gargantuan antiquity" [ПЕ] č.3. Biblický Esau a Jakob sú prepletené odrazy Andronika-Krista, Jána Krstiteľa a Judáša Iškariotského. **Piate stratené evanjelium je príbeh Esau a Jakuba v Starom zákone.**
62. **ORESTES**, slávny "starý" hrdina, brat Iphigenia [XP] č.6.
63. **RHADAMANTHYS**, "starodávny" boh [ГР] Príloha 1: 2.8.
64. **ASCLEPIUS** (AESCULAPIUS) - starý boh [ГР] č.1: 2.13.
65. **HERACLES** (alebo HERCULES) (čiastočný duplikát), "starý" hrdina [ГРК] CH.1-2.
66. **ARTHUR** (čiastočný), známy stredoveký anglický kráľ, údajne VI storočie [XP] č.7.
67. **MERLIN**, čarodejník, blízky spolupracovník kráľa Artuša [HR] č.7.
68. **HELIOGABALUS** (alebo ELAGABALUS), rímsky cisár údajne III. Storočia pred nl. [XP] č.2. Andronicus-Kristus, ktorý prišiel z Ruska do cari-Grad, zaviedol nové zvyky, vrátane tých, ktoré sa týkajú oblečenia. Napríklad to bolo vďaka nemu, že ľudia z Czar-Grad začali nosiť nohavice [ЦРС] č.2: 61. Niektorí sa proti takýmto inováciám neústupne ohradili a obvinili cisára z dodržiavania "barbarských" zvykov. Podobné udalosti sa vyskytujú aj pod Heliogabalusom.

    Preto sa objavuje zaujímavý príbeh. Heliogabalus-Andronicus prišiel, ako sa ukázalo, z Ruska (Sýrie) do nového Ríma (Czar-Grad) v jemnosti, v opise ktorého poznáme bohaté odevy rusko-hordských cárov. Zlato, fialové, drahé kamene ... Rusko-Horde bola bohatá krajina. Na rozdiel od toho sa hrdí Rimania a Gréci obliekali, ako nám bolo povedané, oveľa skromnejšie. Oblasti Ríše boli jednoznačne horšie. Preto bohatstvo novo prichádzajúceho čar-chána a jeho okolia ich obťažovalo. Navyše sa im nepáčilo zavedenie nového oblečenia scytského. Napríklad nohavice.

    Pozorovanie, že odevy vyrobené výhradne z hodvábu boli tiež zavedené Heliogabalusom sa stáva jasným. Predtým boli ruskí bojovníci špeciálne oblečení do hodvábu, takže počas svojich ťažení, keď je ťažké kúpať sa, sa zlé chrobáky nezahniezdili. Hodváb odpudzuje škodcov [v.4]. Heliogabalus "ako prvý získal striebornú nádobu na vlastné varenie" [140: 1], str. Tu poznáme slávnych ruských samovarov. Niektorí šľachtici z Czar-Grad hľadeli so závisťou a nespokojnosťou nad bohatstvom horda cára, ktorý prišiel z Ruska. Nemohli prijať, že horda cári nosili nielen drahé odevy, ale aj luxusnú obuv s drahými kameňmi, rovnako ako opulentné diadémy. Je zvedavé, že Heliogabalus-Andrey niekedy v letných mesiacoch organizuje zasnežené kopce na záhrade dodaním snehu.

    Pravdepodobne to bolo pripomenutie zasnežených ruských zím, ktoré sa nikdy nevyskytli v Czar-Grad.

Harmir

69. **THESEUS**, "starý" hrdina [ГРК] č.3.
70. **BACCHUS**, "staroveké" božstvo [ЦРС] č.2: 52 a č.5: 7, a tiež [ГРК] č.2.
71. **PROPHET MUHAMMAD** (čiastočný), slávny údaj údajne z VII storočia nl [PPK]
72. **ALEXANDERA MACEDONA** (čiastočný), slávny pravítko údajne rokov 356-323 pnl [ШАХ] č.8.
73. **ABU-MANSUR IBN-MUHHAMAD**, "starodávny" iránsky šeik, údajne X storočie [ShAH)], č.2
74. **KEYUMARS** - "starý" iránsky kráľ, ktorého dátum narodenia a smrť sa považuje za neznámy. Odhaduje sa, že je to veľmi, veľmi starý charakter [ШАХ] č.2.
75. **SIYAMAK**, syn kráľa Keyumars, "starého" iránskeho princa, ktorého dátum narodenia a smrť sa považuje za neznámy. Navrhuje, že je to veľmi, veľmi starý charakter [ШАХ] č.2.
76. **JEMSHID**, "starý" iránsky kráľ, údajne "veľmi starý" [ШАХ] č.2.
77. **MERDAS**, "starý" iránsky kráľ, údajne "z hlbokého staroveku" [ШАХ] č.2.
78. **ZOHAK** (čiastočný), "starý" iránsky kráľ. Dátumy života sa považujú za neznáme [ШАХ] č.2.
79. **FEREYDUN**, "starý" iránsky kráľ. Dátumy jeho života sa považujú za neznáme [ШАХ] č.2.
80. **ZAL-DESTAN** (čiastočný), "starý" iránsky hrdina [ШАХ] č.4.
81. **ROSTAM** alebo RUSTAM (čiastočné). Slávny "starý" iránsky hrdina [ШАХ] č.4.
82. **KAI-KHOSROW** (čiastočný), slávny "starý" iránsky kráľ [ШАХ] č.5.
83. **ZOROASTER** alebo ZARATHUSTRA, ZARANTUSTRA, ZARADUSHT, ZARDOST (čiastočný), slávny perský (iránsky) mudrc, prorok, svätý; údajne "najhlbšia starobylosť" [ШАХ] č.7.
84. **EUSTRATE** (alebo EUSTRATES) PECHERSKY, svätý mučeník, ukrižovaný v Kyjeve údajne v roku 1096 [ШАХ] č.10.
85. **HAMLET**, princ Dánska. On bol opísaný v "Život Amleth" Saxo Grammaticus údajne XII storočia av tragédii Shakespeare (tragédie) 'Hamlet' [ШЕК] ch.2.
86. **MACDUFF**, škótsky Thane, údajne XI storočie. Je opísaný v Holinshedových kronikách a "Macbeth", tragédia Shakespeara [ШЕК] č.3.
87. **APEMANTUS**, cynický filozof, súčasník Alcibiades, údajne V storočí pred nl. Bol opísaný v Shakespearovej dráme "Timon of Athens" [ШЕК] č.4.
88. **APOLLÓNIA PNEUMATIKY** (čiastočná), slávna "starodávna" postava, hrdina dosť známeho "románu" údajne III. Storočia. Bol opísaný v Shakespearovej hre "Pericles" [ШЕК] č.6.
89. **TITUS ANDRONICUS**, "staroveký rímsky charakter opísaný v textoch XVI. Storočia, najmä v tragédii Shakespeara" Titus Andronicus "[ШЕК] č.6.
90. **POLYDORUS**, popísaný v Virgilovej "Aeneid" [HOP] č.3.
91. **ALCIBIADY** (čiastočné) - slávny "starý" aténsky [ГР] č.5.
92. **MILTIADIS** (čiastočná), slávna "starodávna" postava údajne z V storočia pred Kristom [ZA], č.1.
93. **GUINEVERE** (čiastočne) - manželka kráľa Artuša (Kristova) [XP], č.7. Kroniky niekedy zamieňali muža a ženu.
94. **PHOENIX** - mýtické zviera, ktoré umrelo a znovuzrodilo. [РИ] č.3.
95. "NIEKTORÝ ČLEN", vonkajšie ľudskej podoby, ale božský v skutkoch ". Takže Flavius Josephus začína jeho dokumenty o Kristovi, aj keď v tejto časti svojej knihy neuvádza svoje meno [RI] č.11.
96. **Mithra** (alebo Mithra-Attis), "starý" árijský boh a tiež "starý" perský boh [2v1], č.1.
97. **BUDDHA a KRISHNA**, slávne východné božstvá [2v1], č.1.
98. **CAESAR OCTAVIAN AUGUSTUS** (čiastočný), rímsky cisár údajne I. storočia pred nl - I. storočie n. R. N. Č.1.
99. **IGOR OLGOVITCH**, veľký ruský princ z Kyjeva, mučeník, údajne XII. Storočie [HOP] č.1.
100. **JOHN LAGOS** (čiastočný), popísaný byzantským autorom Nikita Choniates, XII storočie [ЦРС] č.2.
101. **PATROCLUS** (PARTASIS), "starý" grécky hrdina, ktorý padol v trójskej vojne a je opísaný Homerom v jeho Iliad [NOR] č.2.

Harmir

102. **ARISTIDY** z Prokonnesa popísané Plutarchom [ЦРС] č.1.
103. **CLEOMEDES** z Astypalaea, popísaný Plutarchom [ЦРС] č.1.
104. **IGOR OLGOVICH**, knieža Novgorod a Seversk a veľký princ z Kyjeva (sv. Mníchor požehnaný princ Igor Chernigovsky), popravený v XII. Storočí, údajne v roku 1147.
105. Množstvo ďalších starých hrdinov a znakov dodaných cisárskym rezom. Cisár Andronicus-Kristus prišiel týmto spôsobom do tohto sveta. Takže: existuje Typhon a Seth zo "starovekého" Egypta. Spomeňme si na biblický príbeh o vytvorení Evy z Adamovho rebra. A Boh spôsobil hlboký spánok, ktorý spadol na Adama (človeka) a spal. Vzal jeden z jeho rebier a zatvoril jeho miesto mäsa. A z rebra, ktoré Boh vzal od človeka, urobil ženu a priviedol ju k mužovi "(Genesis 2: 21-22). Ak sa budeme odvolávať na stredoveké zobrazenia daného predmetu, potom na niektorých z nich uvidíme obrázok, ktorý skôr pripomína narodenie cisárskym rezom, obr. 18 [NOR] č.6. Pozrite si podrobnosti v našich knihách "Golden Series" B ("Zolotaya Seriya").

Preto životný príbeh Andronika-Krista (Andreja Bogolyubského), ktorý sme rekonštruovali, sa obohacuje o mnohé nové zaujímavé epizódy. Predtým ich historici nesprávne označili za "úplne inú osobu" a pripisovali ich "hlbokej minulosti".

19. 59 spomienok panny Márie = mary rodička boha

Ako sme ukázali v [ČRC], Panna Mária, Bohorodička, žila v XII. storočí. Narodila sa v Rusku, pravdepodobne v Rostove alebo v blízkom okolí. Po nejakú dobu žila v Czar-Grad, zomrela a pôvodne bola pochovaná v Kryme, v jaskynnom meste Chufut-Cale. V kresťanstve je postoj voči rodičke Boha obzvlášť úctivý. Avšak v rabínsko-judaickej verzii a tiež zrejmé spisy "starých" autorov (ako Titus Livy), Panny Márie, rovnako ako Kristus, sú naopak vykreslené negatívne. Mária bola obvinená zo smilstva s rímskym vojakom. Tvrdia tiež, že bola znásilnená. Podľa inej verzie vojak tajne vstúpil do miestnosti Márie v noci v podobe svojho manžela. Na tomto základe bol Ježiš nazývaný "žalostným mamzerom", bastardom, tj. narodený Márii a Jozefovi mimo manželstvo [307]. Ako sa ďalej dozvieme v rímskej verzii od Titusa Livyho, Božie narodenie je popísaný ako slávna "rímska vlčica" ("Kráľovská vlčica") a tiež ako promiskuitná Larentia, ktorá podvádza svojho manžela s cudzími ľuďmi. Podobne kritický pohľad na Pannu Máriu možno nájsť v dielach iných kronikárov. Obraz je jasný: mnohí spochybnili kresťanskú myšlienku Nepoškvrneného počatia a pokúšali sa zmierniť a deformovať tento motív, neúnavne deformovať o historkami, znásilnením rímskym vojakom, atď.

Nasledujúce znaky sú fantómové odrazy Márie bohorodičky v skaligeriho Učebnici dejín:
1. **Panna Mária**, údajne I. storočie.
2. **PALLAS ATHENA PARTHENOS** - "starodávna" grécka bohyňa [2v2], č.1: 15.
3. **MAYA (MAYA), MAIESTAS, MARIAMMA (MAARIAMMA), MARIANNE, MARITALA, MANDANE (MÉDIA)** - matka "Mesiáša" Cyrus, "Veľká matka" Pessinunt, MARIAM, MARYIAM, MERIDA, MYRRHA, MAIRA (MAERA), MUT-EM-WIA - "najstaršie" indické, ázijské a egyptské bohyne - matky [2v1], č.1: 6.

Harmir

4. Bohyňa **LATONA alebo LETO**, matka známeho "starého" boha Apolla [PE], č.1.
5. **ISIDA (ISIS** alebo IZIDA) - "starodávna" egyptská bohyňa, sestra alebo manželka boha Horusa (duplikát Krista) [v2] [ЦРС].
6. **DEMETER** - starodávna grécka bohyňa.
7. **NEPHELE** - prvá žena Athamas a matka "starého" hrdinu Phrixus (= Christ) [NOR], č.2.
8. **CREUSA** (alebo KREOUSA) - manželka "starého" hrdinu Aeneas [NOR], č.3.
9. **dcéra Tarchetia**, kráľa Albánska, popísaný Plutarchom [КРИМ], č.1.
10. **ROMAN SHE-WOLF**, ktorý choval kráľovských bratov Romulus a Remus. Údajne "hlboká starobylosť" [КРИМ], č.1. Rôzni skorí autori hovorili o psovi alebo o leve, ale nie o vlčici [PE], č.1.
11. **LARENTIA**, manželka "pastiera", ktorý vyviedol rímskych detí Romulus a Remus [CRIM], č.1.
12. **"DRUHÁ" LARENTIA** opísaná Plutarchom [КРИМ], č.1.
13. Vestár panny opísaný "starým" rímskym historikom Sextusom Aureliusom Victorom v legende o narodení Romula a Remusa [CRIM], č.1
14. **RHEA** (alebo REA) SILVIA, VESTÁLNA PANNA, MATKA ROMULUSA A REMUS, známeho "starovekého" rímskych kráľov [CIRM], č.1, 2.
15. V rôznych textoch sa VIRGIN MARY zmýlil s (čiastočne) **MARY MAGDALENE** [KRIM], č.1.
16. **MATKA** "starovekého" rímskych kráľov Servius Tullius. Popísala ju najmä Titus Livy [КРИМ], č.2.
17. **LUCRETIA**, slávny 'staroveký' Rímsky, znásilnený Sextasom Tarquiniusom. Napríklad Titis Livy [CRIM], č.2.
18. **PATRICIAN VIRGINIA**, ktorý postavil nový svätý oltár. Popisuje Titus Livy [ЦРИМ], č.3.
19. **HELEN OF TROY** - "staroveký grécky", ktorý uniesol trójsky Paris. Trójska vojna začala kvôli nej. Opisuje ho najmä Homer [КРИМ], č.2.
20. **MAIDEN (QUEEN) KUNTI**, matka Yudhisthira (duplikát Krista), opísaná v "starodávnom" indickom eposu Mahabharata. V indických prameňoch sa Panna Mária odzrkadľovala aj ako bohyňa **MAYA**, ktorá dojila Budhu (ďalší duplikát Krista) [KAZ], č.1.
21. **DRAUPADI KRISHNAA**, indická princezná, manželka Yudhisthira, Kristov duplikát. Popisuje sa v "starodávnom" indickom eposu Mahabharata [KAZ].
22. **GODDESS PARVATI** (čiastočne), opísané v starých indických zdrojoch [KAZ], č.1.
23. **MYRTO**, druhá žena filozofa Socrates (duplikát Krista) [ГР], č.1.
24. **PARYSATIS**, matka starých kráľov Persie Artaxerxes (Herodov duplikát) a Cyrus (duplikát Krista). Popísané Plutarchom a Xenofónom [ГР], č.2.
25. **MANDANA MEDIA** (perzská kráľovná, perzská princezná), matka "starého" kráľa Cyra (duplikát Krista). Popísaný najmä Herodotom a príbehom Afroditian [ГР], č.3.
26. **UMILA**, stredná dcéra kráľa Gostosmilse (duplikát kráľa Astyages, otec Mandány), zodpovedá dcére kráľa Astuages of Persia. Príbeh o nej je v ruštine Ioakim (ruská verzia mena Joachim) Chronicle, napríklad [ГР], č.3.
27. **Kult ZLATEJ ŽENY (ZOLOTAYA BABA)** na Sibíri [3A], č.8.
28. **MYLITTA alebo MYLITA** - "starodávna" veľká asyrská bohyňa [ZA], č.8.
29. Matka starého hrdinu Apolónia (Tyana) (duplikát Krista). Jej meno tu nie je uvedené [ПЕ], č.1.
30. Filozof **DEMETRIUS-DEMETRA**, priateľ Apolloniova (Tyane) opísaný Philostratom. Zmätok "muž-žena" [ПЕ], č.1.
31. Vznešená žena - **CAESARISSA PORPHYROGENITUS MARIA**, ktorá hrala veľkú úlohu v živote Andronika-Krista. Dosadila ho na trón. Popísal napríklad známy byzantský autor Niketas Choniates [КРИМ], č.2.
32. **Parthenia (Pythais)**, matka "starých" Pytagorov (duplikát Krista). Popísaný Yamvlikh, najmä [ПЕ], č.2.
33. **PLOTINA**, "starodávna" cisárovná, intronovaný rímsky cisár Hadrian, tj. Kráľ Servius Tullius, tj. Andronicus-Christ [XP] č.1.

Harmir

34. **SEMIAMIRA** alebo (JULIA) SOAEMIAS matka starého cisára Heliogabalus (duplikát Krista). Popísané rôznymi rímskymi autormi ako "najviac bezvýznamná žena". Tak tu je Mária Theotokos (Narodník Boží) zastúpená v kritickej rabínskej verzii [XP] č.2.
35. **ANNIA FAUSTINA "THE ELDER"**, manželka "starého" rímskeho cisára Antonína Piusa [HR] č.3.
36. **FAUSTINA 'THE YOUNGER'** (Faustina Minor), manželka starého rímskeho cisára Marka Aurelia. Je matkou cisára Commoda (duplikát Krista) [XP] č.3. Analyzovali sme biografie "dvoch Faustinov" - Faustiny staršieho a Faustiny mladšieho. Zistilo sa, že obe "cvičenia sú fantómovými odrazmi Panny Márie z XII. storočia. Následne pomocou informácií o cisárovnej Faustine značne rozširujeme naše vedomosti o **Theotokos** (Svätá Matka Božie). Napríklad, MIESTO SMRTI A POVODNÝ POHREB. Po mnoho rokov táto téma vyvolávala veľa diskusií. Napriek tomu sa však narušitelia spoliehajú na tie isté primárne zdroje, ktoré sú známe predtým. Komentátori znova a znova interpretujú známe svedectvá starých spisovateľov a neúspešne sa snažia získať z nich "nové vedomosti".
    Na rozdiel od tohto "chodenia v kruhoch" spoliehame na novú chronológiu a na NOVÉ TESTOVANIE, ktoré sme našli s jej pomocou. Teraz je možné priniesť niektoré fakty, ktoré boli chybne priradené rôznym charakterom a rôznym epochám. Môžeme použiť najmä biografiu cisárovnej Faustiny. Pred nami nikto nepovažoval tieto svedectvá za odkaz na Svätú Matku Božiu. Boli pripisované malej staršej kráľovnej. Preto nikto nevenoval pozornosť týmto dokumentom. Ukazuje sa, že sú mimoriadne cenné.
    V dôsledku toho sme urobili dôležitý objav. K dispozícii bolo dosť nových údajov, aby bolo možné navrhnúť a preukázať hypotézu, že Theotokos zomrel a bol pôvodne pochovaný na Kryme, v jaskynnom meste Chufut-Kale [XP] č.4.
37. **"LIVE ICON" MATKA BOHA**, ktorý sa objavil v blízkosti krymskej jaskynnej štvrte Chufut-Kale [XP] č.4.
38. **MIRACLE-PRACOVNÁ IKONA MATEJ BOHA**, ktorá sprevádzala ruského princa Andreja Bogolyubského (Krista) okolo 1164-1169, [XP] č.4.
39. **JANICKE-KHANYM** (čiastočná), veľká khánska kráľovná, údajne dcéra Tokhtamysh-Chána Zlatého horda. Jej mauzóleum sa nachádza v krymskej jaskynnej meste Chufut-Kale [HR] č.4.
40. **Legendárna Mária**, ktorej pamäti boli v Bakhchisaray paláci [HR] č.4 postavená slávna fontána sĺz.
    Až do dnešného dňa na nej prežil kresťanský kríž vložený do polmesiaca, obr.19. Časom bolo pravdepodobne rozhodnuté vymyslieť niečo na to, aby sme zabudli na pôvodný kresťanský význam pamätníka venovaného Panne Márii. Z tohto dôvodu bola s nadšením povestná legenda, že Fontána bola postavená na pamiatku kresťanskej dievčiny - či už nejakej gruzínskej dievčiny, alebo nejakej gréckej Dinorah Khionis, alebo možno to bola poľská MARIA Potočka [XP] č.4. Svedčiac o tom, že ako dievča bola kresťanom, moslimská hviezda vo vnútri srsti bola vyobrazená vo forme kresťanského kríža. Takže tu máte vysvetlenie kresťanského symbolu na "moslimskej" pamiatke.

Harmir

Vydavatelia kníh o Bakhchisarayho fotografujú pamätník takým spôsobom, že kresťanský kríž na jeho vrchole je vystrihnutý z výstrelu. Takže existuje menej otázok, na ktoré nemajú odpovede.
Slávna Bakhchisarayova fontána sĺz a Bakhchisarayova hrobka "krásnej princeznej" bola s najväčšou pravdepodobnosťou postavená ako pamätník Panny Márie, Matky Krista. Ona zomrela v Chufut-Kale, blízko Bakhchisaray na konci XII - začiatku XIII. Chufut-Kale sa stalo svätým mestom a zmenil sa na hlavné bydlisko krymských chánov. Potom, po prenose chánovho hlavného mesta z Chufut-Kale do Bakhchisaray, sa tiež preniesla spomienka na Pannu Máriu, najmä na vybudovanie nádhernej mramorovej fontány slz (Mary's Fountain), ktorá sa stala pútnickou destináciou, rovnako ako Dilara Bikech durbe (čo v preklade znamená: hrobka krásnej princeznej). Je pravdepodobné, že táto hrobka je symbolická.

41. **IPHIGÉNIA, ARTEMIS, DIANA** (čiastočné) - "starodávne" bohyne "starovekého" Grécka [XP] č.5.
42. **SAINT THEODORA** - významná krymská stredoveká kráľovná. Hlavným mestom jej kniežatstva bolo známe krymské jaskynné mesto Mangup [XP] č.5.
43. **ELEKTRA** (čiastočná), sestra slávneho "starého" gréckeho hrdinu Orestes (Christ) [XP] č.6.
44. **KLYTAEMNESTRA** (čiastočná), matka starovekého Orestes (Christ) [XP], гл.6.
45. **IGRAINE** - vévodkyňa, manželka stredovekého vévodu Gorlois z Tintagelu a matka známeho "anglického" kráľa Arthura. Napríklad ju opísal Thomas Malory v jeho "Histórii kráľa Artura" (Le Morte d'Arthur) [XP] č.7.
46. **ALCMENA**, manželka starého Amphitryonu a matka známeho hrdinu Heracles (duplikát Krista) [ГРК] č.1.
47. **AYE-MARY (MARIAN, MYRINE, MARIAMNA, MARIENNA, MARIANDINA)** - "starodávna" kráľovná Amazoniek [ГРК] č.2.
48. **AETHRA**, matka Tezea (duplikát Krista) [XP] č.3.
49. **AMINAH**, manželka Abd Alláha, matka proroka Mohameda [PPK] č.1.
50. **MATKA perzského šah-kráľa Fereyduna** (duplikát Krista). Tu nie je pomenovaná [ШАХ] č.2.
51. **SIMURGH BIRD** (SIMORGH BIRD) (čiastočné) (legendárne nadprirodzené stvorenie v slávnom iránskom Epic the Shahnameh [ШАХ] č.4.
52. **RUDABA** (alebo ROODABEH) - "starodávna" perská princezná, ktorá sa zamilovala do Zala (duplikát Ducha Svätého) [ШАХ] č.4.
53. **FARANGIS** - "starodávna" perzská (turanská) princezná, matka kráľa Kai Khosrowa (duplikát Krista) [ШАХ] č.5.
54. **NAHID** - "starodávna" Perzská kráľovná, manželka vládcu Daraba. Nahid je matkou Iskender = Iskander (čiastočný duplikát Krista) [ШАХ] č.8.
55. **OLYMPIAS** - slávna "starodávna" kráľovná, matka Alexandra Veľkého (Alexandra Macedónskeho). Alexander je čiastočný duplikát Krista [ШАХ] č.8.
56. **GERTRUDE** (čiastočná) - matka "dánskeho" princa Hamleta. Popísala ju najmä Saxo Grammaticus a William Shakespeare [ШЕК] č.2.
57. **DCÉRA kráľa Antiochie** (čiastočný). Bolo opísané napríklad v hre "Pericles" Shakespeare, č.6.
58. **LAVINIA**, dcéra "starého" rímskeho hrdinu Titus Andronicus. Ona bola opísaná najmä Shakespeare v jeho tragédiu "Titus Andronicus" [ШЕК] č.6.
59. **MAGIC, MARVELOUS (OČARUJÚCA) "KRAVA"**, ktorý živil dojčenou Fereydun (Kristus) s mliekom [ШАХ] č.2.

20. 39 spomienok Johna Baptista

Ako sme ukázali v [ČRC], Ján Krstiteľ žil v XII. storočí. Hlavným prínosom k jeho životnému príbehu boli tieto skutočné postavy XII. Storočia.

- **LEONTIUS**, biskup Rostov, ktorý žil v Rusku.

Harmir

- svätý **THEODOR** z Suzdal (Rostov), ktorý žil vo Vladimíri.
- byzantský **JOHN (IOAN) KOMNENOS**, ktorý žil v Czar-Grad a bol opísaný najmä Nikitom Khoniatom.
- byzantský **ALEXIOS (alebo ALEXIUS) BRANAS** alebo VRANAS, ktorý žil v Czar-Grad a opísal ho napríklad Nicetas Choniates.

Nasledujúce znaky v "Skaligeriho učebnici" sú fantómovými odrazmi Jána Krstiteľa.

1. **JOHN BAPTIST**, údajne I. storočie. Niektorí starí autori zamenili Krista a Jána Krstiteľa [ЦРС].
2. **ST. VLADIMÍR** oslávovaný medzi svätými ako EQUAL APOSTLES, Vladimir Červené slnko (čiastočné), ruský princ údajne z X storočia [ЦРС], dodatok 2.
3. **YAROPOLK** (čiastočný), ruský princ údajne z X storočia.
4. **JOHN CRESCENTIUS I** - stredoveký rímsky hrdina údajne z X. storočia, predchodca pápeža Gregora VII. Hildebranda z XI. storočia, - jeden z obmien Andronika-Krista [2v1], č.4.
5. **JOHN CRESCENTIUS II** Zdá sa, že v scaligériho histórii Ríma existuje ďalší Crescentius (Crescentii). Údajne bol synom "John Crescentius I" (991-998). Zdá sa, že "syn" vládol aj Rímu od roku 1002 do roku 1012. O jeho existencii je známe len veľmi málo. Len to, že "pokračoval v práci svojho otca". Mohlo by byť, že tento John Crescentius, syn Johna Crescentiusa, je druhou verziou tej istej legendy o Johnovi Crescentiovi "The First" [2v1], č.4.
6. **MARCUS TULLIUS CICERO** (čiastočný), slávny "starý" hrdina, verejnosť, orator [NOR], č.1.
7. **PUBLIUS CLODIUS PULCHER** - pôvodne blízky priateľ "starého" Cicera a neskôr jeho protivník. Popísal ho napríklad Plutarch [NOR], č.1.
8. **ISAIAH** (čiastočný), biblický prorok [NOR], č.1.
9. **ERYTHRAEN SIBYL**, legendárna "starodávna" prorokyňa [NOR], č.1. Pravdepodobne slávne svedectvo Sibyli napísali kresťania z epochy XII-XIII. - súčasníci Krista a jeho nasledovníkov. Tieto pozoruhodné diela boli vytvorené v rámci tej istej literárnej školy ako kanonické evanjelia a starozákonné proroctvá zahrnuté do modernej Biblie. Zdá sa, že pôvodcom týchto výtvorov bol Ján Krstiteľ = Cicero = Sibyl a tiež Kristovi apoštoli. Práve oni napísali prvé verzie evanjelií, apokalypsy a biblických proroctiev. Neskôr sa tieto knihy zmenili. Všetky kresťanské texty XII-XIII. sa rozvetvili a stali sa zložitejším. V dôsledku toho prežilo množstvo kníh, ktorých predmet je úzko spojený. V XVI-XVII. Scaligeriho história bola umelo "rozptýlená" chronologicky i fyzicky. Niektoré z týchto textov boli vyhlásené za autentické, iné - boli apokryfné. Potom začala "vedecká práca" na interpretáciu a objasnenie toho, prečo predkresťanské Sibylline proroctvá hovoria toľko a tak nahlas o Kristovi.
10. **JASON** (čiastočne) - "starý" hrdina [ЦРС] č.2.
11. **AENEAS** (čiastočné) - 'staroveký' Trojan hero [ЦРС], č.3.
12. **AQUARIUS** vrátane súhvezdí Vodnára na starých hviezdnych mapách [КР], č.1.
13. **Remus**, brat "starého" kráľa Romulusa [КР], č.1.
14. **CELI VIVENNA (IVAN, IOANN)** - "staroveký" Etruscan (ruský) hrdina [КРИМ], č.2.
15. **SERVIUS TULLIUS** (čiastočný) - "starý" rímsky kráľ. Najmä vykonanie rímskeho kráľa SERVIUS TULLIUS - je (čiastočným) odrazom popravy Jána Krstiteľa. Niektorí autori zamieňali Krista a Jána Krstiteľa [KRIM], č. 2.
16. **CYRUS** (čiastočný) - "starý" kráľ [ГР], č.1.
17. **CLEON**, syn Cleaenetus, "starodávny" charakter, "starý" grécky súčasník Nikas (Christ) a Alcibiades (Judas) [ГР], č.5.
18. **APOLLÓNIA TYANNA** (čiastočná) a tiež "zlý EUNUCH". Popísal Flavius Philostratus. Opakujeme, niektorí starí autori zamenili Krista a Jána Krstiteľa [PE], č.1.
19. **SPORNÝ BRAT APOLLÓNIA TYANNA** - "starodávny" charakter [ПЕ], č.1.
20. **ABARIS**, obhajoval "starého" Pytagorasa (Krista). Popísané Yamvlikh [ПЕ], č.2.
21. **STARÝ TESTAMENT (GENESIS) ESAU**. Najmä vlasy Esau, a tiež zvieracia koža, do ktorej Rebeka obklopuje Jakuba - to sú zvieracie kože, ktoré nosil prorok Ján Krstiteľ.

Harmir

22. **SABINUS**, "starodávny" charakter pod rímskym cisárom Domitianus (Herod), spomenutý Flaviusom Philostratom v jeho Živote Apolónia Tyana [PE], č.1; [РИ], č.12.
23. **ANTINOUS** - najvernejší spoločník "starého" cisára Hadriána [XP] č.1
24. **ANTONINUS**, dvojča-brat "starého" rímskeho cisára Commoda (Krista) [XP] č.2.
25. **AGAMEMNON** (čiastočný) - slávny "starý" grécky kráľ zabitý jeho manželkou Clytemnestra [HR] č.6.
26. **PYLADY** - priateľ "starovekého" Orestes (Christ) [XP] č.6.
27. **KAY** - adoptovaný brat anglického kráľa Arthura, prakticky rovnakého veku. Popísaný najmä Thomas Malory [XP] č.7.
28. **MAIDEN LAKE** (čiastočne), CHODENIE PO VODE, v príbehu kráľa Artuša [HR] č.7.
29. **BALÍN** - chudobný, ale ušľachtilý rytier v príbehu kráľa Artuša [HR] č.7.
30. **ARCHBISHOP CANTERBURY**, kategoricky proti Mordredovi sa oženil s Guineverem. Popisuje sa v príbehu kráľa Artuša [XP] č.7.
31. **SAINT GERMANUS**, ktorý odsúdil manželstvo kráľa Vortegirna za incest [XP] č.7.
32. **HERCULES IN LION SKIN** (čiastočne) [ГРК] č.1. Tiež HERCULES (v priebehu piatej práce) (upratovanie Augeanských stajní vodou [ГРК] č.2.
33. **IBN HAYABAN** - prorok, ktorý hlásil Židom blížiaci sa príchod silnejšieho proroka Mohammeda [PPP] č.1.
34. **SERGIY** - kresťanský Arij, ktorý pokrstil proroka Mohameda vodou podľa kresťanskej vyhlášky [PPK] č.1.
35. **VENERABILNÝ ANTHÓN KIEV V BLÍZKOSTI JASVY** - duchovný sprievodca (mučeník) Eustratius Kyjev v blízkosti jaskýň (duplikát Krista). Údajne XI storočie, Kiev [ШАХ] č.10.
36. **HAMLET SENIOR (KING HAMLET)** - zavraždený otec princa Hamleta. Popisuje Saxo Grammaticus a William Shakespeare [ШЕК] č.2.
37. **HAMLET JUNIOR**, tj skutočný princ Hamlet (čiastočný). Znovu a znovu sme zistili, že niektorí autori zamenili Krista a Jána Krstiteľa (mimochodom, boli to druhí bratranci) [ШЕК] č.2.
38. **DUNCAN a BANQUO** - dvaja vládcovia, ktorých najmä opísali Holinshed a Shakespeare v tragédii "Macbeth" [ШЕК] č.3.
39. **KING DUFF**, ktorý opísali najmä Holinshed a Shakespeare v tragédii "Macbeth" [ШЕК] č.3.

21. 61 spomienok Judas Iscariot

Ako sme ukázali v ČRC, Judas Iškariot žil v XII. storočí. Hlavným prínosom pre jeho životný príbeh boli tieto postavy XII. Storočia:

- **ISAAC ANGELOS** - Byzantský vladár.
- manželka Andreja Bogolyubského (Krista), sestra Kuchkovivhiho (už sme videli, že niektorí starí autori zmätení muži a ženy).
- **YAKIM KUCHKOVICH**, brat Andreja Bogolyubskijovej prvej manželky, ktorý sa pomstil za princ za popravu svojho brata; PETER, YAKIMOVÝ SYNOVÝ PRÁVO a správca ANBAL, YASSIN po narodení (z Kaukazu).

Fantastické úvahy Judáša Iškariota sú nasledovné postavy z "skaligériho učebnice".

1. **PROCONSUL EGEAT** (čiastočný) alebo STRATOKLY, brat EGEAT, popísaný v Živote Apoštola sv. Ondreja Prvýkrát (Protocletos) (duplikát Krista) [ЦРС], č.4.
2. **CHENCIO** (tiež Cencius alebo Centius) - rímsky šľachtic, ktorý údajne vykreslil (zorganizoval sprisahanie) proti pápežovi Gregorovi Hildebrandovi VII (duplikát Krista) [2v1], č.4.
3. **TYPHON a SETH** - "starodávne" egyptské postavy, nepriatelia boha Osirisa (duplikát Krista) [ЦРС], č.5.

Harmir

4. **MICHAEL IV. PAPLAGONIAN** (čiastočný) - Byzantský cisár nasledoval Romanos III. Argyros (duplikát Krista) údajne v XI. Storočí [ЦРС], dodatok 1.
5. **OLEG**, ruský princ (čiastočný), ktorý zabil Askold (duplikát Krista) a Dir [NOR], č.1.
6. **SNAKE alebo SERPENT**, ktorý pravdepodobne uštipol princa Olega (duplikát Krista). Na stránkach starých kroník Júda Iškariot bol niekedy opísaný ako mazaný had, ktorý Ježiša uhrýzol. V evanjeliách je to známy bozk Júda, č.1.
7. **ASP**, ktoré trochu "staré" egyptskej kráľovnej Kleopatry. V apokryfných evanjeliách sa hovorí, že Judáš uštipol Ježiša na jeho "pravú stranu" (č.1).
8. **TIMON MISANTHROPE** opísaný "starým" Plutarchom [NOR], č.1. Je to rovnaký Timon ("The Dark"), ktorý opísal Shakespeare vo svojom "Timone of Athens" [SkAK]. Ch.4.
9. OBYVATEĽOV MESTA ISKROSTEN, DREVLYANE (alebo Derevlians, Drevlianians), ktorí napadli ruského princa Igor (duplikát Krista) [NOR], č.1.
10. **SULLEN TELAMON**, "ktorý videl všetko v temnom svetle". Je to jeden z dvanástich "starobylých" Argonautov (Kristových apoštolov, t. J. Jason) (NOR), č.2.
11. **SLÁŽSKÝ KRÁĽ THRACE** (alebo KING OF THRACIANS), ktorý zradil Polydorus (duplikát Krista) pre svoju chamtivosť. Popísané v "Aeneid" od Virgil [NOR], č.3.
12. **PHILOLOGUS**, zradca, ktorý získal ušľachtilú výchovu a vzdelanie od Cicera, oslobodeného otroka svojho brata Quinta [NOR], dodatok.
13. **NÁSILCI** filozofa Sokratesa (duplikát Krista), ktorý mu za ne dostal 30 strieborných mín (30 ks striebra) [ГР], č.1.
14. **XANTIPPE**, argumentatívna a neúspešná manželka Socrates [GR], č.1.
15. **STREPSIADES**, chamtivý a chytrý nepriateľ Sokrates (Kristus), ktorý opísal najmä Aristophanes [ГР], č.1.
16. **TISSAPHERNES**, bývalý priateľ Cyrusa mladšieho (duplikát Krista), ktorý ho ohováral. Napríklad Xenophon [ГР], č.2.
17. **CLEARCHUS**, syn Rhamphias - sparťanský generál, spomenutý gréckymi historikmi: Thucydides, Xenophon, Diodorus a ďalší. Zrádený princ Cyrus mladší (duplikát Krista) [ГР], č.2.
18. Určitá "finančná činnosť" v Czar-Grad, ktorá bola dôvodom niektorých Scynthianových úmrtí. Ruské kniežatá Ascold a Dir zaútočili na Czar-Grad, aby pomstili [ГР], č.2.
19. **MARD GIREAD** a "neopatrný obranca" mesta Sardis opísaný Herodotom. Práve z tohto dôvodu boli obyvatelia Sardisov porazení a kráľ Croesus (duplikát Krista) bol zachytený [ГР], č.3.
20. **ALCMAEONIDY** - rúhaví páchatelia (tí, ktorí sú zodpovední za) smrti Cylona (duplikát Krista). Opisuje Thucydides a Herodotus [ГР], č.4.
21. **ALCMAEON** - zakladateľ aténskej rodiny **Alcmaeonids** [GR], č.5. Bolo to v XVII - XVIII. že príbeh o "starovekom" Alcmaeon-Judase sa stal obzvlášť populárnym [ГР], č.5. To znamená, že pre ľudí tej dobe "starovek" nebol vôbec taký starý. Naopak to skôr bolo vecou súčasného záujmu. Bolo to dôrazne spochybnené. Skutočnosťou je "staroveku" epocha XIV-XVI. storočia bezprostredne pred XVII-XVIII.
    Scaligeriho úpravy starých prameňov spadajú presne do obdobia XVII-XVIII. Reformátori bez výhrad zmenili hodnotenie udalostí z nedávnej minulosti, bezohľadne prefarbili farbu čiernej na bielu a naopak. Nie je náhoda, že v tom čase sa v západoeurópskej spoločnosti začal zvyšovať záujem o Alcmaeon-Judáša. Zo zlovestného charakteru a chamtivého zradcu vznikol - na papieri - atraktívny obraz tragický, trochu zmätený, ale celkovo "veľmi dobrý hrdina". Je pravda, že zabil svoju vlastnú matku, oklamal svoju ženu, spadol do incestného vzťahu so svojou dcérou [533], v.1, s.60. Ale celkovo sa hovorí, že je to úžasný človek, ktorý si zaslúži najhlbší súcit. Je príkladom. Tridsať opier sa zložilo okolo neho. Pre sólistov, zbor, balet a orchester [ГР], č.5. Operné domy boli plné nadšených poslucháčov-reformátorov.
    Na východe - najmä v Ruskej pravoslávnej cirkvi - bola personáda Judáša Iškariota vždy hodnotená veľmi negatívne. Krásne opery neboli zostavené na jeho počesť. Nebol vystavený ako príkladná figúrka. Nevyskytli sa žiadne zhovievavosť, jeho chvály neboli spievané.

Narmir

22. **MESSENGER-INFORMER**, ktorý zradil spartského kráľa PAUSANIAS (duplikát Krista). Napríklad Thucydides.
23. **THEMISTOCLES** - preslávený "starý" Atén. Opisuje Thucydides, Plutarch a ďalší autori [ГР], č.4.
24. **ALCIBIADY** (čiastočne) - renomovaný "starý" Atén z rodiny Alcmaeonidae (Achaemenids) (pozri vyššie). Niektorí autori zamieňali Krista s Judášom Iškariotom [ГР], č.5.
25. **TIMAEUS**, mazaný priateľ Andokid (duplikát Krista), opísaný Plutarchom [ГР], č.5.
26. **HERMOKRATES** - Syrakusian, ktorý zradil veliteľa Nicias (duplikát Krista), opísaný napríklad Thucydidesom [ГР], č.5.
27. **GYLIPPUS** (čiastočný) - spartský veliteľ, zúčastnil sa vojny Nicias, ukradol 30 talentov peňazí [ГР], č.5 a dodatok.
28. **OROETES** - starý grécky satrap, nepriateľ kráľa Polycrates (duplikát) Krista. Popisuje Herodotus [ГР], č.6.
29. **MAEANDRIUS** - kráľ Polycrates z Samosovej sekretárky. Popisuje Herodot [ГР], č.6.
30. **ACTOR** - zbabelý komplic sprisahania kráľa Lysandrosa (duplikát Krista) [ГР], dodatok.
31. **SNAKE**, nebezpečný pre Spartanského kráľa Lysander [ГР], dodatok.
32. **PROVOCÁTOR**, ktorý obvinil Apolloniusa z Tyany (duplikát Krista) a jeho spoločníkov z porušujúceho sa rímskeho cisára, výsmechom jeho božského hlasu [PE], č.1.
33. **PROSECUTOR**, ktorý "urobil" výpoveď Apolloniova. Osobne vytvoril obvinenia na Apolloniuse (Krista) v snahe ho zničiť [PE], č.1.
34. **EUPHRATES** - pravdepodobne priatelom na začiatku, ale v skutočnosti tajným envírom a oponentom Apolónia z Tyany (duplikát Krista) [PE], č.1.
35. **MARSYAS** (čiastočné) - "staroveký" Silenus. On prehráva "súťaž" s bohom Apollom (duplikátom Krista). Čiastočne Marsyas je tiež odrazom samotného Krista [ПЕ], č.1.
36. **CYLON**, bohatý šľachtic, ktorý sa pokúsil stať sa študentom Pytagoras (duplikátom Krista) [PE], č.2.
37. **JACOB** (čiastočný) - postava zo Starého zákona, ktorý kúpil svoje prvorodenstvo od Esau (tu je Esau Kristus). Ale v ostatných epizódach Starého zákona je naopak Jákob Kristus a Ezau je Jidáš Iškariot [PE], č.3.
38. **Valkerie** - falošný prorok, súčasník biblického proroka Izaiáša (tj. Ježiša) [ПЕ], č.4.
39. **STEPHANUS** - zradca, ktorý ponúkol jeho radu a pomáhal sprisahancom, aby zavraždil rímskeho cisára Domitiana (čiastočný duplikát Krista) [РИ], č.12.
40. **CLODIANUS** - sprisahanec, ktorý sa podieľal na atentáte na cisára Domitiana (tu - Krista) [РИ], č.12.
41. **AVIDIUS CASSIUS** - "starý" rímsky generál epochy cisárov Aelius Verus otca a syn Aelius Verus (obidve sú odrazy Krista) a tiež Aelius Hadrianus (Kristus) a Commodus Antoninus (Kristus) .1,3.
42. **PREFECT** v Ríme pod cisárom Hadriánom, ktorý oklamal cisára. Prijala sa platba tri sto miliónov [XP] č.1.
43. **AEGISTUS** (čiastočný) - nepriateľ Orestes (Kristus), milovník kráľovnej Clytemnestry, manželka Agamemnona [HR] č.6.
44. **SNAKE**, ktorý kousal Oresta (Krista) a zničil ho [XP] č.6.
45. **ERIGONE** - **Erinyes**, hlavný žalobca Orestes (Kristus), spáchal samovraždu (zavesila sa) [XP] č.6.
46. **MODRED alebo MORDRED** - notorický zradca, ktorý sa vzbúril proti kráľovi Arturovi (tu - Kristovi) [XP] č.7.
47. **GUINEVERE** (čiastočná) - "neverná" manželka kráľa Arthura. Kroniky niekedy zamenili Krista a Judáša [XP] č.7.
48. **SNAKES**, ktorý napadol mladého Hercules-Krista [ГРК] č.1.
49. **DEIANIRA** - manželka "starého" hrdinu Hercules (Kristus). Je to duplikát šikovnej manželky Andreja Bogolyubského [ГРК] č.1.
50. **DIOSKURI** - staroveké grécke znaky [ГРК] č.3.

Harmir

51. **MENESTHEUS**, protégé DIOSCURI, "staroveký" grécky charakter [ГРК] č.3.
52. **LYCOMEDES** - "starý" grécky kráľ, ktorý zradil Theseusa (Krista) zradne na ostrove Scyros [ГРК] č.3.
53. **AHRIMAN** - démon, stelesnenie zla v "starobylej" iránskej mytológii. Ahriman alebo jeho zlý syn DIV alebo BLACK DIV sú proti Siyamakovi (Kristovi) [ШАХ] č.2.
54. **ZOHAK** (čiastočný) - škodlivý, dračík, nepriateľ dobrého kráľa Jemshida (Krista). Popisuje sa v iránskom eposu Shah Nameh. Zároveň je "dobrá časť Zoháka" odrazom Krista. Niekedy bol Judáš zmätený s Kristom [ШАХ] č.2.
55. **KORSUN JEW**, ktorý predal mučeníka Eustrátu Pecherského (duplikát Krista). Údajne XI storočie, Kiev [ШАХ] č.10.
56. **ROSENCRANTZ A GUILDENSTERN** - dva znaky z tragédie Shakespeara 'Hamlet' [ШЕК] č.2.
57. **LAERTES**, syn Polonius a brat Ofelie - postavy z Shakespearovej tragédie "Hamlet" [ШЕК] č.2.
58. **SATURNINUS** (čiastočný) - "Starý" rímsky vládca, duplikát Isaaka Angelosa, príbuzného Titusa Andronika, ktorého zvrhol. Popísaný Shakespeare v jeho tragédii "Titus Andronicus" [ШЕК] č.6.
59. **MOOR AARON** - záhadný a chamtivý milovník kráľovnej Tamory, nepriateľ Titus Andronicus. Popísaný Shakespeare v jeho tragédii "Titus Andronicus" [ШЕК] č.6.
60. **TAMORA** - Kráľovná gótov, nepriateľ Titus Andronicus. Duplikát zlomyseľnej manželky princa Andreja Bogolyubského sprisahal v sprisahaní proti nemu. Popísaný v tragédii Shakespeara "Titus Andronicus" [ШЕК] č.6.
61. **DOMITIA LONGINA** - zlomyseľná manželka cisára Dimitiana (čiastočný duplikát Krista) [РИ], č.12.

Teraz máme nádhernú príležitosť naučiť sa veľa nových vecí o živote Andronika - Krista, Apoštola Judáša Iškariot a celkovo o udalostiach vzdialeného XII. storočia. Knihy Herodotus, Thucydides, Xenophon a iné "klasiky" nás informujú o udalostiach, ktoré sa vôbec neprejavujú alebo nie sú vôbec opísané v kanonických evanjeliách a literatúre Nového zákona. Na základe "starých" autorov píšeme oveľa podrobnejšie životopisy slávnych evanjeliových postáv.

22. Astronomické záznamy novej chronológie

Budeme uvádzať presné astronomické dátumy z antických znamení, ktoré smerujú do XII. storočia a sú zahrnuté do "rámca" novej chronológie spolu s ďalšími údajmi.

1. (roky 1146 alebo 1325) ZODIAC RC Z HROBKY **PHARAOH RAMES IV**. Obraz na strope pohrebnej komory. "Staroveký" Egypt, Luxor, Údolie kráľov, údajne "staroveku". V skutočnosti - prvý variant: 15. - 16. apríla 1146; druhý variant: 10. - 17. apríla 1325 [НХЕ].
2. (Rok 1148) DRUHÝ ZODIAC SX Z **HROBKY SENENMUTU**. Je zobrazená na oblúkoch hrobky. "Staroveký" Egypt, Luxor, údajne "starobylosť". V skutočnosti: 17. - 18. júna 1148 года [НХЕ].
3. (Rok 1148) ZODIAC RD **RAMSES IX**. Fresky na omietke na oblúkoch pohrebnej komory. "Staroveký" Egypt, Luxor, údolie kráľov, údajne "staroveku". V skutočnosti: 17. júna 1148 [ЕРИ3].
4. (Rok 1151) ZODIAC AE **NATIVITY**, údajne I. storočie. Zobrazené v starej knihe Ebenezera Sybliho. V skutočnosti

Harmir

sa datuje takto: 25. december 1151. Takže v skutočnosti je zverokruh venovaný narodeniu Andronika-Krista (Andrei Bogolyubského) [ЕРИ3].

5. (Rok 1166) ZODIAC RG NA **ZLATOM ROHU (GALLEHUS) Z COPENHAGEN**. Rytina na rohu zo zlata. Dánsko, údajne V storočie. V skutočnosti: 17. - 28. mája 1166 [Д3ЕЕ].
6. (Rok 1168) **LONG DENDERA** ZODIAC DL. Zobrazené na kamenných doskách na strope chrámu, basreliéf. "Staroveký" Egypt, Dendera, údajne "staroveku". V skutočnosti: 22. - 26. apríla 1168 [HXE].
7. (Rok 1182) ZODIAC **RAMSES VII = THEBES COLOR** ZODIAC OU. Barevné fresky na strope hrobu. "Staroveký" Egypt, Luxor, Údolie kráľov, údajne "staroveku". V skutočnosti: 5-8 septembra 1182 [HXE].
8. (Rok 1185) CIRKULÁRNY ZODIAC **DENDERA** DR. Zobrazené na veľkej kamennej doske, basreliéf. "Staroveký" Egypt, Dendera, údajne "staroveku". V skutočnosti: ráno 20. marca 1185. Zdá sa, že tento známy Zodiac bol venovaný ukrižovaniu Andronika-Krista v roku 1185 [HXE].

Sme si istí, že francúzsky rozobral Cirkulárny Zodiac Dendery v napoleonskom epoche a presunul ho do Paríža. Napríklad v knihe "Staroveký Egypt. História a archeológia "(vydavatelia Whitestar, Taliansko, 2001) hovorí:" V roku 1820 člen francúzskeho parlamentu Sébastien-Louis Saulnier poveril Jean Baptiste Leloraine, majstra kamenára, aby odstránil zverokruhu, ktorému sa podarilo dokončiť za štyry týždne. Zodiac prišiel do Paríža v januári 1822 a získal ho kráľ do svojej knižnice "(s.
Avšak iné zdroje nás informujú skôr inak. "Senkovskii OI, slávny ruský orientalista, arabista, vzdelaný muž svojej doby ... spolu so svojim služobníkom bez akýchkoľvek výčitiek vystrihli časť zobrazujúcu zverokruhu zo stropu chrámu Denedera. V roku 1821 bol najzaujímavejší starobylý egyptský pamätník na palube loďky, plaviacej sa do Ruska, avšak rozpad diplomatických vzťahov s Porte nútil Senkovskii, aby pozastavil registráciu nezvyčajnej batožiny. Neskôr sa zverokruh odobral v Paríži [59: 0], s.13-14.
Ukázalo sa, že františkáni nejako zachytili najcennejšiu kamennú dosku s kruhovým zverokruhom z Rusi. Ako vidíme, úloha ruských prieskumníkov Egypta, vrátane vynikajúceho egyptológ Golenishev V.C., sa neskôr zámerne zvrhla. Nemci a Francúzov boli vyhlásení za "hlavných egyptológov". Stojí za zmienku, že na frontispieci prvého vydania albumu Napoleon 'Popis Egypta', ktorý sa objavil v rokoch 1809-1828 vo Francúzsku, kamenná doska s kruhovým zverokruhom ako samostatná jednotka oddelená od stropu chrámu, ešte nebol znázornený [1458: 1], str. Bol pridaný iba v druhej francúzskej edícii diela [1458: 1], str. Inými slovami - post factum [HOP], č.6.

9. (Roky 1186 alebo 1007) ZODIAC Z MYDRA GEDDERNHEIMU. Kamenný reliéf. Európa, Nemecko, údajne "staroveku". V skutočnosti - prvý variant: 14. - 15. októbra 1007; druhý variant: 14. - 15. októbra 1186 [Д3ЕЕ]
10. (Roky 1189 alebo 1071 alebo 1308) CONCISE ZODIAC KZ. Kamenný reliéf na strope chrámu v meste Erment. "Staroveký" Egypt, údajne "starobylosť". V skutočnosti - prvý variant: 15. - 16. mája 1071; druhý variant: 30 - 31 mája 1189; tretí variant: 6. - 8. mája 1308 [HXE].
11. (Circa 1150) Slávna explózia supernov, ktorá sa dnes datuje do roku 1150, v skutočnosti sa konala o storočie neskôr, približne v roku 1150. Táto hviezda sa odrazila v evanjeliách ako hviezda Betlehem [2v1] ЦРС].
12. (Rok 1185) Podľa cirkevnej tradície je slnečné zatmenie spojené s Ježišovým ukrižovaním. Zatiaľ čo evanjelisti nenazvali trvanie "pádom tmy" v bode zemského povrchu, ktorý pôsobil ako TRI hodiny tmy, ale CELÁ CESTA ČASU MESAČNÉHO UMBRAL TIEŇA POZDĹŽ ZEMSKÉHO POVRCHU. Inými slovami - dĺžka zatmenia od začiatku do konca. Evanjelisti

Harmir

mali dobrý dôvod použiť tu výraz "po celom svete". Úplné slnečné zatmenie 1. mája 1185 sa uskutočnilo v tom istom roku, v ktorom bol ukrižovaný Kristus [ЦРС], č.1. Piesok s hviezdou sa stal starým symbolom Czar-Grad. Zdá sa, že symbolom Mesiaca zatienilo Slnko v roku ukrižovania Andronika-Krista a Betlehemskej hviezdy, ktorá sa rozpadla okolo roku 1150 (a neskôr sa omylom presunula do roku 1054). Piesok mohol znázorniť ako Mesiac, tak aj disky Slnka v momente úplného zatmenia, ktoré tvorí kosák.

Kapitola 3. Epocha xiii storočia

1. Ohromná trójska vojna ako odplata za Krista. Ruská horda podniká križiacku výpravu do czar-gradu a v rámci krátkeho času stredisko impéria sa presúva od Vladimir-suzdal rusko

V roku 1185 na Beykozskej hore pri Yorose bol ukrižovaný cisár Andronicus - Kristus. Rozhorčené provincie, na čele s Ruskou-Hordou, začali vojnu, ktorej cieľom bola pomsta a "oslobodenie Božieho hrobu", tj. obsadenie Czar-Grad = Jeruzalema, hlavného mesta Ríše. Toto bola trójska vojna, ktorá sa odzrkadľovala aj v rôznych dokumentoch pod názvom: **Tarquinovská vojna** v "starobylom" Ríme (údajne v VI. storočí pred nl), gotická vojna v Taliansku (údajne z VI. storočia), povstanie Nika v cárovi -Grad (údajne z VI storočia) atď. Pozri [2v].

Trójska vojna bola jednou z najväčších udalostí v dejinách Európy a Ázie. Vojna bola opísaná Homérom, Herodotom a ďalšími "starými" klasickými autormi, ako aj stredovekým Darem, Dictysom atď. "Starý" Titus Livy ho opisuje pod názvom Tarquinianská vojna. Zatiaľ čo Prokopi Caesarian používa napríklad mená "Vojna s gothami" a "Nika revolta".

Rovnaká vojna je dobre známa pod spoločným menom krížových výprav XIII. storočia, zabavenie Cari-Grad v roku 1204 a potom pádu Czar-Grad v roku 1261. Trójska vojna bola v podstate zastúpená v sérii krvavých bitiek. A ako taký to opísal "starý" Homér, ktorý žil v epope XV-XVI. Dnes na mieste "starovekého" Czar-Grad = Trója prežijú ruiny pevnosti Yoros na Bosfor, kde prienik vstupuje do Čierneho mora, 35 kilometrov od Istanbulu.

Czar-Grad bol obsadený v roku 1204 počas križiackej výpravy, ktorá je dnes omylom nazvaná štvrtá. Mesto bolo vyplienené a spálené Horde-kozákov a ich spojencov. Sú to tí istí "staroveké" Achaeanci-Gréci opísaní Homérom v "**Iliad**". Achaeancov viedol "starí" **Achilles, tzv. Ruský horda princ Svyatoslav** [NOR]. Tí, ktorí boli zodpovední za ukrižovanie Andronika-Krista, boli zachytení Hordou a boli brutálne popravení. Pád Czar-Grad sa v mnohých kronikách odrážal ako pád "starobylej" Troy údajne v 13. storočí pred naším letopočtom; tiež ako zabavenie biblického Jeruzalema rímskou armádou údajne v 1. storočí; a ako zabavenie "najstaršieho" Babylonu atď.

Moderná história pripisuje veľký význam križiackym výpravám. V našej rekonštrukcii bude ich úloha rásť na významnosti. Trójska vojna XIII. storočia bola prvou svetovou vojnou z obdobia staršej doby strednej. Jej výsledok predurčoval niekoľko storočí svetového vývoja.

2. Krič postupovali na jerusalem = czar-grad nie zo západu, ako nám popisujú, ale z východu

V knihe [ЦРС] citujeme cirkevno-slovanskú knihu "Utrpenie Krista". Ako sa to deje, podľa cirkevnej tradície, aby zachytili Jeruzalem, armády pochodovali nie zo Západu, ale z východu. Inými slovami, z Ruska-Horde. Aj to, že veľké = "mongolské" dobytie začalo krátko potom, podporuje tento názor. Skaligériho história neskôr začala tvrdiť, že križiacke výpravy údajne postupovali zo Západu do Svätej zeme. Toto je len ďalšie skreslenie skutočnej histórie a geografie. V príkladoch [v1] a [v2] sú uvedené mnohé príklady, keď sa staré mapy obrátili hore nohami, tj. sever bol nakreslený na dne a na juhu - na vrchole. V dôsledku toho boli východ a západ zamenené

Harmir

miesta. Je celkom možné, že z dôvodu tohto zmätku sa východné krížové výpravy zmenili na západné a naopak.

3. Helena Trójska a Svätá Matka Božia

Každý vie legendu o Helene z Troy, manželke Menelausa. Je jednou z hlavných postáv v trójskej vojne. Medzi tromi "starobylými" bohyňami sa objavuje spor - ktorý z nich je najkrajší. Každá z nich sa chváli sama [851], s. Tento zdanlivo nevinný spor vyvoláva zlú trójsku vojnu. Kroniky nám hovoria, že v lese hory Ida (v lese Judejských hôr) sa konal slávny rozsudok Parisa. Paris, syn trójskeho kráľa, posudzuje súťaž "krásy" medzi troma bohyňami, ktoré predstavujú cenu "zlatého jablka" Afrodite, bohyni lásky, ktorá mu prisľúbila ruku v manželstve najkrajšej ženy Helene Sparta [851], s. Vypukne vojna. Chceli by sme zdôrazniť, že Biblia často identifikuje "manželky" s rôznymi typmi náboženských vyznaní [544], v.1. Je možné, že legenda o súde Parisa opisuje spor medzi viacerými náboženstvami, ktoré boli nominálne nazývané "ženy-bohyne". Trójania si vybrali **Bacchicovo** "starodávne" náboženstvo. Z troch žien - nábožensťiev si vybrali náboženstvo lásky, **Aphrodite**.

Takže tu "starobylý" Paris je pravdepodobne stredoveký Paríž (Paríž, franky, Francúzsko) a si pre seba vyberá najpriaznivejšiu bohyňu-náboženstvo Afroditu. Stojí za to spomenúť si erotický kult západoeurópskeho Bacchic kresťanstva, ktorý rozkvitol najmä vo Francúzsku v XII-XV storočí. Táto adorácia "kresťanskej Afrodity" bola zobrazená v rôznych erotických plastikách a kresbách, ktoré zdobili kresťanské francúzske chrámy [2v1], č.1.

Niečo podobné ako "nábožensk voľba" Parisa je známa aj z histórie starovekého Ruska, kňaz Vladimír, ktorý pokrstil Rusko, počúval zástupcov viacerých nábožensťiev a zvolil pravoslávne kresťanstvo za štátne náboženstvo Ruska. Voľba Vladimíra sa neodráža v "starom mýte" o voľbe Parisa, inými slovami "Prus" (čo znamená P-ruština)? Možno nie je náhodou, že sa týka Afrodity, ktorého pôvodné meno FRDT alebo TRDT od slova Tatarov, Tatar.

Nasledujúce slávne dejiny sú fantómové duplikáty.

1. "Staroveký" grécky Paris a Helena alebo Venuša
2. Biblický Adam a Eva (a hlúpy had)
3. "Staroveký" Perseus a Andromeda (a hlúpe had / morské monštrum)
4. „Prastarý“ Jason a Medea (a nečestný had)
5. Stredoveký sv. Jiří a princezná (a had / mora draka).

Zároveň trójska vojna a všetky jej duplikáty (Tarquinovská vojna, gotická vojna ...) sú opísané ako "**vojny na pomstenie zneváženia ženy**" [2v]. Ale je možné, že kvôli žene, dokonca aj takej význačnej a krásnej, že takáto zlomyseľná vojna môže vypuknúť? Tu sa prirodzene vyskytuje myšlienka, ktorá kladie veľa vecí na svoje miesto. Keďže existovala stredoveká tradícia, ktorá nominálne nazývala manželky rôznych nábožensťiev, tj. žien, potom príčina trójskej = tarčianskej = gotickej vojny mohla byť náboženský spor o to, ktoré náboženstvo alebo "manželka" bolo lepšie. Dôvody vojny boli trestným činom pre náboženstvo alebo "ženu". Tam prežívajú sochárske vyobrazenia náboženstva vo forme ženy a tiež kresťanská viery je zastúpená v ženskej podobe [2v1], č.5.

Naša rekonštrukcia korešponduje s podstatou križiackych výprav, ktoré boli v prvom rade a oficiálne mimoriadne motivované krokmi - aby sa pomstila urážka náboženstva. Inými slovami - pomsta za urážku Matky Božej - za popravenie jej Syna Ježiša Krista. Potom trójsky mýtus získava prirodzené vysvetlenie - hovorí nám o dôležitom náboženskom kríži, ktorý nesie vojnu.

Garmir

Takže hlavným príbehom trójskej vojny je legenda o urážke nejakej významnej žene, ktorá vyústila do vojny alebo štátneho prevratu. Trójska verzia nám hovorí o únose gréckej Heleny Spartskej, tarčianskej verzie Titusa Livyho - o znásilnení rímskej Lucrecie, gotickej verzie - o vražde gotickej kráľovnej Amalasunta. Rovnaký príbeh, ktorý nájdeme v opise udalostí údajne z VI storočia B.C. povedal "starý" Herodotus. Kráľ Candaules, tyran z Sardes, "argumentuje" s Gygesom, ktorý tvrdí, že jeho žena je najkrajšia žena na svete. Vypukne konflikt.

Z dôvodu slávneho "Príbehu" Herodotu [163] hovoríme nasledovné: táto práca, ako diela iných "starých" autorov, v žiadnom prípade nie je falšovanie. Herodotus opisuje skutočné udalosti XII-XVI. On sám žil v epoche XVI-XVII. Potom ho kronikári neskôr neúmyselne hodili i jeho písma mnoho storočí späť. Herodotovo písma však boli "starostlivo upravené" podľa nedávno zavedenej histórie skaligériho. To isté sa stalo s ostatnými "klasikmi".

4. Trójsky kôň

Slávna legenda o trójskom koňovi je spojená s trójskou vojnou. Na zadržanie Troy použíli Gréci "niečo podobajúce sa šedému koni" [851], str. Rôzne kroniky popisujú "kôň" rôznymi spôsobmi. Napríklad: "Mágovia vyhlásili, že nie je možné získať Tróju v bitke, ale podmaniť ju len s podvodom. Takže Gréci postavili dreveného kôňa (? -Author) NESLÝCHANEJ VEĽKOSTI a ukryli odvážnych bojovníkov v lone ... Trójania sa rozhodli "PRESUNÚŤ KOŇA DO MESTA (? -Author). Po presunutí koňa sa oddali radostným oslavám ... a potom zaspali ... Medzitým vyšli z koňa bojovníci v tichosti a zapálili trójske domy ... Nespočetné myriády gréckych síl sa hrnuli cez brány, ktoré boli otvorené ich kamarátmi, ktorí boli už v Tróji .... Tá Trojka sa teda dostala do pevnosti. [851], s.76. " takže:

1. Na zadržanie Troy Gréci používali šedú podobizeň koňa.
2. Uvádza sa gigantická veľkosť tejto "podobnosti koňa".
3. Do ktorého bolo možné umiestniť niekoľkých stoviek vojakov.
4. "Kôň" stojí na obrovských nohách, na kolesách a je vezený.
5. Podľa niektorých kronikárov je "kôň" drevený; ostatní si myslia, že je vyrobený z mosadze. Alternatívne bolo vyrobené zo skla, vosku atď. [2v]. Sú tu zjavné rozmanité názory.
6. "Kôň" nejako "vstúpil do mesta".

Kronikári gotickej vojny, údajne z VI. storočia, sa nezmieňujú o koni. Informujú nás o nasledujúcich skutočnostiach: počas vojenského útoku na Nové mesto (Neapol, duplikát nového Ríma = Czar-Grad) generál **Belisarius** skutočne použil šikovnú stratégiu [196], v.1. Neapolské hrubé steny boli prelomené z vonkajšej strany starým polovične zničeným AQUADUCTom, tj. Obrovskou kamennou rúrou. V určitom okamihu vodovod dodával vodu do Neapola. Otvorenie ústia tejto vodovodnej rúry bolo utesnené s kamennou zátkou na úrovni stien. Akvadukt bol dlhodobo neaktívny [196], v.1.

Grécko-rímska posádka niekoľkých stoviek vojakov tajne infiltruje obrovské potrubie z vonkajšieho mesta. Po prechode až k múru Gréci odistili zástrčku a vykonali ich cestu v noci do New City = Neapol. Na začiatku nasledujúceho rána sa z akvaduktu vynárajú Gréci, signalizujú hlavným vojakom vonku a otvoria brány zvnútra. Belisariov vojská vpadli do Neapola. Nastáva masaker. Obrancovia v polospánku nemajú dostatok času na to, aby dokonca chopili svoje zbrane. Takto Naples = Nové mesto padá.

Je možné, že polovične zničený akvadukt "vstupujúci" Czar-Grad bol poeticky vnímaný ako "obrovské zviera". Slávny trójsky kôň je poetickým obrazom obrovskej konštrukcie kamenného potrubia - vodovodného potrubia, ktoré Gréci úspešne použili na zabavenie nového mesta.

Harmir

Okrem toho, v latinčine slovo "kôň", "kobyla" je hláskovaný EQUA (equae). A slovo "voda" je hláskovaná AQUA (aquae) [2v1], č.5. Inými slovami, voda a HORSE sú napísané takmer rovnako! To je dôvod, prečo by sa voda-potrubie-aqueduct (aquae-duct = kanalizácia vody, aquae-ductio) mohla zmeniť na HORSE neskoršími autormi, ktorí by mohli zmiešať jednu samohlásku. To by sa mohlo stať zrodom okvetenej legendy o "obrovskej podobe sivého koňa". Jeho šedá farba mohla byť vysvetlená farbou akvaduktu pokrytého prachom.

Alebo to mohlo byť, že sa táto otázka týkala prenosnej obliehacej veže na kolesách pokrytých mokrými kožkami, aby bola odolná voči horľavinám z požiarnych rakiet, ktoré spustili obliahajúci. Takéto stredoveké drevené veže boli skutočne namontované na kolesách a tlačené smerom k múrom mesta pod obliehaním. Z tohto dôvodu bol kôň často znázornený na kolieskach a bol označovaný ako drevený. Bol nazývaný ako "kôň", pretože veža sa pohybovala. Je celkom možné, že takáto obliehacia konštrukcia bola prvýkrát použitá v 13. storočí a prispela k celému počtu legiend o trójskom koňovi [NOR] č.1.

5. Chybná Troy Schliemanna

Tu je dôležité spomenúť si zrúcaninu chudobného stredovekého opevnenia (približne 120 x 120 metrov) na kopci v Hissarliku v Turecku, ktorú Heinrich Schliemann omylom vyhlásil za "zvyšky Homerskej Troy". Pravdou je, že "ztratil" staroveké Grécko" v epoche XVI-XVII. historici ho začali hľadať znova [2v1], č.5.

Prečo začali hľadať "homerskú trojku" presnej v tejto oblasti? Zdá sa, že stále existuje neurčitá spomienka na Troy, ktorá sa nachádza niekde v blízkosti Bosporu. Historici XVIII. storočia však už nemohli poukazovať na nový Ríma priamo v Bosfor, tj. Czar-Grad, pretože sa bezpečne zabudlo, že Czar-Grad bol presne "starodávna" Trója. V skutočnosti skaligériho história už v 17. storočí úplne "zakázala" dokonca premýšľanie o Czar-Grad ako "Homerovej Troy". Zostali však všetky druhy stredovekých záznamov, ktoré našťastie unikli zničeniu a trvalo naznačovali, že "starodávna" Trója sa nachádza "niekde blízko Bosporu". Preto historici a nadšenci začali hľadať "stratenú Troy" neďaleko Istanbulu.

Turecko je zaplavené zrúcaninami stredovekých osád, vojenského opevnenia atď. Nebolo ťažké vybrať vhodné zrúcaniny. Ruiny na kopci v Hissarliku boli tiež považované za jedného z možných kandidátov. Ale historici i archeológovia veľmi dobre pochopili, že je potrebné vykopať nejaký "dôkaz", že to bolo naozaj "Homerova Trója". Táto úloha bola úspešne splnená H. Schliemannom. Začal výkop na kopci v Hissarlíku.

Zrúcaniny, ktoré boli odkryté, ukázali, že tu v skutočnosti existovalo nejaké osídlenie [2v1], č.5: 11. Nebolo tam samozrejme nič "homerické" akéhokoľvek druhu. Tieto ruiny v Turecku možno vidieť na každom kroku na ceste. Je pravdepodobné, že tu bolo malé osmanské opevnenie. Predpokladajme, že pán Schliemann pochopil, že niečo priekopné muselo upútať pozornosť verejnosti na tieto málo pozostatky, a tak v máji 1873 "nečakane nájde" zlatú truhlicu, ktorú okamžite verejne vyhlásil za "Priamov starobylý poklad", o čom hovorí Homer.

Harmir

Schliemann však nešpecifikoval miesto, dátum a okolnosti "objavenia Priamovho pokladu", čo prinieslo zvláštnu nejednoznačnosť v tejto veci. Schliemann nikdy nepredložil žiadny presvedčivý dôkaz o jeho objave "Homér Troy".

- Existujú dôvody na podozrenie, že Schliemann jednoducho nariadil parížskym klenotníkom vyrobiť starodávne zlaté šperky. Schliemann bol mimoriadne bohatý človek.
- Je celkom možné, že potom Schliemann tajne priniesol šperky do Turecka a oznámil, že ich našiel v zrúcaninách v kopci v Hissarliku. Inými slovami, presne na mieste, kde sa trochu skôr niektorí nadšenci nachádzali v starovekej Tróji. Schliemann sa ani nepokúsil s hľadaním Troy. Svojím zlatom podpísal hypotézu, ktorú predtým predložili Choiseul-Gouffier a Frank Calvert.
- Mnoho skeptikov už v devätnástom storočí neverilo slovám, ktoré povedal. Skaligériho historici zostali celkovo spokojní. Konečne mohli zborovo hovoriť, našli sme legendárnu Troju.
- Historici sa rozhodli zaoberať sa pokladom "Priamovho pokladu" nasledujúcim spôsobom: tvrdiť, že to boli skutočne poklady Homerického Priama, by bolo ľahkomyselné. Ako odpoveď sa skeptici okamžite opýtali: "Ale ako to vedia?" Nemali žiadnu odpoveď. Každý, kto sa zaoberá "Schliemannov Troy", to pochopil veľmi dobre. Pri reflexii našli elegantnú cestu von. Hovorili to bez akéhokoľvek dôkazu: Je pravda, že to nie je Priamov poklad. Ale je oveľa starodávnejší, ako predtým myslel sám Schliemann.
- Ale čo keď nás Schliemann neklame a v skutočnosti našiel v Hissarlku staré zlaté šperky? Stále zostáva úplne nejasné, prečo by sa tento poklad mal považovať za dôkaz "starobylej Troy" a nachádza sa práve v tomto mieste? Keďže zlaté objekty "nájdené" od Schliemanna nenarúšajú NIEKTORÉ LISTY ALEBO SYMBOLY [2v1], č.5: 11.
- Po nejakom čase, keď skeptikov unavilo poukázovaž na zjavné nezrovnalosti v "objave Troy", nakoniec začala "riadna vedecká etapa". Vraj sa začali objavovať vážne vedecké časopisy o Trójі, ktoré sa pravidelne uverejňovali. Mnoho článkov a dizertačných prác vyšlo. Avšak nič z "Homerickej Troy" na kopci v Hissarliku nebolo k tomuto dňu nikdy samozrejmé.

6. Exodus trojanov z Troy - czar-grad.

S pádom Jeruzalema = Trója a pádom rímskej ríše sa začal odchod rôznych skupín ľudí z hlavného mesta. Diagram rímskych femov je nominálne znázornený na obr. 3. V horúcom prenasledovaní utečencov nasledujú pomstiteľské hordy - križiaci, ktorí zaberajú a kolonizujú nové územia. Usadili sa v rôznych krajinách Európy a Ázie. Tento obraz je dobre známy zo "starodávnej" scaligériho histórie "transmigrácie národov". Utečenci z Ríma sa nazývajú trójania, tj. potomkovia z Troy = Czar-Grad. Tiež boli zamenení s argonautmi (tj. kozáci-Hordáci), ktorí podľa "starých" gréckych mýtov, po trójskej vojne, začali plavbu, obsadzovali a kolonizovali rôzne krajiny.

7. Vytvorenie Ruska ako strediska novej spoločnosti, nástupca predchádzajúcej

V dôsledku úpadku starého režimu a dobytia Czar-Grad Horda križiakmi v roku 1204 sa Rusko-Horda, ktorá bola jednou z provincií rímskej ríše, dostala do popredia. Aktívne sa zúčastňuje trójskej vojny.

Po páde Ríma uteká kráľovská dynastia do provincií. Niektorí z nich nechceli prijať stratu najvyššej moci a začali bojovať o svetovú nadvládu. Podľa viery rímskych kráľov, ktoré boli založené na pevne zakorenených náboženských princípoch, právo vlastniť svet, patrilo do ich kráľovskej rodiny. A nielen krajiny, ktoré sú už známe, ale aj všetky tie, ktoré ešte treba nájsť. Toto právo považovali za posvätné starodávne dedičstvo, ktoré im patrilo, ktoré sa za určitých dočasných okolností stalo nezákonne odobraté. Preto bolo nevyhnutné ho obnoviť.

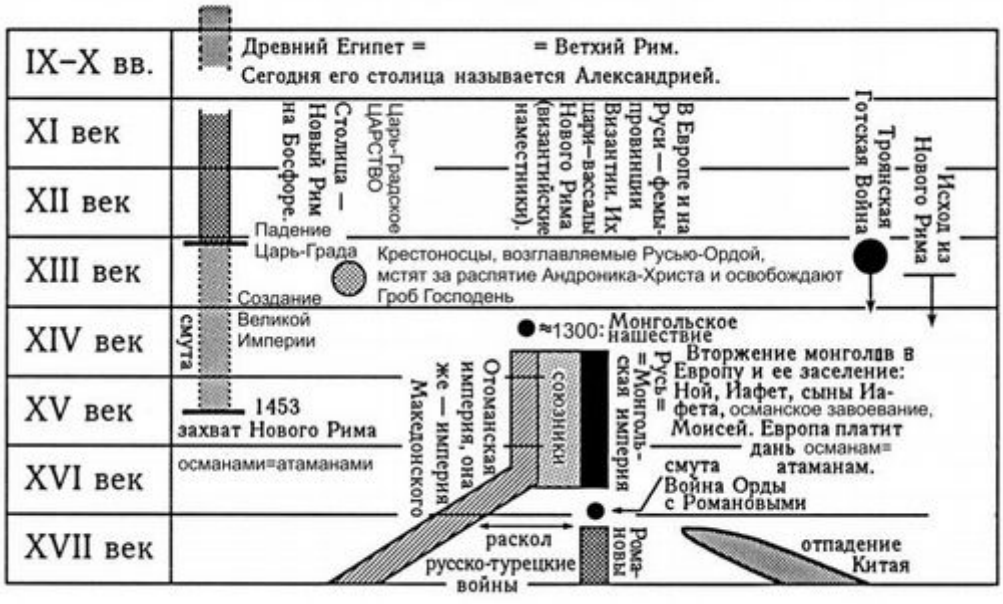
Harmir

V dôsledku toho sa objavili viaceré štáty, ktoré sa považovali za právnych nástupcov Ríma. Napríklad impéria z Nikaea. Staroveká Nikaea je moderné mesto Iznik v Turecku. Ďalšie kráľovstvo sa tiež objavilo. Jedným z nich bol Vladimír a Suzdal Rusko s jeho hlavným mestom Rostov Veliký (Rostov veľký) a neskôr v **Yaroslavl** = **Novgorod**. Tu prišiel trójsky kráľ **Aeneas**, ktorého predkovia, ako sa to stalo, pôvodne prišli z Ruska. V ruských kronikách sa kráľ **Aeneas** odrážal ako slávny "variag" ("Varangian") **Ryurik**. Zjednocuje ruské panstvo do jednotného kráľovstva [NOR]. Prvými cármi Vladimíra a Suzdala (najskôr Rostov a Novgorod) boli dediči rímskej dynastie vyhnaných z Czar-Gradu na začiatku XIII. storočia. Začali bojovať o obnovenie ríše. Spoločnosť Aeneas-Ryurik dokázala vytvoriť silný nadnárodný štát, ktorý spočiatku zahŕňal región Volga a severný čiernomorský región. Veľká pracovná sila, kone a hospodárske zdroje sa ukázali ako dostatočné na dosiahnutie svetovej dominancie vojenskými prostriedkami.

V štrnástom storočí začal Ivan Daniilovič Kalita západnú kampaň, tj. "mongolská" = veľké dobývanie. Je možné, že meno "**Kalita**" je jednou z foriem slávneho titulu Calif alebo **Khalif**.

8. Zjednotenie slovanských a tureckých ľudí pravidlami hordy

Nasledujú turbulentné politické a vojenské udalosti. "Mongolská" invázia Ruska Vladimir a Suzdal začína. Úspech okupácie - kolonizácie bol založený na zjednotení mnohých národov na území Ruska - Hordy do jedného štátu pod vojenskou vládou, tj. na konci XIII - začiatku XIV. Už viac ako tri storočia zakladá Rusko-Horda svoju nadvládu nad Západom, Euráziou, Afrikou a nakoniec úplnou svetovou nadvládou, vrátane Ameriky, cez oceán.

Cárovia z Ruska-Horde, ktorí sa z dôvodu dynastických dôvodov tiež nazývali Khans, Khagans, veľkí kniežatá z celého Ruska, považovali za jediných oprávnených dedičov Rímskych ríš, oprávnených k absolútnemu právu vlády na celom svete. Z prežitých nepatrných častí informácií môžeme vidieť, že pokladali všetkých ostatných vládcov za bezpredmetných, ako nezákonných, a dočasne uzurpovali rôznych teritórií sveta, ktoré im patrili. OTVORENÝ VYHLÁSENÝ CIEĽ, VOJENSKÁ DOKTRíNA RUSSIAN-HORDE CZARS-KHANS bola podmanením VO SVETE VOJENSKou silou. Inými slovami, vyhľadávanie starého dedičstva. Pozrite si graf histórie hlavných ríš - Cársko-hradné impérium a rusko-horda na obr.20 [7v1], č.1.

Po páde Troy = Czar-Grad jeden zo zástupcov rímskej dynastie - "antický" kráľ **Aeneas-John**, žiak a kamarát Andronicus-Kristus, jeden z jeho apoštolov, opúšťa zničený Czar-Grad = Jeruzalem a smeruje so svojimi spoločníkmi do Ruska. Jeho kráľovskí predkovia pôvodne pochádzali z Ruska. Táto cesta bola opísaná najmä "starobylým" Virgilom v jeho slávnej epickej básni "**The Aeneid**".

Harmir

Po príchode do Ruska kráľ **Aeneas-John** tu našiel mocné a bohaté kráľovstvo, ktoré je však rozdelené na kniežatstvá ovládané súperiacimi kniežatmi. Ako potomok vznešeného ruského ľudu sa Aeneas-John stáva mocou vo svojich rukách a zakladá novú dynastiu v Rusku. Spojuje ruské krajiny pod jedným zákonom. Táto najdôležitejšia udalosť, ktorá sa v našich kronikách odráža ako "**pozvanie variag Ryurik**" a **založenie Veľkého Novgorodu** (Veľký Novgorod) údajne v IX. storočí. To sa týkalo premeny mesta Jaroslavl na rieke Volga do hlavného mesta. V latinskej literatúre sa tieto udalosti odrazili v Knihe od založenia mesta (Ab urbe condita libri) od Titus Livy ako založenia mesta Rím a štátu s rovnakým názvom v krajine Latinia = Ruthenia Romulus a Remus (potomci Aeneasu = Ryurik). Takto sa slávny kráľovský Rím objavil v riekach Oka a Volga (krajina medzi miestom stretnutia týchto dvoch riek) v XIII. storočí [КРИМ]

Do konca XIII. storočia vzniká silná cárska vláda založená na obrovskom prírodnom bohatstve a zdrojoch krajiny a tiež na silnej a veľkej armáde - Hordy, ktorej oporu tvorila konská kavaléria - Cossakovia. Slovo HORDE je pravdepodobne variáciou modifikovaného ruského slova RAT, čo znamená armáda. "Staroveké" a stredoveké slovo **RUTHENIA**, ktoré Rus '(Rusko) bolo nazvané, znamenalo **RATNAYA** - vojenskú krajinu. Niektoré zdroje volajú RUTHENIA LATINIA ako mätúce písmená "R" a "L". Názov LATINIA mohol tiež pochádzať z ruského slova "LYUDNAYA", čo znamená "POPULOUS" (krajina). Významnú úlohu zohralo výhodná strategická poloha Ruska. Tak sa v Vladimir-Suzdal Rusku objavila metropola novej ríše, dedičstva rímskej ríše. Hovoríme jej Rusko-Horda alebo Veľká Mongolská ríša.

Čo znamenalo toto slovo "**MONGOLIA**"? Pravdepodobne pochádza z ruského slova MNOGO, čo znamená MNE, veľa ľudí, MULTItudinná armáda a tiež z ruských slov MOSH, čo znamená STRENGTH, MOG znamená CAN, CAPABLE alebo ABLE, MOGUSHESTVO znamená MIGHT alebo POWER (teda Magog) MNOGO znamená MNE. N.M.Karamzin a ďalší autori si mysleli, že MONGOLIA je jednoducho grécke slovo MEGALION, tj. ale slovo MEGALION samozrejme tiež pochádza zo slovanského slova MOG (tj. CAN), MNOGO (to znamená MNE). V [4v1], Úvod, citujeme fotografie starých mozajok v kostole Chora v Istanbule. Tu je slovo MONGOLIA napísané ako MUGULION, tj. prakticky rovnaké ako MEGALION. Doteraz sa východné Rusko nazýva Veliko-Rossia, tj. Velikorossia, čo znamená Veľké Rusko. Takže "mongolská" ríša je Veľká ríša. V ruských prameňoch sa nenachádza slovo Mongolsko ani Mogolsko, na druhej strane je to Veľké Rusko, cudzinci ho nazývajú Rusko Mongolsko. Toto meno je ekvivalentom ruského slova VELIKII znamená VEĽKÝ.

9. Rusko-Horda sa stáva silným impériom

Na konci XIII. - začiatku XIV. začína veľké slovanské dobývanie sveta. Historici ju nazývajú "mongolmi" a datujú sa v XIII. storočí, o sto rokov skôr. Dobývanie pochádza z Ruska a vykonáva sa ruskými czars-khans, priamymi potomkami kráľa Aeneasa.

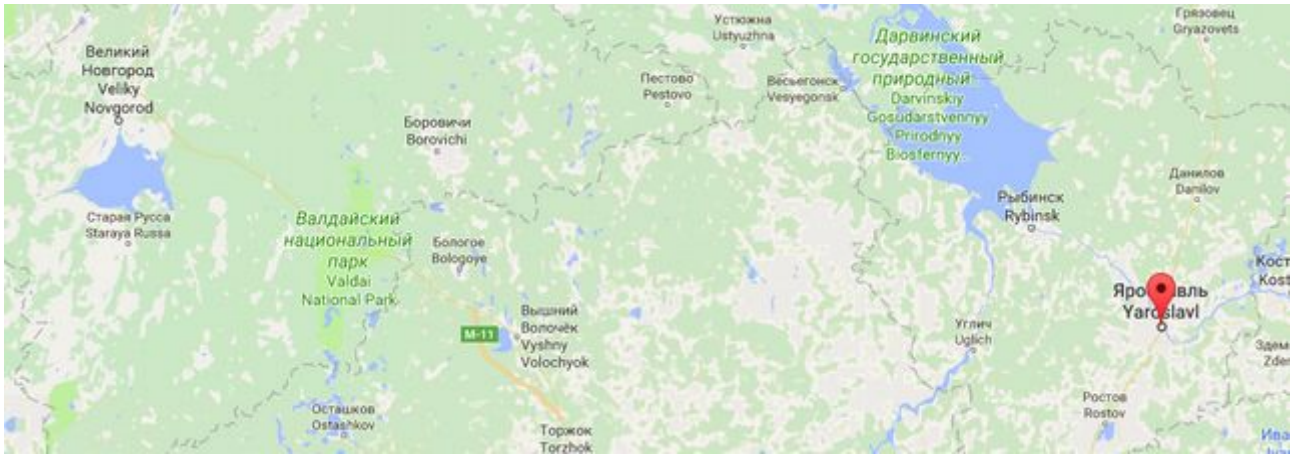
Aeneas bol príbuzným a nasledovníkom cára Andronika-Krista (Andreja Bogolyubského). V evanjeliách je **Aeneas-Ryurik** predstavený ako **Ján**, obľúbený učeník Krista, ktorého si na svojom mieste zvolil za syna Márii Matke Božej: "V blízkosti Ježišovho kríža stála jeho matka, matkina sestra, Mária manželka Kola, a Mária Magdaléna. 26 Keď tam Ježiš videl svoju matku a učeníka, ktorého miloval, stáli pri sebe a povedal jej: "Žena, tu je tvoj syn" a učeníkovi: "Tu je tvoja matka." Od tej doby ju tento učeník prijal do svojho domu." (Ján 25: 25-27). Podľa biblickej legendy bol tento učeník meno Ján. Budeme konštatovať, že Aeneas a Ján sú v skutočnosti rovnakým menom.

Pozrime sa na otázku Ruska-Horda viac podrobnejšie. Ako sme už povedali, po víťazstve v trójskej vojne vstúpili vodcovia križiakov do boja medzi sebou o moc. Aeneas-John, ktorý sa nezúčastnil krížovej výpravy z roku 1204 a bojoval na strane porazených (hoci bol kresťanom), nemohol zostať v dobytom Czar-Grad. Utiekol do **Vladimir-Suzdalského** Ruska, čo bolo s najväčšou

Narmir

pravdepodobnosťou materskou krajinou Panny Márie Božej, ktorá sa podľa želania samotného Krista stala adoptívnou matkou Aeneasa-Jána. Preto - "starodávna" legenda, že Aeneasova matka bola BOHYŇA Venuša. Hlavným mestom **Vladimir-Suzdal** Rusko v tom čase bol Galitch Kostromskoi. Ani Vladimir, ani Suzdal, ani iné staroveké ruské mestá ešte neboli postavené.

Aeneas-Ryurik založil novú kráľovskú dynastie a vybudoval nový opevnený kapitál - Yaroslavl na Volge, opísaný v kronikách ako **Novgorod Veľký** (Novgorod Veľký). Presnejšie povedané, mesto **Yaroslavl** bolo slávnym YAROSLAVOVO DVORISHE (JAROSLAVSKÝ SÚD) VELIKY NOVGOROD. Veľký Novgorod bol názov používaný v najširšom zmysle slova pre celé Rusko Vladimir-Suzdal. Dnešný Novgorod na rieke Volkhov dostalo toto slávne meno oveľa neskôr, v priebehu narušenia ruskej histórie v čase prvého Romanovcov. Nemá žiadny vzťah k veľkému Novgorodovi z Kroník [4v].

Rostov Veľký (pod Yaroslavom) sa stal kráľovským centrom Aeneas-Ryurika. Toto miesto nebolo vybrané náhodne. Rostov Veliky sa nachádzal na mieste, ktoré bolo ťažko prístupné proti prúdu od rieky Kotorosl, odkiaľ bol z Volhy chránený opevnením Jaroslavl.

Potomkovia Ryurika-Aeneasa správne zhodnotili výhody Ruska v porovnaní so starými cisárskymi centrami v Stredomorí. V XIII. storočí uskutočnili najdôležitejšie reformy v Rusku, ktoré ju zmenili na svetovú moc a pripravili ju na veľké slovanské dobývanie sveta v štrnástom storočí. Reformy boli nasledovné:

1. V XIII-XIV storočí. **Ryurik-Aeneas** a jeho nástupcovia zavádzajú v Rusku presekávať a spáliť poľnohospodárstvo založené na znižovaní ("vysekávaní") alebo spálení lesov následne ich premenou na poľnohospodársku pôdu. Takéto metódy umožnili MASOVÝ ZBER BEZ HNOJENIA počas prvých niekoľkých desaťročí. To viedlo k výbušnému nárastu počtu obyvateľov Ruska v XII-XIV. storočiu, čo zase umožnilo novému štátu mať výhodu vo vojenských konfrontáciách.
   Objasnenie. Je dobre známe, že v Rusku pred XV. storočím "pôvodný a prevažujúci poľnohospodársky systém bol vysekávanie a pálenie. Získať novú pôdu, pripraviť, vyčistiť a vypálenie LESOV bolo v Rusku zvyčajne bežné už v XIV a XV. [988: 00], článok - "Poľnohospodárstvo". Takáto metóda nemohla trvať na neurčito, pretože bola založená na ROZSIAHLOM ODLESNENÍ a nenávratné odkrytie vrchnej VRSTVY PÔDY nazhromaždenej po storočia. Keď sa lesy začali vyčerpávať a pôda na ich mieste začala schnúť, táto metóda prestala byť účinná ...
   Vieme, že prvé poľnohospodárske nástroje v Rusku boli navrhnuté predovšetkým na poľnohospodárstvo v oblasti spaľovaných lesov. "V Rusku takéto nástroje boli soha (ruský pluh) a bóra (bóra vyrobená zo štiepenia stromových kmeňov s koncami 35 až 50 cm dlhá) - dva druhy nástrojov prispôsobených kamenným poliam a prispôsobeným severnému regiónu Ruska,

Harmir

do REGIÓNU poľnohospodárstva vysekávania A vypaľovania"[988: 00], článok -" Poľnohospodárske zariadenia a stroje ".
Bolo to z dôvodu, že v starovekom Rusku boli tzv OGNISHANYE, teda zástancovia, takéhoto 'poľnohospodárstva, ktorý spaľoval lesy a rozorával zápálené zóny (OGNISHA), ktoré sa objavili na svojom mieste [988: 00], článok - "Ognishanye".
Iba v storočí XV., Približne 200 rokov po začiatku spálenia lesov, začali prvýkrát myslieť na potrebu ODDYCHU PôDY. , Trojpolný systém bol takmer neexistujúci PRED XV storočím, prvý narážka na to sa vyskytuje v jednom súdnom zvitku 1503. To sa stalo značne rozšírené v polovici XVI storočia [988: 00], článok -,Zemědělství ' ,
Potreba viacpoľného systému (keď bola časť pôdy ponechaná v úhoroch) sa v Rusku objavuje až v XV. storočí a stane sa všadeprítomným v XVI. storočí.
Počiatočná etapa, ktorá pozostávala z CELKOVÉHO ODLESNENIA A PREMENY DO ORáčINY, musela byť rýchla, pretože zatiaľ čo boli obrovské úrody zhromaždené, populácia rástla rýchlo, rozširovala sa vo všetkých smeroch a konzumovala čoraz viac lesov. Je známe, že rýchlosť takýchto procesov je exponenciálna, tj. podobná výbuchu. Preto ju nemožno udržať. Čas strávený na spálenie lesov v strednom Rusku, a potom ich premenou z pevného divokého lesa na poľnohospodársku krajinu s obrovskými poliami a lúkami činil približne 200 rokov. Predbežne povedané, od polovice XIII. Do polovice XV.
Schopnosť zhromažďovať veľkú úrodu z obrovských priestorov bez toho, aby sa staral o hnojenie alebo vodu (na rozdiel od mnohých južných regiónov, v strednom Rusku polia zavlažuje dážď bez ľudského zásahu), čo dalo novému štátu obrovskú výhodu nad svojimi nepriateľmi. Bolo možné vytvoriť silnú a zdravú populáciu. To všetko umožnilo vytvoriť obrovskú armádu - Horda a čo je dôležitejšie, umožnilo ju neustále živiť. Takýto "pomalý štart" na začiatku hordy Ruska trval približne sto rokov: od začiatku do konca XIII. storočia.

2. Ruská horda bola armádou úplne novej módy. Na rozdiel od všetkých predchádzajúcich armád bola Horde prevažne KONSKOU JAZDOU.
S najväčšou pravdepodobnosťou boli kone skrotené ľuďmi a po prvýkrát ich použila armáda v XII. storočí už v dobách rímskej ríše. Pôvodná jazdecká kavaléria neexistovala. Iba vznešení a bohatí ľudia si mohli dovoliť vojnového koňa. Kôň bol považovaný za vzácnu komoditu. Veľká väčšina obyčajných vojakov bola pešiakmi. Na to, aby mohol zásobovať obyčajného vojaka s koňom, bolo potrebné mať veľa stád koní. Preto by ste potrebovali rozsiahle kroky, kde by tieto stáda mohli pásť. Takéto možnosti nie sú v Stredomorí. V Rusku existujú. Boli to južno-ruské miesta medzi riekami Volga a Don, ktoré slúžili ako základ pre vytvorenie obrovskej armády úplne nového druhu - konská Horde v XIII-XIV. storočí, kde by každý bojovník - kozák nemal len jedného, ale niekoľko koní, ktoré by umožnili Horde vykonať dlhé pochody po nekonečných rozsiahlych krajinách Eurázie. Navyše im to umožnilo rýchlo sa pohybovať. Kým kone potrebovali pasienky, armáda bola nenápadne nutná. Neustále sa pohybovala z miesta na miesto. Pred vytvorením konskej Horde v starovekej rímskej ríši bol spôsob cestovania prevažne vodný. Preto rozšírenie Ríma na X-XII. bola uskutočnená hlavne vodou. V prvom rade dominovali brehy Stredozemného a Čierneho mora. Neskôr - brehy veľkých riek, ktoré pretekajú do týchto morí: rieky Dunaj, Dneper a Don. Od rieky Don by prešli do rieky Volga a skončili v Rusku a tiež v Kaspickom mori a Iráne. Preto sa objavilo staroveké stredomorské spoločenstvo a rímske kultúry. V jeho srdci boli pobrežia Stredozemného mora. Všetky hlavné mestá tu boli v Stredomorí. Neskôr - v dolnej časti Nílu v africkom Egypte. Neskôr sa hlavné mesto približovalo k Čiernemu moru, k Bosporu, do Czar-Grad.
Bez dostatočných dopravných prostriedkov na pevnine sa nemohla stará rímskej ríši rozvinúť do vnútrozemského územia Eurázie. Obrovské priestory kontinentu vzdialené od vodných ciest zostali neprístupné a nepreskúmané. Iba s príchodom ruskej hordy v XIII-XIV. storočí sa začali postupne skúmať.
Na rozdiel od starovekého Ríma, rusko-horda ríša XIV-XVI. sa stal hlavne pozemným štátom s pozemnou komunikáciou. Samozrejme, používali sa aj vodné dopravné prostriedky, ale celá ríša sa rozrastala pozdĺž pozemných trás, ktoré sama vytvorila.

Harmir

3. V XIII-XIV. v Rusku v tej dobe bola v prevádzke bezprecedentná VÝROBA ŽELEZA A ŽELEZNÉ ZBRANE.
   Železná ruda sa nachádza aj na juhu, nie výlučne v strednom Rusku. Tavenie železa však vyžaduje veľa paliva. V tom čase sa na palivo používali iba palivové drevo a drevené uhlie. Čierne uhlie a ropa (ropné) ešte neboli objavené. Preto má stredné Rusko významnú výhodu nad juhom. Tam boli lesy a následne palivové drevo a drevené uhlie vo väčšej miere ako v Stredomorí. Nehovoriac o tom, že práve v tom čase sa v Rusku konalo CELKOVÉ VYPAĽOVANIE LESOV, pozri vyššie. To v skutočnosti poskytovalo neobmedzené množstvo dreveného uhlia, ktoré s najväčšou pravdepodobnosťou umožnilo Rusku-Horde rýchlo prevziať vedenie v oblasti železa a výroby železných zbraní. Ruskí czars-khans dokázali vybaviť Hordu železnými zbraňami, ktoré boli v Stredomorí pomerne drahé a nedostupné pre mnohých.
   To tiež dalo obrovskú výhodu ruskej hordy nad svojimi nepriateľmi.
4. Ryurik-Aeneas a jeho nástupcovia, ruskí czars-khans, šikovne použili GEOGRAFICKú polohu VLADIMIR-SUZDAL RUSKA, I.E. Medzi brehmi OKA a VOLGA, ako obrovské prírodné opevnenie. Zo severu, západu a východu bola oddelená bažinami a drsnými lesmi. Okrem Západu slúži široká rieka Oka ako prirodzená bariéra.
   Bol tu jeden ďalší významný faktor. V tom čase bol veľký rozdiel medzi cestou z Ruska do Stredozemného mora a späť - od Stredomoria až po Rusko. Neboli úplne rovnaké.
   Trasa z Vladimir-Suzdalského Ruska do Stredozemného mora prebiehala vedľa rieky Volga, potom prechádzala prevozom (nesená alebo ťahaná loďami nad zemou) na rieku Don a potom pozdĺž rieky Don do Azov a Čierneho mora. Bola to starodávna a jediná priama cesta z Ruska do Czar-Grad a späť. Toto je cesta dobre známa z historických prameňov. Tam bola tiež iná cesta k Vladimir-Suzdal Rusko - po rieke Dněpru a potom na východ po zemi. Ale pred ruským čistením lesa nebolo vhodné, aby tadiaľ vojsko prechádzalo, pretože nemohli prechádzať cez prales.
   Ruské czars-khans rýchlo pochopili VEĽKÉ VÝHODY GEOGRAFICKEJ POZÍCIE VLADIMÍR-SUZDALU V RÁMCI VOJENSKej KONFRONTÁCIE S JUHOm. Pozrite si mapu. Ak sa ruská armáda vydala na pochod na juh, pohybovala by sa pozdĺž rieky Volga a Donu poprúde. Vďaka tomu môžu bojovníci šetriť svoju energiu a zvyšovať rýchlosť pohybu. Po rýchlom dosiahnutí cieľa vojaci vstúpia do boja a v prípade víťazstva a zničenia nepriateľa sa mohli pohodlne a pohodlne sa vrátiť späť domov a pohybujúc sa proti prúdu. Práve naopak s armádou nepriateľov, ktorí pochodovali zo Stredomoria smerom k Rusku, z veľmi veľkého štartu by sa museli pohybovať po rieke Don a Volga proti prúdu, čo dramaticky znížilo ich rýchlosť a dovolilo ruským vojakom sa včas pripravovať.
   Nie je prekvapujúce, že z kroník vieme o mnohých výprav ruských princov do CZAR-GRAD, z ktorých mnohé boli úspešné, ale nevieme o žiadnych opačných príkladoch - vojenskej kampani z CZAR-GRAD do Ruska, ktorá by dosiahla CIEĽ.
5. **Ryurik-Aeneas** a jeho nástupcovia založili v Rusku rozkaz zameraný na svetovú nadvládu. Štát bol rozdelený na dve časti - civilná a vojenská. Vytvorila sa spoločenská trieda kozákov, ktorí boli v detstve vybraní na vojenskú službu. Nikdy sa nevrátili domov. Tí kozáci, ktorí žili do určitého veku, by buď odišli do kláštora, alebo ak by sa im podarilo slúžiť až do dosiahnutia dostatočne vysokej hodnosti, nechali by Hordu, aby sa stali civilnými vojvodcami.
   Pred 17. storočím sa kozáci nezúčastňovali poľnohospodárstva, bolo im to prísne zakázané. Kŕmili ich obyvatelia vidieckych roľníkov, ktorí platili dane. Poľnohospodári tiež poskytli pracovnú silu na to, aby obnovili Hordu: deti roľníkov boli do armády verbované ako kozáci. Kozáci sa v tom čase ani nemali ani nevychovávali deti. Vedeli len, ako bojovať. Nerobili nič iné. Ale bojovali veľmi dobre.
   Až nakoniec, po páde Veľkej ruskej ríše v XVII. storočí boli kozáci ponechaní na vlastné prostriedky a boli nútení začať samostatne obrábať poľnohospodársku pôdu, zriadiť domácnosť, oženiť sa a vychovať deti. Až potom sa začali objavovať kozácke štáty a kozáci sa začali premenovávať na sebaobroduktívnu nezávislú sociálnu triedu odlišnú od roľníckej. Ale toto všetko sa uskutoční v XVII. storočí, oveľa neskôr ako udalosti, ktoré tu popisujeme.

Harmir

V posledných kronikách, napísaných v západnej Európe po veľkom slovanskom dobytí, vznik Ryurika-Aeneasa a jeho potomkov v XIII-XIV. starého ruského štátu - RUSSIA-HORDE, bol nazývaný VYTVORENIE ANTICKéHO RíMU POTOMKAMI AENEAS-ROMULUS A REMUS a bol nesprávne datovaný do mnohých stoviek rokov B.C.
V stredoveku boli epické básne **Virgila** a najmä **The Aeneid** považované za kresťanské písanie. Všetko je správne. Virgil s najväčšou pravdepodobnosťou vytváral svoju prácu v epoche XVI-XVII. a popísal udalosti, ku ktorým došlo po ukrižovaní Krista v roku 1185. Avšak komentátori radšej hovoria o Virgilovom kresťanstve ako o "kresťansko-alegorickom výklade", tvrdiac, že Virgil sám určite nie je kresťan, ale je interpretovaný na "tej ceste'. Je jasné, prečo ich opakujú. Dôvodom je, že chronológia skaligériho nesprávne odkázala Virgila a jeho prácu na I. storočie B.C., tj. údajne pred narodením Krista. Vyústila do umelého rozporu, ktorý bol neúnavne preskúmaný niekoľkými generáciami historikov od 18. storočia.
Všetci poznajú legendu o založení Ríma potomkami Aeneas - Romulus a Remus. Ako to teraz rozumieme, znamená to nárast Ruska-Horda na konci XIII. - začiatku XIV. storočia a vznik "mongolskej" ríše. Slávna vlčica, ktorá kojila Romulus a Remus, je čiastočným a symbolickým odrazom ruskej rieky Volga, ktorá "zdvihla" bratov Ivana a Georgiya Danilovičiho, zakladateľov Veľkej ríše. Zároveň je aj obraz rímskej vlčice čiastočným odrazom Márie Matky Božej, ktorá vychovala Ježiša, vedľa ktorého sa na ikonách často zobrazuje dieťa Ján Krstiteľ [КРИМ]
Dvaja bratia, ktorí našli Rím, sú **Georgiy a Ivan Danilovichi**. **Georgiy Danilovič** je tiež známy ako **Džingischán** a **Ivan Danilovič** - ako **Batu-Khan**. Džingischán je tiež známy ako Georgiy, nositeľ víťazstva (The Conqueror) a Ryurik. Ukázalo sa, že Georgiy a Ivan, tj. Romulus a Remus, boli potomkami kráľovskej dynastie, ktorá sa objavila na pobreží rieky Volga po páde Troy a presťahovala metropolu Ríše do Ruska-Horda. Chceli by sme zopakovať, že cesta Aeneasa do Ruska nebola náhodná. Jeho kráľovskí predkovia vznikli v Rusku - DARDAN, tj. Horde-Don; potom JASIUS (alebo IASIUS), tj. Ježiš Kristus; a ASSARACUS, tj. .Rusič.

10. Panna Mária, Matka Krista = "starý" romulus, opísaný Livym ako Larentia, žena zvaná vlčica

Kojenci Romulus (čiastočne Kristus) a Remus (čiastočne Ján Krstiteľ) šťastne unikli smrti, napriek rozkazu "zlého kráľa", žijú osamote, oddelení od zvyšku sveta, kŕmené vlčicou. Neskôr istý pastier nájde a zachráni Romulusa a Remusa. Titus Livy komunikuje názor starých autorov, že "VLčICA BY BOLA V skutočnosti žena". Pastier "priniesol“ deti domov a NECHAL SVOJU ŽENU LARENTIU ich vychovať. Iní si myslia, že Larentia bola medzi pastiermi nazvaná "SHE-WOLF". [483], v.1, s.13. Historik Sextus Aurelius Victor hovorí, že dvojčatá dostali "ženu Acca Larentia a táto žena bola nazvaná SHE-WOLF za predaj svojho tela ... Tak sa nazývajú ženy, ktoré sa predávajú za účelom zisku, a preto je miesto, kde žijú sa nazýva LUPANAR '[726: 1], s.176.

Dieťa Ježiš, známy aj ako Romulus, samozrejme nebol dojčený vlčicou, ale ženou Máriou, jeho matkou. Iba neskorší autori začali byť zmätení v popise biblických udalostí.

Prečo bol príbeh o vlčici, ktorý sužoval deti Romulus a Remus tak populárny? Vlčica s dvoma deťmi sa v istom zmysle stala symbolom "starovekého" Ríma.

V knihe [NOR] sme analyzovali slávny "starodávny" príbeh - kráľ **Aeneas** nesený na chrbte svojho otca **Anchises**, držúc relikvie, a vedie svojho syna Ascaniusa rukou z vypálenej Troy. Jeho manželka **Creusa** kráča po boku **Aeneasa**. V skutočnosti ide o vágny odraz biblickej cesty do Egypta Jozefa s manželkou Máriou a Ježiškom. Predovšetkým Ježiš a Mária cestovali na oslovi. Zdá sa, že neskôr spisovatelia volali Máriu Matku Božie Anchises. Muž Jozef bol prepracovaný ako

Harmir

žena Creusa. Biblický osol bol premenovaný na **Aeneas**. Celkový počet znakov zostal nezmenený. Z pôvodných štyroch z nich zostali štyria. Spisovatelia však nesprávne zmiešali ich mená.

"Najstarší" rímsky príbeh Kráľovského vlka (tj. Žena Larentia), jej manžel a dve deti (Romulus a Remus) je ďalšou skreslenou verziou toho istého biblického príbehu o ceste Josepha do Egypta s Máriou a Ježišom na oslovi. Okrem toho, že biblický osol bol prenesený perom Titusa Livyho do rímskej vlčice.

Neskorší "starí" autori nahnevane diskutovali o dôvode, prečo žena Larentia, tj. Panna Mária, ako sa teraz rozumie, sa nazvala VLČICA. Tvrdili, že v latinčine LUPA znamená vlk, a v bežnej línii to znamenalo aj "kurvu" [483], v.1, str.507, čo znamená ženu, ktorá sa podľa Titusa Livy "dala sebe nikomu" 483], v.1, str. Je však možné, že latinský LUPA pochádza zo slovanského LEPO, LEPYI, LYUBO, čo znamená KRÁSNÉ. Potom sa všetko stáva jasným. Panna Mária bola nazvaná KRÁSNÁ, tj. LEPAYA, LEPO. Neskôr, keď bolo zabudnuté jadro tejto záležitosti, "starodávni" autori XVI-XVII. tendenčne zmenil úctivú slovanskú LEPAYU, LEPO na "latinskú" = vlk, kurva, po ktorej začali seriózne analyzovať "transformáciu" ženy na vlčicu. Skutočnosť, že v ruštine slovo LEPO, ak je napríklad spätne (zľava doprava), rovnako ako aj Arabi alebo Židia, mohlo byť zamieňané so slovom LECHERY a zima si viedlo človeka k tomu, že predmet o ktorých sa hovorí, bola nešťastná a nemorálna žena, mohla zohrávať svoju úlohu v šikovnom zatemnení reputácie ženy.

Príbeh Titusa Livyho v jeho duchu sa ukázal byť skôr blízky štýlu Starého zákona [2v]. Ale potom stojí za zmienku, že v židovskej verzii biblických udalostí bolo naliehavo opakované, že Mária Matka Božia bola obeťou znásilnenia. Mnohí autori diskutovali o "židovskej verzii neoprávneného narodenia Ježiša od určitého záletníka" [307], str. Vo všeobecnosti Judaická tradícia ukazovala Krista a Pannu Máriu v negatívnom svetle [307], [49] Takže slová Titusa Livyho, že žena Larentia = vlčica, ktorá kŕmila Romulus (a Remus) bola kurva dávajúca sa hocikomu, negatívna judaická reflexia biblických udalostí.

Rímske legendy o Romulovi a Remuse čiastočne absorbovali biblické detaily o Kristovi a Jánovi Krstiteľovi. Podľa evanjelií boli príbuznými [298: 1], str.14, boli detskými priateľmi, vyrastali pospolu. Často boli znázornení v stredovekých maľbách vedľa seba v podobe dvoch dojčiat [CRIM] č.1. Na mnohých starých obrázkoch, okrem Panny Márie a dvoch detí, ktoré sú vedľa nej (tj. Ježiš Kristus a Ján Krstiteľ) - NIE JE TAM NIK ĎALŠÍ [KRIM] č.1. Možno to je dôvod, prečo sa objavil "starý" mýtus o "vlčici" a deťoch - Romulusovi a Remusovi. Panna Mária bola symbolicky prezentovaná ako "vlčica". Romulus je odrazom Krista, Remus je odrazom Jána Krstiteľa.

V [NOR] sme navrhli, aby legenda o "vlkovi" absorbovala obraz ruskej rieke Volga, ktorá "vychovala" Romulus a Remus, zakladateľov Ríma ("s vlastným mliekom"). V obrazovom, ale veľmi jasnom zmysle. Ako Volga "vychovala" Jaroslavl, nové hlavné mesto Ruska-Horda na svojich brehoch, a tiež "vychovala" dvoch zakladateľov. Je tiež vhodné pamätať na známy biblický výraz: "rieka prúdiaca s mliekom a medom" (Exodus 3: 8). V ruských rozprávkach o krajine mlieka a medu (MILKY - Land of Milk and Honey) sa často spomína. Z dobrého dôvodu sa v kresťanskej tradícii hovorí: "Najsvätejšia Panna Mária, ktorá pre nás priniesla chlieb života, je pravou prisľúbenou krajinou, z ktorej prúdi medu a mlieko" [298: 1], s. 9 ,

Takže prevládal obraz rieky tečúcej s mliekom. Z tohto obrazu nie je príliš ďaleko, aby sme dospeli ku "kŕmeniu rieky mliekom".

Na začiatku XIII. storočia **Ioann-Aeneas** utiekol do Ruska, vlasti svojich predkov. Počas tej istej doby sa **Andronicus-Kristus** (známy aj ako Romulus alebo Remus, aka Andrey Bogolyubskij) opakovane zdržiaval v Rusku so svojou matkou Pannou Máriou, symbolom ktorého bola "vlčica".

Harmir

Mária pôvodom z Ruska, preto sa v čase nebezpečenstva vrátila tam s jej synom do svojej vlasti, prípadne s mladým Jánom Krstiteľom = Remusom. Mary mohla byť tiež nazývaná "vlčica", pretože v ruskom jazyku slová "VOLGA = VLAGA" znamenajú (VOLGA RIVER = MOISTURE alebo WATER) a VOLK (čo znamená WOLF) zvuk podobný a mohol byť zmiasť.

Na Obr.21. je znázornená slávna socha Kráľovského Vlka. V [5v2], č.3: 9, skúmame, kedy bola postavená táto et-rusk ruštínska postava. Historici ju odkazujú na V. storočie B.C. Pod vlčicou sú bronzové figúrky dvoch dvojčat Romulus a Remus, ktoré cucajú mlieko. Takéto zobrazenie by sa však nemohlo objaviť skôr ako v 15. storočí. Ukazuje sa, ako sa historici potvrdzujú, že figuríny dvojčiat sú vytvorené v rokoch 1471 až 1509! Preto je vlčica takisto pravdepodobne vyrobená až v XV. storočí. Súčasne s figurínami detí, a nie dvesto tisíc rokov predtým, ako boli vyrobené.

11. Strom jesse (eshai, yishai alebo yisay) v ruskom predromanovských kostoloch

Po tom, ako Romanovia prevzali moc, zničili takmer všetky fresky, ktoré ich nahradili novými. V tých zriedkavých prípadoch, keď prežili staré fresky, odhaľujú neuveriteľné veci. Napríklad "strom Jesse", ktorého zobrazenia prežili v kazateľstve Zvestovania v Moskve a čiastočne v Aleksandrovej slobodnej (Aleksandrovskej dedine) [4v], [NOR], č.4. V dobe Romanocovv boli tieto fresky premaľované niektorými inými, ale neskôr boli odkryté. "Strom Jesse" predstavuje ANTICKÉ RUSKÉ PRINCE AKO ODKAZY KRISTA. Na stenách sú znázornení "starí" filozofi a básnici.

"Je veľmi zaujímavé, že RUSKÍ hlavní PRincovia: DANIEL ALEKSANDROVICH, DMITRY DONSKOI A VASILIY I boli zahrnutí do fresiek. Je to druh genealogického stromu moskovských vládcov prepletených do vetvy stromu Kristovho "[107], s.148-149.

Preto sa ruské kniežatá zobrazujú zostupom z rodinnej línie Krista a "starými" filozofmi - spojenými s kresťanstvom. Všetko je správne. Aeneas, príbuzný Krista, založil ruskú hordovskú

Harmir

dynastiu. Hovorili sme o Virgilovi a Homére vyššie. Písali o udalostiach v časoch Krista a následnej trójskej vojne XIII. storočia, tj. udalostí, ktoré priamo súviseli s dejinami kresťanstva.

12. Nebolo žiadne "tatarsko-molgolské" dobytie ruska

Stredoveké Mongolsko a Rusko sú jednoducho to isté. Žiadni cudzinci nezvládli Rusko. Rusko bolo pôvodne obývané obyvateľmi, ktorí žili na svojej zemi od nepamäti - Rusov, Tatárov atď.

Takzvaný tatársko-mongolské vtip je jednoducho špecifickým obdobím v histórii nášho štátu. V tom čase bola populácia našej krajiny rozdelená na dve časti. Jedna časť - pokojné civilné obyvateľstvo ovládané kniežatami. Druhá časť - pravidelná armáda - Horda pod vedením vojenských veliteľov, ktorí mohli byť ruskí, tatárski atď. V čele armády hordy bol cár alebo khan. Patrila mu najvyššia moc. Týmto spôsobom oba úrady konali ruka v ruke: vojenské - v Horde a civilnej - v mestách a dedinách.

Všetci vieme, že Rusko platilo Hordám dane - desatinu svojho majetku a desatinu svojho obyvateľstva. Dnes sa považuje za svedectvo tatárskeho vtipu a otrockej podriadenosti Ruska. Avšak odkazujeme na daň, ktorá existovala v skutočnosti - "DANA PRE PODPORU SVOJEJ REGULÁRNEJ RUSKEJ ARMÁDY - HORDY A AKO ODVOD MLADÝCH ĽUDÍ DO VOJENSKEJ SLUŽBY. V tom čase verbovali deti do Hordy pred dospelosťou. Nazbieraní bojovníci - kozáci sa nevrátili domov. Práve táto vojenská povinnosť, tá "**tagma**", daň krvi, ktorú Rusi údajne zaplatili tatárom. Takýto rozkaz mimochodom existoval aj v Turecku, aspoň do 17. storočia. Ale to nebolo vôbec "daň platená zotročenými ľuďmi ich dobyvateľom", ale "ŠTÁTNA PRAX POVINNEJ VOJENSKEJ SLUŽBY. Pri odmietnutí dane vojenská administratíva potrestá obyvateľstvo trestnou expedíciou do provinčných oblastí. Toto sú operácie, ktoré predstavujú historici údajne ako "tatárske nálety" na ruských územiach.

Nebolo takzvané "tatársko-mongolské" dobytie. Tj. Ruská invázia nebola žiadna zahraničná invázia. To, čo je dnes vyhlásené za "tatársko-mongolské dobytie Ruska", bolo vnútorné zjednotenie kniežatstiev a posilnenie moci čar-chánov.

Zvyšky ruských síl - Horda prežili až dodnes. Sú to kozácke jednotky. Nová chronológia výrazne mení históriu kozákov. Historici nás uisťujú, že kozáci sú potomkami "utečených" poddaných, ktorí ušli do rieky Don (alebo boli nútení utiecť v XVI-XVII.) A iných odľahlých oblastiach, aby tam viedli "slobodný a ľahký život ". Inými slovami, údajne boli potomkami zločineckých gangov. To nie je pravda. Už v XVII. storočí boli kozáci roztrúsení po celej krajine Ruska. Zdroje tej doby hovoria o kozákoch YAIK, DON, VOLGA, TEREK, DNIEPER, ZAPOROZHIA, MESHERIA, PSKOV, RYAZAN a tiež URBAN COSSACKS, tj. nachádzajúcich sa v TOWNS. Spomínajú sa tiež kozáckej HORDE (ORDYNSKI), AZOV, NOGAI atď. Pozri [4v].

Ukazuje sa, že DNIEPER alebo ZAPOROZSKÍ COSSACKY až do XVI. storočia boli nazývané HORDE (ORDYNSKIYE) COSSACKS. Viac ako tá Záporožská základňa bola považovaná za **jurt** (teda "**vlasť**") krymských kozákov [4v]. Toto znovu dokazuje, že COSSACKS (zo slova "skok", "skakat"? - v ruskom zmysle slova "hop", "skip", "cval") - BOLI VOJACI MONGOLSKEJ HORDE-ARMÁDY. To je presný dôvod, prečo sa kozáci šírili po celom ceste, a to nielen pozdĺž jeho hraníc, ako to bolo v dňoch XVIII-XIX. So zmenou štátnej štruktúry kozácke regióny cisárstva vo väčšej miere zachovali svoj pôvodný vojenský poriadok. Napríklad samuraji v Japonsku, Mamelukes (alebo Mamluks) v Egypte atď.

Kráľovská dynastia Ivana Kalita = Khalifa zo 14. a 16. storočia. je dynastia khans-cárov Horda. Preto sa dá predbežne nazvať dynastiou Horde. Toto je náš pojem. Chceli by sme zopakovať, že toto je RUSKÁ, nie nejaká zahraničná dynastia.

Harmir

Jedinečné obdobie hordy v dejinách Ruska sa rozprestiera počas XIII-XVI. Skončí slávnym Veľkým bojom z počiatku XVII. storočia. Posledným vládcom dynastie Horde bol **čar-khan Boris Godunov**.

Veľký boj a občianska vojna zo začiatku XVII storočia sa skončili s pristúpením novej rímskej dynastie, ktorá vznikla v západnom Rusku, údajne v Pskove. HORDOVÁ DYNÁSTA bola ťažko zničená v občianskej vojne XVII storočia. Epocha hordy skončila. Nezávislé Hordové štáty naďalej existovali až do konca XVIII. Storočia. Nastala nová etapa v histórii Ruska. Takže koniec epochy, ktorý bol neskôr vyhlásený za "slávne tatársko-mongolský vtip", bol na začiatku XVII. storočia, ale nikde v blízkosti konca XV. storočia, ako sa dnes uvažuje.

Nová dynastia Romanovcov mala posilniť svoju pozíciu na tróne, pretože v tej dobe prežívajúcí potomkovia bývalých Hordy cárov ešte existovali. Nárokovali si o trón. S najväčšou pravdepodobnosťou boli medzi nimi aj krymské khans a niektoré kozácke kmene. Preto bolo pre romanovcov dôležité, aby predstavili khány ako dlhodobých nepriateľov Ruska. Za týmto účelom vznikla teória vojenského konfliktu medzi Ruskom a Hordou, Rusmi a Tatármi. Romanovci a ich historici nazvali predchádzajúcu ruskú hordovskú dynastie "Tatár". Po pripojení úplne inej interpretácie k starovekej ruskej histórii Romanovci predstavil pojem "nepriateľa", proti ktorému bolo potrebné bojovať. Bez skutočnej výmeny historických skutočností masívne narušili celý význam dejín Ruska-Horda.

Samozrejme potom, ako aj teraz, tu boli tatari žijúci v krajine. Avšak opozícia Tatárov a Rusov, zobrazuje niektorých ako dobyvateľov a iných ako dobytých, je "vynálezom" historikov XVII-XVIII. Práve oni narušili ruskú históriu a prezentovali ju tak, ako keby v stredoveku existovali dve protichodné sily - "ruská Rus" a "tatárska horda" a údajne Ruska (Rus) bola dobytá Horde.

Rozdelenie Ruska a Mongolska do troch kráľovstiev uvedených v kronikách je v podstate rovnakým rozdelením. Konkrétne:

1. **Velikaya Rus '(Veľké Rusko)** = Zlatá horda vrátane Sibíru = Tobol (hlavným mestom tejto provincie bol **Tobolsk**) aka biblické **Thubal** a Volga kráľovstvo = Vladimir a Suzdal Rusko. V "mongolskej" terminológii je pravdepodobne Novyi Sarai (Nový Sarai) = **Veľký Novgorod** = **Jaroslavl**.
2. **Malajská Rus '(Malé Rusko)** = modrá (Kok) horda = Severkaya Zemlia = Malorossiya (Malé Rusko), tj. moderná Ukrajina = biblická Rosh, tj. Rus' (Rusko) alebo **Kyjevská Rus** '. Ruské zdroje často nazývali Černigov ako svoje hlavné mesto, alebo **Novgorod Severský** [161], str. 140, a západné zdroje pomenovali Kyjev. Názov BLUE pochádza z The Blue Waters. Napríklad rieka Synjucha, ľavý prítok Južnej chýb bola predtým nazývaná MODRé VODY [4v].
3. **Biela Rus '= Biela (Ak) Horde** = Litva = Smolenskské kniežatstvo = Severozápadná Rus' (Polotsk, Pskov, Smolensk, Minsk) = Biblický **Meshech**. Dnešná Bielorusko sa skladá iba zo západnej časti tohto stredovekého štátu a posledná katolícka Litva je súčasťou starého Bieleho Ruska. Litovci ruských kroník sú jednoducho latinčina (latinčina), tj. Ruská katolícka. V "mongolskej" terminológii je s najväčšou pravdepodobnosťou **Sarai Berke**, tj. Sarai Belyi (v ruštine znamená "Biela"), pretože zvuky R a L sa často vymieňajú.

Hranica medzi Veľkou Rusou (Veľké Rusko) a Malajskou Rusi (Little Russia) pravdepodobne prechádzala približne na tom istom mieste ako dnes, medzi Ruskom a Ukrajinou = Malorossiya (Malé Rusko). Hranica medzi Bieloruskom = Litva a Velikaya Rus (Veľké Rusko) prebiehala v stredoveku oveľa viac na východe, medzi Moskvou a Vladimírom, presnejšie. Tj. Moskva patrila k Biely Rus '= Litva. Spomenuli sme, že aj v XVII storočí, v dobách Veľkého boja [4v1]. Je dosť pravdepodobné, že táto hranica pretrvávala až doteraz vo forme sub-dialektov ruského jazyka, ktoré

Harmir

ešte stále existujú (zachovanie nepotlačeného "o" a nedefinovanie nepresných samohlások.) Vo Veľkej Rusi = Zlatá horda sa vyslovovali "o" Biela Rus "by sa vyslovovali" a ").

V procese deformácie starovekej ruskej histórie došlo k niekoľkým zemepisným posunom rôznych mien známych v stredoveku. Názov Mongolsko sa "presťahoval" ďaleko na východ a prekrýval územie, ktoré je dnes známe týmto názvom. Ľudia, ktorí tam žili, boli skutočne "označovaní za mongolov". Na papieri. Historici sú stále presvedčení, že predkovia moderných mongolov sú tí velkolepí "mongoli", ktorí v stredoveku dobyli Európu a Egypt. Na území moderného Mongolska sa však nenašla ani jedna starodávna kronika, ktorá by nám povedala o kampani Batu-Khana smerom k vzdialenej Ruskej krajine (Rusko) a o jeho dobývaní. Po názve MONGOLIA = GREAT sa názov SIBÍRY tiež posunul na východ.

Geografické názvy v stredoveku sa premiestňovali okolo mapy z rôznych dôvodov. So začiatkom epochy knižnej tlače sa hromadenie názvov zastavilo s mapami a knihami, ktoré sa rozmnožovali v masovom merítku a ktoré určovali zemepis a názvy národov, miest, riek a hôr. Iba v XVII-XVIII. geografické názvy boli všeobecne konsolidované. Týmto spôsobom sa stali súčasťou učebníc.

13. Kedy vznikli "staroveké" zatmenia a astronomické zverokruhy - horoskopy

Staroveké kroniky obsahujú mnoho opisov o slnečných a lunárnych zatmeniach. Bolo jasné, že pod tlakom už existujúcej scaligériho chronológie astronómovia XVII-XIX. boli prinútení, keď sa datovali zatmenia (a kroniky), aby nezvažovali všetky výsledky astronomických termínov, ale len tie, ktoré spadli do časového intervalu, ktorý vopred určila scaligériho chronológia za zatmenie, ktoré bolo skúmané a udalosti, ktoré sú s ňou spojené.

V dôsledku toho astronómovia v mnohých prípadoch nenašli žiadne zatmenie v požadovanom storočí, čo by presne zodpovedalo opisu v kronike a boli nútení, bez spochybnenia scaligériho chronológie, uchýliť sa k rozširovaniu faktov. Napríklad poukázali na zatmenie, ktoré by len čiastočne zodpovedalo opisu v kronikách.

Ďalej sú zjavné príznaky skutočnosti, že niektoré zatmenia v kronikách boli vypočítané post factum, tj. spočítané do minulosti stredovekými kronikármi XVI-XVII. aby podporili scaligériho chronológiu, ktorú vtedy vytvorili. Po tom, čo do minulosti započítali niektoré mesačné zatmenie, boli kroniky XVI-XVII. by ich potom vložil do "starých" kroník, ktoré vytvorili, aby "pevne zdôvodnili" chybnú chronológiu.

Náš výskum ukázal, že všetky zatmenia, ktoré boli dôkladne a dobre opísané, keď boli nebeské telesá objektívne popísané, zostali ďaleko od skaligériho (nachádzajúcich sa v intervale od roku 1000 pred naším letopočtom do roku 1000 nl), ale podstatne neskôr (niekedy dokonca mnoho storočí). V skutočnosti všetky tieto nové presné riešenia spadajú do intervalu medzi rokmi 900-1700 nl.

Takže účinok presunutia dátumov zatmení, ktoré objavil N.A. Morozov v "starých" zatmeniach [544], sa tiež týka zatmenia, ktoré sú zvyčajne časované ako roky 400-1000 nl. Znamená to, že buď existuje veľa rovnakých nebeských riešení a výsledkom toho je, že datovanie je viacnásobné, alebo existuje len niekoľko riešení - jedno alebo dve. Ale potom všetky spadajú do obdobia rokov 900-1700 nl. Začínajúc približne od roku 1000 nl, ale neďaleko od roku 400 nl, ako navrhuje N.A.Morozov v [544], zhoda medzi scaligériho dátumami zatmení, ktoré boli uvedené napríklad v kastánskom kánone Gintzelom a výsledky modernej metodológie. A až od roku 1300 nl sa stáva - viac či menej spoľahlivým.

Harmir

Uvedieme príklad: tri zatmenia (dve Slnečné a jedna Lunárne), ktoré opísali "starodávni" **Thukydydys**, ktoré sa odohrávajú počas epochy slávnej Peloponézskej vojny. Tradične sa odvolávajú na vzdialené V. storočie pred nl. Avšak nezaujaté astronomické datovania ukazujú, že skutočné dátumy sú úplne odlišné, kde sú len dve presné riešenia. Prvý z nich objavil N.A. Morozov v [544], v.4, str. 509, a druhý objavil A.T.Fomenko počas re-analýzy "starých" stredovekých zatmenia. [1v], č.2.

- Prvé uznesenie: 2. augusta 1133 nl (plné slnečné); 20. marca 1140 nl (plná slnečná energia); 28. augusta 1151 nl (Lunárny).
- Druhé uznesenie: 22. augusta 1039 nl (úplné slnečné); 9. apríla 1046 nl (čiastočne slnečná); 15. septembra 1057 nl (Lunárny).

Poukazujeme na to, že prvá časť Peloponézskej vojny rozprávaná Thukydydysom zahŕňa, ako sa to deje, príbeh **Andronika-Krista** a udalosti XII-XIII. storočia, ktoré nasledovali. Tj. krížové výpravy, ktoré boli pomstou za ukrižovanie Krista. Potom v Thukydydysovej verzii opisuje hlavne Czar-Grad pod menom **Atény**, aka 'starovekej' Troy, Jeruzalem [GR]. Rusko-Horda a jeho spojenci sú popísané hlavne pod názvom Sparta. V [GR] ukazujeme, že Thukydydysov popis o údajne druhej fáze Peloponézskej vojny = sicílskej bitky - sú oveľa neskoršie udalosti konca štrnásteho storočia, konkrétne bitka pri Kulikove.

"Staroveké" mesto Atény je označované ako rôzne mestá v rôznych starých textoch. V histórii "starobylej" bitky v maratóne menom ATÉNY kroniky znamenali mesto **TANA**, mesto **DON**, tj. mesto, ktoré stálo na rieke DON. Chceli by sme pripomenúť, že názov DON skôr odkazoval na akúkoľvek rieku vo všeobecnosti - od ruského slova DNO, DONNY (čo znamená "dno" alebo "lôžko" rieky alebo oceánu). S najväčšou pravdepodobnosťou na tomto mieste v "histórii" od Thukydydys sa "mesto Tany" = Atény považuje za Moskvu, ktorá sa nachádza na rieke Moskva. V [4v1], č.6 sme ukázali, že moskovská rieka sa vtedy nazývala DON. Slová "TANA" a "ATHENS" sú blízke, pretože list Fita sa vyslovoval ako F, tak T. Na "starých" mapách bol región modernej rieky Don v Rusku niekedy označovaný ako "krajina TANA "[5v]. Okrem toho, starý NÁZOV PRE Rieka Don je **TANAIS**. Mierne narušenie týchto mien je "staroveké" ATÉNY. Najmä ATHENIÁNi sú aspoň v niektorých starých textoch DONTSI, tj. obyvatelia rieky DON.

Ale vráťme sa k astronómii. Analogický obraz posunu dátumov bol objavený pri datovaní dávnych horoskopov. Ukázalo sa, že všetky staroveké zverokruhy, ktoré sú dnes známe ako výsledok nezaujatých nebeských analýz, sú časované do epochy X-XIX storočia [1v], [HXE] [ДЗЕЕ] [ЕРИЗ] Na konci každej kapitoly tohto knihu citujeme také datovanie.

14. Astronomické záznamy novej chronológie

- (Roky 1206 alebo 969) ZODIAC SP Z TOMBU FARAOH SETI I. Farebná freska na oblúku pohrebnej komory. "Staroveký" Egypt, Luxor, Údolie kráľov, údajne "staroveku". V skutočnosti - prvý variant: 14. - 16. augusta 969; druhý variant: 5-7 augusta 1206 [HXE]
- (Rok 1221) ZODIAC LK "KOMORSKÝ LEO". Kamenný reliéf v podobe leva s hviezdami a nápismi. Turecko, pohorie Nemrut Dagi, údajne "staroveku". V skutočnosti 14. 14. 1221 [ДЗЕЕ]
- (Roky 1227 alebo 1667) ZODIAC P1 Z PETOSIRISOVEJ TOMBY, VONKAJŠIA KOMORA. Farebné zobrazenie na strope hrobu. "Staroveký" Egypt, Dakhla Oasis, údajne

"staroveku". V skutočnosti - prvý variant: 5. augusta 1227; druhá varianta: 2. augusta 1667 (12. augusta v modernom kalendári) [HXE]

- (Rok 1228) ZODIAC BG, "ASTROLOGY" (vynález systému Ptolemaia sveta). Taliansko, Vatikán. Fresky XV. Storočia na klenutom strope "Sály Sybilov" v komorách apartmánov Borgia. Ptolematický systém je datovaný do II. Storočia. V skutočnosti to je: 28. augusta 1228. Zodiac bol vytvorený nie skôr ako v 15. storočí, a to cestou "výpočtov do minulosti [DPH].
- (Rok 1230) HLADINY PETRIE HORNÉ ATHRIBIS ZODIAC. Farebný obraz na strope pohrebnej hrobky. "Staroveký" Egypt, Athribis (Wannina), údajne "staroveku". V skutočnosti: 15. - 16. mája 1230 [HXE]

- (roky 1240 alebo 1714) ZODIAC P2 Z DOMÁCNOSTI PETOSIRIS, VNÚTORNÁ KOMORA. Farebný obraz na strope hrobky. "Staroveký" Egypt, Dahla Oáza, údajne "starobylosť". V skutočnosti - prvý variant: 24. - 25. marca 1240; druhá varianta: 2. apríl 1714 (13. apríl v modernom kalendári) [HXE]
- (Rok 1268) FLINDERS PETRIE'S LOWER ARTHRIBIS ZODIAC AN. Obrázok nafarbený farbou na strope pohrebnej jaskyne. "Staroveký" Egypt, Athribis (Wannina), údajne "staroveku". V skutočnosti: 9. - 10. február 1268 [HXE]

- (Rok 1284) ROMAN ZODIAC GA GEMMA AUGUSTEA. Europe. Údajne "starodávny" dvojitý reliéf prírodný drahokam. V skutočnosti: 8. decembra 1284 [ЕРИ3]
- (Roky 1285 alebo 1345) ZODIAC POZNÁMKA S "ZÁBAVNOU NUTOU". Možno maľoval na veku drevenej rakvy. "Starobylý" Egypt, údajne "starobylosť" V skutočnosti - prvý variant: 31. január - 1. február 1285, druhý variant: 29. - 31. január 1345 [Д3ЕЕ]
- (Roky 1289 alebo 1586) ZODIAC RS Z TOMBU PHARAOH RAMES IV. Obraz na strope pohrebnej komory. "Staroveký" Egypt, Luxor, Údolie kráľov, údajne "staroveku". V skutočnosti - prvý variant: 4. - 5. apríla 1289; druhá varianta: 20-21 február apríl starý štýl 1586 [HXE]

Harmir

Kapitola 4. Epocha xiv storočia

1. Vytvorenie ruského štátu = rusko-horde pod vojenskou vládou

Zopakujeme niektoré prvky našej rekonštrukcie. Na konci XIII - začiatku XIV. sa uskutočnilo konečné zjednotenie rozličných národov Ruska, ktoré podnietil **Aeneas-Ryurik**. Čiastočne mierumilovne, čiastočne prostredníctvom vojenských prostriedkov, sa ľudia z Povolžhye (Volga) a Severnoye Prichernomorye (Severná oblasť Čierneho mora) spojili do centralizovaného štátu pod vojenskou = hordskou vládou. Bolo to plne realizované pod veľkým princom - khanom, Khaganom (Kaganom) **Georgim Danilovičom**, aka **Džingisom** alebo Gurkhanom v zahraničných zdrojoch. Obrovský a silný štát spadá pod jeho moc.

V čele štátu bol cár, "autokrat", ktorý mal absolútnu moc. **Vladimir a Suzdal Rus '(Rusko)** bol hlavným regiónom, ktorý bol v tom čase nazývaný **VELIKII NOVGOROD** (Veľký Novgorod). Zapísal sa do kroník pod týmto menom. **Jaroslavl** sa stal centrom administratívneho riadenia. To sa odzrkadľovalo v kronikách ako "Yaroslavovo Dvorishe (Yaroslavov dvor) Velikého Novgorodu". Opevnené cárske sídlo sa nachádzalo v rozličných časoch v rôznych mestách: v Rostovských Velikiach, v Kostrome, v Vladimírovi, v Suzdeli a v niektorých ďalších centrách Vladimíra a Ruska Suzdala.

V kronikách termín LORD NOVGOROD THE GREAT (Gospodin Velikiy Novgorod) definoval nielen jedno konkrétne mesto, napríklad Yaroslavl, ale celý región, ktorý bol majetkom udeľovaným veľko-princom v epoche, ktorý presahoval Ivana Kalitu = Khalifa Ivanovi III. Toto bolo hlavné mesto až do XVI. storočia, kedy bolo hlavné mesto prevedené do Moskvy.

Pán Novgorod Veľký, hlavný región veľkokniežaťa, pozostával z nasledujúcich miest: Jaroslavl, Rostov, Kostroma, Pereyaslavl, Mologa, Vladimír a Suzdal [362], v.4; v.5, stĺpec 21.

Je známe, že škandinávske pramene nazývajú **Velikým Novgorodom** krajiny miest [523], str. Znamená to, že ju jednoznačne považujú za spoločenstvo miest [5v2], č.9. Ruské zdroje nám tiež hovoria o NEZÁVISLÝCH ŠTVRTí NOVGORODu, ktoré občas dokonca bojujú navzájom. Tieto ENDS (štvrte KONTSI) boli navzájom nezávislé a každý z nich mal vlastného vedúceho a vlastnú pečať. Každý "konet" ("koniec") vlastnil konkrétne regióny v Novgorodskej krajine. Celá novgorodská krajina bola medzi nimi rozdelená. Okrem toho, NIEKOĽKO PEČATí Z KAŽDEJ ŠTVRTE (KONETS) boli SúčASNE pripojené k novgorodskej štátnej charte. Napríklad jedna z najstarších novgorodských chartov má OSEM takých pečatí [5v2]. Pri rozhodovaní o veciach veľkého významu sa zástupcovia ŠTVRTí stretnú na jednom z verejných zhromaždení s názvom Veche (najvyšší zákonodarca a súdny orgán v Novgorodskej republike). Najmenej dve Veche: jedna - na "Yaroslavovom súde", ako písali v listinách, a druhá - "Sofiiskoye veche" (ktorá sa konala pred katedrálou Svätej múdrosti). Vec "NA YAROSLAVSKOM DVORE" bol považovaný za hlavný. Predpokladá sa, že zástupcovia miest z celého veľkovojvodstva sa zhromaždia v Jaroslavli a odtiaľ vydávajú listiny v mene "pána Novgoroda Veľkého" na jaroslavovom súde.

Na základe nových empirických / štatistických časovacích metód sme objavili "overenie" antických a stredovekých dynastií. Objaví sa určitý reťazec, ktorého "hlavou", tj. najbližšou k nám v čase, sa stane dynastia rusko-hordských czars-khanov z rokov 1273-1600. Všetky ostatné staroveké dynastie sa ukázali byť jej fantómovými odrazmi, ktoré sa datujú do minulosti [1v], [2v]. Znamená to, že

Harmir

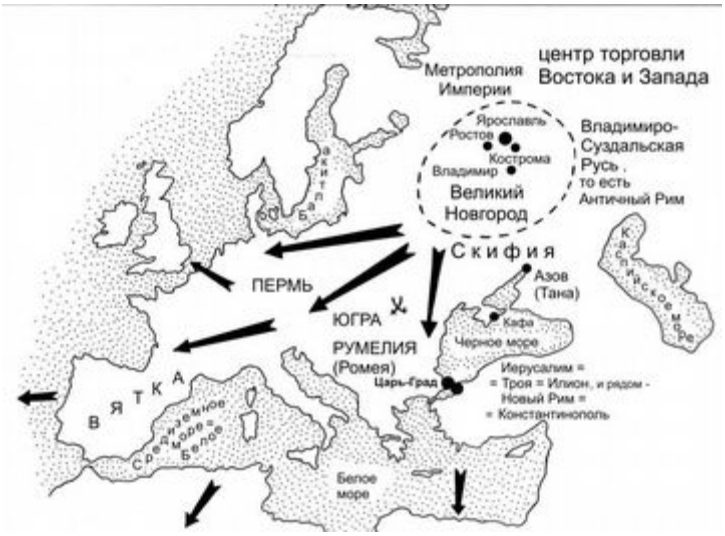
hlavné staroveké a stredoveké kráľovstvá do istej miery odrážajú staroveké kroniky sú popisy vo všeobecnosti o tej istej ríši XIV-XVI.

Najmä všetky tri slávne "staroveké" rímske ríše: Kráľovský Ríma Titus Livy (alebo Prvá rímska ríša) údajne z VIII-VI. BC, potom druhá rímska ríša údajne z I. až III. storočia, potom tretie rímske impérium údajne z III.-VI., Potom stredoveká svätá rímska ríša údajne z X-XIII. - sú to všetky fantómové odrazy tej istej habsburskej ríše = novgorodovcov XIV-XVII., T. J. Odrazu Veľkej ríše. Inými slovami, "staroveký" Kráľovský rímsky zakladateľ Romulus, vnímaný ako mesto a ako kráľovstvo - je "mongolskou" ríšou [1v], [2v], [7v1].

Slávny "starý" historik Titus Livy, autor definitívnych "Kníh zo založenia mesta", bol v skutočnosti kronikárom "mongolskej" ríše XIII-XVI. S najväčšou pravdepodobnosťou žil v západnej Európe v XVI-XVII. Ako sa to stalo na mnohých miestach v jeho knihe Titus Livy zobrazuje pohľad, ktorý sa dnes nazýva **Judaistický**. Zároveň je však pravdepodobne kresťanský. Ale nie v modernom zmysle tohto slova, ale v zmysle epochy XV-XVII.

2. Invázia "mongolov" do západnej a južnej európy, ázie a afriky - vzostup impéria hordy

Do konca prvej polovice 14. storočia začalo obnovenie ríše pod vládou **Ivana Daniloviča Kalita** = **Caliph** = **Khalif**. Ruská kavaléria = "mongolské" hordy napadajú Európu, Afriku a Indiu, obr.22 v širokom útoku. "Mongol" = veľká invázia začína.

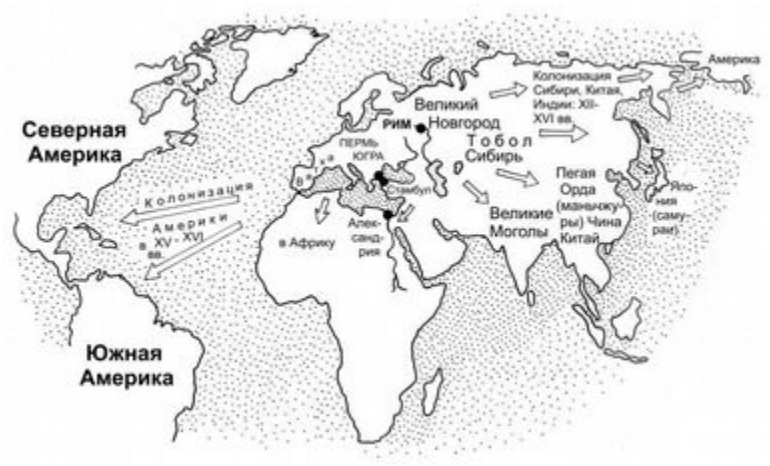
V dôsledku toho bola značná časť Eurázie kolonizovaná. Zvyšok bol nútený prijať - v rôznej miere - svoju vazalskú závislosť od Ruska-Horde, možno len vo forme platenia dane.

Dobytie kniežaťa **Georgija Daniloviča (Džingischán)** nasledované jeho bratom **Ivanom Danilovičom Kalitou (Batu-Khan)** vyústilo do nárastu v prvej polovici XIV storočia Veľkej (Mongolskej) ríše so strediskom Vladimir a Suzdal Rusko.

Nové politické sily začali svoju najvyššiu vládu v historickej zóne. Môžete to nazvať Ruskom-Hordovým ríšou, pretože jeho centrum sa nachádza vo Vladimír a Suzdál v Rusku = Velikiy Novgorod a jeho vojenské sily sa nazývajú Horde = **Rat '(Rodina pre "armádu")** = **Rodom** (rusky rodom). Ríša bola tiež nazývaná **Izraelom**.

V XIV-XVI. rusko-horská ríša rozšírila svoju moc nad Euráziu, severnú Afriku a značnú časť Ameriky. Vo všeobecnosti to nebolo dobytie, ale kolonizácia, ako miestna populácia, ktorá pozostávala z oddelených malých etnických skupín, nemohla vyzdvihnúť žiadny významný vojenský odpor voči cisárskej armáde = Cossacks = Izraelitovia. Nové veľké kolónie sa objavili na kolonizovaných územiach s príchodom "mongolskej" správy. Medzi nimi boli regióny Západnej Európy, Veľký Mogul v Indii, "mongolský" štát v Číne, samurajskí Samári (Samáriá), Samári (Samári), Japonci, Mamelukovia v Egypte, Maya a Inca v Amerike, obr.23 [7v1], č.1.

Harmir

V ruských prameňoch bola svetová ríša nazvaná ALL RUS '(ALL RUSSIA) alebo ruské kráľovstvo. V zahraničných zdrojoch - "Mongol", tj. "Veľká" ríša. Podľa S. Herbersteina bolo slovo RUSSIA potom chápané ako "diaspóra", "proliferácia" a meno "ALL RUS" (ALL RUSSIA) znamenalo jednoducho "všetko šírenie" [161], str. 58.

V západoeurópskych zdrojoch Rusko-Horda XIV-XVI. sa odzrkadlila ako habsburská ríša XIV-XVI. V názve Habsburg sa druhá časť - BURG - znamená MESTO. Prvá časť je možná latinizované čítanie slovanského slova HAB (vyslovene NAV) napísaného na cyrilike. To znamená NOVÉ. V latinčine H je písaný ako slovanský N = H. A Latinčina B = slovanská V = B. V tomto prípade HABSBURG je jednoducho NOVÝ MESTO, NOVGOROD. Takýto názov priniesol spomienku na hlavné mesto Ruska - Horde - Velikiy Novgorod = Jaroslavl. Mimochodom názov hlavného mesta neskorších habsburčanov XVII-XVIII. sám - Viedeň v Rakúsku, pravdepodobne pochádza z ruského slova **VENETi**, čo znamená veniec alebo koruna, t. j. CROWNED, alebo ROYAL. Ďalej po trati sa zabudlo na Hordijský pôvod Habsburgov. Po rozdelení ríše v XVI-XVII. západoeurópania začali znova vytvárať svoju "správnu históriu", kde už neexistovalo miesto pre Rusko-Hordu. Názov **VIENNA** je blízke **VENETI**, tj. slovanského ľudu, viď knihu **Orbini** [617] a [5v].

O cárskom ústredí. Vo Veľkej ríši, počínajúc **Ryurikom-Aeneasom** a končiac v polovici XVI. storočia, cisárske veliteľstvo bolo vždy oddelené od hlavného mesta. Hlavné mesto zostalo otvoreným mestom, kde sa nachádzali štátne úrady a veľvyslanectvá a konal sa medzinárodný obchod. Cisárske sídlo bolo úplne uzavreté mesto. Neboli prijímaní žiadni outsideri. Počínajúc Ryurikom-Aeneas a až do polovice XVI. storočia bolo mesto Yaroslavl na Volze (kroniky Velikiy Novgorod) ruským hlavným mestom. Imperiálne veliteľstvo niekoľkokrát zmenilo svoju polohu. Spočiatku sa nachádzal v Rostove Velikijoch (Rostov veľký), neskôr vo Vladimíroch, Suzdľovi, Aleksandrovej Slobodě atď. Niečo podobné sa odohrávalo v Taliansku, keď tam prišli ruskí (etruskí) útočníci. Premenili Florenciu do hlavného mesta Talianska. Cisárske sídlo založili na inom mieste - v budúcom talianskom Ríme.

3. Vládcovia veľkej ríše = ruskí czar-kháni xiv storočia

Málo sa vie o histórii czars-chánov Veľkej ríše až do štrnásteho storočia. Celkovo je XIII. storočie temnou a hlbokou starobylosťou. Iba od doby dobytia "Mongolov" sa obraz stáva čitateľnejším. Vznikom rozsiahlej ríše sa písanie kroniky stalo usporiadanejším a podrobnejším. Vyskytli sa cisárske knižnice, ktoré prežili až do XVI. storočia. Po schizme ríše v XVII. storočí ich zničili povstaleckí reformátori. Napriek tomu pretrvávalo veľké množstvo informácií, hoci je pomerne skreslené a upravované. Veľké dobývanie, ktoré viedlo k vzniku Hordej ríše, začal **Georgiy Danilovič Moskovskii (veľký princ z Moskvy), aká Džingischán**.

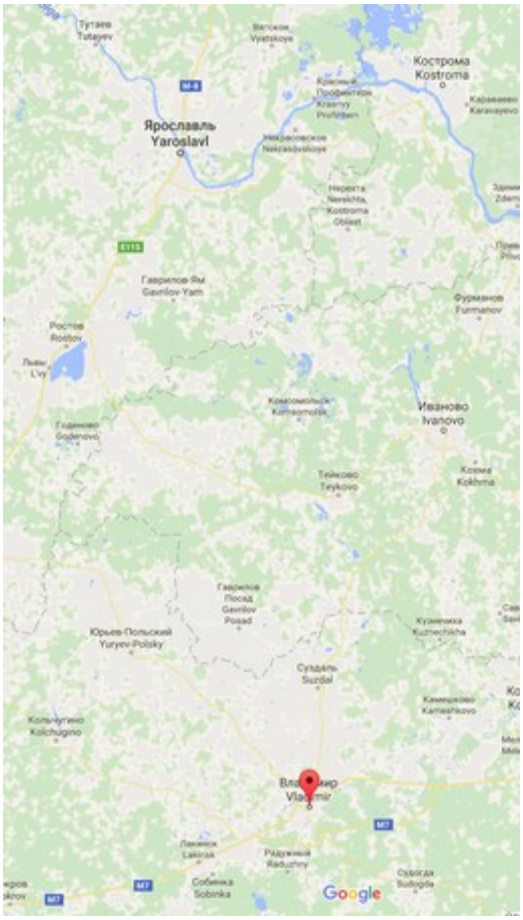
GEORGIY = JURY (YURIY) = GIURGII DANILOVICH 'MOSKOVSKII' (MOSKVA) = GENGHIS KHAN

Harmir

Kraloval v rokoch 1319-1325. Aka Svatý Georgiy Pobedonosets (St.George víťazný). V západoeurópskych kronikách sa odzrkadľoval ako Habsburský, tj Novgorodets, čo znamená "Novgorod" (New City), "Henry VII Luxembourg" 1309-1314 podľa [76] alebo 1308-1313 podľa [304], v .2, str. 406. Všetci vieme o hrobe Henry VII, ktorá sa v súčasnosti nachádza v Pise. Je to len nedávne; je súčasťou "materiálu dôkazu" špeciálne vytvoreného v XVIII-XIX. na podporu skaligériho histórie. Stále zostáva stopa identity medzi "Henry VII" a Georgiy z Moskvy na novopostavenom hrobe. Oskar Jäger nás informuje, že "nápis ... hovorí ... že cisárske pozostatky sú zachované v hrobe neporušiteľnej" [304], v.2, str.411. Nezostaviteľné pozostatky alebo relikvie sú znakom svätosti. Georgiy Pobedonosets (George Viktorián) je zasvätený svätému. Takže do západoeurópskej "Henryho hrobu" boli umiestnené pozostatky iného svätca. Ale samozrejme to neboli George.

Podľa našich výsledkov bol na starom cisárskom cintoríne v Egypte pochovaný cár-khán Georgi Danilovič, podobne ako ostatní khans z Veľkej ríše [5v2], č.7: 5.

Georgiy zjednotil ruské krajiny pod vládou "pána Novgoroda Veľkého", ako v tom čase Vladimír a Suzdal Rusko bolo nazývané. Začal veľké dobývanie, ktorého cieľom bolo podriadiť celý známy svet pod vládou Veľkých kniežacích khánov Vladimíra a Suzdala.

Spočiatku sa hlavné mesto nachádzalo v **Rostove Velikíne** (Rostov veľký – medzi Jaroslav a Vladimir). Georgiy založil nové hlavné mesto pre veľkých kniežat - mesto **Vladimír**, čo znamená: ten, kto vládne svetu, hlavnému mestu sveta. Založil tiež Nižný Novgorod. Bol zabitý už v mladom veku. Okolnosti jeho smrti nie sú jasné. Podľa niektorých správ ho zavraždili sprisahanci.

On bol posvätený svätý a kanonizovaný pod niekoľkými menami niekoľkokrát:

1. ako svätý veľkomoravský George (23. apríla, O.S);
2. ako mučeník Svätý požehnaný veľký princ Georgy Vsevolodovich zázračný pracovník Vladimíra je pripomínaný 17. februára (4. februára, O.S.)

Kvôli chybám nedávnych kronikárov je v ruskej a "mongolskej" histórii (čo je jedna a tá istá vec) niekoľkokrát pod rôznymi názvami opísaný veľký princ-khan Georgiy. Spresňujúc ich označujeme storočie, do ktorého historici nesprávne datovali pôvod. takže:

1. Ryurik - zakladateľ ruskej dynastie veľkovojvodcov, chybne datovaný do IX storočia. Postava Ryurika je viacvrstvová. Jeho prvou vrstvou je trójsky kráľ, "variag" **Aeneas** ("Varangian"), ktorý prišiel do Rusu v XIII. storočí.
2. b) Mstislav Vladimirovich "The Brave" bol chybne datovaný do XI storočia;
3. c) Georgiy Vsevolodovich, nesprávne datovaný do XIII. storočia;
4. d) Džingischán, alebo v inom správnejšom variante tohto mena, Caesar-Khan, nesprávne datovaný do XIII. storočia.

Takže v roku 1318 začína dobývanie **Georgiy Danilovich** = **Džingischán**. Podrobnosti o kolonizácii - zjednotenie nie sú dobre známe. Historici túto dobu predĺžili už niekoľko desaťročí. V

Sarmir

skutočnosti je kratšia. Naučili sme sa to v škole ako "začiatok tatársko-mongolskej inváziе z východu". Pre západo-ruských kronikárov to bolo to, čo sa stalo. Staroveké ukrajinské alebo poľské kroniky položili základy niektorých ruských kroník, ktoré k nám prišli. Nie je to náhoda, že v Kenigsbergu sa našla Radzivilovská letopis (Radzivilovsky kronika).

Starý ruský erb bol Georgiy Pobedonosets (George the Victorious). Nie je to prekvapujúce. Georgiy = Džingischán bol v skutočnosti zakladateľom ruskej "mongolskej" ríše.

Radzivilovská letopis (Radzivilovsky kronika) začína príbeh "epochy Ryurika z Veľkého konfliktu, vojny medzi jednotlivými regiónmi štátu. Toto je konflikt konca XIII - začiatku XIV. v Rusku, ktoré sú už známe. Záverom je zjednotenie pod vládou "domu Kality", Džingischán = Jurij = Ryurik (kráľ Aeneas). Toto je výsledok slávnej žiadosti "Poďte, vládnite a majte nad nami autoritu!". Kronika nám oprávnene informuje o vzniku nového štátu.

Názov Georgiy = Giurgii alebo Yuriy je názov slávneho annalistického Ryurika. **Ryurik** je len iná forma starého ruského názvu **Giurgii**, tj. **Georgiy** = **Yuriy**. V Rusku dnes neexistuje samostatný názov Ryurik. Neexistuje ani v kalendári cirkvi. Ale nie preto, že je toto známe meno zabudnuté. Práve to sa používa v inej forme - Yuriy alebo Georgiy. Názvy Yuriy alebo Georgiy sa považujú za odlišné mená iba v súčasnosti. V starom ruskom jazyku boli rovnaké.

Takže annalistické "Volanie na prince (varangiánov)" je zjednotenie Ruska Jurijom = Džingischánom, ktorého začal kráľ Aeneas - Noah – Ryurik.

IVAN DANILOVICH KALITA = KHALIF = BATU KHAN

Ivan Danilovich Kalita 1328-1340 podľa [362]. Dve verzie začiatku jeho vlády sú uvedené v [145], ktoré sú rok 1322 alebo rok 1328. Začiatok vlády kniežaťa je uvedený druhýkrát pod rokom 1328.

V západoeurópskych zdrojoch sa Ivan Kalita = Khalif odrážal ako Habsburský '**Ludwig der Bayer**' 1314-1347 podľa [76] alebo 1313-1347 podľa [304], v.2, str.414. "Ludwig der Bayer" je odrazom nasledujúcich troch ruských czarov: Ivan I Danilovič Kalita 1328-1340 podľa [362] + jeho syn Simeon Gordyi (Simeon hrdý) 1340-1353 + jeho syn Ivan II Krotkii Krasnyi Ivan II. Meek, Veľtrh Moskvy) 1353-1359 podľa [36], [362].

Ivan Kalita pokračoval v zjednocovaní krajín pod vládou Pána Novgoroda Veľkého, ktorý začal jeho brat Georgiy = Džingischán. Počas svojho času sa mongolské dobývanie rozšírilo ďaleko na západ a na juh. Nakoniec si podrobil Západnú Európu, v štrnástom storočí založil **Vatikán a Rím** v Taliansku ako centrum sociálnej a náboženskej moci na Západe. Samotné slovo VATICAN pravdepodobne pochádza z názvu chána **Batu**. Aby sme boli presní, **VATI-KAN je BATU KHAN** alebo BATYA KHAN. V západných zdrojoch sa odráža ako "pápež" Innocent III. On bol súčasne sociálny a duchovný vládca = khalif. On založil inštitúciu pápežov v Taliansku [4v2], č.2: 22.

Kalita = Khalif rozšíril mesto Jaroslavl alebo, ako to nazývali, "Yaroslavov Dvorishe z Velikiy Novgorod (Jaroslavský súd Novgorod veľký) na križovatke obchodných ciest riek Volga a Severnej Dviny.

Ivan Kalita bol zároveň cárom a pápežom. Na západe žila o ňom dlho pamäť, čo sa v čase stalo mýtom a legendou: o "starom" bohu alebo kráľovi Cronovi, o stredovekom kráľovskom kňazovi Jánovi Presbyter a pod. [4v].

Narmir

Zomrel na Západe, pravdepodobne v Taliansku. Zanechal za sebou dve vetvy vlády: cára v Rusku a pápeža v Taliansku, ktorý sa tiež hlásil k sociálnej sile. Tieto dve vetvy boli zaseknuté v boji dlho po jeho smrti.

Kvôli chybám nedávnych chronológov je veľký princ-kán Ivan Kalita niekoľkokrát popísaný vo svetovej histórii pod rôznymi názvami:
1. **Cronus**, legendárny asýrsky kráľ. Chronographia John Malalas nám o tom hovorí. V rôznych "starých" gréckych mýtoch Cronos je progenitorom olympijských bohov.
2. **Jaroslav Vsevolodovič**, bol chybne datovaný do XIII. storočia.
3. **Batu Khan**, bol nesprávne datovaný do XIII. storočia.

Zomrel na náhle ochorenie. Je celkom možné, že bol otrávený. Bol pochovaný, s najväčšou pravdepodobnosťou, v Egypte [4v2], č.2: 22.

SIMEON GORDYI (SIMEON HRDý), AKA ALEKSANDR NEVSKY

Simeon Gordyi 1340-1353 podľa [362], [36], [145] aka **Aleksander Nevský**. V západoeurópskych zdrojoch sa odrážal ako habsburský "**Ludwig der Bayer**". t. j. "Novgorodianskí barbarskí ľudia". Aj biografiu "Ludwig der Bayer" prispel aj veľký princ-chán Simeon hrdý spolu s Ivanom Kalitou.

Kraloval nad Veľkou Novgorodskou ríšou. V Jaroslavli založil centrum medzinárodného obchodu medzi Východom a Západom. Vytvoril súd guvernérov Veľkého Novgorod ako centrum administratívnej kontroly ríše. Za jeho vlády a jeho nástupci vládli vzdialeným regiónom, ako Egypt a Čína, asimilované do Veľkej ríše [5v].

Z dôvodu chýb, ktoré urobili nedávni kronikári, je veľký princ-chán Simeon hrdý popísaný vo svetových dejinách niekoľkokrát pod rôznymi názvami:
1. **Aleksandr Jaroslavič Nevský** bol omylom datovaný do XIII. storočia;
2. **Menke Khan**, nesprávne datovaný do XIII. storočia;
3. **Berke alebo Birkai Khan**, nesprávne datované do XIII. storočia;
4. Chán Chanikbek.

IVAN MEEK (SPRAVODLIVý)

Ivan meek (spravodlivý) 1353-1359 podľa [36], [362] alebo 1354-1359 podľa [145]. V západoeurópskych zdrojoch sa odrážal ako ten istý "habsburský (habsburský) Ludwig der Bayer". Tj. "barbarskí ľudia Novgorodov". Ovládol ríšu z Veľkého Novgorodu a pokračoval v budovaní ríše: dopravné cesty, menový systém, medzinárodný obchod medzi Východom a Západom v Jaroslavli. Po jeho smrti jeho syn, **Dmitrij Ivanovič**, ktorý bol ešte maloletý, zostal, aby sa stal budúcou Donskoi.

Ivan Meek je tiež známy v histórii pod menom **Yaroslav Tverskoi**, ktorý bol chybne datovaný do XIII. storočia.

Diaľkové cesty sa stali možnými len s objavením sa obrovskej ríše a jej chránených karavanov. Predtým neexistoval žiadny takýto druh. Cestovanie po dlhých vzdialenostiach bolo mimoriadne nebezpečné. Dokonca aj v takom blízkom okolí domova sa človek ocitol v cudzom prostredí s iným jazykom a zvyklosťami, ktoré sa ľahko stali obeťou lupičov. Iba mocná ríša dokázala poskytnúť relatívne bezpečné dopravné cesty, pozdĺž ktorých okamžite vystupovali nielen vojenské sily a obchodníci, ale aj cestujúci.

Harmir

DMITRY SUZDAL

Dmitry Suzdal 1359-1363 podľa [362] alebo 1360-1362 podľa [36], [145]. V západoeurópskych kronikách sa odrážal ako "**Karol IV. Habsburg**" 1347-1378 podľa [76]. Chceli by sme poukázať na to, že "Karol IV" znamená len štvrtý kráľ. Je odrazom "súčtu" dvoch ruských čarov-khanov: Dmitrija Suzdala a Dmitrija Ivanoviča Donskoi 1363-1389.

Veľmi málo je známe o Dmitriho z Suzdala. Po smrti Ivana Ivanoviča sa začalo povstanie v štáte a boj o moc s princom Dmitrijom, maloletým, budúcim "Donskoiom". Dmitrij Suzdal je v histórii tiež známy pod menom **Vassily z Kostromy** a chybne pochádza z XIII. storočia.

DMITRY DONSKOI.

Dmitrij Ivanovič Donskoi 1363-1389 podľa [362] alebo 1362-1389 podľa [36], [145]. V západoeurópskych kronikách sa odráža ako "**Karol IV. Habsburg**". Niektoré fakty o biografii Dmitrija Donskoiho sa dostali do histórie Habsburského Václava po Karolovi IV.

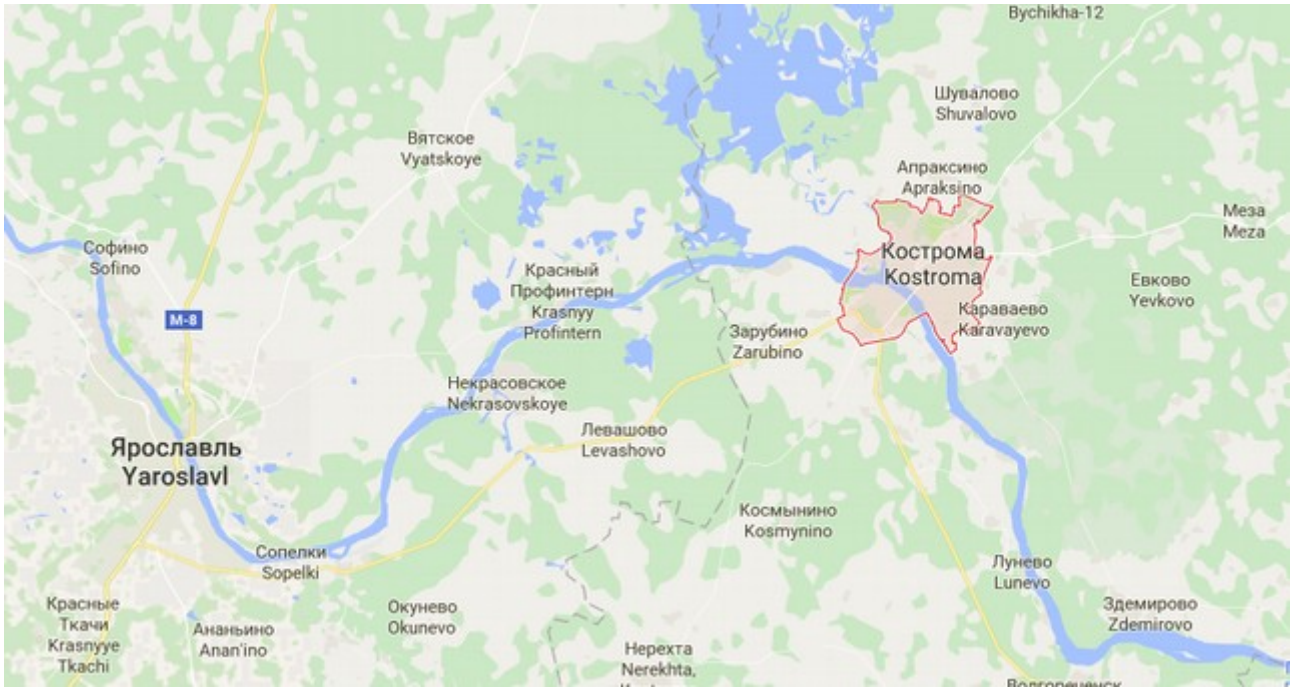
Dmitrij Donskoi je v histórii známy aj pod menami:
1. **Svyatoslava Igoreviča**, chybne datovaného do X. storočia;
2. **Dmitrij Pereyaslavl**, chybne datovaný do XIII. storočia;
3. **Tokhta Chán**, nesprávne datovaný do XIII. storočia;
4. **Khan Tokhtamysh**;
5. rímsky cisár **Konštantín Veľký**, chybne datovaný do IV. storočia.

Na konci XIV. storočia začína Veľký boj v ruskej-horde. V roku 1380 prebieha krvavá náboženská bitka medzi armádou **Dmitrija Donskoiho** a **Velyaminov-Mamaiom** temnik (rusky pre hodnosť veliteľa armády a prekladá sa ako "vodca tisícov"). Bitka pri Kulikove je považovaná za významnú v histórii stredovekého Ruska. Podľa našich výsledkov sa bitka uskutočnila na území modernej Moskvy, kde rieka Yauza vstupuje do rieky Moskva [4v1], č.6. V tom čase tam nebolo mesto Moskvy. Miesto bitky doteraz sa v Moskve nazýva KULISHKI FIELD, tj. Kulikovo Pole. Hromadné pohreby vojakov, ktorí padli v bitke pri Kulikove, prežili v Moskve v starom kláštore Šimonov a v kláštore Andronikov. Dnes sa historici ani nezdráhajú hovoriť o nich, alebo o nich jednoducho nevedia.

Dmitrij Donskoi položil základy mesta Moskva na mieste bitky pri Kulikove. Hlavným mestom hlavného sídla Dmitrija Donskoiho bolo mesto **Kostroma**.

V západoeurópskych zdrojoch sa bitka odzrkadľuje ako slávna bitka údajne z roku 1386 v blízkosti mesta Lucerne Sempach [304], v.2, str.446. Ako sme ukázali v [KAZ], bitka pri Kulikove tiež tvorí kostru hlavného sprisahania veľkej "starobylej" indickej epickej sánskrickej básne "**Mahabharata**". Tu je opísaná ako slávna bitka v oblasti **Kurus** (Kurukshetra). To sa odráža aj v "Histórii Ríma" Titusa Livyho a v Starom zákone (najmä ako bitka medzi Davidom a Goliášom). Veľkú úlohu bitky Kulikova možno vysvetliť skutočnosťou, že ide o náboženskú bitku o prijatie apoštolského kresťanstva ako o oficiálnom náboženstve nad celou "mongolskou" ríšou. Rovnaká bitka je popísaná na stránkach "starých" zdrojov ako bitka cisára Konštantína s Maxentiom [KP]. Tak **Dmitrij Donskoi** = **Konštantín Veľký** pokrstil všetky hordy ríše do konca XIV storočia.

Narmir

Ukazuje sa, že "staroveké" rímske pramene podrobne opisovali situáciu pred bitkou Kulikova z roku 1380. Opozícia medzi bývalým DEDIčNýM, KRáĽOVSKýM kresťanstvom a kresťanstvom ĽUDOVÝCH APOšToLOV sa stáva aktúalnou. Blíži sa náboženská vojna. **Dmitrij Donskoi** stojí v čele apoštolských kresťanov a Khan Mamai = **Ivan Velyaminov** vedie stúpencov Kráľovského kresťanstva. Rozdiely náboženského antagonizmu sa stávajú neprekonateľné. Spor sa vystupňuje smerom k vojenskému konfliktu. V hre - ktoré náboženstvo bude prijaté ako štátne náboženstvo v tejto obrovskej ríši? Je zrejmé, že zmierenie nie je možné. Nikto nie je ochotný ustúpiť.

Po prijatí apoštolského kresťanstva v ríši bolo porazené kráľovské kresťanstvo vyhlásené víťazmi ako "šialené pohanstvo". V tom čase takáto stigma odrážala nezmyselné rozdiely medzi týmito dvoma časťami starého kresťanstva. Neskôr tento konflikt ustúpil. Kresťanstvo apoštolov prevládalo a dedičné kresťanstvo bolo odsunuté do histórie. Zničené stigmy na stránkach pôvodných zdrojov však zostali. Následní historici to naivne interpretovali doslovne. Došli k záveru, že "šialení pohania" vôbec neverili v Krista. Historici sa mýlili. "**Pohania**" verili, ale inak. Nazývali ho nielen Kristom, ale aj ďalšie mená, ktoré sú dnes zabudnuté. Napríklad: Hors, Thor, Kolyada, Rod, Zeus, Dionysus, Osiris, Theseus, Heracles atď.

4. Rozšírenie ríše

Takže na začiatku štrnásteho storočia boli dvaja bratia - Ivan (Batu Khan) a Georgiy (Džingischán) Daniloviči – cári-khani Veľkej ríše. Vytvorenie impéria sa odrazilo v rôznych "starých" dokumentoch "staroveku". Predovšetkým prispel k legende o založení slávneho "starobylého" Ríma, údajne v VIII storočí pred naším letopočtom od bratov Romulus a Remus, potomkov kráľa Aeneasa.

Najdôležitejší politický cieľ pre car-khánov - Horda XIII-XIV. - takzvaná "starodávna" rímska ríša - sa stáva obnovením a významným rozšírením cari-hradu v XI.-XII. Rusku-Hordu prirodzene považovali ľudia za nástupcu Starovekého Ríma, pretože to bolo Rusko, kde prišiel kráľ **Aeneas-John** = **Ryurik**, zástupca bývalého Czar-Grad = Trójan = dynastie Jeruzalema. Ostatné časti bývalého rímskeho kráľovstva v XIII. storočí boli zapletené do konfliktu.

Harmir

Ako sme už povedali, na konci XIII. - začiatku XIV. storočí, dobytie sveta podnecuje Rusko-Horda. Nazývame to ako "prvú vlnu". Nebola to tak otázka vojenskej okupácie vzdialenej ríše, ktorá bola obývaná hlavne izolovanými kmeňmi alebo úplne nevyvinutá, ale viac podobná ich obnove a absorbovaniu do ríše. Rôzni starí autori - napríklad **John Malalas** alebo **Mauro Orbini** - nás informujú, že MAJORITA REGIÓNOV EURASIE A AFRIKY POčAS TEJTO EPOCHY BOLI ZRIEDKA OSíDLENé. Preto sa armády Ruska-Horda, ktoré sa neodvratne rozširujú v rôznych smeroch od rieky Volga, usadili v ešte nerozvinutých územiach a vytvorili nové mestá a nové civilizácie. Chceli by sme zopakovať, že ide o pokojnú kolonizáciu, vrátane voľného územia západnej Európy. Veľká časť osadníkov - kozákov bola vyslaná do Afriky a Ázie, vrátane Indie a Číny. **Hordová rekultivácia Indie tej doby je známa z dávnych prameňov ako vzhľad slávnych "Árijcov" a vytvorenie árijsko-indickej civilizácie v Hindustane**. Cossákovia (tj. Izraelčania), ktorí prišli do Egypta, tu založili dynastie **Mamelukovcov**, ktorá bola popísaná neskôr v dejinách "Starého Egypta" pod názvom "staroveký" Hyksos. Táto migrácia zo stredu Hordovej ríše vo všetkých smeroch bola neskôr opísaná v rôznych kronikách ako **DIASPORA** alebo VEĽKÁ TRANSMIGRÁCIA ĽUDÍ ako veľké slovanské dobývanie ako vzostup Babylonu atď. V Biblii Rusko-Horda) je tiež opísaná ako militantná Asýria. Titus Livy a ďalší "starí" autori opisujú tie isté udalosti ako vzostup kráľovského Ríma a dobytie sveta.

V ére štvrtého storočia boli vynájdené strelné zbrane, ktoré dlhodobo poskytovali armády Ruska-Horde s ohromnou vojenskou výhodou. **Sergiy Radonezhskii** (Sergey Radonezhsky) (tiež známy ako **Berthold Schwarz**) bol vynálezcom kánonu. Po prvýkrát sa v bitke pri Kulikove v roku 1380 používali kánony vo veľkom meradle [KP]

Impérium zahŕňalo prakticky celú Euráziu a veľkú časť Afriky, vrátane Južnej Afriky, afrického Egypta a údolia Níl, kde sa tradične nachádzal prastarý kráľovský cintorín. Ako sme už povedali, výber lokality bol okrem iného spôsobený jedinečnými podmienkami v Egypte. Suché a horúce podnebie umožňovalo dobré zachovanie pozostatkov. Tu sa czars-khansy na hordských lodiach (tzv. **Strugi**) prepravovali ich príbuzní, súdni šľachtici, guvernéri atď. Cez Stredozemné more = "starobylú rieku **Styx**". Samotné balzamovanie bolo vynájdené, aby sa zachovala telá zosnulého počas dlhej prepravy z miest vzdialených od afrického Egypta. Tích, ktorí zomreli v Egypte, nemuseli nevyhnutne balzamovať. Tam, v bielych pieskoch, mumifikácia prebieha bez akéhokoľvek balzamovania.

Inými slovami, rôzne slávne egyptské pohreby faraónov a iných pohrebov v Egypte (napríklad v Luxore), ktoré sú dnes známe, sú hroby významných a významných ľudí Hordej ríše.

Na rozdiel od toho sú zakorenené pohreby "ruských cárov a cárov", údajne z obdobia pred romanovcov, ktoré sú dnes vystavené v archanjelskom kláštore Moskovského Kremľa, vytvorené na príkaz Romanovcov v priebehu ich prečíslovania ruskej histórie v "správnom" kľúči [4v.2)].

5. SCYTHIA bola nazvaná SCOTIA, I.E. Škótsko

Pravopis SCYTHIA bol tiež použitý pre SCOTLAND, ako nám to hovorí anglo-saská kronika [4v2], č.3, č.6: 11. Slová SCYTHIA a SCOTIA sú takmer totožné.

Pripisujeme pôvodu názvu SCOTLAND od SCYTHIA tým, že "Mongoli" obsadili ostrovné Anglicko. Tu prišli Scyti a založili mestá a štát. Toto je genéza názvu Škótsko.

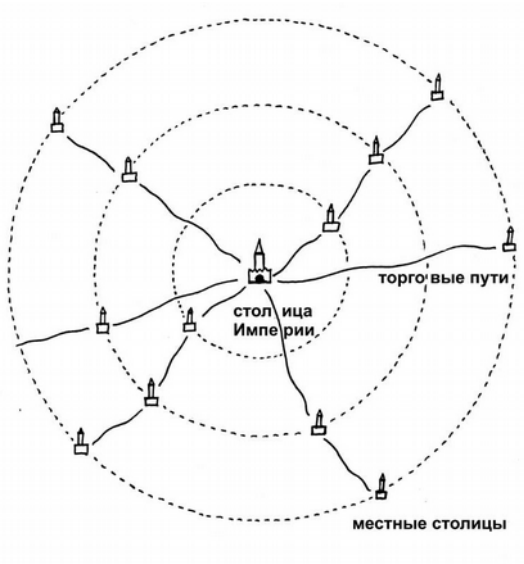
Obráťme sa na stredoveké ANGLICKÉ zdroje. Čo nazvali Škótskom? Ukázalo sa to - SCOTIA a GUTLONDE, tj. COUNTRY GOTHS = GUT-LONDE [517], [4v2], č.3: 1.5. Zodpovedá to nádhernej rekonštrukcii.

Harmir

Nemusíme takmer nič pridávať. Stačí presne citovať zdrojové materiály. Odporúčame vám pozrieť sa na stredoveké záznamы z pohľadu zdravého rozumu a novej chronológie.

6. Nádherná zhoda v miestach starých hlavných miest

Ak sa horda Európy, Ázie a Afriky horda "rímsky" vyskytovalo nedávno a systematicky dostatočne, mala by sa prejaviť určitá konzistencia v umiestnení cisárskych koloniálnych centier - budúcich hlavných miest. Predstavme si sami seba na mieste chán-cára, ktorý musí svižne, rozumne a efektívne vládnuť nad nedávno dobytými obrovskými územiami. Mnohí z nich, podľa Mauro Orbiniho [617], "NEBOLI EŠTE V TOMTO ČASE VYVINUTÉ [5v1], č.9. Bolo tam niekoľko miestnych obyvateľov. **Napríklad Orbini tvrdí, že keď slovanská armáda pricestovala do Holandska po prvýkrát, bola to ešte pustá neúrodná krajina** [617].

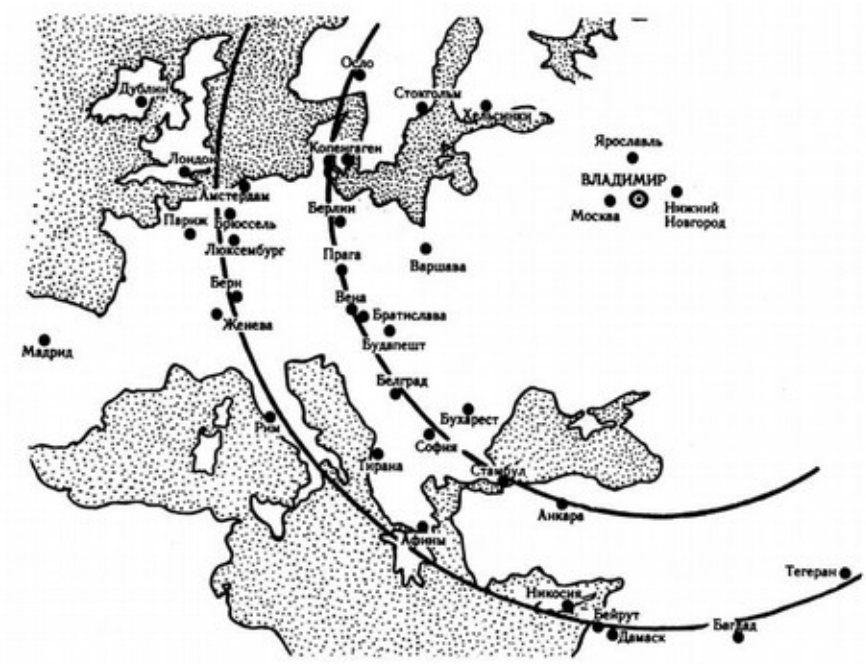
S najväčšou pravdepodobnosťou sa na obchodných trasách ríše zriadili veliteľstvá - **vikariáty**. Nie náhodne, ale na rovnakej vzdialenosti. Samozrejme, lokalita to vždy neumožňovala, ale niečo také bolo zámerom. Aká to bola výhoda? Prinajmenšom by takýto systém zaviedol nejaký logický poriadok pre obchodné, poštové a kuriérske služby. Khan dokázal približne vedieť, ako dlho by kuriéri mohli dostať príkaz z hlavného mesta cisárstva do ktoréhokoľvek daného regiónu. Dlhé vzdialenosti boli merané, napríklad, tisíckami verstov (**versta** - ruská jednotka vzdialenosti rovnajúcej sa 1.067 km (0.6629 míľ)). Bolo to napríklad tisíc verstov do "najbližších" koloniálnych centier. K ďalším - dva tisíce. A tak ďalej. Je to jednoduchá a prirodzene sa vyskytujúca myšlienka pre ríšu, ktorá rýchlo rozširuje svoje hranice na malé rozvinuté územia. Toto sa v histórii skaligériho stalo "starovekým Rímom". Znamená to, že to fungovalo ako "mongolská" ríša, ktorá by na geografickej mape vrhla niečo ako sieť, na križovatkách ktorých by sa pozdĺž lúčov vychádzajúcich zo stredu objavili lokálne veliteľské základne obr.24 [4v2], ch.2 Samozrejme v priebehu času by niektoré z nich uvoľnili miesto pre iné základne, ktoré by sa objavili neskôr a z iných dôvodov, a to aj na iných miestach - moriach, horách, riekach a mokradiach.

Bolo by zaujímavé zistiť, či zostávajú nejaké, dokonca vágne stopy takéhoto pravidelného vzoru. Ak je naša hypotéza správna, potom veľa súčasných hlavných miest by malo byť široko umiestnené na viacerých perifériách s rovnakým centrom, obr. 24. Poloha centra by nás zaviedla na miesto, kde je hlavné mesto ríše, kolonizovaná a rozvinutá Eurázia. Mohlo by to byť taliansky Rím? Je ťažké predvídať. Iba výpočty nám môžu poskytnúť odpoveď.

Vezmime si modernú zemeguľu. Konkrétne, zemeguľa a nie plochá mapa, ktorá narúša skutočné vzdialenosti. Označme súčasné európske a ázijské hlavné mestá na celom svete: Ammán, Amsterdam, Ankara, Atény, Bagdad, Bejrút, Belehrad, Berlín, Bern, Bratislava, Brusel, Jeruzalem, Kábul, Kodan, Lisabon, Londýn, Luxembursko, Madrid, Moskva, Nikózia, Oslo, Paríž, Praha, Rím, Sofia, Istanbul, Štokholm, Teherán, Tirana, Helsinki. Vyberme na mape ľubovoľný bod, ktorý sa neskôr zmení, a vypočítame vzdialenosť medzi týmto bodom a všetkými 37 hlavnými znakmi. Získame 37 čísiel. Chceli by sme zdôrazniť, že vzdialenosti sa merajú na zemskom povrchu, tj. povrchu zeme a nie na rovnej mape.

Harmir

Pozrime sa, či by stanovená hodnota mohla byť stredom mnohých obvodov, pozdĺž ktorých sa nachádzajú všetky alebo takmer všetky uvedené mestá. Ak nie, nastavte iný bod. Týmto spôsobom sa môžeme pokúsiť vyhľadávať cez rôzne body sveta. Je jasné, že ak sú hlavné mestá rozptýlené náhodne, tj. sa objavujú nezávisle od seba, potom nebude mať žiadny centrálny bod. Ale ak sa hlavné mesto objavil tak, ako sme to opísali, potom by sa mohol objaviť ústredný bod. Je zaujímavé vidieť, kde to môže byť. Mohol by to byť taliansky Rím? To by bolo prirodzené pre históriu Scaligeriho. Alebo to môže byť Istanbul? Ktoré by znamenalo, že to bolo rímske kráľovstvo, ktoré sa v určitom čase vyvinulo a osídlilo Európu. Alebo možno sa centrum nachádza vo Vladimíri a Suzdal Rusku? Toto tvrdí naša rekonštrukcia. Jediná vec, ktorú treba urobiť, je vykonať technicky nekomplikované, hoci ťažkopádne výpočty.

Odpoveď je nasledovná. V skutočnosti existuje stredisko, z ktorého takmer všetky označené hlavné mestá zostávajú najlepším možným spôsobom okolo dvoch periférií kruhov. Tento bod je mesto Vladimir v Rusku, obr.25. Mimochodom, nie je náhoda, prečo sa nazýva Vladimir, čo znamená Majster sveta? Táto práca bola vykonaná A.U. Ryabtsev - profesionálny kartograf (mesto Moskva).

Takže výsledok ukazuje, že GEOGRAFICKÉ UMIESTNENIE MAJETNOSTI EURÓPSKEJ A ÁZIANSKEJ KAPITÁLOVEJ KAPITULY MAJÚ STOPY URČITÉHO ANTICKÉHO PORADIA. Vyjadruje sa v sústredenom vzore väčšiny hlavných miest okolo jedného centra - ruského mesta Vladimir. Samozrejme, takýto vzor mohol nastať omylom. Napriek tomu naše zistenia poskytujú dokonalé zdôvodnenie umiestnenia hlavných miest. Rozsiahle územia Eurázie boli rozvinuté a osídlené počas "mongolského" dobývania XIV storočia. Vladimir a Suzdal Rusko bolo v jeho centre. Civilizácia zahŕňala rozsiahle územia a zároveň vytvára Eurázijskú ríšu s dopravnými trasami, ústrednou vládou a silnou administratívou. Budúce miestne hlavné mestá sa začali objavovať na križovatkách systému dopravných ciest vytvorených podľa striktnej schémy pozdĺž sústredných kruhov v strede - približne v rovnakej vzdialenosti od toho [4v2], č.2: 18.

7. Štruktúra ríše hordy

V XIV-XVI. všetky regióny ríše - vrátane oblastí, ktoré sú v značnej vzdialenosti od ruskej hordy - vládli guvernéri, ktorí boli vystavení najvyššiemu hordskému car-khanovi. Západoeurópske kroniky ho nazvali cisárom a pokladali ho za jediného na svete. Je to celkom správne. Postoj rížskych provincií voči Rusku-Hordovi a jeho rodákovi bol veľmi vážený a niekedy až zbožťovaný. Napríklad v stredomorských strediskách sa objavujú nejaké mýty a legendy o mocných a všadeprítomných bohoch, hodojúcich vo vzdialenom a nedosiahnuteľnom Olympe. Niektoré z týchto legiend sa našli na stránkach kroník. Neskôr ich deklarovali historici ako "veľmi staré".

Dôvody, prečo sa Rusko-Horda stala metropolitnou krajinou Veľkej ríše, sú jasné. Významná časť bohatstva a prírodných zdrojov celej planéty sú sústredená tam. Keď si to dobre uvedomujeme,

Harmir

khan-cári z ruskej hordy vytvorili silnú armádu, ktorá by nemala brániť bohatstvo, ale dobre organizované kráľovstvo na ňom vybudovaní. Odvtedy sa vojenská moc stala najdôležitejšou charakteristikou Ruska-Horda = **biblická Asýria (Sýria)** = **Izrael**. Vzhľadom na to, že napríklad v provinciách ríše v Západnej Európe sa osobitná pozornosť venovala výrobe "spotrebného tovaru". Výrobky tejto práce boli rozmiestnené po celej ríši. Niečo alebo iné bolo dodané Rusku-Horde.

V tejto vzdialenej epoche neexistovali žiadne národy ani etnické skupiny, ktoré existujú v našej dobe. Vznikli až v XVII-XVIII. po **schizme ríše**. Počas svojej existencie impérium vytvorilo množstvo "posvätných" jazykov pre písanie Svätého písma a pre národnú dokumentáciu. Boli to - egyptské hieroglyfy - staroveký "židovský" hieratický jazyk kňazov; potom arabčina; Stredoveký grécky; cirkevný slovanský. "Staroveké" latinské a "staroveké" grécke jazyky boli vytvorené neskôr, v ére rozpadu ríše, založenej najmä na cirkevnom slovanskom jazyku. Hovorené jazyky v Rusku boli ruské (tj. Zjednodušený cirkevný slovanský jazyk) a turecké (tatárske) jazyky. Za prítomnosti silnej autokratickej moci bola základnou myšlienkou "Mongolského" kráľovstva jednota krajín a národov, ktoré boli jej súčasťou.

Na rozľahlých územiach ríše - v Egypte, severnej Afrike, Európe, Amerike, Ázii - v XIII-XVI. Sa tam rozšíril megalitický štýl gigantických štruktúr, vyrobených zo syntetického kameňa. Najmä - **geopolymerový betón**, napodobňujúci prírodnú žulu, diorit a iné vyvreté horniny. Patria sem kolosálne pyramídy a chrámy Egypta, obrovské pyramídy amerických májov, grandiózne stavby a hrady na Blízkom východe, impozantné štruktúry ako Stonehenge v Anglicku, Francúzsko atď. Náboženské špekulácie historikov o údajne mnohých tisícoch otrokov, ktorí údajne už celé desaťročia bojovali proti budovaniu egyptských pyramíd - to sú fantázie XVII-XX. Pyramídy a mnohé ďalšie obrovské štruktúry "staroveku" boli vyrobené z betónu. Budovanie týchto objektov určite nebolo jednoduché, ale v pomerne krátkej dobe ich vykonával pomerne malý počet kvalifikovaných robotníkov.

Po trójskej vojne XIII. storočia v období "prvej vlny" veľkého dobývania "Mongoli" = veľkí tvoria silné opevnené systémy po celej Ríši. Napríklad sieť slávnych hradov '**Qatar**' = Scythian hradov v západnej Európe. Obzvlášť veľa z nich prežilo vo Francúzsku: pevnosť Montsegur, Carcassonne a mnoho ďalších. Podobné hradby boli postavené na Blízkom východe, najmä na území modernej Sýrie. Historici ich považujú za prácu križiakov. Celkovo majú pravdu. Je však potrebné objasniť, že sa týkajú Hordových križiakov XIII-XIV., ktorí prišli z Ruska-Horda a šírili kresťanskú vieru vo všetkých smeroch. Medzi križiackymi hradmi Blízkeho východu môžete vidieť niektoré naozaj obrovské stavby, ako sú slávne hrady **Krak** (des Chevaliers) a Macabre, ktorých sila a dômyselné inžinierske riešenie, ktoré ešte dnes zapôsobi, napriek skutočnosti, že v ére Atamanského (osmanského) dobytia, tj, "druhej vlny", mnohé z týchto pevností boli vážne poškodené. Ich hlavný rozpad padol v časoch reformácie XVI.-XVII., kedy zúriaci bojovníci zničili hordu v provinciách ríše, ktoré sa odtrhli od metropolitnej krajiny.

V epoche XIV-XVI. sieť opevnení postavená v celej Ríši poskytovala prísne poradie. Vo vnútri hradov boli umiestnené vojenské tábory Cossack-Horde (vrátane jazdectva), ovládali obrovské územia a vyberali dane.

Mnohé z hradov boli postavené na vrchole kopcov, hôr, skalnatého hrebeňa pre rozsah viditeľnosti a kontrolu nad dopravnými trasami. Vojaci, ktorí slúžili v týchto pevnostiach po celej Veľkej ríši, začali byť známi ako **Grebenský kozák**, čo znamenalo: **tých, ktorí sedeli na "okraji hory**".

V metropolitnej krajine Ríše, tj. v Rusku-Horde, obyčajne v centre mesta, medzi svojimi spoluobčanmi, sídlil cár a princovia. Pre seba osobne vládcovia postavili kreml, ktorý by bol obklopený motto-bailey. Moskva je takým príkladom. Neexistovali žiadne samostatné vojenské hrady postavené mimo rusko-horskej mestá.

Harmir

Celkom iný príbeh sa rozvinul v rôznych krajinách kolonizovaných Hordou. Tam prišli kozáci, ktorí sa ocitli v miestnej zahraničnej populácii. Na ovládanie rozsiahlych území boli vybudované vzdialené hrady - pevnosti, tj. situované mimo osady a mestá. V týchto mohutných opevneniach, zvyčajne na kopcoch a horách, sa nachádzali vojenské tábory Hordy s ich kavalériou, muníciou, zbrojením atď. Horda guvernéri vládli okupovaným oblastiam. Takže "mongolská" elita a armáda sa spočiatku usadili oddelene od miestnych obyvateľov a nemali by sa s nimi miešať. Samozrejme, že v budúcnosti sa integrujú a pôvodné zvyky budú zabudnuté. Takže to bola potreba kontroly nad cisárskymi provinciami, ktorá by vysvetľovala prítomnosť značného množstva vzdialených hradov v západnej Európe, v Sýrii atď. A ich absencie v Rusku, kde bola okolitá populácia domorodá.

V XIII-XIV storočí vládnuce založenie ríše vyznávala Kráľovské, dedičné kresťanstvo. Režim czars-khans bol nesporný a absolútny. Neboli ani konkurenti ani súperi. Vládnuca trieda sa nikoho nebála. Popri vojenskom štýle hradov - pevností rozkvital bohatý architektonický štýl, známy ako "klasický". Obrovské cirkusové amfiteátre, chrámy s vysokými kolonádami, obrovské palácové komplexy, ako napríklad legendárna Palmyra a Apameia na území Sýrie. Tam sa uskutočňovali verejné bohoslužby, objavovali ľudia oboch "mongolských" cari-khan a ich početní guvernéri so svojimi dvormi na oslavy.

V 15. storočí Veľká ríša obklopila prakticky celý obývaný svet tej doby. Toto impérium je známe z histórie skaligériho ako celosvetová ríša Karola V, tj. piateho kráľa. Z tohto dôvodu sa v starých kronikách hovorilo, že "slnko nikdy neopúšťa svoju ríši. Kronikári sa tu nemýlili. Po nastavení v Ázii a Európe by slnko v Amerike vychádzalo.

Niektoré kroniky nazývané metropolitná krajina ríše, tj. Rusko-Horda XIV-XVI. - Izrael. Car-chán vládol nad kráľovstvom od Vladimíra a Suzdala v Rusku. Druhá časť ríše spojená s Ruskom, ktorá sa objavila v dôsledku dobývania XV storočia, bola Osmanská ríša – Osmania.

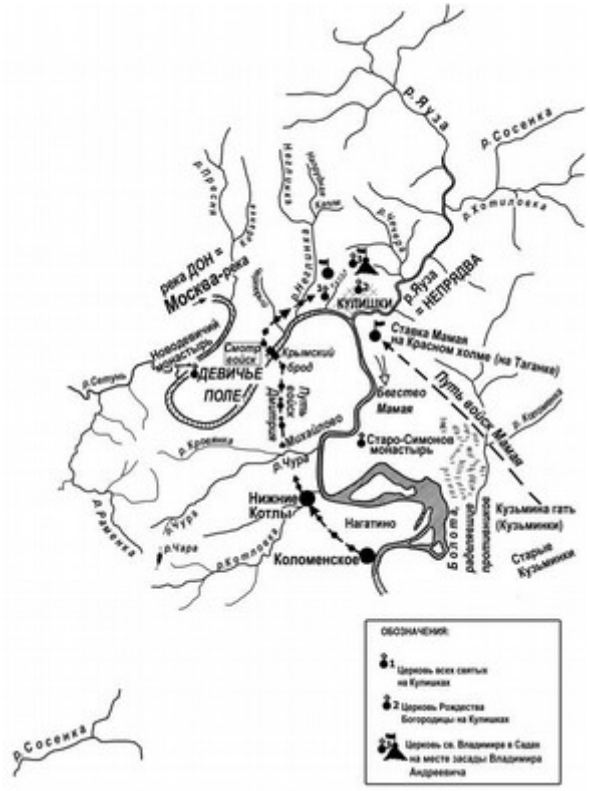
Cár-Grad sa stal hlavným mestom v roku 1453. **Osmanská ríša** - Osmania bola nazývaná **Judeja**. Pod týmito menami - Izraelom a Judeou - sa dve stránky hlavnej časti Mongolskej ríše odrážajú na stránkach Biblie. Osmanská ríša - Osmania bola nazvaná aj Judea, pretože hlavným mestom bol **Czar-Grad** = biblický Jeruzalem. Podľa Biblie sa Jeruzalem nachádzal v Judei a bol jeho hlavným mestom.

Napriek svojim rozsiahlym územiam "mongolská" ríša už dlho existovala ako jeden štát. Od XIII. storočia bolo kresťanstvo náukou ríše. Avšak kresťanstvo v jeho modernom zmysle – tj. apoštolské kresťanstvo - bolo prijaté ako štátne náboženstvo až po dramatickom boji o Kulikovo v roku 1380. V tejto bitke porazil rusko-hordovský princ **Dmitrij Donskoy** - **rímsky cisár Konštantín I Veľký** porazil inú kresťanskú vetvu s khanom **Mamaiom**, známym ako **Ivan Velyaminov** z ruských kroník.

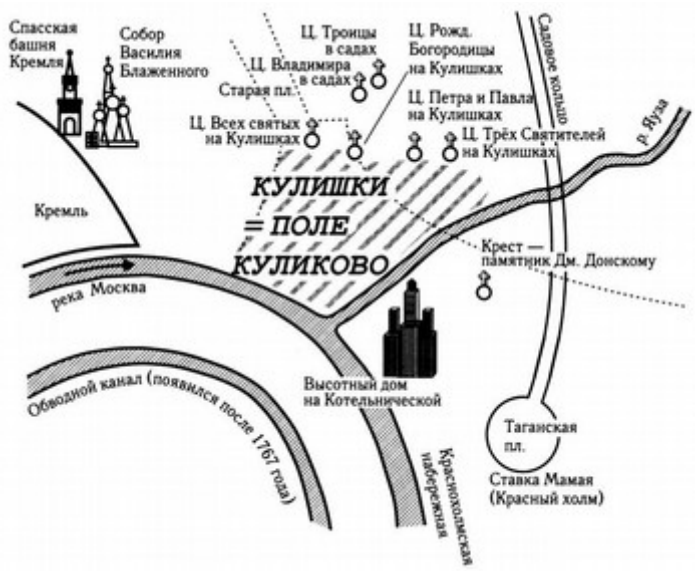
V apoštolských kláštoroch v Rusku bol vynájdený pušný prach a kanóny. Prvé kanóny boli drevené a boli vyrobené z dubových kmeňov. Vynálezca kanónov je svätý **Sergii Radonežskij** (západní kroniky ho nazvali Bertholdom Schwarzom). Vynález tejto novej neuveriteľnej zbrane bol inteligentne používaný kresťanmi apoštolov v ich boji proti cisárom - "heretikom". V kritickom momente bitky u Kulikova boli kánony dané k dispozícii **Dmitrijovi Donskemu = Konštantínovi Veľkému**, ktorý konal na podporu kresťanstva apoštolov. Jeho protivníci, veriaci v "Kráľovskom" kresťanstve sa zjednotili pod transparentmi khan **Mamai = Ivan Veliaminov**. Hlavné vojenské sily ríše boli na ich strane. Nemali žiadnu pochybnosť vo svojom víťazstve. Na strane Dmitrija = Konštantína Veľká sa zhromaždili iba milície. Zároveň však mali strelné zbrane - kanóny, o ktorých nepriateľ nevedel. Boli to tie kanóny - "**kresťanská zbraň**" - ktorá rozhodla o bitke. Pravdepodobne nie tak efektívne, ako vyvolávala teror u nepriateľa. Dmitrijov víťazstvo vnímali

Sarmir

jeho súčasníci ako zázrak. Po výhre urobil apoštolské kresťanstvo štátnym náboženstvom celej ríše [4v1], č.6.

Ako sme už povedali, bitka u Kulikova sa v žiadnom prípade nekonala na predmestí mesta **Tula**, ako si myslia historici, ale na mieste súčasnej Moskvy, budúceho hlavného mesta veľkej ríše. V roku 1380 bola Moskva stále malým osídlením. Pole Kulikovo bolo situované v blízkosti rieky Moskvy, medzi riekami Yauza a Neglinka, v blízkosti dnešného námestia Slavyanskaya. Pozrite sa na našu rekonštrukciu vojsk Dmitrija Donskoyho (Konštantín Veľký) a Hana Mamaiho (Maxentius = Licinius = Ivan Velyaminov) na obr.26, obr.27.

Štruktúra kresťanskej Veľkej ríše bola veľmi flexibilná vďaka efektívnej komunikačnej infraštruktúre. Horskí guvernéri vládli v provinciách. Najmä ich zodpovednosť zahŕňala výber daní a ich okamžitú prepravu do metropolitnej krajiny. V hlavných mestách a osadách boli umiestnené vojenské tábory Hordy kozákov a zabezpečil poriadok a hladký výber daní. Ustálený obchod prebiehal hladko medzi rôznymi regiónmi Ríše. Preto sa v provinciách rozvinuli rôzne oblasti špecializácie - niektoré krajiny mali lepšie rozvinuté poľnohospodárstvo (napríklad južnú a strednú Európu), niektoré boli dobré pri stavbe lodí (napríklad v Anglicku a Španielsku), v niektorých prekvitajúca medicína, literatúru a umenie ako celku (napríklad v Taliansku) a v inej krajine sa objavila rekreačná oblasť "rekreačného strediska" (napr. na juhu Francúzska) atď. Úspechy všetkých regiónov Ríše však neustále prispievali do "rišskej vyžratej banky".

Cár Dmitrij Donskoy = cisár Konštantín Veľký na konci 14. storočia presúva hlavné mesto ríše z Ruska do Bosporu na predmestie Czar-Grad = biblický Jeruzalem, kde bol ukrižovaný **Andronicus-Kristus**. Vytvára sa nové mesto - **Konštantínopol** - a tak vzniká druhé hlavné mesto Veľkej ruskej stredovekej ríše. Časť kráľovského dvora a veľké množstvo ľudí odišlo na nové miesto s cárom. Táto udalosť je známa z učebníc histórie, keď Konštantín Veľký presúva kapitál zo "Starého Ríma" v IV. storočí (tj, od Vladimíra a Suzdala, ako to teraz rozumieme), do "nového Ríma" v Bosporu, do mesta Byzancia. V Rusku, v prvom hlavnom meste, zostali jeho vlastní vládcovia. Na začiatku vzťahy medzi tými, ktorí zostali a tými, ktorí odišli, boli pokojné. **Hlavné vojenské sily cisárstva sa predtým nachádzali v Rusku, známe ako Izrael**. Cár-Grad sa stal novým náboženským centrom ríše. Oblasť okolo neho bola označovaná ako **Judea**. To prevládalo približne 50-70 rokov. Čoskoro sa však objavil nový výskyt bez precedensu. Budeme o tom hovoriť neskôr.

Harmir

8. Florencia, rím, vatikán

Na konci veľkého slovanského dobývania štrnásteho storočia založili ruskí cári vládcovia svoju nadvládu nad západnou Európou. Obzvlášť Horda obsadila a osídlila Taliansko. Rusi robia z Florencie svoje hlavné mesto v Taliansku. Tak v prvej polovici XIV storočia v Taliansku sa objavujú **etruskí (Rusi)**. Okrem iného položili základy mestečka v talianskom **Lazio**, ktoré bude neskôr nazývané veľkým názvom **Rím**. Mimochodom sa predpokladá, že "názov nového mesta samotného -" Rím "- je v jeho pôvode Etruscan [106], str. 46. Tj. - Rusky.

V štrnástom storočí ešte v Taliansku neboli pápeži. Oni sa objavili oveľa neskôr, v polovici XV. storočia. Možno Ivan Kalita mal svoju operačnú centrálu na mieste budúceho talianskeho Ríma.

Keďže slovanské dobývanie XIV storočia sa odohrávalo už v epochee Kráľovského kresťanstva, vládcovia ríše boli zbožňovaní. Konkrétne, **Ivan Kalita (Khalif)**, známy ako legendárny **Pop Ivan** alebo prezident John, bol bohom cára. Vtedajší bohovia cárov boli zároveň najvyššími vládcami štátu a cirkvi. I.E. boli to KALIFÍ alebo POPES. Preto bolo kráľovské veliteľstvo okrem iného najvyššieho cirkevného významu. Ale keď ich cár opustil, štvrte by stratili svoj význam. Napriek tomu na mieste kráľovských štvrtí by sa zvyčajne objavili významné mestá, ktoré by boli hrdé na svoju históriu. Tak to bolo s talianskym Rímom.

Najskôr po dobývaní začiatkom štrnásteho storočia nebolo možné spochybniť Florence a budúci taliansky Rím. Malé mesto opustené čarom nemohlo konkurovať veľkému a bohatému kapitálu – Florencii.

Situácia sa zvrtla v polovici XV. storočia, keď **po páde Konštantínopolu v roku 1453** sa taliansky Rím stal útočiskom pre časť šľachtického konštantínopolského úteku, ktorý unikol osmanskému dobytiu. Bojari z bezprostredného Kráľovského sprievodu priniesli so sebou veľké bohatstvo a zložili si hlavu na chvíľu čakajúc na správny okamih, aby začali bojovať o stratenú svetovú nadvládu. Keďže potrebovali nejakú pravdepodobnú fasádu, pod ktorou by mohli existovať, zabavili vatikánsky biskupský výhľad a volali svojich vodcov pápežmi. Napriek tomu, až do polovice XVI. storočia boli títo pápeži čisto vojenskí ľudia. Mesto, kde sa usadili volali Rím, pretože ich starou vlasťou bol **Nový Rím** - Konštantínopol. Avšak opevnenie, ktoré postavili pre seba, nazvali starým menom mesta – **Vatikánom**.

Tak v polovici XV storočia začali nové dejiny talianskeho Ríma a Vatikánu. V XVI-XVII. pápeži prekonali opozíciu ostatných talianskych miest vrátane Florencie. Rím sa stal hlavným mestom Talianska.

S výstupom pápežov v XVI. storočí v Taliansku skončila etruská epocha a začala nová rímska epocha. Neskôr všetko bolo úmyselne prečasované (na papieri) do dávnej minulosti. Bolo to v XVI-XVII. na pápežskom súde kedy začala vznikať falošná verzia histórie [BAT]

Takže tam bolo niekoľko "základov Ríma" a všetci boli na rôznych miestach. Pripomíname, že **prvým** je založenie starého Ríma cca **X storočia v africkom Egypte v delte Níl**. **Druhý Rím** bol založený **v Bosporu okolo XI storočia**. **Tretie** rímske kráľovstvo Romulus a Remus (tj. Slávny "staroveký" Kráľovský Ríma, popísané Titusom Liviom) založil **Aeneas** a jeho potomkovia v Rusku-Horda XIII. storočia. **Taliansky Rím** bol založený okolo roku 1380.

Harmir

9. Cín, meď a brondz

Je dobre známe, že výroba cínu je zložitejšia ako výroba medi. Preto sa musí bronz, ako zliatina medi a cínu, objaviť neskôr ako vynález cínu. V histórii Scaligeriho je situácia úplne opačná. Spočiatku údajne existoval vynález z bronzu. Tak vznikol "bronzový vek". A údajne sa objavil neskôr cín, ktorý je omnoho zložitejší na výrobu. V histórii Scaligerov sa vyskytol rozpor. V dôsledku toho sa "starí" grécki hrdinovia navzájom stretávajú s bronzovými mečmi, ktorých výroba by vyžadovala "dosiaľ nevynalezený" cín. Súčasní chemici sú určite prekvapení týmito fantáziami od skaligériho a úprimne sa pokúšajú hádať dôvody takých zvláštností. V skutočnosti bronzové storočie spadá do epochy XIV-XVI., kedy bola už vynájdená výroba cínu. Určite, po medi [1v], č.1.

10. Prečo sa opakujúce sa mená objavujú na mape XIV-XVI

Mongolské dobívanie Eurázie prenieslo mnohé rusko-turecké a atmanské mená miest, riek a regiónov vo všetkých smeroch. Dobyvatelia by prišli do nevyvinutých krajín, usadili sa tam a často volajú nové miesta s tradičnými menami, na pamiatku vlasti, z ktorej odišli. Napríklad meno Horde, ktoré sa objavilo v Anglicku, v Španielsku a na mnohých miestach v západnej Európe, Ázii a Amerike, sa niekoľkokrát množilo. Názov **COSSACKS** sa taktiež znásobil, meniacimi sa na názvy rôznych regiónov oddelených od seba tisíckami kilometrov. Napríklad - v Španielsku a v Japonsku [4v]. Rovnako sa stalo aj meno Rus '(Rusko): objavili sa tu P-Rusko alebo Prusko, Perzský, Paríž a pod. Názvy TATARS a TIRKOMEN (TURKI) sa tiež rozšírili a zrodili meno frankov na západe, Turci v Ázii, a tiež také mená ako Thrace, Afrika atď. [CTKP]

Prirodzený prevod názvov na tratiach dobytia v 14. a 16. stor. neskôr sa prekrývajú v XVII-XVIII. s ďalším účinkom, čo tiež viedlo k šíreniu zemepisných názvov. Jedným z hlavných výsledkov, ktoré sme dosiahli, je to, že väčšina prežívajúcich starodávnych kroník je vrstvená, pretože v konečnej podobe boli vytvorené alebo upravené v XVII-XVIII. Pôvodná kronika by bola prekrytá duplikátmi, navyše niekedy - s chronologickým posunom. Výsledkom bolo predĺžená vrstva kroniky. Môže sa to opakovať niekoľkokrát. V dôsledku toho sa udalosti zdvojnásobili, geografia sa posunula, dátumy sa zmenili.

Niečo podobné sa deje v XVII-XVIII. so zemepisným opisom

- Prvými takými popismi neboli mapy v modernom zmysle tohto slova, ale len krátky ZOZNAM KRAJÍN A NÁRODOV.
- Neskôr boli mapy zobrazené vo forme kruhu rozdeleného do troch sektorov - Európy, Ázie a Afriky. Tieto časti boli definované formou kresťanského kríža v tvare T. V každom sektore boli uvedené príslušné krajiny a národy. Práve takto vyzerajú staré škandinávske mapy v geografických oblastiach [5v1], č.11.
- Pri vývoji navigácie, t.j. pozdĺž pobrežia, sa objavili mapy s hrubými obrysmi krajín. Prví navigátori, nútení udržať sa na pobreží, zobrazovali moria ako dlhé rieky. Preto bolo pre nich ťažké oceniť rozsah morí a oceánov kvôli nedostatku námorného kompasu [1v], č.5: 11.
- Iba neskôr, so začiatkom epochy Veľkých zemepisných objavov XV-XVI. C., s vynálezom kompasu vidíme, že krajiny a moria na mapách XVI-XVIII. začali získavať oveľa dôveryhodnejšie kontúry a geografické popisy sa stali podrobnejšími. V XIV-XVI. mnoho geografických názvov sa množilo, ktoré prenášali horskí dobyvatelia do rôznych oblastí sveta, ktoré ich kolonizovali.
- V XVII-XVIII. Sa začali vytvárať a prijímať nové scaligériho dejiny a "nová geografia". Keďže pôvodné geografické mapy mali vzhľad textov a zoznamov mien, nevyhnutne boli vystavené "skaligériho duplikácii", podobne ako kroniky.
- V XVII-XVIII. historici začali z kroník ničiť Veľkú ríšu. Okrem toho bolo mnoho cisárskych mien odstránených z máp a nahradených inými. Mohli byť tiež premiestnené. Vykonalo sa

Harmir

množstvo geografických presunov - premiestnení. **Napríklad bolo vyhlásené, že biblický Jeruzalem "bol vždy umiestnený" v dnešnej Palestíne**, no "nikdy sa nenachádzal" v Bosporu. Historikovia Romanovovcov začali tvrdiť, že história kroniky Veľkého Novgorodu sa rozvinula na bažinatých pustých brehoch rieky Volkhov, ale vôbec nie na brehoch rieky Volga, v slávnom Jaroslavl a okolo neho. A tak ďalej a tak ďalej.

Všetky činnosti týkajúce sa prepracovania geografických máp boli čisto kancelárskymi prácami, tj. boli vykonávané na papieri. Niektoré slávne "mongolské" mená boli uvedené na "stále prázdne" miesta na Zemi. Potom sa cisárske mená, ktoré tam preniesli, "prilepili" ku skutočným národom, ktorí tam žili, a zapustili ich vedomie, systému písania, geografie a vedy spolu s kúskami bývalých dejín Ruska-Horda a Atamania (Osmanská ríša), ktoré boli násilne zhabané a vysadené na nové miesta. Udalosti, ktoré sa napríklad konali v Rusku, boli presunuté - na papieri - na územie modernej Číny.

Misionári, už s mapami Skaligériho v ich rukách, prišli napríklad do Afriky alebo do Číny a oznámili svojim domorodcom, ako sa ich krajina a oni sami nazívali v "dávnych časoch". A tiež to, čo sa dopustili ich predkovia. Spočiatku domorodci boli zmätení a pokrčili ramenami, ale potom pokojne súhlasili.

Zemepisné názvy rôznych regiónov "mongolskej" ríše sa najprv začali potulovať po papieri a neskôr po celom svete. Tento proces bol uzavretý až v XVIII-XIX.

11. Hádanka etruskov

Pozrime sa podrobnejšie na históriu Etruscov. Pre pripomenutie, v XIII. storočí sa koná trójska vojna, v dôsledku ktorej GOTHS - TATARS - TARQUINII - "MONGOLY" - RUSSIANS - obsadia Czar-Grad. Po chvíli "MONGOLS" = VEĽKÉ ONES, aká Tarquinii = Tatarskí Khani napadajú Západ. Toto je na samom začiatku štrnásteho storočia.

Konkrétne kolonizujú Taliansko a sú pevne usídlení vo Florencii. Na konci 14. storočia Etrusci (Rusi) položili základ malého opevnenia a nazvali ho Rím. Slovo RÍM by mohlo pochádzať z ruského slova **RAMO** = rameno, rameno, časť ruky až po lakte. V množnom čísle je RAMENA, v ruštine. Toto je stará forma. Preto slovo **RAMA** (čo znamená "rám" v ruštine), ako priestor obmedzený niečím. Z tohto miesta pochádza aj ruské slovo **ARMIYA** (ARMY) a anglický **ARMOR**. Taktiež mohla prísť odtiaľ aj grécka ROMEA. Súčasné presvedčenie, že RÍM je "staré", čisto latinské slovo, je dôsledkom nepresnej chronológie.

Názov Rím bol tiež považovaný za odkaz na celý štát (označenie štátu ako celku). Latina používa slovo **Urbis** = mesto pre Rím a **Orbis** - svet, vesmír. Zodpovedajúce ruské slovo je **MIR** (čo znamená WORLD v ruštine). Mnohokrát sme narazili na spätné čítanie mien vo viacjazyčných kronikách. Napríklad Arabi a Židia čítajú sprava doľava; Európania čítajú zľava doprava. Preto by sa slová MIR (WORLD v ruštine) a RIM (RÍM v ruštine) mohli premeniť na iné, keď ich čítajú národy rôznych národností. Takže MONGOLSKÝ SVET sa zmení na Veľký Rím a naopak.

V histórii skaligériho sú ešte nevyriešené hádanky. Menovite - ETRUSCA. Ľudia, ktorí sa údajne ešte pred založením Ríma v VIII. storočí pred naším letopočtom objavili v Taliansku, vytvorili tam nádhernú kultúru a potom tajomne zmizli a zanechali mnoho artefaktov pokrytých nepochopiteľnými spismi, ktoré sú nerozlúštené mnohým generáciám vedcov cez ich úsilie.

V našom koncepte sa rieši "hádanka Etruscov". Ukazuje sa, že v 19. storočí navrhli riešenia vedci A.D.Chertkov a F.Volansky. Objavili spôsob dekódovania a čítania etruských nápisov. Podľa nich

Narmir

boli tieto nápisy slávske. Preto boli ETRUSKÁNi SLÁVI. Zistilo sa, prečo Etruskania nazývali "Rasennou", tj. Rasensov, Rusi [106], str. 72.

Riešenie etruskej hádanky, ktoré predložili títo vedci, napriek nespornej interpretácii aspoň niekoľkých etruskanských textov, však úplne odporovalo duchu skaligériho histórie. To stačilo na to, aby sa podkopali dôvera Chertkov a F. Volansky, že nikto nemôže napadnúť ich teóriu. Zdá sa, že nie je nič, s čím by sa mohli obhajovať - ako A.D. Chertkov a F.Volansky v skutočnosti úspešne prečítali mnohé etruské nápisy. Až do dnešných dní, viac ako sto rokov, Etruscologists mlčali o zisteniach týchto vedcov.

Navyše, pravdepodobne nebudú môcť nájsť iné spôsoby, ako sa postaviť proti A.D. Chertkovovi a F. Volanskymu, niektorí ľudia sa ich úmyselne vysmievali tým, že seriózne publikovali "výskum" s údajne podobným, ale zjavne bezvýznamným "dekódovaním" (napríklad S. Grinevich, V.A. Chudinov). Nahradenie argumentov oponentov inými bezvýznamnými argumentmi je nečestné, ale bohužiaľ prevládajúci spôsob "vedeckej vojny".

Táto pozícia je pochopiteľná. Na jednej strane, akú odpoveď môžeme mať, ak veľa etruských nápisov skutočne - ako nám ukážu A.D. Chertkov a F. Volansky - možno čítať a chápať na základe používania slovanských jazykov. Nemôžete skutočne povedať, že "je to náhoda". Na druhej strane s tým nemožno súhlasiť. Keby Et-ruscani boli Slovanmi, ako to okamžite nasleduje, že museli byť ruskí!

Čo teda znamená? - Mohlo by to byť, že Rusi založili taliansku Etruriu? - "centrum najstaršej civilizácie v Taliansku a večnú patrónku a ochrancu náboženstiev" - podľa kardinála Egidia da Viterba [106], str.

Tak čo potom? - Rusi žili v Taliansku pred založením Ríma. V histórii skaligériho by to bolo nepredstaviteľné. Ale v novej chronológii sú odstránené všetky prekážky prijímania výsledkov A.D. Chertkova a F. Volanskyho. Navyše, bolo by extrémne zvláštne, keby rusko-turecké dobytie nezanechalo stopy v Taliansku v štrnástom a šestnástom storočí. Rovnako ako Et-ruscan 'Mongols' = Mighty, ktorý tam prišiel v XIII-XIV storočí, pred založením talianskeho Ríma v XIV-XV.

Niektorí vedci sa pokúšajú pochopiť zjavné stopy širokého šírenia starých slovanských objektov a nápisov, ktoré sa nachádzajú po celej krajine Eurázie, a robia všetko pre to, aby našli miesto v scaligeriho chronológii, kde by mohli vkladať celý tento plodný slovanský materiál. Ale keďže všetky stredoveké boli "plné", musia ísť do vzdialenej minulosti a prísť s teóriami určitých "najstarších" protoslovanských ľudí. Podľa nášho názoru sa všetky takéto zistenia netýkajú protoslavov (ktorí v určitom čase existovali, ale o ktorých dnes nič nevieme), ale na stredovekých Slovanoch. Práve oni, ktorí v štrnástom storočí dobyli Euráziu a severnú Afriku a v XV storočí aj Ameriku.

Po prvýkrát bola teória etruského jazyka slovanská vyjadrená nie Chertkovom, ale talianskym vedcom etruským učencom Sebastianom Ciampim, s ktorým sa Chertkov osobne oboznámil. Bol to Ciampi, ktorému môžeme pripísať myšlienku, že etruskí boli slovanskými. Nespĺňa sa však s akýmkoľvek súhlasom vo vedeckej komunite a nesledoval svoj výskum. Chertkov rozvinul Ciampiho teóriu, vedecky otestoval a dal konečný dôkaz, že jazyk etruscanov je skutočne slovanský [5v2].

Chcel by som vás upozorniť na zaujímavý fakt. Tu je napríklad jeden z nápisov Et-ruscan, ktorý citoval Volánsky [5v2], č.3. Ako sa "Etruskí špecialisti" dokázali vyhnúť čítaniu tohto nápisu ?! Bolo to písané s pravidelnými písmenami slávov. A navyše zľava doprava. Aké ťažkosti by im

Harmir

mohli zabrániť čítať tento text? Myslíme si, že vysvetlenie je nasledovné. Vedome to nechceli. Ale prečo? Tu je odpoveď.

Na západe všetky stopy faktu, že veľké dobytie XIV storočia a dobytie XV-XVI. boli v skutočnosti slovanské a rusko-turecké, boli zničené. Po reformácii sa v XVII-XVIII. objavila nespomínaná blokáda na akúkoľvek zmienku o bývalej ruskej prítomnosti v západnej Európe. Objavil svoj výraz najmä vo virtuálnom zákaze, aby sa dokonca snažil používať akékoľvek slovanské jazyky na čítanie takzvaných "nečitateľných" nápisov zo západnej Európy.

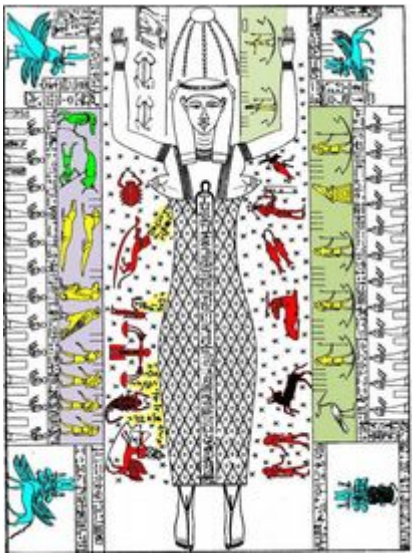
Nové vnímanie histórie Et-ruscan vedie k novému prístupu k starovekom ruským dejinám XIV-XVI. Od XVI. storočia malo vytvoriť dojem, že ruská kultúra pred XVII. storočím bola veľmi nízka v porovnaní so západoeurópskou kultúrou. A po 17. storočí ešte viac. Takže bez toho, aby sme sa pokúšali dotknúť sa všetkých aspektov etruskanského života, tj. života rusov a tureckých v západnej Európe, uvidíme, čo Et-ruscans dosiahli v umení, medicíne atď. A ako to urobili , Je zrejmé, že dokázali urobiť veľa. Tu sú napríklad slová "starého" Diodora Siculusa (pravdepodobne autor XVI.-XVII.), ktorý nás informuje o vysokých úspechoch Etruscov vo vede, kultúre a vojenskom umení. Mnohí "starí" autori nám o tom hovoria.

"Etrusci", pozoruhodní pre svoju energiu z nepamäti, dobyli rozsiahle územie a založili veľa miest. Vytvorili mocnú flotilu a už dlho boli majstrami morí ... zlepšili reguláciu armády ... Zaviedli písanie, horlivo študovali vedu božstiev a zvládli pozorovanie osvietenia. Preto nás doteraz inšpirovali úctu ... "Diodorus Siculus. XIV, 113. Citovať podľa [574], zadný obal.

12. Antický Egypt

Dekódovali sme niekoľko dátumov zaznamenaných na zverokruhu starovekého Egypta. Dosiahla sa pomocou radikálne novej metódy úplného dekódovania zverokruhov, ktoré vyvinuli A.T. Fomenko a G.V. Nosovskiy [HXE] [3v2].

Vďaka zdrojom, ktoré máme k dispozícii prvýkrát a obrovským počítačovým astronomickým výpočtom, bolo možné určiť desiatky dátumov zaznamenaných na starých zverokruhu. Všetky tieto dátumy spadli do tej istej epochy - nie skôr ako XI storočie. Novo objavené astronomické poznatky sa ukázali ako jedinečné pre väčšinu egyptských zverokruhov. Úplné dekódovanie horoskopov na egyptských zverokruhoch, ktoré určili A.T. Fomenko a G.V. Nosovskij, zahŕňalo čiastočné dekódovanie N.A. Morozova a T.N. Fomenka, ktoré bolo navrhnuté skôr. V niektorých detailoch sa však od nich líši.

Na základe prijatého datovania môžeme tvrdiť, že "faraónove" dejiny Egypta sa v žiadnom prípade neprejavili počas státisícov a tisíc rokov pred naším letopočtom, ako sa to bežne myslí, ale v epoche XI-XVI. AD.

Dátumy na egyptských drevených rakvách-sarkofágoch sú zaujímavé. Nachádzajú sa v ilustrovaných knihách o starovekom Egypte a sú považované za "veľmi staré". Teraz však v niektorých prípadoch bolo možné presne určiť ich skutočný vek. Faktom je, že na rakve sú niekedy znázornené zverokruhy s dátumom smrti v nich zakódovaným. Napríklad dekódovanie jedného z nich - **Bruggský zverokruh** - nám dal v polovici XIX storočia! Inými slovami, "starí" Egypťania (aka, prípadne mamelukovia) dokonca pred 150 rokmi robili takéto rakvy a pochovávali v nich mŕtvych. A teraz sú vystavené v mnohých

Harmir

múzeách ako údajné artefakty "najstaršej" histórie. Dovoľte nám upriamiť pozornosť na dejiny Egypta podrobnejšie.

- História, ak sa Egypt postupne vymaní z nejasnosti len od XI-XII.
- Egyptskej histórie od XI do XIII. je v dokumentoch, ktoré dnes pretrvávajú, veľmi málo.
- História Starého Ruska a dejiny afrického Egypta sú úzko prepojené. Písomná a archeologická história afrického "starého" Egypta, ktorú dnes poznáme, je v podstate jeho história ako súčasť Horde ríše XIV-XVI.
  Určite by sme nemali myslieť, že "mongoli" = mocní, ktorí vtrhli do Egypta v štrnástom storočí, opustili rusko-turecký ľud v neskorších storočiach nezmenený. Usadili sa v krajinách strednej a severnej Afriky, zmiešali sa s miestnym obyvateľstvom a čoskoro zabudli na svoj pôvod. Ale významne prispeli k histórii a kultúre Egypta.
- Slávnych 30 dynastií egyptských faraónov je celkovo fantómovými odrazmi dynastie cár-khanov z XIII-XVI.
- "Starí" faraóni Egypta boli rusko-turecký czars-khans Ruska-Horde a Atamania (Osmanská ríša). Ovládali ríšu. Počas svojho života sa zriedka objavili v africkom Egypte. Po smrti však boli bezpochybne prinášaní na pohreb na centrálnom "mongolskom" cintoríne. Najmä do Gízy a Luxoru.
- Egyptská krajina popísaná v Biblii je Rusko-Horda XIV-XVI. [6v1], č.4.
- Čas od prvej polovice 14. storočia až do konca XVI. storočia najviac prispel k dejinám "starovekého" Egypta. Boli tu mnohé zamerané slávne egyptské udalosti. V tejto súvislosti nie je egyptská história výnimkou. V dokumentoch, ktoré dnes prežívajú históriu ostatných regiónov epochy XIV-XVI. vážne prevažuje históriu predchádzajúcich epoch.
  Toto je epocha Veľkej ríše. **Dobívanie XIV storočia sa odráža v dejinách starovekého Egypta ako tzv. 14. dynastia faraónov - Hyksos (Mamelukovia)**. Egyptológovia ich nesprávne datovali do rokov 1786-1570 pred naším letopočtom. Mimochodom, s pozoruhodnou presnosťou - presne, presne povedané, do jedného roka!
  Mamelukovia tvorili exkluzívnu vojenskú kastu v Egypte, podobne ako samuraji v Japonsku. Zriedka sa miešali so zvyškom obyvateľstva a boli kozák-horda vládcami ríše. Strážili centrálny cisársky cintorín a dohliadali na výstavbu pohrebných komplexov. Spoločenská trieda Mamelukov bola zničená v 19. storočí po Napoleonovi. Neskôr sa vláda v Egypte preniesla na Európanov. Miestne obyvateľstvo bolo indoktrinované s presvedčením, že ich bývalí vládcovia, Mamelukovia boli zlí.
  Udalosti po "mongolskom" dobytí XIV. storočia sa datujú do 18. dynastie faraónov. Egyptológovia nesprávne datujú do rokov 1570-1342 pred naším letopočtom.
- Časové obdobie od konca XVI storočia až do roku 1798. Najprv - rozhodnutie Atamanov (Ottomanov) až do roku 1585, po ktorom nasledovala druhá dynastia Mamelukov. Uzavrie sa s napoleonskou inváziou do Egypta v roku 1798.
- Egypt bol náboženským a kultúrnym centrom Ríma XI-XIII. storočia a potom "Mongolskej" ríše XIV-XVI. Tu boli napísané kroniky vrátane tých, ktoré sa nachádzajú na kamenných pamiatkach, ktoré nepopisujú samotný africký Egypt ako taký, ale celú Veľkú ríšu rozšírenú na obrovských územiach. Celú cestu na Ďaleký východ a Ameriku. V žiadnom prípade nie sú všetky hieroglyfické texty "starého" Egypta čítané a preložené dodnes [4v2], č.8: 3.

Afro-egyptskí kňazi zaznamenali skutky vzdialených hordských cárov a osmanských sultánov. Neskôr po vytvorení scaligériho histórie šikovne deklarovalo, že egyptské kroniky výlučne opisujú africký Egypt a jeho okolie. Týmto sa historikom XVII-XIX. výrazne znížil skutočný rozsah "egyptských" udalostí. História celej obrovskej "mongolskej" ríše bola vytlačená do malej územnej veľkosti, "vysadená" do Afriky a poslaná späť do vzdialenej minulosti. Pretože to nezapadalo do výplodu skaligériho mýtu.

Sarmir

V dejinách Egypta je veľa hádaniek. Teraz zmiznú. Je zrejmé, že starý Egypt, ako v skutočnosti aj ostatné staroveké civilizácie, je len pár stoviek rokov pred nami. V epoch XIV-XVI. Egypt bol len malou časťou Veľkej ríše, hoci je možné, že to bol Egypt, ktorý bol rodičom svojej cárskej dynastie. Tu sa nachádzala nekropola kráľovskej rodiny. To je práve dôvod, prečo takmer všetky staroveké egyptské nápisy opisujú výlučne pohrebné obrady. Egyptskému obyvateľstvu bola pridelená úloha robotníkov a opatrovníkov tohto cintorína. Cári a faraóni v Egypte nežili. Prišli sem posmrtne.

Egypťania postavili a zdobili kráľovské hroby, chrámy a iné pohrebné stavby. Toto všetko sa uskutočňovalo nie miestnymi prostriedkami, ale na základe zdrojov celého impéria.

Podľa niektorých vedcov bola impozantná Veľká sfinga, ktorá sa nachádza blízko pyramíd, "predstavovala štyri prvky vo forme býka, orla, leva a človeka". Pozri [5v2], č.6. Veľká sfinga je považovaná za najstaršiu štruktúru v Egypte. Stavitelia postavili obrovskú skalu a zakryli ju ... s kamennými blokmi, aby získali podobu Sfingy. Ale symboly býka, orla, leva a človeka sú považované za symboly evanjelistov [936], v.1, str.513.

Ukazuje sa, že Veľká Sfinga v Gíze jednoducho kombinuje tieto kresťanské symboly do jednej monumentálnej sochy. Takže čo je tento symbol? Je to veľmi známy kresťanský cherubín. Je to ten, kto má štyri tváre leva, muža, orla a býka. To nám hovoria cirkevné legendy [5v2], č.6. Preto je KRESŤANSKÝ SYMBOL - CHERUBÍN, ktorý dohliada na oblasť pyramíd v Gíze. Neďaleko od neho sa nachádzajú početné iné cherubínove sfingy. Vytvárajú údolie sfíng.

Cirkassiáni, tj. Kozáci, Mamelukovia, ktorí prevzali moc v Egypte údajne v polovici XIII. storočia, sú tie slávne **Hyksos** z "starovekej" egyptskej histórie. Invázia Hyksos je jedným z odrazov "mongolskej" invázie štrnásteho storočia. Práve v tom čase bola Veľká Sfinga postavená Hyksos-kozákmi v kresťanskej Gíze, tj. Kozackej pyramídy v Gíze ako cherubínsky symbol. Tu sa objavil centrálny pohrebný komplex celej "mongolskej" ríše.

13. Pyramídy a pohrebné mohyly

Veľká pyramída bola postavená nie skôr ako XIV storočie, v dobe Veľkej ríše. Prežijú informácie o jednom z vládcov, ktorí postavili Veľkú pyramídu. Je to **Khufu** alebo Kun-Aten.

Herodotus nám hovorí, že pri konštrukcii Veľkej pyramídy boli použité ŽELEZNÉ NÁSTROJE [163], s. 119, kniha II Euterpe, odsek 125. Pre XIV-XV. nie je to vôbec prekvapujúce, ale absolútne typické. Je zrejmé, prečo sa v murive Khufu Pyramidy [1v], č.1 nachádzal aj oceľový sekáč.

Egyptské pyramídy sú len jednou z foriem scytských kopcov. V modernej egyptológii "otázka o pôvode slova" pyramída "zostáva nevyriešená. Mnohí ľudia si myslia ... že slovo "PYRAMID" pochádza z gréckeho PYRAMISu (od PYROS), čo znamená "SLADKÝ KOLÁČIK Z MEDU A PŠENICE". Tento koláč mal tvar kužeľa a grécki pútnici ho porovnávali s pyramídou "[464], str.

V súčasnosti existuje aj známy kresťanský pravoslávny symbol **PASKHA** (veľkonočný koláč). Má tvar PYRAMÍD, na bokoch ktorého sú zvyčajne zobrazené vajce a niektoré kroky, cyrilské písmená XB = Kristus je vzkriesený, tj. symboly Kristovho vzkriesenia. Dnes je veľkonočný koláč vyrobený z tvarohu, ale skôr ho bolo možné vyrobiť ako koláč, tj. - pečený.

Je možné, že egyptské pyramídy sú zobrazením kresťanského veľkonočného tortu. A dnes na okrajoch "veľkonočnej" tortovej pyramídy sú zobrazené kresťanské symboly. Čo bolo vytesané na gigantických kameňoch hranice egyptských pyramíd? Neboli to tie veľké symboly? Po náboženskej schizme XVII. storočia boli všetky také kresťanské obrazy vymazané.

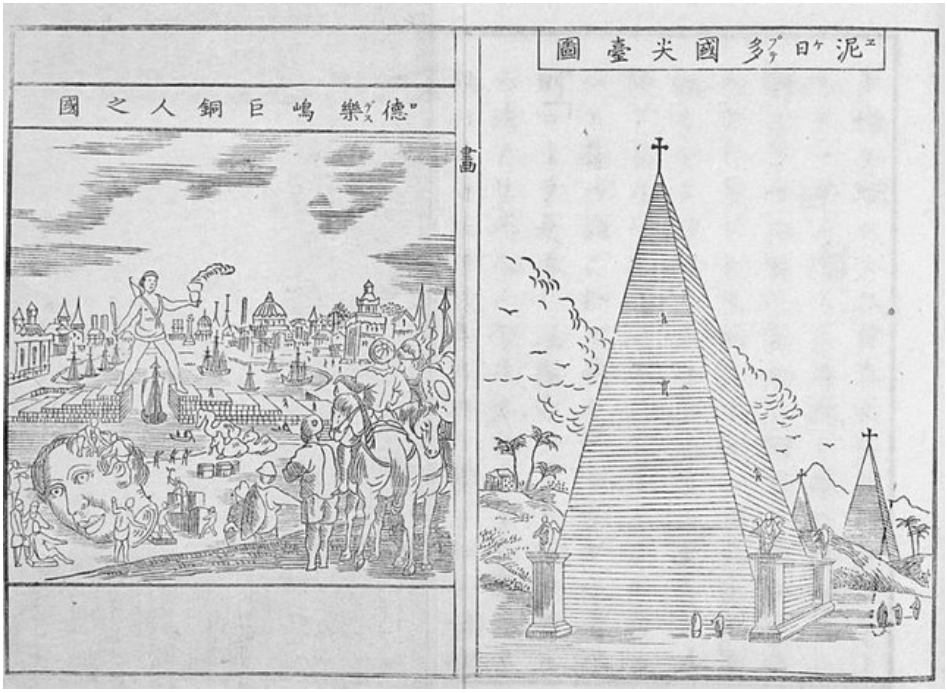
Harmir

Náš nápad je priamo podporovaný "starými" egyptskými zvykmi a obrazmi. V "starovekom" Egypte sa nachádzali široko rozostavené pyramídy (množná pyramída) - malé pyramídy sa menili vo veľkosti od niekoľkých centimetrov do niekoľkých desiatok centimetrov. Boli použité na zdobenie budov. Pripravili slávnostné jedlá na dovolenku vo forme malých pyramíd. Pyramídy "boli často namaľované nabielo" [1360], str. 44. Okrem toho: "Pyramídy vyrobené z kameňa boli považované za objekty, v ktorých žil "BOH SLANKO"[1360], s. Ale bol to Kristus, ktorý bol nazývaný Slnkom! Takže tu sa hovorí prakticky priamo, že "starí" Egypťania robili pyramídové veľkonočné koláče (veľkonočné pyramídy) na počesť Krista.

Veľké pyramídy prirodzene zapadajú do epochy monumentálnych stavieb, ktoré kvitnú v štrnástom až šestnástom storočí. v celej Ríši. Sú to:

1. Veľký čínsky múr,
2. nádherné katedrály západnej Európy,
3. nepoškvrnené Kremliny a opevnenia v Rusku-Horde,
4. masívna Hagia Sophia v Istanbule, aka (podľa našej rekonštrukcie) Chrám Šalamúna v Jeruzaleme = Czar-Grad,
5. Veľká sfinga,
6. Veľké pyramídy a chrámy Egypta.
7. Veľké pyramídy a chrámy strednej Ameriky, predovšetkým Mexiko,
8. gigantické stavby Baalbecku (Libanon).

Obrázok 28 zobrazuje zaujímavý obraz (zo starej japonskej knihy) pyramíd s krížikmi na vrchole a sochami anjelov na boku.

Je pravdepodobné, že tri egyptské pyramídy zobrazovali kresťanskú Najsvätejšiu Trojicu. Je možné, že práve preto jedna z troch pyramíd - **Pyramída Khufu = Got** - je oveľa väčšia ako ostatné dve. Predstavoval Otca. Pharaoh Khufu = "Staroveké časy" sa nazývajú **SAOFIS** [5v2], č.7. Mohla by to byť - skreslenie **ZEBAOTH** = Otca? Veľká pyramída a Veľká sfinga pred ňou boli postavené pravdepodobne ako symbol Božieho "najlepších" cherubínov.

Alternatívne by mohlo existovať aj ďalšie vysvetlenie. Veľká pyramída symbolizovala Boží hrob, tj. Kristovu rakvu. Kolosálna škála pomníku zdôrazňovala silu Hordej ríše, ktorá ho vytvorila. Toto by mohlo byť len v moci bohatého štátu. Iba bohatý štát si mohol dovoliť urobiť niečo také.

Tri veľké pyramídy sa ťažko používali na pohreby. Na sarkofágu nie sú žiadne nápisy ani obrázky na veľkej pyramíde **Cheops**. Pravdepodobne sa podobá truhlice s pokladom. Takéto "truhly" tam mohli byť už skôr. Tu bola zachovaná časť pokladnice ríše ako "**núdzový rezervný fond**". Priechod vnútri komory bol pokrytý obrovskou kamennou doskou, ktorá bola podopieraná zospodu. Potom,

Harmir

čo obsluhujúci ľudia odišli z komory, podložka bola vykopnutá, kamenná doska rozdrviť kamenné bežce a zavalila komoru. O niečo neskôr sa otvorila a poklady boli odobraté. Staré texty hovoria úplne správne, že údajne vnútri pyramídy bola objavený nádrž razených zlatých mincí; bolo tam asi 1000 denárov, každý vážiaci uncu. **Al Mamoun** obdivoval čistotu tohto zlata. Al Mamoun ho nariadil preniesť (bazén, - poznámka autora) do jeho pokladnice [464], s.39.

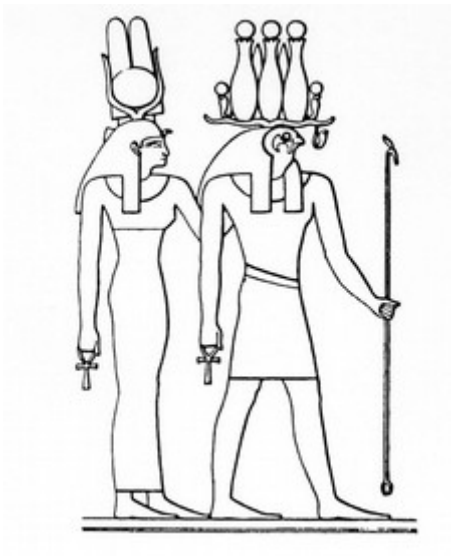
Všeobecne sa predpokladá, že egyptské pyramídy sú niečo jedinečné. Domnienka, že prinajmenšom neexistujú žiadne pyramídy a nikdy neboli žiadne, ani v Európe, ani v Ázii. Ale nie je to tak! Pyramídy sú dobre známe v Eurázii, najmä v Rusku. **SÚ - KURGANS**. Okrem toho je zrejmé, že nie sú to pyramídy, ktoré predchádzali kopcu, ale naopak. Veľké egyptské pyramídy sú v istom zmysle vrcholom architektúry kopcov.

Je nesprávne si myslieť, že by mohli byť vždy hromadami hrobov. Hromady boli tiež používané ako občianske budovy. Napríklad - boli použité ako kostoly. Obrovský '**Tsarsky Kurgan**' (kráľovská pahorkatina) neďaleko od mesta Kerch na Kryme, v strednom veku bol kresťanský kostol. Je to všeobecne známy fakt, vysvetlenie ktorého je uvedené na znamení pri vstupe do kopca [5v2], č.7.

Tsarsky Kurgan je postavený ako kresťanský kostol. K dispozícii je oltár s nádhernou akustikou, svätými dverami a modlitbami pre zhromaždenie. Tri kroky vedú k pavilónu, k oltáru, ako je vhodné pre kresťanskú cirkev.

Štruktúra Kurganu bola navyše rozdelená do podoby kostola Z VÝSTAVY. Je nemožné ho znovu vybudovať bez toho, aby sa zničil celý kurgan. Znamená to, že tu nehovoríme s pohrebiskom, ktoré bolo okradnuté a neskôr upravené ako kostol, ale s pôvodnou kresťanskou cirkvou. Kurgan alebo pyramída je kamenná stavba postavená bez akéhokoľvek záväzného riešenia. Aby sa chránil pred dažďom prenikajúcim takýto dom-kurgan, bol zakrytý pôdou. Hlavný rozdiel medzi egyptskými pyramídami a kurganmi je len v tom, že nie sú pokryté pôdou. To však možno vysvetliť konkrétnymi kvalitami podnebia v Egypte. Sotva tam prší.

14. EGYPT - Kraj krížov

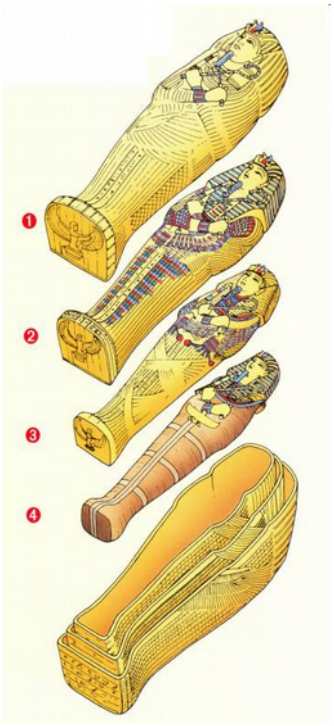

Myšlienka, že náboženstvo "starého" Egypta nie je spojené s kresťanstvom bola presadená. Avšak, keď sa oslobodí od záchytov scaligériho chronológie, vznikne iný obraz. Napríklad "staroveký" Egypt je považovaný za klasickú "krajinu kríža". Mnohé egyptské božstvá vyobrazené na kresbách a basreliéfy držia v rukách stredoveký symbol (**anagram**) Krista - kríž so slučkou (**Ankh** kríž). Napríklad bohovia **Re-Herakhte**, obr.29, bohyňa vlhkosti **Tefnut**, posvätní levi Shu a Tefnut atď.

[2v1], č.1. Na chrbte trónov oboch egyptských sôch, známych dnes ako **Colossi z Memnonu**, prežívajú obrovské široké pravoslávne kríže, obr.30 [5v2], č.7. Tu je ďalší príklad impozantnej "starobylej" egyptskej plastiky faraóna, na zadnej strane trónu, z ktorej je vytesaný pravoslávny kresťanský kríž, obr.31. Nemohlo to byť inak, pretože Egypt faraónov bol kresťanskou krajinou v ére XIII-XVI.

Podobný kresťanský kríž možno často vidieť v "starovekej" Indii, Mesopotámii a Perzii. Existuje jednoduché vysvetlenie. V celej "mongolskej" ríši v XIII-XVI. kresťanstvo bolo štátnym náboženstvom. Najprv - kráľovské kresťanstvo a potom - apoštolské kresťanstvo. Preto ľudia uctievali Krista a používali kríž a ostatné kresťanské symboly v náboženskej symbolike.

15. Sarkofágy a ruské hračky

Vieme, že egyptské sarkofágy s múmiami sú pozoruhodne usporiadané. Rakve sú uzavreté navzájom v poradí klesajúcej veľkosti. Iba posledná obsahovala samotnú múmiu. Každá rakva predstavovala DUTÚ POSTAVU OSOBY - s tvárou, šatmi a šatkou a zobrazením symbolov autority. Napríklad schéma sarkofágu Tutanchamona, viď obr.32.

Pripomína vám niečo známe? Samozrejme, slávne ruské bábiky (**matryoshka**)! Niekoľko prekladaných dutých figúr, ktoré sa navzájom podobajú, sa postupne zmenšuje, iba posledné je pevné. Každý z nich je maľovaný a predstavuje osobu. Pokiaľ vieme, tento symbol - bábika - existoval iba v Rusku. A ako vidíme, aj v "starom" Egypte!

Je pravdepodobné, že v ruskom ľudovom umení prežije spomienka na starodávne rusko-hordovské CUSTOM - pochovávanie rodákov v rakve - matryoshka. Hordskí rodáci a sultáni atamani (turecký) z XIV-XVI. boli pochovaní na cisárskom cintoríne v africkom Egypte podľa ruskej tradície.

Predtým, pred Romanovcami, v Rusku prevládali kresťanské pohrebné metódy, čo bolo z modernej perspektívy nezvyčajné. Najmä ANTHROPOMORPHIC SARCOPHAGI, t.j. hrobky vyrobené vo forme ľudského tela [5v2], č.7. Rovnako ako v "starovekom" Egypte! Tieto zvyky boli obzvlášť významné v Rusku Vladimir a Suzdal.

Niektorí vedci poukazujú na koreláciu medzi týmito ruskými hrobmi, byzantskými a "starými" egyptskými hrobkami, ale predpokladajú, že ruské antropomorfické sarkofágy boli prijaté od egyptských. Avšak s najväčšou pravdepodobnosťou to bolo naopak, takýto typ sarkofágu prišiel do "starého" Egypta z Vladimíra a Suzdala v Rusku spolu s "mongolským" dobytím štrnásteho storočia.

Antropomorfné sarkofágy sa neustále nachádzajú v Moskve počas vykopávok. Napríklad v bývalom **Bogoyavlenskom** kláštore (kláštor Epiphany) v blízkosti Kremľa [62], s. 79. Tieto ruské sarkofágy sa vyrábajú vo forme ľudského tela s hlavou a ramenami.

V Kremeľskej Arckhangelskej katedrále boli aspoň niektoré hroby ruských kniežat (pravdepodobne symbolické) vyrobené nasledovne: drevená rakva bola uzavretá vnútri kamenného sarkofágu. Takto sa v Rusku nepochybne robili pohreby podobné "matryoske". Dnešné ruské bábkové upomienky pripomínajú tento zvyk z našej dávnej minulosti. V [4v2], č.2: 6, sme ukázali, že medzi rokom 1632

Harmir

a 1636 Romanovci reformovali Cirkev, najmä dramaticky zmenili pohrebné zvyky v Rusku. Potom vlna Romanovcov pogromov prechádzala ruskými cintorínmi.

V novej chronológii sa dejiny starovekého Egypta XI. - XVI. ako predtým nachádzajú na mieste tých najstarších. Ale niektoré "najstaršie" zvyky prežili až do polovice 19. storočia.

16. TUTANKHAMUN a CZAREVICH DMITRY.

Volaním mladého faraóna Tutanchamon, sa spoliehame na čítanie hieroglyfov, s ktorými je tak nazvaný v jeho hrobe a možno aj v niektorých textoch. V skutočnosti s najväčšou pravdepodobnosťou mal iný názov. Kráľovský cintorín Hordeskej ríše sa nachádzal v Egypte. V dôsledku toho **bol Tutankhamun jedným z cárovičov** (princov). Pripomeňme si, že zomrel veľmi mladý [1366], str. 24, 117.

Je ťažké povedať, kto vlastne bol Tutanchamon. Avšak skutočnosť, že bol DIEŤA a na páse jeho múmie boli pripojené DAGGERS (s najväčšou pravdepodobnosťou na nich bola osobitná dôležitosť), naznačuje, že Tutanchamon je cisarovič Dmitrij. Dmitrij zomrel na konci XVI. storočia v meste Uglich, údajne sa náhodou zapichol dýkou pri hraní hry. Toto je jedna verzia príbehu.

V tejto súvislosti nadobúda osobitný tón nasledujúci fakt. Na ľavej strane mumie Tutanchamonovej sa objavil rez v nezvyčajnom mieste. Odborníci sa domnievajú, že ide o balzamovacie rezanie, pričom uznáva jeho "nezvyčajné" umiestnenie [1366], s. Je však celkom možné, že pri takomto nezvyčajnom mieste sa nezjavilo zníženie počas procesu balzamovania, ale zatiaľ čo bol ešte stále živý. Mohol by to byť smrteľný rez nožom, s ktorým Czevari Dmitriho "bodol" sám? Preto sa táto rana mohla použiť počas balzamovania. Ďalej bola v lebke Tutanchamona vložená trieska, o ktorej sa hovorí, že je možnou príčinou jeho smrti [1366], str. Tu je názor lekárov: "Skutočnosť, že bol zavraždený cár (Tutankhamun - autorská poznámka), sa zdá byť čoraz pravdepodobnejší" [1366], str. Pozri [5v2], č.7.

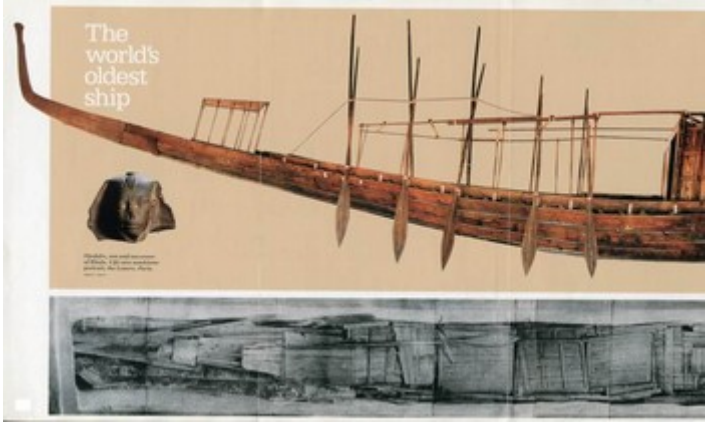
Na múmie Tutanchamona boli zistené dve dýky - jedno železné a druhé - zlaté. Je možné, že ich trúchliaci príbuzní ich tam umiestnili ako znak cároviča Dmitriho, ktorý bol zavraždený ranami viacerých nožov alebo dýkov. "Klasickí autori" Suetonius a Flavius píšu o niekoľkých mečoch, keď nám hovorili o **Caligulovi** = **Czarevich Dmitry** [РИ]. Prvý rukopis dnes pretrváva, že príbuzní zavraždeného careviča Dmitriho v skutočnosti dali na neho "nôž" vraha: "Tam (v cirkvi - poznámka autora) stále zostalo Dmitrijovo telo sfarbené krvou a na vrchole TELA - NÁSTROJ VRAHA ... keď videl túto anjelskú pokojnú tvár, krv a Nôž, sa otriasol '[362], v.10, č.2, stĺpec 80. Tak to bolo tak - s dýkou (alebo dva) na jeho tele bol pochovaný **Dmitrij-Tutankhamun-Caligula**.

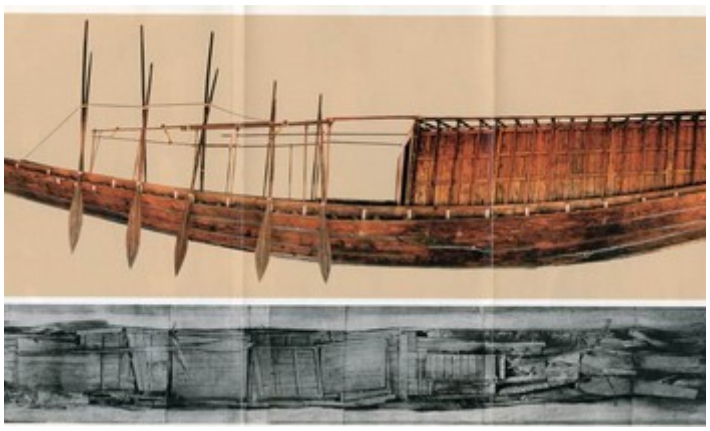
Na záver je pravdepodobné, že od vzdialeného XVI. storočia pôvodná múmia cára Dmitrija, starého cisára Gaius Caligula, aka mladého faraóna Tutanchamona, pretrváva dodnes. Ale 'czarevich Dmitrij hrobka', ktorá sa dnes nachádza v katedrále archanjela v moskovskom Kremľu, je len symbolická.

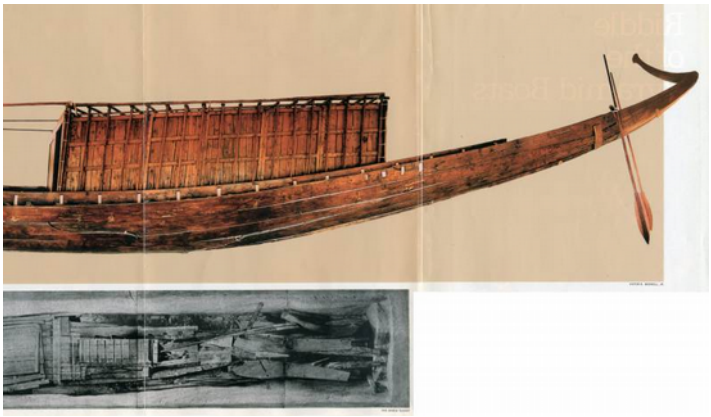
17. Faraónske lode - strugy

"Faraónmi Egypta" boli czars-khans z Veľkej ríše. V žiadnom prípade nežili na území súčasného Egypta, ale ďaleko od Afriky. Potom, čo zomreli, ich telá boli zabalzamované a prepravované do Afriky veľkými loďami – strugi.

Harmir

Pomocou takých lodí (strugi) bolo možné cestovať po riekach a po mori pozdĺž pobrežia. Podľa kroník sa Rusi dostali do mora, a to až do Konštantínopolu. Kozácke "strugi" šli na more už v XVII. storočí. Čím dlhšie sú také lode, tým ľahšie znášajú morské vlny. Je možné, že tento konkrétny fakt vysvetľuje veľký rozmer dvoch "starých" egyptských faraónov - približne 40 metrov dlhých, nachádzajúcich sa v podzemných komorách blízko pyramídy Cheops v Egypte. Obr.33a znázorňuje prednú časť faraónovej predajne v zmontovanom stave. Pozri tiež obr.33b, obr.33c. Nižšie vidíte zobrazenie rozloženia častí lode-strug v podzemnej skladovacej komore. Obrazy ruskej strugie [5v2], č.7, sa podobajú na lode faraónov, obr. 2.

"Mongolské" pohrebné člny, ktoré prevážajú telo car-chána, dorazia do morského prístavu Alexandria pri ústiach Nílu, vystupujú po Níle a dostanú sa do Káhiry so svojim kráľovským cintorínom v Gíze. Potom boli pobrežné lodi pochované blízko faraónov.

Faraónske lode boli vyrobené z dlhých drevených dosiek, obr.33a, obr.33b, obr.33c. Okraje dosiek boli veľmi hladké a veľmi dobre spojené. Dosky lode boli zakrivené a veľmi dobre upravené. Technológia zakrivenia dosiek je dosť zložitá a naznačuje pokročilú úroveň odbornosti v oblasti

stavby lodí. "Starí" remeselníci zrejme používali píly. Bolo by ťažké postaviť takúto loď s bežnou sekerou. Za predpokladu, že píly by mali byť vyrobené zo železa alebo ocele. S najväčšou pravdepodobnosťou sa stretávame s prepravnými člnmi XIV-XVII. Sotva môžu byť štyri tisíce šesťsto rokov. Keďže sme presvedčení, že staroveký Egypt

nemal žiadne znalosti o železných alebo oceľových pílach. To je presný dôvod, prečo sú železné predmety nájdené v hrobkách faraónov vyhlásené za zriedkavé a jedinečné, alebo "náhodne" umiestnené v neskorších epochách.

Obrázok 34 [NOR] č.6 prezentuje scény zo života v "starovekom" Egypte na freskách náhrobku **Rekhmire** v údolí kráľov v Luxore. V hornej časti vpravo a v spodnej časti vľavo vidíme staviteľov, ktorí pília drevené nosníky a dosky s hákmi. Môžete vidieť zuby nožov veľmi dobre. Preto sa oceľ používala v "starovekom" Egypte. Nie je možné robiť zubovú pílu z medi alebo bronzu. Meď je príliš mäkká a bronz je príliš krehký. Zuby bronzovej hákovej píly by sa okamžite zlomili.

18. Betón a kameň mudrcov

V [5v2], č.7 sme sa okrem iného pokúšali vyriešiť problém výstavby pyramíd. Egyptológovia vykresľujú krásne, ale fantastické obrázky o tejto téme pre nás. A nielen pyramídy, ale aj iné kolosálne stavby starovekého Egypta. Hovoria sa nám o obrovských davoch "starých egyptských otrokov", ktorí údajne zdvýhali bloky kameňa váhy až 200-500 ton v horách, navyše pravdepodobne s medenými hákmi (?!). Potom boli tieto obrovské bloky údajne pretiahnuté cez piesok, nejakým tajomným spôsobom prešli cez Níl a nakoniec z nich, podobne ako z niektorých malých blokov, sa údajne vystavali pyramídy. Toto je povedané, výška Veľkej pyramídy Cheops (Khufu) je približne 140 metrov.

Doteraz prišli s niektorými rozprávkovými predstavami - ako boli obrovské bloky transportované a údajne zrušené. Na papier kreslia nejaké dômyselné zdvíhacie stroje alebo obrovské pieskové rampy, ktorými boli údajne veľkotonážne bloky pretiahnuté až do výšky desiatok metrov. A myslieť si, že niektoré z týchto blokov vážia niekoľko stoviek ton! Pozri [464], str.

V skutočnosti to nie je žiadna hádanka. Existuje len jedna hádanka: ako by mohli Egyptológovia "nevidieť", že veľká väčšina blokov veľkých pyramíd, okrem obkladu a niektorých vnútorných konštrukcií, boli vyrobené z betónu.

Problém rozpadu skál a rudy v staroveku bol vyriešený po nejakom rozomletí obilia, muriva, brúsnych kameňov. V oblasti zlatého mínového poľa Gebeit v horách Červeného mora skúšal doktor geologickej vedy A.V. Razvaliaje desiatky brúsnych kameňov s priemerom až 50-60 cm na rozdelenie zlata. Primárna hornina bola rozomletá s mlynskými kameňmi a prenesená k brehu rieky, na premývanie (umývanie). Sú známe menšie rozbité zariadenia - mriežky, objavené v egyptskej púšti [5v2], č.7.

Táto jednoduchá technológia rýchlo vyústila do vyhotovenia betónu. Čo je betón? Aby ste to urobili, musíte primárne horniny rozmiešať na prášok podobný prachu. Najjednoduchšie je používať jemné formácie. Napríklad vápenec, ktorého zdroje sa nachádzajú v pyramídovom poli v Egypte. Aby sa prášok mohol premeniť na suchý cement, je potrebné ho dôkladne vysušiť alebo ho vypáliť v ohni, aby sa odparila vlhkosť. Ale v suchých a horúcich podmienkach Egypta, kde padá dážď niekedy len raz za päť rokov [5v2], č.7, špeciálne odvlhčovanie prášku bolo zbytočné. Tenký suchý prášok sa potom preosial do malty a potom do obalu. Potom sa naplní vodou a zmieša sa. Roztok tuhne a zmení sa na kameň. Tj. do betónu. Niekedy sa prášok zmiešal s malými jemne zlomenými kameňmi. V tomto prípade boli v konečnom bloku vložené jemné malé kamene.

Po určitom čase je ťažké odlíšiť takéto betónové bloky od tých, ktoré sú vyrezávané z tej istej skaly, ktoré sa rozpadajú a majú podobu "prírodných kameňov".

Harmir

Pred mnohými rokmi predniesol francúzsky profesor chémie na univerzite v Berne Joseph Davidovits zaujímavú hypotézu [1092]. Analýza chemického zloženia "monolitov", z ktorých sú vyrobené pyramídy, naznačuje, že sa skladali z konkrétnych a určených 13 zložiek, z ktorých by sa dali vyrobiť. Len niekoľko posádok starých egyptských betónových kamenných vrstiev by mohol ľahko postaviť pyramídu vysokú 100 až 150 metrov. A navyše v pomerne krátkom čase. V žiadnom prípade nie desiatky rokov.

J. Davidovits založil nové oddelenie aplikovanej chémie s názvom geopolymerná chémia. "Každá hornina môže byť použitá v jemne rozdrobenom stave a z nej vyrobený geopolymerový cement je prakticky nerozoznateľný od prírodného kameňa. Geológovia, ktorí nie sú oboznámení s možnosťami geopolymernej chémie ... chybu geopolymérneho cementu pre prírodný kameň ... Na výrobu takého umelého kameňa nie sú potrebné vysoké teploty ani vysoký tlak. Geopolymerový betón rýchlo tvrdne pri izbovej teplote a mení sa na krásny umelý kameň "[1092], s.

Na vynájdenie geopolymérneho cementu bolo potrebné len veľa rokov pozorovania a experimentov. Alchymici to mohli urobiť dokonale dobre. Geopolymerový cement pyramíd, egyptov a obeliskov v Egypte v skutočnosti vynašli alchymisti, nie však "starí" alchymisti, ale stredovekí. V stredoveku bola alchýmia jedna z hlavných vied.

Teraz je možné vysvetliť viaceré hádanky "starého" egyptského kamenného muriva. Hádanky sa zdali byť nepochopiteľné, že vo väčšine prípadov to bol geopolymerový cement. Sochy, záhadné plavidlá - amfóry a tiež pyramídové bloky. V každom prípade si majstri vybudovali špeciálny umelý kameň. V niektorých prípadoch vyrobili umelé vápence, v iných - umelú žulu, syntetický čadič alebo syntetický diorit.

Tu sú napríklad početné kamenné amfóry. Sú vyrobené z tvrdého typu kameňa, dioritu. Niektoré z nich sú ťažšie ako železo. "**Diorit** je považovaný za jeden z najťažších kameňov. Moderní sochári ani nepoužívajú tieto druhy kameňa. " [1092], str. Takže čo vidíme v "starovekom" Egypte? DIORITOVÉ AMFÓRY MÁJÚCE VEĽKÉ VYSOKÉ NÁPRAVKY ROZŠIRUJÚCE SA. Pričom šírka vázy je prakticky rovnaká všade. Archeológovia sa nás snažia presvedčiť, že amfóry sú údajne vyrezávané. Otázkou je, ako je možné vyrobiť amforu z mimoriadne tvrdého dioritu cez úzky krk tak, aby šírka jeho steny bola rovnaká všade okolo? Takže na vnútornom povrchu steny nezostali žiadne rezbárske značky! Egyptológovia to nemôžu vysvetliť. [109], str. V skutočnosti sú nádoby vyrobené z umelého kameňa na bežnom hrnčiarskom kruhu. Ešte neaktívny geopolymérny cement bol spracovaný ako mäkká hlina. Steny boli vyrobené tak, aby mali rovnakú šírku. Na hrnčiarskom kruhu je ľahké to urobiť. Po nastavení boli výsledkom amfóry najtvrdšieho dioritu alebo kremičitanu.

Po páde Veľkej ríše a vojny XVII. storočia boli niektoré významné stredoveké technológie zabudnuté. Ako obvykle boli uchovávané v tajnosti. Tajomstvo výroby damašskej ocele, zlatých filigránových prác, granulácie a geopolymérneho cementu nebolo zverejnené. Boli to tajomstvá štátneho významu. V atmosfére chaosu sa stratili mnohé veci. Bolo mimoriadne ťažké ich obnoviť. Bolo by potrebné vykonať celý rad experimentov znova. Po príchode dobyvateľov, napríklad v Egypte, po invázii na Napoleon, boli vedci a remeselníci buď zabití, ak nechceli odhaliť svoje tajomstvá nepriateľovi. Dnes sa pokúšajú rekonštruovať niektoré z týchto tajomstiev pomocou moderných technológií. Niekedy úspešne, niekedy nie veľmi. Ako je teraz zrejmé, geopolymérny cement je medzi stratenými tajomstvami.

Hlavným cieľom alchýmie, ktorá sa mimochodom objavila v Egypte (kde sa geopolymerový cement používal najviac), bolo vyrobiť kameň MUDRCOV. Tj. "**vedecký kameň**", keďže slovo PHILOSOFIA skôr používalo na označenie vedy vo všeobecnosti. Dnes sa historici domnievajú, že tajomný kameň mudrcov údajne bol pre premenu železa na zlato. Tj. naznačujú nás, aby sme si

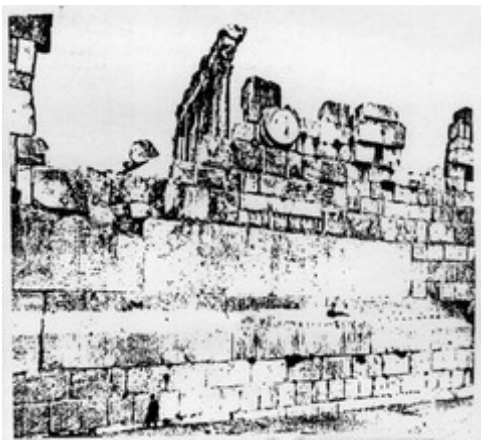
Harmir

mysleli, že alchymisti strácajú čas v snahe o nezmysel. A len čas od času, v mimoriadnych okamihoch, by narazili na niečo užitočné.

Teraz však chápeme, že "vedecký (filozofov) kameň" je geopolymérový cement. Je pravdepodobné, že mnoho tajomných kamenných monolitov s neuveriteľnými rozmermi - v Anglicku (Stonehenge), v Libanone (Baalbeck) a na iných miestach - je vyrobené z geopolymerového cementu v epoche Hordej ríše. Keď sa ríša zrútila, v povstaleckej západnej Európe vyrastala túžba odhaliť tajomstvo kameňa filozofa. Zlyhali. Z tohto dôvodu sa objavila legenda o večných a neplodných pokusoch nájsť kameň filozofa. Nakoniec pokusy prestali a slová "kameň filozofa" sa stali magicky obdarenými fantastickým významom. Mimochodom, v histórii alchýmie sa uvažuje o tom, že "kameň filozofa bol známy v Egypte, ale neskôr tajomstvo jeho výroby bolo stratené [5v2], č.7.

19. BAALBEK

Baalbekova "platforma" v Libanone je úžasná. Skladá sa z hromady obrovských blokov. Hmotnosť niektorých z nich presahuje osemsto ton [1065]. V blízkosti sa nachádza obrovský blok s hmotnosťou tisíc ton. Na obr.35 je znázornená časť platformy Baalbek. Môžete vidieť **niekoľko riadkov obrovských blokov - rovnobežných, položených do základov komplexu chrámu**. Nad vežou sú zvyšky "veľmi starého" chrámu Jupitera. Veľkosť blokov možno oceniť zvážením malej postavy osoby v ľavom dolnom rohu. Horeuvedený blok s hmotnosťou 1 000 ton by mohol pravdepodobne zničiť určitú štruktúru počas zemetrasenia alebo počas úmyselného zničenia. S najväčšou pravdepodobnosťou to bolo vyhodené strelným prachom. Je možné, že na strane Baalbek začali stavať iný chrám, ale vyčerpali čas. Jeden z obrovských cementových blokov bol ešte obsadený, ale to bolo všetko [PE] č.6: 2.

Neurčité argumenty, ktoré údajne "starí" stavitelia mohli premiestniť také balvany aspoň o jeden centimeter, sú absurdné. No odlievanie cementu - možné. Ak sa chcete pohybovať a navyše zdvihnúť aj v milimetroch – nemožné.

Niektorí historici môžu cítiť rozpaky situácie, v akej ich dali chronológovia XVI-XVII., že by takéto megalitické konštrukcie boli tak "staré". Ale hlboké špekulácie o "veľmi inteligentných

Harmir

starých" staviteľoch, ktorí údajne vedeli, ako robiť veci, ktoré moderní stavitelia nevedia, presvedčia len veľmi málo.

V skutočnosti bol Baalbek postavený v "starodávnej" epoche XV-XVI. horda remeselníkmi. Aka starí rímsky stavitelia. V tom čase všetky podobné stavby postavila "mongolská" ríša. To bolo len v rámci schopnosti mocného a bohatého kráľovstva, aby uskutočňovalo takúto megalitickú konštrukciu. Z Ázie do Európy a cez oceán do Ameriky.

Na území mesta **Palmyra** v Sýrii tiež prežili niektoré "prostriedky výroby cementu". Tu a tam (v roku 2005) sme narazili na niektoré staré mlynčeky, pomocou ktorých boli mäkké formácie uzemnené a vyrábali cementovú múku. Prakticky tie isté kamenné mlyny boli objavené v "starobylej" **Pompeii** v Taliansku, obr.36. Môžete vidieť, ako fungoval jeden z týchto mlynských brúsok. Kruhové brúsne kamene boli vložené na vreteno. Pri valcovaní pologuľatých kameňov pozdĺž vnútornej časti nádoby môže byť hornina alebo zrno mleté [PE] č.6.

20. Kde a kedy boli vynájdené rímske číslice

Predpokladá sa, že rímske číslice sa objavili už pred nl. V čase "starých Rimanov". Kedy boli číslice menšie ako päťdesiat písané s tromi znakmi: I, V, X. Prečo práve tieto a len tieto znaky boli použité pre malé čísla? Spočiatku ľudia pôsobili v malých počtoch. Iba neskoršie veľké počty prišli do bežného používania - stovky atď. V tom čase prišla potreba niektorých nových znakov ako L, C, D, M. Takže znamenia pre malé čísla boli pôvodné a najstaršie.

Navrhujeme nasledujúce hypotézy. Keď tesári postavia pomocou dreva a potom ho presunú na nové miesto, označia guľatinu svojimi osami. Značky sú nevyhnutné na to, aby sa po premiestnení kládli v rovnakom poradí tieto značky, pretože už boli upravené tak, aby presne vzájomne zapadali. V súčasnej dobe sú značky vyrobené s olejovým náterom pomocou rímskych alebo arabských číslic. Ale predtým, než boli tesárske stopy urobené len so sekerou a len s rímskymi číslicami. V skutočnosti nemôžete rezať arabské číslice so sekerou. Je to strašne nepríjemné. Rímske číslice sa však zdajú byť zvlášť navrhnuté tak, aby sa bez námahy zapisovali sekerou na guľatinu. Vysvetlíme.

Tesár, ktorý označuje guľatinu so sekerou, musí robiť s dávkou. Je to ľahké to urobiť buď proti zrnu guľatiny, alebo na pomerne malý uhol k nim. Ak chcete znížiť zrno s obilím je veľmi nepríjemné.

To znamená, že tesár má len tri ľahko rozlíšiteľné znaky, ktoré môže robiť. Jedná sa o vertikálny rez, tj latinský list I. Potom dva navzájom prepojené vedľajšie rezy, tj latinský písmen V. V hlavičke V nesmie byť považovaný za samostatný symbol, pretože tesár by sa mohol priblížiť k logu z iného a môže dôjsť k zmiešaniu. A nakoniec sú dva prerušenia, ktoré sa prekrývajú, to znamená latinské písmeno X. Všetky symboly vytvorené sekerou by mali obsahovať tieto znaky. Alebo buď blízko k nim.

Harmir

Takže tri hlavné rímsky číslice by sa mali objaviť presne u tesárov. Zdá sa, že starí Rimania z nejakého dôvodu údajne vynašli tie isté symboly, ktoré by sa mali prejaviť v dôsledku ľudí, ktorí stavajú veľa drevených zrubových konštrukcií (najmä s oceľovými osami). V Taliansku však hlavná starodávna stavba bola z muriva a tehál. Drevené štrkovité štruktúry boli tam raritou. Nie je tu toľko lesov. Zvlášť nie odrody dreva.

Je ťažké uveriť, že ruskí tesári, ktorí boli za starých čias väčšinou nevzdelaní, študovali "staroveké" údajne talianske číslice. Napriek tomu tesári v Rusku označovali guľatiny s rovnakými "rímskymi číslicami", ale s jedným ustanovením, ktoré sa nedotýkali pravidla, že číslica na ľavej strane je odpočítaná od čísla vpravo. termíny ako "pravé" a "ľavé", pretože môžete pristupovať k logu z každej strany. Preto bola číslica 9 napísaná ako VIIII a nie ako IX.

S najväčšou pravdepodobnosťou rímske číslice vznikli v Rusku a nie medzi vedeckými kruhmi, ale medzi staviteľmi. V Rusku robili veľa konštrukcií, hlavne z dreva. Tam bolo veľa tesárov, a táto oblasť činnosti bola považovaná za dôležitú.

Neskôr, keď sa Ríša rozšírila na Západ, tam boli prinesené "rímske truhlárske čísla", najmä do Talianska. Spočiatku tam boli aj niektoré lesy a začalo sa budovať z dreva. Čoskoro sa však do značnej miery zmenšili talianske lesy. Keďže Taliansko je pomerne malé. Ale bolo tu veľké množstvo kameňa. Tak ako na juhu vo všeobecnosti. A ruské stĺpové číslice prešli k sfére učencov a boli nazývané "staroveké grécke". A to je správne. Vynašli ich Rusi, ktorí kolonizovali Európu. Z pohľadu západnej Európy XVII storočia boli to veľmi starí Rimania, ktorí založili rímsku = horda ríšu XIV-XVI. Ale v XV-XVI. začalo osmanské dobývanie, ktoré tiež vzniklo v Rusku. Západoeurópania ho vnímajú ako zrútenie starovekého Ríma a zastavili spojenie Ríma s Ruskom. Vznikla falošná teória, že staroveký Rím vznikol v hlbokom staroveku v Taliansku. A "v dôsledku toho" to bolo Taliansko, kde boli vynájdené údajne rímskymi číslicami.

Neskôr, keď začali písať rímske číslice na papier brkom, samozrejme sa objavili značky L, M, C a D, ktoré boli potrebné na označenie veľkého množstva. Mimochodom, ak boli na začiatku písané rímskymi číslicami, potom spolu s "päť" = V sa s najväčšou pravdepodobnosťou malo objaviť aj "kliešť", tj "obrátená" V. Tieto dva symboly sú ľahko rozlíšiteľné, za predpokladu, že sú definované výrazy "horný" a "spodný".

21. Kláštory

Je možné, že kláštory v ríši boli vytvorené ako miesta, kde boli vyslaní kozáci = tatari v dôchodku, tj. Horda, ktorí ukončili svoju službu. Ako sme už povedali pred [4v1], č.4: 1., Nábor detí pre vojenskú službu bol "tagma" = krvná pocta, známa v Rusku. Bol to nábor pre armádu. Záležitosť vojenského odvodu bola rozhodnutá v detstve, potom bude osoba slúžiť po zvyšok svojho života. Počas tohto obdobia nezaložila rodinu. Absolútne sa venovali RAŤ (armáde) = Hordy. V XIV-XVI. vojaci odchádzajú do destinácií až tisícky kilometrov, dokonca aj na rôzne kontinenty. Len málo by sa ich vrátilo. Rodinné putá by boli pretrhnuté navždy, domov bola len tmavá pamäť.

Iba mladí muži mohli slúžiť v horde armáde. Akonáhle sa kozák-tatár dostal do pokročilých rokov, vojenská služba sa stala nemožnou. Cárovia sa o tomto probléme dozvedeli - kde umiestniť veľké množstvo stále schopných mužov. Možno nebudú môcť viac bojovať, ale bývalí vojaci ešte neboli starí. Chcete ich priviesť domov? S výnimkou toho, že po desaťročiach, ktoré prešiel pojmom samotného chrámu, sa rozpustil, stal sa obyčajným slovom. Žiadna žena, žiadne deti, žiadna rodina. V tomto veku nie je moc schopných založiť rodinu. Potom sa našlo inteligentné riešenie tohto problému. V celej Horde ríši - nielen v Rusku, ale aj v Európe, Afrike, Ázii atď., Boli vytvorené mužské kláštory, do ktorých boli vyslaní horda vojaci, ktorí odišli. Začali im nazývať **mníchmi**. Tam boli zamestnaní civilnými aktivitami a v prípade potreby i vojenskými činnosťami, ktoré im

Harmir

boli známe. Podľa svojich najlepších schopností pestovali pšenicu, robili chlieb, lovili, pracovali na neupravenej pôde, zhromažďovali bohatstvo, písali a uchovávali knihy, vybudovali slávne kláštorné knižnice, študovali vedu a bránili sa proti nepriateľovi.

Kláštory zbohatli a premenili sa na centrá, ktoré obklopujú okolité občianske spoločenstvá. Kláštory boli dobre opevnené. Za ich stenami nielen mníchovia, ale aj miestni obyvatelia mohli nájsť bezpečie. Slovo MONASTERY samotné (MONASTERIUM v latinčine) pravdepodobne pochádza z **MONKS - TATARS** a ukazuje na miesto, kde bývali bývalí **MONGOLS = TATARS**, kde bolo MNOHO TATAROV. Je tiež jasné, že boli vytvorené aj kláštory pre ženy. Impérium sa zapojilo do mnohých vojen, produkovalo veľa vdov. A tak sa zhromaždili v kláštore. Pôvodne boli vyslané len staršie vdovy, ktoré už neboli schopné nosiť deti. Tak vznik oboch kláštorov bol výsledkom rozšírenia ríše a dobytia a kolonizácie obrovských území. Neskôr v XVII-XIX. storočí bol zabudnutý pôvodný zamýšľaný účel kláštorov a mníšok.

22. "Klasický" únos Sabine žien

Slávna legenda o únosoch žien **Sabine** je spojená so založením "starobylého" Ríma. Pripomeňme si, že po založení Ríma Romulus čoskoro zistí, že v Ríme je veľmi málo žien. Aby sa zabezpečili budúce generácie, Rimania adresujú susednému ľudu a požiadajú, aby si rímski muži mohli doviesť zo zahraničia ženy. Odmietajú. Potom Romulus usporiada slávnosť, na ktorú sú pozvaní všetci susedia. Oni, ktorí nevedeli, že bude niečo zlé, prídu na festival s ich manželkami a deťmi. Na vopred pripravený signál Rimania unášajú mladé dievčatá Sabine a ženy. Sabine muži utekajú. Kvôli únosu svojich žien sa medzi Sabines a Kráľovským Rímom rozpúta vojna.

Otázkou je, či, starodávny Kráľovský Rím je odrazom Horde ríše, ktorá sa objavila na sútoku riek Oka a Volga, tz. je nejaká zmienka v ruských kronikách o únose Sabines? Udalosť sa často odráža v západoeurópskom umení. Zdroje Horde sa musia odvolávať na konflikt spôsobený únosmi kozáckych manželiek v hlavnom meste Ruska-Horda. Ukazuje sa, že existuje takýto odkaz a dlho upútava pozornosť. Okrem toho majú historici problém v súvislostiach, čo sa vytrvalo "snažia vyriešiť", hoci neúspešne. Pozrite si ďalší odsek.

Zistili sme, že únos Sabinových žien v "starovekom" Ríme vo veľkej miere odráža únos manželiek poddanými v ruskom Novgorode = Yaroslavl na rieke Volga. Nie je to náhoda, že známy **Kholopii Gorod (Mesto otrokov)** bol umiestnený v blízkosti **Jaroslavl**. Ukazuje sa, že nielen Titus Levy a Plutarch, ale aj Herodotus nám hovorí o Novgorodskej vojne so Serfmi o ich manželke. Navyše sa to odráža v slávnej "Odysseii" od Homéra a v dielach "starého" historika Pompeja Trogusa ... Preto všetci poznali históriu ruskej hordy XIV-XVI. celkom dobre. Trójska vojna XIII. tiež prispela k príbehu o únosoch Sabines [КРИМ] č.1.

23. Problém histórie: prečo je Kholopii Gorod (mesto otrokov) umiestnené pri Jaroslave a nie v blízkosti volkhovského novgorodu na močiari?

Ako nám hovoria pôvodné zdroje, Kholopii Gorod (Mesto otrokov) založili kholopii poddaní neďaleko kroniky Veľkého Novgorodu. Neexistuje však žiadny Kholopího Gorod, ktorý by sa nachádzal blízko neďalekého okresného Volkhovskii, klamlivo nazvaný Romanovcami "Velikým Novgorodom". Keď sa Romanovci pohybovali - na papieri - udalostiach z Yaroslavl z Volhy do bažinatého Volkhovu, nemysleli na to, že by na ňu nakreslili Kholopii Gorod. Je to úplne zrozumiteľné – na všetko si nedá spomenúť. Pritiahli "Novgorod", ale ignorovali ostatné mestá Volhy, ktoré sú s ním spojené. Ani nevenovali pozornosť novgorodskému príbehu v kronikách o

Harmir

únosoch manželiek poddanými. Tu historici Romanovcov urobili veľkú chybu. Nezohľadnili, že príbeh o novgorodských manželkách a poddaní je veľmi dobre známy. Veľa prastarých prameňov nám o tom hovorí. Samozrejme, aby sa falšovanie spresné, mali sa presunúť - na papieri - Kholopii Gorod nasledovalo po susednom Jaroslavlovi-Novorodovi.

Samozrejme, historici pochopili túto chybu. Ale bolo príliš neskoro. "Staroveké" kroniky boli vyčistené a prepísané. "Starodávne" mapy boli upravené a rozširované vo veľkom meradle. A nechceli začať novú alternatívnu históriu. Preto sa obmedzili na malé falšovania, pretože sa pokúšali opraviť chybu historikov opravou post factum. Napríklad poukázali na jeden z mliečnych močiarnych močiarov Volkhov a bezdôvodne vyhlásili, že sú "**Kholopia gora**" (Mount of Serfs). Chápeme, že tu nie je Kholopii gorod (mesto), ale namiesto toho je tu pre nás Kholopia gora (mount). Po chvíľke si mysleli, že v blízkosti kláštora Volkhov 'Nogord' **KLOPSKII** nazvali jeden z malých kláštorov, tj. Khlopskii (kláštor). Šťastne začali zobrazovať návštevníkov cudzincov "Khlopskii". Okrem iného to ukázali aj N. Witsenovi. Prisvedčil a schválil ho v cestovných poznámkach, aby ilustroval, že ide o slávne historické miesto. Je pravda, že sa stalo divokým a pustým, ale ako príbeh pokračuje, "veľmi staré". V dôsledku toho priniesol Romanovcov príbeh "dôveryhodné overenie". Vidíte, holanďan nakreslil kláštor 'Klopskii' blízko Volchova na kus papiera. Učení Európania vedia najlepšie!

Takže kde je na starých mapách označený skutočný Kholopii Gorod (Mesto nevolníkov)? AKO NA RÔZNYCH STARÝCH MAPÁCH KHOLOPII GOROD JE JASNE JEDNOTLIVÝ A JE UMIESTNENÝ V RÁMCI VOLGA BLÍZKO YAROSLAVL [КРИМ] č.1. Kde to má byť podľa ruských kroník. Domnieva sa, že "Kholopii gorod stál pri meste **Mologa** 80 km od mesta **Uglich** (v súčasnosti je to dno Rybinks nádrže") [161], s.331, komentár 509. Významná časť bývalého územia región je dnes ponorený pod nádrž Rybinsk. Takže akékoľvek výkopy na mieste Kholopia Gorod sú nemožné.

Takže slávna "klasická" legenda Rimanov, ktorá uniesla ženy Sabine, pozostáva z dvoch vrstiev. Prvý - odraz trójskej vojny XIII. storočia, tj. krížovej výpravy z roku 1204. Druhý - príbeh Kholopijskej vojny Novgorodov v Rusku - Horda nad manželkami kozákov na konci XIII. - začiatku XIV. ,

24. Dva krsty Ruska

Prvý krst Ruska dal XII. storočie samotný **Andronicus-Kristus**, aka apoštol **Andrej prvý (Andrei Bogolyubskii)**. Približná doba na prijatie apoštolov kresťanstva (druhý krst Ruska) bola za cisára **Dmitrij = Costantine I Veľký** (údajne vo IV storočí) odhadujeme na prelome XIV-XV storočia. To korešponduje s krásnym dátumom Kristovho narodenia, vypočítaný podľa nás do polovice storočia XII [ЦРС]. Kvôli storočnej chybe chronologistov, v rôznych dokumentoch Narodenie sa začali časovať o sto rokov skôr - v stredu XI storočia. Ak bolo prijatie kresťanstva okolo roku 1400, potom od polovice XI. storočia do tej doby prešlo 350 rokov a od polovice 12. storočia - približne 250 rokov. Takže datovanie adopcie kresťanstva približne 1400 korešponduje so zavedenou tradíciou datovania adoptovania kresťanstva na tristo rokov po narodení [KP].

Harmir

25. Na starých ikonách na svätožiare Ježiša Krista je písomný dátum, ktorý je dátum označujúci rok 1370 - epoch prijatia apoštolského kresťanstva

Na starých ruských, srbských a bulharských ikonách na svätožiare okolo Kristovej hlavy bol namaľovaný kríž a na ňom tri kresťanské slovanské listy. Na ľavom konci písmeno "OT" (to bolo hláskované ako Omega s písmenom T nad ním). Na hornom konci kríža mali písmeno "OH" (ON) s názvom (OH = ON (H = N v ruštine) bolo napísané vo forme ruského písmena "O") a na pravom konci - písmená "IZHE", ktoré korešpondujú s moderným ruským písmenom "И" (latinský "E"), ale ktoré bolo napísané ako moderné ruské písmeno "H" (latinčina "N").

Na neskorších ikonách začali tieto písmená zmiznúť. Niekedy všetky tri písmená alebo niektoré z nich zostali. Ale takmer vždy - a jasne nie náhodou - čiarka nad "O" zmizol. Budeme ďalej vysvetľovať, prečo sa to stalo.

Čo znamenali tieto ruské písmená: OT, OH (s čiarkou) a IZHE na Kristovom háve? Pre osobu, ktorá pozná cirkevný slovanský záznam číslic, je odpoveď zrejmé. Je to číslo 878. Určite. Po prvé, všetky tri písmená majú číselnú hodnotu. Vysvetlíme, že nie všetky listy v cirkevnej slovanskej majú túto vlastnosť: existuje len 9 z nich x 3 = 27. A celkovo je 40 písmen vrátane yús ("yus" je názov listu pôvodne reprezentujúceho nosové samohlásky Stará cirkev slovanská) v cyrilskej abecede [155: 1], s.17. Ale všetky tri písmená zobrazené na Kristovom Halo majú číselnú hodnotu.

Po druhé, všetky tri písmená na kresťanskom Nimbovi sú správne umiestnené. Aby sme objasnili, keďže v cirkevnom slovanskom čísle nie je žiadna nula, pre jednotky, desiatky a stovky sa používajú rôzne písmená. Tisíce, desiatky tisíc atď. Sú označené špecifickými znakmi, ktoré sa nachádzajú vedľa písmen. Z toho vyplýva, že zloženie troch cirkevných slovanských písmen číslic v žiadnom prípade nenaznačuje číslo. Je potrebné, aby prvý znak bol zo stoviek, druhý z kategórie desiatok a tretí z kategórie jednotiek. V opačnom prípade bude záznam nezmyselný alebo chybný. Ale na Kristovej svätožiare je číslo napísané absolútne správne bez akýchkoľvek chýb. Konkrétne prvé písmeno "OT" znamená 800. Druhé písmeno "OH" znamená 70. A tretie písmeno "IZHE" oktuple znamená 8. Výsledkom je číslo 878.

Ale to nie je všetko. V cirkevnom slovanskom jazyku sa číslo odlišuje od zvyšku textu s čiarkou. Ak je číslo niekoľko číslic, nadpis sa umiestni nad písmená číslice sekundy vpravo [155: 1], s. 22. Napríklad pre trojmiestnu číslicu bude názov umiestnený nad stredným písmenom. To je presne to, čo vidíme v Kristovej svätožiari.

Takže je to číslo, ktoré je napísané na Kristovej svätožiari. Ak sa chápu niektoré skratky slov, pravdepodobnosť splnenia všetkých vyššie uvedených požiadaviek je nekonečná. Z tohto dôvodu je na kresťanskej svätožiari odhalené číslo 878.

Harmir

Čo to môže znamenať? V cirkevnej tradícii nie sú žiadne informácie, že číslo 878 je nejako spojené s Kristom. Na druhej strane toto číslo výrazne pripomína dátum. Keď hovoríme o ruských ikonách, potom je prirodzené ho čítať podľa rusko-byzantskej éry od Adama. tj. podľa štandardnej éry ruských zdrojov. V cirkevných ruských cirkevných dokumentoch bola éra Adama všeobecne používaná až do konca XVII. storočia a v niektorých prípadoch aj neskôr.

Ale potom máme presne dve možné interpretácie tohto dátumu. Je zrejmé, že tisíce v rokoch sú v ňom vynechané, čo zodpovedá obdobiu v ruských dokumentoch, napríklad v XVI. väčšina tisícročí bola vynechaná [1v], [5v]. Preto je pred nami buď rok 6878, alebo rok 5878 od Adama. Prvý dátum, keď sme premenili na roky AD nám dáva rok 1370 (musíte odpočítať 5508 z 6878). Druhý dátum nám dáva rok 370. Všetky ďalšie možnosti pridania tisícročia vedú buď k datovaniu skôr ako do BC, alebo k času v budúcnosti, čo je nezmyselné.

Ak by bol na Kristovej svätožiari objavený rok 370, nemalo by to nijaký zmysel nielen v novej chronológii, ale ani v scaligériho chronológii. Okrem toho sa našiel dátum konkrétne na ikonách éry XV-XVI. ktorý poukazuje na rok 1370 ako najpravdepodobnejší dátum. Ale ideálne sa hodí do doby, ktorú sme vypočítali od prijatia apoštolského kresťanstva okolo roku 1380. Je možné, že rok 1370 znamenal dôležitú fázu na ceste k prijatiu kresťanstva.

Je zaujímavé sledovať, ako sa postoj k týmto listom v priebehu času menil. Staré ikony sa zmenšili a bolo potrebné retušovať ich, tj. namaľovať znovu. Iba v 19. storočí sa naučili "odkryť" ikony, tj. odstrániť horné vrstvy a odhaliť tie predchádzajúce. Preto by sme mali pochopiť, že dnes často nevidíme pôvodnú, ale odkrytú vrstvu, ktorú by sa mohla čiastočne stratiť a zretušovať umeleckými reštaurátormi. Ak by niečomu nerozumeli alebo sa im zdalo, že by sa im nepodarilo, mohli by "zlepšiť" originál. Ak sa obrátime na prežívajúce ikony s písmenami na Kristovej svätožiare, uvidíme, že na prevažnej väčšine ikon chýba nadpis písmena O. Ak sa však budeme odvolávať na staré ikony, niekedy stále zostávajú stopy čiarky.

Táto záležitosť je nasledujúca. Tri písmená - OT, OH s názvom, IZHE octuple - komukoľvek, kto je oboznámený s cirkevnou slovanskou abecedou, okamžite naznačujú, že je tu napísaná číslica. Konkrétne 878. A to nie je napísané len kdekoľvek v rohu ikony, ale na Kristovej svätožiare. Ale potom vzniká otázka - čo to znamenalo? V XVII-XIX. odborníci už na to nemali odpovede. Zdôrazňujeme skutočnosť, že v XVIII-XIX. bolo povinné študovať cirkevný slovanský jazyk v škole. Dokonca aj tí, ktorí vyštudovali už po troch triedach farského, vedeli o cirkevnom slovanskom jazyku. Preto prakticky ktokoľvek z toho času, ktorý čítal na Kristovej svätožiari cirkevné slovanské číslo 878, okamžite si položil otázku: Čo to znamená? Ale nebola odpoveď.

Preto bolo rozhodnuté vynechať O nad novými ikonami a keď odkryli staré ikony, pokúsili sa ich nenápadne pretvoriť. A v niektorých prípadoch to dokonca vymazali, aby si boli istí.

Dmitrij Donskoy = Konštantín Veľký v roku 6870 od Adama, tj v roku 1362. porazil chána Mamai = Ivan Velyaminov = cisár Maxentius alebo Maximinus o sedem rokov neskôr v roku 1369 alebo 1370, po ktorom v roku 1370 impérium prijalo kresťanstvo , Preto je to konkrétne rok 1370 zobrazený na Kristovej svätožiere. Zaznamenané podľa éry od Adama, tj. k dátumu (6) 878. Preto sa Bitka u Kulikova s najväčšou pravdepodobnosťou nekonala v roku 1380, ako sa dnes všeobecne myslí, ale približne v roku 1370.

Avšak datovanie do roku 1380 je pravdepodobne odkazom na víťazstvo Konštantína nad Licinius, tj. na konečné víťazstvo nad nepriateľmi. Podľa luteránskej kroniky bol Licinius popravený 17 rokov neskôr po začiatku vlády Dmitrija Donskoyho v roku 1363. To nám dáva rok 1380 - presne dátum bitky pri Kulikove.

Harmir

26. "vzhľad kríža", ktorý priniesol víťazstvo konštantínovi veľkému a víťazstvo dmitry donskoy "s pomocou kríža". Kanóny sú "schémy s krížikmi" v armáde dmitry donskoy

V bitke pri **Kulikove** vojsko **Dmitrija Donskoyho** použilo kanóny [4v1], č.6. Zdá sa, že v Mamaiovej armáde neboli žiadne kanóny, alebo ich bolo podstatne menej. Na niektorých starých ruských ikonách bola v dmitrijskej armáde vytesaná paleta kanónov v armáde **Chána Mamaiho**, obr.38. Každý kanón je tu znázornený ako napnuté predné rameno s nimbusom zakaleným dymom. Ako ukážeme v [KP], jeden zo symbolov paže bol Constantin Labarum. Predpokladá sa, že kanóny sa objavili na bojových poliach práve v polovici 14. storočia. Toto je čas, keď bol vynájdený pušný prach.

V armáde Mamai, ktoré je zobrazené na ikone, neboli žiadne kanóny. Je pravdepodobné, že kvôli výhode v delostrelectve dokázal Dmitry poraziť Mamai. Majte na pamäti, že Mamaiova armáda bola profesionálna a Dmitrijove vojská boli skôr ako ľudová milícia [4v1], č.6. Je možné, že kanóny boli po prvýkrát použité v tak veľkom rozsahu v bitke pri Kulikove [KAZ] [KP] č.3.

Pred bitkou Sergiy Radonezhsky požehnal Dmitrij Dmitry a odovzdal nejakú "tajnú zbraň", ktorá sa v neskorších prameňoch nazývala "PRÍZNAK SCHÉMY KRÍŽA" (špeciálna ambasáda s krížovým paramandom - súčasťou kláštorného rúcha - schéma - prekladateľka). Hovorí sa: "Sergiy ho predstavil so znakom kríža a povedal:" Tu je zbraň nepoddajný! NECH TI SLÚŽI NAMIESTO PRILIEB! " [362], v.5, č.1, stĺpec 36.

Nikonovský Letopis "nás informuje:" Ctihodný Sergiy im prikázal (Peresvet a Oslyabya - poznámka autora), aby sa pripravili na blížiacu sa bitku ... DÁVA TI ZBRANE ("Hľa, zbraň, ktorá nikdy nevyschne!", CHRIST'S KRÍŽ BOL OSADENÝ NA SCHEMU (VESTMENTS – rúcho kňaza) a nariadil im NAMIESTO PRILIEB si dať na hlavu "[586: 1], v / 11, s.53.

Harmir

Takže Sergiy Radonezhsky odovzdal Peresvetovi a Oslyabyovi novú zbraň - SCHEMA, namiesto konvenčnej zbroje - atď.

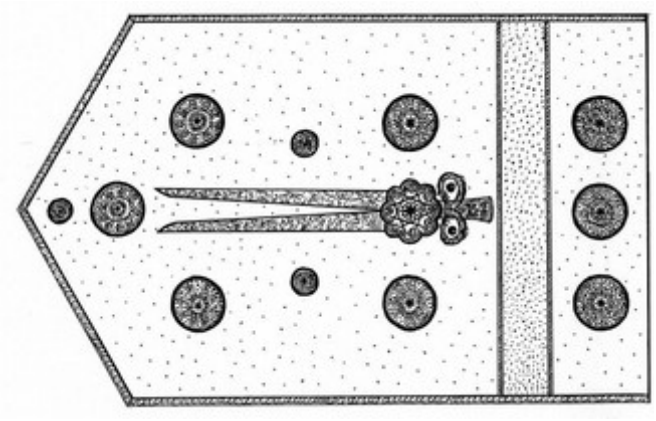
Komentátori nás uisťujú, že pod slovom SCHEMA alebo SCHEME sa údajne myslelo šatstvo vyrobené z tkaniny s krížom na sebe. Je však celkom možné, že za publikačným výrazom SCHEMA alebo SCHEME sa skrýva slovo MUSKET alebo **MUSHKA** (MUZZLE-SIGHT alebo BEAD v ruštine), tak ako v arabčine: MUSHKA = MSHK -> SHKM = SHKM = SKHIMA (SCHEMA), keď sa SH zmení na -> S. Pozri [6v1], č.4: 9.

Prečo je slovo **MUSKET** zvyčajne odvodené od slova MUKHA (fly - in Russian)? Priamu väzbu medzi latinskou MUSCA a slovanskou MOSHKO (ruštinu v ruštine) poznamenáva Max Vasmer [866], v.2, str.667. Slovo musca = mukha ("fly" v ruštine) s najväčšou pravdepodobnosťou vstúpil do latiny z ruského jazyka. Potom všetko zapadne na svoje miesto. Keďže ruské slovo MUSHKA znamená nielen muchu, ale aj ZAMERANIE PUŠKY! Nie je prekvapujúce, že v Rusku, kde je toľko mušiek, bolo zameranie zariadenie porovnané s muškou (fly), ktorý sa dostal do sledováčka. Takže nazývali cieľový pohľad MUSHKA (FLY). Z tohto dôvodu sa nová ručná zbrane s cieľovým zariadením (mushka) nazývala MUSKET v ruštine. Vynájdený cieľ zachytil predstavivosť bojovníkov a pomenoval celú zbraň. Mimochodom, ruskí spisovatelia XVIII. storočia nazývali mušketýra MUSHKATERY, čo jasne odvodilo to od slova MUSHKA [866], v.3, str.20.

Pergament vyslaný Sergiom Radonnežským Dmitrijovi Donskoym povedal: "**Pomôž nám s touto svätou zbraňou, aby sme zvrhli nášho nepriateľa**". Pozrite si podrobnosti v časti [KP] č.3, str. Obráťme sa teraz na "antickú" rímsku históriu. V nej je slávna udalosť - vízia kríža cisárovi Konštantínovi Veľkému v predvečer jeho boja s Maxentiusom. Constantine vyhrá s pomocou kríža. **Príbeh "Ancient Rím" je odrazom víťazstva Dmitryho nad Mamaiom**. Aj "s pomocou kríža". Dmitrij Donskoy je opísaný v "Starovekej klasike" ako Konštantín I Veľký a Chán Mamai - ako Maxentius, Constantinov spoluvládca.

Čo sa hovorí o víťazstve Konštantína nad Maxentiom pomocou kríža? Napriek tomu, že podstata udalosti bola popísaná rôznymi autormi podobne, v otázke toho, čo bolo presne "Konštantínov kríž", prevládali zvláštne rozmanité názory. Spočiatku Konštantín pozoroval žiarivé zjavenie na oblohe, rôzni autori hovoria o tom rôzne veci. Konštantín nariadil robiť "labarum", na ktorom umiestnil znamenie, ktoré videl na oblohe. Lábum s Chi Rho (znamenie kríža) mu pomohlo dosiahnuť víťazstvo. Opäť však existujú rôzne názory na otázku, z čoho je labarum vyrobené a čo bolo na ňom zobrazené - a či to bol prápor v zmysle vlajky vôbec, alebo to bolo niečo iné.

Príbeh Eusebiusa o Konštantínovi pripomína slávny biblický príbeh o Mojžišovi, ktorý vyrobil "hada z mosadze" a dal ho na pole, tým zachránil svoj ľud od "jedovatých hadov" (Numeri 2: 1, 8-9).

Čo sa ešte hovorí o hadoch v Biblii? Ukazuje sa, že v číslovaní 21: 6 sa jedovatí hady vzťahujú na útočiacich hadov (tí, ktorí bojujú za Boha) = Izraeliti v púšti - poznámka autora) sa volá v hebrejčine SERAPHIM (NEKHUSTAN), HORĽAVÝ [845], komentáre k 4 Kráľovstvám 18: 1-8. A biblická encyklopédia prekladá slovo SERAPHIM, najmä ako FLAME, FIRE. V [6v1], č.4: 10-11 sme ukázali, že tu v Biblii dostávame opis strieľajúcich diel. Existuje starý Ataman (osmanský) prápor obrovských

Harmir

rozmerov, ktorý dnes prežíva, a na ktorom je znázornený kanón strieľajúci gule, obr.39. Tento prápor sa nachádza vo viedenskom múzeu. Nie je nemožné, aby tento atamanský (osmanský) prápor bol vytvorený podľa návrhu slávneho prápora Mojžiša a labarum Konštantína. Je možné, že na starých nápisoch Mojžiša a Konštantína bol zobrazený kanón vo forme "kríža".

27. Prečo si kroniky zmýlili kanón za kríž

Je pravdepodobné, že prvé kanóny, ktoré vynašiel **Sergiy Radonežskij**, boli drevené a nie kovové. Výroba kovových kanónov si vyžaduje zložité postupy. Na druhej strane vynálezcovia prvého strelného prachu ťažko čakali na vynájdenie metódy odlievania kanónov. S najväčšou pravdepodobnosťou sa pokúsili okamžite využiť nový vynález na vojenské účely. Na to bola potrebná pevná rúrka uzavretá na jednej strane. Potom je plnený práškom z pračky a nanesená uzatváracia zátka a potom naplnená kamienkami. To je všetko, zbraň je pripravená.

Ale nebolo ľahké vytvoriť takú trubicu. Dub, ktorý je mimoriadne silný typ dreva, má vynikajúcu kvalitu. Jadro s priemerom približne 10 centimetrov za určitých podmienok sa môže oddeliť od zvyšku kmeňa. Niekoľko drevených vrstiev obklopujúcich hnilobu jadra a premeniť na prach. Zvyšok dreva zostáva tvrdý ako celok. Jadro začne behať okolo vnútra vyvinutého dreveného potrubia a nie je ťažké ho odstrániť dlhým sekáčom. Alebo rozdeliť a rozdrviť to. Dostanete silné dubové potrubie. Ak ho viažete na železné prúty ako hlaveň, taká dubová malta môže vydržať niekoľko záberov. Zvlášť, že prvý prášok bol oveľa menej silný ako neskorší. Iba vďaka zušľachťovaniu práškového prášku bolo potrebné prepnúť na odlievané kovové delá.

Priame známky prežívajú, že v 15. storočí v Rusku skutočne používali drevené delá [KP]. Je zaujímavé, že boli použité až do pomerne nedávneho obdobia. Takéto delo je vystavené napríklad v Nuremburgskom múzeu [КРИМ] č.4.

Ako by ľudia vnímali takúto novú zbraň, keď po prvýkrát videli na bojovom poli hrozné "výpalové záznamy"? Okrem vedomia, že boli vynájdené kresťanmi. Drevené delá mohli byť popísané napríklad takto: "kresťanské stromy, ktoré priniesli víťazstvo kresťanskému cárovi". **Ale kresťanský kríž sa často nazýva aj "strom"**. V kánonických prameňoch výraz "strom kríža" znamená kríž, na ktorom bol ukrižovaný Kristus.

Preto nie je prekvapujúce, že "kresťanský strom, ktorý priniesol víťaz cárovi Konštantínovi, sa mohol obrátiť pod kronikárom do "kresťanského stromu kríža“, ktorý priniesol víťazstvo cárskemu Konštantínovi ". tj. ruskému kniežaťu Dmitriovi.

Prvé ruské drevené delá, ktoré poskytli Rusku-Horde nepopierateľnú výhodu v dobe "mongolského" dobývania XIV. storočia, sa čoskoro dostali ku kovovým. Avšak drevené kanóny mali jednu dôležitú kvalitu, ktorá zabezpečila ich dlhodobé začlenenie do výzbroje. Jednoduchosť ich výroby bola veľmi lákavá. Okrem toho nebolo ich povinné nosiť počas kampane. **Bolo dostatočné priviesť len prášok**. Po príchode do bojiska nájdu duby a rýchlo robia z nich kanóny a oheň. Samozrejme, nemôžete strieľať veľa záberov z dreveného kanónu. Ale to nie je nutné. V

Harmir

prípade potreby mohli vždy robiť nové. Hlavnou vecou bolo mať prášok pre zbrane. Po víťazstve opustili drevené delá na bojovom poli a pokračovali. Je jasné, prečo takmer úplne nevydržali skúšku času. Potom, čo boli vyhodené, prehnili. Preto v múzeách môžete vidieť iba niekoľko vzácnych príkladov, ktoré prežili.

Zatiaľ čo kanóny boli novou zbraňou, väčšinou nikdy predtým nevidená, vplyv tejto zbrane na nepriateľa bol ohromujúci. "Kresťanský strom" chrlil oheň a prinášal smrť, vyvolával paniku a strach. Tieto kanóny boli odzrkadlené v rôznych "starých" mýtoch a legendách. Neskôr, keď koncept kanónu bol prijatý mnohými, začala súťaž v presnosti a dosahu. Drevené delostrelectvo viedlo ku kovovému.

28. Mimoriadny czar-khan konstantine i = dmitry ivanovich

V "starodávnej" biografii **Konštantína-Dmitriho** je tu zahrnutý ďalší odraz bitky pri Kulikove. Je to druhá slávna bitka Konštantína, tentoraz so svojím spoluvládcom **Liciniusom**. Namiesto protivníkov, Konštantín - Maxentius, tu ide o dvojicu Konštantín - Licinius. Konštantínove bitky s Maxentiusom a Liciniusom sú považované za dva hlavné vojenské boje v jeho biografii.

Konečné víťazstvo Konštantína nad jeho spoluvládcami a protivníkmi - je poprava Liciniusa. Bol zvrhnutý. V ruských kronikách je to popravenie **Ivana Velyaminova**, syna tysiatskyho (dux, Heerzog, kapitán tisícok - vojenského vodcu v starovekej Rusi, ktorý velil ľudovú dobrovoľnícku armádu nazvanú tysyacha alebo tisíc - poznámka prekladateľa) podľa rozkazu Dmitrija. Tysiatskie boli v skutočnosti spoluvládcami veľkovojvodu. Po zrušení tohto postu sa Dmitrij stal **mogulom**. Ale na dosiahnutie tohto cieľa musel zbaviť syna posledného tysiatsky - Ivana Velyaminova. Celkovo je to ten istý obraz ako za Konštantína Veľkého. Podľa starého zákona existovalo niekoľko spoločníkov vládcov v ríši. V Ríme bolo niekoľko dôstojných postáv a cisárov vládnucich súčasne. V Rusku bol veľký princ a tysiatky. A potom jeden zo spoluvládcov odstráni ostatných, stáva sa jediným cárom a mení politický systém. Od tej chvíle je Czardom kontrolovaný autokratickým spôsobom a vláda je odovzdaná synovi zosnulého cára. Predtým to bolo iné. V oboch Rímoch a Rusku. V rímskych dejinách predtým, po úspechoch Constantína, cisár nebol dedičný a až potom, bol Konštantínom založený nástup na trónu od otca k synovi.

Primárne zdroje jednomyseľne zdôrazňujú úlohu víťazstva Konštantína = Chána Dmitriho nad "**pohanstvom**". Skutočne sa to týka obrovskej udalosti - prijatia apoštolského kresťanstva v celej "mongolskej" ríši. Slová Eusebiusa z Cézarey v jeho Cirkevnej histórii o víťazstve Konštantína sú naplnené novým významom.

"Jeho nepriateľ Licinius ležal tam, mohutný víťaz Konštantín ... vybojoval svoje východné provincie a skombinoval rímske impérium do jediného celku, ako v predchádzajúcich dňoch. PREDSTAVUJÚC VŠETKÝCH V RÁMCI ICH BEZPEČNÉHO PRAVIDLA, OD BRIEŽDENIA DO SÚMRAKU, V ŠIROKOM KRUHU OD SEVERU DO JUHU. Ľudia teraz stratili všetok strach z ich bývalých utláčateľov ". Citácia od [140], str. 120-121.

Na počesť tejto udalosti boli postavené monumentálne stavby, boli vytvorené obrazy a boli napísané literárne diela. Niektoré z nich prežili. Napríklad Constantine Arch v talianskom Ríme. Aby sme vám pripomenuli, Vatikán (Batu-Khan) bol západoeurópskym poslaním katolíckej "mongolskej" cirkvi v Taliansku. Do dnešného dňa vatikán spomína na búrlivé náboženské udalosti konca XIV storočia. Napríklad fresky v hale Konštantína vo Vatikáne. Slávny Raphael bol menovaný na maľovanie.

Harmir

29. Presun hlavného mesta

Presun hlavného mesta Rímskej ríše do nového Ríma je udalosť konca XIV storočia. Cisár Konštantín I., po víťazstve horde car-chán Dmitrij Donskoy v bitke Kulikovo v roku 1380 prišiel do Czar-Grad a vyhlásil to za druhé hlavné mesto ríše. Stalo sa druhou metropolou po hlavnej v Vladimírovi a Suzdálovej Rusi. Keď Apoštolské kresťanstvo urobil náboženstvom celej ríše, Constantine = Dmitrij sa s najväčšou pravdepodobnosťou rozhodol umiestniť duchovné a náboženské centrum do starého Czar-Grad = evanjelický Yoros = Jeruzalem, kde bol v roku 1185 ukrižovaný Kristus. Takže neďaleko od Jorosu, trochu na juh, sa objavil **Konštantínopol**. Vojenské a administratívne centrum ríše Konštantín držal v **Rusku-Horde = Izrael**. tj v biblickom Asýrii-Sýrii (v Egypte).

Preto môžete vidieť, že kronikári by mohli zameniť STARÝ RÍM a NOVÝ RÍM. Ako sa ukazuje v [1v], zmätok sa odráža v niekoľkých verziách prevodu kapitálu Rímskeho impéria. V niektorých verziách bol prenesený zo Starého Ríma do nového Ríma. A ostatní tvrdia opak - prechod z nového Ríma do Starého.

Porovnanie polôh Yoros-Jeruzalema a Istanbul-Constantinople, ktoré sa nachádzajú v jeho blízkosti, ukazuje, že Konštantínopol je neskôr hlavným mestom. Prečo Konštantín = Dmitrij nepreviedol svoje hlavné mesto do svätého mesta Yoros, ale založil nové centrum na druhej strane Bosporu 30 kilometrov od Jorosu? Toto je naša hypotéza.

Samotné umiestnenie v Konštantínopole naznačuje, že mesto bolo postavené pomerne neskoro, keď ľudia už vynašli kanóny, ktoré dokážu strieľať na dlhé vzdialenosti, a naučili sa stavať veľké lode s hlbokým ponorom pre otvorenú námornú plavbu. Istanbul sa nachádza v širokom bode Bosporu pri Marmarskom mori. Prítomnosť kanónov na takom mieste by znemožnila ovládnuť Bospor a zabrániť cudzím vodným plavidlám prechádzať do Čierneho mora a späť. Preto v skorších časoch, keď nebolo nič, by bolo oveľa lepšie umiestniť mesto do úzkeho bodu Bosporu, ktoré by poskytlo plnú kontrolu nad úžinou. To je presne tam, kde sa nachádza YOROS.

Veľkou výhodou umiestnenia Istanbulu v Konštantínopole bola Zlatý roh - prístavná štrbina, schopná prijímať veľké námorné plavidlá s hlbokým ponorom na jeho skalnatých brehoch. Ale v čase, keď XII-XIII. ešte neboli žiadne takéto lode. Preto taký prístav nebol potrebný. Malé lode tej doby sa plavili pozdĺž pobrežia a mali pomerne plytký ponor. Bolo celkom možné ich okamžite zadržať v Bosporu, v prístave medzi Yorosom a Beykozom. Morské búrky tam nepreniknú. Pre epoch XII-XII. bolo to dosť veľký prístav.

Takže umiestnenie opevnenia Yorosu - evanjelického Jeruzalema bolo ideálne pre hlavné mesto XII-XIII., Ale na konci štrnásteho storočia už neplnilo požiadavky tej doby. Preto Konštantín = Dmitrij založil Nový Rím, Konštantínopol - nie na mieste Jeruzalema, ale približne 30 kilometrov od neho. Avšak - nie príliš ďaleko. Je pravdepodobné, že napriek tomu chcel založiť hlavné mesto čo najbližšie k svätému Jeruzalemu.

30. "Starý" Perseus a Dmitry donskoy. Medusa gorgon - je strelná zbraň

Obr.40 predstavuje mincu **Dmitrija Donskoya**, ktorý zobrazuje jeho víťazstvo nad **Ivanom Velyaminovom**. Dmitrij so štítom robí štrajch s mečom, aby sťal jeho kľačiaceho nepriateľa. Na tom istom mieste, ako to bolo často vykonané v starých

miniatúrach, je telo jeho nepriateľa znázornené ako prosté a už sťaté. Na Dmitrijovom štíte je zobrazená ľudská tvár. Ale štít s tvárou alebo hlavou na ňom je veľmi dobre známy v "starodávnej" mytológii. J**e to perzský štít s hlavou Medúzy Gorgona**. Takže Perseov štít bol známy v Rusku a bol pripisovaný Dmitriovi Donskoym. Štít s hlavou bol znázornený nielen na minciach, ale aj na miniatúrach ruských kroník [KP], č.3.

Pripomeňme si, že aj Konštantín Veľký a jeho armáda (pozri vyššie) nesú na svojich štítoch "znamenia". Znak im priniesol víťazstvo. Ako to teraz chápeme, boli to **kanóny**. Myšlienka, že víťazstvo priniesol symbol na štíte, prišlo na myseľ neskorších kronikárov. Ale tá istá myšlienka je vyjadrená aj v legende Perseus. Perseus odreže hlavu Medusa Gorgona a zabezpečuje ju na svojom štíte. Táto hlava sa stáva strašnou zbraňou: všetko premenila na kameň.

V legende o Perseuse je na štít udelený názov STRÁŽCA (PODPORA), čím znamenajú hlavu na štíte. V dejinách Konštantína sa slovo GUARDIAN (SUPPORT) používa aj na označenie práporu [83], v.3, str.13. Všetko sa stáva jasným. Najmä preto, že Medusa Gorgon má hady namiesto vlasov. Už sme poukázali na to, že HADY (SERPENTS) staré zdroje, najmä Biblia, znamenali KANÓNY. Myšlienka je jasná: had, alebo ako je delo - je nejakým druhom "bodavého potrubia". Je jasné, že "staroveký" Konštantín a Perseus sú odrazmi car-chána Dmitrij Donskoy.

Je jasné, prečo zomreli ľudia, "ktorí sa pozreli v tvári" Medusa Gorgona, "sa zmenili na kameň". Stali sa obeťami delostreľby. Obraz Medúzy je symbolom kanónu. Hovorí sa o tom, že "Medusa Gorgon" pravdepodobne znamená "bezočivé hrdlo (Funnel)", [KP], č.3.

Horde kozákov pálili predovšetkým z ťažkých mínometov. Salva niekoľkých mínometov spôsobila nepriateľom veľké straty. Mimochodom, slávny Cársky kanón, ktorý sa nachádza v Kremli, je mínomet. Povedané, nie je najťažšej ráže, ktorá bola v štandardnej munícii v rusko-horda armáde XV-XVI cc [6v], č.4: 16.

Kanóny boli často zobrazované na "starých" pamiatkach. Najmä v podobe horákov, z ktorých oheň vypukne "v priamom smere", tj. pozdĺž smeru výstrelu, aj keď je smerom nadol sklonený [KP]. Je jasné, prečo existuje tak veľa takýchto obrázkov. Diely boli vynájdené v dobe prijatia kresťanstva a v 15. storočí boli stále novinkou. Legendy o novej zbrani sa rozprestierali presne v dobe XV-XVI. - zlatý vek "staroveku". Preto "staré" pamiatky a mýty pretekajú s alegorickými reprezentáciami diel. Napríklad "starovekých" gréckych znakov - Pan, Pandora, Prometeus, Medusa Gorgon [KP], č.3.

31. Bitka u kulikova na stránkach starého testamentu

Bitka u Kulikova sa niekoľkokrát odráža v Biblii. Náš spôsob identifikácie dynastie okamžite naznačuje datovanie vládnutia Samuela, Saula a Dávida. Tieto biblické udalosti treba hľadať v štrnástom storočí. To bolo povedané, geograficky - v metropole Veľkej ríše, v Rusku Horde. Konkrétne sa bitka pri Kulikove odráža v Starom zákone ako Bitka pri Dávidovi s Goliášom [KP], č.4.

Narmir

Ukázalo sa, že pod menami slávnych rodákov zo Starého zákona Samuel Saul a David boli vyobrazení ako nasledujúci vládcovia ruského horda, tj. **Izraela**, zo storočia XIV:

- Mikhail Aleksandrovich Tverskoy = Samuel;
- Chán Mamai (+ Ivan Velyaminov) = Saul (+ jeho syn / dvojitý Jonathan);
- Dmitrij Ivanovič Donskoy = David.

Samozrejme, že toto označenie by sa nemalo brať doslovne. To sa týka skutočnosti, že významná časť "biografií" týchto troch špecifikovaných biblických vládcov sa skladá z popisov života Michaila, Mamaiho a Dmitrija. Toto je povedané, v prípade kráľa Dávida, je len prvá polovica jeho "biografie", ktorá je zastúpená v Knihe 1 Kráľovstiev a časť jedna, kniha 1, Paralipomenon, je odrazom životného popisu Dmitrija Donskoyho. Druhá časť Davidovej "biografie", opísaná v Knihe 2 Kráľovstiev a druhá časť knihy 1, Paralipomenon, pozostáva z neskorších udalostí, ku ktorým došlo po smrti Dmitrija v roku 1389. Okrem toho legendy o Davidovi obsahovali aj informácie o **Andronicus-Kristus** z XII. storočia.

Prežívajúce "biografie" starovekých postáv sú väčšinou vrstvené. Kronikári nesprávne kombinovali opisy z rôznych epoch.

Bitka u Kulikova je teda v Starom zákone dvakrát opísaná. Prvýkrát ako tvrdý boj Izraelitov s Filištíncami, bezprostredne po tom, čo bol kráľ Saul zabitý. Podruhé ako slávna bitka Davida s obrovským Goliášom [KP].

Pripomíname vám biblický príbeh (1 Kráľ 17). Filištínci a Izraeliti sa stretli na bojovom poli a boli pripravení bojovať. Filištínci sa postavili proti obrovi Goliášovi. Začal vyzývať Izraelitov, aby niekoho poslali bojovali. Mladý David s personálom a závesom vystúpil z izraelskej armády. Goliáš prišiel ťažko obrnený a začal trápiť Davida. David udrel Goliáše na čelo s kameňom z praku. Goliáš padol mŕtvy. Potom ho David zaťal. Potom začala veľká bitka a Izraelci porazili Filištínov. Tento príbeh inšpiroval mnohých maliarov, sochárov, spisovateľov a hudobníkov.

Podstata duplikácie je nasledovná. David = Dmitrij Donskoy porazí Goliáš = chán Mamai a jeho zástupca - "tatársky" Chelubey. Po tom, čo Chelubey povedal, bol zabitý Peresvet, zástupca Dmitryho. David, podobne ako Dmitrij, zostáva nažive, obr.41 [KP], č.4.

David zabil Goliáma, ktorý ho zasiahol priamo do čela "s kameňom z praku" (1 Kráľ 17:49). Je zrejmé, prečo ruské kroniky nazvali porazeného "tatárskeho" obra s názvom **CHELUBEY**. To znamená (v ruštine) ČELO + ÚDER, tj. bojovník bol zabitý úderom kameňa do svojho CHELO = ČELO. Vysvetlenie "FOREHEAD STRIKE" bol povzbudením k tomu, aby zasiahol nepriateľa do čelo. Z tohto dôvodu A. Nechvolodov cituje meno Chelubeyho: "Cheli-Bey" [578], book1-2, p.804. V Ostrogskej Biblii je napísané priamo, že "kameň", ktorý odišiel od Davida, zasiahol Goliáta "v CHELO" (1 Kráľ 17) Biblické meno GOLIATH mohlo byť skreslenou verziou mena

Harmir

CHELUBEY, keď "CH "sa mení na ->" G "a" B "(zmeny v) ->" TH "(pri zmene ...) Chelubey = CHLB? GLTH = Goliath.

Ďalej hovorí: "On (Dávid - Autorova poznámka) vzal svoju palicu do ruky, vybral päť hladkých kameňov, umiestnil ich do vrecka jeho pastierskych vreciek ... vzal si prach do ruky a priblížil sa k Filistinskému (Goliáš - poznámka autora) ... Keď sa filistínky pozrel na Davida opatrne, pohŕdal ním, lebo bol len pohľadný a pekný chlapec. Filištinský povedal Dávidovi: "Som pes, že po mne prichádzate s vreckami a kameňmi?" ... David dotiahol ruku do vrecka a vybral kameň. Oslepil ho a zasiahol Filištínca do čela"(1 Kráľov 17:40, 17:43, 17:49).

Preto pre nás redaktori Biblie namaľujú obraz rozprávky. Mladý ovčiak David čelí obrovi Goliášovi len s palicou, prakom a piatimi kameňmi. Potom, čo si vzal malú šnúrku a kus látky, tj. Prašan), a ktorý šikovne odhodil kameň, hrdina zasiahne obra. Takýmto spôsobom doslova umelci XVI-XIX. predstavujú túto tému. Tam je napríklad freska Michelangelo 'David a Goliath' vo Vatikáne. Po texte z Biblie, ktorá už bola upravená, Michelangelo zobrazil Dávidov prak v podobe látky a dvoch malých strún. Malo by to byť **mušketa**.

Pozrime sa, ako bol Goliáš ozbrojený. "Na hlave mal bronzovú prilbu a mal na sebe brnenie. Hmotnosť bronzového telového panciera bola päťtisíc šeklov. Na nohách mal bronzové chrániče holennej svaloviny a na jeho ramenách sa pretiahlo bronzové oštepenie (1 Kráľ 17: 5-6). Jedná sa o stredovekého rytiera, obaleného v pancieri, s helmou na hlave. Prilba pravdepodobne pokryla čelo bojovníka. Stredoveké prilby mali priezory. Tiež sa tu hovorí, že bod Goliášovho oštepu bol vyrobený zo ŽELEZA (1 Kráľ 17: 7). S najväčšou pravdepodobnosťou bol Goliáš odetý do železa a nie do bronzového brnenia. Bronz (brnenské brnenie) vložili redaktori, ktorí sa snažili zobraziť udalosti ako "veľmi staré". Sotva by hodený kameň mohol ZOSTRELIŤ rytiera oblečeného do ťažkého brnenia. Keď sa nám hovorí, ako nám hovorí Josephus Flavius, "kameň" zlomil lebku a prešiel do jeho mozgu "[878], v.1, str.293. Bolo by však zrozumiteľné, keby to bola strela z muškety alebo delá z kanónu. Guľky a broky úspešne prepichli železné štíty. Strelné zbrane úplne zmenili tvár bojového poľa. Ťažko ozbrojení rytieri boli bezmocní proti mínometom a mušketám.

Takže David mal s najväčšou pravdepodobnosťou v rukách nielen paličku a kamene, ale aj MUSKET = "palicu", GUNPOWDER = "prach", BULLETS alebo malé loptičky = "kamene". Dlhý barel mušketu alebo prenosného kanóna mohol byť vyhýbavý nazývaný "personál". Slová POROKH (znamenajúci GUNPOWDER v ruštine) a PRAKH (čo znamená ASH v ruštine) (keď sa zvuky Kh a Sh interchange) redakcia šikovne zmenil na PRASHA (SLING v ruštine). Použitie skutočnosti, že záves bol skutočne primitívnou zbraňou. Napokon mušketové guľky, guľôčky a duny mohli byť ľahko nazývané KAMENE. Chceli by sme vám pripomenúť, že v bojovom poli Kulikovo sa v skutočnosti strieľalo z kanónov [4v1], č.6.

Ďalej. Synodický preklad nás uisťuje, že David mal v rukách PALICU alebo PAPEK (1 Kráľ 17:40, 43). Ostrogská biblia hovorí niečo úplne iné. V prvom prípade: "vzal PALICU do svojej ruky" (1 Kráľ 17). A v druhom prípade sa používa ten istý termín: "ísť proti mne s PALICOU" (1 Kráľ 17). (STAFF - je PALITSA v ruštine - poznámka prekladateľa)

V starom texte tu teda bolo slovo PALITSA (STAFF). Samozrejme, slovo "palitsa" sa používa aj pre konvenčné zbrane - "tyč" s koncom váženým hrotmi. Takže redaktori Biblie mohli vymeniť slovo PALITSA (STAFF) za PALKU (STICK). Avšak v [KAZ] sme preukázali, že bitka pri Kulikove bola popísaná aj v "starobylej" indickej epickej

Harmir

mahabharátovej histórii. Tam, kde sa čiastočne spomína aj PALICE. Ale v **Mahabharate** sú to strelné zbrane. Takže s najväčšou pravdepodobnosťou Davidova palica v Ostrogovej biblii znamenali aj mušku strelnej zbrane alebo mušketón. Slovo PALITSA (STAFF) pochádza z PALIT '(spáliť), SPALIYU (spálim), spaliyu = SPL -> PLTS = palitsa, opaliat' (požiar). Redaktori Biblie skresľovali text v snahe vymazať akúkoľvek zmienku o strelných zbraniach.

Dávajte pozor na Goliášovo "oštep". Biblia hovorí: "Rukoväť jeho kopije bola ako tkáčsky trám a železný bod jeho kopije vážil šesťsto šeklov. Jeho nositeľ štítu kráčal pred ním "(1 Kráľ 17: 7). Josephus Flavius je ešte oveľa priamejší: "Jeho oštep nebol ľahký [DOSTATOČNE] (! - poznámka autora), ABY HO NOSIL V PRAVEJ RUKE; Namiesto toho ho nosil na svojich ramenách. Tiež mal lanko s hmotnosťou 600 SHEKEL. Veľa ho nasledovalo a prevážalo svoje zbrane. " [878], v.1, str.291. S najväčšou pravdepodobnosťou nie je to popis kopí, ale muškety alebo mušketou, malým prenosným delám. Boli nesené na ramene, 6v1, č.4, ako moderné zbrane s plameňom alebo prenosné rakety. Zastreli sa zo statívu, ktorý bol prilepený na zemi a namontoval na ňu ťažkú hlaveň zbrane. Z tohto dôvodu bol Goliáš sprevádzaný ODDIELOM nosičov brnenia. Stredoveké delá boli prevádzkované niekoľkými delostrelcami.

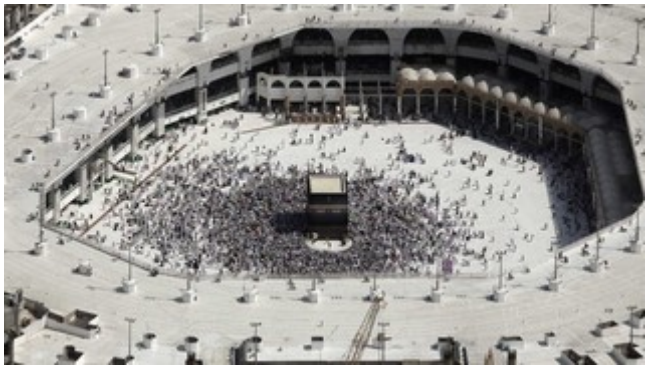
Pamätajte na dve sochy "David" od sochára Donatella údajne 1408-1409. Jeho "Davids" boli produktom jeho fantázie. Donatello s najväčšou pravdepodobnosťou čítal starý zákon v XVI-XVII., Keď už bol vychovaný na scaligériho verzii. Podľa neho vytesal "vizuálne nápovede". Donatellova Davidova hlava sa veľmi elegantne natočená, ale ruský horda car-chán Dmitrij Donskoy s najväčšou pravdepodobnosťou vyzeral inak. Alebo napríklad nahý "David" Michelangela. Je tiež veľmi krásny, ale v žiadnom prípade nemá žiadny vzťah k realite.

Značný počet takýchto portrétov vznikol v skutočnosti oveľa neskôr - v XVII-XVIII. jadro subjektu je buď zabudnuté, alebo zámerne zakryté. Umelci a sochári vykresľovali elegantné šaty, krásne nahé telá a nadmerne prepracované pózy. Zrejme viac pravdy zostalo na aktuálnych obrazoch XVI. Bohužiaľ, mnoho originálov bolo zničených. Dnes sa pozeráme na minulosť prekrútenou pohľadom redakčnej revízie XVII-XVIII.

Pri pozorovaní starého umeleckého diela z nového pohľadu je však možné zistiť početné stopy skutočnej histórie, niekedy skôr farebné a nezobrazené vyberavými redaktormi, a preto sa našťastie zachovali. Musia sa vyhľadávať. Takáto práca je podobná starostlivej práci vyšetrovateľa.

32. Čo je Noemova archa?

V biblickom životnom popise Samuela je centrálne miesto pridelené cestovaniu korábu (1 Kráľov 4-7). Čo je to? Archa sa objavuje v Biblii na niekoľkých miestach a s najväčšou pravdepodobnosťou sa tu r**ozumie dva samostatné objekty**. Prvá archa je opísaná ako rakva, krabica pre kamenné tablety Mojžiša alebo ich fragmenty [2v]. N.A. Morozov ukázal v [544] v.6, že táto "**prvá archa**", možno prežila až dodnes a je dobre známa. Je to slávna **Kaaba v Mekke**, predmetom uctievania moderných moslimov. Predmety adorácie sú rozbité vraky, prípadne meteor alebo vulkanický pôvod. Putovanie archy, opísané v Biblii, sú putovanie svätého kamenného úlomku v stredoveku pred ich posledným odpočinkom v Mekke na Arabskom polostrove.

Harmir

Ak je "prvá archa" posvätným miestom Mekka Kaaba, potom "druhá archa" opísaná v 1. knihe kráľov je niečo úplne iné. Zistili sme, že tu ide o ikonu a archu alebo ikonu v arche. Alebo relikvie v arche [KP]. Radi by sme zdôraznili, že "prvá archa" a "druhá archa" sú naše pojmy, ktoré sú predstavené tak, že označujú oba biblické pozemky.

Ukazuje sa, že cesty slávneho biblickej archy Zákona v dobe kráľa (cára) Samuela, je postupnosť vystúpení a cestovanie slávnej ikony, **Theotokos** z Tikhvinu v Rusku v roku 1383. Cesty Pánovej archy sú spojené s víťazstvami na bojiskách. Tu sú Izraeliti Rusi XVII. storočí a Filištínci sú ich nepriateľmi Švédi. Aby sme vám pripomenuli, že niektoré biblické knihy boli napísané až do prvej polovice XVII storočia [6v].

33. Tatari - turci – torit" (presekať)

V našich knihách sme sa odvolávali na rôzne písomné odporúčania a staré obrázky, ktoré ukazujú, že "Rusi" a "Tatari" v tom čase boli nerozoznateľní [4v1], č.6. V epoche XIV-XVI. storočia zahŕňali jeden národ. Bitka u Kulikova bola konfliktom občianskej vojny. V civilných bitkách "ruská" a "tatárska" armáda naozaj vyzerajú prakticky rovnako. Podobné zbrane, podobné prápory atď. Takže čo znamenalo slovo TATARS?

To bolo to, čo nazývali kozáci. TATARY pravdepodobne pochádzali z: TORIT '(PRESEKAŤ CESTU v ruštine): TORIT / = TRT -> TTR = TATAR. Preto TORKI (nomádské kmene hovoriace tureckým jazykom - poznámka prekladateľa) a TURKS. Kozáci boli konské jazdectvo z Ruska Horde. Boli to oni, ktorí "vystrihli cestu", cestovali veľmi rýchlo, robili nové cesty, viedli kolonizáciu vzdialených krajín. Iba v epoche Romanovcov sa myslelo na umelé rozdelenie jedného národa metropoly cisárstva na "Rusov" a "Tatárov". Pokúšali sa medzi vraziť klin. Postupovali podľa princípu veku reformácie: rozdeľuj a panuj. Napriek zdĺhavému úsiliu vo všeobecnosti zlyhali.

34. Kozáci-áriovi: z ruska do indie. Epic mahabharata

Spomínali sme skôr slávny "starý" indický epos **Mahabharata**. Tu je prehľad našich výsledkov výskumu.

- Epos sa vo veľkej miere opiera o Bibliu. Bola vytvorená v epoch XIV-XVI. a nakoniec bol dokončený až v XVII-XVIII.
- Ústrednou témou Eposu je veľká bitka ľudí v oblasti **Kuru**. Tu sa odráža obrovská bitka u **Kulikova** v roku 1380. V Mahabharata pod názvom **Arjuna** (= Horde-Khan) je opísaný **Dmitrij Donskoy**. A pod menom Duryodhana (= Evil Khan) sa objaví Mamai, protivník Dmitrija. Autori sympatizujú s Arjunou = Dmitrij Donskoy a sú pobúrený voči Duryodhana = Mamai. Podobný je aj pohľad na ruské kroniky: "dobrý Dmitrij" a "zlý Mamai".

Pri porovnávaní Mahabharaty s ruskými kronikami sme obnovili mnohé detaily ruskej histórie, ktoré sa zachovali v "starobylej" árijskej epike, ale stratili v Rusku. Boli buď zabudnuté, alebo očistené historikmi Romanovcov. Napríklad pád Duryodhany bol podrobne popísaný v Mahabharate. Ale prežívajúce ruské primárne zdroje hovoria o khánovi Mamaiho veľmi skromne. Dôvod je pochopiteľný. Keď deklarovali Cossacks = Tatars, že sú "zlými ľuďmi", historici Romanovovcov prešli z našich dejín všetky pozitívne úvahy o khanovi Mamaiovi a jeho kolegovoch v zbrani. Boli sme neustále inšpirovaní myšlienkou, že "Rusi" a "Tatari" sú údajne dlhodobí nepriatelia.

Narmir

K dispozícii je "Kniha žien" v Mahabharate. A v ňom je veľký oddiel **Ženský nárek** [519], v.8, str.136-176. Opisuje ženy, ktoré oplakávajú svojich mŕtvych bojovníkov, ktorí padli na poli veľkej bitky. "**LAMENT**" je jeden z emocionálnych vrcholov Mahabharaty.

Je možné, že tu je rozprávaný príbeh smútku tých, ktorí zahynuli na poli bitky Kulikova. V ruských kronikách sa nárek odrážal veľmi zle. Týmto spôsobom sa objavujeme hlbšie do udalostí Hordijskej Moskvy, ktoré nasledovali po bitke. Významná časť "Lament" smúti bojovníkov Duryodhany, t.j. chána Mamaiho. O to zaujímavejšie je, že vo verzii Romanovovcov je Mamai zastúpená negatívne a nie sú žiadne podrobnosti o jeho podporovateľoch.

- Mahabharata rozpráva o "mongolskom" dobytí XV. storočia. Slávni indickí árijčania sú "**Yuryievanovci**" (Georgiievskij), tj Hordijskí vojaci kozákov (tzv. Kroniky "Tatars", ktorí kolonizovali polostrov Hindustan a okolité okolie.) Slovo **ARYA** v sanskrte "znamená: **meno ľudu a "druh", "múdre"**) [519], v.2, str.250. Je možné, že v mene ARYANS sa odrážalo ruské slovo YARY (FIERCE), YARO (FIERCELY). Ktorý veľmi dobre korešponduje s podstatou tohto mena "Yuryi" = Georgyievtsy - bojovníci JERUI (Georgyi - George) Dobyvateľ. Spomeňme si tiež na meno Yaroslav, tj. Fierce Glory alebo Aryan-Glory.

V XIV-XV. územie modernej Indie bolo obsadené a rozvinuté armádou Ruska Horde. Boli to "mongolské" armády nasmerované na juh a na východ. Podľa byzantského kronikára Jána Malalasa sa kolonizácia sveta tej doby uskutočňovala vo všeobecnosti pokojným spôsobom. Rozsiahle plochy Eurázie boli ešte málo osídlené. Vo väčšine prípadov nebolo s kým bojovať. Najmä MALÁLAS OPISUJE ZÁPADNÚ EURÓPU ako POLOBARBARSKÚ SPOLOČNOSŤ, V KTOREJ NIE SÚ ŽIADNE MESTá [338]. str.28.

Horda, ktorí vystúpili na polostrove Hindustan, v modernom zmysle tohto slova neboli vôbec moslimovia. Na územiach silne sa rozširujúcej "mongolskej" ríše vládlo apoštolské kresťanstvo zakorenené v XII. storočí. Islam v modernom zmysle tohto slova sa objavil až v XVI-XVII. Po rozdelení kresťanstva na ortodoxné kresťanstvo a islam. Armáda Hordy XIV. storočia sa nazývala "moslimským" post factum, v neskorších učebniciach histórie.

Indický **Boh KRÍŠNA (Budha)** - je obraz **Ježiša Krista**, premeneného na miestnom základe. Výskumníci dejín náboženstiev už o tom opatrne hovorili [2v1], č.1. Napriek tomu sa vyhýbali akýmkoľvek záverom zo strachu, že budú pochybovať o chronológii Scaliger. Túto myšlienku však jasne a priamo vyjadrujeme. V srdci "starobylej" indickej **Ramayany** sú udalosti XIV-XVI., Keď silný "starý" kresťanský Rím, aka Rusko Horda spolu s Osmanskou ríšou-Otománia sa rozšírila nad Euráziu, Oceániu) a Ameriku. Preto stredoveká populácia Hindustana verila v Krista. V Indii bolo jeho meno vyjadrené ako Krišna.

Armádu hordy nasledovali migranti, ženy a deti. V rade vozíkov neniesli iba zbrane a výzbroj, ale aj dokumenty, archívy a kroniky. Po založení "mongolských" štátov v poloostrove Hindustan, ktoré boli riadené horskými guvernérmi, sa objavili aj knižnice, v ktorých sa okrem iného zachovali aj ruské kroniky. Khanov úradníci, štátni úradníci, zákonníci a vedci prišli do Indie. Kultúra a jazyk jej metropoly a provincií boli všadeprítomné.

B.L. Smirnov, člen Akadémie vied Turkmenskej sovietskej republiky, napísal: "Odkaz na modrých očiach Aryanov sa opakovane vyskytuje v Mahabharate; tento antropologický detail je dostatočne zaujímavý pre záležitosť pôvodu Árijcov, ktorá až do súčasnosti nedostala všeobecne uznávané prijatie "[519], v.4, s.560. Dnes v historickej literatúre nie je prijateľné povedať "árijské". Je lepšie povedať "arya" alebo "airya". Môžeme vysvetliť "modrooké" kvality ariy. Napríklad v Rusku bolo vždy veľa ľudí s modrými očami.

Harmir

Vo výsledku "mongolského" dobývania sa horda kroniky a udalosti opísané v nich rozširujú po celej ríši. Hordakozáci, ktorí odchádzajú do kampaní, vzali so sebou spomienky, kroniky, dokumenty a archívy. Keď sa usadili vo vzdialených provinciách, snažili sa zachovať pamäť svojej vlasti. Ale v čase, keď ich potomkovia si začali myslieť, že staré legendy, ktoré zdedili od svojich otcov a starých detí, boli rozprávanie o ich živote "tu", t.j. tam, kde teraz žili. Začali úprimne hľadať miesto, kde napríklad došlo k bitke pri Kulikovom o ich predkoch. Oni mylne vyzerali "v blízkosti", v blízkosti miesta, kde žili v tomto bode. A samozrejme ho našli. Tu a tam. Niektorí by si začali myslieť, že ide o nejakú oblasť na polostrove Hindustan. "Ukázalo sa, že je to pole **Kurukshetra**. Toto je povedané, nie je nemožné, aby sa tam uskutočnili niektoré ďalšie dôležité boje, ale boli to "miestne" bitky. Ostatní potomci Hordy, ktorí sa usadili na Západe, by nesprávne poukazovali na niektoré oblasti v západnej Európe. Bolo by výsledkom toho ako bojisko **Sempachu** [7v1], č.3. A tak ďalej. Nie je nemožné, aby odrážajúci odraz bitky na moskovskom poli Kulikovo opísal slávne Kosovo v Srbsku.

Historickí predstavitelia Romanovcov tiež prispeli k zmätku skutočnej histórie. Presunuli (na papieri) pole Kulikovo z Moskvy do Tuly [4v1], č.6.

Ako sme ukázali v [KP], v bitke pri Kulikove boli použité kanóny. Na stránkach Mahabharaty (podstatne upravené v XVIII-XIX. stor.) prežili mnohé odkazy na strelné zbrane hučiace Kuru pole (aka Kulikovo pole) počas veľkej bitky medzi **Pandavas a Kauravas**. Je pravdepodobné, že v pôvodnom texte Mahabharaty, ktorý sa datuje od XVI. storočia, boli ohňové zbrane explicitnejšie opísané.

Dokonca aj po úprave zostávajúcich fragmentov požiarnych zbraní z Mahabharaty sú absolútne jednoznačné. Len nesprávna chronológia zabraňuje historikom priznať, že ide o jednoznačné popisy diel. Súčasne sú scény v epickej "farebnej paľbe" tak farebné, že historici museli prísť s teóriou nejakého "božského nebeského ohňa", aby dokázali umelé starnutie Mahabharaty a ukryli sa od čitateľov kanónové bitky v "dávnej" indickej histórii. Spočiatku ju ukrývali pod nátlakom, ale neskôr to robili mechanicky, keď zabudli pôvod veci [KAZ], č.1.

Tu je zoznam biblických udalostí XV-XVI. ktorý obsahuje podstatu rôznych kapitol Mahabharata.
1. Povodeň a plavba patriarchu Noah-Manu (= Columbus) cez oceán v XV storočí.
2. Exodus Mojžiša v XV storočí.
3. Príbeh Esther (Elena Voloshanka) XVI. storočia.
4. Príbeh biblickej Susanna - ďalšia reflexia Ester.
5. Príbeh o Estere je tiež opísaný v "najstaršom" babylonskom epose.

A tu sú "evanjelické kapitoly" v "starobylej" Mahabharate.
1. Nepoškvrnené počatie, Panna Mária.
2. indický Boh - človek Yudhisthira - ako odraz Krista.
3. Intrigy kráľa Heroda proti Kristovi. Útek spoločnosti Svätej rodiny do Egypta.
4. návrat Krista do Jeruzalema.
5. oklamanie Krista.
6. Výstup Krista na Golgotu. Agónia v Getsemanskej záhrade. Apoštolov sen.
7. Vzostup Krista.
8. Kristov zostup do pekla.

Po premiestnení indického eposu (ako eposu iných národov) do najhlbšieho staroveku a zúženia geografického rámca udalostí popísaných v nej, historikov XVII-XVIII. snažili sa skrývať skutočnosť, že Mahabharata v skutočnosti rozpráva o nedávnych udalostiach štrnásteho a šestnásteho storočia. Bolo upravené s osypaná patinou "prastarého prachu". V dôsledku toho sa tento obrovský materiál vníma nejednoznačným spôsobom. Na jednej strane - s veľkým rešpektom,

Harmir

ktorý je úplne dôveryhodný. Na druhej strane veľmi málo čítalo Epos od začiatku až do konca. Zdá sa to nudné. Presnejšie, bolo "prezentované" nudné.

Teraz je však jasné, že sme boli zámerne podmienení "nezaujatým" vnímaním! Boli sme nútení myslieť si, že samotná Mahabharata je jediným zdrojom tisícov udalostí opísaných v ňom. A keďže redaktori predstavili rozprávku, nie je prekvapujúce, že k nej príde taký vlažný postoj. Rovnako ako mŕtve mýty, neznámi hrdinovia, chrliaci draci atď. Tisíce neznámych (na prvý pohľad) mien, veľké množstvo údajne zabudnutých udalostí ... Opýtajte sa svojich priateľov, či mnohí z nich prečítali aspoň jeden z dielu Mahabharaty. Nič ich nenájdete. Veľmi málo. Dokonca aj medzi obdivovateľmi starovekej indickej histórie. Ale teraz, po obnovení správnej chronológie tohto Eposu, záujem o ňu prudko stúpa. Čítanie Mahabharaty sa stáva podmanivým. Hneď ako začneme čítať, že tu sa odohrávajú udalosti Veľkej ríše XIV-XVI., je nemožné odvrátiť sa od väčšiny stránok. Z týchto stránok vyplývajú biblické udalosti, z histórie ruskej hordy, bitky pri Kulikove atď.

Pri porovnaní rôznych názorov - ariánsko-indický (z Indie, z východu), ruský (z metropoly Ríše), západoeurópske (zo západných krajín) - rovnakých udalostí, očarí nestranného čitateľa. Okrem toho je vystavenie "skaligériho podvodu" - vyšetrovanie závažného zločinu XVII-XVIII. tvárou v tvár vedy a ľudstvu vo všeobecnosti. Ukázalo sa, že reformátori nezakryli všetky svoje stopy. Celkovo vykonali vynikajúcu prácu. Ale zmeškali veľa. Všetko si nevšimli. A dnes ich alibi, presvedčivý na povrchu, sa rozpadá pri bližšej kontrole.

35. 30 spomenutí bitky Kulikovo objavené v "prastarej" histórii

Budeme uvádzať 30 úvah o bitke pri Kulikove, ktoré sme objavili na stránkach rôznych kroník tak v "staroveku", ako aj v stredoveku. Uvádzame tiež v našich knihách, kde boli tieto duplikáty prezentované a študované.

Takže: bitka u Kulikova z roku 1380 [4v1], č.6. Považuje sa za hlavnú vojenskú udalosť stredovekej ruskej histórie. Tu sú jeho fantómové odrazy.

V RUSKej HISTÓRII:

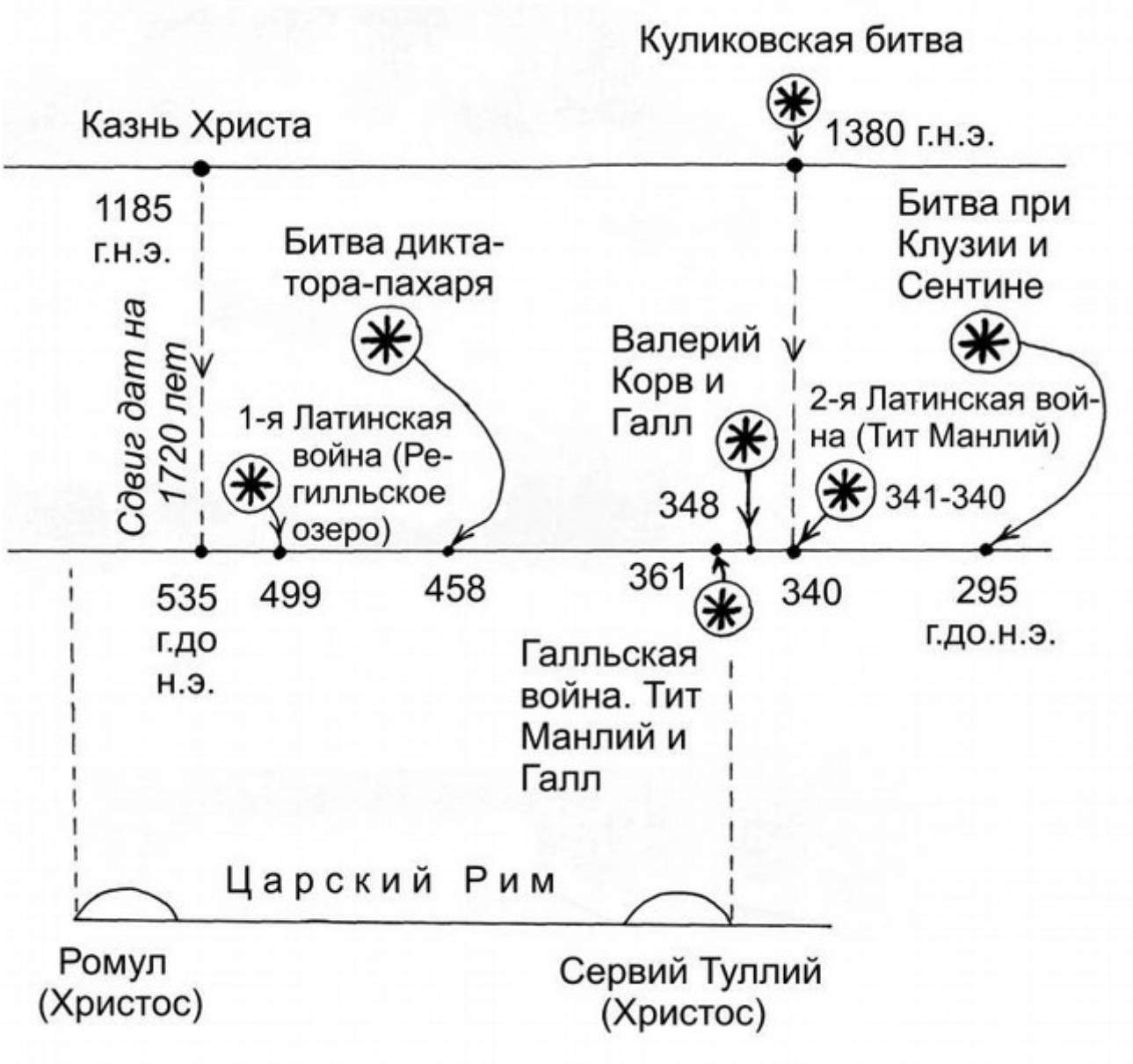
1. **Khan Tokhtamysh = Dmitrij Donskoy** obliehanie Moskvy údajne o dva roky neskôr, v roku 1382 [4v1], č.6.
2. Drvivá porážka Khan Mamai od Chána Tokhtamusha - Dmitrija Donskoyho v roku 1380 [4v1], č.6.
3. Bitka na rieke Kalka údajne v roku 1223, kde "Mongoli" bojovali proti spojeneckým silám kumánskych (Polovcov) a Rusov [4v1], č.6.
4. Bitka Sergija Radonežského s "ďáblemi v litovskom štýle" skončila víťazstvom Svätého Človeka. Je opísaný v Živote Sergija [ШАХ], č.3.
5. V histórii Indie: slávna "bitka na poli Kuru". Boj sa údajne uskutočnil v "starodávnej" Indii údajne IV-III. BC alebo v ešte dávnejšej epoche. Táto bitka je ústrednou udalosťou kolosálnej "starobylej" indickej epickej "Mahabharaty" [ИНД], [KAZ].
6. V histórii východu: Bitka o Kulikovo opísal benátsky cestovateľ Marco Polo, údajne roky 1254-1323 [4v1], č.6: 10 a [5v2], č.2: 12.8.
7. V dejinách Európy: bitka u Kulikova bola známa západným kronikárom, napríklad nemeckým kronikom, ako veľká bitka zo **Sempachu** údajne v roku 138. Pravdepodobne sa konala v západnej Európe [7v1], č. 03:11.
8. V dejinách Balkánu: bitka v oblasti Kosova údajne v roku 1389; to sa považuje za uskutočnené v Srbsku. Príbeh sultána Murada = Dmitrij Donskoy. Budeme o tom hovoriť v našich budúcich publikáciách.

Harmir

9. V histórii byzantskej: bitka cisára Heraklia a perzského kráľa Khosraua, č.1.

V histórii "starovekého" Ríma:

10. Bitka "starého" cisára **Konštantína I. Veľkého = Dmitrij Donskoy** s cisárom Maxentiusom alebo Maximinusom - chánom Mamaiom - Ivanom Velyaminovom údajne v roku 312 [KP].
11. Bitka cisára Konštantína (Dmitrij Donskoy) s Liciniusom údajne v roku 323 [KP]. Tu Licinius je odrazom Chána Mamaiho = Ivana Velyaminova.
12. Galská vojna údajne z roku 361 pred nl. Rimania bojovali s galskými, ktorí napadli ich krajinu. Výsledok bitky sa rozhodol v boji mladého vojenského tribunu Titus Manlius = Dmitrij Donskoy s obrým Gaul = Khan Mamai [КРИМ], č.4. Pozri Obr.42.
13. Ďalšia galská vojna údajne z roku 348 pred nl, v ktorom Marcus Valerius Corvus zvíťazil v boji s mohutnou Galou, č.5 a obr.42.
14. Druhá latinská vojna údajne z rokov 341-340 pred naším letopočtom, v ktorej sa zúčastnili obaja Titus Manlius-otec a Titus Manlius-syn [CRIM], č.6.
15. Prvá latinská vojna údajne z roku 499 pnl. [КРИМ], č.7.
16. Bitka diktátora-orba (Lucius Quinctius Cincinnatus) údajne z roku 458 pnl. [КРИМ], č.7.
17. Bitka o Rimania Sentinum a Clusium údajne z roku 295 pred nl [КРИМ], č.6.

V BIBLII, V STAROM Zákone:

Sarmir

18. Slávna bitka medzi **Dávidom a Goliášom** (1 Kings 17), údajne v epoche 1015-1055 pnl [KP]. Tu David je odrazom Dmitrij Donskoy a Goliáš je odrazom Khan Mamai.
19. Bitka medzi kráľom Saulom a filistínmi, v ktorých bol Saul zabitý (1 Kings 29-31) údajne v XI. storočí pred Kr.
20. Príbeh David a Absalom. Absalom zomrie v bitke (2 kráľovia 18) údajne v polovici XI storočia pred Kristom, č.6.
21. Bitka medzi Dávidom a Filištíncami (2 kráľmi 5) údajne z XI storočia pred Kr., Č.6.
22. Povstanie Sheba ben Bichriho proti Davidovi (2 kráľovia 20) údajne v XI storočí pred naším letopočtom. [КРИМ], č.6. Tu David = Dmitrij Donskoy a Sheba = Ivan Veliyaminov alebo Veniyaminov.
23. Bitka medzi sudcom Gideonom a Madianmi (sudcovia 6-8) údajne okolo roku 1245 pnl. [КРИМ], č.7. Tu je Gideon odrazom Dmitrija Donskoyho.
24. V histórii "Starovekého" Grécka: **slávna maratónska bitka** údajne v roku 490 pred nl [ZA] č.1.
25. V "starovekej" mytológii: slávne "najstaršie" víťazstvo Zeusa nad titánmi pomocou Cyclops, tzv. Gigantomachy [3A] č.2. Dnes sa tento mýtus datuje do najhlbšej histórie a identifikuje ho ako prvý a najvýznamnejší "**Olympijský mýtus stvorenia**". Svet začína začínať týmto mýtom, vesmír je koncipovaný. V tých údajne temných vekoch sa predpokladalo, že zatiaľ nie sú žiadni ľudia. Iba mocní bohovia stúpali do oblačných nebeských sfér, ktorí sa len nedávno objavili na svete a bojovali navzájom. Básnici a spisovatelia, sochári, maliari a filmoví režiséri, inšpirovaní týmito mocnými legendami, vytvorili stovky nádherných umeleckých diel. Úprimne veriac, že svojou umeleckou intuíciou prenikli do minulosti tisíce rokov do minulosti a odhalili tajomstvo ...

Básnikov trochu sklameme. "Najstarší olympijský mýtus o stvorení" nám v skutočnosti rozpráva o bitke pri Kulikove v roku 1380. Pre niektorých možno povedať, že takýto záver znamená "oslabenie dojmu" legiend o stvorení sveta. Ale nie pre nás. V skutočnosti táto skutočnosť zvyšuje hodnotu bitky pri Kulikove v dejinách ľudstva. "Starodávna" tradícia priniesla túto udalosť na vysoký podstavec a založila ju ako základ celej histórie. Preto zostáva iba "poetický frizúra". Iba zmeny datovania. Dôležitá udalosť sa výrazne približuje k našim časom a zdá sa, že je na konci štrnásteho storočia. Zeus porazil Titanov s pomocou mocných **Cyclops** (**t.j. kanónov**!) "Len" približne pred 620 rokmi. V novej chronológii je táto udalosť mimoriadne stará. Keďže písomná história ľudstva sa celkovo vrátila o nie viac ako tisíc rokov. A vystupuje z temnoty až na začiatku X-XI.

Opakovane sme narazili na skutočnosť, že slávny "starý" TARTAR je odrazom TARTARIA = TATARIA, tj. Ruska-Horda XIV-XVI., na stránkach "starovekej" klasiky. Rusko-Horde vyvolávala rešpekt a strach v niektorých západoeurópskych krajinách. Preto bol v epoche reformácie vzdialený tatár maľovaný tmavými tónmi. Vyzýva, že sa nachádza niekde ďaleko. Je to ťažké dosiahnuť. Tatar je ponuré podsvetie, nachádzajúce sa v rovnakej vzdialenosti od zeme ako zem z oblohy. Tatar je obklopený vysokými mosadznými stenami a krúžkom ohňa. Tam búrky neustále zúria. Dokonca aj bohovia sa boja tatára. Vstup do Tataru je chránený bezohľadnými príšerami, zlovestným hellhoundom Cerberus = Kerberos.

A tak ďalej. Mnoho šokov a "hororových príbehov" o Rusku-Horde začalo cirkulovať v západnej Európe koncom XVI-XVII. Tatarsko-tatárske bolo opísané ako "pekelné" miesto, ktoré ohrozuje všetko, čo je progresívne a kultivované ľudstvo. Svedčiac, že je to ríša zla. Väzenie národov. Táto tradícia strachu sa pevne zakorenila a čas od času sa objavuje za všetkých okolností.

26. V histórii "starovekého" Grécka: slávna sicílska bitka údajne z 415-413 pnl [ZA] č.3. Zdá sa, že v "starodávnom" opise sicílskej vojny sa tieto dve vrstvy veľmi prelínajú. Prvá - z XII. storočia a pozostáva z udalostí spojených s cisárom Andronikom - Kristom. Druhá - je bitka u Kulikova z roku 1380. Dôvod zmätku medzi XII. A XIV. storočím (cc) je jasný. Kronikári zamieňali dva krsty v Rusku. Prvý - Andronicus-Kristus sám na konci XII. storočia. Druhý krst - na konci XIV

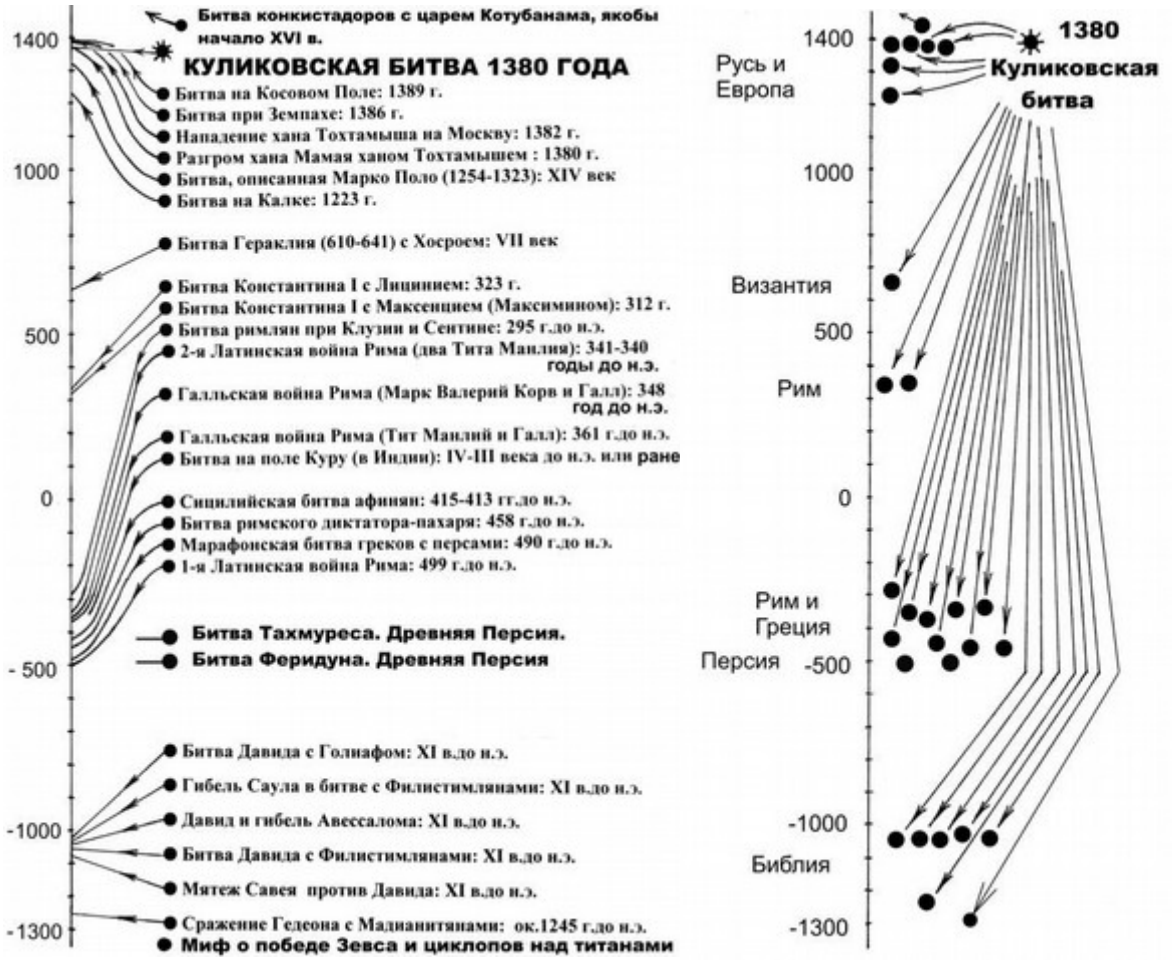
Harmir

storočia Dmitrij Donskoy = Konštantín Veľký - biblický sudca Gideon - biblický kráľ David. Kronikári zamieňali tieto dva krsty a súvisiace udalosti. Preto biblický obraz Davida absorboval údaje Andronika-Krista [ЦРС]

27. V histórii "starovekého" Grécka: Decelean vojna údajne koncom roka 413 p.nl. Predpokladá sa, že sa to uskutočnilo bezprostredne po sicílskej bitke [3A] č.3.
28. V histórii **Conquista** - dobytie Ameriky údajne na začiatku XVI. storočia: bitka Španielska s údajne indickým kráľom Cotubanam [ZA] č.9.
29. V dávnej histórii Iránu (Perzie): bitka kráľa **Takhmurupa** s "démonickými hordami" [ШАХ], č.2.
30. V dávnej histórii Iránu (Perzie): bitka kráľa Fereyduna s kráľom Zahhakom [ШАХ], č.3.

Preto je vidieť, aký silný dojem urobila bitka Kulikovo na národe Veľkej ríše. Napísali sa o ňom, rozprávali sa o ňom legendy, spievali sa piesne, hrdinské epické balady boli odovzdané budúcim generáciám.

Duplikáty bitky pri Kulikove vidieť. Fig.43. V obr.44. ten istý zoznam je zobrazený iným spôsobom. Ukazuje, ktoré epochy boli falošné odrazy bitky Kulikovo nesprávne časované. Na rekonštrukciu správnej histórie je potrebné "vyzdvihnúť" všetky duplikáty, ktoré sa našli na časovej osi a identifikovať ich s bitkou z roku 1380. V dôsledku toho sa počet rôznych príbehov v písomnej histórii podstatne znižuje, ale osvetlenie udalosti výrazne stúpa. Máme príležitosť pozrieť sa na bitku o Kulikovo očami 30 rôznych kronikárov. Každý z nich komunikuje niečo zvláštne svojím vlastným, niekedy nepovšimnuté ostatnými. V dôsledku toho sa príbeh bitky medzi Dmitrijom Donskoym a Chánom Mamaiom stáva oveľa bohatším.

36. 25 spomienok DMITRY DONSKOY

1. **KARL IV HABSBURG** - "západoeurópsky" cisár (1347-1378) je odrazom oboch DMITRY SUZDALSKY (1359-1363 podľa [362] alebo 1360-1363) a DMITRY IVANOVICH DONSKOY (1363-1389 podľa [362]). Kronikári by ich mohli kombinovať do jedného pravítka, pretože mali rovnaký názov: DMITRY. Niektoré fakty o biografii Dmitrija Donskoyho sa dostali do príbehu WENCESLAS Habsburg, ktorý nasledoval Karla IV [2v1], [7v1].
2. **SVYATOSLAV IGOREVICH**, údajne 945-972, ruský princ [1v].
3. **DMITRY PERESLAVL**, ruský princ, údajne XIII. Storočie.
4. **Khan TOKHTA**, údajne XIII. Storočie.
5. **KHAN TOKHTAMYSH**, XIV storočie.
6. **CONSTANTINE I THE GREAT**, slávny "starý" rímsky cisár, ktorý porazil Licinius a Maxentius (to sú dve úvahy chána Mamaiho = Ivana Velyaminova alebo Venyaminova, údajne IV. Storočia [KP].
7. **DAVID** (čiastočný), slávny biblický kráľ, ktorý porazil obrie Goliáš a Saul (obaja sú odrazmi khan Mamai) [ЦРС] [ЦРИМ].
8. **PERSEUS**, "starý" hrdina, ktorý odrezal hlavu Meduse Gorgona [KP], č.3.
9. **MURAD I** (čiastočný) - sultán Osmanskej ríše, ktorý zomrel v roku 1389 v bitke o Kosovo Field [KP], č.3.
10. **ARJUNA** - "starodávny" indický poloboh, ktorý porazil v boji poloboha Duryodhana = (Evil Khan) (duplikát khan Mamai). Je opísaný v indickom eposu Mahabharata [KAZ], č.1.
11. **ROMULUS** (čiastočný) - prvý "starý" rímsky kráľ. Niektorí kronikári zamenili epochu Andronika-Krista (XII. Storočie) a epochu Dmitrija Donskoyho (XIV storočia) [КРИМ].
12. **JEROBOAM I** (čiastočný) - "starý" biblický kráľ [1v], [2v].
13. **HERACLIUS** (čiastočný) - Byzantský cisár, ktorý porazil perzský šah Khosrau (duplikát khán Mamai), č.1.
14. **TITUS MANLIUS TORQUATUS** - "staroveký" Rímsky, ktorý porazil mocnú Galiu (= Golaith = khan Mamai). Popísal ho najmä Titus Levy [CRIM], č.4.
15. **MARCUS VALERIUS CORVINUS** - "staroveký" Róman, ktorý porazil mocnú Galiu (khan Mamai) v bitke. Bol opísaný Titusom Levyom [CRIM], č.5.
16. **TITUS MANLIUS-SON** - "starodávny" Rímsky, ktorý udeľoval latinskému khanovi Mamaiovi počas druhej rímsko-latinskej vojny [ЦРИМ], č.6.
17. **QUINTUS FABIUS** - "starodávna" rímska rada, ktorá viedla Rimanov v bitke pri Clusiu a Sentinume, údajne v III. Storočí pred Kristom, č.6.
18. **Gideon** - veliteľ Starého zákona, ktorý viedol armádu Izraelitov vo vojne proti Madianom. Je opísaný v Knihe sudcov [CRIM], č.7.
19. **TITUS QUINCTIUS, FARMER-DICTATOR** (PLOW-MAN) - "starodávny" rímsky hrdina, víťaz vo vojne so Sabines [CRIM], č.7
20. **MILTIADY** (čiastočné) - "starodávny" najvyšší veliteľ aténskej armády v bitke pri maratóne [ZA] č.1.
21. **HERMOKRATES**, syn Hermona - "starý" sicílsky veliteľ v sicílskej bitke (Syrakusanský generál počas aténskej sicílskej expedície) z údajne V storočí pred nl.
22. **JUAN DE ESQUIVEL** - španielsky náčelník-conquistador, ktorý vyhral bitku začiatku XVI. storočia údajne počas dobytia Ameriky. Popísal Bartolomé de las Casas [ZA] č.9.
23. **ARTHUR** (čiastočný) - anglický kráľ, ktorý porazil "divokého obra", a tiež rímske tribune Frollo (khan Mamai) [XP], č.7.
24. **TAKHMOURES** - "starodávny" iránsky šach, ktorý zničil "démonov" v divokej bitke [ШАХ], č.1.
25. **FEREYDUN** (čiastočný) - "starodávny" iránsky šach, porazil zlo Zahhak [ШАХ], č.2, 3.

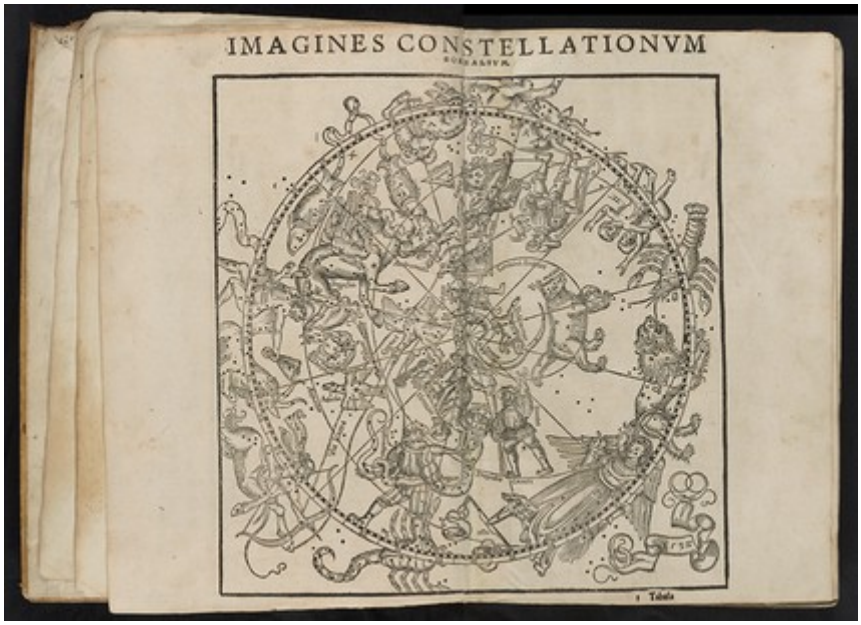
Harmir

37. Astronomické záznamy novej chronológie

- (Roky 1308 alebo 1071 alebo 1189) CONCISE ZODIAC KZ. Kamenný reliéf na strope chrámu v meste Erment. "Staroveký" Egypt, údajne "starobylosť". V skutočnosti - prvý variant: 15. - 16. mája 1071; druhý variant: 30 - 31 mája 1189; tretí variant: 6. - 8. mája 1308 [HXE]
- (Roky 1325 alebo 1146) ZODIAC RC Z TOMBU PHARAOH RAMES IV (tiež písaný Ramses alebo Rameses). Obraz na strope pohrebnej komory. "Staroveký" Egypt, Luxor, Údolie kráľov, údajne "staroveku". V skutočnosti - prvý variant: 15. - 16. apríla 1146; druhý variant: 10. - 17. apríla 1325 [HXE]
- (roky 1345 alebo 1285) ZODIAC POZNÁMKA S "ZÁBAVNOU NUTOU". Možno maľoval na veku drevenej rakvy. "Staroveký" Egypt, údajne "starobylosť". V skutočnosti - prvý variant: 31. január - 1. február 1285; druhá varianta: 29. - 31. január 1345 [ДЗЕЕ]
- (Rok 1394) ZODIAC EB Z veľkého tempa ESNA. Zobrazené na kamenných doskách, na stropu chrámu, basreliéf. "Staroveký" Egypt, Esna, údajne "staroveku". V skutočnosti: 31. marca - 3. apríl 1394 [HXE]

Tu je dôležitý výsledok novej chronológie. Hviezdny katalóg slávneho Almagestu z Claudia Ptolemaia (obsahujúci 1025 hviezd) bol vytvorený, tak ako sa to stalo, v období medzi rokmi 600 a 1300. Zdá sa teda, že karpatské datovanie katalógu "Almagest" vážne chybné [3v2].

Kapitola 5. Epocha xv. Storočia

1. Zlatý vek ríše

V 15. storočí pokračovalo rozširovanie "mongolskej" ríše a rozvoj nových krajín, ktoré začala Rusko-Horda v štrnástom storočí. V Biblii je opísaná ako začiatok dobytí zasľúbenej zeme armádou proroka Mojžiša. Jeho jednotky vyšli z Ruska-Horde, tj. Biblického "Egypta". Napríklad v Ostrogskej biblii je v opise Mojžišovej cesty mnoho "severných stôp" (mráz, sneh, ľad ...). V neskoršom vydaní Biblie boli "stopy severu" dôkladnejšie vymazané. Exodus izraelčanov z Egypta je začiatkom druhej vlny rusko-horskej svetového dobívania. V tomto prípade biblia nahradila názov Rusko-Horda XIV-XVI. s názvom Egypt. Mimochodom, slovo ISRAELITE môže byť preložené ako BOJOVNÍK Boha a JUDEAN je JEDINÝ, KTORÝ CHVÁLI BOHA [544]. Toto nie sú mená ľudí, ako dnes veríme, ale pozitívne epitetá. Izraeliti-bojovníci za Boha v podstate znamenajú to isté ako KRÁĽOVSTVO – "bojovníci nosiaci kríž", bojovníci za Boha.

V 15. storočí vojská Ruska-Horde = Izrael a jeho spojenci - **Osmanská ríša** = **Judeja** prechádzajú cez Atlantický oceán na veľkých lodiach, objavujú sa v Amerike a získavajú veľké množstvo kontinentu. Táto epická expedícia sa odzrkadľuje v kronikách ako objavenie Ameriky, slávna plavba Kolumbovcov, veľký exodus izraelčanov zo Španielska na konci XV. storočia a na stránkach biblie ako patriarchu Noahova cesta cez "veľké vody".

Ostatné vojská Rus-Horda prišli do Severnej Ameriky zo Sibírie a Ďalekého východu cez Aljašku, cez Beringský prieliv. V dôsledku toho na americkom kontinente sa v štrnástom a šestnástom storočí objavujú horda civilizácie Mayov, Aztékov a Inkov. Nesprávne dnes časované ako hlboká starobylosť. V epoche XIV-XVI. sú postavené známe americké mestá, chrámy a pyramídy.

2. Vzostup ottomanskej ríše. The ottomans, i.e. Cossack atamans alebo HETMANS - vojenská hodnosť v kozáckom pluku

Osmanská ríša sa niekedy nazýva Osmanská ríša, ale držíme jej starého mena - Atamanskú ríšu. V ruských dokumentoch XV-XVI. prvý sultán - nazývaný ríšou - sa nazýva OTOMAN alebo **ATAMAN**. Historik XVII. Storočia Andrey Lyzlov, autor "Histórie skýtov", keď hovorí o osmanskej ríši podrobne, používa termín ATAMAN alebo OTOMAN. Píše "ATAMAN - PREDOK - OTEC TURKICKÝCH SULTÁNOV" [497], str.283. **Ataman je všeobecne známym menom pre kozáckých vodcov.** Ako sa uvádza v stredovekých "**poznámkach janissára**", turecký sultán bol nazývaný "synom hetmanov" [424], str.115. Je teda priamo upozornené na to, že meno predchodcu tureckých sultánov Ataman (Ottoman) neznamenalo nič iné ako Hetman, tj. Kozácký ataman. Slová Hetman a Ataman sa pri výslovnosti mierne líšia.

Harmir

3. Združenie dvoch štátov: russia-horde a ottoman empire = atamania. Biblické dobytie zasľúbenej pôdy - je horda-ataman dobytie v xv storočí

Približne sto rokov do existencie rusko-horda ríše sa jeho vládcovia stali obeťami bezprecedentných dôsledkov ich vlastných vynikajúcich a ďalekosiahlych komunikačných trás. V dôsledku rýchleho rozvoja cestných sietí, ktoré sa rozprestierajú na rozsiahlych územiach, epidémie, ktoré čas od času vypukli na juhu Ríše, by sa teraz ľahko rozšírili po celej Eurázii. Smrteľné choroby - mor, cholera a ďalšie - sa stali nevyhnutnou cenou pre zjednotenie pod jediným vládnutím Európy, Ázie a Afriky. Ale čím širšia bola oblasť nakazená touto chorobou, tým viac sa rozširovala. Bolo potrebné nájsť riešenie.

Vymysleli zavedenie administratívnych hraníc medzi severným a južným regiónom Ríše. V dôsledku toho sa okrem Veľkého Novgorod v Rusku-Horde objavuje druhé centrum - Czar-Grad na Bosfor. Starobylé mesto sa opäť stalo hlavným mestom, tentokrát južných oblastí ríše. Úrady preto vydali núdzové rozhodnutie o povinnej dekontaminácii tých provincií, kde infekcia zúrila. Mnohé územia západnej a južnej Európy sa také ukázujú. To boli oblasti, v ktorých horda armáda = kozáci s nemilosrdným cieľom vyhubili infikované obyvateľstvo. A potom znovu osídliť krajinu. Toto je slávne Ataman (Osmanské) dobytie XV storočia, Fig.45. Pozri [6v1], č.4-5.

Takže v XV storočí Rusko-Horda = Izrael bol nútený "po druhýkrát" vyslať svoju armádu na juh a na západ. Podmanili si územia, ktoré už boli dobyté. Tam, kde od začiatku štrnásteho storočia vládcovia hordy vládcov už mali svoje ozbrojené sily. Samozrejme nechceli byť zničení. Čistenie sa však vykonalo pomerne starostlivo. Noví guvernéri boli umiestnení na územiach Európy a Ázie dobyli po druhý krát. V ruských dejinách značka týchto udalostí zostala ako rozsiahle rozdelenie "Novgorod územia" bojarom, deťom bojarov, šľachticom a najkrajším poddaným. [6v1], č.5: 10.

Takže na mieste starovekého Ríma v roku 1453 sa objavila Ríša spojená s Ruskom - Horde - Osmanská ríša = Atamania = Judea, Fig.46. Tieto udalosti boli opísané v biblických knihách: **Exodus**, **Numbers**, Deuteronomy, Kniha Jozua. Izraelský pochod pod vedením **Mojžiša** a **Jozua Ben Nun** - je Rusko-Horda a Osmanská ríša = Atamánova invázia do Európy a Eurázia vo všeobecnosti. Čistenie mnohých území je opísané ako vyhubenie miestnej populácie izraelskou armádou počas dobytia Zasľúbenej zeme. Izraeliti (bojovníci za Boha) epochy Starého zákona sú obrovské armády Ruska-Horda a Osmanskej ríše-Atamania. **Júdovci** (tí, ktorí chvália Boha) sú **kňazi a kronikári medzi vojskami**, spoločenské

vrstvy ľudí, ktoré sa, tak povedzme, starali o ideologickú sféru. Cár-Grad, mesto, kde bol ukrižovaný **Andronicus-Kristus**, sa stal centrom **Judei**.

"Staroveké Hellas" je tiež odrazom Veľkej ríše. Názov samotnej Hellas je verzia slova HORDE, pretože písmená L a R sa často vymieňajú: Horde alebo Olda ---> Hellas.

4. Západná európa podľa pravidiel russia-horde a ottoman ríše- atamania.

V 15. storočí západná Európa naďalej patrí do ríše. Európa je rozdelená medzi Veľký Novgorod a Konštantínopol. Cisárske dane sa zhromažďujú po celej Európe, Afrike a Eurázii. Nedávni historici ju nazvali "sultánskou daňou". V každej provincii bol horda guvernér-kráľ alebo guvernér-vojvodca. Všetci boli predmetom metropoly "mongolskej" ríše, možno v rôznej miere. Tj. predmety cisára. Západný Európan by teda nazval veľkého car-chána Ruska-Horda, usadeného vo vzdialenom Veľkom Novgorode. Bola tam jedna ríša a jeden cisár. Budeme opakovať, že meno Novgorod bolo vnímané Európanmi ako **HAB-S-BURG**. tj. **Habsburgovci pred Karlom V boli horskí cári z Veľkého Novgorodu**, keď ich videli Európania. Za dobyté krajiny im platili dane. A novgorodčania ich rozdelili s Atamanom (osmanským) sultánom. Tj. dane zozbierané zo západnej Európy, severnej Afriky, Ázie a Ameriky boli rozdelené medzi tieto dve hlavné mestá. Je možné, že z krajín južnej Európy a severnej Afriky prešli dane hlavne do Konštantínopolu.

5. Začiatok náboženského rozpadu

V XV-XVI. v pôvodne jednotnom kresťanstve, ktorý sa rozdelil na niekoľko veľkých oblastí: pravoslávne kresťanstvo, islam, katolicizmus, budhizmus a judaizmus. Ale tieto mená získali neskôr až v XVII-XVIII storočí.

Všetky hlavné náboženstvá, ktoré sú dnes známe, pochádzali z rovnakého koreňa - od Kráľovského (a neskôr od apoštolského) kresťanstva XII-XIII. To vysvetľuje závery školy vedcov z 19. storočia, ktoré pracujú v oblasti porovnávacieho náboženstva. Po spracovaní obrovského množstva materiálu objavili veľa spoločného medzi uvedenými náboženstvami. Ale keďže boli nútení chýbajúcou chronológiou, rozhodli sa, že kresťanstvo samo osebe absorbovalo predošlé kultúry. Toto je nesprávne. Naopak, jednotné kresťanstvo XII-XV. rozdelené do viacerých náboženstiev. Každá z nich zdedila značnú časť bývalého kultu, keď ho modifikovala. Predtým univerzálna symbolika bola tiež rozdelená. **Široký kríž** začal používať **pravoslávna cirkev**; **úzky kríž - katolícka** cirkev; **šesťhlavá** hviezda - tiež ďalšia forma kríža - **judaizmu**; **polmesiaca s hviezdou** - aj inou formou kríža - **islam**. Takže v XV-XVI. nasledovné odvetvia - náboženstvá sa začali rozlišovať.

- **ortodoxné kresťanstvo**, pravdepodobne najbližšie k pôvodnému náboženstvu XII-XIV., Duchovne cudné a strohé. Staroveké Rusko sa stáva stredom pravoslávneho kresťanstva. Pravoslávne kresťanstvo prevažuje na Balkáne a na východe. V minulosti to bolo nazývané **Capholic** alebo **katolík**. Preto pojem "katolík" zmenil svoj význam v XVI-XVII. Z termínu, ktorý znamená jedno celé kresťanstvo, sa zúžil na význam len západoeurópsky katolicizmus, oddelený až v XVI-XVII.
- **ISLAM ALEBO MUSLIMSKÁ Viera** - na východe, pôvodne veľmi blízko ku kresťanstvu. Veľmi prísne a asketické náboženstvo.
- **KATOLICIZMUS** - prevažne na západe. Odstúpilo od pôvodného vyhradeného náboženstva. V XV-XVI. katolicizmus existoval vo forme "starého" gréckeho a rímskeho pantheónu bohov s **bacchanalian** (vínne) a **orgiastickými** prvkami. Ako dôsledok šírenia takýchto praktík sa

Harmir

choroby vyskytli v niektorých krajinách západnej Európy, ktoré sa po Venuši - bohyni lásky [5], v.5, [2v1], č.1: 3, nazývali **pohlavné choroby**.
Na odstránenie takýchto nežiaducich sociálnych dôsledkov bola potrebná reforma západoeurópskeho náboženstva. V niektorých krajinách zaviedli zástupcovia veľvyslanectva Inkvizícia [5v1], č.12: 9.4. **Po cirkevných reformách a úspešných machináciách inkvizície získala katolícka vetva kresťanstva dnešnú modernú formu**, tiež veľmi rezervovanú. [5v1], č.12: 10.

- Ďalším variantom kresťanstva je **budhizmus** na východe. India, Čína, atď.
- **JUDASIM** - ako na Západe, tak na východe (Karaimovci). Pôvodne to bola forma **Kráľovského kresťanstva**. Postupom času židovstvo prešlo hlbokým vývojom.
- Zvyšok - náboženstvá, ktoré neboli tak rozšírené. Oddelili sa od tých, ktoré sú uvedené vyššie, až v 17. storočí, na obr. 47

Evanjeliá boli napísané na konci XII. - začiatku XIII. Avšak v XIV-XV storočí boli podstatne upravené. Zvyšok Kníh Biblie, a to ako nového, tak starého, bol napísaný nie skôr ako začiatkom XIII. storočia. Evanjelické vydania a knihy žalmov, ktoré dnes existujú, sa datujú do štrnásteho storočia. Ostatné knihy Starého zákona boli upravené v niektorých prípadoch až do XVII storočia vrátane [6v].

6. Cári veľkého impéria = ruské czar khány xv. Storočia

VASILY I.

Vasily I Dmitrijevič 1389-1425 podľa [362], [36], [145]. V západných kronikách sa odráža ako "Wenceslaus" Habsburg 1378-1400 podľa [76]. Názov WENCESLAUS mohol znamenať CROWNING GLORY (**VENETS SLAVY** v ruštine) alebo SLÁVNA KORuna (WREATH), alebo to mohlo pochádzať od Slovanov Lužický srbi, tj. WENS THE GLORIOUS (WENDY SLAVNYIE v ruštine). Preto je pravdepodobne názov mesta **VENICE**.

Harmir

Pod Vassilejom I. sa vybuchuje veľký rozkol v Univerzálnej Cirkvi, sprevádzaný vojnovými konfliktami. Počas cirkevného rozkolu v roku 1415 podporoval Khan kresťanstvo v Rusku. Od tohto momentu pod vedením Vassilija I. a pod jeho synom Vassilom II. Vasilijevičom Tyomnijom (tmavým alebo slepým) sa kresťanstvo upevňuje v Rusku. Slávna kronika Krst ruského Vladimíra svätého (Vladimír Veľký) je časovaná do tejto epochy. Vassily I. je kanonizovaný pod menom Svätého veľkého kniežaťa Vladimíra, pokrstený Vassily (15. júla podľa Juliánskeho kalendára).

Je tiež známy v histórii pod menami:

- **Vladimír Svätý (Vladimír Svyatoslavovič)** nesprávne datoval do X storočia;
- **Vytautas veľkovojvoda Litvy**.

V ruskej histórii sa vyskytuje dynastická duplikácia, posun približne 410 rokov v dátumoch. Včasná história Ruska je fantómovým odrazom jeho skutočnej histórie od roku 1350 do roku 1600.

YURI DMITRIEVICH

On vládol v 1425-1434 podľa [362], alebo 1425-1435 podľa [36]. V západných kronikách sa odráža pod názvom Roberta Habsburg Palatine alebo **Ruprecht of Palatine** 1400-1410 podľa [76]. Názov "**PALATINE**" pravdepodobne pochádza zo slovanského slova **PALATY**, čo znamená kráľovské komnaty, palác.

Jurij Dmitrijevič, spoluvládca a súper Vasily II. Vassilijevič Temný v boji za trón cisárstva. V histórii je známy aj pod menami:

- Svyatopolk, vrah Borisa a Gleba, chybne datovaný do XI. storočia;
- Sigismund Litvy.

Jurij Dmitrijevič neustále bojuje s jeho nástupcom Vassilom II. Toto vedie k revolte spojenej s postupnosťou trónu [361], v.5, ch.3, stĺpce 150-154. Konfrontácia vedie k náhlej smrti Jurija, zatiaľ čo je veľkým princom a okupuje trón v tej dobe [362], v.5, stĺpec 154.

VASILY krížove-oko.

Vládol v roku 1434, najmä iba jeden mesiac [362], v.5, stĺpec 154; [832], časť 3, v.5, str.240. Západoslovenskí kronikári ho nazývali **Jobst** alebo **Jodocus Habsburg** alebo **Jodokus**, margrave z Moravy (alebo Jobst von Mähren) a datovali jeho vládu do roku 1410 [940], zoznam 340, spätná strana. Po jeho dosedení bol takmer okamžite zosadený. Prehlásenie bolo pokojné, bez akejkoľvek vojny.

VASSILY II.

Vassily II Vasilievich Tyomny "The Dark" (alebo slepý) 1425-1462 (?) Podľa [36], [362]. Podľa [145] a [362] vládol od roku 1450 až do roku 1462. V západných kronikách sa odrážalo ako "Sigismund Habsburg" 1410-1438 podľa [76].

Vláda Vassily II. je čas revolt a občianskeho nesúladu. Zvyšujú sa antagonizmy medzi rôznymi vetvami bývalej zjednotenej cirkvi, čo vedie k bratovražedným náboženským vojnám. Pokusy o zjednotenie cirkví v Rade Florencie v Taliansku v roku 1438 zlyhali. Ruská cirkev a veľký princ Vassily Vassilievich nepoznávajú zjednotenie. Vzťahy medzi Veľkým Novgorodom (Rusko) a Konštantínopolom sa rozpadajú. Úžasná morová epidémia sa rozlieha a dlho zúri v ríši. Jeho pôvod - južné oblasti ríše. Pozdĺž vytvorených obytných prívesov sa choroba rozprestiera na rozsiahlych územiach Eurázie a zaberá celé impérium.

Harmir

V Rusku sa pripravujú na druhé dobývanie Czar-Grad a Južnej Európy, ktoré sa začnú odchyľovať od metropoly cisárstva v náboženskom zmysle a okrem toho sa stali epicentrom epidémie. Otvorenie Atamanskej (Osmanskej) dobývania. Je úspešné. V roku 1453 bola Konštantínopol prevzatý smršťou a premenovaná na **Istanbul**, alebo presne **Stan-Bul**, tj. Stan (CAMP alebo táborisko v bulharskom jazyku) **Bulgars** alebo **Stan Babylon**.

Vassily II je v histórii známy pod menom **Jaroslava Múdreho**, mylne datovaný do XI. storočia. V Biblii je epocha Osmanského dobývania opísaná ako pokračovanie dobývania zasľúbenej krajiny, ale teraz pod vedením **Joshua Ben Nun**.

DMITRY SHEMYAKA

Dmitry Shemyaka 1446-1450 podľa [362], [36]. Podľa [145] vládol v rokoch 1445-1450. V západných kronikách sa odráža ako "Albert z Rakúska" 1438-1440 podľa [76]. On bol ako súper Vassily II. v ich boji za trón cisárstva. Dočasne prevládol a obsadil trón v rokoch 1446-150.

Pokiaľ ide o názov **AUSTRIAN**, pozri [5v2], č.9. Toto je to, čo nazvalo **VÝCHODNÉ KRÁĽOVSTVO**, to znamená OST + RICKS alebo OST + REICH = východný štát. Názov ALBERT môže pochádzať z ALBA = WHITE. V tomto prípade Albert z Rakúska je jednoducho Biele východné kráľovstvo.

IVAN III.

Ivan III (iný názov **Timofey**) **Vasilijevič Veľký 'Grozny'** (Hrozný) 1462-1505 podľa [362]. Karamzin poznamenáva, že Ivan III bol nazvaný Hrozný [362], v.6, stĺpec 215. Ivan III je fantómový odraz Ivana IV. "Hrozný" XVI. storočie so sto rokov chronologického posunu [6v], č.5 , V západných kronikách bol nazvaný Habsburg (tj. Novgorod) "Frederick III" 1440-1493 podľa [76]. V Biblii sa Ivan "Hrozný" odrážal ako kráľ **Nebúkadnesar**.

Prišiel k moci v dôsledku medzi-dynastického boja. V bitke, veľkej "pochod" na rieke **Ugra**, porazil predchádzajúceho Veľkého princa = chána a obsadil trón Veľkého Novgorodu. V tom istom čase sa metropola Impéria rozdeľuje na dve časti: Južná Ottomancia = Atamánia = **Judea** a Severná Rusko-Horda = **Izrael**. Nedávno dobytý Czar-Grad bol premenený na druhé hlavné mesto ríše. Južné regióny Európy, Afriky a Blízkeho východu boli podriadené. Severná a stredná Európa, Sibír a Ázia zostali v priamom podriadení Veľkého Novgorod = **Jaroslavl**, ktorého trón obsadil Ivan III. Vasilijevič.

Ivan III je v histórii známy aj pod menami:

- **Vsevolod Jaroslav**, nesprávne datovaný do XI. storočia;
- Litva Casimir.
-

Ivan III, známy aj **Fredrickom III**., Známym aj Tamerlane, čiastočne **mehmedom II. Dobyvateľom**, ktorý dobyl Konštantínopol, bol hordský cár-chán [6v]. On dobyl veľa krajín v južnej a západnej Európe počas osmanského dobývania. Intenzívna antipatia západných kronikárov k Mehmedovi II. je veľmi dobre známa. V neskoršom štádiu, pri vytváraní "novej histórie Európy podľa Scaligeri", rozmnožili - na papieri - jedného kráľa v mnohých vládcov.

Sarmir

7. "mógolská" ríša a slávne kresťanské kráľovstvo presta john

Legendárne kráľovstvo Prester John je považované za jedno z vzrušujúcich hádaniek v histórii skaligériho. Jadro veci je nasledovné. Stredoveká západná Európa bola z nejakého dôvodu silne presvedčená o existencii rozsiahleho kráľovstva určitého kresťanského vládcu "Prester John" na východe, KTORÉ BY BOLI NÁSLEDUJÚCI VEĽKÝM KHANOM "MONGOL" ríše. Legendy tajomného kráľovstva sa údajne šírili od XII. storočia a najmä v Európe sa rozvíjali v dňoch XIII-XV. [5v1], č.8.

Moderní historici považujú tieto informácie za báječný mýtus oklamaných Európanov. Svedčiac o tom, že nikdy neexistovalo také kráľovstvo prezidenta Jána. Toto kráľovstvo je však historickou skutočnosťou: nič iné ako ruská horda. **Prester John**, t.j. **IVAN** je **IVAN Danilovich Kalita**, aka **Khan Batuy**.

"Tatarská a mongolská invázia" začala so zjednocovaním Ruska pod mocou novgorodskej = yaroslavskej dynastie Georgiy (ruský George), viktoriánsky (Pobedonosets) - Džingischán, nasledovaný jeho bratom Yaroslavom = Chán Batuy = Ivan Kalita-Khalif [4V]. V dôsledku chronologického posunu sa Ivan Kalita posunul pár storočí a stal sa údajne tajomným Presterom Johnom. Preto miešanie bratov-Hordy, anglických kroník nazývaných Džingischán - PRESTER JOHN [517], s.185; [4v2], č.6: 16.

Prečo boli historici zmätení týmto "mýtom"? Dôvodom je, že stredovekých Európanov, ako sa to deje, považovalo Kráľovstvo Prester Jána za KRESŤANA. Dnes sa však všeobecne myslí, že "mongoli" boli moslimovia. Preto sa tvrdí, že "Mongolski" KHÁNI NEMÔŽU byť potomkami kresťanov. V skutočnosti bol Ivan Danilovicj Kalita-Khalif samozrejme kresťan. Keďže celé Rusko bolo vtedy kresťanské.

Stredoveké legendy o kráľovstve Prestor Jána zdôrazňujú jeho fantastické bohatstvo a nespochybniteľnú politickú nadradenosť nad západnými vládcami [5v1], č.8.

8. Veľký presun ľudí. INDIA

V rozprávaní o škandinávskych kronikách napríklad o kolonizácii a dobývaní Európy potomkami "mongolov", gótov, tureckých a tatárskych obyvateľov sa odráža kolonizácia potom riedko osídlenej Európy počas veľkej invázie štrnásteho storočia [5v]. Bola tiež nazývaná SKÝTSKA invázia. Škandinávske geografické traktáty a Biblia hovoria o tom, že populácia sveta potomkov **JAPHETHA**.

Táto kolonizácia nebola úplne zabudnutá západoeurópanmi XVII-XVIII. V procese umelého posunu smerom nadol zhruba o tisíc rokov v dôsledku chyby v deň Narodenia Ježiša Krista sa presťahoval do "raného stredoveku". A odráža sa tu v podobe goticko-Hunnicko-slovanského dobytí Európy údajne z V-VI storočia. známe v histórii skaligériho. Neskôr bola vyhlásená za "divokú, barbarskú inváziu". Celkom zle.

Kolonizácia nevyvinutých území Eurázie, údajne V-VI storočia. bola nazvaná "**Veľká migrácia národov**". Pri čítaní slova "veľký" v gréčtine nájdeme "megalión", tj. migráciu **MONGOL**. Všetko je správne. Tu sa myslí invázia do Eurázie v štrnástom storočí.

Ako hovoria stredoveké zdroje [5v2], č.9, v Indii, tj. v krajine VZDIALENEJ žili Góti a Mongoli. Hovorili sme už o tom, kde žili v skutočnosti, Góti a Mongoli, tj. Kozáci, a Rusi a Tatari vo všeobecnosti žili v metropole Veľkej ríše. Takže opäť sa ukazuje, že stredoveká India je Rusko-Horda XIV-XVI.

Harmir

Všeobecne platí, že **INDIA** je staré ruské slovo. Vychádza z už zabudnutého dialektu **INDE**, čo znamená "na inom mieste", "od druhej strany", "v niektorých miestach" niekde "[786], str.235. To je dôvod, prečo je INDIA jednoducho krajinou vzdialenou krajinou, navonok. Potom ruské slovo INDE prešlo do latinčiny a vzniklo v XV-XVI. bez zmeny formy. V latinskom slovníku nájdete: INDE - z toho, z tohto miesta '.

Takže západoeurópania v ich neskorom "vyučovanom jazyku" latinčine by nazvali krajiny vzdialené - India. Preto keď kronikár píše o Indii, nemali by ste si myslieť, že nevyhnutne znamená modernú Indiu. V XVII storočí bolo meno "India" prevzaté z Ruska-Horda a udržiavalo len malú časť toho, čo predtým patrilo do bývalej Veľkej ríše.

9. Bacchanalský kult v stredovekej západnej Európe

"Klasická starovekosť" bol v západnej Európe rozšírený **dionysiánsky bacchanianský kult**, nie v "hlbokom staroveku", ale v XIII-XVI. Bola to jedna z foriem **Kráľovského kresťanstva**. **Slávnostná prostitúcia bola neoddeliteľnou súčasťou západnej kresťanskej liturgie**. Ďalším príkladom je kult lásky v niektorých indických chrámoch na polostrove Hindustan.

Potreba potlačenia orgiastického kultu inšpirovala vytvorenie imperiálnej inkvizície a prijatie prísnych reforiem v kostole a spoločenskom živote Európy v XV-XVI. Vo východnej pravoslávnej cirkvi, a najmä v Rusku, sa bacchanálne praktiky nikdy nerozmnožili. Preto v pravoslávnej cirkvi neexistovala inkvizícia. Bolo to kvôli tlaku negatívnych dôsledkov bacchanálskych náboženských obradov, že západná cirkev bola nútená zakázať dionysiánske orgie a premeniť sa na miernejšiu formu kultu [1v], [2v1], č.1.

Slávne popisy "diabolských šabatov" v západnej Európe nám hovoria o tej istej kresťanskej "agape'-Bacchanalias, ale už vyhlásené reformátormi západnej cirkvi za "prácu diabla". Jedna z hlavných charakteristík agape-Sabbathov, ako nám hovorí história skaligériho, bola **orgastická Bacchanalia**. Prirodzene, nová západná "Renovovaná cirkev" dala na ňu agape-Bacchanalia "diabla", aby zničila akékoľvek spomienky medzi zhromaždeniami svojej dosť nedávnej bachego-kresťanskej minulosti. Bolo to bezohľadne odrezané a akreditované na "iné náboženstvo". A pod termínom "klasická starobylosť" ho vyhnali do hlbokej minulosti.

Vedec Champfleury z 19. storočia napísal: "Z času na čas, keď som preskúmal staré katedrály v snahe odhaliť tajomnú pravdu za ich očarujúcou neslušnou ornamentáciou, zdalo sa mi, že všetky moje vysvetlenia sú komentármi k knihe napísanej v nejakom jazyku, bol pre mňa úplne cudzí ... Čo si myslím napríklad na podivnú sochu umiestnenú v tieni stĺpca podzemnej chodby v stredovekej katedrále v Bourges? " Citované podľa [544], v.5, str.661. **Sú znázornené ľudské zadky v neslušnej póze a analogické snímky** [2v1], č.1.

Všetky tieto obrazy a sochy nie sú výsmechom cirkvi, ale majú rovnaký výlučne pozitívny význam ako obraz džbánov piva, ktoré sa rozprestierajú nad dverami nemeckých pivovarov. Samozrejme, to všetko znamenalo niečo len pred rozvinutými represiami novej evanjelickej cirkvi a imperiálnej inkvizície XV-XVI. proti kultúre západného kresťanstva Bacchanalian.

V úzkom spojení s kresťanskými pornografickými zobrazeniami sú tiež obdobné "staroveké" pamiatky, napríklad v "starobylom" **Pompeji**. Falošne vnímaná "zdržanlivosť" zabraňuje vedeckej komunite študovať tieto najzaujímavejšie materiály.

V. Klasovský nám hovorí o výkopoch v Pompejach: "Tie obrazy, ktoré predstavujú niektoré akútne erotické a nešikovné scény, ktoré milujú starci, sú udržiavané zamknuté ... v dome voľných žien ...

Harmir

NIEČO VOČI NOCI ODSTRÁNILI INDIKÁTORY FRESOČKY NOŽOM ... V poslednej dobe sú všetky obrazy a sochy Pompeje, ktoré nie sú kompatibilné s modernými pojmami slušnosti, uchovávané v tajnom oddelení múzea **Bourbon**, kde majú len tí, ktorí predstavujú osobitné povolenie od vrcholných orgánov. povolený prístup. Získanie takéhoto povolenia zákonným spôsobom nie je jednoduché "[389], s. 75-76.

V Pompeji boli objavené nejaké domy, kde boli nad vchodmi pripevnené kamenné falusy. Spojenie medzi falusom a kresťanským kultom bolo možné vidieť nielen v západoeurópskych chrámoch. "V Hierapolise boli vyrezané granitové Phalluses obrovskej veľkosti, fenomenálne a vysoká, boli umiestnené do prahu chrámu [389], str.122. V. Klassovskij naivne si myslel, že tieto obrovské falusy slúžili ako "morálne pokyny" pre "tých, ktorí sa modlili" (389), s. 122. Ale s najväčšou pravdepodobnosťou to bol konvenčný symbol, ako vývesná tabuľa. Rovnako ako podobné falošné zobrazenia indického **Shiva Lingam murti** [2v1].

Vráťme sa späť k **erupcii Vesuvu**, ktorý zničil Pompeje, Stabiae a Herculaneum. Ich zničenie v XVI. alebo dokonca v XVII. storočí (rok 1631) sa v Starom zákone odrážalo ako pád Sodomy a Gomory. V Biblii je to opísané ako trest obyvateľov týchto miest za ich chlípne sexuálne správanie. Takže čo vidíme vo vykopanej Pompeji? Prejdite sa po uliciach Pompeje. Uvidíte bordely, veľa neslušných fresiek s grafickými scénami sexuálnej povahy. V tejto časti mesta v XV-XVI. tam boli organizované masové orgie. Autori Starého zákona, ktorí boli oveľa čudnejšími kresťanmi, boli rozčuľovaní týmto hýrením, čo sa odrážalo v ich úvahe o zrútení Sodomy (Stabiae) a Gomory (Herculaneum).

Dnes sa predpokladá, že prakticky všetky stredoveké rímske kresťanské kostoly sú postavené údajne "na vrchole ruín pohanských chrámov" [2v], č.1. Tam, kde boli tieto "predchádzajúce staroveké monumenty" z nejakého dôvodu približne rovnakého účelu a dokonca majú rovnaké meno ako kresťanské chrámy [196]. Napríklad kostol sv. Dionýza bol postavený údajne na mieste "starobylého pohanského chrámu Dionýza a pod. Obraz je jasný. Po vyhlásení svojej nedávnej bacchanálskej minulosti za "neistú", - pod tlakom niektorých alebo iných vonkajších faktorov, - východnej kresťanskej cirkvi, ktorá prekročila reformačnú fázu XV-XVI. **jednoducho PREMENOVALI svoje pagan-bacchanal chrámy a vyhlásili bývalých kresťanov-Bacchanal bohov za nových evanjelických svätých**. Niekedy dokonca zachovávajú svoje mená. A kongregácia si na ne zvykla.

Harmir

10. Inkvizícia v stránkach biblie

Starý zákon hovorí veľa o ohavnostiach a hanebných zvyklostiach miestnych obyvateľov zeme **Kanaán**, ktorých **Izraelčania** = bojovníci za Boha zničili. Je zaujímavé vidieť, čo presne tie "ohavnosti" boli. Ich opis sa prekvapivo zhoduje so zoznamom zločinov, ktoré boli predmetom prenasledovania inkvizíciou. "**Nová inkvizícia**" bola zavedená na konci XV storočia v niektorých izolovaných krajinách na Západe a do roku 1542 obsiahla celú západnú Európu [5v1], č.12. Všetky biblické svedectvá o inkvizícii vynikajúco korešpondujú s našou rekonštrukciou od konca XV - začiatku XVI. - je práve epochou najväčšieho zásahu druhého osmanského dobytia Európy. Predchádzajúca vlna inkvizície, zvyčajne z 13. storočia, je s najväčšou pravdepodobnosťou len fantómovou odrazom XV-XVI. inkvizície [5v1], č.12: 10.

Takže špecifikácie XV-XVI. inkvizícia sa dostatočne odráža v Pentateuch (päť kníh mojžišových), ktorá rozpráva najmä o udalostiach tejto presnej epochy.

11. Udivujúce chirurgické nástroje v pompeii

Obr.48 a obr.49 ukazujú neuveriteľné "staré" chirurgické nástroje údajne storočia, ktoré boli objavené počas výkopu v Pompeji. Kvalita a vysoká technologická úroveň sú ohromujúce. Na obr. 48 je na hornej časti - dentálne extrakčné kliešte a sonda cudzieho telesa. Nižšie - speculum ani, spekulum uteris používaný gynekológmi. Všimnite si KOVOVÚ RÚČKU S PRECÍZNYM ZÁVITOM! Pozri fig.49. Vidíme skrutky zasunuté do otvorov a nity. Ale kvôli tomu potreboval vedieť, ako vŕtať kov. Znamená to, že kovové vŕtačky už boli populárne. Takže pred nami vidíme vyrobené predmety najskôr v XVI. storočí [NOR], č.6.

Historici píšu, že keď boli nájdené tieto "najstaršie" objekty, "to bolo XVIII. Storočie a tento súbor nástrojov, veľmi podobný tým, ktoré boli použité až do súčasnosti (napríklad gynekologický spelektus), vytvorili veľkú impresiu. vysoká úroveň vývoja starobylej chirurgie "[674: 1], str.218. A ďalej: "Táto spekulum uteris, ktorú používajú gynekológovia, ukazuje najvyššiu úroveň vývoja medicíny, ktorá už bola dosiahnutá v tom čase" [674: 1], str.149.

12. "Starodávne" sochy s rukávmi sa zrodil nie skôr než v 16. storočí.

Zamerajte sa na vynikajúce vedomosti o pozícii ľudských svalov mnohými starými sochármi. Takéto vedomosti sochármi a maliarmi nadobudli iba vtedy, keď lekári začali vykopávať mŕtve telá, pitvať ich a študovať anatómiu. Dokonca aj podľa skaligériho histórie to nezačalo skôr ako XV-XVI. Z histórie anatómie je známe, že prvý realistický a podrobný popis ľudského tela sa objavil až

Harmir

v roku 1534. Bol to **kniha chirurga Andreasa Vesaliusa** [NOR], č.6. Skorší autori mali dobrú znalosť ľudského kostrového rámca. Ale ich vedomosti o svalovej polohe boli slabé. Preto v skutočne starých obrazoch XII-XV. ľudské telo bolo zobrazené hladkou pokožkou bez znázornenia svalov.

Lupiči hrobov boli vždy vystavení prenasledovaniu zo strany orgánov i obyčajných ľudí, ktorí sa snažili chrániť hroby svojich príbuzných. Cirkev sa silne postavila proti nim. Prví vykrádači často zomreli, pretože ešte nevedeli o ptomaíne (postmortálne jed). Hrobové vykrádanie sa stalo vo veľkom meradle možným až v dobe povstania koncom XVI. - začiatku XVII. storočia (hľadali poklad). A len neskôr, keď študovali anatómiu a pochopili ich dispozíciu pod kožou, maliari a sochári začali zobrazovať ľudské telo realistickým spôsobom. Pravdepodobne to však nebolo skôr, než na konci XVI. storočia.

Teraz sa obráťme k výkopom v Pompejach. Ukázalo sa, že tu boli objavené niektoré plastiky a fresky s nádhernými zobrazeniami svalov ľudského tela, obr.50. Také početné sochy, kresby, fresky a obrazy sa nemohli objaviť skôr ako XVI. storočie. A s najväčšou pravdepodobnosťou sa vyskytli v XVII. storočí počas "obdobia vykrádania hrobov". V dôsledku toho bol "starodávny" Pompeje ponorený sopečnou erupciou až v XVI. alebo dokonca XVII. [NOR], č.6.

Zároveň boli na niektorých freskách v Pompejích znázornené ľudské tela bez znázornenia svalov. Takéto obrazy sa mohli objaviť skôr v epoch XVI-XVII., Keď anatomické vedomosti ešte neboli vyvinuté. Avšak obrazy "hladkého telesa" sa môžu datovať do XVI.-XVII., Pretože takmer ďaleko od všetkých sochárov Pompeje zvládli umenie svalovej reprezentácie, ktoré bolo nové pre XVI-XVII. Progresívni umelci začali maľovať novým spôsobom, ale mnohí maliari stále dodržiavali staré metódy, bez ohľadu na anatómiu.

13. Mojžiš začína ottoman dobývanie v xv storočí, "prechod cez more" je prechod cez zamrznutú rieku

Ako už bolo povedané, v XIV-XV. kvôli rozšíreniu ríše bolo potrebné vytvoriť rozšírené cesty, ktoré pokrývajú významnú časť Eurázie. Infekčné choroby sa začali šíriť po cestách vo väčšej miere ako predtým. Ak by v pred ríšskej epoche, kedy epidémie vyskytli na jednom mieste, by tam zomrelo, potom by sa choroba mohla rýchlo rozšíriť na obrovské územia. V dôsledku toho sa v ríši vyskytli masové epidémie.

Vzhľadom na absenciu lekárskeho pokroku v tej dobe, Horde úrady neboli schopné nájsť medicínske riešenie na boj proti epidémiám. Imunizácie a očkovania, ktoré sa dnes používajú, ešte neboli objavené. Aby sa zastavilo katastrofické šírenie chorôb, "mongolskí khans poslali armádu na juh a na západ s absolútnym poriadkom vyhubiť bez výnimky obyvateľstvo infikovaných regiónov, aby vykonali "očistenie" medzi potomkovia prvej vlny dobyvateľov, tj. v podstate ich vlastných bratov. V Bibli je táto veľká vojenská operácia XV storočia opísaná ako dobytie "zasľúbenej zeme" Mojžišom a neskôr Joshua Benom Nunom. Aka Suleiman veľkolepý, sultán XVI. storočia, aka "staroveký" Alexander Veľký. Bola to druhá vlna veľkého dobytia sveta. Pozrite si Knihy Starého zákona Exodus, Joshua, Leviticus.

Harmir

Biblický Egypt obdobia Exodus je Rusko-horda XV storočia. Biblická "epidémia Egypta" je odrazom neslávne známeho obdobia epidémie a prírodných katastrof v Rusku v prvej polovici 15. storočia. Biblia účinne obsahuje datovanie Mojžišovho exodu - približne v roku 1430 [6v1], č.4. Bezprostredne pred Exodusom Egyptský mor zostupuje na biblický Egypt = Rusko-Horda. Ruské popisy veľmi dobre korešpondujú s podobnými príbehmi zo Starého zákona.

Nové čítanie v Biblii objasňuje veľa vecí. Tu je napríklad známa Mojžišova scéna, ktorá prenikla s Izraelitmi "vody Čierneho mora, ktoré sa rozišli", kde sa faraónova armáda, ktorá ich nasledovala, potopila, keď vlny narazili. Odkaz na slávnu bibliu Ostrog nám napríklad umožňuje rekonštruovať pravdu [6v1], č.4.

Ostrogova biblia jednoznačne opisuje prechod cez ĽADOVO-LESKLÚ RIEKU! Hovorí sa veľmi jasne, že VLNY ZHUSTLI, že kvapalná mrazivá hmota sa vrátila do steny, že bojovníci za Boha (Izraelitov) prechádzali po mori, akoby na suchej pôde, na úpätí mora na suchej zemi. Najmä chodil po mori, a nie na mori. Neskôr redaktori buď nepochopili alebo úmyselne odstránili popisy ľadových vôd, učili nás fantastickú myšlienku, že sa údajne rozdeľovali vody a bojovníci za Boha prešli medzi nimi ako medzi dvoma stenami. Dnes to vidíte vo filmoch. Máme na výber. Môžeme tento obraz považovať za rozprávku, alebo vidieť v ňom skutočnú udalosť - prechod armády cez zamrznutú rieku. Ľad je "voda, ktorá je pre nich", pretože je zima. Potom sa môže jednoducho vysvetliť prvok zázraku, ktorý sa odráža v Biblii. Armáda prekročila rieku cez už tenký jarný ľad pravdepodobne v noci, keď sa ľad stal mierne hrubším. Ráno mohlo dôjsť k úpadu ľadu, ktorý sa stal prekážkou pre prenasledovateľov. Mohli vystúpiť na ztenšený ľad a padli do vody: "PADLI DO VODY" a zomreli. Takéto šťastie utečenci vnímajú ako zázračné oslobodenie. Pohyb ľadu začína náhle, niekedy neočakávane. V takom momente, bez moderných mostov vybavených lapačmi ľadu, by sa akýkoľvek kontakt medzi oboma brehmi riek úplne stratil. Nie je možné prekročiť veľkú rieku loďami počas ľadu. Ak to bolo, napríklad veľká rieka ako Volga.

Objavilo sa, že synodickí "prekladatelia" Biblie upravili starobylý text, dôkladne odstránili všetky "stopy severu", sneh, ľad a mráz [6v1], č.4.

Preto Mojžiš prekračuje more ako na suchom povrchu, je prechod veľkej rieky zmrazenej ľadom. Táto udalosť priniesla taký hlboký dojem súčasníkom, že to bolo opäť opísané v knihe Jozue v Starom zákone. Tentokrát to bolo prezentované ako izraelská armáda zázračne prechádzajúca rieku Jordán "ako na suchom pozemku". Vyprávanie v tomto prípade je oveľa podrobnejšie ako jeho duplikát v knihe Exodus, tj. Príbeh Mojžiša [PRRK], č.2.

Zjavilo sa, že "staroveké" dobytí Alexandra Veľkého je odrazom osmanského dobytka XV. Storočia. Vyskytlo sa čiastočné prekrývanie Alexandra nad biblickým Joshua Benom Nunom. A v skutočnosti je Joshua Ben Nun priamym nástupcom Mojžiša v dobývaní zasľúbenej zeme. To je tá istá epocha. To je dôvod, prečo taká dramatická udalosť ako bojovníci prechádzajúci vodou cez tenký ľad, sa odráža nielen v knihe Exodus, ale aj v "starodávnej" biografii Alexandra. Oba texty v podstate rozprávajú to isté [6v1], č.4.

V Biblii a v "Alexandrii" (životný príbeh Alexandra Veľkého) sa armáda prekračujúca ľad prepája s nejakou bitkou, buď pri rieke, alebo priamo na rieke ľadu. Dôvod, prečo sa viacerí prenasledovatelia utopili, keď ľad praskal. Existujú nejaké nepriame dôkazy o tom, že sa udalosti uskutočnili presne na rieke Volga = Ra (staré meno rieky Volga - poznámka prekladateľa).

Takže v histórii Scaligeriho existujú aspoň dve slávne epizódy, keď víťazstvo v nejakej bitke nebolo vyhraté bez pomoci LÁMAJÚCEHO ĽADU. Ale to nie je všetko. Každý, kto pozná ruské dejiny, okamžite pamätá ďalší príbeh - slávnu **BITKU NA ĽADE** (alebo BATTLE LAKE **PEIPUS**),

Harmir

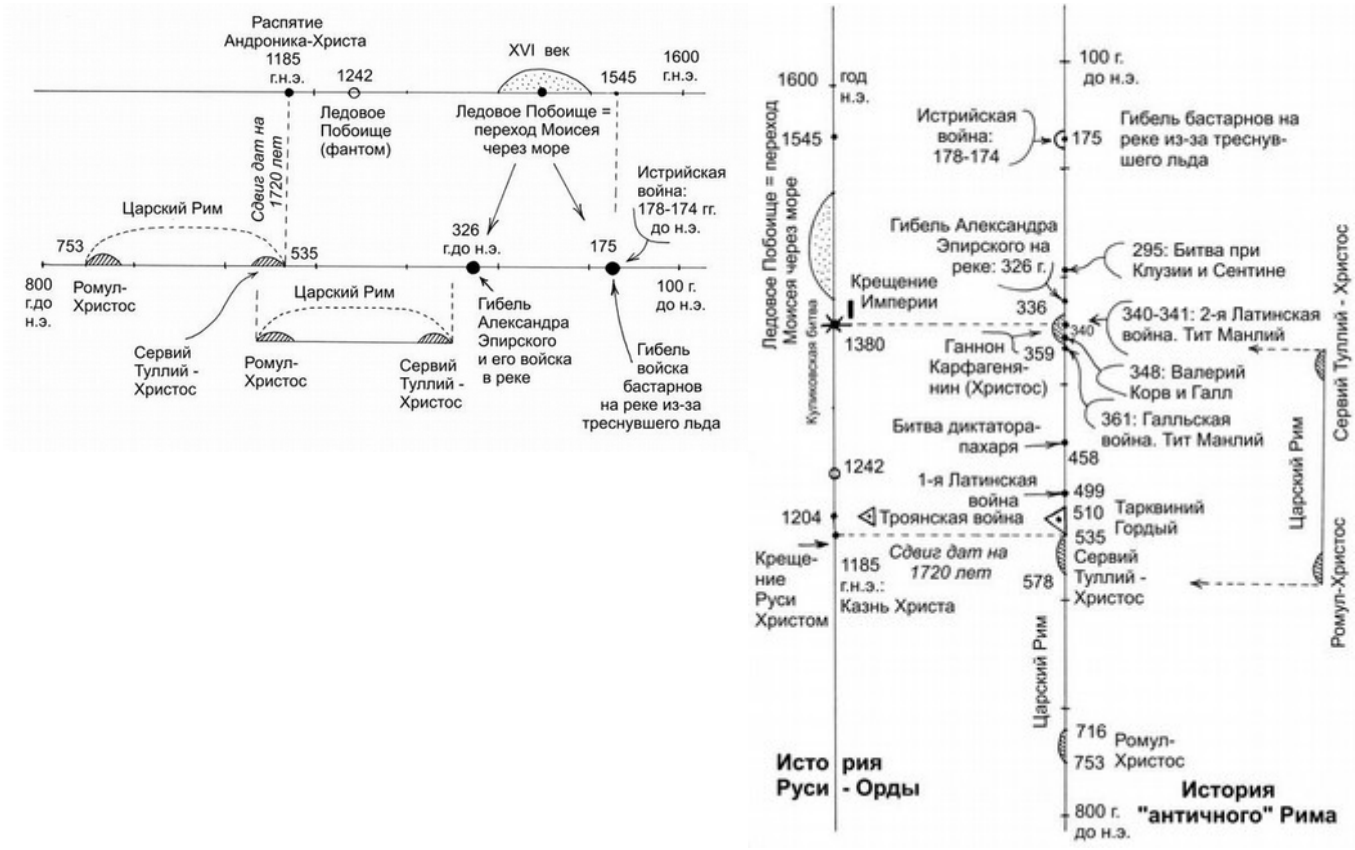
údajne v roku 1241, keď ruský princ ALEXANDER NEVSKY porazil Livonovcov (Nemcov) na ľade Chudskoye jazero (jazero Peipus). Ruské zdroje poskytujú rôzne miesta, kde sa bitka uskutočnila. Niektoré z nich poukazujú na Chudskoye jazero, tj. oblasť Pskov. Druhé - jazero Ladoga (Ladozhskoye ozero) [145], s.165. Tieto dve jazerá sú vzdialené od seba - približne 200 kilometrov. Dokonca aj umiestnenie bitky vyvoláva určité otázky. Počas bitky sa mnohí Livonci utopili v jazere. Možno v dôsledku prasknutého ľadu.

S najväčšou pravdepodobnosťou všetky tri uvedené bitky sú odrazom skutočnej udalosti v Rusku XV. storočia.

Správa "starého" Titusa Livyho o smrti kráľa Alexandra II. z Epiru odrážalo aj slávnu Bitku na ľade, ale skôr skresleným spôsobom.

Celkom v "Histórii" T. Livyho sa objavili tri fantómové úvahy o bitke na ľade - tj bitke Alexandra Nevského = Mojžiš = Alexander Veľký, ktorá sa konala v Rusku-Horde, obr. 51. Konkrétnejšie:

- **Bitka Histria** údajne 178-174 pnl.
- Zničenie armády Basternei na rieke v dôsledku prasknutého ľadu, údajne v roku 175 pnl.
- Smrť kráľa Alexandra II. z Epiru na rieke, údajne v roku 326 pred naším letopočtom.

Na obrázku 52 sme zhromaždili hlavné paralely, ktoré sme našli medzi "Históriou" Livy a históriou Ruska-Horda XIII-XVI. Takéto zhôd bolo veľa. Titus Livy bol kronikárom "Mongolskej" ríše = Rusko-horda XIII-XVI. [TsRIM], č.8.

14. Ottoman dobývanie a strohý aniconism

Aniconism (V náboženstve, opozícia voči používaniu ikon alebo vizuálnych obrazov na zobrazenie živých bytostí alebo náboženských osobností - poznámka prekladateľa)

Harmir

V XV. storočí medzi dvoma hlavnými mestami, medzi horde-osmanskými (alebo atmanskými) orgánmi Ruska-Hordy a dedičmi Konštantína Veľkého = Dmitrij Donskoy v Czar-Grad došlo k určitému napätiu. Rusko-horda khans sa s nespokojnosťou pozreli na svojich južných spoluvládcov a obviňoval ich z ťažkostí, ktoré zapĺňali ríšu. Horda a Ottoman (Atamáni) nemali veľmi rád "starobylú klasickú" kultúru, pretože ich "starodávni klasickí" bratia boli obalení vo vate, pôžitkársky sa utešovali. Rusko považovalo potomkov Konštantína = Dmitriho za vyhnancov. Divízie vo viere sa objavili. Vzťahy medzi Starým Rímom = Ruskom a Novým Rímom = Czar-Grad boli napäté. Hlavnou vecou však bol strach metropoly z epidémií, ktoré sa blížili k juhu a západu.

V polovici 15. storočia sa armáda Ruska-Horde = Izrael presťahovala do Konštantínopolu a dobyla ju v roku 1453. V moderných učebniciach je to známy vojenský útok Czar-Grad Atamanov (Ottomanov) vedených **Mehmedom** (**Mahomet**) dobyvateľom. Po zachytení kapitálu osmanská vlna zostúpila na južné a západné provincie ríše.

Vzbura, ktorá vypukla v západných epicentrách epidémií, bola nemilosrdne rozdrvená. Ale bola zaplatená vysoká cena. Veľké množstvo ľudí bolo vyhubených. Vrátane zdravých, pretože v priebehu vojny horda bojovníci (Izraelitovia) ťažko darili oddeliť chorých od zdravých. Tragické pocity ľudí, ktorí utrpeli túto katastrofu, sa odzrkadľujú v biblickej knihe Apokalypsa, prvá verzia ktorej bola vytvorená v roku 1486, ale neskôr bola doplnená a prepracovaná až do XVI. storočia, pozri nižšie.

Osmanské dobytie - "druhá vlna" priniesla celkom inú ideológiu od "prvej vlny". Ak 'Mongols' = nádherní z XIII-XIV storočia vytvorili "starodávny klasicizmus", potom "Mongols-Ottomans (Atamans) druhej vlny XV storočia to ničili. Domnievali sa, že ide o liberálne správanie Európanov v rokoch XIII-XIV. ktoré vedú k masovým infekčným chorobám. Vrátane pohlavných, keďže bacchanálske slávnosti sa objavili a rozkvitli počas "starobylého klasicizmu". Atmanský (osmanský) duch kozákov opäť, po druhý raz, vychádzajúci z Ruska-Horde bol viac asketický a strohý. Nakoniec vyrastala ideológia moderného islamu. Mimoriadne prísny a cudný.

V XV-XVI. aniconizmus prebehol po celej Ríši. V Rusku sa aniconizmus nezachytil, ale v Osmanskej ríši bol naopak veľmi rozvinutý až po jeho moderný prejav. V západnej Európe v mnohých katolíckych katedrálach môžete vidieť stopy aniconizmu až do súčasnosti: prakticky neexistujú žiadne ikony. Napriek tomu, že v katolíckej cirkvi dnes neexistujú formálne obmedzenia na zobrazovanie ľudí alebo zvierat.

Biblia niekoľkokrát spomína polygamiu. Biblickí patriarchovia mali niekoľko manželiek súčasne. V starom zákone Šalamún je napríklad opísaný ako majúci celý **HAREM**. Táto skutočnosť tiež spája biblické zvyky **Pentateuchu** s moslimskými. Moslimom bola povolená polygamia a bohatí ľudia držali háremy. Všetci sultáni mali hárem. Koncept polygamie pravdepodobne vznikol v dobe "mongolského" dobývania. Mnohí muži pochodovali a množstvo mužov v metropole klesalo. Jedným zo spôsobov, ako zabezpečiť reprodukciu populácie, bolo nasledovné - umožniť mužovi mať niekoľko manželiek. Uľahčuje tak narodenie väčšieho počtu detí.

15. Železný voz, sršne a mosadzné hady sú v biblii kanóny

Keď opisujeme vojny bojovníkov za Boha = Izraelitov, Biblia venuje osobitnú pozornosť prítomnosti a kvantite ŽELEZNÝCH VOZOV v armáde. Tu pracovalo zaujímavé a jednoduché pravidlo: tí, ktorí mali viac železných vozov, vyhrávali bitku. Otázkou je, či železné vozy boli nejaké obyčajné železné vozne alebo vozíky, prečo by teda armáde poskytli takú pozoruhodnú silu? Ako ukazujeme v [6v1], č.4, biblické "železné vozy" sú strelné zbrane, kanóny.

Harmir

Ďalej biblia opisuje niektoré "sršne", to znamená niečo, čo sa pohybuje vpred z armády a streľby, zúčastňuje sa bitky a porazí nepriateľa. Najmä lepšie ako meč alebo luk. Zdá sa, že je to popis výstrelu, ktorý bol použitý pri paľbe z kanónov. Analýza starých Biblií ukazuje, že Starý zákon popisuje muškety alebo mušketóny, ktoré **bojovníci za Boha** = **Izraeliti** = **kozáci** boli vybavení. "Hadami" a "bodavými asps" (vrátane "krížového hada" od Mojžiša), ktoré sú často spomenuté v Biblii, sú tiež strelné zbrane, muškety a kanóny [6v1], č.4.

Mojžišský "zlý had" je s najväčšou pravdepodobnosťou veľkým kanónom vyrobeným Atamanmi (Ottomanmi), aby odpudili nepriateľa, ktorý mal k dispozícii aj kanóny = hady. Ako sa uvádza v [533], v.2, str. 131, biblický výraz "jedovaté hady" znamená doslova "ohnivý". Neskoršie vyobrazenia "Mosadzného hada" vyrobeného Mojžišom vo forme vysokého pólu s hadom obaleným okolo neho sú skreslené interpretácie zbraňového suda, na ktorom boli niekedy obrazy hadov a niektorých ďalších nebezpečných zvierat. V [KAZ], č.1 citujeme niekoľko obrázkov ruských kanónov XVI-XVII. z hradu **Nesvizh**. V jednom z nich je znázornený had-drak. Z tohto dôvodu vznikli obrazy "jedovatých hadov", "ohnivých svalov" a "zlého hada" tak farebne opísaných v Biblii.

Takže v Biblii sa často spomínajú kanóny a strelné zbrane. Ale redaktori XVII-XVIII. tieto odkazy rozmazali a v dnešnej verzii Svätého písma je téma "zbraňové články" výrazne zakrytá. Avšak nejaká vec alebo druhá šťastne upútala pozornosť redaktorov.

fig.53, fig.54. Izraelitovia sú namaľovaní ako stredovetí bojovníci v stredovekom meste. A oni nosia so sebou kanón na vozíku! Pozri [6v1], č.4.

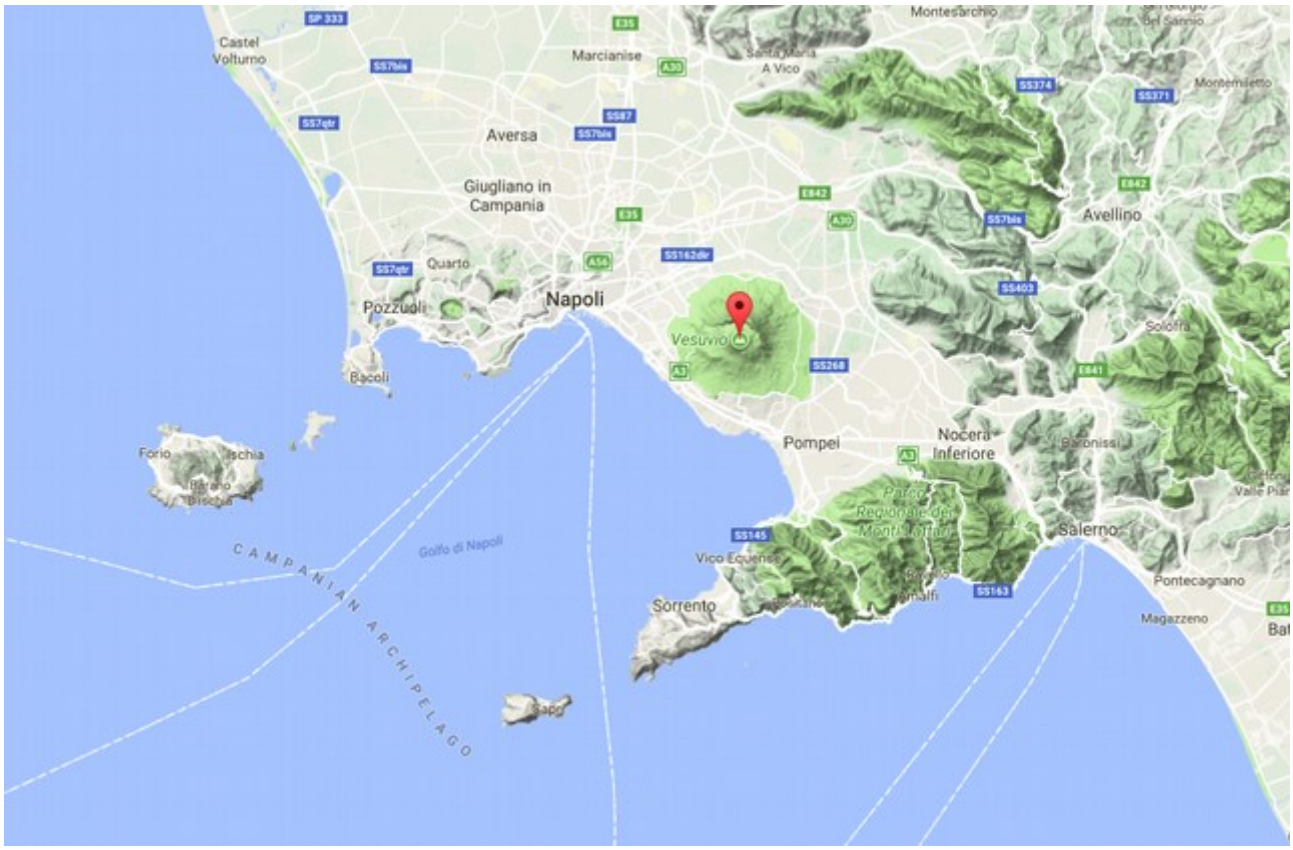
16. stredoveká geografia v starom zákone

V knihe Exodus sú jasné stopy stredovekých západoeurópskych zemepisných názvov: KNUN - Janov, rieka PRT - Pruth, potomkov Lot - Latini, potok ARNN - rieka Arno, VASSAN - mesto Bassano v Taliansku, RAVVA - talianska Ravenna, RAMAH - Rím atď. Záležitosť spočíva v tom, že Osmanské (Atamanská) dobívanie, známa aj ako biblické dobývanie bojovníkov za Boha v krajine Kanaán, sa rozrástla aj po celej západnej Európe. Pokrývala obrovské územia a nemohla byť vykonaná výlučne úsilím jedinej monolitickej armády. Rôzne vojenské divízie vyrazili v rôznych smeroch. V knihe Jozuu sa zvyčajne hovorí, že bitky nie sú bojované všetkými Izraelitmi proti ich nepriateľom, ale len niekoľkým kmeňovým frakciám.

N.A. Morozov v 544, v.2, poukázal na to, že je možné čítať nezvládnutý text mnohých výňatkov Knihy Exodus, berúc do úvahy polohu **Sinajskej hory** = **Horeb** = **Sion v Taliansku**. Biblické

Harmir

popisy Sinaia jasne naznačujú, že ide o aktívnu sopku. S najväčšou pravdepodobnosťou to malo byť taliansky Vesuvius [1v], č.1: 11. Biblické zemepisné názvy sa objavili v modernej Palestíne pomerne nedávno po tom, čo Palestína bola nesprávne identifikovaná biblicky zasľúbenou krajinou. V stredoveku tu neboli žiadne mená.

17. Mojžiš a JOSHUA BEN NUN

Mojžiš bol car-chán Osmancov (Atamanov). V stredoveku boli často nazývaní **Saracénmi**. Toto slovo je pravdepodobne variantom slova **CZARIST**. Ukazuje sa, že existovali niektoré ruské zdroje, ktoré priamo nazývali biblický Mojžiš ako car SARACENS, tzn. car ATAMANS (OTTOMANS). Tento úžasný fakt z pohľadu histórie Scaligariho nám priniesli anotácie na stredoveké indexy "chybných kníh".

Tu sa stretávame so stopami zaniknutej stredovekej tradície, ktorá vysvetľovala biblický príbeh dramaticky odlišným spôsobom, ako je to pre nás vykresľované modernými edíciami Biblie. Veľa starých kníh, ktoré boli vypovedané ako falošné, boli zničené. Takže dnes môžeme posúdiť ich obsah iba takými krátkymi skicami.

Biblické knihy v XVI.-XVII. sa menili, rozdeľovali sa na rôzne vydania a súčasne zachovávali rovnaké meno. Napríklad Exodus. Dnes však zostáva len jedna verzia. Mnohí si myslia, že to bola vždy jediná a len verzia. Nie je to tak. V XVI-XVII. mnoho biblických kníh bolo prepisovaných, ktoré zmenili datovanie a geografiu. Súčasne boli udalosti v Rusku-Hordy odstránené a zatienené. Staré zvitky boli zničené. Diskusia vznikla okolo takýchto postupov. Dôsledky týchto sporov teraz stále pociťujeme. Napríklad: "**Heretici spojili Exodus s Mojžišom krivkou**", píše autor konca XVI. storočia [937], s.359. Znamená to, že: "**Exodus Mojžiša bol nesprávne zastúpený Heretikmi**". A teraz to môžeme oceniť, jeho rozhorčenie je odôvodnené.

Nasledujúce pravítka sú duplikáty, odrazy tej istej reality XV-XVI. Nemali by sme si myslieť, že ruské a Atamanské (osmanské) zdroje sú úplne presné. Vzhľadom na to, že ruská história bola značne deformovaná, [4v1], č.1. To isté sa deje v Turecku v XVII-XIX. a dokonca aj XX storočia. Preto "fantastické epochy" môžu obsahovať chyby v datovaní a zmätku medzi vládcami.

- **Biblická epocha Mojžiša** - je čas osmanského dobývania v prvej polovici 15. storočia.
  Postava Mojžiša zahŕňa: Zlatú hordu z prvej polovice 15. storočia Oluha Mokhammada (z Kazaň) alebo Uluga Mehmeda (Veľkého Mahometa alebo Mohameda), zakladateľa Kazaňa (= Medina?); Ataman (osmanský) sultán Mehmed I (1402-1421); Ataman (osmanský) sultán Murad II (1421-1451); Ataman (osmanský) sultán Mohamed II dobyvateľ (1451-1481).
  Táto samotná epocha je tá istá "starodávna klasická" epocha vojny macedónskeho kráľa Filipa II. Dobyvateľ. Je to zároveň epocha Kham Olugh-Mehmeta v ruskej histórii, okolo roku 1420-1450.
- **Biblická epocha Jozuu Ben Nuna**, ktorý nasledoval Mojžiša, je doba osmanského dobývania, počínajúc zabratím Czar-Grad v roku 1453 Mohamedom II. a kulminujúcou na vrchole zlatého veku pod **Suleimanom Veľkolepým** (1520 -1566). Suleiman bol známy ako **AL-QANUNI** [336], s.5, s.148-149. Znamená to **VEĽKÝ KHAN**, keďže QANUNI A KHAN sa mierne odlišujú vo výslovnosti.
  Táto epocha je tiež dobou Alexandra Veľkého Macedónskeho, ktorá pokračovala v dobývaní Filipa II. Postava Alexandra je viacvrstvová. Zosobnil udalosti XV. storočia (Olugh-Mohamed I., Mohamed II. Dobyvateľ a tiež XVI. storočia, vrátane udalostí zo životného popisu Andronika-Krista XII.
  V ruských dejinách je to aj epocha **Suleimana Veľkolepého** (1520-1566). A čiastočne to je epocha jeho súčasného Ivana IV. "Grozny" (Ivan "Hrozný").

Nasledujúci obrázok rozmiestnenia vojenských kolón, = "izraelské kmene" **Jozuu Ben Nu**n, sa formuje na obr.55. Šesť kozáckych táborov sa nachádzalo v Bulharsku a šesť ďalších bolo roztrúsených po pobreží Turecka. Biblia (Numeri 2:17) hovorí, že medzi týmito 12 tábormi by mal byť jeden tábor levitických kňazov, strážcov stánku svedectva, ktorý nie je zahrnutý v ich počte (Numeri 1:48 a ďalej). To je presne to, čo vidíme! Czar-Grad (Yeros) = Jeruzalem, sväté miesto sa nachádza prakticky v strede. Kolóny, ktoré sa nachádzajú v Bulharsku, ho obraňujú zo smeru Európy a stĺpy v Turecku pokrývajú Stredozemné pobrežie Malej Ázie [6v1], č.5.

Známe obliehanie a dobývanie biblického Jericho armádou Jozuu (Ben Nun's) je slávnym zabavením car-Gradu sultánom Mohamedom II. v roku 1453. Celý popis obliehania Jericha sa točí okolo jeho múrov. Účinne mohutný trojitý pás konštantínopolských múrov bol považovaný za zázrak opevneným umením. Biblia hovorí, že hradby Jericha boli zničené obliehajúcimi nezvyčajnými spôsobmi. Pravdepodobne pomocou "hlasitého šumu", ktorý produkujú niektoré jubilejné trúby (Joshua Ben Nun 6: 3). Ukázalo sa,

Sarmir

že staré Zákony "jubilejné trúby" sú jednoducho **kanóny**. A "hlasný zvuk" je jednoducho kanonáda. Steny boli zničené ťažkými obliehanými delami [6v1], č.5.

Osmanské dobívanie zasľúbenej zeme Jozuom Benom Nunom je popísané aj v európskych prameňoch ako dobývanie apoštola Jakuba (Ya'aqov (Ya akov) = James (hebrejský pôvod znamená Jákob - prekladateľova poznámka). Svätý Ján je pochovaný v katedrále Santiago de Compostela v Španielsku. Slávna cesta svätého Jána je neskoršia verzia tejto mapy, ktorá bola zostavená v roku 1648, prežila až dodnes ako vojenská mapu dobytých ciest sv. James = Joshua Ben Nun v XV-XVI cc. [6v1], č.5.

Osmanské dobívanie prechádzalo z východu na západ. Armáda Joshua Ben Nuna vystúpila z Ruska-Horde a Osmanskej ríše-Ottomanii (Atamania). Preto na mape z roku 1648 nie sú na východných územiach označené žiadne "pútnické cesty". Vojenské poľné mapy Horde boli určené na dobytie presne západnej Európy, Afriky a vo všeobecnosti územia na západe a na juh Ruska-Horda. Náhodnosť trasy je tiež jasná. Mongolské jednotky sa presťahovali podľa požiadaviek kolonizačnej vojny. Ale všeobecný smer bol predovšetkým na Západu smerom k Španielsku.

Dobytím zasľúbenej zeme Jozuom Benom Nunom nebolo len rozptýlenie kresťanskej viery, ale aj vojenská invázia. Snažili sa presvedčiť nielen slovom, ale aj mečom. A v prípade odporu - masívnou zbraňou húfnice, mínometnými zbraňami a kavalériou obalenými v pancieroch. V určitom zmysle je rozumná interpretácia skaligériho "pútnické cesty" ako spôsoby "dobytia" Jakuba. Jediná vec, ktorú treba upraviť, je samotný zmysel udalostí XV-XVI. samotných. Ide o osmanské dobývanie Joshua Ben Nun = St James (Jacob) [6v1], ch.5.

Čoskoro bol celý svet dobytý. Cossack = izraelská armáda dosiahla Atlantik. Ale ich postup sa tam nezastavil. Horde námorníctvo čoskoro opustilo prístavy západnej Európy, ktoré sa vydali ďalej cez oceán do Ameriky, aby dobili neznámu krajinu "na druhej strane mora".

18. Dobytie ameriky rusko-horde a ottoman ríša-atamania v xv. Storočí. Biblický otec noah je christopher columbus

V 15. storočí začala druhá fáza dobývania. Vojenské námorníctvo Ruska - Horde = Izrael a Osmanská ríša - Ottomania (Atamania) = Judea prekročila Atlantik a vylodila sa v Amerike. Táto udalosť je známa ako plavba "**Christopher Columbus**". V Biblii sa toto všetko opisuje ako cesta **patriarchu Noah**, ktorý prechádza cez "mocné vody". Ostatné armády Ruska-Horde vstúpili na americký kontinent cez **Beringovu úžinu** a kolonizovali západné pobrežie Ameriky a Severu. Potom postúpili do Južnej Ameriky. V Amerike vytvorili kolonizátori Horde a Ataman (osmanskí) kolónie, ktoré dnes poznáme ako indické civilizácie Mayov, Aztékov, Inkov, Toltekov a ďalších (atď.) [6v2], č.6.

Vo španielčine sa objaviteľ Ameriky nazýval **Cristóbal Colón** [797], str.603. Nie je to v súčasnej dobe meno, ale prezývka ako **Crusader Colón** (Colonizer). Samotní historici si uvedomujú, že meno Cristóbal pochádza zo slova Kristus, či kresťan alebo križiak, a slovo COLON znamená: kolóniu, kolonizáciu, kolonizáciu. Dnes nepoznáme skutočné meno tohto muža. Iba jeho prezývka - Dobyvateľ kolonizátor. Tj. človek pod nápisom Krista, ktorý objavil nový kontinent a začal svoju kolonizáciu. Bolo to ako dobyvateľ, že Kolumbus bol zobrazený na niektorých zo starých výtlačkov [6v2], č.6.

V stredoveku prevládali legendy (ktoré dokonale podporujú našu rekonštrukciu), že Amerika bola objavená a osídlená Izraelskými kmeňmi, ktoré tam prišli po mori. Toto je v duchu biblického

Harmir

popisu: patriarcha Noah prechádza cez obrovský oceán a jeho potomkovia obývajú Nové krajiny, Nový svet.

19. Kniha mormona o dobytí amerika noah-columbom

Mormoni sú náboženské hnutia amerického pôvodu. Okrem konvenčnej Biblie majú rovnakú alebo prípadne väčšiu mieru Knihu Mormonov (Mormonovu Bibliu).

Mormoni tvrdia, že ich Biblia je autentický starobylý dokument. Mnohí tomu neveria, a až do 19. storočia to bolo mimo pohľadu biblických štúdií. Pri analýze mormonskej biblie [6v2], č.6, sme zistili, že mormoni sú tu právne. Tento text nemohol byť vynájdený v 19. storočí. Ak by to bolo pravda, historické záznamy obsiahnuté v knihe by boli získané z učebníc Scaligeriho tej doby. Rôzne cesty z biblie Mormonu však úplne nevyhovujú skaligeriho verzii a korešpondujú s novou chronológiou.

Kniha Mormon je s najväčšou pravdepodobnosťou jednou z verzií Biblie, ale veľmi sa líši od európskej verzie. Hlavný obsah Knihy Mormonovej rozpráva o udalostiach, ktoré sa neodzrkadľujú v konvenčnej Biblii. Mormonská tradícia tvrdí, že kniha Mormon opisuje udalosti v súvislosti s americkým kontinentom. To tiež hovorí veľa o minulosti mormónov pred ich premiestnením do Ameriky. Tieto časti rezonujú s konvenčnou Bibliou. Chronológia udalostí popísaných v knihe Mormónov, ktoré sú dnes uznávané, to znamená od roku 600 p.nl do roku 421 nl, sa opiera výlučne o scaligériho verziu. Preto je nesprávna. Ukazuje sa, že táto kniha nám hovorí o skutočných udalostiach XII-XVII. tj. epochy, ktorá sa odzrkadľuje aj v konvenčnej Biblii.

Kniha Mormon opisuje cestu **Nephi-Noe** a jeho príbuzných v Arche cez veľké vody, známe z európskej knihy Genezis. Na druhej strane komentátori Knihy Mormonovej navyše trvajú na jasnom jazyku! - že ide o "proroctvo" o "predpokladanom" objavení Ameriky. Dokonca aj v samotnej Knihe Mormon v hlave Prvej knihy Nefiho, č.13, sa jasne hovorí: VÍZIA ... AMERIKA OBJAVENIE (A KOLONIZÁCIA) ". Skutočne je ťažké nesúhlasiť s tým, že je to prvá - alebo jedna z prvých plavieb po celom Atlantiku. Bola to cesta Kolumbova na konci XV storočia.

Samozrejme, komentátori Knihy Mormonovej hovoria len o PROROCTVE objavenia Ameriky. Na rozdiel od jasnosti obrazu nemôžu priamo povedať, že tu je opísaný objav Ameriky v 15. storočí. Obklopené nesprávnou chronológiou posúvajú udalosti do hlbokého staroveku, údajne 592-590 pred naším letopočtom. Pozri One Nephi, komentáre k kapitolám 16-18. Táto chyba musí byť opravená a datovať ju do XV storočia. Posun dátumov smerom nahor by zahŕňal približne 2100 rokov [6v2], č.6.

Keď sa opisuje cesta Nefiho-Noe (Kolumba), kniha Mormon sa odvoláva na kompas, zemeguľu, železné kefy, strelné zbrane (popísané trochu zahaleným spôsobom - delá, muškety a iné predmety XV-XVI.

Kniha Mormonová hovorí, že cesta Nefi-Noe (Columbus) a Jared-Horde bola cesta jednej z dvanástich kmeňov Izraelčanov, ktorí opustili Egyptskú zem alebo Jeruzalemskú krajinu. Všetko je správne. Dvanásť kmeňov Izraela je armádami hemmanov (kozáckých náčelníkov, attamanov), ktorí pochodovali z Ruska-Horda rôznymi smermi, aby dobyli Zasľúbenú zem v štrnástom až štyridsiatom storočí. KOLENO (BRANCH alebo LINE) znamenalo KOLONNA (vojenská kolóna alebo vojenská hranica), tj. vojenský oddiel (jednotka). Rusko-Horde = Izrael sa vydal na dobytie Európy a ďalekej Ameriky.

Je plavba Columbusa spojená s Exodusom dvanástich kmeňov Izraela, najmä zo Španielska? Je pravdepodobné, že vozidlo Kolumbus začalo v okamihu exodu židov zo ŠPANIELSKA.

Harmir

Všetko je správne. Nehovorili o vyhostení Židov zo Španielska, ale o ďalšom štádiu napredovania kmeňov - izraelských stĺpov, tj. armád Rus-Horda a Osmanskej armády. Jeden z kozáckych oddielov prišiel do Španielska. Tu chvíľu prebývala, keď stavali flotilu. Možno, aj niekoľko rokov, ako tvrdí Kniha Mormónov. A ďalej sa presunula na západ cez oceán. Takáto významná udalosť v Španielsku XV. storočia bola interpretovaná nedávnymi historikmi údajne ako "**vyhostenie Židov zo Španielska**". Skutočnosť, ktorá sa stala, dostala úplne iný význam, zahmlievanie a zakrytie skutočného významu. Skreslenie sa vytvorilo pri vytváraní histórie Scaligeriho.

Preto "mory" alebo "arabi" boli "vyháňaní" zo Španielska vôbec nie domorodým obyvateľstvom Pyrenejského polostrova. Cisárska armáda nútila ľudí ďalej na Západ. Kolónie prišli do Španielska podľa nariadenia chána "mongolskej" ríše **pôvodne na karanténne čistenie infikovaných území a potom ďalej po línii - organizovať premiestnenie cez oceán**. "Moors" alebo "Arab", ktorí žili v Španielsku, boli potomkami prvého veľkého dobytia štrnásteho storočia. Nová vlna XV storočia bola druhá.

Následne sa ukazuje, že "najstaršie babylonské a sumerské dokumenty nazývajú biblický Noah menom **ZIUSUDRA** (Zi-ud-sura alebo Xisuthros), tj. Cristopherom, a účinne ho opisujú ako Cristopher Coloumbus z XV storočia [6v2] ch.6.

Pravdepodobne v niektorých oblastiach "mongolskej" ríše, napríklad na Strednom východe a v Ázii, písali na hlinených tabuliach až do XVII-XIII. Možno tam bolo veľmi málo papiera a drahý pergamen. Preto fragmenty Biblie, ktoré sa v tej dobe len formovali, boli zapísané miestnymi zákonníkmi a kňazmi na hlinené tabule. Neskôr, keď sa písací papier doručil do týchto oblastí, nemotorné tabule sa vymenili a čoskoro zabudli. Boli objavené v krajine 200-300 rokov neskôr archeológmi XIX-XX. Vychádzajúc z nesprávnej chronológie, vyhlásili, že ich objavenie je "najstarším sumerským" svedectvom, ktoré sa datuje údajne tisíce rokov pred naším letopočtom.

Navyše sme sa dozvedeli, že "najstaršia" svätá kniha **Popol Vuh** amerického mayského ľudu je ďalšia verzia Biblie, ktorá rozpráva o udalostiach XIV-XVI.

20. "Starodávna kniha" Popol Vuh "o kolonizácii Ameriky v XV-XVI. storočí

Popol Vuh je svätá kniha **amerických Indiánov Maya-K'iche**. Boli to mocní obyvatelia Strednej Ameriky. To je myšlienka, že Mayská civilizácia kvitla v XI storočí a bola zničená v XV-XVI. počas invázie Európanov - španielskych conquistadorov. Ale táto hypotéza historikov je nesprávna. Ukazuje sa, že epocha Kolumbova sa nielen odráža v Popol Vuh, ale samotná kniha začína svojim popisom. Dokonca aj meno Columbusu je tam uvedené. Premiestnenie zo Starého sveta do Nového sveta je jednou z ústredných tém knihy. To všetko sa konalo v štrnástom a šestnástom storočí. [6v2], č.6.

Historici sú presvedčení, že "veľmi starodávny" Popol Vuh odráža iba miestnu americkú históriu a "v žiadnom prípade"; mohol opísať biblické a kresťanské udalosti v Starom svete. Ako hovorili, pravidelné kontakty s Európou začali až koncom XV storočia. V dôsledku toho možno pripisovať historickému dôvodu, všetky zrejmé paralely "starobylého" Popol Vuh so Starým zákonom. V XVI. storočí údajne niektorí pisatelia americkej knihy vložili do nej kresťanské a biblické motívy a priniesli do Ameriky iba v XV-XVI. tzn., oni hovoria, že falšovali text [1348], str.

Harmir

Akákoľvek myšlienka na Popol Vuh je napísaná ako kresťanská kniha v XV-XVI. od samého začiatku nemôže prekonať myseľ moderného historika, pretože by to bolo v rozpore so scaligériho chronológiou.

Neustále vyjadrené vyhlásenie v Popole Vuh, ktoré vyhlasuje komunitnú alianciu osadníkov v Amerike, je absolútne správne. Rusko-Horda, ktorá vytvorila ríšu, sa rozšírila z rôznych smerov z kolektívneho centra. Náš názor sa líši od tradičného z toho, že historici odkazujú slová americkej biblie Popol Vuh výhradne na dejín Strednej Ameriky. My na druhej strane tvrdíme, že tu je prezentovaný veľkolepý pohľad na presídlenie národy Ruska-Horda na celom svete v tom čase. Jednou z posledných krajín presídlenia bola Stredná Amerika. Ale nebolo to jediné [5v], [6v2].

Po príchode do Ameriky našli ľudia **Maya-K'iche** "našli veľa miest" [1348], str.193. Ako nás informuje Popol Vuh, čoskoro prišla otázka založenia nového kráľovstva a požehnania. Bolo potrebné poslať späť na východ cez oceán veľvyslanectvo Maya-K'ich do veľkého **Quetzalcoatl**, aby získal autoritu vládnuť [1348], s. 206-210. Táto sekcia Popolu Vuh je veľmi zaujímavá.

Akonáhle sa pozastavenie Scaligeriho chronológie zrušilo, v mene mexického boha **Quetzalcoatl** poznáme cisára-katolíka. Zvuk L a R by mohol prekonať: **Quetzal-Coatl** = **Caesar-Coatl** = Caesar-katolícka. Toto nás okamžite prenesie do Európy, kde sa ruská kresťanská cirkev stále nazýva pravoslávnou CAPHOLIC a v niektorých krajinách je CATHOLIC viera široko rozšírená.

Tak veľvyslanectvo Maya-K'iche z ďalekej Ameriky, ktoré prekročilo oceán, sa objavilo pred veľkým katolíckym kráľom a dostalo právomoci a právomoc vládnuť nad územiami objavenými v Amerike. Táto udalosť sa odrazila v európskych zdrojoch ako návrat do Európy spoločníkov Columbusa, aby od kráľa získali právomoc vládnuť objaveným americkým krajinám. Je zrejmé, že takáto autorita mohla byť daná iba vládcom "mongolskej" ríše. Okrem toho je možné, že **Quetzal-Coatl** v indických textoch je **cisár Charles V**. Komu slávny dobyvateľ **admirál Cortes** v skutočnosti hlásil o dobytí Ameriky [6v2], č.6. V tomto prípade je Quetzal-Coatl známy aj ako asyrsko-babylonský kráľ Nabuchodonozor. Aka khán **Ivan Vasilyevich IV Grozny**.

Celý príbeh s úctivým veľvyslanectvom Maya-K'iche z Ameriky k východnému carovi-capholic ukazuje, že v ére XV-XVI. hierarchická štruktúra moci vo Veľkej ríši bola jasná. Prijatie do vlastníckych práv na objavené územia bolo možné len prostredníctvom veľkodušnosti Chána Ruska-Horda. Poslušne počúvol a dal jeho zvolenie. Členovia veľvyslanectva dýchali úľavu. V strednej Amerike rozkvitali civilizácie Mayov a Toltekov.

Existujú silne badateľné evanjelické dejiny, ktoré sa nachádzajú v Popol Vuh. Najmä vzhľad betlehemskej hviezdy na oblohe, ako príznak príchodu Krista a Christophany (zjavenie Krista).

Bolo by správnejšie nazvať indiánske civilizácie Strednej Ameriky - Maya, Azték atď. - HORDE-indián. Vznikli ako výsledok horda a osmanského (Atamanského) dobývania Ameriky v XIV-XV.

21. Úzke spojenie so "starou" Amerikou a "starodávnou" Euráziou sú dobre známe. Ale začalo iba v xiv-xv.

Dnes sa nahromadilo množstvo impozantných svedectiev úzkych väzieb medzi "starými" Mayov a "starými" kultúrami Európy a Ázie. [6v2], č.6. Historici a archeológovia však posunuli tieto väzby späť do "vzdialenej minulosti". V dôsledku čoho prišli, že dlho pred plavbou Kolumbus existovali nepretržité vzťahy medzi Amerikou a Euráziou, ktorých úroveň a intenzita bola taká vysoká, čo zodpovedalo stavu civilizácie až od XV-XVI. Pre historikov je naspodku toho neprekonateľný chronologický rozpor. Preto sú na jednej strane nútení uznať "staroveké", úzke a pravidelné vzťahy

Harmir

medzi Amerikou a Európou. Na druhej strane neustále robia ustanovenia, podľa ktorých sú spojenia príležitostné a zriedkavé. A vo všeobecnosti, povedali, nevenujte im žiadnu pozornosť. Najdôležitejšie je, nepýtaj sa nás žiadne otázky o chronológii.

Títo autori boli pod vplyvom chybnej chronológie nútení vytvoriť niektoré umelé teórie, aby vysvetlili blízke "staré" spojenia medzi Amerikou a Euráziou. Teraz je jasné, že už nie sú potrebné. Stačí povedať z čista jasna: Áno, v skutočnosti existovali pravidelné komunikácie. Vôbec to však nebolo v "najhlbšej minulosti", ale len od XIV-XV. V dôsledku kolonizácie Ameriky Ruskom a Osmanskou ríšou. Potom sa všetky nepríjemné otázky nahromadené komentátormi stávajú irelevantnými.

22. Záhadné stredisko, z ktorého sa šírila celá migrácia

Vráťme sa k úzkym väzbám medzi Amerikou a Euráziou v údajne "predkolumbovom" čase. "Mnoho veľmi špecifických paralel, - hovorí Gordon Ekholm, - chráni pred každou možnosť náhodnej náhody" [210], s.33.

A ďalej: Slávny mexický etnológ a umelecký kritik Miguel Covarrubias naznačuje, že "veľké tradície kultúry **Teotihuacanu** boli prinesené do mexického údolia ... nejakým mysterióznym zahraničnou elitou, ktorého domovská krajina bola umiestnená niekde na východe ... primitívnych miestnych kmeňov, cudzinci, podľa neho, sa stávajú na vrchole novej civilizovanej spoločnosti, formovanej na základe kultúrnej fúzie dvoch kultúrnych ciest: miestnej a zahraničnej. " [210], str.

A ešte viac: "Ale najviac extrémne miesto v diskusii o pôvode civilizácie **Teotihuacanu** prijal švajčiarsky prieskumník Sigvald Linne, ktorý už mnoho rokov uskutočňoval výkopy na území mesta. Argumentoval, že ... **MIESTNE OBYVATEĽSTVO BOLO RIADENÉ MIMO ÚDOLIA NEZNÁMIMI CUDZÍCH/ALIEN ĽUDÍ, KTORÍ VYTVORILI GENIÁLNU CIVILIZÁCIU KLASICKEJ ÉRY**. Preto väčšina odborníkov na civilizáciu Teotihuacan, ktorí dlhodobo pracovali na mieste mesta a poznali svoju kultúru lepšie ako ktokoľvek iný, súhlasili s tým, že miestna civilizácia bola privezená z východu, západu alebo juhu, všetko, ale s pôvodom v samotnom Teotihuacane "[210], s.

A tiež: Dokonca aj na konci XIX - začiatku XX. vedci - americkí lekári - Leonard Adam, Carl Gentze (Karl Gentze), Paul Rivet, Hoze Imbellione (José Имбеллиони) a ostatní - upriamili pozornosť na ASIA-AMERICKÉ PARALELY V UMENÍ. Podstatné diela L. Adam a C. Gentze poukázali na niektoré zaujímavé podobnosti v motívoch, výzdobe a štylizovanom dizajne rôznych tovarov tovaru obyvateľov východnej Ázie na jednej strane a severozápadnom pobreží Ameriky a Mexika na iné ... Kurz starovekej histórie vyzeral ako primitívne jednoduchý podľa tohto pojmu: "DÁVAJÚCI VÝCHOD" a "PRIJÍMAJÚCE" KRAJINY, ZAHŔŇAJÚC VŠETKY NA NAŠEJ PLANÉTE ... Z tohto hľadiska značnú časť zohrali diela nemeckí a rakúski etnológovia, tvorcovia teórie **The Kulturkreis** ("kultúrne kruhy" alebo "kultúrna oblasť") - F. Graebner, W. Schmidt, B. Ankerman, V. Coppers a ostatní, ktorí sa pokúsili preukázať, že KULTÚRY Zo všetkých ľudí vo svete pochádzajú zo siedmich alebo osem vĺn postupnej migrácie gigantickej stupnice, vychádzajúcej z určitého mysteriózneho centra, ktoré by sa malo hľadať v juhovýchodnej Ázii a priľahlých oblastiach Oceánie [210], s 0,20-21.

Tajomné centrum bolo hľadané dlho. Nepodarilo sa ho však nájsť. Môžeme na to poukázať. Vedci, ktorí sami o sebe nevedeli, objavili výsledky dobývania a presídlenia Horde-Otománie (Atamania), ktoré sa rozširujú v každom smere, čo vedie k vzniku Veľkej ríše. Brániac nesprávnou chronológiou, historici hľadali centrum v "ďalekej" minulosti. Nenašli to tam. Pretože to je v Rusku a Osmanskej ríši XIV-XVI.

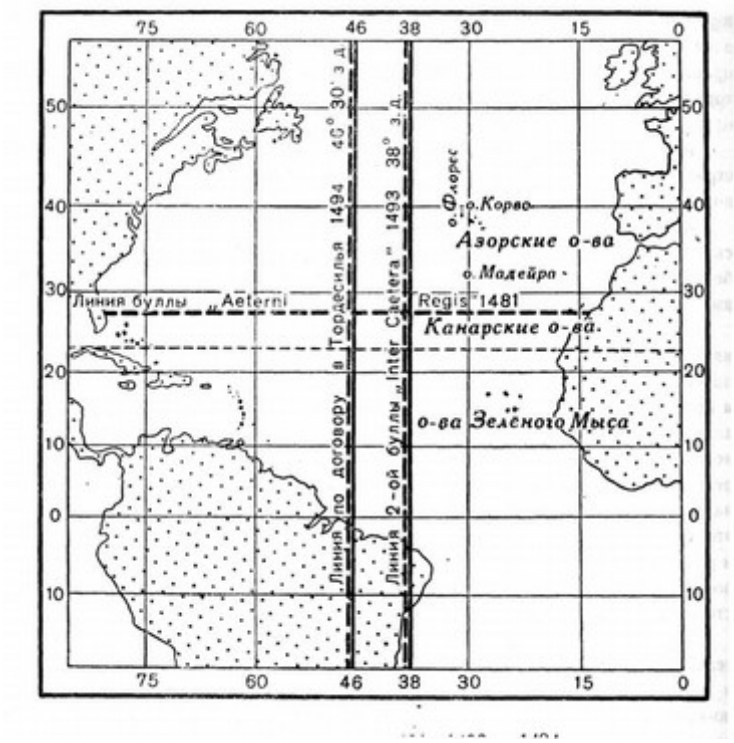
Harmir

Bola to chybná chronológia, ktorá doslova pri každom kroku spôsobila, že historici nedokázali dospieť k nášmu záveru. Píšu takto: Bohužiaľ, takmer všetky tu uvedené paralely sú čisto povrchnej povahy, A CHRONOLOGICKÉ MEDZERAMI MEDZI NIMI PRESAHUJÚ CEZ STOROČIA. Ak povedzme, lotosový reliéf z **Amaravati** (India) sa datuje do II. storočia nášho letopočtu, potom ich mexické "štvorčeky" z **Chichen Itza** boli vytvorené v najlepšom období okolo XII. storočia nášho letopočtu. V Kambodži sa prvé schodové pyramídy objavujú až v X storočí, zatiaľ čo v Mesoamerici - na začiatku prvého storočia pred nl [210], s.

Odstráňte nesprávne dátumy odtiaľto, zdvihnite všetky tieto paralely do epochy XIV-XVI. A všetko padne na miesto. Tajomné hmotné paralely sa stanú jasným obrazom vzájomnej komunikácie medzi súčasnými civilizáciami XIV-XVI.

23. Obrovské rozdelenie sveta medzi "castile" a "portugalsko"

V histórii XV storočia je neuveriteľná veľa skutočností. Kastília ako súčasť Španielska a Portugalsko si rozdelili svet medzi seba! Jeden z hlavných dokumentov, ktoré konsolidujú rozdelenie sveta, sa nazýva celkom otvorene: **Zmluva z Tordesillas** medzi španielskymi kráľmi a kastílskou republikou o rozdelení sveta. 7. júna 1494. "[707], str. 375. Toto rozdelenie sveta je ratifikované v pápežskej bule 4. mája 1493 [707], s. 240. Taktiež pápežská buly z roku 1452, 1455 a 1481 hovoria o rozdelenie sfér vplyvu na celom svete medzi Kastilím a Portugalskom [707], s. 246-247.

Základom veci je nasledovné. Kastília a Portugalsko rozdelili svet medzi seba tým, že vyznačili líniu vymedzenia pozdĺž meridiánu v Atlantiku zo severu na juh, obr.56. Časť sveta na východ od línie bola udelená Portugalsku. Zvyšok sveta na západ od poludníka bol udelený Castile. Rozdelenie bolo sprevádzané diskusiami: divízia by sa mala zmeniť jedným alebo druhým smerom. Na obr. 56 je možné vidieť demarkačné čiary z rokov 1481, 1493 a 1494 [707], str.248. Hlavnou hranicou rozdelenia sveta bol poludník prechádzajúci Atlantikom [6v2], č.6.
Je to hlásené: Tak sa objavili známe pápežské buly pápeža Alexandra VI. ... umiestňujúc kastílskych kráľov DO VLASTNENIA OBROSVSÝCH PLOCH VODNÝCH A ZEMSKÝCH TERITÓRIÍ ... Predpokladá sa, že Alexander VI bol zmierovateľom v Kastille-Portugalsku a že chce, aby zosúladila stranu sporu, "rozdelil svet" medzi obidve **Iberské** mocnosti [707], s. 247-248.

Takže koncom XV - začiatkom XVI. celý svet bol rozdelený medzi Kastilie a Portugalsko. Najmä s veľa éclat a vo veľkom meradle. Priama deliaca čiara bola nakreslená skôr jednoducho - pozdĺž poludníka cez Atlantik. More a krajiny vpravo od poludníka by patrili Portugalsku. Tí vľavo - do Kastílie [707], str. 248-249, 376.

Harmir

Dnes túto zmluvu vnímajú historici ako niečo "dosť zvláštne". Nemohli zlyhať, keď si všimli prekvapujúcu nesúlad medzi veľkým rozsahom aféry a zjavnou nevýznamnosťou dvoch "rivalov" - Kastilie a Portugalska. Pozrite sa na mapu. Nájdite malú krajinu, ktorá sa dnes nazýva Portugalsko. Potom nájdite malý región v Španielsku s názvom Castilla. Populácia oboch týchto krajín je číselne nevýznamná. Tieto krajiny neboli v stredoveku bohaté ani bohaté na prírodné zdroje. Samotní historici píšu: "SLABÝ, ROZTRHANÉ FEUDÁLNYMI VOJNAMI, NEÚSPEŠNE SKÚŠALI konkurovať Portugalsku vo vodách Atlantického oceánu. KASTILSKÍ ĽUDIA S VEĽKÝM ÚSILÍM SPRAVUJÚCIM, ABY SI ZABEZPEČILI SPRÁVU KANÁRSKYCH OSTROV "[707], P.245. Pokiaľ ide o postavenie Portugalska až do konca 14. storočia, píšu: "Boli to len diaľkové európske spätné väzby" [707], str.244.

Takže "slabá Kastília" a "vzdialené európske provincie" - Portugalsko - údajne rozdelili svet medzi seba. A čo je najpresvedčivejšie, nenarazia na žiadnu opozíciu. Mali spor len medzi sebou. A len pokiaľ ide o to, kde nakresliť demarkačnú líniu. A rímsky pápež schvaľuje toto rozdelenie! Je to zvláštne nie?

Úloha pápeža tiež prekvapuje historikov: "Je dôležité ... položiť otázku, na základe čoho sa pápež zaoberal morom a krajinami, ktoré mu nepatrili, a čo by mohli tieto privilégiá znamenať?" [707], str.245.

Ale všetky zvláštnosti sa objavujú, pretože historici sa pozerajú cez rozkol histórie skaligériho. Naša rekonštrukcia dáva všetko na svoje miesto.

Koncom XV - začiatkom XVI. jediné dve mocné veľmoci tej doby - Rusko-Horde (Kastília) a Osmanská ríša = Ottománia (Atumania) (Potugal) - sa dohodli na rozdelení sveta. Oba tieto štáty boli súčasťou "mongolskej" ríše. Preto sa dohodli rýchlo a bez konkrétnych problémov. Účel dohody je jasný. Regulovať činnosti ruskej a osmanskej administratívy v rozsiahlych územiach kolonizovaných ríšou v XV-XVI. tj. rozdelili si medzi seba biblickú zasľúbenú zem. Týmto spôsobom bolo jednoduchšie ovládať vzdialené provincie a organizovať tam normálny život. Je ťažké to urobiť z jedného centra vzhľadom na skutočnú veľkosť ríše, ktorá sa neuveriteľne rozšírila.

Dôvod, prečo je to **Porte-Head, tj. "Portugalsko" ("gal" = "golova" = "glavny"**, čo znamená hlavu alebo hlavu v ruštine) meridián Atlantiku taký jasný. Faktom je, že počas tejto doby Ataman (Osmanská) námorníctvo vládlo presne v Stredozemí a vo východnej časti Atlantiku. A Rusko-Horda kolonizovala významnú časť severoázijského kontinentu, ktorý sa nachádza na západ od rozdeľujúcej čiary, obr.56. Rusko-Horda postupuje do Ameriky nielen s atamanskou flotilou, ale aj zo Sibíru, cez **Beringovu úžinu** a potom cez Aljašku do vnútrozemskej Ameriky.

Úloha pápeža v rozdelení sveta je tiež jasná. Zmluva takého významu by mala byť schválená duchovnou autoritou Veľkej ríše. tj. pápežom. Ako sa to stalo.

Zmluva medzi Ruskom a Ottomanskom (Atamania) ostala v platnosti až do 17. storočia. Až po víťazstve povstaleckej reformácie a rozpadu "mongolskej" ríše sa zmluva stala predmetom útoku reformátorov. "Do XVII storočia, kedy iniciatíva koloniálnej expanzie prechádza do Anglicka, Francúzska a Holandska a Španielska (v skutočnosti Rusko-Horde - Autorov poznámka) a Portugalska (v skutočnosti Ottoman Empire = Ottomania (Atamania) stratili podstatnú časť svojej západoindiánskej a východoindiánskej oblasti v ochromujúcej bitke, doložky zmluvy v **Tordesillas**

znie ako anachronizmus. Až do konca XVIII. storočia Zmluva z **Tordesillas** zachovala svoju právnu platnosť pri riešení hraničných sporov v juhoamerických oblastiach Španielska a Portugalska "[707], s. 379.

V skutočnosti PORTUGALSKO je **PORTE-GALIA**, tj. **Porte-Glava** (porte = brány, glava = hlava) alebo Porte Glavnaya (glavnaya = main). Alebo Porte Helios, tj. Porte Sunny alebo Porte Sublime. Radi by sme vám pripomenuli, že "PORTE ... (Ottoman Porte, High Porte, SUBLIME Porte) sú názvy oblastí Osmanskej ríše ... uznané v európskych dokumentoch a literatúre" [797], s. Takže Portu-Gal bol jedným z názvov Osmanskej ríše.

Takže čo je CASTILE z XV-XVI. Je možné, že **CASTILLA** pochádza zo slova HRAD, tj. veža, opevnené panstvo alebo mesto. Je celkom možné, že Cas-Tile je skreslený Cazy-Itil, tj. znamená kozáci z Volgy. Radi by sme vám pripomenuli, že v stredoveku bola rieka **Volga** nazývaná **Itil** (Or Atil). Inými slovami, Cas-Tile mohol byť jedným zo starých mien pre Rusko-Hordu alebo Volga kozákov.

V XVII-XVIII. história bola prepísaná. Slávne mená Cas-Tile a Portu-Gal prežili na Pyrenejskom polostrove len ako mená dvoch malých regiónov, ktoré boli súčasťou Veľkej ríše. A dnes sme sa učili myslieť si, že tieto dve mená vždy odkazovali len na súčasnú Castila v Španielsku a na súčasné Portugalsko. Čo je zlé.

24. Ako a kedy bola sfalšovaná história Ameriky

Falšovanie histórie objavovania a kolonizácie Ameriky je oveľa jednoduchšie ako falšovanie európskej histórie. História Európy potrebovala veľa práce. Bolo potrebné rozvrátiť silný odpor všetkých sociálnych vrstiev európskej spoločnosti, ktorí si dobre pamätali na svoju nedávnu históriu. Bolo ťažké predstaviť verziu Scaligeriho [5v2]. Prevažne to robili vojenské sily. Na druhej strane udalosti vo vzdialenej Amerike poznali Európania omnoho menej. Atlantikom boli oddelené od Ameriky. Nedostatočné informácie o Amerike sa dostali do Európy len s loďami, ktoré príležitostne prekročili oceán.

Kroniky Ameriky boli v rukách len malého počtu Európanov. Bolo ľahké to dojednať. Bolo im to rýchlo vysvetlené - čo by mali napísať a čo by nemali. Zatiaľ čo pôvodné Horda-indických kroník spálili v požiaroch. Po nemilosrdne zničených hromadách amerických rukopisoch by cynici ako **Diego de Landa** zobrali brko a napísali "správnu históriu domorodých Američanov" a preliali krokodílie slzy [6v2], č.6.

"**Španielska Conquista**" zo začiatku XVI. storočia bola v skutočnosti jedným z vĺn horda dobývania, ktoré sa dostali do Ameriky. Prvá vlna je dobytím Columbusa koncom XV storočia a druhá vlna začiatku XVI. storočia je známa ako španielska Conquista (La Conquista). Pozrite sa na našu knihu (Завоевание Америки Ермаком-Кортесом и мятеж Реформации глазами "древних" греков ("Dobyie Ameriky Ermakom-Cortesom a povstaním reformácie očami "starých" Grékov).

Ale potom vznikne otázka. Je správne, že zničenie rozkvetajúcich sa horda-indických civilizácií Ameriky Európanmi sa datuje presne na začiatku XVI. storočia? Nebolo to neskôr, v XVII-XVIII. v epoche reformácie v Európe? Keď sa víťazní povstalci, ktorí sa rozpadli z Horde-Ottomania (Atamania), s ohňom a mečom rozširovali svoje "**reformistické nápady**" aj do Strednej Ameriky. V 17. storočí vojsko západoeurópskych reformátorov nakoniec vniklo na územie Ameriky. Vo vyčerpávajúcom boji prelomili kultúru Mayov, Aztekov a Toltékov, ktorá sa rozvinula počas predchádzajúcich 150-200 rokov. Vojny boli krvavé. Suverénny vládcovia Strednej Ameriky zostali naďalej pôvodnej myšlienke "mongolskej" ríše. Odvracali útoky námorníctva povstaleckých západoeurópskych guvernérov dlhú dobu. Ale na samom konci boli porazení americkí Horda.

Harmir

Po víťazstve reformácie sa rozhodlo opätovne napísať americkú históriu a zbaviť všetky hrôzy XVII-XVIII. vojny na hordiánsko-osmanskú (Atamanskú) kolonizáciu Ameriky XV-XVI. Zabili sa dve muchy jedno ranou. Po prvé, bieli reformátori sa umyli. Po druhé, tvárou v tvár Španielsku, obviňovali oslobodenú Hordu-Otomaniu (Atamania) za svoje vlastné zverstvá na území Ameriky. Povedali, rozdelili lebky indiánskych bábät atď.

Podobná propaganda, obviňujúca španielských conquistadorov, údajne z XV-XVI., zverstvá, sa rozšírila po západnej Európe od XVII. Je ťažko náhodou, že prakticky všetky výtlačky v knihe **Bartolomé de las Casas** boli vykonané v duchu "informačnej vojny". Tu sú len niektoré z názvov gravírov "rytín": "Conquistadors nahnali psov na indiánov", "pečenie cez pomalý oheň", "masové mučenie indiánov španielmi", atď [6v2], ch 0,6.

Toto je kompetentný a trvalý spôsob, že história Ameriky bola sfalšovaná.

25. Rozširovanie amerických indiánov

Väčšina severoamerických indiánov bola počas amerických vojen nemilosrdne vyhladená, rovnako ako tí domorodí Američania zabití v epoch XVIII. storočia. Domnievame sa, že Holandsko, Francúzsko, Anglicko a potom USA v ťažkých bojoch a pri násilných spochybneniach medzi sebou zachytili bývalé "španielske územia" v Amerike [336], v.2. V skutočnosti boli dobytými krajinami obrovské americké oblasti Ruska-Horde a Atamania (Osmanská ríša), ktoré sa náhle "stali nikoho" po tom, **ako sa Moskva rozpadla v Tartári približne v roku 1775** [4v1], č.11. Založenie USA v roku 1776 bolo sprevádzané ďalšími významnými udalosťami, ktoré sa teraz stávajú jasnými. Napríklad: "**V roku 1774 bola vyhlásená sloboda obchodnej výmeny medzi koloniálnymi provinciami ... V roku 1778 sa uskutočnila úplná reforma cezhraničného obchodu**" [336], v.2, str.417

"Dokonca aj Washington dlho musel viesť vojny s domorodými Američanmi, v ktorých sa úspech dosiahol len neľútostným použitím moci a bol spojený s viacerými ťažkými stratami" [336], v.2, s.484.

Malý počet domorodých Američanov, ktorí prežili, bol vyhnaní do rezervácií, kde zostali až dodnes. Mýtus bol vytvorený a nútený zavádzať do masového vedomia, tvrdiac, že "indiáni sú sami zodpovední". Očividne dobre spokojní európski osadníci v Amerike XVII-XVIII. boli nútené brániť sa pred útokmi hrdých domorodých Američanov, ktorí z nejakého dôvodu chránili svoje krajiny. Nakoniec trpezlivosť európskych občanov skončila a museli strieľať všetky domorodé Američany s kanónmi. **S cieľom zachrániť zostávajúcich z hladu a chladu boli čestne a altruisticky vybavené infikovanými prikrývkami**. Mnohí, z nejakého dôvodu, zomreli. Prežívajúci boli voľne opíjaní alkoholom. Odporúča sa, aby nevystupovali mimo brány rezervácie. Avšak boli divokí, nevzdelaní, nevhodní pre nový život. Takže to všetko skončilo pre nich celkom dobre. Teraz sú potomkovia domorodých Američanov, ktorých je málo a ďaleko, pozvaní, aby sa podieľali, ako sa hovorí, na plodoch európskej civilizácie.

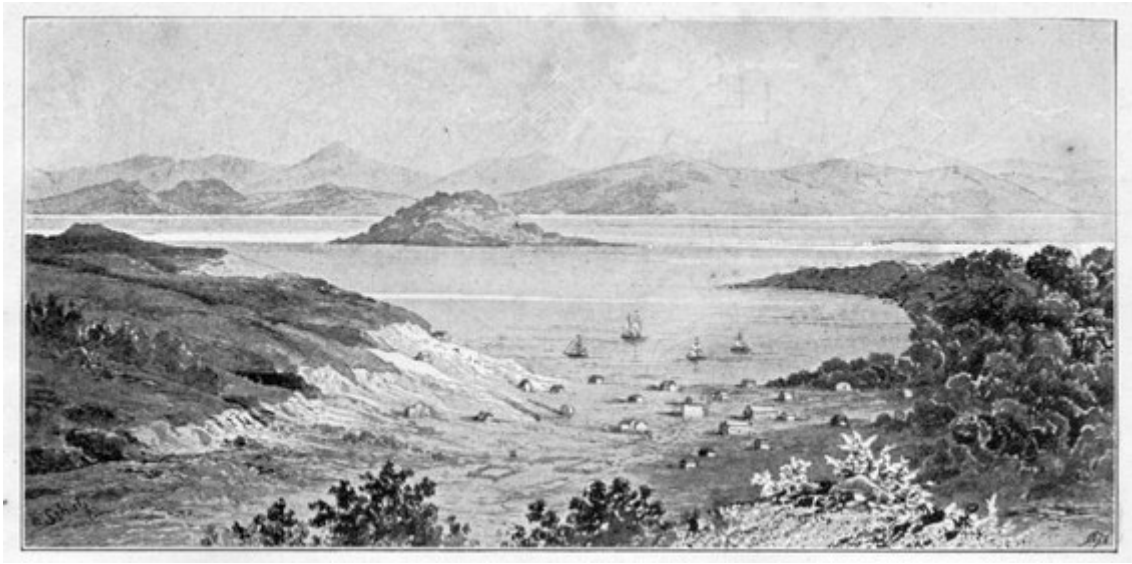
Taký bol príbeh zamestnancov Etnografického múzea na Univerzite Britskej Kolumbie v kanadskom meste **Vancouver** a Vancouverovho centra domorodej americkej kultúry, ktorú počuli v roku 1991 A.T. Fomenko a T.N. Fomenko.

Je zaujímavé, že na mapách západu a severozápadu Ameriky XVI-XVII. bolo tu obrovské "biele miesto" [6v2], č.6. Ako sme preukázali, tieto územia boli aj vtedy pod vládou Moskvy Tartaria. Európanom tam nebolo dovolené. V každom prípade až do roku 1775. Iba od tohto okamihu, po porážke "**Pugačeva**", sa začala rozpadať Moskva Tartária a objavilo sa USA. Je zvedavé, kedy

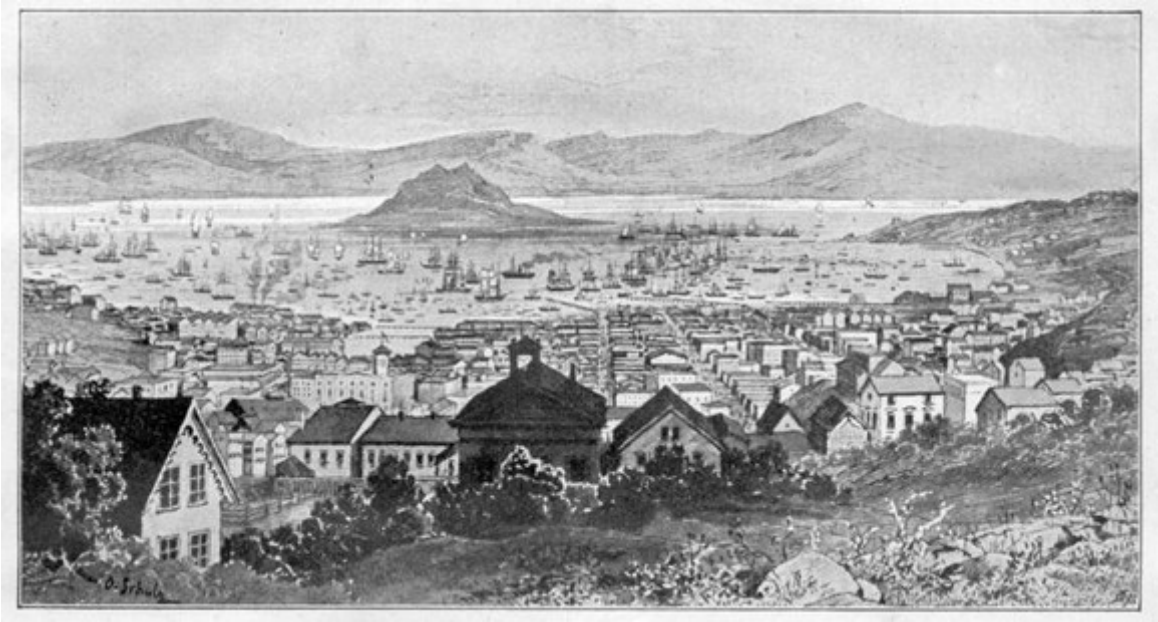
Harmir

presne USA obsadili napríklad územia San Franciska, jeden z najplodnejších regiónov západného pobrežia Ameriky. Tieto územia severne od kalifornského polostrova predstavovali "biele miesto" na mapách až do druhej polovice 18. storočia. Tu sú tri obrázky, z ktorých dve sú veľmi zriedkavé.

Prvá - je rytina s výhľadom na San Francisco v roku 1848, obr.57. Jeho pobrežie je prakticky prázdne. V zátoke sú iba štyri lode. V údolí je len niekoľko malých domov. Tam sú okolité husté lesy na svahoch. Tam je samozrejme len málo ľudí. Tento región ešte nie je rozvinutý. Všetko je čisté. USA tu prišli pomerne nedávno. Staré horda-indiánske osady sú už zničené a nové mesto ešte nebolo postavené.

Druhý obraz bol urobený len o desať rokov neskôr, v roku 1858, obr.58. Je prekvapujúce, že za desať rokov malo veľké mesto čas na rast!

Záliv je doslova zapchatý nádobami. Mladé San Francisco rýchlo rástol na územiach, ktoré boli nedávno zadržané od Horda – Indánov.

Posledným obrazom je fotografia konca 19. storočia. Na nej už je zobrazené veľké mesto.

Harmir

26. Korán a biblia

V priebehu času Islam prešiel veľkou zmenou a len nedávno prevzal svoju súčasnú podobu.

Západní komentátori z postoja XIX. storočia ku Koránu a Mohamedovi (ešte stále nie je úplne prekonaný) boli celkovo veľmi skeptickí. Vychádzajúc z toho, že je to derivát nedávneho textu, ktorý je z veľkej časti založený na Biblie zo Starého zákona, o židovských a kresťanských dielach. Pôvodne, hovoria, zaznamenané buď na kosti, papyrus, listy palmy, kamienky, alebo zachované v pamäti …

Teraz rozumieme dôvodom takého negatívneho postoja. Faktom je, že chronológovia XVI-XVIII. brutálne skreslili minulosť. Biblia a "starodávne klasické" texty, ktoré boli v skutočnosti vytvorené v XIII-XVII. storočí, boli časované do pradávnej doby a vyhlásené za úcthodnú prácu zakotvené v základoch celej civilizácie. Korán, napísaný približne v tej istej epochu, bol presunutý do nie príliš vzdialenej minulosti a prvý rok obdobia **Hijra** bol vyhlásený za 622. V dôsledku toho sa Korán údajne ukázal ako "oveľa mladší" ako Biblia a "starodávne klasiky".

Navyše v dôsledku toho sa Korán a Biblia ukázali ako sväté knihy rôznych náboženských hnutí, oddeľujúce sa od predtým zjednoteného kresťanstva XIII-XVI. To vyvolalo silný dojem zástupcov rôznych duchovných škôl, ktoré sa objavili v XVII-XVIII. čo sa odrážalo v ich hodnotení svätých kníh.

Nová chronológia zásadne zmení tento psychologický obraz. Je zrejmé, že Korán je jednou z verzií svätých kníh, ktoré boli vytvorené v XIII-XVII. to znamená súčasne s Bibliou. To je dôvod, prečo mnoho testamentov v Koráne nie sú "citáty z kanonizovanej Biblie", ale často nezávislé a originálne. Aj keď opisujú rovnaké udalosti ako Biblia, interpretácia je iná. Čo zmätení komentátori vyhlásili za "nesprávnu citáciu" Biblie a ďalšie zdroje, o ktorých dnes vieme, je len iný pohľad na stredoveké udalosti, ktoré sú súčasťou autorov Koránu.

Preto Korán je životne dôležitá a fascinujúca kniha a vo vzťahu k nám čítame Korán s obrovským záujmom od začiatku až do konca. Ukazuje sa, že nám dáva dôležité informácie, ktoré sa stratili alebo vyčistili v iných náboženských hnutiach.

Po rozdelení Veľkej ríše sa postoj v Romonovskom Rusku voči Koránu a Mohamedovi stal komplikovaným. Vzniknutý náboženský rozkol ešte zhoršil napätie medzi Romanovcami a vládcami Turecka. Napriek tomu v ruskej vedeckej komunite na rozdiel od západnej Európy zostal postoj voči Koránu celkom úctivý. V našej krajine bola uverejnená a preložená ako dôležitá práca, ktorá si zaslúžila vážne štúdium. Dokonca aj vojny prozápadných Romanovcom s Tureckom neovplyvnili úctivý postoj ku Koránu v Rusku. Napriek pokusom Romanovcom o vrazenie klinov medzi Rusmi (pravoslávnymi kresťanmi) a "mongolskými" tatármi (moslimami) sa nepodarilo.

Západný prúd "vedeckej kritiky" v určitom bode zostúpil nielen na Korán, ale aj na knihu Mormon [6v]. Obvinenia proti nej boli v mnohých ohľadoch podobné obvineniam voči Koránu. Všeobecne sa Mormonova kniha často deklaruje, že bola "utvorená" v 19. storočí. Dôvody tejto "kritiky" sú rovnaké. Ako sa ukázalo, Kniha Mormon, ktorá sa objavila v 19. storočí, nám priniesla starú verziu histórie, ktorá sa podstatne líši od scaligériho. Následne bola táto kniha okamžite odsúdená a kategorizovaná ako "nelegitímna".

Autori XVI. storočia Andrey Lyzlov komentovali Korán a zachytili veľmi presne. Ale ako XVI. storočie kresťan, ktorý už bol vychovaný s skeptickým postojom voči islamu, si myslel, že Korán (a islam ako celok) napriek údajnému konfliktu s kresťanmi si napriek tomu požičal dôležité myšlienky zo skorého "Kresťanstva, judaizmus a pohanstvo“. Nie je to úplne pravda. Všetky tieto

Harmir

pohyby vyplynuli z celého kráľovského (a neskôr apoštolského) kresťanstva XII-XVI. Preto si udržali toľko spoločného.

Zároveň vyjadruje svoje stanovisko aj Lyzlov. Ako už teraz chápeme, Korán bol vytvorený v XV - prvej polovici XVII. ako určitá špecifická "ekumenická kniha" určená na nápravu rozbitia, ktoré sa objavilo v ríši a v náboženstve. Islamskí lídri si úprimne želali obnoviť bývalú jednotu. Prinajmenšom pre značnú časť bývalej ríše (západná Európa už nie je považovaná za "vlastnú"). Aby to dosiahli, začlenili sa do koránov ideí blízkych predstaviteľom rôznych náboženských oborov. Ich zámerom bolo pritiahnuť ich pod svoj prápor. Do veľkej miery sa to podarilo. Islam spojil veľké množstvo ľudí.

Štruktúra koránu je tiež jasná. Je to veľmi poetická práca plná alegórií, ale aj nápadou, ktoré sú v blízkosti kresťanov, Židov a Paganov. Poetický jazyk priťahoval masy. Myšlienka obnovy bývalej jednoty zahrala na strunu.

27. Mehmed II dobyvateľ a prorok Mohamed. Jaroslavský meteor 1421.

Zistili sme, že životný popis proroka **Mohameda** obsahuje niektoré črty **Andronika-Krista** z XII. storočia [PRRK]. Obzvlášť sú prítomné nasledujúce dejstvá: Zvestovanie a Nepoškvrnené počatie; cisársky rez; Betlehemská hviezda; odkaz na Jána Krstiteľa; vstup Ježiša do Jeruzalema; Ježiš odvádza obchodníkov z chrámu; zničenie chrámu a jeho prestavba za tri dni; rozsudok kurvy; zostup do pekla; vzkriesenie Ježiša do neba; Vzkriesenie z mŕtvych a posledného súdu; Konverzia apoštola Pavla (Saula).

V životnom príbehu proroka Mohameda sa nachádzajú aj záznamy o **Mojžišovi** a **Jozue Benovi Nunovi** z XV-XVI. Napríklad matka sa vzdá svojho dieťaťa, aby bola vychovaná inou ženou, neskôr sa dieťa vráti matke, ale opäť ho dáva späť. Mojžiš zabije Egypťana a faraón v pomste chce zabiť Mojžiša, ale zlyhá. V životnom príbehu Mohameda nám hovoria, že bol falošne obvinený z vraždy kresťana nazvaného **Sergia** a tiež z neúspešného pokusu zavraždiť proroka Mohameda. Exodus Mojžiš s Izraelitmi z Egypta zodpovedá Mohamedovi a migrácii jeho nasledovníkov (**Hijra**) z Mekky. Mohamedova veľká **Bitka z Badr** zodpovedá víťazstvu Mojžiša nad faraónovou armádou. Mohamed, podobne ako Mojžiš, pri jednej úprave preruší vodu atď. Pozri [PRRK].

Fakty slávneho sultána Mehmeda II. dobyvateľa však boli najčastejšie zahrnuté do životného príbehu Proroka Mohameda. Dobre známe arabské dobývanie je Ataman (osmanské) získanie zasľúbenej krajiny v XV-XVI. Najmä dobývanie miest **Taif** a **Tabuk** prorokom Mohamedom je odrazom zabavenia Czar-Grad v roku 1453 sultánom Mehmedom II. dobyvateľom [PRRK], č.3. Okrem toho v životnom popise sultána Mehmeda II. Dobyvateľa sú fragmenty "biografií" cára Ivana "Hrozného" (III = IV) a Khán Ulugh Mehmed.

Zaujala zaujímavá téma priamo súvisiaca s životným popisom proroka Mohameda. Ukazuje sa, že veľký železný meteor, ktorý padol v roku 1421 v Jaroslavli, sa odrážal v Biblii, islame, kresťanstve, v "starom pohanizme" starovekého Ríma a starovekého Grécka. Tento pád meteoru na Novgorod (tj. Jaroslavl) je podrobne opísaný v ruských kronikách, ako aj v Starom zákone. Odzrkadľuje sa v dielach slávneho **Plutarcha** ako pád železného štítu ("železný meteor") z neba v "klasickom" kráľovskom Ríme a jeho použitie v kovaní oceľových zbraní. Ruské kroniky popisujú pád skál (alebo skaly) z neba z ohnivého oblaku v roku 1421.

Ukazuje sa, že majstri Horde začali používať trosky jaroslavského meteoru (ako prídavné látky) na tavenie extra silnej a pružnej ocele, výsledkom čoho bola vynájdený slávny Damask (Bulat). Ruská

Harmir

(damašská) oceľ sa neskôr prejavila ako "stará" Sýrska. Aka - Damask (tj. Moscovská) (Bulat) oceľ [PRRK], č.5.

Zistili sme aj spomenutie meteorov z roku 1421, ktoré padli v Rusku v "starých" gréckych textoch. Najmä je to legenda o "starodávnej" bronzovej nákove, ktorá padla z neba na zem, do Tartar (Tatárska = Tartaria). Ďalším slávnym "meteorickým odrazom je známy búšajúci boh **Hephaestus-Svarog**, ktorý padol na zem a zlomil si obe nohy.

Ďalším odrazom Jaroslavl meteoru sú Železné kliešte, ktoré padli na zem z neba pod božským cárom **Hefaestus-Svarog**. V blízkosti miesta pádu sa objavila starodávna osada **Kleshin**, neďaleko od Jaroslavl, ktorá neskôr vznikla v meste Pereslavl-Zalessky. Legendárny "Modrý kameň" v Pereslavl-Zalessky na brehu jazera Pleshcheyevo je "náhradou" starého kleshin kameňa, tj. Meteor.

Náhrada jaroslavského meteoru (alebo jeho "náhrada" namiesto strateného originálu) je tiež s najväčšou pravdepodobnosťou bezpečne vedený, v moslimskej **Kaabe** na pamiatku tejto udalosti. V biblickom oblúku Starého zákona boli zvyšky kamenných "tabliet" Mojžiša a v moslimskom Tabernacle v Mekke - fragmenty kameňa alebo železného meteora, zčernaného bozkami stoviek tisíc ľudí. Alebo trosky lávy, vulkanickej 'bomby'. Je známe, že **Kaabský kameň**, ktorý padol z neba, je najväčšou relikviou súčasných Mahomedánov (Islamov) a stredovekých Hagarenov.

Je pravdepodobné, že podľa prieskumníka Crichtona z 19. storočia sú to kúsky lávy. Láva sa objaví počas vulkanickej erupcie. Napríklad erupcia Vesuvius v Taliansku. Čo sme už predtým identifikovali s biblickou horou Sion-Horeb, kde Boh-Thunderer podal Mojžišovi tablety z kameňa [1v]. Možno, mohli to byť kúsky lávy, na ktorých neskôr bol napísaný posvätný text. Skutočnosť, že **Čierny kameň v Kaabe** je považovaný za "padnutý z neba", by mohol byť aj spomienkou na nečistoty vyvrhnuté vo vzduchu počas erupcie a potom spadol na zem. Je jasné, prečo Biblia hovorí, že kamenné tablety sa rozpadli. Kusy červených horúcich vulkanických hornín, ktoré padajú zo vzduchu, sa pri náraze na zemi často zlomia.

Avšak najsilnejší názor (a pravdepodobne aj ten správny) uvádza, že Čierny kameň Kaaby je troska meteora.

Analyzujeme aj masový kult posvätného (drsného) kameňa v Biblii, islame a kresťanstve, ktorý sa pôvodne objavil ako uctievanie železného jaroslavského meteora. Je tiež potrebné venovať pozornosť veľkému starodávnemu zvyku drsných "modrých kameňov" v Jaroslavli a jeho predmestí.

Ďalším "starodávnym" príbehom o jaroslavlovom meteore je známy grécky mýtus "starovekého" **Pheethonu, syna Heliosa**, ktorý sa vrhol do rieky **Eridanos** a rozdelil **tartar** (tartáriu). Znamená to, že Phaethon padol v roku 1421. Astronomické datovanie horoskopu, ktoré sme objavili na starom basreliéfe "pádu Phaethonu" (fig. 59), dobre korešponduje s pádom meteoru na 19. mája 1421.

Harmir

Termín uvedený v ruskej kronike je teda astrologicky overený, a preto je s najväčšou pravdepodobnosťou 0,999 správny (pozri podrobnosti v PRRK, č.5).

Prostredníctvom úsilia "klasických" autorov XV-XVI. storočia sa **Phaethon**, známy ako jaroslavský meteor z roku 1421, "preniesol" na hviezdnu oblohu a zobrazoval na klasických a stredovekých hviezdnych mapách ako známe hviezdy konštelácia **Auriga**. Rieka Volga bola predstavená ako konštelácia **Eridanos** a ocele Damask, ktorá sa stala slávnou - ako súhvezdia **Cygnus**. Takže aj tu môžete vidieť, koľko ďalekosiahlych dôsledkov pre "klasický" svet XV-XVI. boli na jeseň železného meteora v **Timereve**, v blízkosti Yaroslavl, a následne na začiatku výroby ocele z Damašku. Znova a z inej neočakávanej stránky je preukázané, že mená súhvezdí a ich usporiadania neboli v "najhlbšej antickej dobe" nijako určované, ako nás uisťujú historici, ale v ére XIV- XVI storočia. [3v].

Odrazy jaroslavlského meteoru z roku 1421 sú tiež legendami **apoštola Petra-Skalu** s kľúčami Neba a bohom Hephaestus-meteor s klincami nebies. Niektorí kronikári zamenili kľúče a kliešte (v ruštine **Klyuchi** a **Kleshi** znie podobne - poznámka prekladateľa). Pád Phaethonu bol prelínaný ako ukrižovanie apoštola Petra "najprv hlavou" (Peter bol ukrižovaný hore nohami).

Starý zákon prorok Eliáš je ďalšou čiastočnou reflexiou Phaethon-Hephaestus-Peter, známy ako jaroslavský meteor z roku 1421. Odkazujeme na slávny vzostup proroka Elijáša do neba vo vozidle ohňa. Zatiaľ čo Eliáš z **Phenicia** (Hephaestus-Phaethon?) Necháva "svojho zástupcu" - proroka Elizea (možno duplikátu boha Haeliosa, otca Faethona).

S najväčšou pravdepodobnosťou sa nachádza slávny biblický svätostánok, v ktorom sa nachádza oblúk Dohovoru, kováč, kde boli uchovávané v špeciálnej krabici (ako v **Kaabe**) jaroslavl meteorické úlomky.

Nakoniec skúmame príbeh spojenca proroka Mohameda - Ali-Aarona-Ayyuba. Ukázalo sa, že Ali-Ayyub Sultan bol priateľom a nositeľom proroka Mohameda a že po údajne 800 rokoch zabudnutia sa znova objavuje v príbehu Mehemet II dobyvateľ. V tomto ohľade je možným začiatkom doby Hijry zakladanie Kazan Ulu-Mahtom v rokoch 1437-1438. Pravdepodobná korešpondencia vyzerá takto: kalif Ali je Ayyub Sultan; kalif Muawiyah je Mehmed dobyvateľ; prvý Osman Umayyad kalifát je zväzok Rusko-Horde a Turecko-Atamania XV-XVI. Okrem toho známe legendy **Ilya Murom** a Rustama (alebo Rustem) zahŕňajú spomienky na kalif Aliho.

Takže v životnom popise Proroka Mohameda sa objavujú niektoré živé paralely so životným popisom Ježiša Krista, biblického proroka Mojžiša a slávny sultán Mehmed II dobyvateľ (1432-1481). Obraz Mohameda je komplikovaný a zložitý a vznikol v epoche XV-XVI. ako výsledok kombinácie rôznych písomných zdrojov. Zatiaľ čo hlavným jadrom "biografie" proroka Mohameda je opis sultána Mehmeda II dobyvateľa.

28. Arabské dobývanie

Po bitke pri **Badr** (tiež opísané v Biblii ako víťazstvo Mojžiša nad faraónovou armádou) štýl životného príbehu Proroka Mohameda sa dramaticky zvrtne. Nasledujúce rozprávanie až po Mohamedovu smrť sa skladá zo zoznamu vojenských kampaní, bitiek, obliehania a dobytia miest. Vojny, vojny (a ďalšie) vojny ... Záležitosť je jednoznačne o masívnom dobývaní. V skutočnosti toto tvrdí história skaligériho. Zdá sa, že slávne arabské dobývanie začína od víťazstva v Badr. Prenikajúc mnohými krajinami. Mimoriadne veľa dobývaní bolo pod vedením Omara, nástupcu Mohameda. Bol to on, kto vytvoril Arabskú ríšu. Prorok Mohamed to začal a rozvíjal a Omar ho úspešne dokončil. Veľa stránok v životných popisoch Mohameda a Umar ibn Al-Khattab sa venuje moslimskej vojenskej invázii. V Biblii sú tieto udalosti opísané ako dobývanie zasľúbenej zeme

Harmir

izraelskými armádami Mojžiša a jeho nástupcom Joshua Benom Nunom (Knihy Exodus a Joshua). Mojžiš začal úspešne vojny a Joshua Ben Nun ich dokonale dokončil.

V skutočnosti to bolo Ataman (Osmanské) dobytie sveta XV-XVI. ktorá sa neskôr rozšírila na americký kontinent. V Eurázii niektoré z týchto kampaní vykonal atamanský (osmanský) Mehmed II dobyvateľ [5v] a [6v].

29. Zakrvavená práva ruka - kráľovský symbol v islame

V moslimskej symbolike je dôležitou súčasťou zobrazenie pravou rukou pokrytej krvou. Historici nepoznajú pôvod tohto symbolu alebo kedy bol predstavený. Boli predložené niektoré nejasné hypotézy [PRRK]. Zdroje nás informujú takto:

- Tento symbol mal rituálny, posvätný význam.
- Bolo vnímané ako pamätné znamenie na počesť sultána (údajne Murada). Toto je obraz veľkej sultánovej ruky. Predpokladá sa, že nechal odtlačok pravej dlane na dôležitom dokumente.
- Odtlačok pravej ruky na prápor janičiarov bol urobený v krvi. Zvyk bol taký rozšírený, že už v dobe A.S. Pushkin to bola bežná prax v tureckej armáde.
- V ére XVII-XIX. Atamans (Ottomans) a neskôr Turci boli moslimovia.

Vyskytuje sa, že slávnostná značka otlačku ruky na vojenskom prápore mohla byť spojená s prorokom Mohamedom, ktorého zelený prápor sa nazýva prorockým práporom.

Doterajší rukopis sultánovej ruky pokrytý krvou, ako dobre známy symbol sa spomína aj v životnom popise Mehmeda II dobyvateľa v roku 1453. Turecký historik Jalal Assad napísal: "Sultán vstúpi do Hagie Sophie na koni nad hromadami mŕtvych telá ... s rukami pokrytými krvou sa údajne naklonil na jeden zo stĺpov, ktorý je dnes viditeľný "(240), str.

Dnešný Mehmed II "otlačok ruky" je ukazovaný turistom v Hagia Sophia (Church of Holy Wisdom) [PRRK]. Symbolické zobrazenie pravej ruky pokryté krvou by sa teda mohlo objaviť ako spomienka na Mehmeda II.

Životný popis proroka Mohameda je viacvrstvový. Informácie o sultánovi Mehmedovi II., Prorokovi Mojžišovi a cisárovi Andronicovi-Kristovi sa v ňom prelínajú. Ale pred jeho popravou Andronicus-Kristova pravá ruka bola odrezaná [TsRS]. Stala sa kresťanským symbolom a bola zobrazená predovšetkým v "starých" kartaginských chrámoch na vojenských transparentoch "starých" rímskych légií, PRRK, č.4, atď.

Je možné, že sa takýto zvyk objavil v dobe krížových výprav XIII. Storočia, kedy sa armády Ruska-Horda a jeho spojenci presťahovali na Czar-Grad, aby potrestali páchateľov Andronika - Kristovo ukrižovanie. Kristova oddelená a krvavá pravá ruka bola zobrazená na vojenských odznakoch ako symbol pomsty pre ich popraveného boha. Odvtedy sa toto znamenie stalo jedným zo symbolov légií "Starého" Ríma, tj. Horda ríše. S najväčšou pravdepodobnosťou pôvodne bol aj kresťanský symbol vlajúci na islamských vojenských transparentoch - pravou rukou Krista pokrytého krvou. Pod takými prápojmi sa kresťania-Mahomedáni toho času šli do boja. Neskôr bol pôvod tejto symboliky pochované a kroniky začali

Harmir

pamätať buď sultána Mehmeda II., alebo sultána Murada, alebo jednoducho hovorili o rituálnom význame krvavej ruky na transparentoch proroka Mohameda.

30. Janičiari

Osmanská ríša bola založená kozákmi Horde, ktorí prišli z Ruska-Horda (biblický Izrael), aby dobyli zasľúbenú zem. Samozrejme, medzi bojovníkmi bolo veľa Slovanov a Turkov. Kozáci-Horda mali silný vplyv nielen na vojenské dodávky Atman (Osmanskej armády), ale tiež tvorili ríšsku šľachtu, od ktorej bol zvolený sultán a jeho dvor. Nie je prekvapujúce, že sultán bol hrdý na to, že nosil klobúk **Janissarian ketche** (klobúk), ktorý bol v skutočnosti horda čelenkou [PRRK].

Tak sa ukazuje, že Janissary sú jedným z dedičov rádu (aka Horde) križiakov, tj. "**Nositeľov Krista**" XIII. storočia = účastníci krížových výprav na Czar-Grad. V pamäti tejto trójskej vojny vznikli "staré" gladiátorské hry, aka stredoveké rytierske turnaje. A taktiež vznikli olympijské hry. [RE].

Hneď do 19. storočia janičiari zaujímali významnú spoločenskú pozíciu v Ataman (osmanská) a neskôr v tureckej spoločnosti. Avšak v roku 1826 boli zmasakrovaní. V tejto dobe boli úspešné snahy západnej Európy odtrhnúť Turecko od Ruska a presmerovať sultánov na západ. Prudký janičiari sa bránili tomuto "pohybu smerom k civilizácii", zachovali si spomienku na bývalú jednotu s Ruskom. Bolo potrebné ich poraziť podvodom. Súčasne boli zničené dokumenty súvisiace s janičiarskym poriadkom, s colnými zvyklosťami, s prápormi atď. Pamiatka minulosti bola zničená.

31. Jaroslavský meteor 1421 v Biblii

- Existujú silné dôvody domnievať sa, že na predmestiach Jaroslavl stále prežíva obrovský pieskovaný kráter veľkého meteorického železa, ktorý padol v roku 1421. Geologické údaje aj prežívajúce stopy názvov železa okolo tohto miesta ukazujú, to naznačujú: Zhelezny Borok, Bolshoye Timerevo (Veľký Timerevo), Maloye Timerevo (Little Timerevo) ("Timer" znamená "železo" v tatárskom a baškirskom) [PRRK].
- Medzi archeologickými vykopávkami boli objavené niektoré kúsky s jasnými stopami meteorického železa.
- Podľa archeológov tu bolo veľké výrobné a obchodné centrum európskeho významu spojené so spracovaním železa.
- Zdá sa, že dobre známe Arizonské a menej známe jaroslavlské meteorické krátery sú podobné a železné meteory, ktoré tam spadli, boli porovnateľnej veľkosti [PRRK], č.5.

Berte na vedomie dátum: 1421. Ukazuje sa, že Jaroslavský meteor padol v prvej polovici 15. storočia. Presne počas epochy osmanského dobývania. Jeho začiatok je opísaný v Biblii ako slávny Mojžišov Exodus z Egypta s Izraelitmi [6v]. Preto sa mohol pád meteoru prejaviť v Starom zákone. V skutočnosti je tam spomenutý. Je to odovzdanie kamenných tabliet od Boha Mojžišovi. Tu sú dve témy úzko prepojené navzájom.

Prvým je erupcia Vesuvius v Taliansku (tj. Biblické hory Sinai = Horeb) sprevádzané požiarom, dymom, hromom a pádom sopečných bômb.

Druhou témou je pád veľkého meteoru v Jaroslavli. Ktorý tiež bol sprevádzaný požiarom, dymom, hromom a pádom meteorických trosiek. Biblia hovorí: "Ráno tretieho dňa hrom a blesk, hustý oblak nad Sinajskou horou a veľmi hlasitá trúba. Všetci v tábore sa triasli. " (Exodus 19:16). Nie je náhoda, že boli rozbité kamenné tabule Mojžiša.

Harmir

32. Damask oceľ

Indické, Syrské a Damaskove ocele sú považované za najstaršie [988: 00]. Historici sa tu odvolávajú na územia modernej Indie a Blízkeho východu. Ukázali sme však, že skôr "India" a "Sýria" boli použité ako mená pre Rusko-Horda XIII-XVII., tj metropoly Veľkej ríše. Okrem starého D-Mascus (Damask) je kráľovstvo Mosokh, Moscovia a neskôr mesto Moskva. Tu D je značka označujúca rešpekt, podobne ako "[6v]. Staroveká damašská oceľ bola prvýkrát vyrobená v Rusku-Horde. To dobre korešponduje s našimi koncepciami pádu železného meteora v blízkosti Jaroslavla, v samom centre Vladimíra a Suzdala v Rusku.

V dobe "mongolského" dobývania sa damašské meče, ktoré boli v armáde kozáckej armády Ruska-Horda, rozšírili do značnej miery. Objavili sa v rôznych provinciách ríše. Neskôr, po rozdelení v XVII. storočí, ostali damašské oceľové zbrane na niektorých miestach v arzenály rozštiepených štátov. Jeho primárny pôvod bol zabudnutý. Nové generácie miestnych bojovníkov začali oslavovať údajne svoju "vlastnú" starú damašskú oceľ, s neurčitou spomienkou na staroveké "indické", "sýrske" a "damašské" ocele. Nechápali, že všetky tieto mená celkovo znamenali to isté a v určitom okamihu naznačovali metropolu Ruska-Horda. Po tom, ako šikovný redaktor "kreslil" na scaligériho mapách novú "starú" Sýriu, Indiu a Damask (kde ich dnes vidíme), zničenie skutočnej histórie sa stalo ešte hmatateľnejším. Rozprávkové teórie vzkriesili starodávnu damašskú oceľ, ktorá sa vyrábala v miestach, kde ju nikdy nevyrábali.

Ako čas plynul, tajomstvo damašskej ocele bolo, ako už bolo povedané, stratené. Odvtedy sa mnohí snažili to neúspešne rozmnožiť. Naše vysvetlenie všetkých týchto neúspešných pokusov o výrobu damašskej ocele znovu v súčasnosti je veľmi jednoduché. Napriek tomu, že tento meteor bol veľmi veľký, skôr či neskôr sa jeho trosky museli vyčerpať. Napriek tomu, že sa používala veľmi opatrne a len ako prísada do ocele, pôvodná časť materiálu bola stále obmedzená. Keď skončili trosky, zastavila sa aj výroba damašskej ocele. Zostala legendárnou zbraňou minulosti.

Zároveň bolo dostatok cenného meteorického železa, ktoré v 15. storočí zabezpečilo výrobu významného množstva damašskej ocele pre armádu Ruska-Horde. To čiastočne vysvetľuje vojenskú prevahu kozáckych vojsk tej doby. Damaškové oceľové ruské (tiež "indické") čepele pretínajú štíty, brnenia a meče svojich nepriateľov. Damaškové oceľové zbrane boli zakorenené v legende. Tajomstvo damašskej ocele bolo stratené jednoducho kvôli tomu, že počas tejto doby ešte nevedeli, ako robiť jemnú chemickú analýzu. To je dôvod, prečo zloženie jaroslavlského meteoru zostalo neznáme pre remeselníkov Hordu = Damasku. Akonáhle sa skončili meteorické úlomky - cenné prísady do ocele boli tiež vyčerpané. A bez znalosti meteorologického zloženia, bez jeho "receptúry" nebolo možné reprodukovať tieto prídavné látky umelo. Ak samotní starí oceliari vynašli fyzikálno-chemickú "formu" damašskej ocele (bez použitia meteoru), tak by to len ťažko zabudli.

Kedy a prečo bolo umenie damašskej výroby ocele navždy stratené? Hlavný dôvod sme nazvali: trosky meteoru sa vyčerpali. Druhý dôvod mal evolučnú povahu. V čase, keď neboli žiadne strelné zbrane, samozrejme Damaskova oceľ zohrala mimoriadne dôležitú úlohu. Prerazila obyčajné pancierovanie a štíty. Vojaci, ktorí boli v oceľových plátoch s oceľovým mečom z Damasku, mali samozrejme jasnú výhodu na bojovom poli. Ale pri vynájdení muškiet a kanónov sa výraznosť damašskej ocele zmenšila a postupne sa vytratila. Z času na čas mechanicky mohli pokračovať v zhotovovaní damašských oceľových zbraní z pozostatkov starého damšského meča a brnenia. Rýchly vývoj strelných zbraní viedol k tomu, že sa krúžkové brnenie začalo prepadávať do minulosti. Stali sa zbytočnými proti nábojom a výstrelom. Stalo sa zbytočné rezať štíty a brnenie. Meče a šable, samozrejme, zostali medzi zbraňami, ale požiadavky na kvalitu kovu sa zmenšili. Meč vyrobený z bežnej dobrej ocele bol dostatočný na prerezanie uniformného a normálneho oblečenia. A to nebolo nijako povinné, aby bolo vyrobené z legendárnej a drahej ocele Damask.

Harmir

Takže damašská oceľ mohla "prežiť" až do XVII-XVIII., postupne sa premenila na zberateľské a muzeálne zbrane.

33. Kamenné sute sa uchovávajú v muslim kaabe v pamäti Jaroslavl meteora

Počas vytvorenia a konsolidácie Veľkej ríše sa armáda horda rozšírila v rôznych smeroch. Vojenské dielne, v ktorých sa opravovali a vyrábali zbrane presúvali s armádou. Pravdepodobne boli také mobilné kovárne, kde vyrábali damaškovú oceľ. Na to bolo potrebné jaroslavlové meteorologické úlomky, používané ako prísada do ocele. Určité množstvo bolo prenesené a použité v prípade potreby. Samozrejme, bola prísne strážená. Kusy boli prepravované v špeciálnych boxoch. Niektoré armády Horde ich mali. To všetko prispelo k príbehom slávnej biblickej archy, v ktorej kňazi niesli pozostatky "kamenných tabúľ", ktoré odovzdal Mojžiš sám Boh. Rozbité tabule by mohli byť trosky jaroslavského meteoru [PRRK].

Ale je možné, že trosky niektorých iných meteorov spadli na inom mieste? Budeme odpovedať takto. Skutočnosť, že pád meteorov, dokonca veľmi veľkolepý, nie je dostatočný na to, aby mohol vytvoriť silný kult uctievania jeho zvyškov. Samozrejme, meteorický výbuch mohol zapôsobiť na náhodných svedkov. Ale tí ľudia, ktorí nevidia pád, by sa ťažko naplnili úctou založenou len na niekoľkých svedectvách očitých svedkov. Ak by však meteorové kúsky boli potrebné na dôležité vojenské a spoločenské ciele, potom sa obraz zásadne mení. Jaroslavský meteor nebol len "kameňom z neba". V dôsledku toho vznikla výroba damašskej ocele. Z tohto dôvodu sa postoj k pozostatkom stal veľmi povestným. "Strážili" ľudí, predstavovali im vojenské víťazstvá a dokonca prosperitu. To je presne tak, ako Biblia opisuje vlastnosti kúskov kamenných tabúľ v arche.

Biblia verí, že na kamenných tabuľkách boli napísané zákony, ktoré Boh dal Izraelitom. Odkiaľ pochádza táto legenda? Tu je jednoduché vysvetlenie. Jaroslavský meteor bol železného pôvodu. Základným rozdielom medzi železným meteoritom a aerolitom je to, že keď hladíte povrch meteorického železa, na lešteného plochého rezu vzniknú zložité tvary RESUMBLING INSCRIPTIONS. Ale nič podobného sa nestane s aerolitom. "Spisy", ktoré sa objavujú na leštenej časti meteoritu, sa nazývajú Widmanstatten vzory. Pri skúmaní takýchto vzorov by naši predkovia pravdepodobne mohli rozhodnúť, že ide o presné božské zákony, ktoré boli dané Mojžišovi. Neskôr komentátori úspešne prečítali "arabesku ako meteorické vzory a napísali požadovaný text do Biblie. Preto kanonizuje zákony navrhnuté ľuďmi s autoritou "Nebeského kameňa".

Ako už bolo povedané skôr, **Kaaba** je s najväčšou pravdepodobnosťou biblická archa Starého zákona nakoniec "vynárajúca sa" v Arábii. Je pravdepodobné, že kamenné úlomky, ktoré sa v nejakej bode držali v Kaabe, boli kusy jaroslavlského meteoru. Myšlienka, že sú to tie kusy, ktoré dnes vidíte v Kaabe, je veľmi zvodná. Zvyšky známeho "štítu z neba" opísaného **Plutarchom**. Ale s najväčšou pravdepodobnosťou to tak nie je. Faktom je, že podľa svedkov dnes pozostatky, ktoré sa dnes nachádzajú v cemente, sa zdajú byť kamenným meteorom. Pokiaľ však vieme, ich chemická analýza sa nikdy nevykonala.

Počas svojich vojenských kampaní viedli Horda a Atamani (Osmanci) trosky jaroslavlského meteoru s nimi v bedňach obsahujúcej svätú relikvie alebo v niekoľkých truhlách, pozri Bibliu. Tieto prenosné boxy a plátna boli pôvodné "Kaabas", aka "kocky". Vojaci prešli veľkými vzdialenosťami. "Kaabas" sa spolu s nimi pohybovali. Jeden z nich v určitom čase skončil na Arabskom polostrove, kde bol vytiahnutý. Keď sa skončili dobývania, táto veľmi "Kaaba-kocka" sa stala centrom uctievania potomkov dobyvateľov a miestnych obyvateľov. Je to Kaaba v dnešnej Mekke.

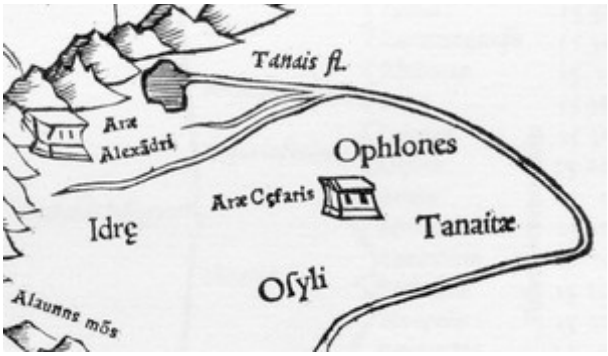
Harmir

Takže najprv Kaaba, alebo niekoľko Kaabas, vyšlo z Ruska-Horde. Ak však prežijú literárne záznamy o tejto dôležitej udalosti, pôvodná horda "Kaaba" by mohla byť zobrazená aj na starých mapách. Predovšetkým v strednom Rusku. Existujú také mapy?

Áno tam sú. A niektoré z nich. Tu je napríklad mapa sveta Pierra Ducelliera, údajne 1550 [PRRK], č.5. Priamo v strede Ruska je zaujímavý obraz. Komentátor napísal, hoci mierne zmätený: "Kartograf umiestňuje Alexandrovu svätyňu (z pobrežia La Manche sa zdá kartograf AS MECCA'S KAABA) ďaleko na severe [40: c], str.

Takže v strednom Rusku, bližšie k severu, sa nachádzala štruktúra, ktorá podľa historikov mala podobnosť s Kaabou v Mekke. To bolo nazývané svätyňou Alexandrijskej Macedónie. Podľa nášho výsledku najväčší prínos do viacvrstvového obrazu Alexandra vytvoril **sultán Suleiman Veľkolepý** zo XVI. storočia. Tj. čiastočne, biblický vojenský veliteľ **Joshua Ben Nun**. Preto hovoríme o XVI. storočí tu, o dobe dobývania Atamanu. Zdá sa teda, že v tom čase v Rusku bola svätá svätyňa pripomínajúca Kaabu v Mekke. Na mape, pred riekou Don, bola zobrazená čierna štruktúra tvaru kvádra. Chceli by sme vám pripomenúť, že **Kaaba** je veľká kubická budova pokrytá čiernym obalom. Takže v strede Ruska-Horde bola štruktúra pripomínajúca Kaaba-kocka. Je pravdepodobné, že sa v ňom zachovali jaroslavlové meteorologické fragmenty. Spočiatku tam bolo veľa kameňov. Možno niekoľko sto ton v hodnote. Bola potrebná veľká budova, sklad. Alebo by to mohlo byť aj niekoľko takýchto "Árch". "Svätyňa Alexandra" bola veľmi dobre známa v Rusku počas "klasického staroveku", ktorá je znázornená na Ptolemaických mapách, obr.60 [PRRK], č.5, "svätyňa" bola jednoznačne považovaná za veľkú budovu s oknami. Súčasná Kaaba je tiež budovou. Podľa Ptolemaia vedľa "svätyne Alexandra" v Rusku-Horde bola aj ďalšia svätyňa v blízkosti - kráľovská (Ceasarova svätyňa), obr.60. tiež držali sväté pozostatky železného meteoru Ako už bolo spomenuté, kozácke armády s sebou nosili kúsky meteoru na kovanie damašskej ocele, preto bolo niekoľko "svätých" mobilných.

34. Biblická svätyňa

Pozrime sa na Biblickú svätyňu, kde bola Archa Zmluvy. Komentátori nás uisťujú, že svätyňa je niečo ako stan, kde stála krabička s kamennými úlomkami Mojžišových tabuliek. Je však pravdepodobné, že toto je oveľa novšie vnímanie toho, čo je svätostánok. Hoci záležitosť stanu nie je pre nás veľký význam, táto téma však ukazuje, ako by skutočné životné udalosti mohli byť fantasticky interpretované v kronikách.

"Prvá" archa Starého zákona je krabica, v ktorej boli zachované fragmenty železného meteora. Tieto kusy železa boli použité na výrobu damašskej ocele. Ale potom ide o to, že svätostánok bola jednoducho vyhňa, kováčsky stánok. Vzácne kusy meteorického železa by boli uchovávané presne v kováčskom obchode, kde ich čierni kováči a oceliari potrebovali. Tu boli hotové kovové výrobky (meče, delá, mušle ...), oceľové kúsky, pece, kovadlá, kladivá, nožnice, kontajnery na teplom vytvrdzovanie, boxy s uhlím a dreveným uhlím pre vyhne atď. Komplexná a bezpečná horda výrobná prevádzka.

Zaujímavé je, že svätostánok je podrobne popísaný v Biblii a v Osvetlenej Compiled kronike. Pozrime sa, či hovorí niečo o kováčovi. Najprv otvoríme synodický preklad Biblie. Čítame a na prvý pohľad nezistíme nič, čo by sa podobalo kováčov. Pred nami je podrobný, zvláštny a nejasný text. V ňom je veľa textu. Otvárame skoršiu osvetlenú kompilovanú kroniku. Napriek tomu, že opis svätostánku je tu aj naďalej zamračený, objavujú sa tu však isté živé detaily, ktoré boli v Synodickom preklade buď vymazané, alebo skreslené. Vysvetľujú podstatu veci. Je pravdepodobné, že to bude stredoveký alchemický fragment vložený do Biblie. Popis je jasne určený pre zasvätených, "v prospech členov". Zdá sa, že pred nami vidíme šifrovaný popis kováčov a proces výroby ocele Damask. Nie je pravdepodobné, že by bolo možné úplne obnoviť počiatočný význam týchto inštrukcií. Niektoré nápadné podobnosti však možno ešte zistiť [PRRK], č.5.

35. Ayyub sultan

Je všeobecná myšlienka, že **Ayyub Sultan**, spoločník a štandard-nositeľ proroka Mohameda, padol na hradbách **Konštantínopolu** údajne v roku 669 počas vlády **chalífa Muawiyah** (po tom, čo umrel prorok Muhammad) a bol pochovaný potom na mieste jeho smrti. Po tom, ako nám bolo povedané, Ayyubovo posledné miesto odpočinku bolo po mnoho stoviek rokov pohltené v hmle zabudnutia a dokonca aj samotné miesto bolo úplne zabudnuté. Avšak po 800 rokoch sa naň rozspomenulo nejakým tajomným spôsobom. V roku 1453 sa sultán Mehmed dobyvateľ dostal do zničeného Konštantínopolu a okamžite nariadil uzavretie pozemku smrti Ayyuba Sultana a začatie výstavby jeho nádhernej hrobky. Odvtedy sa stal istambulským islamským posvätným miestom.

Historici boli nútení ospravedlniť to, ako sa Mehmed II náhle dozvedel o pohrebnom mieste Ayyub Sultan, keď údajne zažili takmer 800 rokov od jeho smrti. Hovorí sa, že určitý múdry muž Aksemsettin (Seyh-ül Islam) sníval o pohrebnom mieste, prebudil sa, našiel ho a povedal Mehmedovi II. Na tretí deň dobudovania mesta dal sultán príkaz, aby sa pustil do vývoja luxusnej svätyne Ayyuba Sultána.
Náš nápad je jednoduchý. Ayyub Sultan bol súčasníkom a podporovateľom Mehmeda dobyvateľa. Hrobka v mieste jeho smrti bola postavená bezprostredne a nie po 800 rokoch. Prirodzene to bolo možné iba za podmienky, že Muhammad prorok a Mehmed II dobyvateľ sú ľudia tej istej epochy. Alebo ako v skutočnosti tá istá osoba.
Pravdepodobne smrteľná noc v roku 1453 za mestskými hradbami Constantinople, keď slávny rytier a najvyšší kňaz, okamžite zahynuli, slávny ruský epický hrdina Ilya Muromets - Caliph Ali - biblický Aaron = Ayyub Sultan. Zdá sa, že je ďaleko od úplného zoznamu mien, pod ktorými tento legendárny muž šiel do dejín [PRRK], č.6.

Harmir

36. TACITUS A POGGIO BRACCIOLINI

Mnohé diela, ktoré hovorili o udalostiach XII-XVII., ktoré boli nesprávne časované, boli posunuté späť do minulosti a vyhlásené za opisy "starých udalostí".

Napríklad Ross a Hochart, historici 19. storočia, objavili nejaké jasné stopy poukazujúce na neskorý stredoveký pôvod slávneho "**Annals**" od Cornelius Tacitus. Ale Hochart a Ross sa mýlili pri výklade vlastného záveru. Nevedeli o nepresnosti chronológie Scaliger-Petavius a o tom, že Tacitus je "starodávnym" historikom, zhodnotili fakty, ktoré objavili ako dôkaz falšovania Annaly. Tieto fakty skutočne poukazujú na XV-XVI. ako čas vytvorenia Tacitovho "Annals" - pôvodného textu, ktorý opísal udalosti XVI-XVII., ale neskôr tendenčne prispôsobili redaktori XVI. - XVII.

Je zrejmé, že v XV-XVI. známy spisovateľ **Poggio Bracciolini** napísal rôzne historické diela o svojom čase a asi dve až tri predchádzajúce generácie. Neskôr sa jeho fantómová reflexia pod názvom "**Cornelius Tacitus**" datovala ako "klasická starovekosť" a množstvo spisov, ktoré Poggio-Tacitus "presťahoval" do vzdialenej minulosti (s posunom približne 1400 rokov) [2v1], č. 1. Inými slovami, "Tacitus" je umelecké meno Poggio Bracciolini. Na stránkach histórie sa zdvojnásobil. Originál zostal v XV-XVI. a jeho fantómová reflexia sa údajne ocitla v 1. storočí pod názvom "Tacitus".

V ére rozdelenia "mongolskej" ríše boli historické kroniky o Veľkej revolte dôležité pre západoeurópanov. Príbeh **Ester** zo XVI. storočia (viď nasledujúcu kapitolu), tj. históriu štátneho prevratu v metropole ríše, bol baňou povstaleckým reformátorom, ktorí sa snažili odtrhnúť od Ruska-Horda. Preto sa s osobitným záujmom venovali dielu Tacitus popisujúce "staroveký Rím, obzvlášť o Ivanovi Hrozný = Nero a o príbehu Ester. Tacitus-Bracciolini bol pomerne dobre informovaný o konfliktoch v cisárskom dvore Ruska-Horda. Jeho knihy o udalostiach vedúcich k reformácii boli rozhodujúceho záujmu [RE].

V [2v2], č.4: 4 sme ukázali, že **Machiavelli** s najväčšou pravdepodobnosťou žili v XVII. storočí a nie v XVI. storočí. To bolo posunuté späť v čase chronologickým posunom o sto rokov. Silný záujem o diela Tacita a Machiavelliho v povstaleckej epochy konca XV - XVII storočia sa stáva prirodzeným a jasným.

37. PLUTARCH A PETRARCH

Výskumníci Petrarchovej práce poukazujú na zvláštnosť, ktorá je pre nich nepochopiteľná. **Petrarch** napísal svojim súčasníkom veľa listov. A vo svojej latinskej korešpondencii sa Petrarch snažil - údajne úmyselne - ZAKRYŤ REALITU STREDOVEKU VEĽKÝM PRÍPADOM NÁHRADOU ZA "KLASICKÚ ANTIKU". Pri oslovovaní svojich súčasníkov použil staré prezývky a mená - Socrates, Laelius, Olympius, Simonides atď., Čo znamená, že napísal cestu, ako keby "žil v dávnych dobách". Hovoria nám, že svoje listy preložil do latinčiny za účelom, a tak vzali predpokladanú podobyu staroveku. Dokonca aj keď hovoril o svojej vlastnej ére, "skryl" to pod elegantnou zásterkou "klasického staroveku".

Pravdepodobne zo strán Petrarchových listov, aj napriek tomu, že "opatrne" upravené v XVI.-XVII. storočí, vznikla pravá epocha XIV-XV. V skutočnosti ide o skutočné "klasické obdobie", ktoré historici vytlačili do vzdialenej minulosti. Takže dnes je potrebné seriózne zvážiť teóriu, ktorá tvrdí, že Petrarch zámerne zakrýval stredoveké obdobie ako "klasickú starosť".

Petrarch napísal "**O slávnych mužoch**", sériu biografií. On, akoby, "opakoval" prácu "starého" Plutarcha - "Paralelný život". Je pravdepodobné, že PLUTARCH je jednoducho ďalšia prezývka PETRARCH. Vďaka aktivitám nedávnych chronológov sa Petrarch "roztvoril" na stránkach kroník.

Harmir

Jeden z jeho úvah pod názvom "Plutarch" bol presunutý do najhlbšej minulosti. Približne 1400 rokov späť, ako v prípadoch s Poggio Bracciolini a Alberti, pozri nižšie.

Takmer všetky postavy PETRARCHA sú verejné osobnosti "klasického" republikánskeho Ríma: Lucius Junius Brutus, Publius Horatius Cocles, Camillus, Titus Manlius Torquatus, Fabricius, Quintus Fabius Maximus, Marcus Porcius Cato Major, Scipio Aemilianus Africanus atď. Petrarch - aka Plutarch - jednoducho napísal biografie osobností svojej epochy. Až neskôr redaktori XVI-XVII. prehodnotili tieto popisy života a posunuli ich do hlbokej minulosti.

Alebo tu je **Alberti** (1414-1472), významný architekt, autor základnej architektonickej teórie. Odzrkadľuje sa ako fantóm "v odľahlej minulosti" (so zmenou približne 1400 rokov) pod názvom "klasický" architekt **Marcus Vitruvius Pollio**. Napísal významnú prácu, ktorá okrem svojej teórie architektúry obsahovala aj informácie o matematike, optike a mechanike.

Podobne aj stredoveký významný filozof a autor **Georgius Gemistus** z 15. storočia bol "rozdelený do dvoch" pod brkom skaligériho chronológov a jedna z jeho fantómových reflexií, ktorá sa "presťahovala do minulosti", je dnes známa pod názvom slávneho "klasického filozofa Platóna" [1v], [2v2], č.1.

38. Apokalypsa je "kniha Ottoman kráľovstva"

Slávna biblická kniha Apokalypsa bola napísaná v roku 1486 a venovala sa udalostiam očakávaným v roku 1492, tj. v roku 7000 od Adama, keď sa očakával "súdny deň". Práve v roku 1492 sa tvárou v tvár tohto ponurého očakávania, Christopher Columbus (= biblický Noah) vydal na more. Naše astronomické datovanie Apokalypsy ako rok 1486 (pozri [1v], č.3) - tj. rok 6994 od Adama - ideálne zodpovedá jeho obsahu. Ukázalo sa, že prvá verzia Apokalypsy bola vytvorená iba šesť rokov pred očakávaným koncom sveta.

Apokalypsa by nemala slúžiť ako posledná kniha v Biblii, ale mala by byť jednou z prvých kníh starého zákona. Tj. Apokalypsa je súčasná s piatimi Mojžišovými knihami a nie s evanjeliami. Bolo to nesprávne umiestnené v Biblii vedľa evanjelií, pretože to bolo napísané oveľa neskôr, ako boli, a poskytol príbeh XII. storočia.

Niektoré proroctvá Starého zákona (Ezekiel, Zachariáš, Daniel, atď.) obsahujú astronomické fragmenty. Ich analýza ukazuje, že proroctvá sú diela neskorého stredoveku. Zodpovedá výsledkom uplatňovania empirických štatistických metód na Bibliu, posunutie času písania Biblie na XII-XVII. Blízkosť proroctiev Starého zákona až po Apokalypsu znamená, že všetky boli vytvorené v XV-XVI. V dodatku [6v1] (príloha) 3 sú uvedené výňatky z knihy **Daniela** popisujúce "**príbeh Esther**" v Rusku XVI. storočia.

Podstata Apokalypsy je zvyčajne vyjadrená nasledovne: Druhý príchod Ježiša, On prechádza súdmi ľudí v poslednom súde, oddeľuje spravodlivých ľudí od hriešnikov, necháva spravodlivých ľudí v raji, do Nového Jeruzalema a odhodí hriešnikov do pekla. Tieto motívy spočívajú v založení rôznych zobrazení Apokalypsy v kostoloch, cirkevné knihy a ikony.

Ježiš žil v XII. storočí. Okolo 300 rokov neskôr, v XV-XVI. dobývanie Ataman prebieha pod vedením Mojžiša a pokračoval JOSHUA BEN NUN, tj. NOVÝ Ježiš. Práve táto epocha je opísaná v Apokalypse ako DRUHÝ PRÍSTUP JEŽIŠA. Keďže kozáci-izraelskí boli križiaci a pochodovali pod nápisom Ježiša Krista, kronikári nazývali svojho vodcu "nového Ježiša".

Atamánska invázia bola veľkou ranou nielen pre Európu, ale aj pre zvyšok sveta v tej dobe. Invázia prešla mnohými krajinami. Ako bolo spomenuté skôr, jedným z dôvodov, prečo to bolo "očistenie"

Harmir

infikovaných oblastí, eradikácia chorôb, ktoré sa rozšírili do značnej časti západnej Európy a Stredomoria.

Pripomíname vám, západoeurópsky kresťanský kult, známy ako "starodávny" pohanský **Bacchanalias** XV-XVI. viedol k šíreniu infekčných chorôb. Nielen pohlavných. Khanovia ríše sa ocitli v konfrontácii s vážnym štátnym problémom. Ale na primitívnej úrovni vývoja medicíny neboli príčiny ochorenia a jej šírenie jasné. Lekári nemohli ponúknuť žiadne účinné metódy masovej liečby. A potom khans z Ríše urobili jediné, ako si mysleli, že je správne rozhodnutie - vymazať chorú populáciu infikovaných oblastí vojenskou silou. Spáliť domy chorých. Vojaci dostali príkaz, aby neprišli do styku s infikovanými ľuďmi. Aby ste sa vyhli miestnym potravinám a vode. Meče a všetky zbrane sa vo všeobecnosti museli dezinfikovať, očišťovať ohňom a vo vriacej vode. Oblečenie, ktoré sa má pravidelne spaľovať ... To všetko je jednoznačne podrobne opísané v knihách Exodus a Joshua [6v1], č.4-5.

Po nejakých výčitkách sa nepopulárne rozhodnutie nakoniec uskutočnilo a vykonalo sa železnou päsťou. Samozrejme, obyvatelia západnej Európy (hlavne potomkovia Horda - "mongolov", ktorí prišli do riedko osídlených krajín storočie až sto a pol predtým, počas dobytia štrnásteho storočia) sa postavili proti takýmto nariadeniam ich Khan-cisár. Tí, ktorí to dokázali. Nikto nechcel zomrieť. Dokonca aj chorý sa zdvihli do zbraní, aby odvrátili Atamanov (Ottomanov). Obe strany vedeli, ako bojovať. Vojna vypukla. Avšak vzbura bola rozdrvená ťažkou rukou. Toto boli udalosti, ktoré seizmicky otriasli Európou a ktoré sa v apokalypse odrážajú ako "posledný rozsudok".

Apokalypsa je preniknutá ponurými obrazmi posledného súdu. Súd je nevyhnutný pre všetkých. Vojenský aspekt udalostí, ktoré prebiehajú, je neúnavne zdôrazňovaný. Ježiš je nepretržite znázornený s VOJNOVÝM MEČOM. " Posolstvo od teba, ktorého meč je na oboch jeho hranách zaostrený "(Apokalypsa 2:12). Jeho oči boli ako žiarivý oheň ... Vychádzajúc z jeho úst to bol OSTRÝ, DVOJHRANNÝ MEČ (Apokalypsa 1:14, 1:16). A tak ďalej: (Apokalypsa 2:16), (Apokalypsa 19:15) …

Tu bol jasne vymedzený obraz nezastaviteľnej vojenskej invázie, smrti, požiarov a štvania. Prežívajúca tradícia ilustrácií ukazuje, že sa týkajú skutočnej vojny. Mediálni autori zrovnávali Biblického Goga a Magoga s tatárskym mongolom [5v1], č.8: 4. Staré ilustrácie Apokalypsy sú naplnené bojovníkmi zobrazeným spôsobom, ktorý je zvyčajne spojený s predstavením vojakov Hordy [2v1], č.2.

Ako sme už povedali, Atamanom (Izraelitom) bolo nariadené vyhladiť chorú populáciu infikovaných oblastí. Segregácia chorých od zdravých sa odráža v Apokalypse ako rozdelenie obyvateľstva na čistých a nečistých, spravodlivých a hriešnikov. Spravodlivým bol uistený dobrý život v raji a hriešnici boli zvrhnutí do pekla.

Príval zatratenia bol Apokalypsou premenený na "babylonskú chlípnosť". Bolo prekliate v dĺžke a s intenzitou ako OHAVNOSTI A ZLÍ DUCHOVIA (Apokalypsa 18: 2). Tu je popísaná, celkom explicitne, príčina a cieľ atamanskej (osmanskej) karanténnej politiky - odstránenie negatívnych dôsledkov sexuálnej nemorálnosti, ktorá sa rozšírila v západnej "starodávnej" cirkvi XV-XVI. Neslávna inkvizícia bola vytvorená za účelom "očisťovania" [5v1], č.12: 9-10.

Pád Babylonu popísaný v Apokalypse bol pravdepodobne prirovnaný s dobytím Czar-Grad Atamanmi v roku 1453. Uskutočnil sa 33 rokov pred rokom 1486 zaznamenaným v astronomickom horoskopu Apokalypsy. Je však celkom možné, že Babylonom sa myslí nielen Czar-Grad, ale kolektívne mnohé západné krajiny sa ponorili do zločinu a hriechu, podľa autora Biblie.

Narmir

Skutočnosť, že biblický príbeh patriarchu **Noaha** je ďalším odrazom udalostí roku 1492, zodpovedá priamemu spojeniu medzi Noahovou cestou a SKAZE ĽUDSTVA, katastrofa, v ktorej údajne zahynie takmer celý ľud. "Súdny deň v roku 1492 je tu prezentovaný ako" potopa ", kde Genesiská kniha opisuje potopu ako posledný rozsudok, poslaný Bohom za "skazu ľudu". V podstate to hovorí to isté ako **Apokalypsa**.

Starozákonný príbeh o patriarchovi Noeovi, potopy a Babylonského zmätku je s najväčšou pravdepodobnosťou ďalšou verziou jedného z hlavných dejov Apokalypsy. Ale načrtnuté stručne.

Na záver, zdá sa, že medzi týmito tromi hlavnými udalosťami existuje pozoruhodne blízkosť:
1. začiatok Kolumbovho - cesta Noeho zo Starého zákona v roku 1492,
2. očakávanie "konca sveta" v roku 1492 ,
3. epochu biblického Apokalypsy, nie skôr ako 1486.

Neskôr, pri vytváraní alebo špecifikovaní teórie chronológie rôznych období, chronológovia XVII-XVIII. spojil koniec už uplynulého XV storočia so zaokrúhleným kalendárnym dátumom 7000 rokov. A potom vytvorili teoretické ospravedlnenie, tvrdiac, že "zaokrúhlenie tohto dátumu sama" bola katastroficky nebezpečná, a preto v roku 1492 každý údajne očakával koniec sveta. Ale to všetko bolo napísané neskôr, keď už bolo zabudnuté, že na konci XV. storočia sa "koniec sveta" nepredpokladal ako PREDVÍDANÁ UDALOSŤ, v skutočnosti však UMIESTNENÁ v podobe Osmanského dobytia a nemilosrdného "chirurgického zákroku" rôznych európskych krajín. To je presný dôvod, prečo obrazy posledného súdu (Joshua Ben Nun = Nový), zakotvené v apokalypse, šokovali ľudí k samotnému jadru. Nešlo o "predpoveď", ale o aktuálne udalosti.

Takmer 1492 "koniec sveta" nadobudol svoje skutočné miesto v západnej Európe a bol pôsobivo opísaný v Apokalypse. Neskôr sa tieto udalosti stiahli z dejín XV-XVI. a presunuté do budúcnosti. Apokalypsa bola čerstvo prepísaná (zničila pôvodný text) a vyhlásila sa za PROROCTVO, ktorá údajne predpovedá koniec sveta v určitej budúcnosti. Prečo to bolo urobené?

Apokalypsa, tak ako ju máme dnes, bola navrhnutá ako dôležitá ideologická a vzdelávacia kniha, aby pripomenula ľuďom a ich potomkom osmanské dobývanie, ktoré bolo opísané ako "Posledný súd", sa tiež odráža v histórii ako dobývanie sv. Jakuba [6v1], č.5: 4. Slávna mapa náboženských výbojov sv. Jakuba, tj. s najväčšou pravdepodobnosťou mapa vojenských ciest Atamanov (Ottomanov) XV-XVI., bola kanonizovaná a vyhlásená cirkvou ako posvätná schému trás, ktorou budúce generácie pôjdu každý rok na púť, aby sa dostali **do španielskej katedrály Santiago de Compostela** a poklonili sa svätým pamiatkam svätého Jakuba. Cirkev sa pokúsila čo najlepšie posilniť spomienku na udalosti atamánskej invázie do ľudských myslí.

Podobná vec bola urobená aj s Apokalypsou, tj. "Kniha Otomán dobývania". Bola vyhlásená za svätú a zapísali ju do biblického kánonu, premenili ju na objekt oddanosti nasledujúcim generáciám. Keď kniha bola vyhlásená za proroctvo posledného súdu, ľudia v to verili, pretože niečo podobné sa nedávno udialo. Keď Khans-cárovia Veľkej ríše vzdelávali obyvateľstvo kolonizovaných území, žiadajúc ich, aby dodržiavali zákon a vyhrážali sa neposlušnosti Ježišovým súdom, verili bezvýhradne. Keď si pamätali, že sa už uskutočnil jeden taký Ježišov rozsudok. A ak je to potrebné, môže sa opakovať ešte raz.

Všade v kostoloch a chrámoch ríše sa začali maľovať fresky - pôsobivé obrazy Ježišovho súdu. V tom istom čase uviedol, že to všetko sa uskutoční iba v budúcnosti. Panovníci cisárstva múdro použili túto metódu masového vzdelávania v duchu poklony k imperiálnemu diktátu.

Na Západe a v Rusku bol Ježišov rozsudok zastúpený zásadne odlišnými spôsobmi. V Rusku bol konečný rozsudok zobrazený v jemných tónoch bez prvkov zastrašovania. Stres bol na vyobrazení

Harmir

spravodlivých, ktorí chválili Pánov trón. Peklo bolo prezentované nepríjemným, nie veľmi príjemným spôsobom.

Ale v Západnej Európe bol posledný rozsudok vykreslený tmavšími metódami, ktoré vyvolávajú prenikavú účinnosť na psychiku, zobrazujúc hrozivé popravy, mučenia zatratených, pekelných prístrojov, nástrojov mučenia a strašných fyziologických detailov. Spomeňte si na obrazy Hieronyma Boscha, Pietera Brueghela a mnohých ďalších.

Je to všetko jasné. V Rusku-Horde, v metropole Ríše, ako v Atamanii (Osmanskej ríši), nedošlo k žiadnej karanténnej akcii pri likvidácii XV-XVI. epidémie. To je dôvod, prečo bol postoj ku Poslednému súdu taký nepríjemný. Počet obyvateľov metropoly nezaznamenal kataklizmu súvisiacu s "povinným zaobchádzaním s Európou". Tam bolo samozrejme veľa iných strašidelných pocitov, ako všade, ale "chirurgické operácie" prešli Ruskom a Osmanskou ríšou.

Západná Európa sa však ocitla v epicentre invázie atamanov. Tu sa vykonali karanténne operácie v plnom rozsahu. Stačí si prečítať Knihy Starého zákona - Exodus a Jozua, predstaviť si horúcu situáciu v Európe XV-XVI. Preto Západoeurópania, ktorí boli zachránení pred epidémiami (vážnymi prostriedkami, ale napriek tomu zachránení) vnímajú Konečný rozsudok ako priamo prežívanú realitu, a teda aj hrubú povahu obrazov a fresiek západných umelcov.

Harmir

Na Západe bolo čítanie Apokalypsy do kongregácie uložené ako povinnosť kňazstva, aby Európania nezabudli na Ježišov súd, ktorý sa konal v XV-XVI. Bolo to, kde Veľká ríša nútene vykonávala karanténne operácie. Preto v Európe bolo potrebné zachovať spomienky na posledný súd, aby sa o zvodné orgie, ktoré viedli k epidémiám v minulosti, znovu nepokúšali. Inými slovami, orgány prísne varovali ľudí pred "drogami". Ale na východe, v metropole Ríše, situácia bola iná. Tu kresťanstvo, počnúc XII. storočím, neustále zostalo v pomerne asketickom rámci. Nikdy tam neboli žiadne orgie, aspoň nie v masovom meradle. Rovnako v islame. Preto vo východných cirkvách nebolo potrebné čítať apokalypsu ako napomenutie kongregácii. Takže to nebolo čítané.

Šok, ktorý zažila západná Európa v XV-XVI. v rámci niektorých spoločenských skupín vyšiel ako hlboko zakorenené nepriateľstvo voči "chirurgom", tj. voči Ataman (Osmanskej ríši) a Rusku-Horde, nenávisti ktorá sa predtým nebolo. Že "chirurgovia" vyliečili "bacchanálsku drogovú závislosť" bol fakt odsúdený do zabudnutia. Bolo to sťažené utrpením spôsobené počas povinnej liečby, ktorá malo prednosť. **Spomienka na "bolesť", ktorú zažili predtým, bola používaná západnými reformátormi, ktorým sa rozhodli rozvíjať svoju kontrolu**. Pôsobilo ako enzým, ktorý rozložil a vytvoril podmienky na ospravedlnenie svojich ambícií a snáh o rozdelenie ríše. Bola to šikovne propagovaná "**Nenávisť lekára**", ktorá pomaly uľahčila organizáciu sprisahania v metropole Ruska-Horda a umožnila rozpadnutie ríše.

V XVII storočí reformačná západná Európa nakoniec získala nezávislosť [6v2]. Rozpad "mongolskej" ríše umožnil západným Európanom vpadnúť do Ruska a fyzicky zničiť horda dynastie a postaviť pro-západných Romanovcov k moci. Krvavý pogrom prebehol cez Rusko. Metropoly boli dlhodobo obsadené cudzincami. Pre väčšinu obyvateľov krajiny sa zavádza SERFDOM, tj. NEVOĽNÍCTVO. Romanovský okupačný režim sa dlho držal. Horda "mongolské" tradície sú zničené na napadnutých územiach, celý rad života sa radikálne mení, vrátane cirkevných praktík. Nie je prekvapujúce, že v období Veľkej revolty v Rusku mohli ľudia v Apokalypse vidieť nejaký náznak začiatku posledného súdu. Ale tentoraz - v Rusku, na východe. Takže čo vidíme v XVII storočí?

Citujeme: "Oživenie záujmu o Apokalypsu v ruskej spoločnosti sa vyskytuje uprostred" vzpurného "XVII storočia ... Prívrženci starých rozkazov videli v **drastických reformátoroch** (Nikon - autor), ak nie **samotného Antikrista**, potom najmenej jeho predchodcu ... Koniec sveta sa očakával v roku 1658 ... potom v roku 1666 a napokon podobnej situácii v roku 1492, berúc do úvahy pozemský život Krista - v roku 1699. Na konci očakávaného dátumu, ako na podporu predpovedí začali štátne reformy **Petra Veľkého** ... Od polovice XVII. storočia a v priebehu jednej a pol storočia APOKALYPSA SA STÁVA HLAVNOU KNIHOU STAREJ RUSKEJ VIERY ... najmä apokalyptická kvalitu výklad bola charakteristická pre extrémne starých veriacich - **Bezpopovci (sekty ruských náboženských disidentov, ktorí sa vzdali kňazov a všetkých sviatostí, s výnimkou krstu - poznámka prekladateľa)**, napríklad "**stranníkov**" (náboženských pútnikov - prekladateľov n (bežci), ktorí popierali možnosť spasenia v sekulárnom živote, z ktorého by človek mal utiecť, pretože kráľovstvo Antikrista bolo vnímané tým, že NEBUDE OČAKÁVANÉ, ALE UŽ PREBIEHAJÚCE"[623], str.29-30 ,

39. Kedy sa geografické názvy "upevnili"

Mnoho geografických názvov v priebehu času zásadne zmenilo ich význam. Preto by sme sa nemali odvolávať len na "mesto Rím". Mali by ste povedať "mesto Rím v takomto a takomto storočí". V takom prípade sa geografická poloha Ríma zásadne zmení.

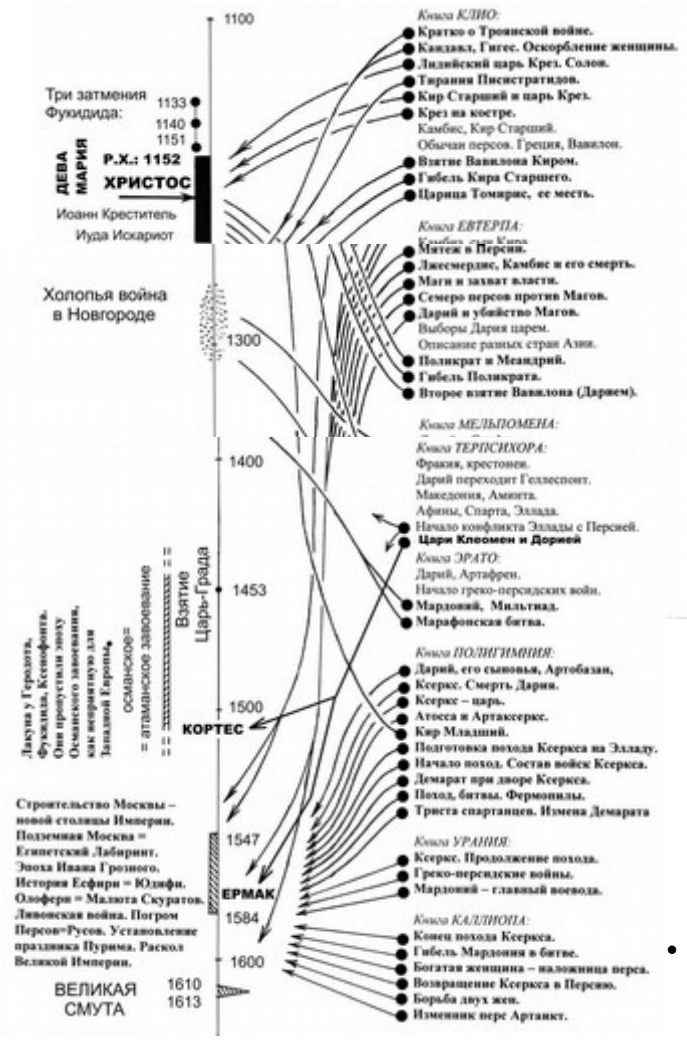
Názvy krajín, miest a pod. "Žili v čase" a pohybovali sa po mape. Spočiatku neboli v dôsledku nedostatku spoľahlivých väzieb medzi národmi bezpečne upevnené. Jazyky a systémy písania sa len

Harmir

začali formovať. Iba v neskoršom štádiu s obehom kníh a jednotných tlačených zemepisných máp sa zemepisné názvy nakoniec stali na mape ustálili.

Ako možno opraviť a distribuovať informácie o geografii sveta? K tomu je potrebné vlastniť nejaký druh násobného vybavenia, ktorý umožní reprodukciu najmenej niekoľkých desiatok kópií mapy alebo rukopisu, aby sa stal univerzálnym majetkom. Bez nej sa informácie stávajú živými a rýchlo sa menia. Staré lokalizácie sa strácajú z pamäte, zavádzajú sa nové a proces sa stáva ťažko ovládateľným. Premiestnenie mien a častá zmena ich významu sa zastavila len vzhľadom na vzhľad vytlačenej knihy. V predtlačovej epoche bolo častým výskytom premiestňovania mien miest, mená národov, zmena významu týchto mien. Pozrite si predchádzajúcu kapitolu.

40. Herodotus - kronika hordy

Smerom k základnej "histórii" Herodota sme objavili významné identifikácie, znázornené na obr.61, obr.62, obr.63. Mimochodom, názov "História Herodota" pravdepodobne znamenal "Históriu hordy" [ZA], č.1.

- Prvá kniha "Histórie" je **Clio**. Ukázalo sa, že v ňom je v prvom rade povedaný príbeh Andronicus-Krista z XII. storočia a krížové výpravy XIII. storočia, t.j. trójska vojna.
- Druhá kniha **Euterpe** nám hovorí, ako sa ukazuje, o rusko-horda XIV-XVI., tj. o biblickom Egypte. Najmä pod názvom "výstavba egyptského labyrintu" hovorí o budovaní nadzemnej a podzemnej Moskvy XVI. storočia počas doby Ivana IV. Hrozného, ktorý sa stal Moskvou hlavným mestom "mongolskej" ríše [6].
- V tretej knihe **Thalia** sme objavili ďalšie rozprávanie Andronika-Krista, pomenovaného tu ako kráľ Polycrates [GR]. Tento predmet však v knihe zaberá iba malú časť. Jeho hlavným obsahom je príbeh Cambyses, perzského kráľa a Egypta, tj. Chána Ivana IV. Hrozného.
- Kniha **Melpomene** predovšetkým hovorí o novgorodskej vojne síl a znova Andronicus-Kristus [TsRIM] a [GR].
- Kniha **Terpsichore** začína rozprávať o epoche reformácie XVI-XVII.
- Kniha **Erato** pokračuje v temto rozprávaní, ale tu je vložený popis "starodávnej" bitky u maratónu, tj. Bitke pri Kulikove z roku 1380 [ZA], č.1.
- Posledné knihy "Histórie" Herodota, konkrétne **Polymnia**, **Urania** a **Calliope**, nám ukazujú, ako sa ukazuje, o Ivanovi IV. Hroznom a revolúcii reformácie koncom XVI. - začiatku XVII.

Zistili sme, že aj napriek určitému zmätku sa Herodotus celkovo pohybuje správnym smerom od XII do XVII. Jeho posledné knihy Thalia, Terpsichore, Erato, Polymnia, Urania a Calliope tvoria väčšiu časť histórie. Preto sa najväčšiu pozornosť venuje epoche reformácie. A je pochopiteľné, prečo. Ako sme už povedali, bolo to prijateľné pre západných Európanov, ktorí sa oslobodili od

Harmir

priameho vplyvu Ruska-Horde = Izrael a platili dane do metropoly. Od začiatku XVII storočia bolo na Západe oveľa viac peňazí než predtým. Bolo to používané viac liberálne a na niektorých miestach začali vytvárať vlastnú štátnosť a armádu.

41. Hodiny a astronómia

Vníma sa, že prvá zmienka o mechanických hodinách je časovaná do konca VI. storočia [797]. Potom údajne zmizne a znovu sa objaví až v renesančnom období. Historickí vedci nás informujú: "V XIII. storočí ... talianski majstri remeselníci postavili prvé mechanické hodiny [954], str. Podľa novej chronológie sa hodiny (vodné hodiny a ich ilk) objavili nie skôr ako v XI storočí a mechanické hodiny boli vynájdené nie skôr ako XIII. storočí [3v1].

Iba "od 15. storočia sa objavili hodiny, kde časť reťazca s váhovou hmotnosťou bola naplnená pružinkou. Hodiny okamžite vážili oveľa menej. Na začiatku XVI. storočia sa naučili robiť prenosné pružinkové hodiny, ktoré vážili iba 3 alebo 4 kilogramy "[954], str.

Viac alebo menej presné katalogizácie hviezd pozdĺžne by malo prirodzene začať po vynájdení hodín pomocou MINUTE HAND. Prečo je potrebná minúta? Faktom je, že počas denného otáčania sa nebeská kupola s hviezdami pohybuje o jeden stupeň za 4 minúty. Preto v jednej hodine minúta hviezda cestuje 15 oblúkových minút. Staroveké nebeské katalógy obsahujú hviezdne polohy v presnosti niekoľkých oblúkových minút. Na dosiahnutie presnosti katalógu v priebehu 15 oblúkových minút je potrebné vedieť, ako zaznamenať interval oneskorenia jednej hodinovej minúty. Ak chcete získať presnosť katalógu do 10 minút - ako napríklad v Almagestu - pozorovateľ by mal dôverne merať časový interval 40 sekúnd na hodinách.

Ale dokonca hodinové ručičky bez minúty boli zavedená do vodného času iba v XIII. storočí alebo možno neskôr [544], v.4, str.267. Až v štrnástom storočí sa veľa hodín veže objavilo v rôznych európskych mestách - v Miláne od roku 1306, v Padove od roku 1344. A až v 15. storočí sa objavili hodiny s pružinou a hmotnosťou. Spočiatku také hodiny boli použité na účely astronomických pozorovaní Walterom a neskôr Tykho Brahe a ďalšími [544], v.4, str.267-268.

V polovici XVI. storočia bola k hodinovej ručičke pridaná druhá ručička a dve sto rokov neskôr -

Harmir

tretia druhá ruka [954, s. 39]. Vznik minútovej ručičky sa zvyčajne datuje približne do roku 1550 [3v1].

To je dôvod, prečo všetky viac či menej spoľahlivé astronomické pozorovania, vrátane katalogizácie hviezd, mohli začať nie skôr ako XI-XIII. To zodpovedá nášmu datovaniu Ptolemyho hviezdneho katalógu **Almagest**, ktorý nie je starší ako XI storočie. V tej dobe dokončenia Almagestu ako astronomickej encyklopédie bolo 16. storočie. A nie vôbec II. storočie, ako to vníma skaligériho história [3v1].

42. Astronomické záznamy novej chronológie

- (rok 1404) SMALL ESNA ZODIAC EM (ZODIAC EM Z MALÉHO TEMPLE ESNA). Na reliéfe kamennej dosky na strope chrámu je zobrazený reliéf. "Staroveký" Egypt, Esna, údajne "staroveku". V skutočnosti: 6. - 8. mája 1404 [NkhE].
- (rok 1405) "RADIAL" ZODIAC RP2 V SÚDNEJ komore v PADUA. Snímky hornej sály. Taliansko, Padova, údajne 1315-1317. Astronomické datovanie: 14. - 16. októbra 1405. V skutočnosti toto zverokruh bolo vytvorené v 18. storočí. Pozri [GRK], č.4.
- (rok 1421) PHAETHON ZODIAC FN na kamennom reliéfe vo vile Borghese. Taliansko, údajne "staroveku". V skutočnosti: jedna z verzií - 19. mája 1421 - presne zodpovedá dátumu uvedenému v ruských kronikách [PRRK], č.5.
- (Rok 1486) ZODIAC APOKALÝZIE obsiahnutý v slávnej biblickej knihe Zjavenia svätého Jána, údajne napísaného v I. storočí. V skutočnosti: 1. októbra 1486 [1v].
- (rok 1495) ZODIAC BL NA BAYEUX TAPESTRY. Umiestený (medzi rôznymi vyobrazeniami) na vyšívanej bielizni, približne 70 metrov dlhej a približne 50 centimetrov širokej. Európa, Anglicko, údajne XI storočie. V skutočnosti 16. marca 1495 [KR], č.1. Preto sa slávny gobelín uskutočnila nie skôr ako v XV storočí. Okrem toho nebolo dobytím Anglicka znázornené na ňom, ale aj trójskou vojnou a Kristovou výpoveďou. Pokiaľ vieme, pred nami sa nikto nepokúšal astronomicky datovať tapisériu Bayeux, nie to hovoriť o zverokruhu s horoskopom, ktorý sa na ňom nachádza. Nie je nič prekvapujúce. Histórií zvyčajne dávajú prednosť tomu, aby "nezabúdali" na akékoľvek zverokruhy starovekých artefaktov. Alebo keď je úplne zrejmé, začnú pontifikovať ich údajne čisto náboženský význam. S najväčšou pravdepodobnosťou robia všetko pre to, aby unikli potrebe astronomicky prezentovať takéto obrazy a hlavne viesť čitateľov k takejto "nebezpečnej" myšlienke.

Narmir

Kapitola 6. Epocha xvi. storočia

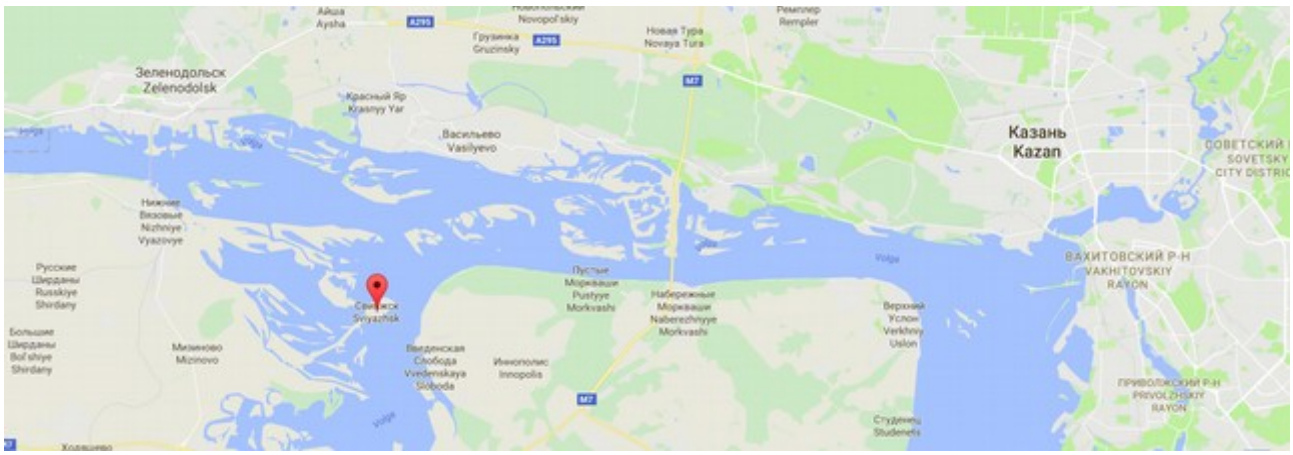
1. Kazan = khazarské povstanie v rusko-horda

V polovici 16. storočia sa **KAZAN** kráľovstvo, známe ako legendárny "starý" **Khazar Khaganate**, stáva centrom judaického náboženstva. Kazan cár, tj. Khazar Kagan a jeho súd prechádzajú na judaizmus. Kazan sa pokúša odtrhnúť sa od ríše. Je možné, že existuje určitý vzťah medzi **kazan** = **židovským Khazar** a západnou reformáciou, protestantizmus.

Kazan židovstvo XVI. storočia a súčasný judaizmus by sa nemali zamieňať navzájom. Súčasné názvy náboženstiev pochádzajú z pozitívnych znejúcich pojmov. Napríklad **Žid myslel "Ten, kto chváli Boha"**. Tieto pojmy už dlho neboli spojené s žiadnou z náboženských oborov. Boli stále všeobecne používané. Preto stredoveké výrazy: Žid, pravoslávny, katolícky = univerzálny nie vždy zodpovedajú rovnakým pojmom v súčasnom zmysle, ktoré už súvisia s touto náboženskou inštitúciou. Vyššie uvedené tiež odkazuje na názvy krajín. Napríklad **Izrael**, tj. **Bojovník za Boha**, bol nábožensky zafarbený názov **celej Horda ríše** XIV-XVI. **Judea** bolo meno pre **Asmaniu (Osmania) - Atamania** s jeho hlavným mestom v **biblickom Jeruzaleme** = **Czar-Grad**. Preto v čase reformácie bol názov Izrael používaný niektorými novo vznikajúcimi štátmi, aby sa zdôraznila ich správnosť v náboženskej diskusii. Iba neskôr bol tento názov pridelený iba jednej náboženskej vetve a jednému štátu.

V roku 1552 cár-chán Veľkého Novgorodu - Ivan "Hrozný" - vážne rozdrvil kazan-Khazarskú revoltu [6v1], č.6. História obsadenia Kazan sa prelínala v kronikách s obsadením Czar-Grad Osmansom o storočie skôr, v roku 1453.

V knihe [ZA] sme ukázali, že konfiškácia Kazan je opísaný najmä "klasickým" Herodotom v jeho diele "História". Navyše je opísaný viac ako raz a "pod rôznymi názvami". Napríklad ako dobytie a d**rvivá porážka "egyptského Memphisa" kráľom Cambysesom II** (tj. Ivanom "Hrozným"). Podruhé - ako výstavba "mosta cez Hellespont" (Dardanely) kráľom Xerxesom (Ivanom Hrozným). Údajne cez úžinu, ktorá oddeľuje Európu a Áziu. Predmetom tu je začiatok násilnej kampane Xerxes proti Európe s cieľom potrestať Grékov a Európanov vo všeobecnosti "za neposlušnosť". Na samom začiatku kampane Xerxes dáva príkaz "obsadiť Hellespont" a vybudovať most cez ňu, cez ktorý by bolo možné dopraviť obrovskú perskú armádu z Ázie do Európy. Bol postavený mohutný most. Tento príbeh Herodotom odráža budovu mesta **Svijazsk** na účely **prepravy Grozneho armády cez rieku Volgu pred dobytín Kazan** [ZA].

Harmir

2. Revolta-reformácia v západnej európe

V druhej polovici XVI. storočia v Európe guvernéri, ktorí nechcú poslúchnuť vzdialeného cár-chána Veľkého Novgoroda, vytvoria rebéliu. Hľadajú nezávislosť. Prápor náboženskej separácie z ríše bolo zvolené ako ideologický základ revolty. Rebely protestanti využili nástup **luteránstva** na Západe ako spravodlivú príčinu politickej separácie. **Martin Luther** sám bol s najväčšou pravdepodobnosťou čisto náboženským reformátorom a lojálnym predmetom "mongolskej" ríše.

"Reformácia ... je jedným z najdôležitejších udalostí vo svetových dejinách, ktorých názov symbolizoval celé obdobie novej éry 16. a prvej polovice 17. storočia" [936], v.2, p 0,471. Ako náboženské motto si reformisti vybrali **luteránstvo**. V Rusku sa to nazývalo **kacírstvo judaistov** [6v1], гл.7. V Romanovskej verzii ruských dejín sa toto kacírstvo prevažne presúva z XVI. storočia do predchádzajúceho XV. storočia. P**ravdou je, že samotní Romanovci boli zmiešaní z kacírov judaistov** [6v1], č.7. Zakrývali svoje stopy. Avšak dokonca aj v skreslenej verzii XVI. storočia pretrvávajú mnohé stopy skutočných udalostí. Všeobecne sa predpokladá, že v 16. storočí v Rusku sa znovu objavuje kacírstvo judaistov.

3. Príprava kriminálnej kampane Ruska-Horda na podporu západnej reformy

Po rozdrvení vzbury v Kazan sa Rusko-Horda zameriava na krvavý západ. Rozhodlo sa, že tam bude poslaná represívna sila. V ruských prameňoch je táto udalosť známa ako začiatok **Livonian vojny** [6v1], č.8.

V skutočnosti je tu celá západná Európa nazývaná ako **Livónia**. Až neskôr Romanovský historici lstivo vykreslil Livóniu ako len malý región na území dnešnej Litvy, kde ruská armáda smerovala k **rozdrveniu luteránstva**. Inými slovami, ako to teraz rozumieme, rozdrviť celú západnú reformáciu. Historici presvietili tejto záležitosti takým spôsobom, akoby povedali, že konflikt medzi Ruskom a západnou Európou bol boj medzi obrovským Ruskom a malým Livónom. Takže nakoniec to vyzerá, ako keby Ríša bojovala neplodnou a dlho trvajúcou vojnou s malým, ale hrdým Livonia. Tj. údajne s Estónskom, Lotyšskom, Litvou, Poľskom a Švédskom. Toto je takzvaná Livónska vojna XVI. storočia.

Takže "Romanovskej" Livónii boli udelené na papieri úspechy celej reformnej Európy. Malé krajiny, ktoré dnes historici zaradili do "Livónie XVI. storočia", sa nachádzali na okraji západnej Európy pozdĺž hranice s metropolou Ruska-Horde. Názov samotného Livónie v XVII. storočí, po pádu ríše, zmizol z máp [797], str. 707-708. Spolu s tzv. Livonian rádom. Inými slovami, s Livonian Horde. Samotní historici pripúšťajú, že **Livonský rád bol skutočne nemecký** [797], str. Takže historici sa za každú cenu pokúsili vyzdvihnúť meno Livónie od celej západnej Európy a udržiavať ju len pre pobaltské krajiny.

Reformácia v západnej Európe = "Livónia" bola vo Velikom Novgorode vnímaná ako vzbura v závislých regiónoch. Rozhodlo sa, že ju rozdrvia násilím. Bola pripravená masívna kampaň - takpovediac tretie dobytie Európy. Ale v tomto momente sa v hlavnom meste cisárstva vznieti vzbura, ktorá vystupuje do teroru a oprichnina (politický a administratívny aparát založený Ivanom Hrozným – prekladateľom).

Harmir

4. Príbeh Esther a Oprichniny ako masaker vlády vojenskej triedy veľkého impéria

V hlavnom meste ríše vyrastá veľká vzburu. **Cár-Ivan Ivan IV** ochorie, stáva sa zmätený a odíde z funkcie. Podľa západných prameňov Karl V aka Ivana Hrozný - opúšťa kláštor, odstupuje od trónu. V dobe oprichniny je to **dospievajúci Ivan, syn Ivana Blahoslaveného**, ktorý je formálne cár, ale sú to ostatní príbuzné jeho matky, ktorí v skutočnosti vládnu. **Prozápadná frakcia Zakharyínov-Romanovov prevzala moc**. Prevrat prebieha "cez ženu". tj. s ženskou pomocou. Je to popísané v Starom zákone ako legendárna **Esther** [6v1], č.7. Skupina luteránov, ktorí boli ruskou pravoslávnou cirkvou nazývaní judaistami, sa ocitla pri moci určitú dobu. Boli to zahraniční protestanti, ktorí sa tešili plnej dôvere s Zakharyins-Romanovs. Sabotovali represívnu rusko-hordovskú kampaň na Západe, ktorá už začala. **Nastáva epocha oprichniny**. **Je to jeden z najtemnejších období ruskej histórie**. Vykonáva sa masaker horda vojenských veliteľov a elity. Vrátane dedičov ruského trónu. Jednou z jeho jasných odrazov v "starodávnej histórii" je zabitie jeho bratov **Svyatopolkom**, "Prokurátorom". V Biblii sa to odzrkadľuje ako "**masaker Peržanov**". Na pripomenutie tejto udalosti v judaickom kostole bola založená slávna sviatok **Purim**.

Na stránkach ruskej histórie sa nachádza niekoľko po sebe nasledujúcich vládnucích cárov pod názvom Ivan hrozný.

1. **cár Ivan Vasilyevich**, neskôr - Vasilij alebo Ivan požehnaný (1547-1553).
2. **Cár Dmitrij Ivanovič**, mladší syn Ivana Vasilyeviča, ktorý zomrel ako dospievajúci pri nehode (1553-1563).
3. **Cár Ivan Ivanovič**, druhý syn Ivana Vasilejevič, mládež, v ktorého mene a pod jeho autoritou oprichnina bola uvoľnená (1563-1572).
4. **Cár Simeon** (1572-1584), korunovaný pod cárovským názvom **Ivan** po porážke oprichniny a dethronement Ivana Ivanoviča. Zakladateľom novej dynastie, do ktorej patril cár **Feodor Ivanovič,** a ktorých poslednými cármi boli **Boris Feodorovič Godunov** a jeho dospievajúci syn Feodor Borisovič, ktorého zavraždili spiklenci.

Palácová vzbura v Rusku XVI. storočia, ktorá ukončila vojnu v Livónsku a oprichnina a teror, ktoré nasledovali, sú opísané v Biblii v knihách **Ester a Judith**. "Príbeh ženy" zohral dôležitú úlohu. V Biblii je zobrazená dvakrát. Ako Esther v knihe Esther popisuje súdny život Ruska-Horda v XVI. storočí. A ako Judith, v "Júdskej knihe", ktorá poskytuje informácie o tých istých udalostiach, ale oči západného kronikára vzdialeného od khanského dvora.

Vo verzii Romanovcovje príbeh heretika **Esther-Judith** vyčistený zo 16. storočia ako nebezpečný pre Romanovcov, ktorí boli zapletený do kacírstva. Ukázalo sa však, že epocha XVI. storočia v dejinách Romanovcov je duplikovaná v 15. storočí. Poskytuje nám neoceniteľný pohľad do XVI. storočia, keď sa pozeráme na jeho reflexiu z 15. storočia. Tu je "**príbeh Esther**" prezentovaný v jeho najjasnejšej forme. Ivan III by mal byť čítaný ako cár z epochy Ivana "Hrozného" XVI. storočia. Je pravdepodobné, že 4. brat Ivanov - Georgiy, ktorý prišiel k moci po vystúpení Ivana IV = Vasilija Blahoslaveného. **Georgij I.** je opísaný v Biblii ako **Artaxerxes Macrocheir** (latinčina: 'Longimanus'). V ruskej histórii sa odrazil aj ako **zakladateľ Moskvy Jurij Dolgorukiy**. Pod jeho vládou bolo hlavné mesto impéria presunuté do Moskvy, kde bol postavený Kremeľ. Uskutočnilo sa

Harmir

až na konci XVI. storočia. Ale nie v XII-XIV. ako sme neustále ubezpečovaní. Predovšetkým prevod kapitálu úzko súvisí s Esther a vzburami v ríši.

Spomienky na tieto udalosti boli pre Romanovcov bolestivé aj v XVIII. storočí. Preto vo svojej verzii, ktorej tvorba sa začala v XVII. storočí, bol "príbeh Esther" prezentovaný tlmeným spôsobom. Zároveň však zostala celkom čestná kronika týchto udalostí, ktorá bola zahrnutá do Biblie. Ale tu boli skryté pod vynájdenými "biblickými" menami pre postavy, krajiny atď. Biblický kánon vznikol koncom XVI-XVII. Jeho konečné vydanie vykonali víťazi reformátori. Inými slovami, **protestanti**.

5. Podrobnosti o príbehu biblickej esther = kacír elena voloshanka a dmitriy-mordecai, jej syn

VERZIA BIBLIE (BIBLICKÁ).

V starozákonnej "**Kniha Ester**" sa udalosti odohrávajú v perzskom kráľovstve pod veľkým kráľom **Artaxerxesom**. Hlavným mestom je **Susa**. Kráľ Artaxerxes sa poháda so svojou ženou **Astin**. Obviňuje ju z neúcty voči manželovi. Kráľ ju hanobí. Kráľove subjekty vyžadujú Astinovo vyhnanie a jej nahradenie inou kráľovnou.

Biblia hovorí: "Kráľovná **Vashti** (Astin) by neprišla do kráľovskej prítomnosti na jeho velenie ... kráľ ... mal povinnosť pre sedem komorníkov, ktorí ho čakali ... Mali priniesť kráľovnú Vasthi (Astin) do kráľovskej prítomnosti ... Márne bolo kráľovské predvolanie, ktoré priniesli komorníci; ona by neprišla. Kým kráľ vybuchol veľkým hnevom ... **Mamuchan** takto hovoril: ... Takže ťa prosím nechaj vydať v tvojom mene vyhlášku ... a zabrániť tomu, aby Vasthi opäť vstúpila do kráľovskej prítomnosti. Nech sa kríž položí na niektorú hlavu inú než jej ... a kráľ urobil tak, ako mu poradil Mamuchan. "(Kniha Ester 1: 12-13, 1: 15-16, 1:19, 1:21).

"Perzský" zvyk výberu nevesty za cára je opísaný v knihe Esther ako vec štátnej dôležitosti. "Teraz v paláci Susan bol tam **istý Žid, ktorého meno bol Mardocheus** ... Kto bol odvezený z Jeruzalema v zajatí ... ktorého babylonský kráľ odniesol. A vyviedol **Hadassa**, to je Ester, dcéra svojho strýka. "(Ester 2: 5-7).

Esther sa zúčastňuje svadobného sprievodu a padne na ňu výber (Esther 2:17). Takže, CUDZINEC Ester, alias Hadassah bola vybraná ako NOVÁ manželka perzského kráľa Art-Xerxes. Bola to ŽIDOVKA, nevlastná dcéra a príbuzná s Mordecai. Jeden zo zajatých Židov sa presťahoval z Jeruzalema = Czar-Grad kráľom Nebúkadnesarom = Ivanom Hrozným. Spočiatku Mordecai PRIKÁŽE, aby odhalila svoj pôvod a vieru (Esther 2:20).

Biblia nám hovorí: Po tom kráľ Ahasver prosil Hamana ... a posadil ho a postavil svoje miesto nad všetky kniežatá, ktoré boli s ním ... A všetci kráľovi služobníci, ktorí boli v bráne kráľovskej, sa uklonili a ospravedlnili sa Hamanovi ... (Esther 3: 1-2).

Na základe príkazu Hamana boli listy posielané poštou do všetkých kráľovských provincií v mene Art-Xerxes, aby zničili, zabíjali a spôsobili, že zahynú všetci Židia ... a aby sa ich korisť vzala" (Esther 3:13) ,

Okrem iného Haman píše: "Existujú NIEKTORÍ ĽUDIA ROZTRÚSENÍ V ZAHRANIČÍ A ROZTRÚSENÍ MEDZI ĽUDMI VO VŠETKÝCH KRAJINÁCH THY KRÁĽOVSTVA; a ich zákony sú rôzne od všetkých ľudí; ani nezachovávajú kráľovské zákony ... Ak to kráľovi vyhovuje, nech je napísané, aby boli zničení (Esther 3:13). (Mohlo by to byť 3: 8, 3: 9?)

Harmir

Židia požadovali od Esther, ktorá sa už stala manželkou Art-Xerxesovej, aby zabránila masakru. Úspešne. Akoby náhodou sa stalo, že kráľ Art-Xerxes zachytil Hamana, ktorý padol na posteľ, na ktorej bola Esther. (Esther 7,8)

Kráľ bol rozzúrený: "Vyhodí kráľovnú aj so mnou z domu?" (Ester 7: 8) Obesil sa Haman, a potom sa ukľudnil kráľov hnev. Židia boli spasení. A dal dom Hamánovi kráľovnej Ester. (Esther 8: 7-10)

Po páde a smrti Hamana = **Ivana Molodého** (viď nižšie) sa Židom podarilo pomstiť Peržanov a rozdrviť ich. Na pripomenutie tohto Purimu vznikla dvojdenná dovolenka (Esther 9:26). Dekrét kráľa Art-Xerxes, ktorý zrušil predchádzajúcu sankciu na prenasledovanie Židov, vyprovokoval Židov, aby napadli svojho nepriateľa. Tentoraz nový dekrét uctieval Židov.

Biblia: "... nepriatelia Židov dúfali, že budú mať nad nimi moc, hoci to bolo obrátené naopak, že Židia vládli nad tým, ktorí ich nenávideli. Židia sa zhromaždili ... aby položili ruku, aby hľadali ich ublíženie ... "(Esther 9: 1-2)

A ďalej: "A ŽE ŽIDIA ZRAZILI VŠETKÝCH SVOJICH NEPRIATEĽOM ... A v Susanskom paláci zabili Židia a zničili päťsto mužov ... Desať synov Hamanových ... bolo zabitých" (Esther 9: 5-6, 9:10). A tiež: "Ostatní Židia, ktorí boli v kráľovských krajinách ... a zabili svojich nepriateľov sedemdesiatpäť tisíc ..." (Esther 9: 15-16).

Zaujímavé je, že tu sa nachádza Ostrogova biblia (jedna z najskorších východoslovanských prekladov biblie - poznámka prekladateľa) a Elizabethova bible (schválená verzia ruskej pravoslávnej cirkvi - prekladateľská poznámka): "A SPUSTOŠILI ich panstvo v ten deň'. Ale v synodickom preklade a v hebrejskom písme sa hovorí o priamom opaku: ALE NA KORISŤ NEPOLOŽILI SVOJE RUKY". Zdá sa, že neskorší redaktori niekedy radikálne zmenili verziu udalostí, zmenili čierne na biele a naopak.

RUSKÁ VERZIA

Biblický **Arta-Xerxes**, nazývaný aj **Nebúkadnesar**, aka Ivan III. Hrozný (údajne 1462-1505), je čiastočným odrazom Ivana IV. Hrozného (1533-1547-1584) [6v1], č.7-8. Ivan IV sa narodil údajne v roku 1503 (v skutočnosti sa narodil v roku 1526 [RI], č.2, [ERIZ]) a bol vyhlásený za Veľkého princa v roku 1533 [988: 00].

Biblická Estera - je **Elena Voloshanka**, manželka **Ivana Molodého** (Ivana mladého), syn Ivana III. = Ivan IV. Príbeh Eleny Voloshanky vo verzii Romanovcov sa presúva do XV storočia. V skutočnosti sa udalosti uskutočnili v druhej polovici XVI. storočia. Elena bola v skutočnosti cudzinec, ktorý prišiel do Moskvy z juhu. "V roku 1482 sa dedič Ivanu Ivanovičovi vydal za **Elenu Voloshanku, dcéru MOLDAVSKÉHO panovníka** (MOLDAVIA)" [778], s.115. Presne zodpovedajúca Biblia, bola Hebrejska a patrila ku kacírom judaistov, ktorá bola v tom čase tajným kacírskym hnutím v Rusku [690], s.10-12. Údajne "na povrchu nasledovníci kacírstva zostali pravoslávni kresťania a chovali sa zbožní navonok. Pred ľuďmi ... sa prezentovali ako prísne oddaní pravoslávneho kresťanstva, odsúdili a zatratili falošné doktríny. V tajnosti vykonali svoju škaredú prácu "[690] str.

Takže Esther je Elena Voloshanka, t.j. Moldovanka (moldavská), princezná Moldavska. Jej otec je Chán Moldavska - to je biblický Mardocheus.

Expert na históriu cirkvi A.V. Kartashov hovorí: "V roku 1470 v Novgorode sa objavujú kacíri tzv. Judaisti. Je to vakcína prinášaná zvonka ... Novgorodčania ... pozvaní ... princ Alexander z Kyjeva

Harmir

(na druhej strane to bol litovský princ [690], s. 9 - autor) ... Princ prišiel do Novgorodu ... s jeho pomocníkmi, ktorí priniesli ideologické novinky zo Západu ... **Nie novinky kresťanského západu, ale západného židovstva**. V princovom sprievode bol **Skharija Žid**, lekár, učenec [372], v.1, str. 489. V priebehu roka sa niektorí ľudia z kruhu vysokopostavených kňazov Novgorodu pripojili ku kacírskemu hnutiu. KAcíri boli niekedy nazývaní Skhariani po Skhárii (Zachariášovi).

A ďalej: "PRÍSLUŠNÁ, PROFESIONÁLNE RODINNÁ povaha kultúry je úžasná ... Celá záležitosť bola v podstate usporiadaná ako skryté sprisahanie ... Sekta dokázala zachovať svoj tajný život po celých desať rokov ... na konci roku 1479 Ivan III , dobyvateľ Novgorod, prišiel tam sám a bol okúzlený talentom a galantnosťou mazaných výstredností – proto-presbyters (kňazi).

Rozhodol sa, že ich presunie do svojho hlavného mesta. Robil z Alexeja arcibiskupa Uspenského katedrála a Denisa - proto-pápeža Arkhangelskej katedrály. Je pravdepodobné, že tento čestný prevod ... mu bol navrhnutý tajnou alianciou samotných judaistov ... ktorej moskovská pobočka bola už založená na veľmi veľkom súdnom dvore Ivana III. A v čele s jeho ministra zahraničných vecí, **Feodora Vasilievicha Kuritsina** a diakon veľvyslankyne rady. To všetko je udržiavané v tajnosti až do roku 1487, kedy sa sprisahanie zrútilo v Novgorode "[372], v.1, str.490-491.

Údajne v roku 1487 (v skutočnosti o storočie neskôr) arcibiskup Gennady z Novgorodu odkryje kacírov judaistov a iniciuje ich prenasledovanie. V Novgorode, t.j. v Jaroslavli, bola kacírstvo zničené. Napriek tomu v Moskve zostali kacíri nedotknutí, keďže získali najbližšiu príťažlivosť cára Ivan III. Napriek tomu Gennadij a ďalšia hierarchia ruskej cirkvi trvajú na prenasledovaní: "Popravte kacírov - spáľte ich a poveste!" [690], s.

Údajne bola v roku 1490 vymenovaná rada proti kacírom. Nad nimi bolo bezprostredné nebezpečenstvo úplného zničenia. Ale medzi ich počtom už mohli počítať Elena Voloshanka, nevesta Ivana III., manželku Ivana mladého. Je tiež možné, že od samého začiatku bola kacírkou. Svadba Ivana Mladíka a Eleny Moldavskej sa údajne uskutočnila v roku 1482 alebo v roku 1483 [778], s.115, [282], s. 54. Krátko potom, čo Elena z Moldavska porodila syna, Dmitrij, rodinný škandál vzplane medzi rodinou Ivana III., v centre ktorého sú Sophia Paleologue, Ivanova III manželka a Elena, jeho mladá nevesta. Ivan III vystupuje so Sophia Paleologue.

V marci údajne zomrel Ivan IV. Niektorí si mysleli, že bol otrávený. Lekár, ktorý ho liečil, bol popravený.

Spor medzi Elenou Moldovankou a Sophia Paleologue, manželka Ivana III., je ešte viac vyostrený. Konflikt medzi Ivanom III. a Sofiou sa stáva explicitným. Cár odmieta svoju ženu a otvorene si prinesie Elenu bližšie - mladú vdovu, ženu svojho zosnulého syna. Získala absolútnu dôveru Ivana III. Toto je biblický príbeh o Estere.

Vyskytli sa dva antagonistické tábory. Jeden - Sophia Paleologue a jej syn Vasili. Druhá - Elena Moldovanka a jej syn Dmitry. Obaja chlapci sú potenciálnymi dedičmi trónu. Prvý tábor podporuje ruská pravoslávna cirkev, Josef Volotský a arcibiskup Gennady. Druhý tábor je podporovaný kacírskymi judaistami.

V tom čase **Ivan III** uprednostňuje druhý tábor dlhý čas, podporujúci kacírov judaistov. Hrozba roztrtenia kacírov ustúpi. V tom istom roku, údajne v roku 1490, sa Judaista heretik **Zosima** stane moskovským metropolitom [372], v.1, str.495. Heretici Alexej a Dionisy boli vymenovaní cárom za cirkevnú službu v moskovskom Kremľu: Alexej ako arcibiskup Uspenského katedrála a Dionisy - kňaza Arhangelského katedrály.

Sarmir

Arcibiskup Gennady Novgorod a ďalší hierarchov ruskej cirkvi sa podarilo zvolať rady v snahe zničiť kacírstvo v Moskve. Rada sa koná údajne v roku 1490. Avšak to nie je v rozpore s kacírmi. Väzenie **Vasilija, syna Ivana III.** a krutá poprava Vasilijských dôverníkov a zázračných podporovateľov **Sophie** tvorili vrchol víťazstva Judaistov. Boli vyhodení do moskovskej rieky. **Sophia Paleologue** uteká do **Beloozera** (Biele jazero). **Elena Voloshanka** triumfuje. Údajne v roku 1498, zatiaľ čo Ivan III. je stále nažive, jej syn Dmitrij je triumfálne korunovaný cárom. Stane sa spoluvládca Ivana III. Práve toto rozpráva starozákonná kniha Ester.

Na doplnenie obrazu by sme však chceli povedať, čo sa stalo ďalej. Niekedy neskôr Ivan III prichádza k svojmu zmyslu a vráti svoju náklonnosť k Sophii Paleologue a jeho synovi Vasilijovi. VASILY JE VYHLÁSENÝM DEDIČOM TRÓNU. Čoskoro údajne roku 1503 zomiera Sophia. Ivan III bol chorý. "V roku 1503 Ivan (Ján) III. hovoril o svojej bývalej slabosti smerom ku kacírom a pýtal duchovných o ospravedlnenie" [690], s. Od tohto bodu sa kyvadlo začalo pohybovať v opačnom smere a protiútok bol intenzívny. **Elena Moldovanka** bola uvrhnutá do žalára, kde zomrela čoskoro, údajne v roku 1505. V roku 1504 vykonalo popravu kacírov judaistov veľké vojvodstvo v Moskve. Odvtedy kacírstvo Judaizérov nejaký čas prestalo v Rusku existovať. Zdá sa, že Ivan III. údajne v roku 1505 zomrie.

Avšak biblická kniha Ester nehovorí o tom. Pridáme slovo "údajne" do dátumu XV. storočia, pretože v skutočnosti sa udalosti stali o storočie bližšie k nám.

Ukazuje sa, že legendárny patriarcha **Jozefa zo Starého zákona** je odrazom **Jozefa Volotského** - známeho svätca ruskej cirkvi, ako aj **Dmitrija-Mordecaiho**, kacíra, syna Eleny Voloshanky = biblická Esther z VI. storočia [PE], č.5. Premiestnenie rodového klanu Jakuba-Izraela do Egypta opísaného v Starozákonnej knihe Genezis - je vznik a založenie západných kacírov - reformátorov v Moskve. Rusko-Horda sa ponorí do Veľkej sporu.

6. Originálna esther v russkej histórii xvi. Storoča a počet jej prekvapujúcich kópií v predošlých epochách

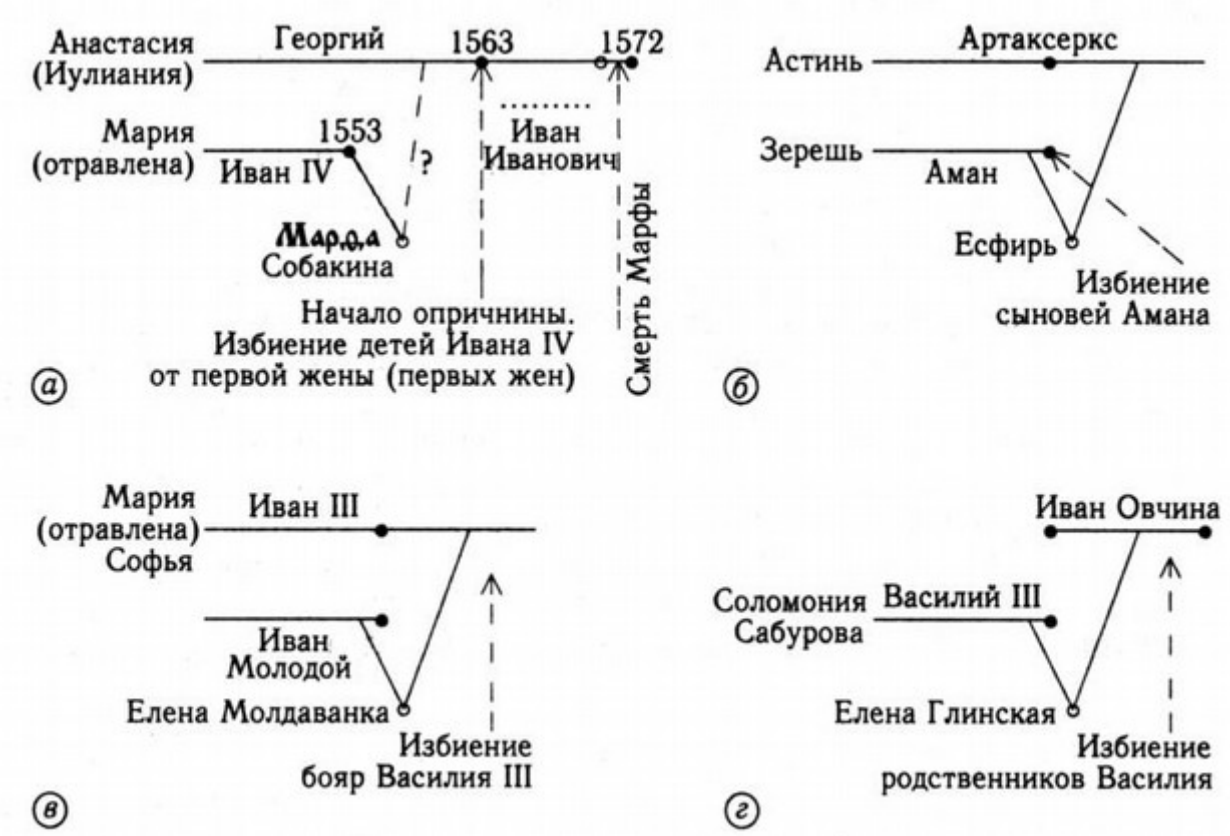
V [6v1], č.7 sme predstavili dve jasné úvahy o príbehu Ester v ruských dejinách. Jednou z nich je epocha kacírov Judaistov pod Ivanom III, kde Esther je Elena Voloshanka. Druhá je epocha Sedem Boyárov po smrti Vasily III., kde Esther je Elena Glinskaya, matka Ivana IV. Hrozného. Avšak ani jedna z reflexií nezostáva na správnom mieste na časovej osi. Pôvodný príbeh Esther je spojený s oprichninou XVI. storočia a Veľkým spore z počiatku XVII. storočia, ktorého pôvod sa nachádza v neskorom XVI. storočí. Epocha XVI. storočia, ktorá bola kľúčovou v ruských dejinách, bola najdôkladnejšie spracovaná historikmi Romanovcov. Ich cieľom bolo skryť tak samotný okamih rozpadu "mongolskej" ríše a jej príčiny, našťastie viac či menej presný duplikát prežil v XV storočí pod Ivanom III., pretože to nebolo rozpoznané falšovateľmi Romanovcov. Ak by ju rozpoznali, hneď by ju odstránili, aby odstránili obvinenia z kacírstva judaistov z Romanov-Zakharinov, tj skariánov, Zakharijanov.

Obr.64 znázorňuje diagram príbehu Esther vo viacerých variantoch. Najzaujímavejší je originál v XVI. storočí. Po všeobecnom zovšeobecnení sa dá opísať nasledovne:

- Zápletka č. 1: DVA cár spoluvládci - A**rta-Xerxes a Haman**. Haman je pomenovaný "náš druhý otec" (Esther 3:13). Alebo "druhý po" [6v1], č.7. Sú príbuzní, buď otec a syn, alebo brat a jeho starší brat.
- Zápletka č. 2: DVE ŽENY. Podľa Biblie sú to **Astin a Zeresh**. Astin je manželkou Art-Xerex (Horde-George). A Zeresh, ZRS alebo ZRSh v hebrejčine (Esther 5:14) je manželkou Hamana = Ivana. Meno Zeresh, Zeres alebo Tsereth by pravdepodobne (pravdepodobne) znamenalo cárovna (kráľovnú v ruštine).

Harmir

- Zápletka č. 3: TRETIA ŽENA RIVAL A KACÍRSTVO. Zdá sa, že tretia žena - Esther. Odstráni obe ženy, Astin a Zeresh. Astin je vyhnaná a Zeresh je porazená. Kacírka Ester dostane dom Haman, manžela Zeresh (Esther 8: 1).
- Zápletka č. 4: SEXUÁLNA SCÉNA zahŕňajúca Art-Xerex, Haman a Esther. Scéna vedie k smrti Hamana. Tu Esther pôsobí ako manželka a milovník oboch.
- Zápletka č. 5: POPRAVA KRÁĽOVÝCH DETÍ, NASLEDUJE - POGROM. V knihe Ester je to porážka Hamanových detí a masaker Peržanov Židmi. Na pripomenutie tejto udalosti vznikla oslava Purimu = osud.
- Zápletka č. 6: VÝSLEDOK – DOSADENIE NA TRÓN ESTHER PRÍBUZENSTVA. V Biblii je pristúpenie Mordochea k moci.
-

Pozrime sa na schému bližšie a uvidíme, ktoré udalosti XVI. storočia tvoria.

- Zápletka č. 1: DVA cár spoluvládci. **Ivan IV** mal spoluvládca **Georgy** alebo Jury, jeho brat [6v1], č.7. Historici neradi hovoria o Georgyovej smrti. Ale keď to urobia, okamžite dodávajú, že bol údajne postihnutý, slabý zmýšľajúci [6v1], č.7. "Jeho manželka **Iuliania** bola považovaná za druhú **Anastasiu**" [362], v.9, č.1, stĺpec 26. Názov IULIANIA sa nachádza v blízkosti Eleny - známej nám ako meno Esther z údajne XV storočia.
- Zápletka č. 2: DVE ŽENY. História manželiek Ivana IV. Hrozného je veľmi tmavá. Prvé dve - Anastasia a Maria. Nie je úplne jasné, ktorá z nich bola manželkou Ivana IV. a ktorá z nich - z Georgy. Prečo Georgyho manželka bola považovaná za "kvázi Anastasiu" [6v].
- Zápletka č.3: Tretia žena-RIVAL. Tretia manželka Ivana IV. sa považuje za **Marfa Sobakinu**. Nejako sa Ivanovi nestala skutočnou manželkou. Táto prekážka bola z nejakého dôvodu "potvrdená rozhodnutím vysokého duchovenstva" [776], str.210. Zomrela v roku 1571 pred koncom oprichniny a starou vetvy Horda dynastie k moci, tj. **Simeonovi** [4v]. Marfa je biblická Esther. A jej meno MARFA alebo MARTHA, MARDA je mierne skreslené meno MARDOCAI. Písmeno "F" = Fita (Ѳ) v mene Marfa je napísané prakticky nerozoznateľné na "D". Po Marfa

Harmir

smrti Ivan Hrozný vykonal cirkevný pokánie. Bolo to presne tak isto, ako v duplikáte XV. storočia sa Ivan III. kajal po smrti Eleny Voloshanky.

- Zápletka č. 4: SEXUÁLNA SCÉNA. V XVI. storočí to bolo dôvodom smrti Ivana Ivanoviča - syna Ivana IV. Hrozného. Zdá sa, že medzi cár-otcom a manželkou syna je niečo nejednoznačné. "Posledný SPOR MEDZI OTCOM A SYNOM sa stala v Alexandrovskej slobode ... Grozny našiel svoju nevestu - cárovna (princezná) ELENA - sediaca na lavičke v teplej vyhrievanej miestnosti, nosiaca len svoje spodné prádlo ... On fyzicky napadol svoju nevestu ... keď sa Ivan Ivanovič pokúsil obhájiť svoju ženu ... aj Ivan Hrozný ho napadol. Táto scéna bola opísaná **jezuitom Possevino** ... Jeden taliansky tlmočník mu povedal, že cárovič (princ) bol vážne zranený s ťažkým úderom do hlavy s palicou "[776], str.235. K dispozícii boli aj ďalšie verzie udalosti.
  Tu je opísaná rovnaká scéna z biblickej knihy Ester, údajne z 15. storočia. Otec-cár a jeho syn-spoluvládca sa nachádzajú v posteli synovej mladej ženy. Mimochodom podľa Biblie je Esther pravdepodobne manželkou syna, pretože Haman bol nazvaný "náš druhý otec" (Kniha Ester 3:13). Rozpukne sa hádka, v dôsledku čoho zomrie syn.
- Zápletka č. 5: POPRAVA KRÁĽOVSKÝCH DETÍ, NASLEDOVANÉ - POGROM. OBVINENIE A POPRAVA BLÍZKYCH OBOCH CÁROVIEN Anastasia a Maria sa spájajú s Marfou Sobakinou v epoche Oprichnina [362], v.9, č.3, stĺpec 110. Okolnosti tejto záležitosti sú neznáme a Karamzin špekuluje o dôvodoch popravy. Zatiaľ čo prenasledovanie a popravenie príbuzných prvých dvoch manželiek je zjavnou stopou z príbehu biblickej Esther = Elena Voloshanka.
- Zápletka č. 6: VÝSLEDOK - DOSADENIE NA TRÓN ESTHER PRÍBUZENSTVA. Pod Ivanom IV. Hrozným časom oprichniny je čas rozhodovania v mene mladého Ivana Ivanoviča [4v]. Možno to bol on, kto bol Marfovým synom. Ivan Hrozný sám v tejto dobe sa s najväčšou pravdepodobnosťou stal Vassily Blazhenny (Blahoslavený). Štát je ovládaný ostatnými.

Podľa Biblie na konci epochy Esther prišiel Mordecai na trón. Aké sú jeho stopy v XVI. storočí? Sú neurčité, aj keď niečo prežilo. "Počas toho času (v poslednej dobe oprichniny - autorov poznámka) Veľký vplyv na cára získal **Eliseus Bomelius**, lekár a astrológ z **Westphalia**, ktorý prišiel do Ruska z Anglicka ... **v Londýne Bomelius bol ... uväznený pre čiernu mágia** ... V máji 1571 ... sa stal GROZNY'S (Ivanom hrozným) HLAVNÝM LIEČITEĽOM CÁRA A ASTROLÓGOM. Lekár a astrológ sa Bomelius stal jedným z DÔVERYHODNÝCH PORADCOV K GROZNIU ... Predpovedal všetky druhy katastrof a okamžite predstavil odporúčania, ako sa im vyhnúť ... Vytvoril jedy pre dvoranov, ktorí upadli od nemilosti "[775], str. 439-440. Ruské zdroje nám oznamujú, že "**Bomelius, vysadený zo zahraničia**," zbavil cára viery "a" nechal cára zabiť veľa z Bojarov a princov "[775], str. Po zániku oprichniny Bomelius sa pokúsil uniknúť z Ruska. Bol zajatý a popravený [775], str. 484. On bol rozštvrtený na obrovskom hrote [776], str.197.

Je možné, že príbeh Bomeliusa, astrológa, lekára a jedu je prežívajúca stopa biblického Mardochea v XVI. storočí, ktorá pretrváva dodnes.

Ukázalo sa, že Esther bola v legendárnom Plutarchovi v jeho "Paralelných životoch" povedaný aj ako príbeh Artaxerxes II Mnemon King of Persia, "pravnuk" perzského kráľa Artaxerxes Macrocheira (latinčina: Longimanus - dlhá ruka) [6v1], č.7. Preto "klasický" Plutarch žil a pracoval nie skôr ako koniec XVI. storočia. No to už nie je pre nás novinka. Už sme predstavili fakty, ktoré identifikovali Plutarcha ako Petrarcha a preskočil jeho život do XVI-XVII. [2v1], č.1: 4.

7. JUDITH

Práve toto nám hovorí biblická kniha Judith.

Harmir

- Asyrský kráľ **Nabuchodonozor**, ktorý vládne v **Ninive**, pochoduje proti kráľovi **Arfaxadovi** a porazí ho. To sa podobá občianskej vojne.
- Nebúkadnesar sa rozhnevá so svojimi západnými spojencami, ktorí sa ho už neboja a prejavujú znaky nezávislosti.
- Nebúkadnesar plánuje masívnu vojenskú kampaň na Západ, aby zmaril aroganciu Západných kráľov a získal späť svoje krajiny, ktoré sa dostali pod asyrskou mocou.
- Generál **Holofernes** je menovaný hlavou asyrskej armády. Spočiatku sa plánuje dobiť krajinu a mesto Betulia. Assyrians napadajú krajinu mesta Betulia.
- Bohatá vdova, židovka **Judith** sa rozhodne zachrániť svoju krajinu pred inváziou nepriateľa. Preniká do tábora Holofernes, šikovne získava dôveru a okúzľuje Holofernes. Zostanúc sama s ním, ona ho zabije tým, že ho popraví mečom.
- Asyrská armáda je demoralizovaná a uteká. Izraeliti napadajú Asýrčanov, vyháňajú ich a prenasledujú ich do Damašku, zničia, drancujú a obohacujú sa.

Vzhľadom na to, že tieto udalosti prebiehajú pod asyrským kráľom Nabuchodonozorom, dochádza k tomu, že kniha Judith popisuje ruskú a európsku históriu XVI. storočia. Tento logický záver možno vysvetliť [6v1], č.8. Ukazuje sa, že sa tu uvádzajú udalosti z obdobia Ivana III = Ivana IV., Hrozného. Už sme ho identifikovali s asyrským Nabuchodonozorom. Príbeh Judity jasne ukazuje stopy príbehu, o ktorej sa už Ester oboznámil. Cudzinec, židovka, preniká do dvora "perzského" kráľa, stáva sa jeho manželkou alebo "intímnou osobou". Výsledkom je, že syn alebo blízky príbuzný kráľa - kráľovského spolubojovníka, tragicky zomrie. Nasleduje masaker "Peržanov" zo strany Židov. Nie je náhoda, že v modernom biblickom zákone sa Juditská kniha nachádza vedľa knihy Estera.

Skôr Rusko a Turecko boli súčasťou tej istej ríše. Až do XVII. storočia boli vzťahy medzi nimi celkom priateľské. Iba po prerušení cisárstva v XVII. Turecko a Rusko sa začalo rozpadať.

V dobe oprichniny a nepokojov konca 16. storočia západná Európa postupne získava nezávislosť. Osmania = Židia sa odklonia od rozbúreného Ruska-Hordu = Izrael a pokúša sa opäť podmaniť si povstanie v západnej Európe. Ale v tomto jedinom kroku sa to nepodarí.

8. Vládcovia veľkého impéria = ruskí cár-kháni xvi. storočia

VASILIY III

Vasilij II Ivanovič tiež mal nasledujúce mená: Ivan, Varlaam, Gavriil [161], str. 68, a tiež [145], str.173. On vládol v 1505-1533 podľa [362], alebo v 1507-1534 podľa [36], [145]. Na stranách západných kroník sa odráža ako Habsburská, t. J. Novgorodič, Maximilian I 1493-1519 podľa [76].

Bolo to pokojné pravidlo. Hlavnou udalosťou bolo rozdelenie západoeurópskych a možno aj afrických "Novgorodských krajín", ktoré boli ovplyvnené dobytím Atamanu. Pozemky boli rozdelené medzi nových guvernérov z rusko-horda šľachty. Existovalo však toľko pôdy, že nebolo dostatok elity a bolo potrebné prilákať "najlepších poddaných". Pozemná parcelácia bola pod kontrolou špeciálnej autority nazvanej Novgorodská izba (6v1), č.5: 10.

Na stránkach histórie je Vasilij III známy aj menom **Vladimir Vsevolodovich Monomakh**, kde je chybne datovaný do XII. storočia.

Harmir

VZBURA, ELENA GLINSKAYA = JEZEBEL, KRÁĽOVSKÁ IZRAELU

Vzbura: **Elena Glinskaya + Ivan Ovchina** 1533-1538 podľa [775]. Po ňom nasleduje **Semiboyarshina** (vláda zložená zo siedmich bojaroch - súdna šľachta), tj správna rada v rokoch 1538-1547 podľa [775]. Objasnenie: po smrti Vasilija III. Ivaniviča sa začala medzi-dynastická vojna, po ktorej nasledovala vláda Bojarskej Dumy = Semiboyarshina, ktorá trvala až do pristúpenia k trónu v roku 1547 syna Vasilija III. - Ivana IV. Vasilijeviča "The Terrible" ktorí dosiahol zrelosť.

Západné kroniky nezaznamenali tento konflikt v histórii Habsburkov = Novgorodovci. Zdá sa, že z pohľadu Európy neboli viditeľné turbulentné udalosti v moskovskom dvore, ktoré obklopovali trón obsadený mladistvým Ivanom. Preto v západných kronikách bezprostredne po "Maximilianovi I" = **Vasilijovi III** moc prechádza na "Karola V" = **Ivan IV**. Z technického hľadiska to bolo to, čo sa stalo. Avšak v ruskej histórii ostatní vládli za Ivana maloletého - najprv bojari a potom Elena Glinskaya a Ivan Ovchina (Sheepskin) [776], str. Neskôr tam bola Semiboyarshina. A až v roku 1547 Ivan IV. "Hrozný" konečne vzal moc do svojich rúk a vystúpil na trón [362], v.8, stĺpec 56-57.

"Mongolská" ríša XIV-XVI. ktorá sa v Starom zákone odzrkadľuje ako kráľovstvo Izraela a Judea.

Vasilij si vzal Elenu Glinskú začiatkom roku 1526 [578], kniha 2, s. Táto udalosť bola popísaná v západných kronikách ako manželstvo "Charlesa V" Habsburského s JEZEBELOU, dcérou kráľa Portugalska. V Biblii sa toto manželstvo odráža v histórii Izraelského kráľovstva ako manželstvo medzi kráľom Ahabom a Jezabelou (3 Kráľovstvá 16:31). Tak neslávna Jezábel je odrazom Eleny Glinskej, manželky Vasilija III. Vo štvrtej knihe biblických kráľov sa rusko-horda cár-kán Vasilij III odzrkadľuje pod menom Starého zákona kráľa **Ahaba**. Čiastočne je aj "Charlesom Habsburským".

Elena Glinskaya umrie mladá. Predpokladá sa, že bola otrávená [362], v.8, stĺpec 29. Vasilij Shuisky získava moci. Vykonáva knieža Ivan Ovčina Telepnev. Názov Shuisky pochádza zo slova Shuja alebo Shui. V tretej a štvrtej knihe biblie Vasilij Shuisky, t.j. kráľ Shui sa odrážal ako legendárny veliteľ Starého veliteľ-cár **Jehu**.

IVAN IV "HROZNÝ"

Epocha Ivana IV Vasilijevič "Hrozný" (narodený 1526, pozri vyššie) 1533-1584 podľa [775]. V roku 1547 pristúpil k trónu [362], v.8, stĺpec 56-57. **Na stránkach západných kronikách je Ivan IV opísaný pod názvom Habsburg, tj. Novgorodets, "Karol V"** 1519-1556 podľa [304], v.3, str.27 alebo 1519-1558 podľa [76]. V Biblii je Ivan 'Hrozný' opísaný ako legendárny asýrsky cár a Babylonský Nebúkadnesar. Ivan "Hrozný" je "kombinácia", hybridná zo štyroch rôznych cár-chánov. V histórii "Starého" Ríma sa odráža ako "štyria" slávny cisári: **Tiberius + Caligula + Claudius + Nero**. On je tiež ten istý Henry IV: údajne 1053-1106. On je tiež ten istý Ivan III Hrozný: údajne 1462-1505. On je tiež ten istý Frederick III: údajne 1440-1493 [6v1], č.5.

Predpokladá sa, že čas Ivana Hrozného je dobre zdokumentovaný a študovaný. Nie je to tak. Od "Ivana hrozného" nezostáva prakticky žiadny autentický dokument. Jeho čas je jedným z najtemnejších a najzaujímavejších v ruskej histórii. Oddeľuje dve úplne odlišné epochy: rusko-horda a Romanovské.

Pod Ivanom IV Veľký Novgorod bol dobytý a porazený. Bola to jedna z najznámejších zločinov v Oprichnine [776], str.145-160. V Biblie sa masaker Novgorod = Jaroslavl odráža ako dobytí Jeruzalema Nabuchodonozorom, asýrskym kráľom a Babylonom [6v1], č.5.

V západných kronikách boli rovnaké udalosti opísané ako boj medzi Karolom V a protestantmi. Jednou z hlavných udalostí je Karol V., ktorý porazil protestantské mesto Magdeburg na rieke Labe

Harmir

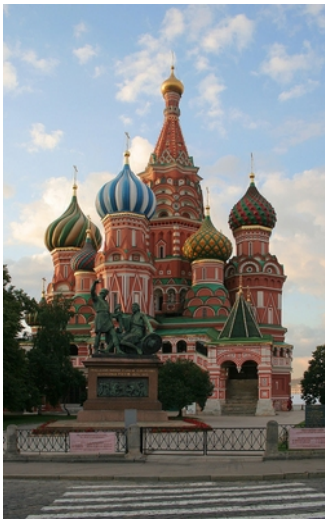
údajne v rokoch 1550-1552 [304], v.3, s. Je možné, že tu sa na stránkach európskych kroník odrážali vzdialené udalosti v Rusku - Horda, keď Ivan IV. "Hrozný" porazil Veľký Novgorod, tj. Jaroslavl na rieke Volga.

Na konci svojho života "Ivan IV" odišiel do kláštora, prakticky opustil všetku moc a zodpovednosť. Potom v roku 1553 vážne chorý a premenil sa na svätého blázna [4v1], č.8: 5 a [6v1], č.5. Stáva sa z neho Vasilij (alebo Ivan) Blahoslavený tj. slávny svätý blázon XVI. storočia.

IVAN IV. ako VASILIY THE blahoslavený

Ivan IV Vasilievich = Vasilij požehnaný alebo Ivan požehnaný, zázrak v Moskve, 1547-1553. Ivan IV začal vládnuť spolu so svojím bratom **Georgiym Vasilejevičom** a jeho bratrancom **Vladimírom Andreevickým**. Hlavnou udalosťou vlády mladého cára Ivana IV bolo dobudovanie Kazan v roku 1552.

Počas vlády Ivana IV. sa v ríši vznáša veľká vzbura pod nápisom náboženskej separácie od metropoly = Veľkého Novgorodu. Vláda sa rozhodne rozdrviť povstanie. Prvým krokom bolo obliehanie a dobytie Kazan v roku 1552. Ďalšia etapa bola naplánovaná ako vojenská kampaň do Nemecka, ktorá bola v záchvate rebélie - reformácie. Toto je "Livónska vojna".

V roku 1553 Ivan IV. bol vážne chorý a stal sa pomäteným. Bol nazývaný Vasilijim požehnaným robotníkom v Moskve a tiež - Ivanom požehnaným moskovským robotníkom. O niekoľko rokov neskôr zomrel. Na konci XVI. storočia v Moskve na Červenom námestí bola postavená **katedrála sv. Bazila - Pokrovsky katedrála**, kde s najväčšou pravdepodobnosťou boli pozostatky Ivana IV. Avšak za Ivana IV. sa cárovské štvrte stále nachádzajú v Suzdálsku a administratívnym centrom ríše, súd guvernérov bol v Jaroslavli. Moskovský Kremeľ ešte nebol postavený.

Ivan IV je tiež v histórii známy pod menom **Vsevolod**, okrem mylne časovaného do XII. storočia. Biblický kráľ Nebúkadnesar, ktorý stratil svoju myseľ, je ten istý Blahoslavený Vasilij ako jeden z období vlády Ivana IV.

DMITRY IVANOVICH

Dmitrij Ivanovič, 1553-1563. Dieťa, syn Ivana IV. Vasilijevič. Vybraná rada **Izbrannaia Rada** (okruh osôb blízkych cárovi, legislatívny orgán - poznámka prekladateľa) - správna rada vedená **Adashevom**, riadená v mene Dmitrija Ivanoviča. **Počas vlády Izbrannaia Rada začala vojnu s Livónom s cieľom prinútiť Nemecko k podriadenosti, zachvátené povstaním reformácie**. Do konca Dmitrijovej vlády bola pripravená veľká vojenská invázia do Západnej Európy. Avšak dynastická revolta v ríši to zabránila. V roku 1563 zomrie mladistvý Dmitrij pri nehode. V dôsledku deformácie ruskej histórie táto smrť bola časovaná o niekoľko rokov neskôr a bola zobrazená ako vražda cárovića (kniežaťa) Dmitrija "Boris Godunov" v Uglichi.

Je tiež známy pod menom **Iziaslav**, s výnimkou chybne časovaného do XII. storočia.

IVAN V IVANIVICH

Ivan V Ivanovič 1563-1572. V západných kronikách sa odráža ako **Habsburg** = Novgorodec "**Ferdinand I**." 1558-1564 podľa [76].

Narmir

Po tragickej smrti mladého cára Dmitrija Ivanoviča, jeho mladší brat, dieťa Ivan V Ivanovič, pristúpil k trónu. Za jeho dosadenia na trón **Zakharyins-Romanov znovu získava moc a začne teror.** Livonská vojna je ukončená. Vyvrcholením teroru je založenie **oprichniny**, porážka starého ruského hlavného mesta - Yaroslavl (Yaroslavovo Dvorishe (Yaroslavovo dvor) v Velikiy Novgorode), poprava **Vladimíra Andrejejeviča Starického**, člena Kráľovského domu, spoluvládcu.

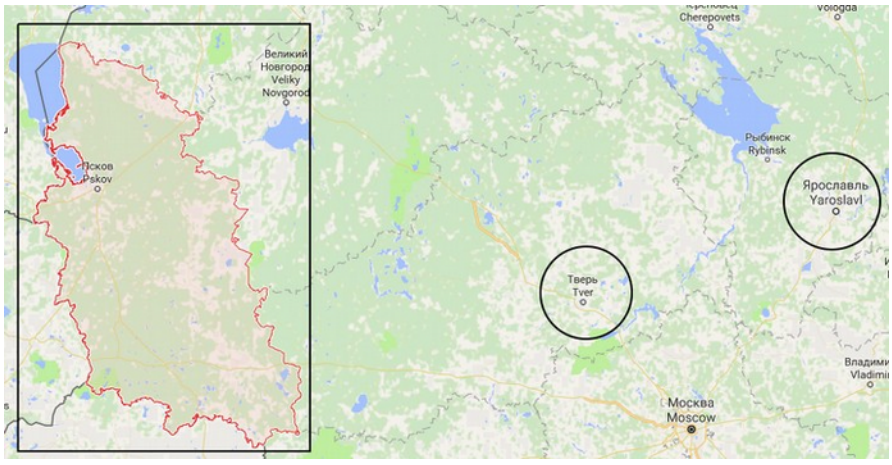
Na stranách histórie Ivan Ivanovič a jeho strýko Georgiy Vasilievič, ktorý vládol za neho počas jeho času, sú tiež zobrazovaní ako:

- **Yury Dolgorukiy** (Yury The Long-Armed), nesprávne datovaný do XII.
- biblický **Artaxerxes Macrocheir** ("Longimanus"), chybne datovaný do VI storočia pred naším letopočtom.

Až po roku 1564 sa začal hanebný teror pripisovaný Ivanovi "Hrozný". Teror začal skutočne. Ale to boli odkryté Zakharyinmi, ktorí masakrovali svojich nepriateľov. A ako vieme, ich opozícia zahŕňala prakticky celú starú bojarskú šľachtu. Tj. rusko-mongolská šľachta dynastie Hordy. Boj medzi prívržencami ríše a frakcie Zakharyínov-Romanovcov, ktorí sa snažili chopiť sa moci, sa rozpútal. Zakharyins-Romanovovci preukázali prozápadné záujmy. Občianska vojna vybuchla. Toto je skutočný začiatok Veľkého boja v Rusku-Horde.

Počas tohto obdobia sa uskutočnil prvý pokus revízie ruskej histórie.

Je zrejmé, že sa vykonávali politické ciele, ktoré, striktne povedané, neboli skryté. "Obavy z odhalenej vzbury bojarov, ktorá v rokoch 1563-1564 prinútila panovníka, aby sa pustil do ZMENY HISTÓRIE jeho panovania" (775), s. A ďalej: "Rozkvitanie moskovskej oficiálnej kroniky napísanej v roku 1550 - začiatkom roku 1560 a JEHO ÚPLNÉ STANOVENIE po roku 1568 ... Osud úradníkov zodpovedných za písanie kroniky ... **tlačiar Ivan Viskovati bol popravený** ... STRACH PREDIŠIEL AKÝMKOĽVEK POSTUPOM NA OBNOVENIE PÍSANIA KRONÍK POČAS **ZEMSHCHÍNE** (základná časť územia ruského štátu so svojím centrom v Moskve, ktorú nezahrnutá Ivanom IV vo zvláštnej pozícii suveréjnosti, oprichnina, ktorý zahŕňal mestá regiónov Perm a Viatka a Riazan, Starodub, Velikie Luki a ďalšie mestá - poznámka prekladateľa). [775], s.

Tak ľudia, ktorí písali dejiny Ruska, boli zničení. Okrem toho ukazujeme "nebezpečné miesto pre písanie kroniky" - pogrom v Novgorode. Toto je okamih, kedy bol názov "Veľkého Novgorodu" zobraný z Jaroslavl a potom prevedený do oblasti **Pskov**. Motívy boli čisto politické. Noví ľudia sa dostali k moci - Zakharyins (Skharievtsy), budúci Romanovci. Mali svoju oblasť v **Polotsku**, v západnom ruskom regióne, a tiahli sa smerom k Pskov a **Hanseatic spolok** (obchodná a obranná konfederácia obchodných cechov a ich trhové mestá, ktoré dominovali obchodu pozdĺž pobrežia severnej Európy - poznámka prekladateľa.) Chceli skresliť ruskú históriu takým spôsobom, že boli zakryté pôvody dynastie starých Horde z Jaroslavl. Vytvorili dojem, že ruská dynastia údajne pochádza zo severozápadného Ruska, regiónu Pskov, z ktorého pochádza

Harmir

samotní zakharyíni. Zmenou zemepisných udalostí a ich dátumov podporovali Romanovov-Zakharyíni svoju novú dynastiu "historickým základom".

V roku 1564 bola založená **oprichnina**. "**Bojar V.M. Yuriev-Zaharyin** sa stal jedným z hlavných iniciátorov oprichniny a to boli Zakharyíny, okolo ktorých sa zhromažďoval KRAJ KRUHU OPRICHNINY" [775], str. 225.

Nebudeme sa zaoberať podrobnosťami o terorizme Oprichniny. Sú veľmi dobre známe. Chceli by sme len zdôrazniť, že celý teror Ivana "Hrozný" zapadá v období od roku 1563 do roku 1572. Napr. práve počas panovania mladistvého Ivana Ivanoviča, v mene ktorého vládol Zakharyín-Romanov.

Hlavné štádiá teroru: založenie Oprichniny v roku 1564, deportácia v Kazan v roku 1565, sprisahanie komorníka **Fedorov-Chelyadnin**, ZNIČUJÚCA PORÁŽKA NOVGORODu v rokoch 1569-1570, vražda **Metropolita Philipa** a arcibiskupa Kazanu **Gherman**, vražda cárskeho bratranca Vladimíra Andrejejeviča, MASOVÉ POPRAVY bojarov v roku 1568 [775], s.338.

Drvivá porážka Veľkého Novgorodu = Jaroslavl je zlomovým bodom oprichniny. Mesto bolo úplne zničené a celá populácia bola vykázaná. Po pogrome nasledovala poprava člena kráľovskej dynastie - kniežaťa Vladimíra zo Starista. Vzniká občianska vojna.

Nová frakcia Zakharyinov-Romanov sa rozhodla odstrániť rusko-horda dynastiu, staré hlavné mesto a jej pilier bol Veľký Novgorod = Yaroslavl. Moskovská oprichina armáda Zakhariynov-Románov zničila Jaroslavl a popravila Vladimíra Andrejejeviča, ktorý si mohol nárokovať trón zo strany dynastie Hordy.

Horde = Rat '(armáda) vytvára ozbrojený odpor. Vo verzii dejín Miller-Romanovcov sa prezentuje ako invázia Krymského Khána. V roku 1571 sa k Moskve priblížili "Krymania", tj. Horda. Moskva je zadržaná a zničená. **Cár Ivan "opustil svoju armádu a utiekol do Rostova"** [776], s. 162. Krátko predtým v roku 1569 požiadal cár o azyl v Anglicku, pravdepodobne predvídal nebezpečný priebeh udalostí. Horda prevažovala. Známa "Moskovská aféra" začína. Horda, ktorá vtedy získala silu, rozdrvila stranu Zakharyínov-Romanov. Vodcovia predchádzajúcej oprichniny, "Romanovova" oprichnina, sú popravení. Počas tejto doby slávni ... **Malyuta Skuratov-Belskiy a Vasily Griaznoy** sú vo vedení. Predpokladá sa, že sa nezúčastnili prvého "terorizmu Zakharyinovho-Romanovho". Ich aktivity sa začali až po pogrome v Novgorode [776], str. Takto konajú ako HORDA (ORDYNTSY), ktorí prísne potrestali uzurpátorov Zakhariyns-Romanovcov. "**Skuratov** pomohol **Ivanovi Hroznému** zbaviť sa starých oprichnikov" [776], s. 175. Zacharián stráž.

Tak Horda **Malyuta Skuratov** vykorenila predstaviteľov terorizmu Zakharyins Oprichniny (Oprichny). Práve za to bol neskôr vyhlásený za "zlého". Vidíme, kto bol autorom dnešnej formálne uznanej verzie ruskej histórie. Ide o Zakharyins-Romanovcov a ich potomkov.

Horde-Rat '(armáda) je víťazom. Zakharyinská "**Oprichnina Duma**" je porazená. **Basmanov**, jej vodca je popravený. Nová Duma je tvorená "šľachtou najvyššej možnej hodnosti ... Takmer všetky tieto postavy alebo ich príbuzní boli vystavení prenasledovaniu Basmanovom" [776], str. 174-175. Priamo po tomto bol "anglický veľvyslanec" informovaný o ukončení tajných rozhovorov týkajúcich sa udelenia azylu rodine cára v Anglicku "[776], s. 189.

Ak chceme zhrnúť, prvý pokus zakharyínov (Skharievtsy) zabaviť trón impéria zlyhal. Mongolská horda opätovne potvrdila svoj status. V skutočnosti sa kapitál na nejaký čas preniesol do Novgorodu. "Cár sa riadne usadil v novom sídle (v Novgorode - Autorov poznámka) ... NA YAROSLAVL DVORE (Yaroslav Court)" v cárskom paláci bol zavesený nový zvon "[775], str. Dokonca aj pokladnica cára prešla z Moskvy do Novgorodu [776], str.181. Mimochodom "poklad,

Harmir

ktorý bol prinesený do Novgorodu, bol uložený v kostolných pivniciach v Yaroslavovom dvore (776), str.189. Dnes si myslia, že predmetné mesto odkazuje na Volkhovsky Novgorod na močiare, v skutočnosti to je **Novgorod-Yaroslava**. Čo je úplne prirodzené: Jaroslavl je starým hlavným mestom Horda ríše. A YAROSLAVOV DVORISHE (JAROSLAVSKÝ DVOR) je jednoducho dvor v Jaroslavli.

Sumarizovanie. Verzia historikov na obdobie 1563-1572 je nasledujúca. Skutočná sila patrí bojarom Zakharyins-Romanovs, ktorí sústredili kontrolu nad Zemschinom v rukách a vládli na dvore nástupcu cárovića Ivana, ich príbuzného na strane matky "[776], str. Dvor MALDÉHO CZAREVITCH IVAN bol kontrolným centrom. Zakharyins vládne v jeho mene.

Tu je náš názor. V skutočnosti tu hovoríme presne to isté. Táto moc patrí Zakharyinom-Romanovcom, ktorí vládnu krajine v mene mladého cára Ivana. Rozdiel je len v tom, že historici "postupujú" s vynájdením "Strašného cára" s 50 rokmi vlády, kde tvrdíme, že Ivan IV už nie je. Mladý Ivan Ivanovič je cár.

SIMEON-IVAN BECKBULATOVITCH

Simeon-Ivan Beckbulatovič 1572-1584. V západných kronikách sa odráža ako **Habsburský 'Maximillian II'** 1564-1576 podľa [76].

Po drvivej porážke oprichnina cárovič Ivan bol nútený **abdikovať**. Simeon, šéf krajiny Zemschina, člen kráľovského domu, sa stáva cárom. **Prijíma kráľovské meno Ivana a pokúša sa pokračovať v Livónskej vojne**. Ale sila Ruska je vyčerpaná spormi a terorom. Simeon-Ivan mal vo vojne iba regionálny úspech. Kampaň proti Nemecku bola odložená. Ale nikdy sa nestala.

Simeon je tiež známy pod menom **Mstislav**, predovšetkým bol nesprávne datovaný do XII. storočia.

Naša rekonštrukcia. Po občianskej vojne v rokoch 1571-1572 trpí porážka Zakharyínov-Romanovcov. Popravy vodcov Oprichniny v Moskve sa začali. Historici volajú všetko toto "Moskovský masaker" alebo "Moskovská aféra" [775], s.163. V čele novej oprichniny stoja najušľachtilejšie rodiny, ktoré boli predtým zničené. Armáda-Horda opäť prichádza k moci. Yaroslavtsy-Novgorodtsy stojí na čele krajiny. Staré dokumenty potvrdzujú našu verziu: "Armáda oprichnina dostala najväčšie posilnenie v celej svojej histórii; viac ako 500 novgorodských šľachticov sa spojilo so svojimi radmi ... Cár sa pokúsil vytvoriť silu predstavovanú novgorodskými oprichnikmi "[776], s.169.

Hlavné mesto bolo dokonca preložené do Novgorodu na chvíľu. Vládu vedie tatársky chán Simeon Beckbulatovič, s najväčšou pravdepodobnosťou najmladším synom Ivana III., teda strýkom zosnulého Ivana IV. V roku 1575 bol mladý cár Ivan Ivanovič nútený abdikovať. Potom bol Simeon-Ivan v roku 1576 korunovaní cárom. Zvykom bolo zmeniť meno, keď vtedy vládol v Rusku, ako to ukazuje príklad s Vasilím III. Simeon je samozrejme skôr starší muž. Má asi okolo 70 rokov.

Počas tohto obdobia Moskva prakticky prestala byť hlavným mestom. Spočiatku došlo k pokusu o premiestnenie hlavného mesta do Novgorodu, kde už začali, ale nedokončili budovu kráľovského dvora a mocnej pevnosti [776], str. Ale z niektorých dôvodov sa cár presťahoval do **Tveru**: "Po opustení Moskvy sa Simeon presťahoval za svoju "veľkú vládu" do Tver [776], s. 205. Historici prikladajú slová "veľká vláda" v úvodzovkách, pretože nemajú radi, že kronika nás informuje o "veľkej" vláde Simeona. A čo "Ivan Hrozný?" - hovoria. Nemôže byť, že niektorý Simeon bol veľký princ, keď bol ešte nažive cár a veľký princ Ivan Hrozný! Ale "Ivan hrozný", ako sa nám

Harmir

hovorí, v posledných rokoch jeho vlády sa tiež ukáže, že je v Staritsa pod Tver s celou svojou rodinou [776], str.228. Všetko je jasné. "Ivan hrozný" v neskorších rokoch a chán Simeon je jedna a tá istá osoba.

Sumarizovanie. Verzia historikov z obdobia 1572-1584 je nasledujúca. Tatar Simeon je absurdne udelený celkovou autoritou 'Hrozný cár Ivan', ktorý potom žije do samého konca.

Náš názor. Po návrate dynastie Hordy k moci sa v roku 1572 stal hlavou zemskej štátnej dumy khán Simeon suverénnym vládcom. V roku 1575 bol 22 ročný cár Ivan Ivanovič, ktorý už bol zbavený moci, nútený abdikovať v prospech Simeona. Toto je slávne odmietnutie Ivana Hrozného v roku 1575 [776], s.195. Horda khan Simeon pristúpil k trónu a vládol až do roku 1584.

Vieme, že "Ivan Hrozný" pred svojou smrťou bol už starý a senilný. Avšak Ivan IV sa údajne narodil v roku 1530 (v skutočnosti v roku 1526) a v čase smrti "Ivana Hrozného" v roku 1584 by mal 54-58 rokov. Historici vysvetľujú taký zmätenosť citovaním duševnej poruchy. Simeon, syn Ivana III. v roku 1584, mal mať približne 80 rokov. V skutočnosti Ivan III zomrel v roku 1505, t.j. 79 rokov pred rokom 1584. Ivan III mal niekoľko detí a je to len Simeon, o ktorom nič nevieme. Z tohto dôvodu sa zdá, že Simeon Beckbulatovich je syn Ivana III., je úplne prirodzené.

Skutočne, Veľký spor XVI-XVII. bola dlhotrvajúca občianska vojna. V dôsledku toho sa štátny systém Ruska radikálne zmenil v jadre. Stará rusko-horda dynastia bola zničená. Prevrat bol uskutočnený predstaviteľmi západnej ruskej, pskovskej frakcie Romanovcov. Prevrat bol podporený revolúciou v **západnej Európe Nemecku**. Zcela nové obdobie v histórii Ruska a sveta začalo [6v2], č.1.

Hlavnou vecou, ktorú urobili Romanovci, bolo vyhlásiť predchádzajúcu rusko-horda dynastiu za "nezákonnú". Celá Veľká epocha, ktorá trvala takmer tristo rokov, bola vyhlásená za obdobie "krutého zahraničného vtipu" v Rusku. Deklarovali svojich predchodcov, ruských horda, za brutálnych barbarov zo vzdialených východných krajín, ktorí uzurpovali silu prvých "Rurikovicov". Bývalý život v krajine pod "mongolskými dobyvateľmi" bol vykresľovaný ako epocha zúrivého násilia. Na druhej strane sa Romanovci predstavili ako "obnovitelia skutočne ruskej národnej identity", ktorá nakoniec nahradila krvilačných "cudzincov" - Tatárov. Tatarský **Godunov** bol vyhlásený za "zlo". Povedali, že zmasakroval chlapca.

Musíte im uznať, Romanovci bol šikovní. V skutočnosti jednoducho manipulovali s historickými faktami. Jednoducho ich predstavili v inom svetle. V dôsledku toho bola ruská história "mongolského" obdobia značne skreslená. Pozostatky kozáckej armády Hordy = Rať roztrúsená počas vojny a čiastočne odtiahnutá od stredu k hraniciam ríše boli vyhlásené Romanovcami za utečencov. Alebo "zlí ľudia" vyhnali za nejaké nesprávne činy. Historickí Romanovci napísali novú históriu "zlej Hordy" vo svetle sociálnej komisie diktovanej novými majstrami. Výsledok bol na prvý pohľad úplne prijateľný. Nepodarilo sa však všetko zahladiť. Preto dnes môžeme obnoviť našu skutočnú históriu.

Ale okrem hlavnej strategickej úlohy aj Romanovci usilovali o iné ciele, menšie, ale v žiadnom prípade nie sú pre nich dôležité. Ide o:

- Skryť skutočnosť, že veľký boj začal nie v XVII. storočí, ale v polovici XVI. storočia už za "Ivanom hrozným". A že Romanovci patrili k jeho hlavným organizátorom a podnecovateľom.
- Dokázať právoplatnosť svojho nároku na trón. K tomu sa predstavili ako príbuzní posledného oprávneného cára.
- Zakryť ich účasť na oprichnine a bojoch proti blízkym, vrhnúť všetky krvavé hriechy na "Hrozný cár". Zakrývajú svoje zapojenie do náboženského kacírstva judaistov.

Harmir

- vystopovať ich predkov od druhu len legitímnej manželky "Hrozného cára" - Anastasia ROMANOVA.

Je pravdepodobné, že za týmto účelom historici Romanovovcov spojili štyroch cárov do jedného a falošne prezentovali svoje manželky ako manželky toho istého človeka. Radi by sme vám pripomenuli, že podľa kanonického zákona, po štvrtom manželstve bol každý manželský zväzok považovaný za nezákonný. Takže manželstvo posledného z týchto štyroch cárov bolo nesprávne a deti, ktoré sa v ňom narodili, nemali právo na trón, ako to bolo. Potom bol cár Feodor Ivanovič vyhlásený za bezdetného. Toto nebolo pravda. Jeho syn, t.j. Boris Fyodorovič "Godunov", Romanovci vyhlásili za nezákonného cára, ktorý nezdieľal trón. To tiež nie je pravda.

FEODOR IVANOVICH

Feodor Ivanovich 1584-1598 podľa [362]. Je synom Simeona-Ivana. Mierová vláda bez akýchkoľvek vnútorných nepokojov. **Vojenské akcie v Livonskej vojne boli zastavené**, avšak oddelenie Západu od ríše v dôsledku reformačnej revolty nebolo uznané za zákonné na dvore Veľkého Khána. Na Západe pochopili, že keď Rusko posilní svoju silu, obnoví sa vojna v Livónsku. Ženou Feodora Ivanoviča je **Irina Godunová**. Rodina Godunovov pôsobí na dvore v štrnástom a šestnástom storočí. Jej zástupcovia obsadili vysoké posty. Syn a dedič Feodora Ivanoviča je **Boris Fyodorovič Godunov**. Vo verzii "Romanovcov" bol falošne prezentovaný ako IRININ BRAT, t.j. ako osoba, ktorá nemala prirodzené právo na trón.

9. Moskva 16. storočia je opísaná v Biblii ako Jeruzalem v dobách Nehemia

V ponuke [6V2], ch.2 sme ukázali, že presun hlavného mesta Rusko-Hordy do Moskvy na konci storočia XVI a výstavbou moskovského Kremľa boli opísané v Biblii ako rekonštrukcia Jeruzalema. Stará Zákonná kniha "**Nehemiah**" je úplne venovaná tejto dôležitej udalosti.

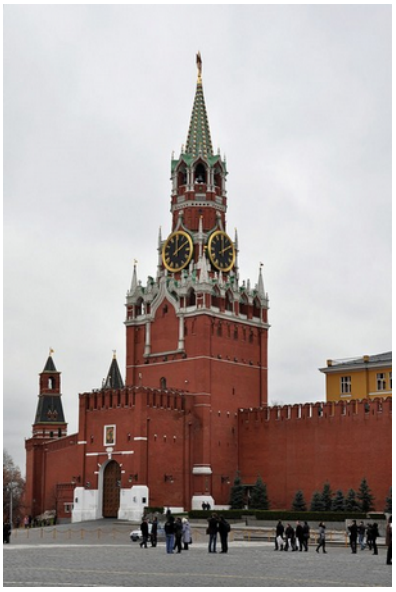
V skutočnosti sú v Biblii opísané dva JERUZALEMY. Prvým je Jeruzalem Nového zákona. Nazývame ho Novozákonný Jeruzalem. Je to Czar-Grad (Yoros) na Bosfor. Je to tá istá "starodávna" Trója. Ježiš Kristus tu žil a bol ukrižovaný (na Beykozskej hore) v XII. storočí.

Druhý Jeruzalem je Jeruzalem z obdobia tzv. rekonštrukcie chrámu opísaného v Biblii. Toto je Moskva XVI. storočia. Knihy Starého zákona, ktoré popisujú "druhý Jeruzalem", sú posledné knihy Biblie. Hoci dnes sú naopak považované za najstaršie. V skutočnosti boli napísané v XVI. storočí a boli spracované až do polovice XVII storočia.

Početné paralely medzi opisy starozákonného Jeruzalema v knihe Nehemiáš a moskovského Kremľa, ktoré sme objavili, nenechávajú žiadne pochybnosti o tom, že v tomto bode Biblia dáva správu konkrétne výstavby Moskvy najmä v Kremli. Táto úžasná korešpondencia prichádza až k poslednému detailu. Zatiaľ čo v modernom palestínskom Jeruzaleme (jeho pôvodný názov, ako vieme, **El Quds**) neexistuje nič, čo by ani pripomínalo biblický popis Jeruzalema.

To znamená, že Starý zákon Kniha Nehemiáš, keď hovorí o druhej rekonštrukcii budovania Jeruzalema v 20. ročníku **Arta-Xerexes** v skutočnosti rozpráva o stavbe Moskvi a moskovskom Kremli v XVI storočí, circa **1567**. Vzhľadom k týmto šiestim Biblické brány "rekonštruovaného" Jeruzalema sú šiestimi starými bránami Moskovského Kremľa. Ide o:

Harmir

- Dobytok, ovčia brána Starého zákona Jeruzalem je **Spasskiy** (Spasiteľská) brána Moskovského Kremľa. Jeruzalemská brána v Jeruzaleme je tiež Spasijskou bránou Moskovského Kremľa.
- Rybárska brána Starého zákona Jeruzalem je **Timofeev** Gate Moskovského Kremľa.
- Pevná stará brána Jeruzalema je **Nikolská** alebo stará Nikolská brána Kremľa.
- hnojová brána, špinavá a nečistá posádková brána Starého zákona Jeruzalema je Kremeľská Trójska brána.
- Biblická posádková údolná brána v Jeruzaleme je Kreml **Borovitsky** Gate.
- Biblickou fontánskou bránou v Jeruzaleme je Kremeľská **Tainitská** brána.
- Ďalej, opevnené hradby veže "rekonštruovaného" Starého paktu Jeruzalem sú Moskva Kremeľské veže. Najmä biblické veže Meah a Hananel sú kreml Nabatnaya a Tzarskaya veže.
- Biblickou vežou pecí je Kreml Arsenal (Arsenalnaya) veža.
- Starý Zákon dračí prameň pred údolnou bránou v Jeruzaleme je rieka Chertoryk naproti kremelskej bráne Borovitsky.
- Biblická záhrada kráľa a mesta Dávida v rámci Jeruzalemských múrov sú nábrežie Czar Garden (Tsarsky Sad) a Cársky palác (Tsarsky Dvorets) v Kremli. Rovnaká záhrada bola v "prastarých prameňoch" opísaná ako slávna "Visutá záhrada Babylonu" ("Semiramida Gardens").
- Biblické "steny baziliky Shelah" v Jeruzalemskej pevnosti je Furrierov komorou cárskeho Štátneho nádvoria (Monarchic Court) v Kremli.
- Starozákonné hrobky Davida vo vnútri steny Jeruzalema sú hrobky cárskej pohrebnej komory v Kremľovej katedrále archanjela (Arkhangelsky Sobor).
- Biblický dom "Mocný" a rybaritský bazén vo vnútri steny Jeruzalema sú Hobro Courtyard, Zbrojná komora a Timofeevská veža = Rybárska veža v Moskve.
- Starodávna zbrojnica na uhle múru Jeruzalemskej pevnosti je Arsenal v rohu Kremľa v rohovej veži.
- Biblický "dom Najvyššieho kňaza (Eliashib)" vo vnútri Jeruzalemskej pevnosti je katedrála Nanebovzatia v Kremli.
- Starý zákonný dom Royal a "vysoký stĺp" ("veľká vystupujúca veža") vedľa neho v rámci Jeruzalemskej pevnosti sú cársky palác a Ivanova Veľká zvonica v Kremli.
- Biblická konská brána vo vnútri Jeruzalemskej pevnosti je cárska Argamacská konská stajňa v Borvitskijskom rohu Kremľa.
- Starozákonný rozsudok Bránou Jeruzalema je administratívny poriadok Moskovskej Kremeľskej Trójskej brány.

V 16. storočí impérium dosahuje výšku svojej moci. Moskva sa stáva jej novým hlavným mestom po Jaroslavli = Veľký Novgorod na rieke Volga. V 16. storočí začínajú masívne stavebné práce v mieste malého osídlenia, ktoré tu bývalo (v roku 1380 tu prebehla bitka Kulikova), kde pracujú najlepší architekti, volaní z rôznych krajín. Nové hlavné mesto svetovej ríše sa buduje. Najprv pomocou metódy cut-and-cover, v priekope pre podklad, je postavené veľké podzemné mesto. Potom je nad ňou položená strecha, potom je pokrytá pôdou a na jej vrchole a nad zemou je postavené mesto - Moskva. Táto obrovská stavba a stavebná práca značne zaujala súčasníkov a bola popísaná v mnohých "starých" zdrojoch XVI-XVII. V Biblii sa to odzrkadľuje ako "obnovenie Jeruzalema", ktoré bolo nazvané Druhým Jeruzalemom, t.j. po prvom Jeruzaleme evanjelií = Czar-Grad. Keď hovoríme o výstavbe druhého Jeruzalema pod **Ezrou**, biblia sa v prvom rade odvoláva na budovanie nádherného moskovského Kremľa.

Harmir

V knihe "Genesis" biblia opäť alegoricky odkazuje na stavbu cisárskej Moskvy v XVI. storočí. **Toto je stavba Babelovej veže a labyrintu**. Graeco-rímski "klasici", najmä Heradotus, označujú Moskvu za "egyptský labyrint". Predovšetkým sa týkajú záhadnej podzemnej Moskvy, ktorá skutočne pripomína labyrint. Toto podzemné mesto bolo vytvorené ako silné obranné opevnenie umožňujúce bezpečné uloženie pokladnice, zbrojenia a rezerv, tajné manévre vojenských jednotiek a ich neočakávané objavenie sa za obliehacím nepriateľom. Moskva XVI. storočia, posledné hlavné mesto "Mongolskej ríše", bola navrhnutá a postavená ako nedobytné mesto.

Na záver, Moskva XVI. storočia vyvolala "klasické" legendy o Babelovej veži a labyrintu. Objavili sme antické obrazy, v ktorých je zobrazená Biblická veža v Babel, buď v strede Labyrintu, alebo vedľa nej [GRK], č.4. Vidíme, že starí autori skutočne kombinovali Babylonskú vežu a labyrint a pokladali ich za súčasti tej istej konštrukcie.

Zakladateľ Moskvy veľký princ **Jurij Dolgorukiy** (doslova Yuri the Long-Armed'-Translator's note) s 400 ročným posunom stúpa presne do epochy Ivana IV. Hrozného. Opravené roky vlády Jurija Dolgorukiyho sú nasledovné: **1563-1572**. Namiesto mylných skaligériv-Romanovcov: 1148-1157. Roky 1563-1572 sú presnou epochou oprichniny. Dokonale zodpovedá výstavbe Moskovského Kremľa v XVI. storočí.

Zdá sa teda, že ruské kroniky celkovo skutočne hovoria, že to bol Jurij Dolgorukyi, ktorý založil Moskvu. Je potrebné zmeniť len chybnú chronológiu. V Biblii princ Juri DOLGORUKIY je prítomný ako **Arta-Xerxes Longimanus** = Long Armed, kráľ Assyrie a Babylon. Význam Arta-'XERXES 'dlho-ruký alebo Horde-Georgii dlho-ruký.

Osada zvaná Moskva bola založená na mieste bitky pri Kulikove na konci 14. storočia. Staré centrum sa nachádza v blízkosti Staro-Simonovského kláštora. Je celkom možné, že bývalo hlavným mestom malého kniežacieho úradu. Koncom XVI. storočia v čase konfliktu a oprichnina - epochy biblickej Ester – tu dorazí cár zo Suzdalu = biblický **Susa** a založí nové hlavné mesto. Stavia Moskovský Kremeľ. **Aby to splnil, pošle pre talianskych majstrov**. On ani nemohol, alebo by nemohol nazývať domáce, pretože krajina bola rozdelená na dve antagonistické frakcie: oprichnina s cárom ako hlavou, obklopujúca sa kacírmi Judaistami a Zemschina, ku ktorým patria staré hlavné mestá Vladimíra a Suzdala Ruska. Táto výstavba Moskvy a celá situácia vo všeobecnosti, historici datovali pred sto rokmi, v období Ivana III. Vytvorili aj niektoré ďalšie duplikáty - úvahy v ruskej histórii. Práve príbeh Jurija Dolgorukiyho údajne z XII. storočia. Preto sa objavil falošný dojem, že bola Moskva údajne založená niekoľkokrát. Údajne v XII. storočí alebo možno ešte skôr. Prvé mesto na Neglinnaya, údajne v IX. storočí.

Pod názvom biblického proroka Nehemiáša, ktorý vedie rekonštrukciu Jeruzalema, Starý zákon opísal slávny Kuzma Minin. Oslobodenie Jeruzalema je biblickým popisom oslobodenia Moskvy Kuzma Mininom a domobrana princa Dmitrija Pozarského na začiatku XVII. storočia. V Biblických knihách 1,2 Ezry a Nehemiáša pod menom proroka Nehemiáša sa neustále spomína meno **Zerubbábel** ako jeden z hlavných účastníkov rekonštrukcie Jeruzalema. Pod názvom Zerubbabel bol čiastočne opísaný ten istý Kuzma Minin.

Dmitrij Pozhársky, ktorý spolu s Mininom vstúpil do análov ruskej histórie, sa odráža aj na stránkach Biblie. S najväčšou pravdepodobnosťou ide o biblický **Sheshbazar**, kniežaťa Júdovho (1 Ezra 1: 7-8, 1:11). Bol to **Sheshbazar**, ktorý prijal plavidlá domu Hospodinovho z ruky Mithreda, pokladníka (1 Ezra 1: 8).

Takže slávny pomník **Minin** a **Pozharsky** na Červenom námestí je pamätník hrdinom Starého zákona Horde Nehemiah a Sheshbazzar.

Harmir

Biblický Nehemiah, tj. Kozma Minin, bol pochovaný v Nižnij Novgorod v Kremľovej Katedre transfigurácie nášho Spasiteľa. Hrob hradu princa Pozhárskeho = biblický **Sheshbazar** bol umiestnený v kaplnke kláštora Spaso-Euthymius [6v2], č.2: 7.

10. JERUZALEM V PALESTÍNE

Takže starozákonná rekonštrukcia Jeruzalema nemá žiadny význam pre "Jeruzalem" v modernej Palestíne. Kedy a ako sa objavil koncept biblického Jeruzalema, ktorý sa nachádza na východnom brehu Stredozemného mora, v najodľahlejšej časti Palestíny?

S najväčšou pravdepodobnosťou sa tento "Jeruzalem" objavil na svetovej mape (vrátane "starých", zostavenej a reprodukovanej v Európe) v epoche XVII. storočia, v tomto bode len ako bodka na papieri. Niekto, ktorý sedí v Európe, označil miesto na mape a povedal: "Treba tu umiestniť biblický Jeruzalem". Prečo to bolo urobené?

Po rozdelení Veľkej ríše a zakorenení prozápadných Romanovcov v Rusku, Atamania zostala jedinou vážnou hrozbou pre Európu. Preto bolo všetko úsilie zamerané na boj proti nemu. Európsky štát za účasti Romanovcov naplánoval krížovú cestu do Turecka. Tieto plány vyústili do dlhých rusko-tureckých vojen koncom XVII-XX.

Myšlienka krížovej výpravy bola ľahko spojená s "**oslobodením Jeruzalema**". O to viac, že v Turecku bol Jeruzalem. Je to Cár-Grad (Yoros), Jeruzalem evanjelií, sväté mesto, kde bol Kristus ukrižovaný. Mesto, ktoré bolo v určitom čase známe celej Veľkej ríši. Ale ideológovia reformátori XVII. storočia nechceli pomenovať Istanbul, hlavné mesto Turecka, ako cieľ svojej kampane. Keďže náboženské rozdelenie sa uskutočnilo relatívne nedávno - v XVI. - XVII., Mnohí si stále niečo pamätali na bývalú náboženskú jednotu "mongolskej" ríše. Preto skutočnosť, že svätý Jeruzalem je hlavným mestom tureckého sultána, môže pre mnohých znamenať, že sultán je stvorením oveľa pravejšej viery ako napríklad francúzsky kráľ. A preto by sultán mohol byť ten, ktorému sa má podriadiť, takže celá situácia bola celkom klzká.

Bolo by oveľa inteligentnejšie povedať, že Jeruzalem je, samozrejme, pod mocou Turkov, ale oni, ako kacíri, ho zmenili za jamu v strede ničoho a nepreukázali náležitú úctu svätému miestu. Okrem toho je užitočné nastaviť "svätý cieľ" na zadnej strane Turkov. Takže aby to zvíťazilo, bolo by potrebné dobiť celé Turecko. To bol hlavný účel tejto myšlienky.

Toto okamžite znamená, že tento svätý Jeruzalem by mal byť identifikovaný na území Turecka, ale nie v jeho hlavnom meste. Mal by byť niekde ďaleko, uprostred ničoho. Samozrejme sa pokúšali nájsť miesto, ktoré viac alebo menej zodpovedá všeobecne uznávanému biblickému popisu Jeruzalema a jeho okolia ako zasľúbenej zeme, tečúcej mliekom a medom, sviežej kvetnými záhradami a všeobecne pripomínajúcimi raj na zemi. Západoeurópanom však na dlhý čas nebolo dovolené do Turecka. Preto bolo ťažké presne vedieť, kde rieky tiekli mliekom a medom a kde neboli. Zo všeobecných úvah sa pravdepodobne rozhodlo, že východné pobrežie Stredozemného mora je dostatočne vhodné. Veľkolepé more, nádherné podnebie ... Ale označenie "Jeruzalemského bodu" na pobreží Stredozemného mora nebolo správne. Keďže evanjeliá a Biblia vo všeobecnosti nepopisujú Jeruzalem ako morský prístav alebo pobrežné mesto. To je opísané ako mesto nachádzajúce sa ďaleko od veľkého mora, aj keď je v blízkosti jazera. Aj keď by mala prúdiť rieka Jordán. Skutočný Jeruzalem - Czar-Grad (Yoros) - je v skutočnosti vzdialený od širokého otvoreného mora a nachádza sa na dlhom Bosporu, ktorý ako aj Marmarské more je znázornený na mnohých stredovekých mapách ako široká dlhá rieka , bolo to považované za Jordánsko.

Preto bol na mape umiestnený "Jeruzalemský bod" v určitej vzdialenosti od pobrežia Stredozemného mora. Len asi päťdesiat kilometrov od neho. Ako to boli autori vedeli, že na týchto

Harmir

miestach sa úrodná krajina tiahla len úzkou priamkou pozdĺž pobrežia Stredozemného mora a že od nej je päťdesiat kilometrov vzdialená najmä kamenná púšť.

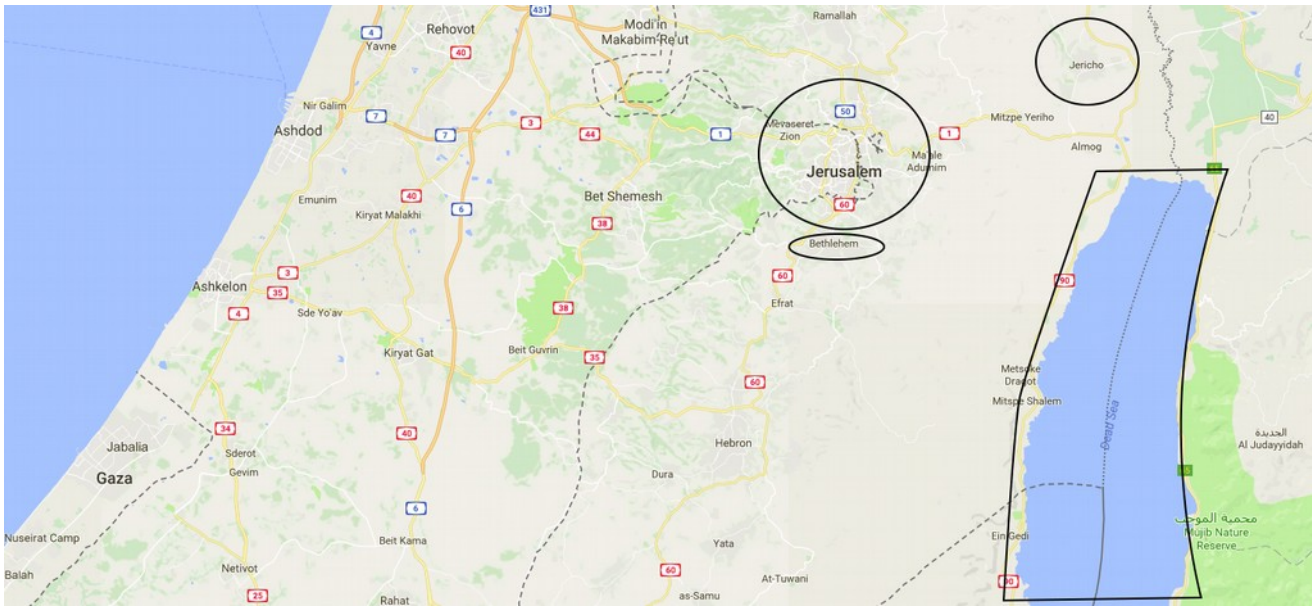
Takže bodka bola označená. A meno Jeruzalema bolo napísané na mape. Bol teda rozhodnutý jeden z hlavných ideologických cieľov naplánovanej križiacky výpravy - posvätná hranica, na ktorú by sa mali snažiť dosiahnuť, bol teraz označený a bol v zadných štvrtiach Turkov. Ale aby sme ju získali, musí byť celé Turecko dobyté.

Vojny začali. Trvali dlho a boli krvavé. Iba na samom konci XVIII. storočia, tj. takmer dvesto rokov neskôr, mohli Európania nakoniec v Egypte spustiť útok za nepriateľskými líniami. Blízko posvätnej známky - "trpiacemu Jeruzalemu" v Palestíne. **Bola to napoleonova slávna egyptská kampaň, ktorá začala v roku 1798**. Až v roku 1799 bola **Gaza** v **Palestíne** zaistená. Európania boli konečne v čo najkratšom čase od palestínskej "značky Jeruzalema". Potom 3. apríla 1799 bol zachytený **Sur**, po ktorom nasledovalo víťazstvo v **Nazarete** 8. apríla [6v2], č.2. To znamená, že konečne "dosiahli Jeruzalem".

Je možné si predstaviť, že keď západoeurópania prišli do Jeruzalema, našli tam kostol Božieho hrobu. Aj keď bol mnohokrát prestavaný, ale napriek tomu zostal hrdo v obci **Al-Quds** uprostred kamennej púšte. "Preukazujúc, že to nie je len obyčajná dedina, ale starobylý biblický Jeruzalem. Tento veľmi posvätný cieľ, ktorý sledujú tak dlho západní "križiaci" XVII-XVIII.

Ukázalo sa však, že kostol Božieho hrobu bol "novo postavený" v roku 1810 alebo dokonca neskôr. Výklenky pre kríže existujú len v kamennom obklade z roku 1888. Nie je možné vidieť samotný Boží hrob. Je možné, že by to mohlo byť, ale bolo by to v podzemí. Vyhľadávanie a výkopy nie sú však povolené [6v2].

Ak sa však dozvieme, že kostol Božieho hrobu bol prestavaný v roku **1810**, ako sa tu vôbec netýka, že pred XIX. storočím tam vôbec neexistovala žiadny kostol? Neskôr, v XIX-XX storočí. táto stránka bola vyhlásená bez založenia za "svätú". Pútnické cesty sa tu začali robiť.

História západoeurópskych znalostí o "svätých miestach" modernej Palestíny je veľmi dôkladná. Začínalo to až po Napoleonovi. Dokonca až do konca 19. storočia boli Európania v zmätku, pokiaľ ide o to, ako umiestniť biblické sväté miesta na takéto nevhodné územie. Napríklad, ako by mohli "nájsť" steny biblického Jeruzalema, Cirkev Božieho hrobu atď. Ale potom boli "namaľované" a "vyrobené" [6v2], č.2.

Harmir

Pokiaľ vieme, nikto z ruských cisárov sa nikdy neobjavil v "svätej zemi" v modernej Palestíne. Pravdepodobne to nie je náhoda. Je pravdepodobné, že veľmi dobre rozumeli, že všetky "palestínske pamiatky" boli najskôr nakreslené na papieri a potom boli vyrobené na mieste pomerne nedávno.

11. THE NEW JERUSALEM OUTSIDE OF MOSCOW.

For a long time Czar-Grad was considered the only centre of worship in the entire Christian world. In time the kingdom expanded and the people from the provinces were not always able to go to Jerusalem on the Bosphorus to worship. An idea emerged to create semblances of the holy city 'in situ', in the provinces. It emerged either in the XIII or in the XV cc., when Czar-Grad was seized. The conquest of the holy city was reflected in the biblical 'prophecies' of the fall of Jerusalem. At the end of the XVI century Jerusalem was built in Moscow [6v2]. Shortly before this Kazan was also referred to as Jerusalem. In the Books of Ezra and Nehemiah the construction of the Moscow Kremlin is referred to as 'the reconstruction of Jerusalem'.

Harmir

Long after the Bible was printed in the XVII century the construction of another Jerusalem, namely in the modern day Palestine, begins. Later on it was declared 'the only Jerusalem'. The historians chose to forget about the previous Jerusalems so that no awkward questions would arise. However not everything was forgotten. A remarkable example of the construction of Jerusalem in the XVII century in the time of patriarch Nikon on the Istra river outside Moscow survives. It was designed on a large scale. However, the works were scrapped a few years down the line. It was appointed a place of a conventional monastery.

Hence it appears that everything could have turned out differently. If the original plan was not cancelled and the New Jerusalem was accomplished on the large scale, then it is entirely possible that today's Jerusalem would have been located on the Istra river, near Moscow, but not in modern Palestine. Mind you, no one would of course have remembered that in the XVII century the river was called Istra. Everyone would have sincerely called it 'the Gospel river Jordan'. The numerous guide-books would have told us with conviction about the centuries-long history of this Isra-Jordanian Jerusalem. They would have pointed out to us 'that very same' Mount Sinai which Moses had once ascended. But if anyone dared to openly declare that the city of Capernaum in the XVII century was called Zinovieva Pustosh (Zinoviev wasteland), this person would have been looked at with the same suspicion as anyone, who today would attempt to reinstate the former Arabic names in present day Palestine. For example, the Arabic name Al-Quds of modern Jerusalem, the Arabic name of the village renamed 'Biblical Jericho', etc.

More importantly, the editing of the Bible would have taken a different direction. They would not have eradicated the traces of snow, frost and the Northern winter in general. On the contrary, they would have added something about the thick snow and bitter cold. Everything would have looked rather convincing. Even more convincing than in the modern 'Southern, Palestinian version'.

But for some reasons Jerusalem on Istra was abolished. Only after this they started calling it The New Jerusalem. Alleging that it was not the 'actual' Jerusalem. And in general, the entire grand design was only a whim of the Patriarch Nikon. And the 'genuine Jerusalem' is situated in a completely different place. Allegedly in the present day Palestine.

12. BABYLONIAN EXILE.

In the Bible there are a number of events called the 'Babylonian Exile'. The first is the Babylonian exile of the XIV century, during the epoch of the 'Mongol' conquest. It is

Harmir

reflected in the history of the Catholic Church as the Babylonian captivity of the papacy. Its details are virtually unknown. What is suggested to us is a XVII century version. It was composed after the breakup of the 'Mongol Empire' and is a part of the distorted Scaligerian history. In particular Dante's works, for example his 'Letters', where he speaks a lot of the Avignon Exile (he calls it Babylonian [2v1], ch.1:4) were written, most likely, not earlier than the XVII century.

The same refers to the works of Petrarch (allegedly 1304-1374) which were allegedly written XIV century. As we said before they were most likely to have been created in the XVII century [2v1], ch.1:4.

It is thought that Dante lived in 1265-1321 [797], p.359. The bronze bust of allegedly XV century, modeled on the mold of Dante's face is well known [304], v.2, p.410. Most likely it was made not earlier than the XVII century using the death mask of a man who lived in that epoch. Alternatively it could be yet another 'visual aid' of the XVII-XVIII cc. for the textbooks on the Scaligerian history in front of us.

The second Babylonian captivity was in the XV century. It is the conquest of Constantinople by the Ottomans in 1453.

The third Babylonian captivity took place in the XVI century. It is the conquest of Kazan-Khazaria in 1552 and Novgorod-Yaroslavl in 1570 by Ivan the Terrible, i.e. the biblical Nebuchadnezzar [6v1], ch.6. The important events in Russia-Horde of the XVI-XVII cc. are connected to these foreigners-settlers. Namely, the story of Esther.

13. THE BIBLICAL TEMPLE OF SOLOMON AND HAGIA SOPHIA IN INSTANBUL.

When the Biblical and European histories are aligned, King Solomon overlaps the Byzantine emperor Justinian I allegedly of the VI century. He 'restores' the famous Hagia Sophia in Czar-Grad. The Holy Temple built by Solomon and Hagia Sophia coincide. The temple erected by Solomon in Jerusalem is often called Solomon's Temple. So it is CONSTANTINOPLE'S HAGIA SOPHIA WHICH IS SOLOMON'S TEMPLE IN JERUSALEM. Going forward, king Solomon (the very same Justinian I) is the reflection of the legendary sultan Suleiman, aka Suleiman the Magnificent. Born in 1494 or in 1495, he became a sultan in 1520 and died in 1566. One of the most eminent rulers of the Ottoman (Ataman) Empire. So Hagia Sophia = Solomon's Temple was erected in the XVI century. It is the first construction project of the enormous temples. It didn't turn out entirely successfully. In approximately twenty

Harmir

years the temple began to 'sprawl', and Selim II had to reinforce it with the 'supporting piers' [6v].

Prior to the early XVII century and possibly later, Hagia Sophia, where the sultans had already been praying for many decades, still did not change its Christian appearance. In other words the Istanbul sultans up until the XVII and maybe even up until the XVIII century PRAYED IN THE CHRISTIAN CATHEDRAL! This is contrary to any ingrained prejudices we may have about the Ottomans = Atamans. But it corresponds brilliantly with our reconstruction: as the Ottomans (Atamans) came from Russia-Horde, were Christian and prayed in the Christian churches. The Christian icons were not plastered over. All the major changes in the ritualism, at least those connected with the iconoclasm, prevailed only in the XVII-XVIII cc.

Suleiman the Magnificent's wife was the Russian Roxelana, and Solomon's wife was the daughter of the Egyptian Pharaoh. But as we have shown already, the Biblical Egypt is Russia-Horde. So, Solomon's wife is a Russian princess. By the way, the Queen of Sheba, who once came to visit King Solomon, is partially identified with the Empress Helena, mother of Constantine. She is also the Russian princess Olga.

Furthermore, the mysterious biblical 'a great many waters in the midst of David's Column' in Jerusalem – is a vast underground reservoir-cistern of the Mediaeval Istanbul.

Besides, the Old Testament's 'Sea of Solomon's Temple in Jerusalem on the 12 oxen' – is once again the legendary Istanbul cistern-reservoirs [6v].

14. THE AMAZONS.

Many think that the Amazons existed only in the 'ancient' Greek myths. In the meantime the Russian Povest Vremennykh Let (The Tale of the Bygone Years – The Russian Primary Chronicle, also called Chronicle of Nestor or Kiev Chronicle – Translator's note), for example, tell us about the Amazons. The equestrian squadrons of female warriors did in fact exist in Russia-Horde. For example, THE EQUESTRIAN FEMALE COHORTS ACOOMPANIED EQUIPAGES OF THE GOLDEN HORDE QUEENS [282], p.146.

Astonishingly this CONVOY OF THE AMAZONS existed at the Russian czars' court until the early XVII century! There survived some foreign travelers' commentary about it [282], p.145-146. Giving this description, the historian I.E. Zabelin could not refrain from an obvious comparison: 'The ceremonial female equestrian convoy, the Amazons of a sort, leads us to wonder, whether such a custom for a queen's escort

Harmir

was adopted from the long-term customs of the escorts of the ancient Queens of the Golden Horde [282], p. 146. As we understand it now, the Golden Horde was simply a Russian state of the XIV-XV cc. with its capital in Kostroma or Yaroslavl – Veliky Novgorod. Moscow Rus' (Russia) of the XVI century became the heiress of that state. Naturally the customs of Moscow and Golden Horde corresponded.

The country of the Amazons, as situated in Russia, is named directly on the magnificent map of Charles V and Ferdinand dated to the XVI century. It turns out that Amazonia situated between the Volga river and the Don river, in the region of the Sea of Azov, Tartaria, below the Volga and Don skid way. This country is named on the map of Charles V as AMAZONVM [4v1], ch.4. HERE THE NATIVE COSSACK, I.E. TATARIAN LANDS WERE SITUATED.

Finally we will quote a wonderful title of one of the chapters of 'Universal Chronicle' by Marcin Bielski published allegedly in 1551. The chapter is thus named: 'ON AMAZON WOMEN, THE TATARIAN WIVES' [344], p.231. Thus in the XVI-XVII cc. it was JUST THE TATARIAN WIVES WHO WERE CALLED THE AMAZONS. And who are the Tatars? In the epoch of the XIV-XVI cc. they are the Cossacks. Therefore, the Amazons were the Cossack wives, kazatchki. They were always famous for being great horse riders, active in public life. They sometimes fought alongside men.

The Cossack-Amazons are reflected in various 'ancient' sources. The Amazons entered the realms of classical literature and art. The Amazons were the favourite motif on Greek painted vases. They were depicted on a horse wielding a spear, fighting the Greeks [4v1], ch.4.

15. THE CONQUEST OF CENTRAL AMERICA BY ATAMAN (COSSACK LEADER) YERMAK = CONQUISTADOR CORTES.

It appears that Yuri Vasilievich, the brother of Ivan the Terrible, is described by Herodotus as 'ancient' Dorieus. Herodotus gives a detailed account of him as a brother of Cleomenes. Thus we were lucky to come across an old document containing the most interesting facts of the mysterious story of Ivan IV the Terrible's brother – Yuri Vasilievich, the son of Solomonia Saburova, the first wife of Vasili III [163], p.250-251. 'Ancient' Herodotus unexpectedly lifts the veil off an important page in Russian history hitherto obscured by the Romanovs. It is for a good reason that the historians still ardently dispute whether Yuri Vasilievich, brother of Ivan the

Harmir

Terrible, ever existed at all. It turns out that not only he existed, but also accomplished remarkable deeds.

We discovered that the famous Cossack ataman Yermak Timofeev of the second half of the XVI century was described by Herodotus as Spartan Dorieus, the brother of king Cleomenes, i.e. Ivan the Terrible. Herodotus informs us about Dorieus' campaign, his conquest of the city of Sybaris and his death [ZA], ch.7. It was the second campaign, following the one in the early XIV century, being the colonization of Siberia and its subjection to the metropoly of Russia-Horde.

According to the Romanov sources at first the relationship between Ivan the Terrible and ataman Yermak-Vasili was hostile. The chronicles accuse Yermak of robbery, looting and insubordination to authority. Herodotus says something similar about Dorieus. Dorieus is also resentful, clashes with his brother and refutes his brother's authority.

According to Herodotus the confrontation between the Spartan king Cleomenes and his brother Dorieus resulted in Dorieus, at the head of the army, LEAVING THE KINGDOM AND ESTABLISHING COLONIES OR SETTLEMENTS IN DISTANT COUNTRIES. The two Spartan kings could not coexist in the same country. One of them had to leave. A plausible excuse was concocted – to conquer the far off territories. That is where Dorieus set off to.

According to the Romanov chronicles, following the animosity between Ivan the Terrible and the Cossack Ataman Yermak-Vasili, the latter sets off to conquer Siberia at the head of the Cossack army equipped with the firearms. Not only did Yermak conquer the cities, but founded new settlements. A vast and wealthy country is being colonized. It is probable, that Yermak-Vasili was purposefully 'pushed out' of Moscow as far as possible, when an honourable, but dangerous occasion turned up. Something in terms of: Let him fight! And if he is killed, as it did happen in the end, we will glorify him, proclaim him a great conqueror.

We will repeat that Herodotus unexpectedly illuminated the dark Romanov version of Ivan the Terrible's reign. Herodotus has got the details of Yuri Vasilievich = Dorieus, the brother of Ivan the Terrible = king Cleomenes. Moreover, we discovered an astonishing fact: in essence Herodotus claims, that Ivan the Terrible's brother was that very same famous Yermak-Vasili, whose name was so popular in the Russian history of the XVI century.

Where did this 'classic' name DORIEUS originate from? As it points to Yermak, it could have been connected with his great campaign to the East. Immediately the

Harmir

name 'DAURIA' springs to mind, which was very well known in the Far East: 'DAURIA is a country stretching from the Yablonoi Mountains to the East up to the river valley of Arguni. THIS NAME OCCURS SINCE THE RUSSIANS EMERGENCE THERE and originates from the Tungus tribe inhabiting it' [988:00], 'Dauria'.

The facts that we discovered about Dorieus-Yermak are interesting and unexpected. Notably it would be impossible to uncover them without the New Chronology. Hence it is clear how vital it is to have the correct dates at your disposal.

Furthermore, the core of the narrative of Yermak's conquest of Siberia is the colonization of America by Russia-Horde and Ottoman (Ataman) Empire in the XV-XVI cc. In the Western sources all of this is described as the conquest of America by the Conquistador Cortes.

In [6] we showed that the voyage of Columbus is the reflection in the Western chronicles of the conquest of America in the XV-XVI cc. carried out by Russia and the Ottoman Empire, where the troops of Russia-Horde invaded the American continent not only from the East, having crossed the Atlantic, but also from the West, having made it through Siberia, via the Pacific Ocean. The Cossacks entered America also via Alaska. Having colonized a continent, little populated at that point, the Cossacks and Ottomans-Atamans created here the civilization of Maya, Aztec, Inca and Toltec… These civilizations perished during the epoch of the Reformation of the XVII-XVIII cc., when the troops of the Western European armies who were crushing the 'Mongol' Empire, arrived to America. Including its distant American colonies. Later the atrocities of the 'progressive reformers' were attributed to the Horde colonists of the XV-XVI cc.
Was the colonization of America reflected in the RUSSIAN CHRONICLES? At first glance it wasn't. However, it turns out that the conquest of America is nonetheless described in the Russian sources. Only these descriptions are included as a part of the stories about the famous voyage of Yermak and his conquest of the 'vast Siberia'.

The Romanov editors GREATLY BELITTLED THE SCALE OF YERMAK'S CONQUEST AND NARROWED DOWN ITS GEOGRAPHICAL FRAME. Today we are led to believe that allegedly only several hundreds of Cossacks set off for the campaign. And they succeeded in conquering a huge country. Besides, in order not to insult the colleagues-reformers across the ocean, the Romanovs did their best to erase from the chronicles any mention of the fact that the Cossack army, having crossed Siberia, invaded America and founded their prospering civilizations – ones which later on were declared by the historians to be 'terribly ancient'. Following the

Harmir

emerging of the USA in the XVIII century – in place of the former territories of Russia-Horde – the true history of America was, by coordinated efforts, plunged into darkness.

The traces of the true events surface even in Karamzin's work – one of the most faithful of the Romanov historians. Karamzin himself, without our prompting, compared Yermak's voyage with the conquest of Central America by Cortes [362], v.9, ch.6, column 226-228. And it is correct. To a far greater degree than Karamzin believed himself. Correct - not figuratively, but literally.

It is for or a reason that the old depictions of Yermak's voyage show him navigating large rivers [ZA], ch.7. Of course some Siberian rivers are very wide. However, earlier the seas and the oceans were depicted on the geographical maps as rivers [1v], [2v]. That is why some old images of Yermak's voyage could have been describing the crossing of the ocean by the large Cossack ships.

Likewise Herodotus' account of Dorieus' army sailing across the sea to a faraway 'island of Sicily' could have reflected the crossing of the Atlantic or the Pacific Ocean by the Russian-Horde troops on their way to America.

When the historians radically minimized the scale of the events, it appeared that sailing from Greece to the nearby island of Sicily had begun to be considered 'very far-off'. What actually happened is that in the old original an account was given of the crossing of the Atlantic and the Pacific Oceans. I.e. about truly long-distance expeditions. The cunning editors of recent times started to assure us that the 'ancient' settlers of Dorieus were sailing not to America, but merely to the 'island of Sicily'. Purporting that it was 'too far and dangerous'.

Let us take a look at the name of khan KUCHUM who Yermak fights with. The name KUCHUM pointed not only to the ruler, but to the entire kingdom, which was sometimes called the 'Kuchum's Domain'. If the conquest of America is reflected here, then will we find KUCHUM and his kingdom there? Yes, we will. In [6v] we showed that during the colonization of America the name of the people of MAYA KICHE or KICHE MAYA emerges. It is plausible, that KUCHUM is a variant of the pronunciation KICHE MAYA which appeared in the Russian chronicles.

The name of the American people Maya Kiche is the marking of the Slavic conquest reaching America and engulfing it in the XIV-XVI cc. The first Hordian settlers could have appeared here in the epoch of the XIV-XVI cc. under the 'Mongolian' conquest. After two hundred years, in the XV century, the Cossack czar Yermak-Vasili meets the descendants of this first wave of the Horde-Cossacks. They called themselves

Harmir

Kiche Maya = Kuchum. We would also like to note, that KICHE is close to the word KOCHevnik (NOMAD in Russian – Tr. note), meaning the horse cavalry of the Horde.

The great significance attributed by the Russian chronicles to Yermak's voyage becomes clear. In the XVI century it was not Siberia at all that they conquered: there was no need to do so. As it is, Siberia was already a part of the Great Empire for a long time, since the early XIV century, when the 'Mongol' invasion swept through Eurasia. The second 'conquest of Siberia' by Yermak in the XVI century could have of course meant the suppression of the small rebellions or separatist tendencies on his way. But such a voyage clearly wouldn't 'cut it' to play such an outstanding role attributed to it by the chroniclers. But if the matter at hand concerned the COLONIZATION OF AMERICA, then the picture would be altered. The campaign in fact becomes a grandiose event.

Supposedly Yermak's troops crossed Siberia and the Far East quite fast. As they were HOME lands. But the main events began later. The Cossacks continued their journey across the Bering Strait and the Pacific Ocean towards the distant America. Called by Herodotus a 'distant ISLAND of Sicily'. Where the king Dorieus (Dauria=Horde?, Dal, Dalnii meaning 'Distance' and 'Distant' in Russian) had to sail his ships to. It is clear why the old Russian texts, wrongly ridiculed by Karamzin, claimed that not hundreds of Cossacks, but THOUSANDS of them were marching with Yermak. Obviously, in order to conquer a vast transoceanic continent, large numbers of the soldiers-crusaders were needed.

Aside from Russian Alaska, Russian Oregon and Russian California, the emergence of the entire Great Tartaria also becomes clear = Moscow Tartaria spanning Siberia as well as the significant part of the American continent [6v].

It is clear why the name of the Cossack czar YERMAK in a form of AMERICA began to apply to the entire continent. The conqueror named the country after himself. Besides, the name AMERICA or AME-RICA could have originated from MAYA-RICA, i.e. (meaning) MAYA-STATE, THE STATE OF MAYA, MY STATE. In the Middle Ages the word RICA meant STATE (for example, Costa Rica, etc.).

The stories about the famous conquistador Hernan Cortes came down to us from the Western European, mainly Spanish chronicles. In a nutshell the essence of the conquest of Central America by Cortes sounds like this. It turns out that it is necessary to repeat almost word for word the accounts of the Russian chronicles about Yermak. This will result in the following.

Harmir

A great conqueror at the head of a small naval brigade, equipped with firearms, conquered a distant vast country, the inhabitants of which were brave warriors. Cannons and muskets, thus far unfamiliar to the locals, crushed their resistance.

It turns out that the surviving documents about Yermak's voyage emerged not earlier than the middle of the XVII century or even later. Most likely they were based on the old testimonies of Yermak's contemporaries [ZA], ch.8. However these texts didn't survive. Yermak died in 1584. It means that today we view his voyage based on the texts written at least 20-30 years later, and more likely half a century later. Or even later. The old testimonials were edited by the Romanovs' censors. They 'corrected the history' adapting it to the newly created version. The main purpose was to erase from the chronicles any traces of the fact that having crossed all of the Siberia and Far East, Yermak's army made an intrusion into the territory of Central America. It was there where the MAIN EVENTS unfolded. Also it is not impossible that Yermak set out to America either from the shores of Kamchatka or from the east, from the island of Cuba in the Atlantic Ocean.

The Siberian chronicles became accessible to the public only after the final division of the spheres of interest between the Romanov Russia and the USA in the second half of the XIX century. Since 1867 the Romanovs gave Alaska away to the Americans [4v]. After that the Russian sources were edited once again and in 1880 it was kindly allowed to publish the Kungur Chronicle.

What do we know about the documents giving us an account of the conquest of Mexico and Central America by Cortes allegedly in the first half of the XVI century? The picture is similar to the one in the Russian historiography. The surviving Western-European texts on this topic surface not earlier than in the XVII century. It is thought that the conquest of Central America was described mainly by the Spanish. This being said they mean the people who lived on the territory of modern Spain.

But most likely the 'Spanish conquest' is the Ottoman conquest. To recap, the famous division of the world in the XV-XVI cc. between Spain-Castile and Portugal was in fact the division of the world between Ottoman (Ataman) Empire and Russia-Horde. Certainly, some parts of the Ottoman and Horde troops could have consisted of the inhabitants of the Iberian Peninsula, where present-day Spain is situated. But at that time all of these lands as well as many others were part of the Great Empire. That is why when reading today about the SPANISH conquest of America one ought to understand that at the bottom of it is the OTTOMAN and HORDIAN colonization of the continent in the XV-XVI cc.

Harmir

There survives information in the Russian Siberian chronicles informing us that Yermak was buried near some volcanos [RI], ch.4. So where were they situated? There are no volcanos on the territory of present-day Siberia. Hence Yermak was not buried in Siberia. But where? The answer is simplified by the fact that WE HAVE ALREADY FOUND OUT THE TRUE SETTING OF THESE EVENTS. They unfolded in Central America. Near the city of Meshiko (Mexico) there are indeed situated the two huge volcanos – Popocatepetl and Istasiuatl, more than 5 thousand meters high [ZA]. They are probably presented in the Russian Kungur Chronicle. Later on the Romanov historians 'dragged' (on paper) Yermak's voyage from America to the Asiatic Siberia and edited the old texts. But, luckily, they didn't pay attention to the volcanos described and even depicted in the drawings in the Kungur chronicle. Thus we yet again catch the falsifiers red-handed.

The mysterious phrase in the Kungur Chronicle becomes clear: FIERY COLUMNS CAN BE SEEN BY THE TATARS AND MUSSULMEN, BUT NOT BY THE RUSSIANS. Indeed, it is very far from the European and Siberian Russia to Mexico – across the ocean. It is in fact impossible to see the columns of fire and smoke above the Mexican volcanos. But the American inhabitants – Meshikas-Mexicans, Aztecs = Ostyaks, could see these 'great burning candles' really well.

16. YERMAK'S VOYAGE AND CORTES' CAMPAIGN CORRESPONDENCE SCHEME.

The Conquistador Hernan Cortes is the Cossack ataman Herman-Yermak Timofeyevich.

Diego Velazquez, the governor-sovereign's vicegerent of the emperor Charles V in Cuba is Stroganov or the Stroganovs, the sovereign's vicegerent of Ivan the Terrible allegedly in the Urals. Or perhaps in Cuba not far from America.

Emperor Charles V is czar-khan Ivan IV the Terrible [6v].

The clash between Cortes and Charles V's authorities is the conflict between ataman Yermak and the authorities of Ivan the Terrible. However the authorities flirt with Yermak-Cortes, invite him to serve and declare a major campaign.

The ships sail off. The sudden fury of Diego Velazquez in the beginning of Cortes' campaign is the reflection of Ivan the Terrible's sudden wrathful decree at the start of Yermak's expedition.

The campaign of the allegedly small crew of Hernan Cortes to Central America is the voyage of the allegedly small crew of ataman Yermak to the Siberian Czardom.

Narmir

The true historical event was the voyage of Herman-Yermak from Russia via Siberia to Central America, to Mexico. The Western chroniclers described this campaign as the voyage of Hernan Cortes from the island of Cuba to Mexico. I.e. they described only the last stage of Yermak's conquest, omitting his voyage through Siberia, The Far East and The Pacific Ocean.

The accounts of the both campaigns emphasized the fact that the colonizers were equipped with the firearms which the locals did not possess. Due to this in particular, victory was gained, despite the high courage of those on the defensive side.

The American Azteks are described in the Russian chronicles as the 'Siberian Ostyaks'.

King Moteuczoma or Motecuhzoma, who was later killed and who fought against Cortes in Mexico, is the czar-khan Kuchum, who was also later killed and fought against Yermak in the 'Siberian Czardom'.

The seizure of the city of Meshiko, the capital of Mexico by Cortes is reflected as the seizure of the Asiatic city of Siberia, the capital of the Siberian Czardom by Yermak. Both the American capital and the Czardom itself were called the same name MESHIKO.

The Spanish conquistadors of the epoch of the 1519-1524 years are the Russian-Horde Cossacks and Ottomans-Atamans, i.e. also the Cossacks of the epoch of the 1581-1584 years.

The well-known 'La Noche Triste' ('the night of sorrows') is the severe defeat of the conquistadors and Cortes' wounding is the well-known night attack of khan Kuchum on Yermak's crew and the death of the famous ataman.

Cortes' letters to the Emperor Charles V are Yermak's messages to the czar Ivan the Terrible.

The temporary setback of the conquistadors is the temporary retreat of the Cossacks after Yermak's death. They soon regrouped with fresh reinforcements. Following which the wave of the colonization ultimately overwhelmed the vanquished country.

The name MEXICO or MESHIKO is a slight distortion of the name MOSOCH-MESHECH or MOSCOW. Thus was also called the vast MOSCOW Tartaria, spanning not only over the Asiatic Siberia at that time, but also the greater part of America. The word MESHECH itself could have originated from sMESHAYU ('I will mix' – translated from Russian), sMESHEniye ('medley, mixture' – translated from Russian), i.e. a mix of races. Hence the word MUZHIK (a man, a peasant). The

Harmir

word MOSOCH entered the Bible as the name of one of the biblical patriarchs. That is why in some old chronicles the word MESHIKI could have been understood as meaning MUZHIKI (MEN).

Why is it still not possible to trace the Ostyak capital Isker-Siberia in the Asiatic Siberia? The answer: because it was situated in America. It is the Atzec city Meshiko = Mexico.

The confusion in the description of Yermak's voyage by the Western chroniclers is clear. Yermak-Herman went from Russia to the East, via Siberia – to America. But the Western chroniclers decided that he – Hernan Cortes – sailed from the island of Cuba to the West, to America. The fact is that it is indeed as early as at the end of the XV century that the Hordian and Ataman troops appeared in America, having crossed the Atlantic ocean. It was the Columbus expedition [6v2]. Since then the Western chroniclers confused the directions of the Horde or the Ottoman invasions. As Russia and Ottoman (Ataman) Empire entered America from both directions from the West and from the East. Or in fact Yermak's army set out to Mexico from the island of Cuba in the Atlantic Ocean.
Cortes' voyage in 1519-1524 was dated by the chronologists approximately sixty years earlier than the voyage of Yermak: 1579-1584. As we understand now, Yermak's expedition is in its correct chronological place. But the Western Europeans were noticeably mistaken and shifted the dates approximately 60 years down the line. The duration of both campaigns roughly coincide.

Ataman Yermak's death at the end of his campaign and the serious wound of the conquistador Cortes at the end of the voyage to Mexico. The Romanov historians deceived us when assuring that Yermak purportedly died in Asiatic Siberia. There are surviving testimonials in the Russian chronicles that Yermak was buried in Mexico, close to the two large volcanos in the Meshiko valleys.

17. THE CHRONICLER OF THE VOYAGE OF YERMAK-CORTES.

According to the commentators the book by Bernal Diaz 'The True History of the Conquest of New Spain' is the most authentic and the most colourful among the conquest chronicles, the most valuable material on the conquest history of America'[64:3], p.320.

At the same time 'the most complete Siberian chronicle was written by SAVA YEFIMOV, who finished his book on the 1st September 7145 {1636}. The aforementioned Yefimov declares in it that HE COMES FROM AMONG THE

Harmir

YERMAK'S COMPANIONS AND THAT HE WAS AN EYEWITNESS TO EVRYTHING DESCRIBED BY HIM' [876:3], 306-307.

Thus emerges before us the name of the Cossack, a participant of Yermak's expedition, who left behind a whole book describing the voyage. It provided the basis for the chronicles known to us today. Sava Yefimov's accounts correspond well with another edited version of his work known today as the 'book of Bernal Diaz de Castillo'. Presumably in the XVII century there were several editions made of the book by Cossack Sava Yefimov = Bernal Diaz. It was rewritten both in Russia, in Siberia and in Western Europe, in Spain. Some things were changed, in particular characters' names, however the core of the matter remained the remained the same. That is why we managed to restore the true facts, having detected a striking correspondence between the Siberian Chronicles and the Spanish = Ottoman book by Bernal Diaz. That is why in the history of Russia there remained a version which was later called the 'book by Sava Yefimov', and in the history of Ottoman Empire its other version under the name of the 'book of Bernal Diaz'.

The chronicle of Bernal Diaz is considered to have been published in 1632, and Sava Yefimov's chronicle was completed in 1636. These dates are close. As we understand now it is not a coincidence. We speak here about the same remarkable piece of work.

In the both versions the same kind of contemptuous sneer of the later historians towards Sava Yefimov = Bernal Diaz can be felt. Purporting that an 'inelegant' 'swashbuckler' wrote a bulky chronicle. It is of course important for history, but the author was just an 'uneducated bandit'. He has shed much more blood than ink. And thus, we are told, was just spinning a good yarn.

The conclusion. The comrade-in-arms of Yermak-Cortes described the campaign of 1581-1584. In Russia he became known under the name of Sava Yefimov. In Spain he is already famous as Bernal Diaz del Castillo = the Castilian. His work is at the heart of the modern perception of the conquest of Central America. The Romanov historians edited the chronicle, having shifted the place of action exclusively to Siberia. They pretended that Yermak's army had never been to America. In general they did their best to distort the story in such a way, that the mere notion of the Horde Cossacks conquering America at the end of the XVI century began to seem absurd.

Apparently, the story of Yermak is reflected on the pages of the 'ancient' Roman classics, Cornelius Tacitus and Gaius Suetonius Tranquillus, for example. The general Germanicus, the nephew of the Emperor Tiberius (= the reflection of Ivan the Terrible), is the Cossack ataman-conquistador Yermak-Cortes, who conquered Central America [RI], ch.4.

Harmir

To conclude, the pages of Tacitus, Suetonius, Herodotus, etc. give us a detailed account of the ataman-conquistador Yermak-Cortes. Where a lot of information which survived in the works of the 'ancient classics' is described in the Russian and Spanish (Ottoman) chronicles either more sparsely or is not reflected at all. Now we write a completely new and much more detailed history of the conquest of Central America. The picture becomes richer and more colorful.

18. WHY THE AMAZON RIVER WAS NAMEDED THE AMAZON. THE ELEPHANTS IN AMERICA.

Let us turn to the Western-European version of the discovery of the Amazon river in South America. These documents colourfully illustrate the 'relocation of the names' which we detected. In the epoch of the great conquest and then during its second wave in the XV-XVI cc., which in the Bible was called the 'conquest of the promised land', the colonizers brought with them their recollections of their Motherland. I.e. of Russia-Horde and the Ottoman (Ataman) Empire. There were some special people in the Cossack army responsible for the written documents, military and diplomatic correspondence and the archives. The notes of a journey were written, the maps were compiled and reports were prepared for the Imperial administration in the metropoly of the Great Empire. The Horde and the Ottoman armies conquered the vast territories and founded settlements and cities. The people settled down there for a long time and even for good. They carried over here the customs, names and the geographical names from their distant Motherland. They called some of the American settlements the same names as their native European and Asiatic cities which they had left behind forever. The military and battle archives of the conquerors formed the basis of the future American libraries and archives. The chronicles giving us accounts of the events in the Old World also found their way here. The first settlers still remembered their true content, but their descendants were forgetting about the roots of the old texts passed on to them by their fathers and grandfathers. And after a couple of generations they started to think that these dusty chronicles purportedly described the events in the New World. Thus some important events and names of the Old World 'migrated' (on paper) into the New World.

We have repeatedly given the examples of such 'paper relocation' [STKR]. For example, the battle of Kulikovo 'was relocated on paper' from Moscow to the remote India during its colonization by Russia-Horde in the XIV-XV cc. And the battle of Kulikovo was erroneously considered to be the local Indian 'battle in the field of Kurus'. Even the suitable 'battleground' was picked out. It was drawn on the map near

Harmir

the city of Delhi. Since then 'this battle' is considered to be one of the most important events in the history of India.

A similar thing was happening in America. For example, a country Amazonia from Russia-Horde has 'relocated' here too (see above). And appeared on the map as a name of the South American Amazon river, although no Amazon women were ever there.

Let us clarify. In the Horde chronicles which emerged in America, there appeared some accounts of the great Volga river flowing in the meridian north-south direction. Later, when the European origin of the chronicles was forgotten, the descendants of the pioneers decided, that in them there was a description of the great South American Amazon river. As though the magnificent Volga transferred – on paper – its properties to the magnificent Amazon. And for some time, looking into the Russian chronicles, the confused chroniclers were mistakenly convinced that Amazon was allegedly flowing ALONG THE MERIDIAN [ZA], ch.8. In time they of course got things straight and realized the correct direction of the Amazon (it flows approximately along the parallel of latitude). But the old texts, like those of the chronicles of Oviedo, survive in the archives. And raise the commentators' eyebrows. Purporting that he was a wonderful geographer, but was so oddly mistaken.

The documents of the conquistadors contain accounts that allegedly there were CAMELS, ELEPHANTS AND TIGERS in America. However there were never such animals in America and there are none of them now. All such fragments found their way into the chronicles of the Spanish conquest on the territory of America as a result of transporting here the European and Asian chronicles during the colonization of the XV-XVI cc. The Horde Cossacks and Cossack-Amazons remembered Eurasia and Africa, where they saw, of course, the camels, the elephants and the tigers.

On the whole the theme of the 'elephants in America' have been irritating the historians for a long time [6v2], ch.6:27:2. There are a lot of references to the elephants that survive in the American Indian culture [336], v.1, p.206. It is clear now, that, for instance, the American burial mounds in the shape of elephants, were erected in the epoch of the XIV-XVII cc. by the Hordians, who had arrived there recently from Eurasia, where there are plenty of elephants. The elephants were also depicted on smoking pipes. On reflection, the historians declared unfoundedly, that purportedly the American burial mounds and pipes were 'unbelievably ancient', that they were made by the 'primitive people' in a distant epoch, when there were prehistoric elephants and mastodon wandering around America, which later became extinct [336], v.1, p.206. Thus the Hordian-Ottoman constructions of the XIV-XVII

Harmir

cc. were shifted to the 'stone age'. The historians emitted a sigh of relief, having mistakenly thought that they had solved the problem.

21. ANCIENT HISTORY IS BEING RE-WRITTEN.

In the memory of the Western Europeans of the XVI-XVII cc., who were the descendants of the Hordians of the first wave of the XIV century, the era of the 'ancient' Russia-Horde of the XIV-XV cc. turned into a nostalgic beautiful memory. In the XVI-XVIII cc. the Europeans started to talk about this Hordian epoch as the 'beautiful ancient Rome' dealt deathly blows by the 'evil nations'. Having distorted the history, they started to keep quiet about the fact that the Ottomans' invasion was aimed at stopping the epidemics in Europe. The military aspect of the invasion was given precedence. The blame for the 'barbaric destruction of ancient Rome (i.e. the Western provinces of Russia-Horde of the XIV-XV cc.) was attributed to the 'aggressors' – Russia and Atamania (Ottoman Empire). Hence the tension between West and East, which later triggered the wars between Russia, Turkey and Western Europe.

It is understandable why the Europeans, beginning with the XVII-XVIII cc., paid such deference to the 'iron ancient Rome'. They started talking about it with a heady idealism, as if of a beautiful legend, worthy of emulation. In the XIX-XX cc. the 'ancient' Roman ruins were restored all over Europe. And where there was nothing left, they simply built them anew, unashamedly declaring them to be the remains of the military Roman camps, aqueducts, theatres and arches. They wanted so badly to have their own 'sightseeing attractions'. Without compunction they erected 'half ruined ancient columns' of modern reinforced concrete. They made cracks and holes 'from the savage cannon balls' in the freshly built 'ancient' walls. They broke the bricks off in a beautiful way. For example, in the XVIII-XIX cc. an 'ancient' modern replica was erected – the Coliseum in Italian Rome, in imitation of the genuinely old Coliseum of the XIV-XV cc, in Czar-Grad [VAT]. The modern replicas were muddied and cured with smoke to give them an 'ancient' patina. Numerous 'designers' worked hard. Here and there, nearby, there were authentically old pieces, fragments from the XIV-XVII cc. BC which were scattered picturesquely, on each of them – an obligatory plaque: II century BC, VIII century BC, XXVI century BC and so on. Tourists arrived in their droves, and with them money. Piles of it.

A French artist Hubert Robert, 1733-1808, in 1784 was appointed in charge of the Louvre museum and the curator of its art gallery. He created a series of large great canvases celebrating the ruins of 'ancient Rome'. He painted gigantic half-ruined

Harmir

Roman temples, lit by the rays of the setting sun. Moonlit remnants of the grandiose statues. The colonnades overgrown with trees… But there were never any ancient constructions of such a size in Western Europe. Hubert Robert aimed to arouse the emotions with such exaggerations. He expressed the spirit of his age. The talented artist placed tiny figures of people in front of the background of crumbled silent 'classical' temples, who in admiration were gazing at the traces of Europe's great past.

Thus the history of the Horde Empire was divaricated (on paper). One 'half' of it was turned into an idealised glamorised myth to be worshiped and adored. The other part – in fact the same one! – was declared to be the Empire of every evil. So:

1) 'ANCIENT' ROME is mainly the reflection of the Great Empire of the XIV-XVI cc. The Russian emperors are the Russian-Horde czars-khans.

2) ISRAEL was in that epoch the name for (including the Bible) Russia-Horde with its capital in Vladimir, Yaroslavl = Veliky Novgorod, and later in Moscow. They also emphasized fighting in the name of God, the militarized nature of the metropoly: the 'Mongol' troops of Russia-Horde always inspired fear.

3) JUDAEA in that epoch was the name for the Ottoman Empire=Atamania with its capital in Czar-Grad (and the Yoros fortress) = Biblical Jerusalem =ancient Troy. Concurrently the God praising nature of that part of the Empire was emphasized. Everything is clear: it was Czar-Grad where Jesus Christ lived and was crucified. Later in this city, which became holy for the Christians, they began to Praise God (Judaeans = those who praise God).

In the Bible under the word ROSH or ROS (RASH or RAS) is meant RUSSIA (Ezekiel 38:2-3, 38:18 and further; Genesis 46:21). By the way, in the Western reading the word in English, for example is spelled Russia and until now is read Russia, i.e. the same Rosh. In the Ostrog Bible is said perfectly clear: PRINCE ROSSKA!

Under the Biblical names GOG and MAGOG (and also MGOG, GUG, MGUG) (for example, Apocalypse 20:7) are hidden the very same Russians and Tatars, who had created 'Mongolia' = Magog, i.e. the Great Empire. The Mediaeval tradition claims that the Apocalyptic people Gog and Magog are Goths and Mongols. Some English chronicles actually identified Gog and Magog, speaking of one people Goemagog. In fact they identified Goths with the Tatars and Mongols.

In the Bible under the words MESHEKH (or MESECH) (MShKh or MSKh) are meant MOSOCH – the legendary persona after whose name, as asserted by many Mediaeval authors, MOSCOW was called.

Harmir

The Biblical TUBAL (FUVAL) (TBL or TVL) – is TOBOL river in Western Siberia, on the East side of the Urals. It is the very same BALTICS. The fact is that letter Fita (?, ?)= Theta (Θ, θ) was pronounced as T (Th) and as F. Besides the sound V could shift to B and vice versa because of the double interpretation of the Greek letter Vita = Beta (B, β B?τα).

The famous 'ancient' Assyria, described among other places in the Bible - i.e. Syria or Ashur – is identified with Russia-Horde. The Biblical names: ASSYRIA or ASSUR and also ASUR or SYRIA and also ASHUR are simply the backward reading of the three old names of our country: ROSSIA – i.e. ASSYRIA or ASSUR; then there is RUS' – i.e. ASUR or SYRIA and, finally, RUSSIA – i.e. ASHUR. The British, FOR EXAMPLE, use the word RUSSIA (for ROSSIA) until now.

The Biblical Babylon is the White Horde of the Volga Horde. And after the Ottoman conquest the Biblical Babylon is most likely Czar-Grad on the Bosphorus. The Biblical Nineveh the Great City – is Novgorod Veliky on Volga river. The Biblical Assyrian Damascus is Russian Moscow [6v1], ch.5.

'ANCIENT' GREECE is just the name of Greece of the epoch of the XII-XVI cc. For the identification of these 'ancient' and mediaeval events see [2v2].

'Such an integral part of the mediaeval historiography as anachronism' becomes clear. 'THE PAST IS DEPICTED USING THE SAME CATEGORIES AS THE MODERN TIMES… THE BIBLICAL AND CLASSICAL CHARACTERS APPEAR IN MEDIAEVAL COSTUMES… the presence of the kings and patriarchs of the Old Testament alongside the classical thinkers and characters from the Gospels on the portals of the temples best of all explains the anachronistic attitude towards history' [217], p.117-118.

The historians reliant on the erroneous chronology, think that the Middle Ages 'confused on massive scale ' the epochs and notions that the mediaeval authors, and only 'due to their ignorance' identified the 'ancient' biblical epoch with the epoch of the Middle Ages. This is not true. The writers and the artists, on the whole, faithfully reflected the reality.

The 'classical' authors who for example described the 'classical Greece' – Herodotus, Thucydides, Xenophon et al - lived in the XIV-XVII cc. They were not the falsifiers, but the chroniclers who reflected the original mediaeval events. They were writing at the same time as the other chroniclers known to us as the mediaeval ones. The difference between the 'classical' writers and the 'mediaeval' ones is that their works were dated incorrectly and were shifted back into the past. Besides, the Scaligerian

Harmir

editors have 'raked over' them. They got rid of all the obvious traces of the Middle Ages. A lot of things were distorted, but some things (even a lot of things) survive. This falsification took place in the XVI-XVIII cc.

22. THE BIBLE.

The Bible describes the events of the XII-XVII cc. and is completed at the end of the XVII century. The New Testament narrates the second half of the XII century, and the Old Testament – about the XII-XVII cc. The books of the New Testament give the account of the life and deeds of the emperor Andronicus-Christ (Andrey Bogolyubsky), Mary Theotokos (Mother of God), Christ's apostles who lived in the second half of the XII - beginning of the XIII cc. The Old Testament also relates to these characters, but also tells us about the Ottoman conquest of the XV-XVII cc, about the Moscow Kingdom – the metropoly of the XV-XVII cc. Empire, about the Ottoman Empire (Atamania) and finally about the Time of Troubles in the early XVII century.

The legendary Old Testament mount Sinai (Zion), aka Horeb – is the Vesuvius volcano in Italy. The biblical cities Sodom and Gomorrah destroyed by God ('24 Then the Lord rained on Sodom and on Gomorrah brimstone and fire from the Lord out of the heavens… 28 …the smoke of the country went up like the smoke of a furnace' (Genesis 19:24, 19:28) are the famous cities of Stabia and Herculaneum, buried by the eruption of the Vesuvius in the XVI – early XVII cc. The part of the Apocalypse of the Old Testament about the destruction of Jerusalem gives an account of the ruin of the city of Pompey during the eruption of Vesuvius in 1631 (and far from the II century as we have been assured). The ruins of 'ancient' Pompey excavated from the ground show us the way people of the XVI-XVII cc. lived. The 'classical' artists of Pompey were the contemporaries of the epoch of Rafael and Julio-Romano. It is not surprising that they had a common style [1v], ch.1.

The well-known God's Revelation together with the commandment tablets that the biblical Moses received also on Vesuvius in the XV century. '…there was thunder and lightning, with a thick cloud over the mountain (Sinai), and a very loud trumpet blast… Mount Sinai was covered with smoke, because the Lord descended on it in fire. The smoke billowed up from it like smoke from a furnace, and the whole mountain trembled violently. As the sound of the trumpet grew louder and louder, Moses spoke and the voice of God answered him' (Exodus 19:9, 19:11, 19:13, 19:16, 19:18-19). Besides this, the legend absorbed not only the story of Moses'

Harmir

commandment tablets, but also the story of Yaroslav meteorite falling near the Volga river in 1421 [1v], ch.1, [PRRK].

Biblical Phoenicia – Venice, the mighty Republic of Venice. According to the Bible the 'ancient' Phoenicia was a powerful maritime state reigning over the entire Mediterranean and establishing its colonies in Sicily, Spain and Africa. The 'ancient' Phoenicians traded heavily with the far away countries (Ezekiel, ch.27).

Various events from the Old Testament, for example, the journey of the Israelites lead by Moses and the conquest of the Promised Land by Joshua ben Nun, didn't take place in the modern Palestine, but in Europe, in particular in Italy, as well as in America.

According to the Scandinavian chroniclers [5v2], ch.9, the biblical PARADISE is situated in the East [523], p.32. The Volga River was called in the 'ancient' sources as RA. According to the common view in the Middle Ages, from the Paradise in the East the four great rivers were flowing out. See for example the map of Hans Ru"st, allegedly of the XV century [1v], ch.5:9.

So, the geographers of the Middle Ages used the name PARADISE to name some geographic region. Which one? It is not so simple to understand it from the old reference maps. But there is in fact a place from which the four major European rivers flow out. It is the Central Russian Upland. Here, not far from each other, are situated the sources of rivers Volga, Don, Dnieper and Western Dvina. The largest of them is Volga. That could be the reason why it was called RA. As according to many PARADISE used to be situated there. So appealingly described in the Bible. These lands were actually very convenient for living. Here, the metropoly of the Great Empire many were striving for.

23. THE STOPPED SUN.

Both in the Bible and in the history of Charles the Great there plays out a familiar theme of the stopped sun. An idea to place the centre of the world in the sun, in other words to bring to THE SUN TO A STOP appeared in the XVI-XVII cc. when the Books of the Bible were being written and edited [6]. The famous words in the Book of Joshua ben Nun about the SUN that STOOD IN THE SKY 10:12-14, in a poetic way reflect that deep impression made on people when the heliocentric model was first revealed. Quite unexpectedly it turned out that IT IS POSSIBLE TO STOP THE SUN. Contrary to all evidence! As the sun is continuously moving across the skies and 'never stops'.

Narmir

The editor of the bible of the XVII century attributed to bringing the sun to a standstill to Joshua Ben Nun [6v1], ch.5. I.e. to the conqueror of the epoch of the Ottoman conquest of the 'Promised Land'. But it was in the XVI century when there originated the idea of the heliocentric model finally and conclusively formulated by Tycho Brahe (Hipparchus) and Nicolaus Copernicus [3v1].

Thus, the discovery by Brahe and Copernicus revolutionized people's minds. The scientists 'made the Sun stand still', i.e. placed it in the centre of the universe and made all the planets, including the Earth, revolve round it. Prior to that Ptolemy's system was predominate, where the stars revolve round the Earth [3v1], ch.11:7.6.

In the 'most ancient' Bible the Sun was brought to a standstill allegedly during a battle, which was Joshua Ben Nun's revenge for a prior defeat.

In the well-known Mediaeval epic poem 'The Song of Roland' the Sun was brought to standstill during the battle which was Charles the Great's (the Great King) revenge for the defeat of his rear guard.

Pic.65 shows an unusual symbol which can be seen in 'The Triumphal Arch of Maximilian I' by Durer [PE]. The oblique Andreevsky cross surrounded by the four symbols of the stopped sun. The sun while moving across the skies stumbles against the czar's crown and comes to a standstill. We see that the discovery of the heliocentric model was depicted on the coat of arms of the Horde Empire. On 'The Triumphal Arc' there is also the image of the stopped sun, boxed in between the two czar's royal crowns. Such images are also present in both 'The Triumphal Procession', pic.66, and in a A.Durer's gravure 'Large Triumphal Carriage' [PE].

24. WHEN THE SYMBOLS OF THE CONSTELLATION OF STARS AND THEIR NAMES WERE INVENTED.

We are being told that the constellations of the stars depicted on the Mediaeval and modern star maps were invented in the deepest antiquity. There were some changes occurring over the course of time, but as we are told, on the whole, the starry sky was divided into the constellations a long time ago. They claim, for example, that the star signs appeared 'possibly as early as 2500 years ago'. See the details in [3v2].

The figures of the constellations of Serpent-bearer, Gemini and Orion, for example, appeared allegedly long before AC. And naturally long before Christianity. So allegedly there are no Christian symbols there, let alone the symbols connected to the events in the Middle Ages. And thus there is allegedly no connection with the Biblical events.

Harmir

However, it is not true. A fresh approach to the ancient celestial maps uncovers some incredible connections, for example, with the biblical history. The sky atlas turns from something 'very ancient' and half-forgotten into a selection of bright illustrations on the history of the XI-XVII cc. It is, in short, an 'illustrated textbook'. The pictures-hieroglyphs, i.e. the celestial figures, reflected major events of that epoch [3v2], ch.9. Later all of this was forgotten.

The most ancient fragment of the celestial map is the Zodiac. The figures of the zodiacal constellations acquired their final form not earlier than the XII century. The first half of the Zodiac represents the biblical events of the XII century. The second half – the story of Georgi Pobedonosets (George the Conqueror) = the Russian-Horde czar-khan Georgi Danilovich = Genghis Khan. I.e. the events of the XIV-XV cc., the creation of the Great Empire and the seizure of Czar-Grad in 1453.

The celestial maps of the Northern and Southern skies were finally created in the XV-XVI cc. There are, in particular, depicted on them the events of the late XV century: the voyage of Columbus = Biblical Noah = 'ancient' Jason crossing the Atlantic Ocean; the discovery of America = 'India'. The striking images of the Biblical Apocalypses written in 1486 also reflected in the map of the Southern sky [1v], ch.3 and [3v2], ch.9.

25. WHEN AND HOW THE ARABIC NUMERALS WERE INVENTED.

V.V.Bobynin, the mathematics historian wrote: 'THE HISTORY OF OUR NUMERALS PRESENTS NO MORE THAN A SET OF ASSUMPTIONS, INTERMITTENT WITH THE ARBITRARY ASSUMPTIONS, which, as a result of preceding application of the indoctrination method, occasionally comes across as SOMETHING SEEMINGLY PROVEN'. Cited by [989], p.53. Having explained various theories of the origin of the Arabic numerals, the authors of the Encyclopaedia [989] conclude: 'Thus WE STILL DO NOT HAVE A HISTORICALLY VALID THEORY WHICH COULD ADEAQUATELY EXPLAIN THE ORIGIN OF OUR NUMERALS' [989], p.52.

However the matter is much simpler. As we show in [4v2], ch.1, all the 'Arabic numerals' originated from the preceding Slavonic and Greek demi-radix numeration system. Where it was exactly the SLAVIC VERSION OF LETTERS-SYMBOLS used. The Russian XVI century ornate cursive writing was its source. All of this took place in the XVI century in the epoch of the invention of the positioning system.

Narmir

It doesn't follow from the fact discovered by us, that the 'Indo-Arabic' numerals were invented exactly in Russia, in the metropoly of the Empire. It could have been done in one of the Imperial provinces. For instance in Egypt or in Europe in the late XVI – early XVII cc. Then the Great Empire was still one and its lands fulfilled different functions. It was convenient and sensible. In some regions the Horde czars-khans developed shipbuilding, in the other – science and medicine, and in the third – the fine arts… All the achievements belonged to the 'Mongol' Empire, 'went in to the pot'. The Imperial court and the Great czar-khan, the Emperor himself were considered to be the owners of all of the achievements. Only after the breakup of the Empire in the XVII century there occurred the phenomenon unknown before. There appeared and magnificently flourished sharp provincial competitiveness – whose science or whose medicine was better. Such a question has simply never arisen before. But at that point some were proud of their ships, purporting that they were the best, while the others were responding by having the best cannons. Having forgotten that not so long ago both the ships and the cannons (and everything else) were collective, Imperial and were produced in this or that place in accordance with the economic plan put together in the administrative office of the Great Emperor.

Therefore, we will repeat, the 'Indo-Arabic' numerals could have been invented in a place where in that epoch they decided to organise the scientific centres and to channel the funds to. But we claim that AT THE ROOT OF THE INVENTION LIES EXACTLY THE SLAVIC TRADITION OF RECORDING NUMERALS BY USING LETTERS. As we have demonstrated in [4v2], ch.1, only within this tradition it was possible for the 'Indo-Arabic' figuring to emerge. If they were invented in Europe, it means that in Europe they used the Slavic letters and language. And if they were invented in Russia, it means that Western Europe simply made use of the new notations, having possibly altered them; in particular, having repositioned five with six and three with seven [4v2], ch.1.

26. TRACES OF REPOSITIONING SIX INTO FIVE IN THE OLD DOCUMENTS.

Here is, for example, the engraving 'Melancholia' by the famous Albrecht Durer who lived allegedly in 1471-1528, pic.67. In the right upper corner there is depicted a magic square of dimensions 4 by 4. The Sum total of the numbers in each line and sum total of numbers in each column is the same and equals 34. In pic.68 this square is enlarged. Have a look at the first square in the second row. Here is number 5. And it should be there, otherwise the square stops being 'magic'. But it is obvious that this

Harmir

five is a result of the correction of the number six which was previously there [4v2] ch.1.

The picture is clear. Today's six was originally perceived as a five. And vice versa, the current five was then perceived as a six. These were the original denominations used in Durer's 'magic square'. But when the symbols were repositioned, the square ceased being magic. So it was necessary to amend the image. It is possible that it was done by Durer himself. Or, it might be done after his death by his pupils or followers. It is possible that the numbers were amended not only on the Durer's drawings. So, on the engraving 'Melancholia' there survived clear traces of the AMMENDMENTS OF THE NUMERALS in the XVI-XVII cc.

27. THE AMENDMENT OF THE OLD DATES IN THE XVII CENTURY.

The fact that in the early XVII century the value of the 'Indo-Arabic' numerals had not been long established yet, was cunningly used by the Scaligerian historians in order to falsify the dates of the early XVII century. Let, for example, in some document the date of YEAR ONE THOUSAND SIX HUNDRED AND FOURTEEN be written down according to the old style, i.e. as 1514, where digit 5 in the shape of letter DZELO denotes the numeral SIX. Then the numeric value of the digit has changed and has become FIVE. If we forget that numeric value of digit 5 was changed we can read the date 1514 'in a new way' (which would be wrong): as 1514. Instead of the correct 1614. As we can see the date became older by a hundred years. Using this simple method it was possible to shift the dates of many early XVII century documents backwards. It is probable that the chronologist widely used this method. As a result many events of then XV-XVII cc. were shifted a century back.

So now a question arises - when did the famous figures of the allegedly XV-XVI cc. really live: the rulers, scientists, writers, artists and sculptors… For example we are being assured that A.Durer lived in 1471-1528. Doubtfully so. Most likely he lived in the late XVI - early XVII cc. As the old value of the dates like 15(…) which are marked on his works was 16(…). And therefore his engravings, star maps for Ptolemy's Almagest, etc. were made not in the early XVI century, but in the early XVII century. To recap, our analysis of Almagest showed that this book in its contemporary version appeared not earlier than the beginning of the XVII century [3v1]. Therefore Durer's star maps for Almagest were made approximately at the same time.

Narmir

28. SCANDINAVIAN GEOGRAPHICAL TREATISES AND MAPS OF OLD RUSSIA.

From a great variety of geographical names cited in the Scandinavian chronicles and geographical treatises [5v2]. ch.9, we will choose only three, presenting the most interest to us at the moment: 1) RUSSIA-HORDE - the very same Great = 'Mongol' Empire of the XIV-XVI cc; 2) DON - river; 3) EUROPE.

We would like to explain the meaning of the sign '=' used in the following list.

The Mediaeval cartographers sometimes themselves identify some of the geographical names clearly saying, for example, that 'Thrace is the same thing as Grikkland' [523],p.96. Some 'patchings' were discovered by the historians. Some were added by us. We mark all of them with the equal sign.

&& WHAT RUSSIA-HORDE WAS CALLED BY DIFFERENT PEOPLES.

It turns out that Russia-Horde of the XIV-XVI cc. was called the following names (some of them possibly referred not to the entire Empire, but to its parts):

Scandinavian RUSIA = RUTSCIA = RUZTSIA = (Scand. RUZCIA) - RUSLAND = Scand. RUZALAND = RIZALAND (Scand. RISALAND) = LAND OF GIANTS = Scand. GARDARIKI = LAND OF CITIES (CITY is 'GOROD' in Russian) = HORDE-RIKI, i.e. HORDE-STATE, Scand.GARDAR = VELIKY GRAD (Rus.GREAT CITY) = GOROD = GRAD, Old Slavic (Slavonic) = GRHAS, ancient Indian (Old Ind.) = HOUSE (DOM in Russian) = GRHAS, ancient Ind. = GARDAS, Lithuanian (GARDAS, Scand.) = GUARD RAIL (OGRADA in Russian) = GARDAS, Scand. = GARDS, Got. (GARDS, Scand.) = HOUSE, FAMILY (DOM, SEMIA in Russian) = SAMARIA - SARMATIA, land of Sarmatians, see the city of SAMARA = KYLFINGALAND, Scand. = LAND OF BELLS = AFRICA = THRACIA = TURKEY = TATARIA = BLALAND = OSTARRICHI = ASIAN-TATAR-EMPIRE = AUSTRIA = SCYTHIA (SCITHIA, Scand.) = SITHIA, Scand. = CIPHIA or CITHIA, Scand. = CITIA, i.e. China! = SCOTIA, hence SCOTLAND = SCOT-LAND, SCYTHIA is named after MAGOG! = SVITJOD THE GREAT (SVITJOD HINN MIKLA, Scand.) = SARMATIA+ALANIA=GOTHIA, i.e. SCYTHIA was divided into these three regions = THE GREAT SVITJOD (The Great Saint) = GODLAND, Scand. = LAND OF THE GREAT GOD, or LAND OF GODS, or GOD'S LAND = LAND OF GOTHS = GOTHIA (GOTH LAND), GOTHS = GODS = GOD = GAUTAR = GEATS = HETHITES (OR HITTITE) = HOMELAND OF THE GIANTS = JOTUNHEIM = JOTLAND = GREAT GOTHIA = NOBLE GOTHIA (Scand. REIDGOTLAND = HREIDGOTAR). The Great Svitjod was at

Harmir

first populated by the Turks, i.e. closely connected with TURKEY. The Great Svitjod probably included THE LITTLE SVITJOD, i.e. SWEDEN.

Furthermore, the Old Russia = THE GREAT SERKLAND, sometimes is placed either in Africa or close to Africa = THRACIA = Scand. KVENNALAND = QUENLAND = KUNALAND = LAND OF THE AMAZONS = LAND OF WOMEN-QUEENS (Scand. QUEN-LAND or QUEEN-LAND) = LAND OF SERES, i.e. RUSSII (RUSSIANS), hence ASSYRIA, then SCITHIA = CHINA! = LAND OF SARACENS! – A Muslim country = CHALDEA! = PALESTINE! = MESOPOTAMIA! = INDIA, i.e. a DISTANT land, where the division of INDIA into THREE INDIAS – is, most likely, the division of Russia into THREE HORDES. PARTHIA was populated from SCITHIA, where at some point Parthia was probably used for PRUSSIA = PRUTENIA =PRT = P+RUSSIA = White RUS (RUSSIA).

It is possible that Rus (Russia) = Bjarmaland = Land of Boyars or Barms (Bjarmians, Beormas). Where the name Bjarmeland = Great Permia was later used only for the territory of modern Germany, Austria and Italy. Later the historians relocated the name Great Perm (or Great Permia) to the territory of the Romanov Russia.

Going forward, Rus' (Russia) = Scithia = BARBARIA, according to the English sources.

We will add some identification which we encountered: RUS (RUSSUA) = KINGDOM OF PRESTER JOHN, and will also integrate some synonyms of Rus' (Russia) which were used in the English sources. See [517], ch.3:1.5. So.

THE ANCIENT RUS (RUSSIAN STATE) = SUSIE, RUSSIE, RUISSIE, RUSIA, RUSSIA, RUTHENIA, RUTENIA, RUTHIA, RUTHENA, RUSCIA, RUSSCIA, RUSSYA, ROSIE.

Let us point out the name RUTHIA. Without vowel marks we have RT or RD. It is simply HORDE, RAT'(ARMY). One of the most best-known names of the Great Empire. It turns out that the English called Ancient Rus' (Russia) absolutely correct – HORDE.

Such amplitude of the synonyms can be explained by the importance, which the World Empire acquired in the XIV-XVI cc. Each nation among the many peoples of Europe, Asia, Africa and America populating it, would give it their particular name. That is why such a variety of names survive to our time.

To remind you, the Empire was in close connection with the Ottomans, i.e. with the Cossack Atamans. Russia and Ottoman Empire (Atamania) began to grow apart only

Harmir

with the Romanovs coming to power in Russia. The relationship deteriorated and turned into the military confrontation.

The 'ancient' Empire of Alexander III of Macedon (Alexander the Great) is the phantom reflection of the Ottoman Empire (Atamania). [2v2], ch.1:18-19. By the way, why was Alexander called The Two-Horned ISKANDER? The meaning of the word Two-horned is clear - it is the Ottoman crescent. But what about ISKANDER? Could it mean 'a man from SCANDIA', i.e. a man from SCITHIA! See above the identification of SCANDIA and SCITHIA.

&& WHICH MEDIAEVAL RIVERS WERE CALLED BY THE NAME DON.

The Scandinavian sources inform us of the following identifications:

DON = DANUBE = DANUBIS (Scand. DANUBIUS) = DUN (Scand. DUN) = DANUBIUM (Scand. DANUBIUM) = DYNA (Scand. DYNA) = HISTER, HYSTER (Scand. HISTER, HYSTER) = ISTR (Scand. ISTR) = DNESTR (or DNIESTER) = DON = THANAIS (or TANAIS) = TANAKVISL = DUNA (Scand. DUNA) = WESTERN DVINA (or DAUGAVA RIVER) = DAN = JORDAN – JOR+DAN.

Such variety is very simple to explain. We have already said that earlier DON used to mean RIVER. As we showed in [4v1], ch.6:2.12, the todays Moskva-river sometimes used to be called Don.

&& THE SONS OF BIBLICAL JAPHETH.

According to the Scandinavian sagas, the seven sons of Biblical Japheth ruled Europe. Where it is told in great detail who owned what. In [5v2], part 3, we showed that the settlement of the sons of Japheth is another reflection of the Great Empire conquering Europe and was ruling it for a long time.

The sons of Japheth are the seven major peoples or the seven Euro-Asian regions which were a part of the Empire during the first stage of its expansion in the XIV century. They are:

1)MAGOG = 'MONGOLS' = GREAT MIGHTY = GOTHS; 2) MADAI – the very same Mongols; 3) IVAN (JAVAN) OR IVANS (JAVANS) – IVAN KALITA = BATU KHAN, who conquered the West; 4) TURKS – TATARS = TIRAS, Southern part of the Empire; 5) TOBOL – Siberian part of the 'Mongol' Empire or BALTIA;6) GOMER – ET-RUSCAN ITALY, FLORENCE and Western Europe in general; 7) MESHECH = MOSCOVIA. The very same original MECCA.

Narmir

29. CATHERINE DE'MEDICI IS A REFLECTION OF THE RUSSIAN CZARINA SOPHIA PALAIOLOGINA AND MARY STUART IS A REFLECTION OF ELENA VOLOSHANKA, I.E. ESTHER.

'Catherine de'Medici is among the MOST FAMOUS WOMEN OF THE PAST. The heiress of the well-known Florentine Medici family, the wife of the French king Henry II and regentess on behalf of the juvenile kings of the ruling Valois dynasty, SHE LEFT A DEEP MARK IN THE HISTORY OF FRANCE. FOUR CENTURIES AGO SHE WAS CONSTANTLY TALKED OF AND WRITTEN ABOUT. This was mostly due to the bloody events of The St. Bartholomew's Day massacre of 1572. The massacre of the Huguenots in Paris shook the whole of Europe… Her personal drama fired the imagination and was perceived with undiminishing interest by close and distant descendants' [659], p.3-4.

In reality Catherine de 'Medici is to a great extent the reflection in the Western chronicles of Sophia Palaiologina, the famous Russian-Hordian princess, the wife of Ivan III the Terrible. Karamzin informs us that they called Ivan III – the Terrible: 'He was the FIRST to be given the name of GROZNY (Terrible) in Russia' [362], v.6, column 215. He was also called the GREAT. We will repeat that he is the reflection of Ivan IV Vasilievich the Terrible from the XVI century.

Today Sophia Palaiologina is dated to the XV century. And Catherine de' Medici lived in the XVI century. However, there is nothing surprising in such a hundred years shift. We discovered it in the history of the XV-XVII cc. [4v1]. Ch.2:2 and [6v1], ch.6:2. In the Bible Catherine-Sophia are described as the Queen Vashti (Astin) the first wife of King Artaxerxes.

It is quite challenging to point out the original of Sophia-Catherine in the XVI century, as the epoch of Ivan IV suffered particularly thorough cleansing by the historians. From what survive it is only possible to understand that the image of Sophia Palaiologina combined with information about several wives of 'Grozny' (the Terrible) – Anastasia and Maria [6v1], ch.7.

Elena Voloshanka, the rival of Sophia Palaiologina in the Russian-Horde court, the very same Biblical Esther, reflected in the Western chronicles as the notorious Diane de Poitiers and also as the famous Mary Stuart, her contemporary from the XVI century. Please make note of the similarity between the names Esther and Stuart. Biblical ESTHER or ESTER or STR without the vowel marking (on account of TH

Harmir

turning into T) was considered in Europe as the name STUART, i.e. STRT, without the vowel marking. Or, in other words ASTRUM (ASTER), i.e. a STAR in Latin.

The following 'merging' result derived from the parallelism between the Western European 'Habsburg dynasty' and the Russian-Horde dynasty of czars-khans of the XIV-XVI cc. The brief gist of it is as follows.

Catherine de Medici is the reflection of Sophia Palaiologina.

Diane Poitiers (and Mary Start) is the reflection of Elena Voloshanka, i.e. of Biblical Esther.

Henri II d'Orléan is the reflection of Ivan III=IV the Terrible.

The death of the king Henry II is the reflection of the death of czar-khan Vasilii III, i.e. Biblical king Ahab.

Biblical prophet Micah is the famous seer Michel de Nostredame (Nostradamus).

The Huguenot-Protestant rebellion in France against the Catholics is one of the manifestations of the Reformation revolt in the 'Mongol' Empire of the XVI century. Such uprisings, the Oprichnina in the XVI century Russia in particular, reflected in the Bible as 'slaughter inflicted by the Jews on the Persians'.

The notorious massacre of Saint Bartholomew's day France in 1572 is the response of the Empire to the rebellion of the Protestants – Huguenots. It is a partial reflection of the crushing of the Jewish heresy in the metropoly of the Empire and its other regions.

The disgrace of Mary Stuart and her execution in prison is the reflection of the disgrace of Elena Voloshanka = Biblical Esther who was put in the Hordian prison and died there.

In the British history of the XVI century the legendary queen Elizabeth Tudor (1533-1603), who reigned in 1558-1603, is the phantom reflection of Sophia Paleologue. Her name Eli-Zabeth or Eli-Sabeth could have been a distortion of the name Great Sophia or Al-Sophia. i.e. the name of Sophia Palaeologue.Besides the name TUDOR probably originated fromT-HORDE, where the article T was put in the beginning of a word, where it was necessary to stress its significance.

We are assured that Ivan the Terrible's proposal of marriage to queen Elizabeth allegedly failed, as did the proposal of marriage to Mary Hastings and that purportedly Elizabeth never married. Now it is clear that it is not true. Elizabeth, aka Sophia Paleologue, DID MARRY Ivan the Terrible and became the famous queen-

Harmir

khaness. Together they ruled the Empire. Which England was a part of. That is why on the pages of the English chronicles Elizabeth-Sophia is reflected as the English ruler.

In the epoch of Reformation the history was re-written. In Europe it was declared that allegedly Elizabeth never married, and that Ivan the Terrible marriage proposal to her failed. In the Russian history Elizabeth remained under the name of Sophia Paleologue.

Thus the Russian-Horde story of Esther is reflected in the Western chronicles twice. First - in French history as Catherine de Medici and her rival Diane Poitiers. The second time - in the Anglo-French history as Elizabeth Tudor and her rival Mary Stuart.

See the parallelism we have discovered in fig.69 [7v1], ch.4. It turns out that the story of Esther = Elena Voloshanka was colourfully described by 'ancient' Suetonius and Tacitus. Notably in the versions close to the Biblical one [RI], ch.2.

We would like to repeat that in that time Scotland was used as a name for the Land of Scythians, i.e. Russia-Horde [4v2], ch.6. The death of Elena Voloshanka at the end of the XVI century was the result of the temporary defeat of the heresy of the Judaizers. It is clear, that in the metropoly of the 'Mongol' Empire and its provinces the execution of the heretic Elena = Esther at that point was quietly accepted. The name and cause of the heretic later became an emblem of the Reformation in the XVII century.

In the Russian chronicles death of Elena Volosanka is covered extremely poorly. It is quite clear. The story of Esther rather sensitively affected the family of Ivan III = IV the Terrible. It is quite possible that after Voloshanka = Esther and her son were takenprisoners, they were exiled as far as possible from the metropoly. Banished out of sight. They could have easily chosen the British Isles as one of the furthest provinces of the Empire. They probably considered it impractical to exile them to Hordian America due to its extreme remoteness. England was far more convenient. On one hand, far enough, on the other - within close range. Out there Elena = Esther was executed. The local governors of Russia-Horde in England, the locals and the chroniclers witnessed the momentous events reaching them from the metropoly. Some distinguished prisoner was brought from the mighty capital of Russia-Horde. It immediately sparked the interest of the English towards her. Her story was written down according to their understanding of it. The description turned out fantastical in many respects. Later, when England separated from Russia-Horde in the XVII century, the story of Esther was declared to be 'purely Franco-English', and it became

Harmir

known as the story of Mary Stuart. At that point the writers sprang into action. F. Schiller created a popular tragedy about Mary. Stefan Zweig wrote a famous novel. In all these narratives it is difficult to recognise at first glance the true events of the struggle between Sophia Paleologue and Elena Voloshanka. As the authors by that time had forgotten the core of the matter.

30. THE LEGENDARY JOAN OF ARC IS DESCRIBED IN THE BIBLE UNDER THE NAME OF THE PROPHETESS AND WARRIOR DEBORAH.

'Joan of Arc (Jeanne d'Arc), the 'The Maid of Orléans' (circa 1412-31), is a folk heroine of France. She was born into a peasant family. During the Hundred Years' War 1337-1453, she led the French people against the English invaders and in 1429 she freed Orleans from the siege. In 1430 she was captured by the Burgundians, who in exchange for money handed her over to the English, who in their turn declared Joan of Arc a witch and put her on ecclesiastical court trial. For charges of "insubordination and heterodoxy" she was burnt at the stake in Rouen. In 1920 she was canonized by the Catholic church. [797], p.431. A vast amount of literature is written about Jean of Arc.

The story of the prophetess and warrior Deborah is narrated in chapters 4-5 of the Old Testament Book of Judges. In the synodic translation her name reads as Devra, however in the scholarly literature they usually use Deborah [797], p.365.

The comparison of the Joan of Arc and biblical Deborah stories reveals a vivid parallelism [7v1], ch.9. It was partially known to some of the authors of the XVII-XVIII cc. But today it is thought that the chroniclers 'were only comparing' Joan of Arc and Deborah, i.e. identifying them in the literary sense. But this 'congruence theory' was formed only in the XVIII-XIX cc., when the historians who were editing the texts, were substituting the direct identification of the ancient characters with tenuous 'comparisons'.

Even the supporters of the traditional version admit that THE MAID OF ORLEANS BEGAN TO BE CALLED JOAN OF ARC ONLY FROM THE SECOND HALF OF THE XVI century [7v1], ch.9. But this implies that in the duration of MORE THAN A CENTURY the heroine was called something else. The question is, what? According to our results she was called DEBORAH. Under this name she entered the Book of Judges. Then in view of the growing interest towards Joan, her other names and nicknames also fell into common use. And later, in the XVII-XVIII cc. the former name Deborah was gradually extruded from the story of Joan. The fact that Joan and Deborah is the same person was slowly forgotten. The 'biblical events' were

Harmir

pushed into the past, two thousand six hundred years back! The following generations of historians began to sincerely perceive Joan of Arc and the biblical Deborah as two different characters.
In our reconstruction Deborah = Joan of Arc lived in the epoch of the Ottoman conquest in the world of the XV-XVI cc. That is why the original geography of the events connected to her campaigns was much wider than the modern version. We are assured that allegedly the armies of Joan = Deborah fought only in France, in the comparatively small area. But the Bible and Josephus Flavius here refer to:
- the ASSYRIANS [878], v.1, p.230 and the kingdom HAZOR (Book of Judges 4:2), i.e. the RUSSIANS and RUSSIA [6v1], ch.6;
- the kings of CANAAN (Judges 4:2), i.e. KHAN rulers;
- town of Kedesh (Judges 4:6, 4:10), probably the capital Kadesh, i.e. Czar-Grad [5v] and [6v];
- the waters of MEGIDDI (Judges 5:19), i.e., probably, the waters of MACEDONIA.
Etc.
When creating the Scaligerian history all of these large-scale campaigns were artificially 'squeezed' into the territory of one county in France, greatly reducing the scale of events. As a result some of the distant geographical names also 'moved' here. And the entire story of Joan of Arc turned into an allegedly 'purely French' story. Furthermore, it turns out that the famous French marshal Gilles de Rais, Joan of Arc's legendary comrade-in-arms, is partially described in the Bible under the name of Samson, the famous hero and warrior. This congruence is a result of the stories of Joan of Arc and the biblical Deborah overlapping each other [7v1].

31. THE EPOCH OF THE JUDGES OF ISRAEL DESCRIBED IN THE BIBLE IS THE EPOCH OF THE INQUISITION OF THE XV-XVI CC.

One of the main books of the Old Testament is the Book of the Judges of Israel. Following the shifts on the global chronological map of A.T.Fomenko, we identified some of its stories with the real events of the XIII-XVI cc. Here they are.
1) The story of the prophetess-warrior Deborah (judges 4-5), aka Joan of Arc, in the French version allegedly the XV century. Joan was found guilty by the Inquisition tribunal and was executed. One of the landmark cases of the Middle Ages.

2) The story of Abimelech (Judges 9), aka Simon de Montfort in the French version, allegedly XIII century. He spearheaded the crusade against the Cathars, he supported the Inquisition in its battle against the Cathar heresy by fire and sword. Simon de Montfort was also described by the 'ancient' – Greek writers, in particular Plutarch =

Harmir

Petrarch, and the well-known general Pyrrhus [6v2], ch.1:7.5.
3) The story of Samson (Judges 13-16), i.e. Gilles de Rais, allegedly XV century. Marshal Gilles de Rais, French national hero, faced the Inquisition court and was burnt at the stake in the town of Nante. One of the most infamous landmark cases 'on witchcraft'.
All three storylines are directly connected with the activities of the Inquisition on the territory of France (in the Scaligerian geography). A thought occurs that the epoch of the JUDGES of Israel is the EPOCH OF THE INQUISITION of the XV-XVI cc. And by the JUDGES of Israel the Bible means the JUDGES of the Inquisition. To recap, the Inquisition tried and scourged mainly in Western Europe. In [5v1], ch.12:9-10, we showed that today the role of the Inquisition was distorted and the pervasively negative attitude towards it is a result of Scaligerian brain-washing. In those times the Inquisition was a Horde and Ottoman organisation whose aim was to eradicate the social consequences of the epidemics which broke out in the provinces of the Empire. Also to eliminate the introduction of orgiastic elements of the Christian church service, which blossomed in the West as a result of the distortion of the ascetic Christianity of the XII century which led to social decline and the spread of venereal disease. But later, after the breakup of the Empire, the work of the Inquisition was rendered exclusively in dark tones and, let's face it, rather successfully. But the Old Testament Book of Judges perceives the Inquisition either sympathetically or neutrally, which corresponds very well with the point we are making.
We have also studied the rest of the storylines in the Book of Judges. It turns out that they are related to the 'Mongol' Inquisition in Europe too.

For example, the well-known biblical story of the 'body cut into pieces' and the battle of Israel with the tribe of Benjamin is the famous 'expulsion of the Jews' from Spain in the late XV century. In particular, according to the Bible the assault of a husband -Levite and death of his concubine draws the whole of Israel into war against the tribe of Benjamin. In Spain in the XV century the assassination of an official of the Spanish Inquisition - inquisitor Pedro de Arbues precipitated a massive persecution of the Jews.

The Old Testament places a special emphasis on the 'blood epistle' in the form of the body parts sent to all of the tribes of Israel in order to chasten the sons of Benjamin, i.e. one of the tribes of Israel for the vicious thing they did. Now then, the 'blood epistle' to the tribes of Israel is the infamous edict of 1492 by Kind Ferdinand and Queen Isabella of the expulsion of the Jews from Spain. According to the historians of the Inquisition, the edict made a 'stunning impression' [330], v.3, p.150.

Harmir

According to the Book of Judges, furthermore the tribe of Benjamin is virtually wiped out in its entirety. All the rest of the tribes of Israel descended upon the sons of Benjamin, killing them and driving them out from their homes. So, the destruction of the Benjamin tribe by the Israelites is the crushing of Marranos in Spain in the late XV century.
As we showed in [6v2], ch.6, the 'exodus of the Jews' from Spain in 1492 reflects Columbus' voyage and the conquest of the distant America. In the late XV – the early XVI cc. the flotillas were departing Spain and Portugal for the inviting lands overseas. It was the extension of the Horde-Ottoman conquest of the world. The wave of conquests having rolled up onto the shores of the Atlantic for some time had ended up here. Later, when the large naval vessels - 'Noah's arcs' were constructed, the Horde and Ottoman armies moved on, across the ocean. The vestiges of this massive event were imprinted in the Spanish chronicles as the 'Jewish exodus'. The 'Mongol' Empire required major military and trading assets for such an event. The 'Mongol' governors in Spain – the Orthodox Christian sovereign-cafolics Ferdinand and Isabella – used every effort in order to organise the crossing of the ocean by the massive fleets with thousands of people. As always, such actions were accompanied by exerting a certain amount of force upon the large masses of population. The people would mainly embark upon the unknown and frightening ocean not by following their hearts, but by following an order, under penalty of the church or the administration.

Understandably, the chronicles of that time all vied to inform about mass migration of peoples across the 'great sea' (the Atlantic ocean). But later, in the XVII-XVIII cc. the Scaligerian historians, erasing the very fact of the existence of the 'Mongol' Empire, edited these accounts and instilled into them a sombre mood of forced banishment. Which the merciless rulers of XV-XVI cc. Spain were to blame for. The armies of Horde and Ottomania were called 'Gods Warriors', i.e. armies of Israelites. Therefore there is a large element of truth in the words about 'Israelites exodus' from Spain. The Israelite = Horde armies boarded the ships in the ports and embarked upon the ocean. In that epoch such an enterprise was very dangerous. Most people and families left Europe for ever. This fact lent a tragic air to the event as a whole. Thus the HUNDRED THOUSAND OF Jews BANISHED from Spain and Portugal, referred to in the sources, are most likely the crew of several 'Mongol' flotillas setting out to colonize the American continent = The New World.
It doesn't concern the religious persecution of a selected part of the population according to their nationality or on any other grounds during that epoch, nationalities in the modern sense of the word were not formed yet, but the formation of the

Harmir

military and commercial and administrative bodies for the transfer across the ocean. Most likely, entire villages and colonies were signed on to these ships. Some families would look after the cattle, and some would provide the repairs of the shipboard equipment. Those who refused or balked were, clearly, malicious heretics. They would be dealt with by the Inquisition tribunal. Some of them were burnt at the stake, after which the rest became much more compliant. As a result, America was successfully colonized.

32. THE BIBLICAL ABDUCTION OF THE WOMEN OF SHILOH IS THE 'ANCIENT' ROMAN RAPE OF THE SABINE WOMEN. AKA – THE CATALAN ABDUCTION AND DIVISION OF THE WIVES ALLEGEDLY IN THE XVI CENTURY.

The last chapter of the Book of Judges narrates the cessation of the persecution of the Benjamites. '…But look, there is the annual festival of the LORD in Shiloh … So they instructed the Benjamites, saying, "Go and hide in the vineyards and watch. When the young women of Shiloh come out to join in the dancing, rush from the vineyards and each of you seize one of them to be your wife. Then return to the land of Benjamin. When their fathers or brothers complain to us, we will say to them, 'Do us the favour of helping them, because we did not get wives for them during the war. You will not be guilty of breaking your oath because you did not give your daughters to them…

So that is what the Benjamites did. While the young women were dancing, each man caught one and carried her off to be his wife. Then they returned to their inheritance and rebuilt the towns and settled in them.' (Judges 21:1, 21:3, 21:6-7, 21:16-21, 21:23).

It turns out that this storyline is described in the 'ancient' Roman history as the well-known Roman rape of the Sabine women in the epoch of the founding of Rome. And also in the history of Mediaeval Greece, when the Catalan military, allegedly circa 1311, divided between themselves the wives of the knights killed in the Battle of the Cephissus. According to the chronological shifts discovered by A.T.Fomenko, the founding of Rome in Italy dates circa 1380. Thus, in the history of the Middle Ages the dramatic biblical storyline of the abduction and division of the wives is accounted for and dates not earlier than the XIV century. Considering the one hundred years shift it is not impossible that the event dates to the XV century. It may well be that they might be speaking here of one of the Horde squadrons of Israelites=Benjamites, who left Spain after 1492 to conquer the Promised Land [2v2], ch.2.

Harmir

Besides, in the book [TsRIM] we show, that the rape of the Sabine women in 'Ancient' Rome to a great extent is the reflection of the abduction of the wives by serfs in the Russian Novgorod=Yaroslavl.

33. HAREM-TEREM ('TOWER-CHAMBER' in Russian – Translator's note)

In [4v] the section 'Russian terem and Eastern harem is the very same thing' we showed that in Russia-Horde of the XIV-XVI cc. amongst the prosperous Hordians, there was a common custom to keep harems. Here can be seen an earlier similarity between the customs of Russia and the Ottoman Empire. Why did the harems = terems appear? In the epoch of the 'Mongol' conquest of the XIV century and the Ottoman conquering of the Promised Land following it in the XV century, there developed a shortage in the male population of the Empire. A great many warriors and Horde officials left for the distant land in order to colonize it. There were also human losses on the battle fields. As a result the amount of women in the metropoly of the Empire considerably exceeded that of men. The replenishment of the human resources was required. The harems=terems appeared as one of the methods to solve this new problem. At the same time another problem was solved – to protect young women from insalubrious sexual relations in order to guarantee a healthy and viable offspring for the elite. Well-off harem children were intended to take important posts and positions in the various provinces of the 'Mongol' Empire spanning Eurasia, Africa and America.

34. THE BIBLICAL STORY OF SAMSON IS THE BATTLE OF ZEMSHCHINA AGAINST THE OPRICHNINA IN RUSSIA UNDER IVAN IV THE TERRIBLE.

&& SAMSON IS AN ALLEGORICAL DESCRIPTION OF ZEMSHCHINA AS ITS TWO MAIN LEADERS AND TWO OTHER FAMOUS CHARACTERS OF THE XVI CENTURY.

Ivan Petrovitch Cheliadnin-Fedorov, the equerry, who had wielded a lot of influence and was well respected, became the leader of the Zemshchina opposition [776], p.118. 'Zemtsy (landed proprietors) addressed the czar with a protest against the arbitrary actions of the oprichny guards who inflicted unbearable insults on zemshchina… The dvoryane (noblemen and gentry) demanded the immediate

Harmir

abolishment of the oprichny governance. The uprising of the noblemen was quite impressive: 300 Zemshchina nobles participated in it… The opposition declared itself in 1566. The protest against the oprichnina's violations originated from the members of the Zemskoy Sobor (Assembly of the Land) summoned in Moscow… The czar denied the request of the Zemshchina noblemen and used the emergency powers granted to him by the Oprichnina edict, to punish Zemshchina. 300 petitioners were thrown into prison [776], p.119.

Karamzin gives an account: 'Fedorov (Cheliadnin – Auth.), a man of old customs, DECORATED WITH MILTARY GLORY and the gravitas of the state experience, having occupied the respected post of the Equerry and the head of the State Office for 19 years, a magnanimous and splendid nobleman became an object of slander' [362], v.9, column 58.
During the epoch of the struggle of Zemshchina against Oprichnina Filip Kolychev, the supporter of Zemshchina forces comes to the fore of the ecclesiastical hierarchy. 'The conflict with the highly influential ecclesiastical authorities, put the czar (Ivan the Terrible –Auth.) in a difficult situation, and he had to come to terms with the choice of a new candidate for the potential metropolitan. Father Superior Philip of The Solovetsky monastery was urgently summoned to Moscow (his secular name was Fedor Stepanovich Kolychev). Philip descended from a highly distinguished old Moscovian family…It appears that he was put forward by the same faction, which was HEADED BY THE EQUERRY I.P.CHELIADNIN AND WHICH AT THAT TIME WAS THE MOST INFLUENTIAL IN ZEMSHCHINA. The Solovetsky Father Superior was distantly related to the equerry. Philip entirely aligned his fate with that of the boyarin Cheliadnin… IN HIM THE ZEMSHCHINA OPPOSITION AQUIRED ONE OF THE MOST ACTIVE AND ENERGETIC LEADERS. Kolychev… CATEGORICALLY DEMANDED THAT THE OPRICHNINA WAS IMMEDIATELY DISBANDED. THE BEHAVIOUR OF SOLOVETSKY FATHER SUPERIOR MADE IVAN THE TERRIBLE FURIOUS [776], p.118.
However the czar was confronted by Zemshcina and he was forced to come to an arrangement with Philip Kolychev about the mutual neutrality. As a result 'on the 20th July 1566 Philip was forced to publicly repudiate his demands and pledged 'not to intervene' in the Oprichnina and the czar's 'household customs' … After this Kolychev was consecrated metropolitan' [776], p.118.

&& THE PARALLELS IN THE STORY OF SAMSON AND THE BATTLE OF ZEMSHCHINA AGAINST OPRICHNINA.

Harmir

In [7v1], ch.10 we discovered some correspondence between the biblical Samson and the French version of the story of Gilles de Rais. But the French version, as well as the Old Testament account are only the variant reflections of important events in Russia-Horde in the middle of the XVI century. I.e. the fight between the two major organisations, parties, which gathered together a great many people under their banners. These were the tragic events in the history of Russia-Horde. Biblical Samson, as well as Gilles de Rais are the slightly allegorical reflections of Zemshchina. I.e. a large party which was at the head of the opposition to Ivan the Terrible and Oprichnina.
We will describe the parallels between 'Horde Zemshchina = biblical Samson' as a table, see the details in [7v1].

In column 1 there are listed the main storylines constituting the core of the Old Testament story of Samson.

Column 2 reflects the correspondence with the French 'biography' of Gilles de Rais.

Column 3 contains the fragments of Cheliadnin's biography reflected in the Old Testament Book of Judges.
Column 4 recites fragments of Cheliadnin's biography reflected in the Old Testament Book of Judges.

Column 5 points out the facts of metropolitan Philip Kolychev's life which entered the Bible under the guise of the deeds of Samson.
Column 6 is designated to the analogous data from the 'biography' of Khan Simeon Beckbulatovich.

Column 7 contains the information from the 'biography' of Simeon, Prince of Rostov, which contributed to the story of Samson.

Column 8 we designated to Ivan the Terrible, who was also reflected both in the Bible and in the French version under the symbolic names: 'Gilles de Rais' or 'Bluebeard'.

Asterisked are the events from Russian history reflected in the Bible, in the 'biography of Samson' and 'the Frenchman Gilles de Rais' [7v1], ch.12.

Narmir

35. SEVEN DECEASED WIVES OF BLUEBEARD. THE ENGLISH KING HENRY THE VIII AND HIS SIX WIVES ARE THE REFLECTIONS OF IVAN THE TERRIBLE AND HIS SEVEN WIVES.

In [7v1].ch.10:4, we are talking about Bluebeard, one of the reflections of 'Gilles de Rais' in French history. King Bluebeard had 7 wives whom he killed [330], v.2, p.487. The fact of him having a comparatively large number of wives and that there were seven of them stands out. Considering the parallelism with the Russian history discovered by us, we should draw your attention to the fact that 'Ivan the Terrible' also allegedly had 7 wives. They probably should be distributed between the four czars, combined in the Romanov version under one name of 'Grozny' (the Terrible). And now let us recall that in the English history there is also a famous character – Bluebeard. This is the King of England Henry VIII [7v1], ch.10. There are no other famous kings with a nickname of Bluebeard in European history.

In [7v1}, ch.3/ we showed that the dynasty of Novgorod khans, the rulers of the Empire of the XIII-XVI cc. reflected in the Western chronicles as the Habsburg dynasty. Furthermore, in [7v1[, ch.4, we showed that the epoch of Oprichnina is dramatically reflected in the history of France and England. Specifically czarina Sophia Paleologue is described as the French Catherine de Medici and the English Elizabeth Tudor, and Elena Voloshanka – as Mary Stuart. But then the English king Henry VIII is the Western-European reflection of the khan-czar of the 'Ivan the Terrible' epoch. This is in fact correct [7v1], ch.12 and [ShEK].

Incidentally Henry VIII as Ivan the Terrible is considered to be a cruel tyrant [304], v.3, p.181. The name HENRY itself could have originated from KHAN+REX, i.e. Khan-Czar or Khan-Rus, i.e. as the sounds of Kh-Sh and S were often interchangeable.

Henry VIII is considered to be a polygamist, he had six wives. At this point it is difficult to say which names exactly Ivan the Terrible's wives are concealed beneath the names of the Englishmen's Henry VIII wives.

36. WHERE AND WHERE ICARUS ASCENDED INTO THE SKY. THE RELIGIOUS MYSTERY PLAYS.

We all know the most 'ancient' legend about the destruction of Icarus. He took to the air using artificial wings, but fell down and drowned. His fall is depicted, for example, in the 'ancient' paintings, discovered during the excavation of Herculaneum

Harmir

and Pompeii. Now then, Icarus' famous flight is the flight of the aeronaut Nikita, Trofim's son, under the czar Ivan the Terrible – Nero [RI], ch.2. Besides, the Ancient' Greek legends about the Labyrinth, Minos, Minotaur are the reflections of the dramatic events of the XVI-XVII cc. in the capital of Russia-Horde [6v3], ch.3. Specifically, the story of Esther = Elena Voloshanka, a heretic and Ivan the Terrible's lover. Thus the flight of Daedalus and Icarus precisely during the times of Minos and Minotaur once again date them to the second half of the XVI century.
In Russian history we know Icarus by the name of 'Nikita, the serf, Trofim's son'. He climbed the tall Crucifixion Church in Alexandrovskaya Sloboda and leaped from the belfry flapping a pair of wooden wings. Nikita purportedly even flew over the rampart surrounding the czar's headquarters. We were informed about this detail in the science division of the Alexandrovskya Sloboda museum in October 2006. During the epoch of Oprichnina Sloboda was Ivan the Terrible's capital. It is most likely that Nikita invented something along the lines of a light glider, on which he could remain airborne for a considerable amount of time.

The flight was successful. However after his landing Nikita was allegedly accused by the czar of 'a diabolical act' for which he was executed. This corresponds with the 'ancient' accounts of Icarus, son of Daedalus, who crashed and drowned. Most likely the Western chroniclers like the 'Ancient Greeks' and Suetonius got confused in the details of the notorious event in the capital of Russia-Horde. They knew that Icarus-Nikita ascended into the air and that he perished 'because of the flight'. But they didn't know the flight itself was completed successfully, and the death of the pilot was a result of the czar's wrath. The chroniclers 'glued' these facts together and it resulted in Icarus allegedly rising into the air, but 'falling down and crashing'.

'The ancient' master craftsman Daedalus, the wings inventor, should be searched for in the XVI century, in the epoch of Ivan the Terrible. The search should also cover the epoch of Ivan III, the phantom reflection of Ivan IV and dated to the XV century instead of the XVI century. The search won't take long. We have repeatedly looked to Aristotele Fioravanti – the famous architect and master craftsman, who allegedly lived in the XV century and who did much for Ivan III. It turns out that it was he who was the 'ancient Daedalus' [RI], ch.2.

It is widely thought that 'the teachers of the Russian architects in the subterranean construction were the Italian architects-builders, the creators of the Kremlin and Kitai-Gorod (the walled merchant town - China Town): ARISTOTELE FIORAVANTI, Petrus Antonius Solarius, Aloisio the New, Petrok Maly. Ignatius

Harmir

Stelletskii claimed that both the underground and above-ground Kremlin was built according to the plan of the 'wizard and sorcerer' Aristotele Fioravanti' [815:1], p.9.

And further: 'ALL THE THREE ARCHITECTS COULD NOT LEAVE MOSCOW AND HAD TO LAY THEIR BONES THERE. Is it a fluke? Not in the least!... This idiosyncratic triumvirate of the Moscow Kremlin (Aristotele Fioravanti, Solarius and Aloisio – Author) was the bearer of its innermost secrets… To let even one of this glorious trio back to Europe would have been almost equivalent to making Moscow's innermost secrets the subject of malicious gossip… It is that and only that, it seems, to be raison d'être of the violent death of the creators of the Moscow citadel in its depths', p.106-107.

To recap, the major building and construction of Moscow began not in the XV century under Ivan III as it is thought today, but in the XVI century under Ivan IV [6v2], ch.2. Erecting the capital in the new place could be attributed to the fact that Ivan the Terrible's court for some time lapsed into the heresy of the Judaizers, which caused a rift in the Empire's ruling elite. The czar even left the former capital (Yaroslavl or Suzdal) and decided in favour of a small settlement located at the site of the Battle of Kulikovo. There they began to build the stone Moscow = the Second Jerusalem. However the czar could not invite the local Horde builders as a result of the social rift. The Orthodox Church strongly condemned the heresy of the czar and his immediate entourage [775]. This was the reason for summoning the Italian architects. In that time Italy was one of the provinces of the 'Mongol' Empire and naturally, the Western architects quickly arrived to the metropoly by order of the Emperor. On the completion of building, the chief architects, who knew the scheme of the underground Moscow, could be silenced for ever, so they could tell no one.

It is quite possible, that Icarus-Nikita took flight from the Church of the Ascension in Kolomenskoye. Perhaps during Ivan the Terrible's reign there were several of such flights depicting the Ascension of Christ. There survive a tradition which directly connects Nikita's flight under Ivan the Terrible with Moscow Kolomenskoye. This tradition hardly originated from nothing. The information about Nikita's flight lived amongst the gliders and pilots [RI], ch.2.

In the Middle Ages in Europe there were popular mysteries, i.e. the religious plays depicting the Gospel events for the public. For example, Christ's arrest, Pilate's trial, the Flagellation of Christ, the Road to Golgotha and the Crucifixion [KAZ]. 'This Liturgical performance which took place not in a church, but in public, is considered to be the oldest religious drama and simultaneously 'the first performance bearing the

Harmir

similar characteristics of theatre' [415:1], p.9, 11. It is not improbable, that in some of the Western mystery plays an 'actor' who was personifying Christ was crucified for real.

Most likely Nikita's flight from the tall cathedral-belfry in the presence of the czar Ivan, courtiers and a multitude of spectators was an element of such a religious mystery play. The ascent of a man into the air on wings symbolised the climax of the play - The Resurrection and The Ascension of Christ. It is likely that Nikita took off exactly from the Church of the Ascension in Kolomenskoye. The very name of the church suggests that it was exactly from here, in full public view, a man depicting the Ascension of Christ rose up into the sky. The mysteries were illustrating the key moments of Christ's life. It is absolutely clear that the climax – the Ascension – should have been represented in some way. But at this point the directors would be presented with problems. It was not so easy to show Christ ascending. It is most likely that for a long time they were unsuccessful. They had to be satisfied with some conventional scenes symbolising the 'ascent to heaven'. It is possible that the actor was hoisted up with ropes or some other device.

They approached this subject in a more fundamental way. Clearly the capital should have been the place for the most gripping performances dedicated to the Gospel. That is why it must have been this very place where they should have begun to think about how to recreate the Ascension Day. They began to experiment. Soon they realised that it was possible to create 'wings' capable of lifting a person into the air and keep him there. Thus aeronautics was born. It is possible, that Nikita could have been the first or among the pioneers. Supposedly there must have been many rehearsals of the religious show which would culminate with the flight of the actor who was playing Christ. When the directors and gliders decided that enough experience had been accumulated, they announced the performance. A premier, so to speak.

The entire court assembled, numerous guests. It is likely that there were rumours swarming and everyone was expecting something extraordinary. Ivan the Terrible, the great khan himself, was seated in the first row. The actors were nervous. The closer to the end of the performance, the greater the tension. Lo and behold! A man with wings ascends the dome of the Kolomensky Church of the Ascension. The climax of the performance. Nikita breaks away from the dome and soars into the air. The flight was a success. The czar was delighted. It is highly unlikely that Ivan the Terrible was enraged and ordered the execution of the adventurous serf. Contrarily, we should think that Nikita was handsomely rewarded. A different matter is that in the minds of the later chroniclers the two excerpts of this extraordinary performance could have

Harmir

merged together. The first – the execution and death of Christ performed by some other actor. The second plot – is the flight of the glider pilot Nikita, performing the Ascension of Christ. By the way, human sacrifices were no longer carried out in Russia during that epoch. Particularly during the Apostles Christianity which condemned the 'ancient' 'pagan' customs, among which bloody sacrifices indeed existed. That is why it is most likely that in Russia the actor was not actually 'crucified' for real. However, the Western chroniclers were more accustomed to more bloody forms of Christian mystery plays. So they decided that allegedly Nikita was executed by the cruel czar. A myth about a poor Icarus who fell from the sky was born. Ultimately some of the actors-gliders could have in fact easily crashed. As it was a new and dangerous activity. Then again, the very same 'ancient classics' would add that contrary to Icarus, Daedalus successfully landed using his wings. Thus the 'ancient' myth narrates both about the misfortunes and the successes of the aeronautics.

Nikita's flight in Kolomenskoye from the height of the Church of the Ascension feels more genuine than from the Crucifixion Church Belfry in Alexandrovskya Sloboda, though it is worth repeating that there could have been a number of similar flights. As the mystery plays were staged over many years. In some years an actor could have flown into the air from the Crucifixion Church Belfry in Alexandrovskya Sloboda, in the other years – from the Church of the Ascension in Kolomenskoye. There also must have been other locations from which the Russian=Horde gliders demonstrated their skills in front of the delighted audience.

After some time the religious performances became a thing of the past. But the art of gliding in the air remained and began to develop according to the laws of scientific research. Professional aeronautics was born.

37. THE ROMAN EMPEROR CLAUDIUS, AKA IVAN THE TERRIBLE WAS A WRITER. IT TURNS OUT THAT THE FIRST VERSION OF THE FAMOUS 'LITSEVOI SVOD' (THE ILLUSTRTED CHRONICLE COMPILATION) WAS COMPILED UNDER HIM.

Practically in all the phantom reflections of Ivan The Terrible it is stressed that he was a prolific writer, was interested in literature and was the author of many works. The same account was also given about the Emperor Claudius, allegedly 41-45 years. Suetonius informs us:
'He was neither uncultured nor lacking in eloquence, but on the contrary had

Harmir

constantly devoted himself to the liberal arts … As Emperor he continued work on his history, hosting frequent readings but employing instead a professional reader. He began the work with Julius Caesar's assassination, then he started afresh with later times… He completed only two books of the earlier work, but forty-one of the later times. He also wrote an eight-volume autobiography… and also penned a 'Defense of Cicero against the charges of Asinius Gallus', a work of no little learning. HE ADDED THREE ADDITIONAL LETTERS OF HIS OWN INVENTION TO THE LATIN ALPHABET, maintaining that there was a dire need of them, and after becoming the Emperor was able to initiate their general use…

He gave no less attention to Greek studies… He would often make his Senate reply to Greek envoys with a prepared speech in their own language…

HE WROTE COMPLETE WORKS IN GREEK: TWENTY VOLUMES OF ETRUSCAN HISTORY AND EIGHT OF CARTHAGINIAN. A new Claudian wing was added, in his name, to the old Museum at Alexandria, with HIS ETRUSCAN HISTORY READ ALOUD FROM BEGINNING TO END ANNUALLY IN THE OLD, AND THE CARTHAGINIAN IN THE NEW, VARIOUS READERS BEING EMPLOYED IN TURN, AS IS THE WAY WITH PUBLIC RECITATIONS.' [760], p. 145-146.

This information is very interesting. It turns out that the Emperor Claudius, i.e. Ivan the Terrible was the author of an immense work consisting of at least SEVENTY NINE BOOKS (as stated: 2 + 41 + 8 + 20 + 8). Among them: 43-volume History of Rome, 20-volume Etruscan History and 8-volume Carthaginian History.

As we already understand, the history of 'Ancient' Rome written by Claudius is the history of Russia-Horde of the XIII-XVI cc.
Et-ruscan history is also the Russian history, and the Carthaginian history is the history of Czar-Grad [5v], [TsRIM]. So it means, that under the Emperor Claudius = Ivan the Terrible there was created an enormous work on the history of Russia-Horde and Czar-Grad. We will repeat: 63 books on the Russian History and 8 books on the history of Czar-Grad.

It is hardly likely that the Emperor Claudius – Ivan the Terrible wrote with his own hand all 79 books he is credited with. As the czar has a lot to do. Most likely he ordered the creation of a detailed history of the 'Mongol' Empire. Scholars, scribes and artists were summoned, who under the Emperor's supervision created such a prodigious body of work.

Harmir

But we are told that no such immense body of work survives until our time. They say that hundreds and thousands of years have passed… Allegedly everything is lost… However neither Suetonius nor Tacitus say anything about Claudius' books perishing. Which means that they still did exist during their time, i.e. in the XVI-XVII cc.

As Claudius is Ivan the Terrible, than the historical manuscript created on his initiative should have left an indelible mark in Russian history. Is that so? Yes. It is. We know that it is under Ivan the Terrible the multivolume Litsevoi Svod was created. The mammoth historical literary classic encompassing world history from the most ancient times to the epoch of Ivan the Terrible. Incidentally for a very long time Letsevoi Svod was not published at all. It was published for the first time in Moscow by the publishing house 'Akteon' [477:31], amid the extensive public discussions on the New Chronology.

However, according to our results, THE ORIGINAL text of Litsevoi Svod never survived. Most likely in the XVII century under the Romanovs it was edited in the spirit of 'new ideas'. So the version which exists today belongs to a later date. Nevertheless, even in the 'Romanov' way it presents an invaluable monument of the XVII century based on the sources of the XVI century.

So to conclude, under the 'Ancient' Roman Emperor Claudius = Ivan the Terrible Litsevoi Svod was created. According to the Roman accounts, at first it consisted of 71 books. Even re-worked and abridged by the Romanovs this body of work comprised 10 gigantic volumes. That is why the publishing house 'Akteon' divided most of the volumes into two parts. As the result Litsevoi Svod in its new modern facsimile edition takes up 19 voluminous books.

Nothing of its kind has been created ever since! All known Western European, Arabic, Eastern, Chinese and other chronicles known today pale by comparison with the Russian-Horde Litsevoi Svod. None of them are even remotely similar. This is understandable. Litsevoi Svod was created in the capital of the Great Empire in the XVI century, in the age of its progress and might. That is why from the very beginning it was destined to be unique. The best scholars and craftsmen were gathered. Writing of the world history, i.e. the history of the Empire of the XIII-XVI cc. was under the control of Ivan the Terrible = Claudius himself. The executants did their absolute best. Litsevoi Svod is illustrated with magnificent illuminations.

'Ancient' Suetonius spoke respectfully of Litsevoi Svod, calling it a body of work dedicated to the Roman, Etruscan and Carthaginian history.

Harmir

Suetonius' accounts of Claudius personally writing the Roman, Etruscan and Carthaginian history corresponds with the opinion of the historians, that Ivan the Terrible was himself editing the text of Litsevoi Svod. It is thought that some notes on some pages were made by Ivan the Terrible [775], p.28-31.

According to Suetonius the Emperor Claudius also wrote 8 books about his own life. I.e. his autobiography. Most likely he didn't write it himself, but dictated it to the scribes, or based it on his own archives. Thus we learn that in the XVI century there was a large account written of Ivan the Terrible's life: 8 volumes! Unfortunately this work didn't survive. It is possible that it seemed to the Romanovs unacceptable. That's why it was destroyed. And but for Suetonius we would have never learnt that Ivan the Terrible (Claudius) wrote his own autobiography.

38. THE LIGHTHOUSE OF ALEXANDRIA (PHAROS OF ALEXANDRIA).

Apparently the famous 'ancient' Lighthouse of Alexandria, aka Pharos of Alexandria (one of the seven wonders of the ancient world) – is a well-known Bell tower of Ivan the Great in Moscow [RI], ch.6. In the ancient times the Pillar of Ivan the Great was compared to a burning candle. Hence comes the legend of the 'lighthouse'. The divine bronze statues of Pharos of Alexandria are the huge bells of Ivanov Pillar. Incredible as it may be, in the 'ancient' history of Pharos of Alexandria accounts are given of the events from the reign of Peter I (The Great), from the late XVII – early XVIII cc.! See [RI], ch.6.
Besides, the 'Pillar of Ivan the Great' in Moscow was described by the 'ancient classics' as the 'Ancient' Roman military column or as the famous Tower of Babylon [RI].

The historians think that allegedly Pharos (Etruscan) Lighthouse was close to Egyptian African Alexandria. However today there are no traces of it there. Then they unfoundedly professed that allegedly the lighthouse 'of course, is dilapidated', and that it remained there allegedly until the XIV century, after which it 'irretrievably disappeared'. 'The remains of a tall pedestal on which the beautiful tower stood, survive until our time, BUT THEY ARE ABSOLUTELY UNACCESSABLE TO THE ARCHITECTS AND ARCHEOLOGISTS, as they are built into the mediaeval fortress' [572], p.118. Purportedly the remains 'may be still there', but unfortunately it is impossible to see them.

Such lamentations are needless. Pharos Lighthouse exists even now, though in a somewhat reconstructed version. Those who wish to see it should visit the Cathedral

Harmir

Square (Sobornaya Square) of the Moscow Kremlin and see the Et-ruscan Pillar of Ivan the Great.

39. TACITUS AND SUETONIUS DESCRIBE THE TIMES OF TROUBLES IN RUSSIA. THE EMPEROR VITELLIUS IS THE FALSE DMITRY I.

Apparently, starting with the 'biography' of the emperor Vitellius, Suetonius and Tacitus describe the Time of Troubles in the Horde Empire. Tacitus is speaking about the great revolt in his preface to the 'Histories'. In Tacitus' 'Annals' descriptions are given of the emperors Augustus, Tiberius, Caligula, Nero and Claudius. I.e. primarily the epoch of Ivan the 'Terrible', the second half of the XVI century [RI], ch.10.

In the 'Histories' Tacitus begins his narration with Galba followed by Otho, Vitellius, Vespasian, Titus and Domitian. According to our findings Vitellius is the reflection of the 'False' Dmitry I. Incidentally, Tacitus informs us that he himself is a contemporary of all the above mentioned 'ancient' emperors. Consequently the famous Cornelius Tacitus lived in the epoch of the first half of the XVII century. Or later.

The next emperor of 'Ancient' Rome was Vespasian. And the Russian czar who succeeded the 'False' Dmitry I was Vasili Shuisky. Hence 'ancient' Vespasian could be a phantom reflection of Vasili Shuisky. Our idea holds up very well [RI], ch.10.

Furthermore, Roman emperor Titus is Russian prince Skopin-Shuisky. Titus' siege of Jerusalem is the defence of Moscow in 1610 by Skopin-Shuisky, which Tacitus combined with the liberation of Moscow by Minin and Pozharsky in 1612 [RI], ch.11.

40. MOSCOW OF THE LATE XVI – EARLY XVII CC. IS DESCRIBED BY FLAVIUS JOSEPHUS AS JERUSALEM.

The well-known work of Flavius Josephus 'The Jewish War' describes the civil war in Judaea under the emperor Titus, followed by the siege, military assault and the fall of Jerusalem, the capital of Judaea. It is thought that during that time Judaea used to be a province of the Roman Empire. Therefore all of these events took place in the early XVII century in Russia in the metropoly of the 'Mongol' Empire. In particular, the seizure of Jerusalem by Emperor Titus must be some major and well-known event in the Times of Troubles in Russia. Such an event does exist. It is the defence of Moscow by Skopin-Shuisky in 1610 followed by the final victory over the 'Poles' and the liberation of Moscow in 1612 by Pozharsky and Minin. Jerusalem described by Flavius Josephus is Moscow, the capital of the Empire. The walls of Kitai-gorod

Harmir

(China town), Bely gorod (White Town) and Zemlyanoy Gorod (Earthworks Town) in Moscow are described by Flavius as the three walls surrounding Jerusalem.
To remind you, there were two well-known Jerusalems in ancient history. The first, evangelical – is Czar-Grad on the Bosphorus, Homeric Troy. The second Jerusalem is described in the Old Testament Books of Ezra and Nehemiah. It was 'reconstructed' during the reign of the kings Artha-Xerox, Cyrus and Darius. Apparently here the subject matter happens to be the construction of Moscow and the Moscow Kremlin in the middle of the XVI century under Ivan the Terrible = Artha-Xerox [6v2], ch.2.

Today we can see only the foreign made old plans of Moscow-Jerusalem. It clearly states that the Russian originals didn't survive (were destroyed?). Surprisingly NONE of the old original plans of Moscow of the XVI century epoch survived! Just the foreign 'copies'. We are being assured that allegedly they more or less accurately follow the 'lost Russian originals'. But is this true?

Most likely it is the result of the editing 'activities' of the epoch of the Reformation. After Russia's occupation by the Western armies followed by the ascent to the throne of the Romanov dynasty, the history of the Great Empire began to undergo distortions. Including removing from the old 'Mongol' maps and city plans various Horde names which became inappropriate in light of the 'Reformation history'. Everything 'incorrect' was crossed out and burnt. After which crocodile tears were shed in front of the future generations for the 'lost originals'.

There are known reports that in Russia under Godunov the 'extensive cartographic activities' have unfolded. It is understandable as it is during Godunov's reign the 'Mongol' capital Moscow (Jerusalem) achieved its highest peak. However, we will repeat, that there are no surviving original plans of Moscow. Everything perished!

But now we can reasonably contemplate what exactly was depicted on the Russian-Horde maps burnt by the Reformers. It is probable that Moscow (Jerusalem) was depicted in the way in which 'Ancient' Rome is drawn today. In particular, the Pillar of Ivan the Great could have been called the Babylon Tower or the Pharos of Alexandria (Lighthouse) or the Roman Milliarium Aureum. I.e. the central pillar of Rome from which the distances into all the ends of the Great Empire were measured. Clearly all such names (which became 'incorrect') were immediately abolished [RI], ch.11.

The 'ancient' book 'The Jewish War' by Flavius Josephus describes the grandiose war encompassing not only the Judaic Kingdom, but the entire Roman Empire comprising Judaea, among others. As we understand, the subject matter is the Times of Troubles in Russia and the wars of the Reformation, spreading all over Europe. Thus the

Harmir

voluminous work of Flavius Josephus was devoted to the events of the XVI-XVII cc. which his contemporaries were deeply passionate about. His book reveals many details of that epoch which were previously unknown [RI], ch.11.

Flavius Josephus, Suetonius and Tacitus complete their accounts with the Great Strife of the early XVII century, i.e. the fall of the Great Empire. It is exactly during this time the Scaligerian chronology is being created and enforced. It was already used to the utmost by Flavius Josephus for example. Therefore there is every reason to believe that in the works by Flavius Josephus, Suetonius and Tacitus there must become apparent the chronological shifts invented by the Scaligerians. Notably, the shift which combines the beginning of the Roman Empire in the XIII century with its ending in the XVII century. In other words, concluding with his narrative about the Times of Troubles of the XVII century, Flavius could 'skip' to the end of XII – the beginning of XIII cc and tell us, albeit briefly, about the events in the gospel Jerusalem = Czar-Grad. We already know that the chroniclers sometimes confused the Gospel Jerusalem with The Old Testament Jerusalem, i.e. Moscow of the XVI century.

Our prognosis comes true. Flavius Josephus does in fact 'leap' from the XVII century into the end of XII century and gives us a summary of the story of Andronicus-Christ. His death followed by the avenging Crusade of Russia-Horde and its allies onto Czar-Grad in order to punish those responsible for the crucifixion. These accounts are vaguely reflected by Flavius Josephus, but it is still quite recognisable [RI], ch.11.

Harmir

41. DOMITIAN.

The Biography of Emperor Domitian concludes the works by Seutonius and Tacitus. It turns out that the 'ancient biography' of Domitian narrates about False Dmitry and Mikhail Fedorovich Romanov. Then there is a jump into the beginning of the Empire, and the last part of the 'biography' of Domitian gives an account of King Herod and Emperor Andronicus-Christ. Thus at this point Suetonius and Tacitus 'skip' back in time from the XVII century into the XII century, from the end of the Great Empire into its very beginning. As a result 'ancient' Domitian is a 'bonding' of the following four genuine historical figures: False Dmitry II + Czar Mikhail Fedorovich Romanov, then King Herod + Emperor Andronicus-Christ. The first two are from the first half of the XVII century, and other two are from the late XII century.

In his book Suetonius clearly states that his youth fell within Domitian's reign [760], p.216. Therefore the 'ancient' Suetonius was born in the early XVII century, in the epoch of Times of Troubles. He wrote his book in his adulthood. Hence in the middle of the XVII century or even later.

42. THE STORY OF IVAN SUSANIN IN THE BIOGRAPHY OF 'ANCIENT' DOMITIAN, I.E. OF MIKHAIL ROMANOV.

We all know a story of Susanin who saved the young czar Mikhail Romanov from Polish captivity having paid for that it with his life. This story was popular in Romanov Russia. In particular, the composer M.I.Glinka wrote a famous opera called 'Life for the Czar' (it is sometimes called 'Ivan Susanin').

The story of Susanin still touches people. In order to satisfy interest in this subject the historians make somewhat odd 'discoveries'. For example, in January 2007 yet again a statement appeared that allegedly several years earlier Susanin's remains were found in Kostromskaya district. Though, as noted, 'for many years the place of the hero's death was unknown'. The remains were 'examined in the Russian centre of forensic investigation under the supervision of the professor Victor Zvyagin. Vladimir Filippov was assigned to reconstruct Susanin's appearance based on the skullbones' (Journal 'Arguments and Facts', issues 1-2, 10-16 January 2007, p.13). As far as we know there are no scientific publications which would tell us in detail on what grounds the found bones were declared to be 'Susanin's remains'. That is why our attitude towards this 'finding' is rather sceptical, as it is towards the 'discovery of the remains of Andrey Bogolyubsky and Yuri Dolgoruky ' , widely advertised in its time, which were also unsupported by any scientific data.

Let us get back to more reliable accounts kept by the ancient authors. It turns out that the 'most ancient' Suetonius and Tacitus tell us about the story of Susanin. Allegedly more than two thousand years before Mikhail Romanov, prior to the event taking place [RI], ch.12.

Harmir

As Susanin saved young Mikhail Fedorovich, and he agreed to accept the Imperial crown, according to the Romanov version, The Times of Troubles declined. The new Emperor emerged in Russia. This event is considered to be a turning point in the bloody Strife of the early XVII century. In Romanov interpretation it was Susanin's heroic deed which saved the country from further civil wars: 'Mikhail Fedorovich Romanov's election as Czar of Russia put an end to the strife' [578], book.2, p.1002. We can find in 'ancient' Tacitus' accounts a perfectly analogous presentation of a story about Sabinus (it turns out that it is Susanin). He straightforwardly claims that according to many Romans it was Sabinus' death which saved Rome from the new civil wars and upheavals [RI], ch.12.

Let us draw our attention to the psychological difference in the descriptions of Susanin by 'ancient' Suetonius and the Romanov sources. The 'ancient' version is more exalted as opposed to the Romanov's version, slightly more grounded. For example, the Romanov historians have a 'burning barn', and Suetonius and Tacitus – a 'burning temple' (or even Capitol). According to the Romanov historians, frightened Mikhail was hidden in the barn, burying him in the hay. According to Suetonius and Tacitus, the trembling Domitian is hidden in the sacred temple. Possibly, someone wished to turn (on paper) a prosaic shed (and barn) into a poetic temple (and Capitol). It may be that on the contrary the Romanov historians purposefully lessened the scale of the events, belittling them. It could possibly be that the ancient text was describing a temple-cathedral, and the Romanov editors turned it into a 'barn' and 'farm shed'. Thus by doing so they moved the events from the Imperial capital to a small village, tenaciously destroying any traces of 'Ancient' Rome in the Russian sources.

43. WHY DOMITIAN WAS BURIED AS A 'GLADIATOR'. WHERE THE GLADIATOR GAMES ORIGINATED FROM.

It is said that Domitian (i.e. Andronicus-Christ) was buried 'like a gladiator' [726:1], p.135. The ancient authors paid particular attention to this aspect. We repeatedly came across the 'ancient classics' start talking about the 'emperor-gladiator' when describing some of the phantom reflection of Andronicus-Christ. What is it all about? The common explanation of a word Gladiator is: 'Term 'gladiator' originates from a word 'gladius' – a sword, which was used by Roman legionaries and various types of gladiators' [589:1], p.8. This is quite possible. Latin GLADIUS = SWORD could have been a slightly distorted Slavic word KHOLODNY (COLD), i.e. 'cold' weapon. Besides in Russia a word 'KLADENETS' (steel sword) was used to describe a SWORD (was called 'KLADENETS'). So 'GLADIATOR' is a man armed with a COLD WEAPON or KLADENETS. But we will note a following peculiarity in the

Harmir

Scaligerian version. Not only gladiators, but also regular soldiers of the Roman army, were armed with swords (gladius). But they were not called gladiators! Only the participants of the special combat-performances were thus called. A suspicion arises that a word 'gladiator' could possibly have had a different origin.
It is possible, that the Latin word GLADIATOR, in relation to Domitian-Christ, originated in the process of distortion of the word-combination KOLYADA+TORIU when K turned into ---> G. To remind you, sometimes Christ was called KOLYADA [TsRS]. And the word TORIT' is Russian, meaning 'to clear a path', 'to carry'. Hence, the words 'tract', 'roadway', etc. [7v2]. Hence originated a name with a meaning 'carrying Christ' (KHRISTA TORIU). It becomes clear why the name Christopher in Greek meant 'bearing Christ' [533], v.2, p.604. That is why Saint Christopher was often depicted carrying young Christ on his shoulders [RI], ch.12. So in Domitian's biography the word GLADIATOR could have originally meant CHRISTOPHER, i.e. denoting Christ. If KOLYADA is CHRIST, than the expression KOLYADA=TORIU could have literally meant the same as CHRISTOPHER (CHRIST TORIU). Then later, KOLYADA-TOR could have turned into GLADIATOR. It appears that two ideas got intertwined in the term 'gladiator': 'cold weapon' (kladenets) and 'Christ Toryu' – carrying Christ).
The famous gladiatorial contests in Ancient Rome probably originated to commemorate the execution of Christ-Kolyada in 1185 and the Trojan War = Russia-Horde Crusade. To begin with the Gladiatorial Games were the religious performance, a mystery play, enacting the Passion of Christ and vengeance catching up with his enemies. The masses of believers and spectators would gather in the church-circus. In particular, Andronicus-Christ murder by the Roman soldiers was re-enacted. Perhaps a man personifying Christ was called KOLYADA-TORIU, i.e. CHRISTOPHER, 'Christ bearer', a man who symbolically carried the image of the suffering Christ. Later the original meaning of the mystery-plays was forgotten and they continued to exist just as the bloody performances, where a gladiator (Kolyada-tor) died under the strikes of the soldiers representing the Czar-Gradians of the late XII century. Then the battle of the two groups of warriors would commence. One of them represented the Jews who crucified Christ, and the other – the crusaders (gladiators) avenging him. When in time the meaning of the religious performance became vague, the 'main gladiator-Christ' was forgotten.
It becomes clear why the 'ancient' gladiator contests were so ruthless and often resulted in the gladiators' death. Allegedly in the III century approximately every other combat would result in the death of a gladiator [589:1], p.167.
The spectators often participated in judging and could either pardon a wounded

Harmir

soldier, or condemn him to death. Then he would be slaughtered in the arena accompanied by the roar of the crowd. Today it is 'explained' to us that such was the bloodthirsty nature of the Romans. Of course, many enjoyed watching battles and death. However, most likely, the violent performances were based on the real events – the execution of Andronicus-Christ, followed by a war and punishment of his murderers. That is why at first the 'actors' were killed on the arena for real. The memory of the recent events was still fresh. And only while the heart of matter was gradually forgotten, some of the participants of the show were left alive.

A similar idea also came from the religious performances dedicated to god Mithra, i.e. once again Christ. Here the performers represented on the stage of a circus-church the death of Christ in the shape of a bull impaled by a bullfighter's steel weapon. It is not impossible, that we see the traces of the original symbolism, in which an Ox-bull identified with a cross (stauros), in the famous Spanish Corrida (Bullfighting). Maybe in some versions of the liturgical performance (which later on turned into Corrida) a bull symbolises a cross, bringing death to Christ, and the matador – Christ himself. Later the original meaning of the mystery plays was forgotten, and the performance took on a life of its own. The toreadors began to kill the bulls in an arena in front of the audience excited by the smell of blood, simply for entertainment and a demonstration of their fighting skills.

And so, Domitian-Christ was buried 'as a gladiator' for no other reason that it was Kolyada-Tor, i.e. Christ, who they were burying. And since Kolyada (Nikolay) is Christ, then a 'gladiator' meant Christ bearer or Cross bearer, a man who fights in the name of Christ. I.e. Christopher, who goes into battle under the banner of Christ. Bringing to the nations the name and the legacy of Christ. This corresponds with the essence of the Crusades of the early XIII century whose goal was to punish those guilty in the crucifixion of Andronicus-Christ. These are Horde campaigns described by the 'classical authors' as the Trojan War.

The ancient references to the gladiatorial games being established exactly by the ET-RUSCANS, i.e. the Russians, according to our results, become clear [RI], ch.12. Following the victory in the Trojan War it was in 'Ancient' Rome, i.e. in Russia, where the religious festivities were established, spreading from the metropoly to the provinces of the Empire. The Et-ruscans = Russians celebrated the victory over the enemies of Andronicus-Christ. It is clear that the celebration in honour of the victory was established by the victors, and not by the defeated side.

It turns out that there were women-gladiators [589:1], p.121. It is not surprising, since in the Trojan War there were both men and women among the victors and the defeated.

Harmir

So, in the arenas of the circuses-churches the two groups of Gladiators = Christ bearers came together. Some represented the Hordians, the others – their enemies. They fought to the death. The gladiatorial games originated within the Royal Christianity, practiced by the czars, who succeeded Andronicus-Christ. At first in Czar-Grad, and later in Russia-Horde after the capital of the Empire was moved there in the XIII century. The Royal Christianity is known to us today as 'ancient paganism', when bloody sacrifice was practiced, including those of humans. One of those sacrifices was the Gladiatorial = Christ bearing Games, the religious pageants. Today all the participants of the Games are called the Gladiators. However, earlier, most likely, only those who represented Horde –Cossacks avenging Christ were called thus. The warriors representing those people who crucified Christ might have been called differently. It's for a reason that the gladiators came under different groups.The name of one of them – Retiarii – clearly points to Rat' (army), Horde. The Retiarii probably represented the Horde-avengers. Another group under the name of Murmillones brings to mind the name of Myrmidon. Thus were called the 'ancient' warriors Achilles-Svyatoslav, who participated in the Trojan War [NOR]. In this way the very names of the gladiator castes reflect the events of the Trojan War.

The history of the Gladiator Games shows that they were not GAMES in the modern meaning of the word. They were not considered as a contest of agility. The commentators correctly identified the key element of the Games: 'Closer than anything else to the Gladiatorial Games is the 'trial by combat', in which the guilt of the accused was decided by way of armed combat. The defeated had to admit his guilt or die. The victor was considered not guilty. The combats were usually conducted with the real weapons and in the presence of an audience' [589:1], p.8-9.

Originally the Gladiator Games were replaying 'combat by trial' between those guilty in the execution of Andronicus-Christ and the crusaders. The Trojan War is the act of revenge. There were both judges and accused. This war could have been viewed as God's retribution to those guilty.

From the descriptions of the Gladiator Games it is clear that they were an important public event. Large (sometimes enormous) sums of money were spent. Special schools for gladiators were established. One can see what a great importance the czars-khans of the 'Mongol' Empire placed on the Trojan War being cemented in the people's memory, as it was the Trojan War which prompted the emergence of this gigantic Empire. The rulers constantly reminded their subjects of that.

After the Battle of Kulikovo, when Dmitry Donskoi = Constantine the Great gained victory over the Royal Christianity, he made Apostolic Christianity the state religion. The radical reform inflicted a blow to the Gladiator Games too. They were declared

Harmir

'pagan' and were banned: 'The end of the gladiator games is directly connected with the adoption of Christianity (under Constantine – Author)' [589:1], p.22.
The Gladiator games were irrevocably banned under the emperor Honorius. According to our analysis, it took place in the late XIV – early XV cc. Gradually the Gladiator Games and the gladiators in general were forgotten. Up until the middle of the XVIII century 'the gladiators were of no interest and it's likely that very few people knew anything about them at all. A new surge of interest towards this subject was caused by the discovery of the objects of gladiatorial weaponry in Pompeii in 1766' [589:1], p.5.
Thus, the Gladiator Games were abolished as the 'relic of paganism', i.e. of Royal Christianity. Human sacrifice was forbidden in Apostolic Christianity. The enormous 'ancient' circuses-churches were abandoned and began to dilapidate. 'Pagan' Gladiator contests became a thing of the past. They were replaced by the more peaceful religious mystery plays. Where Christ's death was represented with the conventional acting devices (red paint in place of blood, etc.)
Besides the gladiator contests, where the two groups of warriors would fight, on the circuses-churches' arenas combat with animals took place – lions, bulls, bears, wild boars. Could it be that fighting animals was originally of a religious nature?
The answer is probably as follows. In the XIII-XIV cc. the emperors who followed Royal Christianity, persecuted the Apostolic Christians. They were baited with animals and set on fire, notably, in full view of the public. The Scaligerian history speaks of it as the 'persecution of the first Christians' allegedly in the I-II cc. In fact it took place in the XIII century in the epoch of the Trojan War. That is why when after some time the czars established the religious Gladiator Games, there were two kinds of the bloody performances provisioned for in them . The first – the fight between two groups of warriors representing Passions of Christ, his execution and the Trojan War as revenge. The second type – the warriors fighting wild animals. Here they represented the hunting of the Apostolic Christians as admonition.
The reports from the 'ancient' sources become clear telling us that 'frequently among the condemned (from whom the gladiators were also recruited – Author) were the CHRISTIANS REFUSING TO BESTOW GOD LIKE HONORS UPON THE EMPEROR' [589:1], p.163. It is all clear. The Gladiator contests with the animals is a form of execution of the Apostolic Christians who renounced the divinity of the Roman emperors, beside Andronicus-Christ.

Harmir

44. WHAT WE LEARNT ABOUT THE XVI-XVII CC. FROM THE 'ANCIENT' SOURCES.

In fig.70 we sum up our studies of the 'ancient' epoch of Galba, Otho, Vitellius, Vespasian, Titus and Domitian. There is demonstrated an overlapping between the Roman Emperors and the Russian czars and rulers [RI], ch.12.

Galba <---> Simeon + Prince Dmitry (under Feodor Ioannovich),

Otho <---> Boris Godunov,

Vitellius <---> False Dmitry I,

Vespasian <---> Vasilli Shuisky,

Titus <---> Skopin-Shuisky

Domitian <---> False Dmitry II + Mikhail Romanov and also: King Herod + Andronicus-Christ.

Slanting broken arrows on the picture represent the overlapping of the 'ancient' and Russian rulers. The 'ancient' biography of Domitian is split into four parts, marked in fig.70 by the numbers 1,2,3,4.

Part 1 describes False Dmitry II, part 2 – Mikhail Romanov; part 3 describes King Herod from the XII century; part 4 tells us of Andronicus-Christ from the XII century.

Feodor Ioannovich is lightly reflected in the works of the 'ancient classics'. Possibly as a result of circumstances, is made note of in the Romanov version as well. Feodor was perceived as a weak ruler who was under the strong influence of Boris Godunov. Probably for the 'ancient' authors Feodor's reign was 'covered' with the reign of Boris Godunov, who is reflected in their accounts under the name of Emperor Otho. On the other hand during Feodor's reign the infamous murder of Prince Dmitry took place, which was brought to the notice of the 'ancient' chroniclers and which was described by them in detail [RI]. As a result, Boris Godunov's strong personality and Dmitry's death, which astounded many, obscured the 'fainter Feodor Ioannovich in the eyes of the 'ancient' chroniclers.

In the epoch, reflected in fig.70, the correspondence between the duration of the reigns is greatly distorted. It is clear. As the subject matter is the Time of Troubles, the descriptions of which are muddled up and also distorted by the Romanov historians. Chaos in history bred chaos in the chronicles. At the same time the overall duration of the Time of Troubles – approximately 30 years – is the same both in the 'ancient' and in the Russian sources. Here we speak of the epoch of the 1584 -1613. After all the chronology generally survives, though the details got substantially deformed.

In fig.71 and fig.72 is represented a scheme of parallelism found by us, between the Russian czars-khans of 1530-1620 and the 'Ancient' Roman emperors of the Second Roman Empire of allegedly I century. We can clearly see that beginning with Fedor

Narmir

Ioannovich Russia-Horde plunges into the gravest strife. If prior to 1584 the correspondence of the durations of the reigns on the whole is not bad, then post 1584 the chroniclers start to get seriously confused. In particular, they 'compress' in time some of the reigns [RI], ch.12.

In fig.73 it is shown which epochs of the Russian-Horde history are described by Suetonius and Tacitus. Above are marked the reigns from Ivan IV to Mikhail Romanov. Below is indicated under which names they were reflected in works by Suetonius and Tacitus. Starting with a short biography of Augustus, Tacitus in detail tells us the story of the 'Ancient' Rome, i.e. Russia-Horde from the Seven Boyars of the first half of the XVI century to Vasily Shuiskii (Vespasian) and Skopin-Shuiskii (Titus). The Emperor Mikhail Romanov (Domitian) is not reflected by Tacitus any more. In other words, Cornelius Tacitus cut his narration short approximately at the year 1610.

Gaius Suetonius Tranquillus spans a slightly longer time interval. He begins with Julius Caesar and Augustus. Then he moves on to Tiberius (Ivan the Terrible) and continues his narration up to Domitian (Mikhail Romanov). Thus Suetonius advances slightly further than Tacitus, about ten years, and stops approximately at the year 1620, having illuminated the first part of Mikhail Romanov's reign.

The two initial biographies – of Julius Caesar and Augustus – in the book by Suetonius are represented on the left in fig.73 by two triangles. In a similar way on the right are marked the fragments from his book referring to the last two plots from Domitian's 'biography'. To recap, here are described King Herod and Andronicus-Christ. In this place Suetonius skips back in time: from the XVII century into the XII century.

Besides, in fig.73 there is also shown 'volume (in years) of the description' by Suetonius of the various emperors-czars. To clarify. Suetonius' book consists of 12 'biographies', from Julius Caesar to Domitian. We calculated the volume (in pages) of each 'biography'. Having divided the resulting volume of life description by the number of years which each given czar reigned (according to the chronology of the Russian history) we received an average number of pages allocated by Suetonius for each year of his reign, fig.73. For example, the volume of description about Tiberius is not great, but, let's say, about Caligula – rather large. Here we fall back on the fact that the Roman emperors are the reflections of the Russian czars. That is why, when calculating, the reign duration was taken as specified in the Russian sources.

In the case with Tacitus we did not calculate the volume of accounts, as in his work the life stories of the emperors are closely intertwined, and it is difficult to calculate their volume. That is why in fig.73 the chronological disposition of Tacitus' work is

Narmir

represented by a horizontal line of uniform thickness.
So, as it follows from fig.73, the main bulk of books by Suetonius and Tacitus is dedicated to the second half of the XVI – early XVII century. Beyond this epoch remain just the biographies of Caesar, Augustus and the last part of Domitian's 'biography'. All these fragments date from the second half of the XII to early XIII century.
We can see that for Suetonius, Tacitus and Flavius the events of the XVI-XVII cc. were vital. They wrote keenly, taking everything close to heart. It is understandable. They lived in the turbulent times of the Reformation and the events of their generations and the preceding one's were of the utmost importance to them.
In fig.74 see the general picture of the parallelism which we discovered [RI], ch.12. On the left are depicted the Second Rome and the Third Roman Empires spanning the period from the I century BC to the middle of the VI century (in Scaligerian dating). On the right there is shown the chronology of Czar-Grad and the Russian-Horde Kingdom from 1000 to 1620. Between the dates on the right and on the left there is an approximately 1050 years shift. It is one of the main shifts discovered by A.T.Fomenko [1v], [2v]. To remind, the Second Rome and the Third Rome are the phantom reflections of the 'Mongol' Empire of the XIII-XVII cc. Therefore they duplicate each other to a great extent.
In fig. 74 we can see that with a shift of approximately 1050 years the dates of the Battle of Kulikovo of 1380 and the 'ancient' battle between Constantine and Maxentius of allegedly 312 perfectly coincide [TsRIM], [ZA].
THE CONCLUSIONS. The 'Ancient' Roman history of the I century is a phantom reflection of the events of the XVI-XVII cc. unfolded in Russia-Horde, the metropoly of the Great Empire. The Russian sovereign rulers – 'Ivan the Terrible', Dmitry, Godunov, 'False Dmitry', Vasily Shuisky, Prince Skopin-Shuisky, czar Mikhail Romanov – reflected in the 'ancient world' are the famous emperors Tiberius, Caligula, Claudius, Nero, Galba, Otho, Vitellius, Vespasian, Titus and Domitian.

The works of Publius Cornelius Tacitus, Gaius Suetonius Tranquillus and Titus Flavius Josephus narrate the events of the XVI-XVII cc. unfolding mainly in Russia-Horde and Western Europe. These 'ancient writers' lived in the epoch of the XVII century. The events of the Reformation mattered deeply to them. They witnessed the grandiose turning point in history – the breakup of the Great Empire.

Harmir

45. THE 'MOST ANCIENT' IRANIAN EPIC POEM SHAHNAMEH IS THE CHRONICLE OF THE GREAT EMPIRE OF XII-XVII CC.

The poet Ferdowsi is considered to be the author of the 'ancient' long epic poem – Persian Shahnameh (six large volumes in the academic edition) – the crowning glory of world culture. The surviving manuscripts of Shahnameh happen to be written not earlier than the XIII-XIV cc [ShAH], ch.1. The full text allegedly was created in the XV century. Beginning with the XVI century allegedly the Shahnameh epic poem becomes fairly well-known. Europe became acquainted with the epic poem only in the XVIII century. However, even in the XIX century various versions of Shahnameh were still circulating. Taking into account our knowledge of the dates shifting by 100, 300, 400 years, it appears that the epic poem Shahnameh was compiled and eventually written down not earlier than the XVI-XVII cc. It was based on the Persian legends of the XII-XVI cc. We are told that the original sources, which Shahnameh is based on, were 'for some reason' destroyed. It is possible that the editors who were creating Shahnameh in the XVII-XVIII cc. based it on the Old Iranian chronicles and adapted them in the Reformist way. We are already familiar with this by the example of Herodotus, Plutarch, Thucydides, Tacitus, Titus Livy, Suetonius, Xenophon, Aristophanes and others. After editing, the old texts were either destroyed (in order to conceal the true story), or were treated as worthless rubbish, and therefore the chronicles were abandoned and soon disintegrated.

The epic poem Shahnameh is sometimes called Iranian and sometimes Persian. We use both terms without disputing them.

We discovered that the beginning of Shahnameh consists of the seven repeated accounts about one and the same Emperor Andronicus-Christ. He is reflected as the 'ancient' Iranian kings: Abu-Mansur, Keyumars, Siyamak, Jamshid, Merdas, Zahhak, Fereydun. Whereas the Iranian king Husheng is Achilles, aka Siegfried. To remind you, Achilles and Siegfried are the reflections of the Grand Prince Sviatoslav.

The Battle of Kulikovo of 1380 turns out to be one of the most famous events in the Old Iranian chronicle of the Empire. The 'ancient' Iranian king Fereydun is the reflection of the Russian Prince Dmitry Donskoy. Furthermore, the well-known inventor of gun powder – Berthold Schwarz – is the reflection of The Venerable Sergius of Radonezh (Sergey Radonezhsky), who invented gunpowder and cannons, on the pages of the Western-European chronicles. The legendary 'ancient' Iranian Kave the Blacksmith is also the reflection of Sergius of Radonezh.

Narmir

'Ancient' Iranian heroes Zal and young Rustam are two other partial reflections of the Emperor Andronicus-Christ (Andrey Bogolyubskii) from the XII century. The legend of Zal and Rudaba is a reflection of the legend of the Holy Spirit, Christ and Virgin Mary Mother of God. The Annunciation, Immaculate Conception and caesarean section are all mentioned in the Shahnameh. The young Rustam is described as the 'Greek Hercules',i.e once again as Andronicus-Christ.

The four reflections of the story of Esther (Elena Volshanka) from the XVI and also Ivan the Terrible's Livonian War appeared on the pages of the 'ancient' Persian epic poem Shahnameh. Besides, Ferdowsi describes Andrey Kurbsky's betrayal and the construction of Moscow as The Empire's capital. Where adult Rustam is the reflection of Ivan the Terrible and his son Sohrab is the reflection of Ivan the Young, Ivan the Terrible's son.

The story of Prince Kurbsky is given a detailed account by Ferdowsi as a tale of 'Siyavush' who changed sides from his king to his opponents. It takes place in the beginning of the Livonian War between Ivan the Terrible and Western Europe, which was reflected in Shahnameh. It also describes the fear of Western Europe before the invasion of Ivan the Terrible's army and the treachery of Prince Kurbsky.

The construction of Moscow – as a capital – by Ivan the Terrible is described in the Shahnameh as the creation of the Turanian capital 'Gong', and also the building of the city of 'Siavashgird' ("the round city of Siavash", and Gong ("Giant") Castle –Tr.)

Furthermore the Livonian War and the Times of Troubles in Russia in the XVI-XVII cc. are described by Ferdowsi as the 'ancient' wars between Iran and Tiran. The Turanian King Afrasiab is a reflection of Ivan the Terrible and Boris Godunov. The Russian-Horde Prince Dmitry, falsely declared by the Romanovs as an Impostor, is presented in the Shahnameh as the rightful 'ancient' king Kai (or Kay) Khosrow. Besides, information about Ivan the Terrible (= Vasili the Blessed) are incorporated into the ending of the story about Kai Khosrow once again. Several reflections of the Livonian War and several reflections of the correspondence between Ivan the Terrible and Andrey Kurbsky on the pages of the Shahnameh are very interesting.

The Madness of Kai Khosrow is the madness of Ivan the Terrible = the biblical Nebuchadnezzar = the Emperor Charles. King Khosrow displaying and then giving his treasures away is a famous scene shortly preceding Ivan the 'Terrible's death [ShAH], ch.6. The Iranian story of the most 'ancient' king Gushtasp is another narration about False Dmitry from the early XVII century [ShAH], ch.7. The construction of the 'Crystal Town' under Persian king Lohrasp (Ivan the 'Terrible') is the erection of the Moscow Kremlin.

Harmir

The 'ancient' Zoroastrianism is Royal Christianity of the XII-XIII cc. and the Russian Orthodox Christianity up until the XVII century. Presumably Zoro-astr = Czar of the East is another reflection of Andronicus-Christ. Perhaps, the name Zar=Astr was interpreted also as Czar-Star, as ASTRA means a 'star'. It is appropriate for Christ, who sometimes was called the Sun, and with whose Nativity the flare of the Star of Bethlehem is associated. This star was included in the symbol of Czar-Grad and later became a part of the Symbolism of Islam: a crescent and a star.

So, the ancient Persian (P-Russian) Cult of Fire originated in Royal Christianity of the XII-XIII cc. and was an important part of the Russian Orthodox Christianity up until the XVII century. It was abolished after the XVII century church reform in Russia. But in some provinces of the Great Empire, in particular on the territory of modern Iran (Persia), it has transformed, absorbed some local traditions and existed up until the XIX-XX cc., giving rise to the contemporary sects of Zoroastrianism. Today the archaeologists and historians when discovering traces of the cult in Iran and its neighbouring countries erroneously date them to the deepest antiquity and think that it was here that at some point that Zoroastianiam originated. It is a misconception based on the incorrect Scaligerian chronology and geography.

The Iranian Prince Goshtasp – the son of Lohrasp (Ivan the 'Terrible') – is Prince Dmitry, who was later declared by the Romanovs to be an Imposter. The Prince's flight from his motherland to its enemies. The Prince's wandering. The marriage of the fugitive prince to a daughter of the foreign ruler. The 'ancient' Princess Ketayun (or Myrin?) is Marina Mnishek from the XVII century.

Unlike the Romanov version the Iranian Epos clearly states that the fugitive Prince Goshtasp (Dmitry) was never an imposter. He was a genuine prince, a son of the king Lohrasp. This perfectly corresponds with our results, according to which 'False' Dmitry was the true son of Ivan the Terrible. Thus we yet again catch the Romanov editors red handed. The distortion introduced by them vividly surfaces when compared with the independent sources.

The beginning of the military invasion of Dmitry into Russia in the XVII century is described in the Shahnameh as the 'Goshtasp slaying a wolf-dragon', and also as the 'second fight of Goshtasp with the dragon'.

Prince Goshtasp returns to Iran, replaces Lohrasp and becomes the King of Iran. Here is given an account of the Time of Troubles in Russia: the sudden death of Boris Godunov and seizure of power by False Dmitry. It could also be a 'peculiar' handover of power to Simeon Bekbulatovich.

Harmir

Introduction of a new religion - Zoroastrianism - in Iran, which bread disturbance and discontent among the people. It is the reflection of the attempts to introduce Catholicism to Russia in the early XVII century under False Dmitry or the reflection of the story of Esther from the XVI century, when power was seized by the heretics in Russia.

The emergence of Iskandar = Alexander the Great in the epoch of Goshtasp – is the reflection of the sultan Suleiman the Magnificent from the XVI century.

The 'ancient' Persian description of the life of Eskandar (Alexander the Great) is the sum of several layers: first – Andronicus-Christ from the XII century, then – biblical Moses from the XV century and Sultan Mehmed the Conqueror from the XV century, and finally Suleiman the Magnificent from the XVI century.

The siege and conquest of biblical Jericho = Czar-Grad on the Bosphorus with the use of cannons reflected in the life description of Iskandar = Alexander the Great. At the same time we found out what is the famous 'iron wall to defend against Gog and Magog' built by Alexander the Great?

The final part of the 'most ancient' Shahnameh narrates about the events of the XVII-XVIII cc., fig.75, fig.76 [ShAH], ch.9.

46. FORTY NINE REFLECTIONS OF IVAN THE TERRIBLE WHICH WE DISCOVERED IN THE SCALIGERIAN HISTORY.

IVAN IV VASILIEVICH THE TERRIBLE 1533-1547-1584. In fact under the one name the 'Terrible' there are four Czars-Khans put together. They are – Ivan IV 1547-1553, then Dmitry 1553-1563, then Ivan V 1563-1572, and finally Simeon (Sain-Bulat) Bekbulatovich (the royal name - Ivan) 1572-1584 [4v]. The following personas are the phantom reflections.

1) IVAN III VASILIEVICH GROZNY (THE TERRIBLE) THE GREAT 1462-1505.

2) VASILI BLAZHENY (BASIL THE BLESSED OR FOOL FOR CHRIST) (aka PARFENII YURODIVY (THE HOLY FOOL) – allegedly Ivan The Terrible's pseudonym), i.e. THE BLESSED CZAR (and also holy IVAN THE BLESSED, Moscow miracle-worker – is the reflection of Ivan IV (1547-1553). Czar Ivan IV in the end of his life, in 1553, fell ill, withdrew from state affairs and became a blessed fool. [4], [6v].

Harmir

3) VSEVOLOD 1139-1146 in Kievan Rus' (Kiev Russia). The reflection of Ivan IV 1547-1553. This is the first phase of the 'Terrible Czar' [4v].

4) IZYASLAV 1146-1155 (1154) in Kievan Rus'. The reflection of minor Dmitry 1553-1563. This is the second phase of the 'Terrible Czar'.

6) YURI DOLGORUKIY 1148-1157 (partial) in Kievan Rus'. The reflection of adolescent Czar Ivan; during his reign the Zakharyin-Yurievs and the oprichnina 1563-1572. This is the third phase of the 'Terrible Czar'.

4) MSTISLAV IZYASLAVOVICH + IZYASLAV DAVYDOVICH 1157-1169 in Kievan Rus'. The reflection of Simeon-Ivan 1572-1584. This is the fourth and final phase of the 'Terrible'.

5) VASILI III (partial) – the Russian-Horde Czar-Khan, the XV century [6v].

6) IVAN OVCHINA (Obolenskii-Telepnev) (partial), Elena Glinskaya's favourite, the XV century [6v].

7) VSEVOLOD YAROSLAVICH, erroneously dated to the XI century [4], [7v1].

8) CASIMIR LITOVSKY (CASIMIR OF LITHUANIA) [4v], [7v1]. 9) CHARLES V 1519-1556 according to [304], v.3, p.27, or 1519-1558 according to [76]. Allegedly 'Western-European' Emperor of the Holy Roman Empire [6].

10) FERDINAND of HABSBURG 1558-1564 according to [76].

11) MAXIMILLIAN II 1564-1576, the reflection of Khan Simeon [7v1].

12) FREDERICK I BARBAROSSA – the 'German' Emperor of the Holy Roman Empire, allegedly years 1125-1152-1190 [6v].

13) FREDERICK II – the German Emperor of the Holy Roman Empire, allegedly years 1194-1211-1250 [6v].

14) FREDERICK III of HABSBURG 1440-1493 according to [76], [7v1].

15) NEBUCHADNEZZAR – a famous 'ancient' Assyrian and Babylonian king, described in the Bible [6v].

16) ARTAXERXES I LONGIMANUS (= DOLGORUKII (translates as LONG HAND) (his other names are: ASVER, ASSWER (or Ahasverus? Achashverosh? Ahasweros?) AND ASSUERUS) – famous 'ancient' king of Persia. Described in the Bible [6v].

Harmir

17) ARTAXERXEX II MNEMON (ARSICAS, OARSES) – king of Persia, allegedly a 'grandson' of King Artaxerxes Longimanus (Artaxerxes I). Described by Plutarch [6v].

18) PTOLEMY II PHILADELPHUS (partial) – 'ancient-Egypt' king [6v].

19) QUETZALCOATL – Mediaeval king of the American K'iche' Maya Indians and a Toltec king [ZA], ch.8.

20) BELSHAZZAR (OR BALTHAZAR) – a king of Babylon and Persia who 'saw the writing on the wall'. Described in the Bible [6v]. 21) THE ELDER who made an attempt to falsely accuse the beautiful Susanna of promiscuity (or Shoshana). Described in the Bible Book of Daniel [6v].

22) TIMUR - TAMERLANE (partial) – the famous conqueror [6v].

23) MEHMED II THE CONQUEROR (partial, the XV century [6v], [PRRK], ch.4.

24) HENRY II DUKE OF ORLEANS – King of France, the XVI century [7v1].

25) HENRY VIII (A BLUEBEARD) – the English king (1509-1547) [7v1], [ShEK], ch.5.

26) MAXIMILIAN II - as Western-European reflection of Khan Simeon-Ivan Beckbulatovich [7v1].

27) In the history of 'Ancient' Rome Ivan the Terrible is reflected as a 'quartet'; of famous emperors: TIBERIUS + CALIGULA + CLAUDIUS + NERO [1v]. Essentially parallels between them are as follows; (though here and there is some confusion), see paragraphs 28-31: Ivan Blazhenny (the Blessed) 1547-1553; Dmitry Ivanovich 1553-1563; Ivan Ivanovich 1563-1572; Simeon-Ivan Beckbulatovich 1572-1584. It appears that in the 'classic ancient' literature they are reflected as:

28) TIERIUS, allegedly (years) 14-37,

29) CALIGULA, allegedly (years) 37-41,

30) CLAUDIUS, allegedly (years) 41-54,

31) NERO, allegedly (years) 54-68.

Certain elements of 'Ivan the Terrible's life descriptions are fantastically played out between these four phantoms sometimes in a contravention of chronology. But on the whole the stream of the main events remained intact [RI].

32) HENRY IV, allegedly 1053-1106 [1v].

Narmir

33) PARIKSHIT – the 'ancient' Indian rajah, a king of the Ikshvaku dynasty. Described in the Indian Epic the Mahabharata [KAZ], ch.1.

34) CAMBYSES - a famous king of 'ancient' Persia (son of Cyrus). Described by Herodotus [za], ch.5. To clarify. Cambyses (or Cyrus), the king of Persia – is Ivan the Terrible or Ivan the Younger, and the Egyptian princess Nitesis is Esther = Elena Voloshanka. The successful Egyptian campaign of 'ancient' Cambyses is either the conquest of Czar-Grad in 1453 or the conquest of Kazan in 1552. The siege and crushing defeat of Memphis by king Cambyses is the siege and defeat of Kazan by Ivan the Terrible. The destiny of Psammetichus, king of Egypt is the reflection of the fate of Khan Ediger of Kazan who was captured by Ivan the Terrible. The treason of 'ancient' Phanes is Prince Kurbskys treason. Cambyses' insanity is the 'madness' of Ivan the Terrible. King Cambyses' failed military campaigns is the unsuccessful Livonian War of Ivan the Terrible. Death of Prince Dmitry – Ivan the Terrible's co-ruler – is described by Herodotus as Smerdis' death, who was seated at the royal throne in Cambyses' 'dream'. The story of the Russian metropolitan Phillip was also vividly reflected on the pages of Herodotus' 'Histories'. Hordian False Dmitry from the early XVII century and the beginning of the Times of Troubles in Russia-Horde was described by Herodotus in considerable detail.

It is curious that Herodotus' point of view on 'False' Dmitry is close to that of the Romanovs'. It appears that the Western-European Herodotus used a version invented by the Romanovs for both external and domestic use. By the way, Dmitry's mother, in monasticism Marfa, and Marina Mnisheck from the XVII century, False Dmitry's wife, are both described by 'classic' Herodotus in his famous 'Histories' under the same name of Fedima, the wife of False Smerdis. Preksasp, an 'ancient' Persian, whom Herodotus is telling us about, is also the reflection of Vasili Shuisky and clerk Timofei Osipov from early XVII century.

Finally, the 'classic' story by Herodotus about the death of a noble Persian Intaphrenes is a story about the death of the famous Prince Skopin-Shuisky in 1610.

35) XERXES – the famous 'ancient' Persian king (the king of kings) [ZA], ch.7. The famous Greco-Persian war of allegedly the V century BC and Xerxes' failed punitive campaign in Hellas – is the lost Livonian war of Ivan the Terrible from the XVI century. Consequently the last three books of the 'Histories' by Herodotus were devoted to the second, but this time a more detailed account of Ivan the Terrible's Livonian war.

To elaborate. The preliminary suppression of the revolt in Egypt is Ivan the Terrible's conquest of Kazan. The debates between Xerxes' councillors on the expedience of the

Harmir

campaign in Hellas are the debates in Ivan the Terrible's court on the subjects of the declaration of the Livonian war. The short lived accession to the Russian throne of Simeon Beckbulatovich is the temporary accession to the Persian throne of Artabanus. Xerxes' famous bridge crossing the Hellespont is Ivan the Terrible's crossing of the Volga. The death of the 300 famous Spartans of king Leonidas is the death of the Mediaeval detachment of the knights (the members of the Livonian order) of commander-in-chief Philipp Bell. 'Ancient' Thermopylae is the Western-European Fellin (Viljandi castle – Tr.). Spartan King Leonidas is the German commander in chief Philip Bell, and the perished Spartans are perished German knights. 'Ancient' traitor Demaratus at Xerxes' court is Prince Andrey Kurbsky who betrayed Ivan the Terrible. The Spartan King Cleomenes is another reflection of Ivan the Terrible.

The famous Cossack chieftain Yermak Timofeyev from the second half of the XVI century was described by Herodotus as a Spartan Prince Dorieus, a half-brother to King Cleomenes = Ivan the Terrible. The heart of the chronicle account of Yermak's conquest of Siberia is the colonization of America by Russia and the Ottoman Empire (Atamania) in the XV-XVI cc.

Xerxes' retreat from Hellas is Ivan the Terrible's army's retreat from Livonia. The Persians' defeat in the Battle of Plataea is the defeat of the Russians at Polotsk. Death of the Persian general Mardonius is the death of notorious Malyuta Skuratov. He is the very same biblical Holofernes. The 'ancient' Persian Tiribaz during the rule of Artaxerxes is another reflection of Prince Andrey Kurbsky in the pages of Plutarch.

36) ARTABANUS – the chief official of Xerxes, who was temporarily enthroned by Xerxes, is a reflection of Khan Simeon Beckbulatovich, i.e. 'the fourth period of the Terrible Czar' [ZA], ch.7.

37) CLEOMENES – 'ancient' Spartan king. Described by Herodotus [ZA], ch.7.

38) JUAN (KHAN) MILLAN – an old mad astrologer, who authoritatively influenced' Governor Diego Velasquez during the expedition of conquistador Cortes (Ataman Yermak) to America [ZA], ch.8.

39) FRANCESCILIO – 'an old lunatic' who 'strongly influenced' the Governor Diego Velasquez. Mentioned by Bernal Diaz [ZA], ch.8.

40) INCITATUS – THE 'HORSE' of the Roman emperor Caligula, which he 'introduced to the senate'. It is the reflection of Khan Simeon Beckbulatovich (of Ivan the Terrible) [RI], ch.5.

41) GALBA (partial) – 'Ancient' Roman Emperor [RI], ch.7.

Narmir

42) ROSTAM or RUSTAM (partial) is the epic Persian 'ancient' hero. Described in the Epic of Shahnameh [ShAH], ch.5.

43) KEY KAVUS – 'ancient' Iranian shah (a mythological shah of Iran) [ShAH], ch.5.

44) AFRASIAB (partial) – 'ancient' shah of Turan. Described in the Epic Shahnameh [ShAH], ch.5.

45) KAI KHOSROW (OR KAY KHOSROW) – 'ancient' Iranian shah [ShAH], ch.5.

46) LOHRASP (partial) – 'ancient' Iranian shah, Khan Simeon Beckbulatovich's duplicate, i.e. the 'fourth period' of Ivan the Terrible, ch.5.

47) KING LEAR (LEIR) – 'ancient' English ruler described by Geoffrey of Monmouth (Latin: Galfridus Monemutensis – Tr.) and Shakespeare [ShAK], ch.1.

48) THE FOOL, who accompanies King Lear is the reflection of Parfeny Yurodivy (Parthenius the Fool-in-Christ) - the name given to Ivan the Terrible at Baptising (Vasily Blazhenny – Basil the Blessed or Holy Fool for Christ). Later the historians erroneously decided that this name was Ivan the Terrible's 'pseudonym' [ShAK], ch.1.

49) DUKE OF ALBANY (partial) - a contemporary of King Lear, [ShAK], ch.1.

47. FOURTEEN REFLECTIONS OF THE LAWFUL WIFE OF IVAN THE TERRIBLE.

'Either Seven or six wives of Ivan the Terrible' (Anastasia Zakharyina Romanova; Princess Kucenej, who after her baptism into the Russian Orthodox Christianity, took the name of Maria; Marfa Sobakina; Anna Koltovskaya; Anna Vasilchikova; Vasilisa Melentyeva; Maria Dolgorukaya; Maria Nagaya) are: ONE wife of Ivan IV the Terrible – Anastasia Romanova, b) THREE wives of his son Ivan Ivanovich, c) ONE wife of Czar Fedor – Irina Godunova, d) ONE or TWO wives of Khan Simeon-Ivan. The following characters are the phantom reflections:

1) SOFIA PALAIOLOGINA – the wife of Ivan III the Terrible, pushed aside by Elena Voloshanka [6v].

2) VASHTI – the 'ancient' queen, the wife of the King Artaxerxes of Persia, later she was pushed aside by Esther [6v].

3) STATEIRA – the first wife of Artaxerxes II Mnemon, allegedly a 'grandson' of King Artaxerxes Makrocheir of Persia. Described by Plutarch.

4) CATHERINE DE MEDICI – the famous Queen consort of the 'French' King Henry II, pushed aside by Diane de Poitiers, XVI century [7v1].

Harmir

5) ELIZABETH (I) TUDOR – the famous 'English' queen, 1533-1603 [7v1].

6) CATHERINE OF ARAGON (1485 – 1536 Queen from 1509) – wife of the 'English' King Henry III, pushed aside by Anne Boleyn (Esther) [7v1], [ShEK], ch.5.

7) THE WIFE OF KING CAMBYSES I (OR CYRUS), pushed aside by a young beauty–hetaerae Nitesis (Esther). Described by Herodotus [ZA], ch.5

8) (CLAUDIA) OCTAVIA – a noble 'ancient' Roman lady, loyal wife of Emperor Nero (Ivan the Terrible) [RI], ch.2.

9) PASIPHAE – the wife of 'ancient' Cretan King Minos [RI], ch.2.

10) AGRIPPINA – the wife of Roman Emperor Tiberius [RI], ch.3.

11) LAWFUL WIFE of Roman Emperor Caligula [RI], ch.5.

12) PLAUTIA URGULANILLA or AELIA PAETINA – two lawful wives of Roman Emperor Claudius, pushed aside later on by the promiscuous Messalina [RI], ch.6.

13) JARIREH - a lawful wife of the 'ancient' Iranian Siavash, pushed aside by Ferigees. Described in Epos Shahnameh [ShAKh), ch.5.

14) CORDELIA – King Lear's 'daughter', pushed aside by her two 'sisters'. Described by Geoffrey of Monmouth and Shakespeare [ShAK), ch.1.

48. THIRTY EIGHT REFLECTIONS OF ELENA VOLOSHANKA = BIBLICAL ESTHER.

ELENA STEFANOVNA VOLOSHANKA – wife of Czarevich Ivan the Young, son of Czar Ivan III the Terrible [6v]. Her phantom reflections are the following characters.

1)ESTHER (HADASSAH) – a Jewess, adopted daughter and a relative of Mordecai, a new wife of Artaxerxes after the banishment of Queen Vashti. Described in the Bible [6v].

2)ATOSSA – the second wife of Artaxerxes Mnemnon who replaced Statira. Replaced by Plutarch [6].

3)JUDITH – a Jewess, who killed Assyrian general Holofernes. Described in the Bible [6v].

4)YAEL – a Jewess, who killed general Sisera(a duplicate of Holofernes) having driven a tent peg (with a mallet) through his temple. Described in the Bible [6v].

Harmir

5)ELENA GLINSKAYA (partial), the wife of Russian Czar-Khan Vasili III, a 'young Lithuanian' [6v].

6)WIFE OF YAROPOLK AND VLADIMIR, the Russian princes, allegedly the X century [6v].

7)SUSANNA – Biblical beauty, whose honour was besmirched by the two old judges. Described in the Old Testament Book of Daniel [6v].

8)JEZEBEL (partial) – Queen of Israel. Described in the Bible [7v1].

9)DIANE DE POITIERS, the former Countess de Brézé, the wife of the Grand Sénéchal of Normandy and later – the infamous lover of Henry II, who 'pushed aside' Catherine de Medici [7v1].

10)MARY STUART – well-known Queen of Scotland (1542-1587)[7v1].
11)ANNE BOLEYN (1507-1536, Queen of England from 1533), originally a lady-in-waiting to Catherine of Aragon, and then a lover and a wife of King Henry VIII 'of England'. She replaced Catherine of Aragon [7v1], [ShAK].

12)FROG PRINCESS, at first a lover, and then a wife of the 'Ancient' Indian maharaja Parikshit (= Ivan the Terrible). Described in the Indian Epic the Mahabharata [KAZ], ch.1.

13)ISTAR = ISHTAR (ASTARTE) – THE 'Ancient' Babylonian goddess, allegedly the third millennia BC [KAZ], ch.1.

14)SUKANYA – the ' Ancient' Indian princess, the honour of which was attempted by the two demigods Ashwini Kumaras. Described in the Indian Epos the Mahabharata [KAZ], ch.1.

15)NITETIS – a foreigner-Egyptian, who pushed aside the wife of the King Cambyses (or Cyrus) and became his concubine and wife. Described by Herodotus [ZA], ch.5.

16)ATOSSA – a cunning wife of the 'Ancient' Persian King Cambyses II. Described by Herodotus [ZA], ch.5.

17)'ANCIENT' NOBLE WOMAN, connected with the death of a Persian military commander Mardonius in Xerxes' army - is the Old Testament Judith, who killed the Assyrioan Holofernes = Malyuta Skuratov [ZA], ch.7.

18) ARTAINTA – lover of King Xerxes (a young wife of his son Darius), for whom Xerxes sets aside his lawful wife. Described by Herodotus [ZA], ch.7.

Harmir

19)ASENATH (ASENITH) – WIFE OF THE Egyptian courtier (a priest and a prince) Potiphar (Potipherah), second in command after pharaoh in Ancient Egypt. Asenath wished to seduce Biblical Joseph the Fair, but failed. Described in the Bible. Some consider Asenath to be a wife of Joseph and a daughter of Potiphar [PE], ch.5.

20)ZULEIKA or RA'IL – wife of Kitfir or Itfir (Biblical Potiphar). Slandered by her Joseph the Fair finds himself in prison. Zuleika is a character from the Arabic and Persian Epic Literature [PE], ch.5.

21)AGRIPPINA (partial) – mother of Roman Emperor Nero – the reflection of Elena Glinskaya, mother of Ivan the Terrible. She is also partially – Esther [RI], ch.2.

22)POPPAEA SABINA – 'Ancient' Roman noble woman, who pushed aside Octavia, the lawful wife of Emperor Nero (Ivan the Terrible) [RI), ch.2.

23)EUNUCH SPORUS 'wife' of Roman Emperor Nero [RI], ch.2.

24)ARIADNE – daughter of 'ancient' King Minos [RI], ch.2.

25)JULIA – the second wife of Roman Emperor Tiberius, who pushed aside his first wife Agrippina [RI], ch.3.

26)DRUSILLA – lover and then wife to Emperor Tiberius, his cousin [RI], ch.5.

27)(CASSIUS) CHAEREA – Roman tribune with 'female passwords', who organized a plot against Emperor Caligula and murdered him. Duplicate of the story of Judith who slayed Biblical Holofernes [RI], ch.5.

28)VALERIA MESSALINA – well-known harlot, wife of Emperor Claudius, who pushed aside his two previous wives [RI], ch.6.

29)FAUSTA – a cunning wife of Emperor Constantine the Great [ShAKh], ch.3.

30)TACHMINA – 'Ancient' Iranian princess, who seduced Rostam the hero (Ivan the Terrible).Described in the Iranian-Persian Epic Shahnameh.

31)GORDAFARID – a cunning Iranian beauty- female warrior, duplicate of Esther and Judith [ShAKh], ch.5.

32)TURANINA BEAUTY, mother of the hero Siavash. Duplicate of the story of Susanna=Esther [ShAKh], ch.5.

33)SUDABEH – wife of the Shah, Kay Kavus, who fell in love with his son and unsuccessfully tries to seduce Siavash. Duplicate of the Biblical story of Joseph the Fair [ShAKh], ch.5.

Harmir

34)FERIGEES – a new Turanian wife of Iranian Prince Siavash, who pushed aside his lawful wife [ShAKh], ch.5.

35)MENIJEH – beloved of 'Ancient' Iranian knight Bijan [ShAKh], ch.5.

36)GONERIL AND REGAN – the two 'daughters' of King Lear – correspond with a 'bad couple': Elene Voloshanka (aka Biblical Esther) and Ivan the Young, the son of Ivan the Terrible. Here the English chroniclers 'turned' (on paper) a man into a woman [ShAK], ch.1.

37)The last years of CORDELIA'S rule (partial) in the description by Geoffrey of Monmouth (but not by Shakespeare!) – is a version of the story of Elena Glinskaya, i.e. the reflection of Esther (Elena Voloshanka) [ShAK], ch.1.

38) GERTRUDE (partial) – mother of Prince Hamlet. Described by Saxo Grammaticus and William Shakespeare [ShAK], ch.2.

49. ELEVEN REFLECTIONS OF ANDREY KURBSKY.

Prince ANDREY KURBSKY, originally a friend, but later the enemy of Ivan IV the Terrible. The following characters are his phantom reflections.

1)ACHIOR – Assyrian military official who betrayed Nebuchadnezzar and general Holophernes. Described in the Bible in the Book of Judith [6v].

2)MAURICE OF SAXONY – Elector. At first he was one of the closest supporters of Emperor Charles V, but later became his enemy [7v1].

3)PHANES – a military commander of the 'Ancient' Persian King Cambyses, who betrayed him during the conquest of Egypt. Described by Herodotus [ZA], ch.5.

4)DEMARATUS – 'ancient' courtier, traitor in the court of King Xerxes of Persia. He betrayed the king during the war between the Persians and the Greeks [ZA], ch.7.

5)DEMARATUS, the son of Ariston, the second Spartan King, who was at the head of the Lacedaemonian army together with Cleomenes (= Ivan the Terrible). Later Demaratus became the enemy of King Cleomenes. Described by Herodotus [ZA], ch.7.

6)TIRIBAZ – 'ancient' Persian courtier under Artaxerxes, who betrayed the king. Described by Herodotus [ZA], ch.7.

7)CORBULO – 'Ancient' Roman military commander in the army of Emperor Nero during the seizure of Artaxata (= Kazan) [RI], ch.2.

Harmir

8)And once again CORBULO, but this time in the biography of Emperor Claudius, yet another reflection of Ivan the Terrible [RI], ch.6.

9)VINDEX – 'ancient' military commander, who betrayed Nero [RI], ch.2.

10)ARTABANUS (partial) – King of Parthia. His correspondence with Tiberius [RI], ch.3.

11)SIAVASH (PARTIAL) – Iranian Prince, defecting from his king to his enemies. Correspondence between Siavash (=Kurbsky) and the Shah Kay Kavus (= Ivan the Terrible) [ShAKh], ch.5.

50. THE ASTRONOMICAL DATING OF THE NEW CHRONOLOGY.

1. (1513) HERCULES ZODIAC GP – TWELVE LABOURS OF HERCULES. It appears that the 'classical' descriptions of labours of Hercules recorded the details of the location of the planets in the Zodiac. The Myths of Europa, allegedly 'antiquity'. In fact: 17-21 November 1513 [GRK], ch.2.

2. (1524) ZODIAC PD OF GIUSTO FROM PADUA = THE BAPTISTERY ZODIAC.
Depicted on the Christian fresco, which is a part of the painting in the dome drum of the Baptistery. Italy, Padua, the Baptistery, allegedly 1378. In fact: the 7 March 1524 [TsRIM]ch.1.

3. (1526) ZODIAV PG OF IVAN IV THE TERRIBLE. Russia, Moscow. The zodiac is depicted on the Czar's throne. It is portable royal throne in the form of an armchair with armrests entirely covered with carved plates of ivory. The throne is kept in the Armoury Chamber of the Moscow Kremlin. The astronomical dating of the horoscope: 9 February 1526 [RI], ch.2, [ERIZ]. Compiling Birthday horoscopes was popular in XVI-XVII cc. in Western Europe. The astrologers were exceptionally zealous in compiling horoscopes for the rulers. That is why it is most likely that in this case on the Czar's throne a horoscope for his birthday is also depicted. It appears that Czar Ivan IV was born on the 9 February 1526. But then it emerges that Ivan IV was born four years earlier than is thought today. This fact points out that the Russian chronicles in existence today are the later editions manufactured in the XVII-XVIII cc. amongst the narrow circle of forgers. The Romanovs, the usurpers, required such a version of Russian history, one which would justify their right to the throne and would simultaneously compliment the all European programme of historical

Harmir

distortion. The Romanovs of the XVII-XVIII cc. were the Western minions on the Russian throne and depended entirely on West Europe.

4. (1546) ZODIAC DP OF HENRY II AND DIANE DE POITIERS. Depicted on the old French Gobelin tapestry. France, allegedly circa 1550. Astronomical dating: 28 February – 1 March 1546 [ERIZ].

5. (1586 or 1289) ZODIAC RS FROM PHARAOH RAMSES VI TOMB. The image on the ceiling of the burial chamber. 'Ancient' Egypt, Luxor, the Valley of the Kings, allegedly 'antiquity'. In fact – the first solution: 4-5 February 1289; the second solution: 20-21 February according to Julian Calendar 1586 [NHE].

Narmir

Chapter 7. THE EPOCH OF THE XVII CENTURY.

1. THE FAILED ATTEMPT OF THE RESTORATION AND THE NEW HEIGHT OF THE UNREST. THE ROMANOVS RISE TO POWER.

For some time the revolt in Russia-Horde is worn down. The Oprichnina is destroyed and the Horde power is temporarily, for approximately 25-30 years, restored under the rule of the branch of the old Horde dynasty. It comprises – Simeon-Ivan, followed by Feodor Ivanovich, and then Boris 'Godunov'.

However it was too late. The Protestants firmly established themselves at the Russian-Horde royal court. It is shortly followed by a new large scale revolt of the early XVII c. The Protestant party regains power once again. The royal throne is seized by the Romanovs, their undisguised minion. But resistance of the remnants of Russia-Horde continues up until the end of the XVIII c. (Pugachev's Rebellion).

Horde's penultimate attempt to return to power was the so called 'Razin Uprising', which in fact was a war between the two splinter-states of the former Empire. Namely between Moscow state, where the Romanovs (the rebel boyars) were already in power, and the South Russian Astrakhan state, where the descendants of the Horde dynasty still remained in command. Stepan Timofeyevich Razin was Commander of the Astrakhan Horde army. The Romanovs heavily relied on the military support of Western Europe. Their most reliable troops were Reiter regiments, streltsy (riflemen) comprised of Western mercenaries [4v1], ch.9:4. The war ends with the defeat of the Horde army and the incorporation of the Astrakhan Czardom to Moscow.

Nevertheless there still remained a vast Russian Horde Kingdom cutting across the whole of Siberia, the Far East and the most significant part of the North American continent. It was called Muscovite (or Russian) Tartary. It was conquered by the Romanovs and the United States only at the end of the XVIII c., following the Romanovs' victory over 'Pugachev' [4v1], ch.11:2.

Thus, in 1605 The Time of Troubles began in Russia. In 1613 a sharp turning point took place – the pro-Western dynasty of the Romanovs-Zakharyin-Yurievs' ascent to the throne.

The Romanovs banished the Cossack Horde from Moscovy. This was the end of the Old Russian dynasty. The remains of the defiant troops of the Old Empire were pushed away from Moscovy. As a result today we see the Cossack regions not in the centre of Russia, but far away. All of these Cossack regions are the legacy of Russia-

Harmir

Horde. For example, Kazakhstan is simply Cossack-Stan, i.e. a Cossack region, a Cossack site.
As a result of the Romanovs' open pro-Western policy and the weakening of Russia itself, the 'Mongol' Empire splits into several states – Russia, Turkey, Austria, Germany, Italy, Poland, Switzerland, Denmark, France, Spain, Egypt, England, Middle East, Persia, China, Japan, India, America and some other European, Asian and African countries, fig.77.

2. THE TURNING OF THE ROMANOVS' RUSSIA AND TURKEY AGAINST EACH OTHER AS THE TWO HALVES OF THE FORMER EMPIRE.

But for Western Europe there still existed the danger of overcoming the crisis in Russia. The success of the Reformation rebellion was not secured and largely depended on the caprice of the Moscow Czar Romanov, though he was the ally of Western Europe. He might be a supporter today, but tomorrow he might change his mind. Besides there is still Turkey, which wasn't subjected to any damaging defeat at all.
Western Europe – the epicentre of the rebellion – does its best not to allow even a possibility of the restoration of the Great Empire. Not being capable of succeeding it via a military route, the Western politicians emphasised the diplomatic work. They wanted to split the former union of Russia and the Ottoman Empire (Atamania), and to set them against each other.
Let us recall that Russia and The Ottoman Empire up until the XVII c. were parts of the same state. In particular, Zaporozhean Cossacks freely moved between Russia and Turkey serving in turn the Czar or the sultan, without considering such changes to be treacherous.
In the end the relations between Russia and Turkey got spoiled, but not in the least on religious grounds. In Russia, prior to the Romanovs, Muslims were not persecuted, and the Russian Orthodox were not persecuted in The Ottoman Empire. But as soon as the Romanovs' regime strengthened, they started the wars with Turkey which lasted with intervals over the entire 300 years of the Romanovs' reign. It was for the purpose of the ideological support of these wars that the slogan 'archetypal religious discord' between the two countries was introduced.
Let's remember that the famous Turkish Janissaries, the elite infantry units that formed the Ottoman Sultan's household troops, consisted mainly of the Balkan Slavs [4v1]. The popular belief, that allegedly they were 'taken captive as infants', is not accurate. As in Russia at that time, the conscription of one tenth of the population into

Harmir

the Cossack army was a lawful 'tagma'– a part of the national service, similar rules presumably applied in the Ottoman Empire. 'Taken captives' has nothing to do with it.

3. DIPLOMATIC SUCCESS OF THE REFORMATION.

So, the Romanovs come to power in Russia. The tension of Russian military pressure on Western Europe is lifted. Peter I is 'cutting a window through to Europe' and subjects life in Russia to the Western fashion in many ways. The idea of the Western superiority over Russia is being embedded into the consciousness of the Russian population. In the field of science, culture, etc. The German historians of the late XIX c. wrote: 'Peter interfered even into the family and public life. He banned FEMALE TOWER-CHAMBERS ('TEREM') and wouldn't tolerate the former CUSTOM OF WOMEN COVERING THEIR FACES. He demanded that women were not kept under lock and key in an Asiatic manner, but would walk about freely in the European manner… He also introduced European customs in Public life and arranged balls and assemblies according to the French fashion. Moreover he commanded the boyars to wear Western-European clothes in order to transform both their domestic and social life TO CHANGE THE NATION'S ENTIRE WAY OF LIFE according to one of the English diplomats, and to make his people truly European, or, according to Peter's OWN EXPRESSION in the presence of the Danish ambassador Jens Juel in 1710: 'TO TURN CATTLE INTO PEOPLE'… in a nutshell, THERE HARDLY EXISTED ANY CUSTOM WHICH PETER WOULD NOT WISH TO TRANSFORM… in order to shock his people out of its barbaric state' as soon as possible. [336], v.5, p.569-570.

Beginning with the XVIII c. various 'educators' continuously hammer in to us: it is necessary to turn cattle into people. Along the way we shall note that there are many reasons to believe that the authentic Czar Peter I was replaced during his well-known 'journey to the West'. See our book 'Ivan the Terrible and Peter the Great: the Czar fictitious and the Czar false'.

The Romanovs re-wrote the history of Russia. In particular, the Russian-Horde army was declared to be an evil foreign power, which conquered not just Western Europe – now it is only mentioned in passing – but allegedly Russia itself. The descendants of the Mighty = the 'Mongols' = the Scythians, in England were respectfully called the Scots (Scots – Scythians), i.e. the very noble Scottish [4v2], ch.6:11. But in occupied Russia the triumphant victors squeamishly called the population bestial, i.e. filthy beasts.

At the same time they try to consign to oblivion those facts clearly showing that in

Narmir

the epoch of the XIII-XIV cc. Western Europe was still a sparsely populated and undeveloped land – see Ioannes Malalas and Mauro Orbini. All these lands were colonized and populated by Russia-Horde during the 'Mongol' conquest. Only then there started developing industrial crafts, science, culture, hygiene; see in [5v1], ch.12:4.4, a chapter called: 'When did they begin to wash hands before eating?' In it we cite some information put forward by the historians on this interesting subject. Apparently, they started to wash hands before eating comparatively recently, only with the arrival of the 'Mongols' [457:1], p.216-217.

4. BY DISTORTING HISTORY THE WESTERN CHRONOLOGISTS MOVE THE UNPLEASANT EVENTS INTO THE PAST.

Following the retreat of the Horde and Ottoman Empire from Western Europe, the chronologists attempted to erase from the historical memory all the still fresh but, from a European standpoint, unpalatable recollections. These events were pushed back into the distant past, where they would be less painful.

Ultimately, it's as if the historians were saying that anything could have occurred in the past. But since then no one at any time conquered Europe in such a barbaric way. And even if they did have to pay tax, it was mainly done by some very ancient Romans to some very ancient Goths and the long gone, more ancient Huns. And anyway, is it even worth recollecting? Since then everything has changed. The mediaeval and modern Europe is culture, progress and finesse and the East remained the same wild Horde as it was before.

And in order for the public opinion to come to terms with these 'truths' for many years they devised historic literary and film epics. Visually and persuasively making us understand how, for example, 'the early mediaeval Eastern barbarian Attila the Hun only through his ignorance dared to challenge The Great Western Rome. But in the very end having marvelled at Italian culture, and cowed by Roman might, he turns back, shamefully fleeing to the refuge of the barren steppes.

According to the Romanovs' version of Russian history, a huge gap appeared in place of the XV century. It was filled up with duplicates from the XVI century. The historians 'plugged the hole' which appeared during the editorial cleansing of the chronicles. This is precisely why the life story of Ivan III the Terrible is to a great degree the reflection of the events which took place a century later, under Ivan IV the Terrible.

The word NATION originated most likely from a Russian word NASHI (meaning OURS). After the split, the Empire was thus called 'our own', i.e. the people who

Harmir

found themselves inside one fragment of the Empire often hostile to the world around it. That is exactly the time when 'insiders' and 'outsiders' appeared. Earlier, in the 'Mongol' time there was nothing of the kind. Everyone was a subject of one Empire and obeyed one Khan-emperor. But following the Time of Troubles the terms 'insiders' and 'outsiders' acquired a special meaning. A battle for the vast Imperial succession commences. Rivers of blood are shed. Political and religious boundaries emerge dividing the nations. Until now, for instance, in English there is a word spelled NATION, i.e. 'NASHI'. The English NATIONALITY = national identity, citizenship, nation, allegiance; it could have originated from the Russian: NASHI LYUDI = OUR PEOPLE. It well corresponds with the definition of 'national identity' [7v2].

5. THE LAST EMPERORS OF THE GREAT EMPIRE = THE RUSSIAN CZARS-KHANS OF THE EARLY XVII CENTURY.

&& BORIS GODUNOV.

BORIS FEDOROVICH 'GODUNOV' 1598-1605 ACCORDING TO [362]. He was a son of the previous Czar Fedor Ivanovich. Godunov's story is badly distorted by the Romanovs [4v1]. Czar Boris 'Godunov' is not at all an old experienced politician. He is still a very young person. His characteristics, ascribed to him by the Romanovs and so familiar to us today, should refer not to him, but to Dmitry Godunov, his uncle on his mother's side. According to our reconstruction it was Dmitry Godunov who was a brother of Irina Godunov, the wife of Czar Fedor Ioannovich. Czaritsa Irina was not the sister of Boris 'Godunov', but HIS MOTHER. Thus, Boris Fedorovich 'Godunov' is the LEGITIMATE SON AND HEIR of Czar Fedor Ivanovich.

Initially it was a peaceful reign with no major domestic revolts. The government of Boris Fedorovich tries to succeed in the Livonian war via diplomatic means, being supported, in particular, by England.

Then the Troubles begin. Czar Boris is poisoned and dies young, leaving an heir – an infant son, Fedor Borisovich, his wife Maria and their daughter Ksenia. The conspirators count on Dmitry Ivanovich, the son of Czar Ivan Ivanovich, who was removed from power in 1572. Dmitry Ivanovich was forced to become a monk, but managed to escape to Poland. He tried to seize the power by military means with the assistance of the Polish mercenaries, but was defeated by the army of Boris Fedorovich. However the plotters poisoned Czar Boris Godunov in the capital and cleared the way to the throne for Dmitry Ivanovich.

Harmir

&& FEDOR BORISOVICH.
FEDOR BORISOVICH, 1605. As a boy became the Czar after the death of his father Boris Fedorovich. Was soon murdered together with his mother by the plotters.

&& DMITRY IVANOVICH, 'FALSE DMITRY'.
DMITRY IVANOVICH (FALSE DMITRY) THE 'IMPOSTER', 'THIEF' 1605-1610. A son of Czar Ivan Ivanovich who was stripped of his authority in 1572. He was forced to take monastic vows, but escaped to Poland and began his struggle for power. He seized the throne as a result of the plot and the palace coup d'état. A year later, in 1606, he was deposed by the supporters of Vasily Ivanovich Shuisky, also a member of the royal house. The reign of Dmitry Ivanovich and the simultaneous reign of Vasily Shuisky is the epoch of the largest dynastic revolt in Russia, the civil war and chaos. In the Romanov history Dmitry is called an 'imposter' and a 'thief'. Notably the 'imposter' and the 'thief' are presented as two separate people. He was murdered in 1610.
The infamous story of Dmitry the 'Imposter' always produced a strange impression on researchers [183], v.2, p.97. Everything becomes clear in the New Chronology. This person was indeed a Czarevich (a prince) and his name was in fact Dmitry Ivanovich. He was a son of Czar Ivan Ivanovich, who reigned from 1563 to 1572 and was then deposed. Czar Ivan Ivanovich was brought up in the Zakharyin-Romanovs family, who ruled the state on his behalf, as Ivan Ivanovich himself was still very young (see above). As we can see the son of Ivan Ivanovich, Czarevich Dmitry Ivanovich (the future 'False Dmitry') was also brought up in the family of the Romanovs. In order to prevent Dmitry ascending the throne, he was forced to take monastic vows, as the becoming a monk, according to the old Russian tradition, denied the right to take the throne.
But – a reader might object – Czarevich Dmitry, as it's well-known, was murdered in Uglich. Does it mean that under the name of Dmitry Ivanovich there was still an imposter? No, it does not.
It is thought that under Ivan the 'Terrible', there were allegedly TWO separate princes with the same name: Dmitry Ivanovich. They were both children of Ivan the 'Terrible'. One death occurred due to a nurses' negligence, who drowned the child in 1563. The second – the infamous Uglich tragedy allegedly of 1591 [4v].
In our opinion there was ONLY ONE death of Czarevich Dmitry Ivanovich in 1563. However subsequently, during the rule of Vasily Shuisky, a false version of Czarevich Dmitry's murder in Uglich in 1591 (generally accepted today) was set in motion. The purpose of this fabrication is clear. Czar Vasily Shuisky endeavoured to present his rival Dmitry Ivanovich as an 'IMPOSTER'. To achieve this it was declared that the

Harmir

true Czarevich Dmitry was allegedly murdered as a boy in Uglich. Therefore the Czar, who fights against Shuisky is none other, but an imposter.
In fact it was a completely different Czarevich Dmitry Ivanovich who died – he was the son of Czar Ivan Vasilievich and a brother to Czar Ivan Ivanovich, the father of 'False Dmitry'. He was an uncle to his namesake the 'imposter' Dmitry Ivanovich, whom Shuisky was fighting against. Using the coincidence between the names, the death of one of them was attributed to the other. Thus the true Czar Dmitry Ivanovich was declared an 'IMPOSTER'.
The entire story of Czarevich Dmitry's death could have been composed in Moscow. 'There are reasons to believe that Uglich's source became a victim to a retrospective appraisal of events [777], p.72. To put it simply, it was a FORGERY.
We'll elaborate. The falsification was based on a crafty SUBSTITUTION. The Shuiskys deliberately mixed up (on paper) Czarevich Dmitry Ivanovich, who died in 1563, and Czarevich Dmitry Ivanovich the 'Imposter', who by no means died as a child, but on the contrary jostled with Vasily Shuisky for power at that very time. The exchange was cunning. The thing is, that Czarevich Dmitry, who died in 1563, as we show in our book 'The Expulsion of the Czars' ('Izgnaniye Czarei'), WAS ALREADY A CONSECRATED SAINT AND POPULAR AMONG THE PEOPLE by the time of this fraud. The Shuiskys SLYLY used the identical names of the two princes – the dead and the living one. They attributed the holy name of Saint Dmitry Ivanovich which was widely popular among the people and who died in 1563, to their contemporary Czarevich Dmitry Ivanovich. Shifting (on paper) the death of Saint Czarevich approximately 30 years forward – from 1563 to allegedly 1591. Thus they turned (again on paper) their living and healthy rival Dmitry Ivanovich into the Czarevich who allegedly had died in childhood. Following which the living Czarevich Dmitry Ivanovich naturally turned into an 'Imposter' (according to them). As he allegedly had already died a long time ago!
At first this fraud was necessary for Czar Vasily Shuisky in 1606. But later the Romanovs used it very cunningly. Moreover, they directly participated in this fraud. It was none other, but Feodor Nikitich Romanov, the future Patriarch Filaret, who went to Uglich to unveil Czarevich Dmitry's remains [988:00], article 'Filaret, the Russian patriarch'.
In the Cathedral of the Archangel of the Moscow Kremlin there was allegedly a fragment kept of the grave-stone of Czarevich Dmitry Ivanovich. It was most likely a modern replica. Please see our theory on the burial of Czarevich Dmitry in Egypt in [5v2], ch.7:5. We are referring to the famous 'pharaoh' Tutankhamun burial site discovered by Howard Carter in the first quarter of the XX century. Most likely the

Narmir

young Tutankhamun is the very Dmitry, buried in the Horde Imperial cemetery in the early XVII century. It was one of the last burials of the Russian Horde khans there.

&& VASILY SHUYISKY AND THE ROMANOVS.

VASILY IVANOVICH SHUISKY 1606-1610 according to [362]. Ascended the throne in 1606 as the result of the plot and rebellion against Czar Dmitry Ivanovich. There were two Royal courts formed in the country – one of Vasily Ivanovich in Moscow and the other the court of Dmitry Ivanovich not far from Moscow, in Tushino. Dynastic embroilment and chaos stirred. Shuisky made an attempt to establish a new dynasty – as a branch of the Old Russian Horde dynasty, which the Shuiskys belonged to. This attempt failed.

Thus, 'False Dmitry I' – is the true Czarevich Dmitry, the son of Czar Ivan. From the very beginning of Dmitry's struggle for the throne EVERYONE WHO SAW TOOK HIM FOR CZAREVICH. The Polish aristocracy, the Polish King, the Russian boyars, crowds of people in Putyvl and other cities and at last his own mother – Czaritsa Maria Nagaya, by this time the nun Marfa [777], [183], v.2.

But the historians do not believe the numerous claims of the contemporaries that Dmitry is the real son of Czar Ivan, and proclaim all of the eyewitnesses to be either gullible simpletons or pretenders. Russian history was finalised under the Romanovs. They purposefully declared Dmitry to be the imposter and 'False Dmitry'. Why? The answer is simple. It appeared that Dmitry, who did become a Czar and who was of the royal descent, HAD A SON. The Romanov historians dubbed him a 'little thief'. Following Dmitry's death his son should have succeeded him. But the Romanovs were very keen on grasping power themselves. They usurped the throne even while Dmitry's son was still alive. Hence ELECTING MIKHAIL ROMANOV TO BECOME THE CZAR HAPPENED SIMPLY TO BE UNLAWFUL, as the son of the actual former Czar was still alive. There was only one way out for the Romanovs – to declare Dmitry as an 'imposter', which was immediately done. However, there still remained one more obstacle – Dmitry's living son. The problem was easily solved. The Romanovs cold bloodedly hanged the boy on the Spassky Gate.

It is indeed a complicated point in Russian history. And for the Romanovs dynasty it is the key moment. The Romanovs needed a proof of the legitimacy of their enthronement. They solved the problem via means which were clear and readily available to them.

We have mentioned above that Czarevich Dmitry was enthroned as a result of the boyars' plot which deposed Czar Boris. However the boyars regarded the Czarevich only as interim figure. The head of the plot was Shuisky, who himself was striving for power. That is why Czarevich Dmitry was merely in the way. Soon after Dmitry's

Harmir

coronation the palace coup d'état took place. It is thought that as a result Dmitry was killed. Vasily Shuisky ascends to the throne.
In this plot the Romanovs acted most likely on Shuisky's side, as Feodor Romanov, the future Patriarch Philaret, brought back from exile, was appointed Patriarch of Moscow.
Our point of view: CZAR DMITRY WAS NOT KILLED AND MANAGED TO ESCAPE. Czaritsa Marfa was presented with someone else's body. That is why it was disfigured, in order for it to be impossible to identify the murdered person. And in order to irreversibly remove traces, the body was burnt [436], p.288.
Thus Czar Dmitry remained alive after the coup. It should be expected that he will take centre stage once again. Indeed, soon in the very same town of Putyvl, which was previously Dmitry the first's headquarters, there EMERGES 'FALSE DMITRY II'. The first time 'FALSE DMITRY' was seen by crowds of people. It appears that the same crowds of people having seen 'False Dmitry II' 'ONCE AGAIN RECOGNISED HIM AS CZAR DMITRY! 'Having gathered the people in Putyvl, Shakhovskoy presented a new contender and claimed that in Moscow the traitors had MURDERED SOME GERMAN INSTEAD OF DMITRY AND DMITRY IS STILL ALIVE, and that the people should rebel against Shuisky' [183], v.2, p.125.
'FALSE DMITRY II' IS THE VERY SAME CZAR DMITRY, AKA 'FALSE DMITRY I'. Soon after Marina Mnishek gave birth to a son of 'False Dmitry II', whom the Romanovs were quick to call a 'little thief'. 'False Dmitry II' himself was nicknamed 'Tushinsky Thief'. Thus acknowledging that it was 'False Dmitry's II' son. It was this very child who was later killed by the Romanovs – and hanged from the Spassky Gate. In order to eliminate the legitimate successor to Czar Dmitry.
Marina Mnishek's behaviour becomes clear. After the death of 'False Dmitry II' SHE DID NOT LEAVE RUSSIA AND STAYED BY HER SON'S SIDE, CONTINUED TO FIGHT FOR THE RUSSIAN THRONE with the aid of the troops loyal to her, headed by Zarutsky. No wonder. She knew for sure that her son was a legitimate successor to the Russian Czar Dmitry. But if he was a son of some rootless 'Tushinsky thief' then it would have been more sensible to immediately leave the tumultuous country. In which Mikhail Romanov had already assumed power. She ought to have fled to her native Poland. She had such an opportunity. But instead she set off to Volga, Don, Yaik River, TO JOIN THE COSSACKS [1.83], v.2, p.158. The brave woman was fighting for her own rights and for the rights of her son – the legitimate heir to the Horde throne.
A war between Zarutsky and Marina with the Romanovs began. This is one of the most obscure parts in Russian history. It is most likely that the description of this war

Harmir

known today was invented by the victorious Romanovs who won this war [436, p.769-778. Represented by the Romanov historians it looks like a battle of the Romanovs, the legitimate rulers 'against the thieves'.
It is possible that Czar Dmitry Ivanovich had not yet been killed at this point. In which case he was executed by the Romanovs later. His execution was later passed off as the execution of Zarutzky. The suspicion increases by the fact, that following Zarutsky's execution there immediately emerges allegedly the second Zarutsky, about whom nothing was known earlier for some reason. More specifically, onstage enters the ataman of The Cherkasy Malorosy Cossacks, 'A certain Zakhar Zarutsky, possibly a brother or a relative of Ivan' [436], p.779. Most likely there was nonetheless just the one Zarutsky, and Horde Czar Dmitry Ivanovich was there with Marina Mnishek, whom later on the Romanovs cunningly called Zarutsky, in order to avert suspicion of regicide, which clearly suggests itself.
The army of Zarutsky (Czar Dmitry?) and Marina Mnishek were crushed by the Romanovs.

6. THE CROSS AND THE CRESCENT MOON WITH A STAR.

The crescent moon with a star is an old symbol of Czar-Grad [6v1]. It owes its origin to the blaze of the star of Bethlehem and to the solar eclipse which are associated with the Nativity of Christ and the crucifixion of Andronicus Christ. Today the crescent moon with a star is perceived exclusively as a Muslim symbol. However, up until the end of the XVII century a crescent moon with a star adorned, for example, the spire of the huge Christian St. Stephen's Cathedral in Vienna. The crescent moon was removed from the spire (and replaced with a cross) only in 1685 [6v1], ch.5.
A star inscribed into a crescent moon was a form of the Christian cross, pic.13. A cross in the shape of a star – 8- or 6-pointed, for example, - is known in mediaeval iconography. Such images of the crosses-stars can be seen on the walls of the famous St. Sophia Cathedral in Kiev. It turns out that a cross with a crescent moon on the domes of the Russian cathedrals and a Turkish crescent moon with a star, symbolising a cross, are just the VARIOUS FORMS OF THE SAME CHRISTIAN SYMBOL!
The universal symbol of the Great Empire acquired a slightly different form in Russia and Turkey. When the Empire fragmented in the XVII century the Christian cross remained with the Christians and the Christian crescent moon with a star – with the Muslims. The Christian six-pointed star – with the Jews.
Is there a crescent moon present in the old Russian coat of arms? For example, in the coat of arms of the Russian cities? Many readers would probably think that nothing

Harmir

of the kind existed in Russia, as today it is very rarely that one might see such a Russian coat of arms.
Nevertheless let us open a fundamental edition [162] dedicated to the coats of arms of the Russian cities entered into the complete body of laws of the Russian Empire from 1649 to 1900. A book [162] for each coat of arms indicates the date of it being established. The majority of the dates refer to the XVII-XIX cc., however, reportedly, the majority of the coats of arms date back to an earlier age.
It appears that in the old coats of arms of the Russian cities the symbol of the crescent moon with a cross = a star was present. Notably, very vividly expressed. For example, the coats of arms of several cities in the Chernigov region consists of a large crescent moon with a cross inserted in it. Sometimes there is a star placed near a cross. There are quite a few such examples – we counted at least 29 coats of arms [4v1], ch.10. The crosses with the crescent moons, i.e. the crescent moons with a star = cross (see fig.13, bottom left) are, for example, high on the domes of the Moscow Kremlin. Now the presence of numerous crescent moons with a cross (a star) on the domes of the Christian churches becomes clear.

7. THE DOUBLE-HEADED EAGLE AND THE CRESCENT MOON WITH A STAR-CROSS.

Why did a two-headed eagle become the symbol of the Empire? After all, the two-headed creatures very rarely occur in nature, except as an anomaly. It is clear, that the symbol of the Imperial two-headed eagle was determined by some reasons far removed from the study of nature.
Let us refer to the exceptional and fascinating engravings by Albrecht Dürer, comprising his famous Arch of Maximilian I , known as Ehrenpforte [1067].
In fig.78 there is presented one of the coats of arms on Dürer's Ehrenpforte. It is perfectly clear, that here is depicted a crescent moon with rays emanating from it. At the same time it is apparent that these are the upturned wings of an eagle. The rays are the feathers of a bird. There is no head of an eagle here. So, THE TWO-HEADED EAGLE, MOST LIKELY, SYMBOLISES THE CRESCENT MOON WITH A STAR, OR, THE CRESCENT MOON WITH A CROSS, WHICH IS THE SAME THING, as a star was often depicted in the form of a cross. The two heads of the eagle looking in opposite directions – is one of the forms of a star-cross, resting on the crescent-wings of the eagle, fig.79,fig.80. See [4v2], ch.2. The two-headed eagle with the wings raised upwards - is one of the forms of the Christian cross, 8- or 6-ended. Aka, we'll repeat, - the Ottoman crescent moon with a star.

Harmir

8. THE ARABIC INSCRIPTIONS ON RUSSIAN WEAPONRY.

Before the end of the XVI century Russia, Ottoman Empire and Persia were all parts of the single Horde Empire. That is why there surely must have existed common cultural traditions. In particular, the similar weaponry production and ornamentation techniques. Despite the emerging religious split between Christianity and Islam in the XVI century, the state and military traditions of the XVI-XVII cc. must have still been very close.

Sure enough up until the middle of the XVII century, i.e. already in the epoch of the Romanovs, THE RUSSIAN CRAFTSMEN still decorated the weapons – even the Royal ones! – with ARABIC INSCRIPTIONS. It was only in the second half of the XVII century they were probably told that they were no longer allowed to do so. After that the Russian weapons with Arabic inscriptions disappeared. However, Russian Royal weaponry with Arabic inscriptions emblazoned with gold, diamonds and other precious stones produced by the best craftsmen of the Armoury Chamber, were preserved, in view of its material value. But most of the 'Russian-Arabic' weaponry were moved to the storerooms, see Appendix 5 in [6v3]. But today, when all of this is forgotten, some of this 'dangerous weaponry' is displayed in the museums. For instance, in the Kremlin Armoury Chamber. Here, for example, is the ceremonial helmet of the Moscow Czars made of damascene steel called 'Jericho cap' ('State helmet' – Tr.), i.e. Jericho cap, fig.81. However, in order to see the ARABIC INSCRIPTION ON THE RUSSIAN WEAPONRY you have to be very attentive. As the explanatory signs don't say anything about such 'improper' engravings. And the exhibits are often displayed in such a way that the Arabic engravings are barely discernible [4v2], ch.1.

Weapons with the Arabic inscriptions were being forged not only, and quite possibly, not as much in Turkey. In the Christian Russia UP UNTIL THE MIDDLE OF THE XVII CENTURY they liked to ornament the weaponry with the Arabic script. The sabre of Prince Mstislavsky, who was Ivan the Terrible's commander, was adorned with Arabic aphorisms [187], p.207. One of the aphorisms goes: 'There will be strong protection in the battle' [187], p.207. There is also a Russian inscription on the sabre stating the identity of the owner [187], p.207.

So why today are the Russian weaponry with the Arabic inscriptions always attributed to a non-Russian origin, usually Turkish or Persian? In those cases, when the Russian work is completely obvious, it is considered that the inexperienced and ignorant Russian craftsmen copied the wonderful Eastern and Western pieces in an apprentice-like fashion. Alleging that they mechanically transferred them, like some

Harmir

'beautiful pictures' onto the magnificent weapons of the Russian Czars and commanders without understanding their meaning. And they proudly wore and showed off those strange aphorisms which were incomprehensible to them. Accompanied by the reserved and incredulous smiles of the learned Arabs and even more learned Europeans.

This is not true. In the epoch of the XVI and even the XVII cc. a great many of the Russian-Horde weaponry with the Arabic engravings were produced, it seems, in Russia-Horde, which in the XV-XVI cc. constituted a whole with the Ottoman Empire=Atamania. Later, a considerable part of the weaponry made in Moscow, Tula, Urals and the Russian weapons in general was cunningly declared to be either 'damascene', 'Eastern' or 'Western'. An opinion formed, that allegedly in that epoch the Russians carried mainly foreign weapons. As, purportedly, there were very, very little home-made weapons and they were of poor quality, though it is obvious that any military power fought using its home grown weaponry. That said, they forgot that Mediaeval Damascus was T-Moscow, i.e. the name of Moscow with the definite article T (denoting respect).

They also made weaponry with LATIN inscriptions in Russia. Or at least they used the Latin letters. As, for example, the precious Damask steel sabre made by the RUSSIAN craftsman Ilya Prosvit in 1618 [187], p.156-157.

The historians reassure us that the Arabic inscriptions are present on the old Russian weapons only because they were presented as the gifts to the Russian Czars and the Russian warriors by foreigners, who wrote in Arabic. This explanation is incorrect. Moreover, it appears that THE RUSSIAN CZARS THEMSELVES PRESENTED THE FOREIGNERS WITH GIFTS OF WEAPONRY ADORNED WITH ARABIC INSCRIPTIONS [4v2], ch.1.

Everything said about the Arabic inscriptions on the Russian weaponry does not only refer to the Kremlin Armoury Chamber. For example, in the museum of Alexandrovskaya Sloboda, the modern town of Alexandrov in the Raspyatskaya (the Crucifixion) Church-belfry there is exhibited the armoury of a Russian warrior – chain mail, a shield, a helmet, fig.82. The museum sign informs us, that this is Russian armour. Indeed, the entire helmet is covered with the depiction of exotic animals, horsemen, birds carried out in the Russian style, reminiscent of the famous engravings on the walls of the white-stone cathedrals of Vladimir and Suzdal Russia. The nose guard of the helmet ends above with a 4-ended - cross. All of which unmistakably points to the Russian origin of the helmet. At the same time there is a clear wide band inscription in Arabic running round it. Next to the helmet there is the shield. Once again there is a wide band inscription in Arabic running along the edge

Harmir

of the shield [4v2], ch.1. And this is a Russian shield!
The same sort of thing is in Moscow museum-reserve 'Kolomenskoye'. There are exhibited two old Russian military helmets [4v2], ch.1. Both of them have the inscriptions in Arabic and only in Arabic! And so on.
So, on the Russian Mediaeval weapons the inscriptions survived, which today are perceived as Arabic. Should you pay attention to it just once, you immediately begin to stumble across such examples at every step. This astonishing fact does not fit into the traditional version of the Romanov history. Just this one fact is enough to understand that the history of Russia of the pre-Romanov epoch was completely different than it is presented to us today.

9. EVEN IN THE XVII CENTURY THE RUSSIAN TEXTS WERE SOMETIMES WRITTEN WITH ARABIC LETTERS.

Even in the XVII c. in Russia they still used a variety of alphabets to write down the Russian texts. The perfect example is the travelling notes, 'kept by Paul of Aleppo' (Paul, Archdeacon of Aleppo) – the talented ecclesiastical writer of the mid XVII century, who accompanied his father everywhere,
Patriarch Macarios III of Antioch. In 1656 the Patriarch visited Russia for the first time and was in Moscow… On the invitation of Czar Alexey Mikhailovich the Primate of the Antioch Church he visited The Savvino-Storozhevsky Monastery' [422], p.94.
When accompanying the Patriarch, Paul of Aleppo made detailed notes, a trip report of a kind. Maybe such were the rules of the Patriarchy in that time. The notes survive to our day and are considered as remarkably valuable testimonies of the epoch of Alexey Mikhailovich [422].
The question is what language was the text written in? For our contemporaries brought up on the Scaligerian-Romanov history the answer would seem to be obvious. One must suppose that Orthodox Christian Paul of Aleppo, the son of the Orthodox Christian Patriarch of Antioch, who arrived to Orthodox Christian Russia to visit Orthodox Christian Czar Alexey Mikhailovich would write his report either in Russian or in Greek. At the very least in Latin. Which, admittedly would have been odd. But apparently the ACCOUNTS ARE WRITTEN IN ARABIC [422], p.95.
Further on it becomes even more intriguing. The Orthodox author of the XVII century freely alternates between Arabic and Russian, but at the same time he writes down a RUSSIAN TEXT WITH ARABIC LETTERS [422], p.98-99. Thus it unexpectedly becomes clear that in the epoch of Alexey Mikhailovich a RUSSIAN

Harmir

TEXT COULD HAVE EASILY BEEN WRITTEN DOWN IN RUSSIAN, BUT USING ARABIC LETTERS.

The very fact, that Paul Aleppo's accounts, written in Arabic and Russian, but using Arabic letters survive, means that it was carefully preserved as an important official document.

But today we are assured that the writing of such documents in Arabic must definitely indicate their Muslim origin. At the same time the Antioch Patriarchy was considered one of the most important centres of the Orthodox Church. We can see that in the XVII century the picture was different from the way it is presented to us today [4v2], ch.1.

Another example is the famous writing - The Journey Beyond Three Seas (Khozheniye za tri morya) by Afanasy Nikitin. The text was written by an Orthodox Christian. 'The Journey' was mainly written in Russian. However from time to time Afanasy Nikitin freely and fluently changes into Turkic and even Arabic languages. Then, in the equally flowing way he changes back to the Russian language [4v2], ch.1. It is obvious, that he himself, as do his readers, knows several languages. But this is not the main thing. The main thing this is that the Turkic or the Arabic languages are used by Afanasy Nikitin for the RUSSIAN ORTHODOX CHRISTIAN PRAYERS! Or, if you will, for the Islamic-Orthodox Christian prayers. However strange this combination of words may sound in our times.

10. THE RUSSIAN BILINGUAL COINS.

Apparently on the 'Heads' side (of the Russian coins of the XIV century – Auth.) there is ALWAYS A COPY FROM THE TATAR COIN… On the reverse side of these coins there is ALWAYS an inscription the 'Grand Prince's seal' or 'Prince's seal and the image of the sealing wax itself. Possibly, soon after, they started adding the name of a Grand Prince… Hence it is necessary to conclude that ALL THE FIRST RUSSIAN COINS HAD TWO NAMES ON THEM' [309], P.33.

The numismatic historians call these coins 'double named'. I.e. on one side there is a name of a Tatar Khan, and on the other – of a Russian prince. It's true though, that, allegedly, due to their illiteracy the Russian money makers often put down the name of a wrong Khan [309], p.33.

Our explanation is simple. All of these coins are not double named, but bilingual. Meaning that on the coin there was printed a name of one ruler – who was simultaneously a Khan and a grand prince. But it was written in two languages – Russian and Tatar.

Harmir

11. THE HORDE EMPIRE BROKE UP.

The 1610-1613 strife lasted for three years. The change of dynasties takes place. Mikhail Romanov mounts the throne, 1613-1645. The very name of a new dynasty – the Romanovs probably meant at that point NEW ROME. It is likely the new rulers tried to emphasise the difference from ROME OLD, i.e. from the Russian-Horde Empire of the XIV-XVI cc.

In Western Europe the former 'Mongol' governors who had split off from the metropoly enter a fierce battle for lands and dominance. Wars break out which today are known to us as the 'Reformation wars'. During this epoch, instead of the previous point of view: 'All the lands in one and undivided Empire belong to the Czar-Khan and are divided by him', a new ideology of the split emerges: 'This is our territory, we are the masters here and do not take orders from anyone '; 'We are better than the others'; 'We have lived here before you, so return these lands to us'; 'Our achievements are better than yours (our ships are better than yours, our science is better than yours…)'; 'We are sophisticated, you are 'ignorant', etc. The new unscrupulous ideology of the reformers was reflected in the cynical book 'The Prince' attributed to Machiavelli. A frenzied acrimonious carve up of the territories of the legacy of the Great Empire stretched on for decades. Rivers of blood were spilt. Today the true reason for the carve up - fight is forgotten. The historians bring the entire matter down to alleged religious squabbling.

The network of the 'Mongol' fortifications, which for a long time provided stability and order in the Empire, is destroyed. Primarily the reformers struck the blow on the Cathar = Scythian castles of the West Europe and on the Crusader castles-fortifications of the Middle East – in Syria, etc. They preferred to destroy the former mighty military fortifications in the Imperial provinces seething with revolt, fearing that in a few days they might fall in the hands of their enemies once again. The mighty Hordian castles were blown up with gun powder.

12. THE ANNIHILATION OF THE CATHARS-SCYTHIANS.

The struggle of the Reformation of the XVI-XVII cc. with the splinters of the Horde Empire is very well illustrated by the annihilation of the Cathars in France. The history of the Cathars is one of the most breath-taking and mysterious chapters of the Middle Ages.

Allegedly in the X-XI cc. in Western Europe and in particular in France there emerged a new Christian movement, the supporters of which became known as the Cathars (the Cathari), and also the Albigenses (or Albigeois). It is thought that the

Harmir

religion of the Cathars was Christian [6.2], ch.1. However, it differs from the Orthodox Christianity and Catholicism of today in its details. It was declared to be heretical.
It is widely thought that the Cathar heresy widely spread and met with the opposition from the Catholic Church. In the first half of allegedly the XIII century the crusades were organised against the Cathars. They fought back tooth and claw, but they were defeated, their mighty fortresses were destroyed. Allegedly since the XIV c. they 'exit the stage'. However up until now the south of France is called 'Cathar Country'. Very little remains from them today. But whatever is left is very impressive. In the first place – the mighty castles-fortresses in the cities, on top of the mountains and cliffs which controlled the trade and military routes. The magnificent fortifications received the name of the 'Cathar Castles'.
As we demonstrate in [6v2], ch.1, the Cathars are the Scythians of the Volga river, who came to France in the XIV c. from Russia-Horde during the 'Mongol' conquest. They settled down here and, as the colonizers, created the ruling class. Their religion was Christian.
In the epoch of the Empire of the XIV-XVI cc. the Cathars = Scythians, having partially mixed with the local population, created a unique culture, built the cities, cathedrals, fortresses, some of which are still called Cathar. In the end of the XVI-beginning of the XVII cc. during the revolt of the Reformation in West Europe, the Cathars – Scythians were defeated in a gruelling war.
Later they story was 'transported' from the XIV-XVI cc. into the XI-XIII cc. In addition it was declared that the Cathar = Scythian Gothic cathedrals starting as early as the XIII century, i.e. from the very start of their construction, allegedly were 'genuinely Catholic'. In its later Reformation sense. This was a falsification. The Bulgarian = Volga Orthodox Christian religion of the Cathars = Scythians was proclaimed to be 'heresy'.
The dramatic events of the history of the Cathars = Scythians found their way onto the pages of the Bible. For example the story of Count Simon (Osman) de Montfort, (Earl of Leicester) (aka 'ancient' Pyrrhus) under the name of ABIMELECH, is briefly described in the Old Testament Book of Judges, ch.9. Various 'ancient' authors of the XVI-XVII cc. gave their account of it. For example, Plutarch = Petrarch [6v2], ch.1.
Some of the Empire's provinces resisted the split and tried to restore the former unity. Siberia, the Far East and a part of the North America were governed by the Horde up until the middle of the XVIII century. In the West the conservative Imperial climate was particularly strong in Spain and England. In the East and South, where there was no rebellion, the former Imperial regions took up an antagonistic position towards the

Harmir

West and the pro-Western Romanovs. We mean Siberia, the Far East, America, China, Japan, Turkey, Egypt, Iran and Hindustan.

13. THE REBELS STRIVE TO PREVENT THE RESURRECTION OF THE GREAT EMPIRE.

Aiming to establish their rights to the territory ceased and divided between themselves, the usurpers-rebels in Europe and the Romanovs in Russia re-write history. The Great Empire is wiped off the pages of the chronicles. The adulterated Scaligerian chronology is being created making the dates of a great number of events artificially older. Joseph Scaliger (1540-1609) and Dionysius Petavius (1583-1652) are considered to be its creators. Though it is not very clear if in fact they were the authors of the works attributed to them or their names were cunningly made use of. Creating a self-serving version of history, the new authorities strived to prove their allegedly 'ancient origins' and non-existent alleged hereditary rights to the throne. A great many newly-minted Crowns, which were declared 'independent from time immemorial' appeared in the XVIIc on the ruins of the Empire – in France, Germany, Italy, England, etc. They were in conflict with each other for a long time.

The theory of the Indo-European languages originating from the distant India occupies an important place in the Scaligerian history. Where India is perceived in the modern sense, as a country situated on the Hindustan peninsula (the Indian Subcontinent). It is considered that the proto-languages originated here and permeate many countries. We do not see any reasons for objections except one. Where was that 'ancient India' situated in reality, where did the Indo-European languages originate from? And when? According to our results it is Russia-Horde of the XIV-XVI cc.

The reformists quickly invent and energetically introduce the new languages based on the former Imperial state Church-Slavonic language and the local dialects in the provinces which acquired their independence. For example, French, German, Spanish, English and also 'ancient' Latin and 'ancient' Greek. This allowed the rebels to build language barriers between the populations of the newly-formed states. Their purpose is clear: to destroy the unity between the nations of the Empire. In the face of the newly established religious and linguistic barriers, former bonds began to break. It is all described in the Bible as 'the confusion of tongues' following 'the Babel pandemonium'. The invention of the new languages allowed the reformists to speed up the process of the casting into oblivion of the memory of the Great Empire to prevent its restoration. But as these new languages inevitably incorporated a significant layer from the former Imperial state Slavonic language, the numerous Slavonic traces can be found in them even today [7v2].

Harmir

The process of the dissimilation of languages was also spurred on by the state activities. The settled Imperial governors began to introduce the alphabets into their territories, change grammar, invent new fonts and vowel marking, new reading rules. For example, in some places they introduced the way of reading 'not the way it is spelled. A great example of this is French. Let's say it is spelled Foix – the name of the Cathar city (a town not far from Toulouse, pronounced as Fwa. They strived to distance themselves as soon as possible from the Slavonic language and Slavonic writing.

In schools they introduced the study of the recently invented languages and in a generation or two the old language and writing were forgotten by the majority of the population. The old books written in Slavonic language with the old characters became incomprehensible. Not being reproduced they gradually became obsolete. In the West things were happening particularly fast, as this process was brought to the level of a national programme. The Index of Forbidden Books was introduced. Previous history, books, writing and also 'heretics' were thrown on the fire.

In the end of the XVI – beginning of the XVII cc. the formerly united Christianity began to splinter into several branches, including via the efforts of the reformists. In time there formed separate religions: Orthodox Christianity, Catholicism, Protestantism, Islam, Judaism, Buddhism, etc. The former unity was forgotten and in some cases gave way to feuding. This was quite convenient for the usurpers who came to power. In order to keep hold of the recently created and still unstable local thrones they strived to split the previously united population of the Empire into antagonistic groups. The subjects were deceived by pointing at the neighbouring peoples and being told that: 'We were always different'; 'We always spoke different languages'; 'We always had different faith'; 'We never married gentiles (we never took adherents of different faith as our wives'). All of which was untrue. In the XVII-XVIII cc. in place of the former imperial idea of the world united under the sole supreme power with the limited power in places (at the local level), a new principle was introduced: in my own state I rule as I will. In the times of the Empire, on the contrary, there always existed a possibility that the supreme Czar-Khan arrives and the governors would have to answer for their actions. This curbed the arbitrary actions of the local authorities in places, which wasn't very popular with some of the Imperial officials. Thus the grounds for the Reformation were created.

Harmir

14. HOW THE ROMANOVS DESTROYED THE HISTORY OF THE HORDE.

The Cathedral of the Archangel in the Moscow Kremlin could have told us a lot of things about the old Russian history, as it was declared to be the official burial vault of the Russian Grand Princes and Czars including the first Romanovs. Today there are approximately 50 tombs in the cathedral. It is thought that here were buried all the Moscow Grand Dukes beginning with Ivan Kalita.

However those tombs, which today can be seen in the cathedral, are the brick tombstones made in the XVII century under the first Romanovs [552], p.24. I.e. at the time when the old frescos removed from the cathedral walls and vaults and new ones were painted in their place. It is thought that 'burials were made in white stone sarcophaguses, which were lowered into the ground under the floor. In the first half of the XVII century at the burial site they erected brick tombstones with white stone slabs ornamented with Slavonic inscriptions. At the beginning of the XX century the tombstones were placed in glazed cases made of bronze' [552], p.25-26.

Thus the old tombstones slabs, beneath which there were supposed to be the burial site, were bricked up! At the same time they assure us that the inscriptions on the old slabs were reproduced precisely on the brick tombstones made by the Romanovs. Unfortunately, it is very difficult to verify this. To do so would require dismantling the massive modern constructions. It is only natural to question the authenticity of these 'royal burials' after the facts we have learnt about the barbaric destruction of the cathedral's frescos by the Romanovs [4v2], ch.2.

Today, situated in the basement of The Cathedral of the Archangel there are also the sarcophaguses of the Russian queens (Czaritzas) which were moved here in the XX century from the Kremlin cemetery, which was destroyed during the construction of the modern buildings. However, as we have shown in [4v2], ch.2, the Romanovs, in the middle of the XVII century, simply either used the anonymous tombs of nuns or removed the names from some other tombs and then passed them off as the 'tombs of the Russian queens'. They wished to establish some 'material evidence' to support their false version of history. The true burial sites of the Russian-Horde queens were, most likely, destroyed. That is if the graves were located on the territory of Moscow at all and not in the Royal cemetery in African Egypt. But the Romanovs needed to produce something to 'demonstrate' as proof of the image of Russian history they had painted. And it is in the XVII century the Romanov historians and archaeologists 'happily discovered' allegedly authentic tombs of Yaroslav the Wise (Mudry), Saint Vladimir (Svyatoy) etc. And their colleagues in Moscow at this very time were

Harmir

working hard on the creation of a 'presentable Royal necropolis of the XI-XVI cc'. in the Archangel Cathedral in the Moscow Kremlin.

More specifically, having received the order from above, they were hastily producing the 'old Royal burial sites'. It has to be said, rather carelessly. It seems they simply arrived at the monastery cemetery and decide to turn it into the alleged cemetery of the 'pre-Romanov queens'. The name signs of the nuns were cut off. The tombstones bearing the new 'appropriate signs' were placed on top. Then they buried under each tombstone an old coffin. But as the coffins were buried, the officers-executants who were fulfilling this task didn't make those signs very thoroughly. Is it worth trying so hard if all of it was to be immediately buried under the ground?! In some cases they altogether forgot to make a sign on the tomb. In two cases they have missed, possibly by an oversight, the names of the simple nuns scratched with a nail on the old coffins. Thus, with such audacity there was created a false 'necropolis of the queens' in the Moscow Kremlin. We will repeat that there was no necropolis in Moscow in the pre-Romanov epoch. The Russian-Horde Czars and Czaritzas of the XIV-XVI cc. were transported to African Egypt to be buried in the Imperial cemetery.

The less distinguished ones were buried in Russia. But having assumed power the Romanovs did their best to destroy those old sarcophaguses which could have revealed the true story of the pre-Romanov Russia-Horde. What we are presented with today as 'antiquity' is either the Romanov modern replicas or the poor coffins of common people, presented by the Romanov historians as the 'Royal burial sites'.

Moreover, the Romanovs started using the old Russian white stoned tombs as building materials [62], p.297; [4v2], ch.2. This was a clear manifestation of the Romanovs' attitude towards Russian history. In everyday life builders would hardly go to a cemetery in search for the building materials and take the tombstones for that purpose, in order to build an apartment block out of them. Would you want to live in a building like that? Such things were always considered an insult to the memory of the deceased. It did happen sometimes, but exactly as a token of the disrespect towards those who were buried beneath those gravestones. This is amply demonstrated in the Romanovs' actions.

Apparently between 1632 and 1636 there the CHANGES IN THE TYPE OF BURIALS THAT OCCURRED IN RUSSIA. This refers at least to the royal burials. Before 1632 the first Romanovs still buried their queens according to the old tradition customary in Russia-Horde. But then, as we show in [4v2], ch.2., the Romanovs change the type of burial. Starting with 1636 they were burying in a different way. So we unexpectedly came across a serious fact. The change in the type of the burial is a

Harmir

major religious-social reform. It signifies the fundamental turning point in the life of the Russian society in the middle of the XVII century. Surprisingly nothing is said about this major event in Russian history.

Thus we come across the very same borderline – the XVII century, which separates the falsified history from the more or less accurate one. It is extremely difficult to surmount the barrier of the XVII century – very little true archaeological evidence and written records from earlier than the XVII century survive. In the colonies of the Great Empire, in Western Europe, the former imperial cathedrals and constructions were on the whole also destroyed. However the Western reformers who came to power decided to preserve the Gothic architectural style of the 'Mongol' temples in their own new buildings, having only declared it to be ancient and exclusively their own, allegedly purely Western-European [4v2], ch.2:47. A shock wave of the historical reconstruction with the total 'elimination of all traces' swept through occupied Russia of the XVII century. Not only the architectural style was changed, but also the very nature of the burials.

15. WHY THE NAME OF 'NOVGOROD' TAKEN AWAY FROM YAROSLAVL WAS MOVED TO THE NORTH-WEST, TO LAKE ILMEN?

As we have already said the Veliky Novgorod of the chronicles is Yaroslavl upon Volga. To be precise, the name of the entire region including a number of cities, Rostov and Suzdal in particular. But in the epoch of the XVII century the name 'Novgorod' was taken away from Yaroslavl and given to a small town, a former town-district, a small fort in the North West of Russia, by lake Ilmen, by the mouth of the river called VOLKHOV. Why was it here that the famous name of Novgorod was moved to – on paper and on the maps – and at the time the name of VOLGA with it? As it is absolutely clear that VOLKHOV is a slightly distorted version of the name VOLGA.

The answers may differ. However, there is one that appears worthy of serious consideration. Let us turn to the old maps of Moscow drawn by the Western cartographers and travellers of the XVI-XVII cc. There emerges a curious fact. Northern Dvina River and its vicinities are rather well depicted on these maps [TsRIM], ch.1. It is clear that the Western cartographers knew those regions, where the Western merchants and trading ships would arrive via the Northern shipping route, quite well. They went up Dvina River and the other rivers of that region, eventually reaching Yaroslavl – the major centre of that epoch.

Harmir

But Vladimir and Suzdal Russia, the suburbs of Moscow and the territories to the South and West of Yaroslavl on the whole, the Western cartographers had noticeably poorer knowledge of. They had difficulties even with Moscow. I.e. the capital of Russia in the XVI century! For instance, on that very map by S.Herberstein, allegedly of the year 1546, the city of Moscow is not indicated at all. There was written only the name of the land – MOSCOWIA [TsRIM], ch.1. A city near the Moscow river was drawn, but without a name. The other cities, however, were indicated and named.

It proves that the Western cartographers of the XVI century were getting confused about the location of Moscow, the capital of Russia. They knew roughly that it was situated 'somewhere there, far away', but they had trouble telling where exactly. That is why they nominally drew a large territory 'Moscowia'. Inside this territory they tentatively depicted a town, not quite understanding where exactly it was located. The same story was with Vladimir, another old capital of Russia-Horde.

Most likely in the epoch of the XIV-XVI c. the Russian-Horde authorities simply didn't allow the foreigners inside the country further than Yaroslavl and the merchant cities along the Volga river. The Horde acted in a comprehensible way. You are welcome to come and trade, but your entrance into the land where the Czar's quarters is situated is either forbidden or highly restricted. As the regions to the South and West of Yaroslavl were Vladimir and Suzdal Russia, the metropoly of the Empire. These lands were strictly guarded.

That is why the Western cartographers had to use on the whole only some vague stories about which towns, rivers and lakes are situated in the vast metropoly of the Empire, which was inaccessible to them. To draw a map based on such conversations was not simple of course. So Vladimir and Suzdal Russia on the maps of S.Herberstein and the other cartographers were possibly drawn in the quiet of European offices based on the snippets of the incidental information.

Let's go back to the 'problem of Novgorod'. Let's have a look at the map of S.Herberstein, fig.83. We can see that the Mologa river is shown INCORRECTLY. Instead of a 'loop' the Western Europeans depicted the river practically as a straight line starting not far from the lake Ilmen and flowing straight towards the Volga river. This is a first-rate blunder. In fact the Mologa meanders in a loop beginning in Vladimir and Suzdal Russia and flowing into the Volga river a little bit above Yaroslavl [TsRIM], ch.1. At the same time S.Herberstein says correctly, that THE MOLOGA RIVER 'FLOWS FROM THE LANDS OF VELIKY NOVGOROD' [161], p.153.

Narmir

That is why the Western merchants and travellers having arrived to Volga at the mouth of Mologa near Kholopii Gorod (Town of Serves) understood that going up the Mologa river they would soon find themselves in the Czar's quarters of Velikii Novgorod. S Novgorod was not just another town, but an entire region of towns. That is why if you go up the Mologa river, at first you need to move TOWARDS THE NORTH WEST. However later, going up Mologa further, you need to turn South or even East, and as a result the ship will return to the Yaroslavl, i.e. Novgorod lands.

Thus the Westerners CORRECTLY informed their cartographers, that the Czar's headquarters in Velikii Novgorod was situated upstream of the Mologa river. The only thing left to do was to draw this river on the map. That is where the cartographers were faced with difficulties. They knew for sure that going upstream on the Mologa from Volga, the ship would at first go NORTH WEST. But they had no idea how the river would act further. They were not allowed as far as that. So the cartographers decided to merely CONTINUE THE LINE OF THE RIVER STRAIGHT TO THE NORTH WEST. The way it is drawn on the map of Herberstein. Having made this fundamental mistake, the cartographers 'stretched' the Mologa river as far as the lake Ilmen. And they erroneously decided that Mologa's source is located there. After that they confidently DREW HERE THE CZAR's VELIKI NOVGOROD, 'at the riverhead of Mologa'. Thus the annalistic royal Novgorod was 'driven back' far to the North West.

The Romanovs dynasty was pro-western not only by blood, but also by their original spirit. That is why the Western chronicles and maps, which replaced either the destroyed or the edited chronicles and maps of the 'Mongol' Empire, provided the basis to the Romanov geography and history. As we can see on the Western maps Velikii Novgorod is erroneously drawn near the lake Ilmen. There was nothing left for the Romanov historians to do, but to place here 'on the ground' the geographical Novgorodian names, which they have read from the Russian chronicles. In particular, they had to call a shabby town-district with a prison 'Velikii Novgorod'. This was an isolated place, desolate swampland, wolves, frogs, snakes and mosquitos. The mistake once firmly consolidated, it acquired an authoritative appearance, and overgrew with the other distortions. In the XX century Moscow archaeologists arrived here in order to 'even better confirm the chronicles'. To see the outcome of this 'activity' see [4v1], ch.2:11-12.

Harmir

16. THE COAT OF ARMS OF THE RUSSIAN-HORDE EMPIRE OF THE XVI CENTURY.

The coat of arms of the Russian Empire has changed over the course of time. It is interesting to see what it looked like in the XVI-XVII cc., during the epoch of the Horde Empire and immediately after its break up in the XVII century. According to [162] four old depictions survive of the Imperial emblem of the XVI-XVII cc. [4v2], ch.2. Namely:

1) The state seal of Czar Ivan the Terrible (Ioann Grozny). Here surrounding the two headed eagle on the face side of the seal there are 12 emblem-seals [162], p. VIII and [568], p.161. See fig.84, fig.85.

2) The depiction of the coat-of-arms on the throne of Mikhail Fedorovich.

3) The coat-of arms on the silver plate of the Czar Aleksey Mikhailovich.

4) The depiction of the coat of arms of the Empire from the diary of Korb (Joanne Georgio Korb 'DNEVNIK PUTESHESTVIYA V MOSKOVIYU'- "A Diary of the Travel to Moscovy [Russia]") (1698 and 1699)) who in 1698-1699 accompanied the Austrian ambassador of the Habsburgs, sent to Moscow. Here are already depicted the 32 coat-of-arms of the Czardom, not including the Moscow coat-of-arms, fig.86.

Let's look at the national coat of arms of the Horde Empire of the XVI century, fig.84. It is considered to be the earliest of the four previously mentioned. The 12 regions-kingdoms surrounding the two headed eagle on this emblem are intriguing. They are listed in the inscription [161], p.VIII:

'Grand Sovereign Czar and Grand Prince of All Russia Ivan Vasilyevich ,Czar of Vladimir, Grand Prince of Moscow, and Novgorod; Czar of Kazan; Czar of Astrakhan; sovereign of Pskov; Grand Prince of Smolensk; Grand Prince of Tver; Grand Prince of Yugra region, Grand Prince of Perm, Grand Prince of Vyatka, Grand Prince of Bulgaria and the other territories, Sovereign and Grand Prince of Novai Gorod (New Town) of the Nizovskii Zemli (Nizovskii Lands); Sovereign and Grand Prince of Chernigov'.

It turns out that the entire Empire consisted of 12 Czardom-regions, reflected in the Bible as the 12 tribes of Israel [6]. It was exactly the 12 Israeli tribes = files who set off for the conquest of 'The Promised Land'. As it is shown in [6v1], ch.5, it took place in the XV century. These 12 tribes originated in Russia and the Ottoman Empire and settled across the world. I.e.in Southern and Western Europe, Africa, Asia and America.

Narmir

Among the 12 kingdom-regions there were also the indigenous Russian-Hordian ones. For example, Velikii Novgorod, which in the coat-of-arms is rightly combined with Moscow and Vladimir. Or,for example, the Kazan Czardom, the Astrakhan kingdom, Smolensk Grand Duchy, etc.

An interesting question arises. Shouldn't there also be the territories of Western and Southern Europe as well as Constantinople conquered by the Ottomans comprising the 'Mongol' Empire? I.e. Asia Minor, Egypt and other neighbouring countries. Where are they in the coat of arms of the Russian-Horde Empire of the XVI century? Could it be that we have stumbled across a contradiction? No, it turns out that everything is fine.

17. TWELVE CZARDOM - TRIBES IN THE RUSSIAN COAT OF ARMS OF THE XVI CENTURY ON THE MAP OF EUROPE.

In [4v2], ch.2, we were able establish – which territories of the Empire corresponded with the emblems specified on the state seal of the XVI century. We will mark those places on the map of Europe where the capitals of the 12 Czardom -regions indicated on the face side of the seal were situated, fig.87. The dots and figures in bold represent the 12 Czardoms-tribes positioned around the two-headed eagle.

1) Velikii Novgorod, including Vladimir and Moscow. I.e. Vladimir and Suzdal Russia. 2) Czardom of Kazan 3) Astrakhan Czardom. 3) Pskov republic = Prussia, Central and North Germany. 5) Grand Principality of Smolensk. 6) The Principality of Great Perm = Tiverian Principality with its capital in Czar-Grad on the Bosphorus. 7) Grand Principality of Yugra = Hungary 8) The Principality of Great Perm = German-Austrian. 9) Grand Principality of Vyatka = Spanish-Vatican. 10) Grand Principality of Bulgaria. 11) Grand Principality of Nizovye = Nizhegorodskoye Principality. 12) Grand Principality of Chernigov.

In fig.87 you can see that these Biblical kingdoms-tribes are arranged in groups. Except for the last two tribes, added to the Coat of Arms after the words 'and the other territories'.

1st group – are the Czardoms along the Volga river: Velikii Novgorod, Kazan, Astrakhan.

2nd group – is West Russia: Pskov or Pleskov = Prussia, Smolensk = White Russia (Belya Rus) or Blue Russia (Blue Rus).

Harmir

3rd group – is West and South Europe: Czar-Grad, Hungary, Austria, Spain, Italy, Bulgaria.

4th group – two more Russian Princedoms – Nizhnii Novgorod and Chernigov.

Thus in the coat of arms of Russia-Horde of the XVI century there is depicted a significant part of the Empire. But not all of it. Some of the Northern provinces were not included (Sweden, for example), distant Eastern lands (Japan, for example) and the distant Western territories (England, for example). The overseas colonies in America also were not included [6v2], ch.6. However, England and Sweden are included in the other Russian emblems.

In fig.86 we see the Russian emblem of the Romanov epoch of the end of the XVII century [162], p.XI. On the eagle's wings from left to right there are the Coats of Arms of: Kiev, Novgorod, Astrakhan, Moscow, Siberia, Kazan, Vladimir. Inside the oval clockwise from the top are the Coats of Arms of: Pskovsky, Tverskoi, Podolsky, Permsky, Bulgarsky, Chernigovsky, Polotsky, Yaroslavsky, Udorsky, Kondiisky, Mstislavsky, Iversky, Kabardinsky, of Chersky and Gorsky Territories, Cartalinsky, Sveisky, Vitebsky, Obdorsky, Belozersky, Rostovsky, Ryazansky, Novgorod-Nizovsky, yatsky, Yugorsky, Volynsky, Smolensky.

Here the number of the Coats of Arms is significantly greater than in the 'Mongol' emblem of the XVI century. There appear mysterious Czardoms, such as Udorsky, Kondiisky and Obdorsky. Besides, the princedoms Iversky and Cartalinsky are named. One of them - Cartalinsky Czardom is, possibly, Georgia. In which case Iversky Czardom is Spain. We don't mean to say that at the end of the XVII century Spain still belonged to the Russian Empire. The Romanovs, quite simply, took the old Hordian Coat of Arms, where among others were named the distant Czardoms which used to belong to Russia-Horde in the XV-XVI cc. This 'Mongol' emblem was more detailed than the one we have discussed earlier.
That is why we can see here such well-known Czardoms as Sveysky, i.e. Swiss (Sweden). It is followed by Iversky, i.e. Spain. Then there is Yugorsky Czardom, i.e. Hungary. Then - Bulgarian. And lastly there is Permsky, i.e. Austrian Czardom.
Let's go back to the three new, at first glance unclear names in the 'Mongol' emblem: Udorsky, Kondiisky and Obdorsky princedoms. As we show in [4v2], ch.2, the answer is as follows:
The mysterious Udorsky Prinsdim is 'the Mongolian' lands on the border of the present day Germany and Poland, where the river Oder flows.
The British Isles = England, or the Isle of Crete are named as Kontiisky island on the

Harmir

coat of arms of Russia-Horde.

Mysterious Obdora is a town and may be even the entire territory in Spain. Or in Thrace. And it could also possibly be in France, if we remember that THRACE and FRANCE are just the two versions of the same name. Latin C would read as TS or K.

18. ON THE HISTORY OF ENGLAND.

As we have shown in [4v2], the 'ancient' chronicles in existence today describe the Czar-Grad Czardom of the XII-XV cc. and the Horde Empire of the XIV-XVI cc. The historians erroneously date these chronicles as deep 'antiquity', earlier than the XII century. Roughly speaking the 'ancient' English chronicles are the Romaic and 'Mongol' chronicles transferred to England during its conquest by the Horde and interweaved into the insular English history.
The actual written history of England which provides the accounts of the events SPECIFICALLY ON THIS ISLAND, begins only in the XI century. There are very few fragments of the XI-XIII century which survive. Then on top there was applied a layer of the events telling us about Czar-Grad and the Great Empire. The combination of the insular-English and Romaic-'Mongolian' layers gave us the modern textbook of the history of England of the XI-XVI cc.

The history of England as we know it today which truly reflects the native English insular events, only begins with the XVI-XVII cc. i.e. unalloyed with the Czar-Grad or Mongolian' events. Roughly speaking beginning with the XVI-XVII cc. the Scaligerian version of the history of England is more or less correct, see fig.88.

In the XIII century the waves of the Crusades overwhelm Romea. The Crusader states emerge here. Both the local population and the crusaders get mixed up in them. Cultural life flourishes, the chronicles are written.

At the beginning of the XIV century the 'Mongol' conquest takes place. Then, in 1453 under the attack of the Ottomans who came from Russia-Horde, Constantinople fell. Byzantium is destroyed; crowds of its people leave the country. Many rich people, intellectuals and aristocrats leave for Europe, including for the island of England. These fugitives of the XIV-XV cc. take with them the Czar-Grad chronicles as a memory of the true history of Romea and Horde. In the XIV century a gigantic Horde Empire emerges. On the island of England appears another of its provinces with its governors subordinate to Russia and the Ottoman Empire. The chronicles which are written during this time on the island reflect not so much the local events, as the life of the whole Empire and its Hordian metropoly.

Harmir

Some time passes. They start writing THEIR OWN history on the island of England, and in the XVI-XVII cc. the 'new' history of 'ancient' England is created. This is a part of global 'Reformation'. The old chronicles are being re-written in England as well. A lot of the true history of the XIV-XVI cc. has been forgotten. The English historians of the XVI-XVII cc. declare the old Romaic and Hordian-Ottomanian chronicles edited by them to be the documents of the allegedly insular English history. They make them the basis for the 'ancient' history of the British Isles. Big chunks of the history of Romea and the 'Mongol' Empire which unfolded on the vast territories of Eurasia, are transferred on paper to the comparatively small British Isles and their surroundings. Many major events inevitably become smaller, as if shrunk in size. The Hordian Czars of the Empire turn under the quill of the English editors into the local island rulers. The Great Empire disappears from the pages of the edited chronicles. And those accounts which they didn't succeed in destroying, are moved to the past with the aid of the false chronology, transforming them into the 'most ancient myths'.

As a result in the XVI-XVII cc. there emerge the English chronicles in the style of the Anglo-Saxon Chronicle, 'The History of the Britons' by Nennius, etc. Soon this fresh version of the 'ancient' English history solidifies like a monument. In the XIX-XX cc. it becomes only slightly clarified and lacquered over. And today, when discovering with the aid of mathematical methods astonishing duplicates inside the 'English textbook', we begin to understand that the actual English history is considerably shorter [4v2].

It is possible that the Reformers moved the stolen treasury of the Empire to England. They didn't want to take a chance of keeping it in Europe, weary of the restoration of Russia-Horde. At first they tried to create a new metropoly in Vienna, Austria by installing their string puppets there under the pompous name of the 'Habsburgs'. Nothing came of it. This 'Empire' was short-lived. That is why the Hordian money was taken as far away as possible to the distant English isles (where under Ivan the Terrible Elena Voloshanka = Esther = Mary Stuart was exiled to and executed). Having seized the vast treasures of the Horde, the English rebels acquired influence and created the 'English Empire', which existed for some time.

19. HOW THE LATER WESTERN EUROPEANS BEGAN TO DEPICT THE HORDIANS.

In the XVI-XVII cc. they began re-writing the history. The attitude towards the 'Tatar Mongols' also changed. They were now painted purely with black colours.

Harmir

In fig.89.there is shown an illumination from The Chronica Majora by Matthew Parris, allegedly of the XIII century. It depicts a leisurely dinner of the 'Tatar Mongols'. Under the picture there is a caption: 'The Tatars are eating human flesh'. They are roasting a human corpse on a turnspit. Next to it there are cut off human heads and arms. Indicating that such are the 'Mongolian' customs. Savages, cannibals. A far cry from the enlightened and sensitive Western Europeans [4v2], ch.6.

Just about the same was said about the 'Tatar Mongols', calling them the Scythians. Thus, for example, Solinus Gaius Julius reasons with confidence: 'The Scythians of the inland regions lead a rough lifestyle, they live in caves… They love battles. They drink blood from the wounds of the slayed. Glory grows with the number of murders, and not to kill anyone is a disgrace'. Quoted from [953], p.219.

All such provocative leaflets like these are the Western European propaganda of the Reformation epoch. Among the same kind of 'horror stories' is the creation of the character of a wicked Russian bear intimidating Europe. In regards to the name of URSUS under which the bear is depicted in the old maps, the historians inform us: 'The Hereford Mappa Mundi could probably shed the light onto the origin of the English stereotype of the 'Russian bear' which was widely spread during the Elizabethan epoch… There were attempts to raise this Elizabethan stereotype to the symbolism of the early Christian tradition, WHERE BOTH THE NORTH AND THE BEAR WERE ASSOCIATED WITH THE IDEA OF EVIL… Finally, both filthy beasts (a bear and a monkey – Author) are the components of the diet of the 'TURKOMEN OF THE GOG AND MAGOG DESCENT'' [953], p.230. The very name of the bear itself – URSUS is just one of the versions of the pronunciation of the word RUSS, Russian.

20. WHEN THE WORKS ATTRIBUTED TO DURER WERE CREATED.

In [5v1], ch.14:3, we show that the works of art attributed to the artist of allegedly the XV-XVI cc. Albrecht Durer were most likely created a century later – in the XVII century. It appears that EXACTLY IN THE XVII CENTURY OCCURS THE PEAK OF DISCOVERING BOTH THE ORIGINAL WORKS OF DURER AND THE NUMEROUS 'COPIES' AND 'IMITATIONS'. They write: 'Not long before 1600 the demand on Durer's prints (his engravings – Author) became so great, that the market was swamped with the engravings and other imitations. This copying carried on almost continually during the 18th century' [1117], p.130. It emerges that the first list

Narmir

of Durer's graphic art appears only in the XVIII century (!) by (Heinrich Hüsgen, 1745-1847).

The Reformers of the XVII century were destroying not only the state structures of the Horde Empire, but its manifestations in art, sculpture, literature and science. A sweeping blow was also dealt on the legacy of the Imperial artist A.Durer. Something similar was inflicted on the cartographer Gerardus Mercator [7v1], ch.7.

Later the fire of the coup died down, emotions were placated. Following the success of the Reformation there was a need in the new Germany of the XVII century to create the 'great German history', allegedly independent from the former one – the 'Mongolian'. They decided also to create a new history of art, literature and architecture. Free of the 'detrimental' tradition of the Horde Empire. They remembered of A.Durer and decided to create on the basis of the glorious, but already forgotten name, a 'new Durer of the Reformation'. His earlier paintings perished. Burnt in the fires of the Reformation. Oh well, said the Reformers, it's for the best, as they were improper. We will paint the new – proper ones. 'Durer's second birth' was naturally cleared of the memories of the 'Mongol' Empire. As envisioned by the Reformers Durer was supposed to become a 'typical European' in the 'progressive' meaning of the XVII century. So Durer was declared the 'great supporter of the Reformation' [1117],p.104. They kept repeating it until present day. But is it true? Durer, the Empire's artist of the XVI century, hardly supported the anti-government coup, aimed primarily against the Empire, which he served faithfully all his life [5v1], ch.14:3.

21. THE ALMAGEST BY CLAUDIUS PTOLEMY.

Of course as it has already been said, the important result of the New Chronology is as follows. The star catalogue of the famous 'Almagest' by Ptolemy was created in the interval between year 600 to year 1300, and by no means in the II century [3v1].

The dating method which we suggested was successfully tested on a number of the well-known star catalogues, in particular those of - Ulugh Beg, Al-Sufi, Tycho Brahe and Johannes Hevelius. In all cases the traditionally known dating of the old catalogues – with the exception of the Almagest catalogue – were confirmed by our method. The Almagest catalogue turned out to be the single exception. It means that the traditional dating of Ptolemy's life contains an error of several hundred or even more, a thousand years.

Almagest is an encyclopaedia, where several hundred years' worth of astronomical observations are collected. The earliest of them date to the epoch not earlier than the

Narmir

X century. The observations up until the XVI century could have been included in the Almagest. This encyclopaedia reflects the current and changing state of astronomical science. The final version was published in the XVI century.

Editions of the Almagest prior to the XVI century, even if they existed, didn't reach us. In the XVII century, during the falsification of history, the Almagest, which was important for the chronology, was significantly re-worked. It was published 'post factum', listing erroneous dates. It included the fabricated 'ancient observations', which in fact were the results of the THEORETICAL CALCULATIONS ACCORDING TO THE MEDIAEVAL ASTRONOMICAL THEORY OF THE XVII CENTURY. It is presented in the Almagest. Thus one of the whales of the Scaligeraian chronology was created.

The coordinates of the planets, position of the Sun, the Moon and etc. were calculated into the past. Then the calculated astronomical phenomenon were declared to be 'observed' and were included into the Almagest: 'A such-and-such astronomer in a such-and-such (calculated!) year observed this and that'. But as the astronomical theory of the XVII century was not so precise as today, the evaluations made according to the modern formulas reveal the fraud. As was discovered by the well-known astrophysicist Robert Newton [3v1].

So, THE ALMAGEST AS WE KNOW IT TODAY WAS CREATED IN THE XVII CENTURY. Its creators presented this book to be 'ancient' in order to lay it as a foundation of the Scaligerian chronology which was in the process of being created in precisely that very epoch. THAT IS WHY THOSE ASTRONOMICAL PHENOMENA WHICH COULD HAVE BEEN COMPUTED INTO THE PAST ACCORDING TO THE THEORY OF THE XVII CENTURY WERE DATED IN THE ALMAGEST ALREADY IN ACCORDANCE WITH THE CHRONOLOGY OF SCALIGER. Naturally, with the precision which could have been achieved with the flawed astronomical theory of the XVII century. That is why it is necessary to refer to Almagest data with great caution, when we wish to use it for the purpose of chronology. Only the data which could not have been computed in the XVII century should be used. For example the solar eclipses, the precise phases of the lunar eclipses, the star positions. However, the falsifiers of the XVII century naturally did their best so there were no such possible data left in the Almagest at our disposal. For example, 'for some reason' no solar eclipses are mentioned in the Almagest.

Going forward. The famous 'classical' astronomer Hipparchus, who lived allegedly in the II century BC [797], p.307 – is, to a great extent, a phantom reflection of the famous astronomer Tycho Brahe, who lived in the XVI century. In the beginning of

Harmir

the XVII century, when filling the 'distant antiquity' with the phantoms of the Mediaeval events, the historians 'split' Tycho Brahe into two as well. One of the versions of his biography was cast away into the past and there was created the 'great astronomer Hipparchus'. Besides, in [VAT], part 1, ch.1. we show that the life description of Hipparchus also includes the ancient information about the astronomer from the XI century.

Ptolemey's Almagest was finally edited and finished only AFTER Tycho Brahe, in the epoch of Johannes Kepler (1571-1630). I.e. the Almagest, including its star catalogue, was being edited up until the beginning of the XVII century. As a result the following picture is forming.

At first there emerged a comparatively small catalogue of Tycho Brahe – the most ancient among the star catalogues which survive to the present time.

Followed by – a more complete 'ancient' catalogue of Claudius Ptolemy, to be more precise – its surviving version.

Then – the even more complete catalogue of Johann Hevelius.

And finally the even more complete catalogue of John Flamsteed.

The catalogue of Tycho Brahe appears to be the earliest and therefore the most sparse from the point of view of the quantity of stars recorded in it. Then Ptolemey or the editors of his catalogue increase the number of the observed stars. And only after that an even larger quantity of stars appear in the catalogues of Hevelius and Flamsteed.

Can we date the Almagest based on the Ptolemy's descriptions of the 21 lunar eclipses? They allegedly were observed by the astronomers in the duration of 850 years. The serious analysis of these lunar eclipses was conducted by Robert Newton [3v1]. He discovered a lot of evidence supporting the fact that MOST OF THEM ARE FORGED. Therefore we cannot consider the lunar eclipses from the Almagest to be trustworthy material for astronomical dating. Most likely this forged 'ancient list' was manufactured in the XVI-XVII cc. in order to lay the grounds for the Almagest's 'antiquity'.

THE CONCLUSION. The surviving version of the Almagest was created not by some single author-observer, but is a collective 'textbook on astronomy'. It is a collection of many individual observations, various theories, calculations and exercises on chronology belonging to different astronomers of the XI-XVII cc. The star catalogue could have been compiled by one observer in the epoch of the X-XIII cc. But the final text of the Almagest is by other authors of the XVI-XVII cc.

Harmir

22. THE FLOURISHING, STAGNATION AND RE -FLOURISHING IN THE HISTORY OF ASTRONOMY.

The Scaligerian history claims that 'ancient' astronomy enjoyed an unprecedented rise. However later, 'during the next three centuries after the death of Hipparchus, it was as if the history of astronomy became enshrouded in darkness' [65], p.63. Purporting that the epoch of the greatest stagnation has started. Practically the only outburst during 300 years in the 'darkening' Greek astronomy is considered to be Ptolemy's Almagest. Today he is regarded as the 'last chord of ancient astronomy'. IT IS FOLLOWED BY A PERIOD OF PROFOUND SILENCE AND DARKNESS IN THE SCALIGERIAN HISTORY OF ASTRONOMY.

They write: 'CLASSICAL CULTURE IN DECLINE'. After the breath-taking rise of the classical culture there began a PROLONGED PERIOD OF SOME STAGNATION AND, IN SOME CASES, REGRESSION in the European continent – a timespan of more than 1000 years, which is commonly referred to as the Middle Ages… AND OVER THESE 1000 YEARS THERE WAS MADE NO SIGNIFICANT ASTRONOMICAL DISCOVERY' [395], P.73.

Our thought is simple. These 'dark ages', 'dips', 'centuries of complete silence', 'global catastrophes' appear only because the historians of the science use the incorrect chronology. In which there exist the 'ancient' mirage-reflections and the 'dark ages' between 'Classical Antiquity' and the 'Renaissance'. The new chronology removes these 'gaps' and 'sinusoids' in the development of the science and culture. So.

In the Scaligerian history of astronomy there occurs a strange phenomenon: a magnificent blossoming of the 'ancient classical' astronomy, followed by a deep millennial regression, followed by the repeated rise beginning with the XIII century.

We are assured that practically all the main breakthroughs in astronomy of the XIV-XVI cc. have been 'already discovered' more than 1000 years prior to that, in the 'Classical antiquity'. But later in some mysterious way were forgotten. Let's list the fundamental ideas allegedly discovered a long time ago by the 'classical ancient' astronomers.

Ecliptic and equatorial coordinates, methods of their calculation. Determination of the principal elements of the relative planetary inter-motion in the Solar system. Heliocentrism - essentially the heliocentric theory of the planetary system. Calculation of the relative distances in the Solar system – Earth – Moon – planets – stars. The forecast of the Lunar eclipses. Compilation of star catalogues. Celestial

Harmir

globes design. Discovery of precession. Professional astronomical instruments: astrolabe, etc. Computing the length of the sidereal year and the tropical year. Allocation of the constellation of stars, recording of their 'image'. The question of the existence of proper motion stars.

These discoveries were made in the XII-XVII cc. But later their duplicates were dated back into the past by the incorrect chronology. There were no major 'regressions' in the history of science and culture.

23. GEOCENTRISM, OR THE PTOLEMAIC SYSTEM AND THE HELIOCENTRIC SYSTEM BY TYCHO BRAHE (AND COPERNICUS).

The World system according to Tycho Brahe is shown in fig.90. In the centre of the world there is the Earth around which revolves the Sun. However, the rest of the planets are already revolving round the Sun. This is the reason why today Tycho Brahe's (Tychonic) system is called Geo-Heliocentric [395], p.132. BUT IT IS PERFECTLY CLEAR, THAT IT DIFFERS FROM THE 'COPERNICUS SYSTEM' ONLY BY THE CHOICE OF THE ORIGIN OF THE COORDINATES. That's all! For, as we know from school, change of origin does not change the system of bodies in motion. Only the coordinate system changes, the point at which the observer is placed. The 'picture' changes, but not the core of the matter [3v1], ch.11.
From the point of view of kinematics, the system of Tycho Brahe (Hipparchus) is quite heliocentric. But only the centre of the coordinate system is placed at Earth. After all, the centre of the coordinates can be connected with any astronomical body of the system. IF WE MOVE THE STARTING POINT OF THE REFERENCE SYSTEM ON TYCHO BRAHE'S CHART INTO THE SUN, THEN WITHOUT ESSENTIALLY CHANGING ANYTHING WE WILL GET A 'COPERNICAN' SYSTEM'. Earth will start revolving around the Sun. Where all the other planets, according to Tycho Brahe, already revolve around the Sun. All that's missing to complete the picture according to Kepler is only the mild orbital ellipticity. Brahe still has his planets' orbits as circular. As, incidentally, does Copernicus. But this is the 'second order' effect. That is why, we will repeat, Tycho Brahe's system is in fact as good as the Copernican system. But with a different starting point of the reference system. The observer is placed at Earth, but not at the Sun.

It is clear that the idea by Tycho Brahe (Hipparchus) preceded or co-existed with the idea by Copernicus. The 'Copernican system' evolutionally follows the system by Tycho Brahe or is contemporary to it, but not at all preceding it. The final 'model' of

Harmir

the heliocentric system was most likely suggested only AFTER TYCHO BRAHE, in the epoch of his student Johannes Kepler. And Copernicus of the XV-XVI cc. was accredited with its invention post factum. Thus the true chronological order of the 'world system' is as follows.

First – the Ptolemy's geocentric system. Its complex model of epicycles was formed most likely in the XV-XVI cc. Earth was placed at the centre of the universe. Based on the idea of the epicycles, stating that Earth is a fixed point, it was necessary to create a complex model of the epicycles in order to explain the movement of the planets visible from Earth. This world system was based on the 'royal' star catalogue of the XII century. Its creation is connected with the Birth of Jesus Christ in the XII century and with the flaring up of the supernova circa 1152, i.e. the Star of Bethlehem. It is possible that the first astronomers created the star catalogue in honour of Jesus. Hence the origin of the great authority of the catalogue. It existed in its more or less unchanged form until the epoch of the XVI century.

The star catalogue included by Copernicus in his book and called 'Copernicus' star catalogue', IS IN FACT THE VERY SAME PTOLEMAIC STAR CATALOGUE, HOWEVER MODIFIED FOR ANOTHER EPOCH BY CHOOSING A DIFFERENT LONGITUDE REFERENCE POINT. The Astronomy historians became aware of this fact a long time ago [395], p.109. This indicates that the astronomers of the Middle Ages kept shifting zero longitude, moving the 'catalogue date according to precession' into the epoch they required, for one reason or another. In the XV-XVI cc. the astronomers made the next step and began to develop the theory of the planets' motion, Earth and the Sun. The 'Ptolemaic system' appeared. The historians of astronomy note, that 'according to its composition the book by Copernicus GREATLY RESEMBLES the Almagest' [395], p.105. It's all correct. It was in the epoch of the XVI-XVII cc. when the final edition of the Almagest was created.

1) Simultaneously with Ptolemy's concept, in the second half of the XVI century the system of Tycho Brahe = 'ancient Hipparchus'. It is practically heliocentric. The planetary motion, apart from the Moon, is circular with the Sun in the centre. The coordinate origin is connected to Earth.

2) And finally, the heliocentric system with the coordinate origin in the Sun. There is a new idea here, but it has nothing to do with the crux of the matter. The idea is that it is not necessary to place the coordinate origin at the very same point where the observer is located. I.e. on the Earth. It could be the Sun. For the public and school education the 'picture' was simplified.

Harmir

This system entered the astronomical practices possibly in the XVII century, in the epoch of Kepler. It was attributed post factum to the astronomer of the XV-XVI cc. by the name of Copernicus. He was most likely a remarkable astronomer. He could have been the first to express in its 'raw' form the heliocentric idea with the zero point at the Sun, and not at the Earth. However, today it is very difficult to be sure what exactly he was doing. The only thing to go by on Copernicus' life and work are the XVII century texts, i.e. written 60-100 years after his death.

Most likely, both systems – by Claudius Ptolemy and by Tycho Brahe – belong to the same epoch. The systems were in competition with each other and were discussed by the astronomers. Until finally they realised that the heliocentric system by Tycho Brahe is the only correct one. However the historians unceremoniously took this fundamental discovery from Tycho Brahe and attributed it to the 'earlier' Copernicus.

24. IN THE XVIV-XVI CC. EUROPE RESPECTFULLY 'LOOKED UP TO' THE DISTANT AND MIGHTY CZAR-KHAN OF THE HORDE.

We were taught that allegedly in the XIV-XVI cc. – as indeed always – Western Europe looked at Russia in a condescending manner. And allegedly deservedly so. Indeed, in the West – there is civilization and culture. And Russia is a backward and ignorant country, only having crawled out from under the Tartar and Mongol yoke with great difficulty. Of course, there is a lot of honey, bread, bacon and hemp. That is why they sometimes succeeded in luring in some skilful overseas artisans here, so they could relent and mercifully build something extraordinary in this, backward, dim Russia. The cathedrals, the palaces, the factories and the ships. The Russians naively marvelled at the craftsmanship of the foreigners, realising that they would never be able to reach such dizzy heights in those skills. Only after Peter I (the Great) the Russian mechanical and industrial arts started to develop at last, generally still being second rate. Not to mention that the Western Royal courts gazed condescendingly at the Moscow Czar, the Asiatic barbarian on the throne.

However, it was quite the reverse. In the XIV-XVI cc. there emerged the 'Mongol' Empire which included, in particular, all the West-European territories. The local rulers were the vassals to the Horde Czar-khan. The traces of their subservient state survive in the testimonies of their contemporaries [6v3], ch.1:16. Despite the fact that they underwent tendentious editing in the XVII-XVIII cc.

Harmir

The remote regions of the Empire were in a different situation from the metropoly, i.e. Russia and the Ottoman Empire. The centre of the Empire was generally occupied with military matters and the development of military capability necessary to keep the vast territories under its rule. It was necessary to supress, appease, and arbitrate. A big army was necessary for this. A lot of energy was required to maintain the routes of communication. It was required to collect taxes, to regulate trade between the Imperial territories. That is why generally the metropoly required military servicemen and civil servants and a large administrative apparatus.

The life of the remote provinces was different. The Hordian Czar-Khan was far away. The governors ruled as his representatives. The Cossack garrisons were located nearby to maintain order. The focus was not only on the local issues, but the necessity to win favour from the metropoly. A lot depended on that. For example, the superiority over a neighbour could be achieved not only by crushing it's military detachment, but also by sending fine gifts to the Horde. If the gifts were fine, than the Czar-Khan could graciously allow seizure of the neighbour's land. Especially if the latter didn't please the 'Mongol' Khan. For example, either the tax was not paid regularly by that neighbour, or the gifts he sent were unsatisfactory.

In Western Europe they were developing arts and sciences. Including those aimed at entertainment. Their industry was being created especially in the resort provinces of the Empire where the climate was favourable. In Italy, France and Spain. In Italy there developed: architecture, literature, history and singing. In England – shipbuilding. In France – its own palette. And so on (etc.)

The Hordian court of the Czar-Khan considered all of it to be its own, at their disposal. If the building of a new fleet was required, the request was sent to England. From there the best ship builders were sent to Russia. Otherwise the Imperial ships were built in England outright. If a skilful physician was required – they would call for a Frenchman, for example. If there was an urgent need to build a cathedral in Moscow – the architects from Italy were called for, as it was during the construction of the Moscow Kremlin. The architects would come straight away. Refusal was not an option. Having received the Imperial order they would answer 'Yes, Sir!' execute the order and send the specialists to the metropoly. From Italy, France, Spain, Germany, England, Africa, Asia…

At the Czar-Khan's court in Yaroslavl and later in Moscow there were probably parties of representatives from various provinces: of Englishmen, French, Germans… They fought for the right to be the first to gain the lucrative contracts. Vouching to the

Harmir

great Khan and his administration that their specialists were the best. The victorious party would rejoice. The significance of that province in the eyes of the Khan administration would thus increase.

Following the split of the Great Empire, when the Western territories declared themselves independent, the efforts of the local governors were aimed at 'proving' that 'it was always the way it is today'. As if purporting that the Western rulers were always independent. They wanted to wipe out the memory of the revolt, about the fact that they came to power by illegal means from the point of view of the ideology of that time. They came up with a false chronology which has cast into the past the 'Mongol' conquest under the name of the Great Transmigration of Peoples, the Slavic conquest of Europe allegedly of the IV-V cc. The recent Europe was hastily wiped out off the world map. They appropriated for themselves the history of the 'Mongol' dynasty of the XIV-XVI cc. under the name of the 'Western-European Habsburgs' [7v2], ch.3. Here, they said, are our former emperors. And we were altogether never under the authority of Moscow. Such an absurd and politically detrimental idea should not even enter one's head.

This activity coincided with the desire of the pro-Western Romanovs, who had seized the power in Russia. That is why the actions of the Romanovs and the new rulers of Europe were coordinated. And against the Ottoman Empire which was in the way of this civilizing process, it was necessary to organise the Crusade. With Russian hands and Russian blood.
The revision of the texts, chronicles and memoires was carried out. Many foreigners visited Russia in the XIV-XVI cc. That is why there still remained many original documents in Western Europe. They were sought, destroyed, edited. Then they were printed. The 'old dates' were put onto them in order to vindicate the new perspective.

But many things survived. Various details escaped the attention of the editors. Not all of them understood the task equally well, not all of them were astute. And indeed the perceptions themselves of how history should appear 'in reality' were only gradually developed by the falsifiers. That is why much of the stuff the later historians of the XIX-XX cc. would decisively cross out from an old document, the earlier editors of the XVII-XVIII cc. could have missed. Which they did!

That is why some of the works of the Western Europeans of the XVI century about Russia seem today somewhat strange. Even after being edited they do not fit the ideas which are instilled in us. Such as, for example, the well-known 'Notes on Russia' by Jerome Horsey. See details in [6v3], ch.1.

Narmir

25. WHAT ARE THE 'SEVEN WONDERS OF THE ANCIENT WORLD' AND WHERE THEY WERE LOCATED.

The famous seven wonders of the world are often recalled. We are persuaded that they, with the exception of the Egyptian
pyramids, were destroyed in the Middle Ages. 'The seven wonders' are [572], p.135:

1) The PYRAMIDS OF Egypt: survive. 2) Hanging Gardens of Semiramida, i.e. Hanging Gardens of Babylon: destroyed. 3) Temple of Artemis at Ephesus: destroyed. 4) Statue of Zeus at Olympia: destroyed. 5) Mausoleum at Halicarnassus: destroyed.6) Colossus of Rhodes: destroyed. 7) Colossus of Rhodes in Pharos: destroyed.

What wonders of the world did the 'ancient classical' authors speak of? They wrote, as we understand it, in the XVI-XVII cc. We managed to identify the 'seven wonders' with the constructions of the Middle Ages. For example, the 'Hanging Gardens of Semiramida, created in Moscow in the XVI century, already existed in the XVII-XVIII cc [6v2], ch.2:4.14. It appears that the rest of the 'wonders of the world' either exist until today, or were destroyed quite recently. So.

1) PYRAMIDS OF EGYPT

In regards to the Egyptian pyramids we do not have any differences with the Scaligerian version. Except for the dating, of course. These gigantic constructions rightfully head the list of the 'Seven Wonders of the Ancient World'.

2) THE HANGING GARDENS OF SERMIRAMIDA.

We spoke about the 'gardens of Semiramida', or about the Hanging Gardens of Babylon, in [6v2], ch.10:4.14. They are – THE FAMOUS ROYAL GARDENS ARRANGED ON THE ROOF OF THE KREMLIN PALACE IN MOSCOW (XVI-XVIII cc.). The historians and archaeologists cannot present us today with any remnants of the 'hanging gardens of Semiramida' in Asia, where Biblical Babylon was erroneously placed. They were searched for long and hard. But in vain. Having come to a standstill they declared several semi-covered earth trenches near a small town in modern Iraq to be the remains of the 'gardens of Semiramida [572], p.41. By the way, what do the hanging gardens have to do with it? Given that the gardens of Semiramida were 'hanging in the air', but did not grow in the ground.

Narmir

3) TEMPLE OF ARTEMIS AT EPHESUS.

It is considered that this enormous temple, whose glory echoed throughout the ancient world, was built in Ephesus, a city in Asia Minor. But this hypothesis is erroneous. It's no coincidence that the historians and archaeologists cannot point out any distinguishable traces of the famous temple close to a place in the south of Turkey, which was precariously declared in the XIX century to be 'the great ancient Ephesus' -572], p.58. In the end, having found no remnants of the temple of Artemis projected above the surface of the ground the archaeologists began excavating.

Frankly, in seven years they haven't found much. They write this: 'THE REMAINS OF THE BEST OF THE EPHESUS BUILDINGS – ARTEMISIONA – APPEARED TO BE INSIGNIFICANTLY SMALL … The statue of the goddess did not survive either, its appearance is being reconstructed based on the image on a coin and using a copy found in 1956. The archaeologists and architects recreated only the plan of the famous temple with any certainty' [572], p.59.

The idea occurs to look for the famous temple of Artemis in a different place. Could it still exist? As well as the great trading city of Ephesus itself. It is likely that THE TEMPLE OF ARTEMIS AT EPHESUS IS THE FAMOUS GIGANTIC TEMPLE OF HAGIA SOPHIA IN ISTANBUL. This magnificent construction, as we have explained above, was the first experiment in massive temple building. The huge Sophia built, most likely in the XV-XVI cc. made a strong impression on contemporaries [6v]. Even today the magnificence of the temple is striking. It is possible that in the name EPHESUS there might be the sound of the name SOPHIA if read backwards: EPHESUS – SOPHIA.

There is one other possibility to determine the place of the Temple of Artemis at Ephesus, which was also called the Temple of DIANA. It is cape Fiolent near Sevastopol. Legends circulated about the Temple of Diana in Crimea. In the beginning of the XIX century A.S.Pushkin was searching for its traces and found them near Saint George Monastery in Cape Fiolent. As we have found out, the genuine Grotto of the Nativity is located there [XP]. In 1152 Christ was born there. Pushkin, naturally, did not know anything about it. But it was near Saint George Monastery where he found the remains of a large 'pagan' temple and suggested that it was the Temple of Diana. In light of our discovery, the Pushkin hypothesis is even more plausible. It is precisely here, in the birth place of Christ where the majestic temple of the Blessed Virgin Mary should have stood. It is highly unlikely that the Czar-gods of the Great Empire, Christ's relatives, wouldn't have erected an appropriate temple to Diana-Mother of God near the Grotto of the Nativity. To

Narmir

remind you, Diana was one of the names of the Mother of God in the times of the 'Royal' Christianity.

Today there are no remains of the Temple of Diana found near the Saint George Monastery. There are only the legends left that here once upon a time there used to be the Temple of Diana and also her grotto. Notably Diana's Grotto really exists. It is the Grotto of the Nativity, where she gave birth to Christ. Today there is the Church of the Nativity situated in the grotto. It's altar, according to the legend, was set by Apostle Andrew the First-called (St. Andrew the Apostle). I.e. by Christ himself. [TsRS].

4) THE STATUE OF ZEUS AT OLYMPIA.

What is Olympus and what kind of gods dwelled there, we discuss in [4v2], ch.2:22. 'The Olympic gods' are the Czars of the 'Mongol' Empire = Biblical Assyria = Israel. In the distant provinces people made up legends about their distant and mysterious rulers. Thus emerged the 'Ancient' Greek myths about the Olympian gods.

The 'Ancient' Greek Olympia is Velikii Novgorod = Yaroslavl of the XIV-XVI cc. Therefore the 'statue of Zeus' in Olympia is some holy object situated in Yaroslavl or nearby. The legends about this 'statue' most likely originated from the stories of the Western merchants and travellers, who visited the trade-fairs of Velikii Novgorod.

It is thought, that the 'main relic of Olympia was the legendary Temple of Zeus with the statue of the supreme god, created by one of the most genius Greek sculptors – Phidias (i.e. a certain Feodor, Fedya – Author)' [572], p.62. We would like to draw your attention to the fact, that the 'statue' was situated inside the temple. This simplifies the answer to the puzzle. The interior decoration of the Russian churches indeed contained an object which was known only in Russia and made the Russian cathedrals different from all the other ones. It is the iconostasis. In a large cathedral it is a huge construction. It rises in height to the cathedral vaults. Iconostasis separates the altar – approximately one third of cathedral's length – from the rest of a cathedral. Some of the Russian iconostases were exuberant. The iconostasis surface, free of the icons, was covered with golden engraving – leaf-gold on wood. In the main Russian cathedrals the lower rows of the icons had the golden icon plating with the precious stones, wrought silver, filigree work, gold seeded into enamel.

In the other countries the chancel screens were either not made at all, or, like in Greece, for example, it was the iconostasis which served as a chancel screen, but a rather low rising wall or a simple SCREEN (ZAVESA in Russian). There are Holy doors made in an iconostasis furnished with a SCREEN (ZAVESA). Hence the entire

Harmir

iconostasis could have been perceived as a STANDING SCREEN (ZAVESA) OR STATUE-ZAVESA. Which could have easily in the telling the legends turned into the STATUE OF ZEVESA, i.e. STATUE OF ZEUS.

The historians put forward a hypothesis, that the 'Ancient Olympia was located in Greece'. However, 'there were no remnants of the legendary statue of Zeus discovered among the numerous architectural and sculptural pieces in Olympia. And nor indeed could they have been found, as it is well-known that the statue of Zeus was completely destroyed in the fire' [572], p.64.

But if the statue was completely destroyed in the fire, then, most likely, it was wooden. It is all correct. The iconostases were made of wood and adorned with gold over the wooden carving. During the fire the iconostasis could have been completely incinerated.

5) THE MAUSOLEUM AT HALICARNASSUS

It is thought that this enormous temple-mausoleum was built in the city of Halicarnassus on the coast of Asia Minor as the family burial chamber for the King Mausolus and his wife Artemisia. 'Mausolus accumulated great wealth. This overabundance allowed him to build a tomb-temple for himself, it was so magnificent that it survived in the people's memory until the present day as THE UNSURPASSED EXAMPLE OF FUNERARY ARCHITECTURE. Its reputation was so great, that the Ancient Romans called all the grand monumental constructions – mausoleums… As envisioned by the architects the burial tomb of the King Mausolus WAS THE MOST LUXURIANT AND REMARKABLE STRUCTURE IN HALICARNASSUS HAD TO BE SITUATED IN THE CENTRE OF THE CITY AND BE ITS MAIN ADORNMENT' [572], P.78-79.

It is thought that the Mausoleum at Halicarnassus was destroyed. And the 'most wealthy and beautiful city' itself indeed turned into wasteland [572], p.77. Later 'in place of the ancient Halicarnassus and the mediaeval fortress-castle of St. Peter – there emerged the Turkish fortress of Bodrum' [572], p.85.

So, in the XVIII century the historians suggested that 'ancient Halicarnassus' was located somewhere in Asia Minor. They began their search. There are a lot of 'ancient classical' ruins. They declared one of such places, namely Turkish Bodrum to be 'the ruins of ancient Halicarnassus'. They began to 'dig up proof'. However without much luck.

Could it be that the Mausoleum at Halicarnassus is the gigantic temple-reliquary of the Magi, Cologne Cathedral in the German city of Cologne [6v1], ch.3.? It was built

Harmir

as a mausoleum for Balthazar, Melchior and Caspar. The first two were the Magi-Kings and Caspar was inferior in rank so to speak. Could it be that Balthazar and Melchior were Mausolus and Artemisia of the 'ancient classical' writers? Incidentally the name HALICARNASSUS or HALICARNASSUS (as R and L converted into each other) is close to HALI-COLOGNE. It could have meant HOLY COLOGNE = COLONY or LIGHT COLOGNE = COLONY, as in German 'Heilig' means Holy, and 'Hell'- light, clear, bright. Alternatively HALI-COLOGNE meant GALLIC COLOGNE, or GALLIC COLONY.

It is also quite possible, that the mausoleum in Hali-CARNASSUS is a colossal Ancient Egyptian temple at KARNAK [6v3], ch.1. The temple comprises three parts, the middle of which occupies an area of approximately 30 hectares! It is possibly the largest temple in the world. According to our findings, the Temple at Karnak was the MAIN FUNERARY TEMPLE OF THE GREAT EMPIRE [6v3]. That is why it fully deserved to be called a wonder of the world. The name HALICARNASSUS or HALI-CARNASSUS itself might mean 'Sunny Karnak'. To clarify, HALI = HELIOS is the name of the God of Sun. The name of CARNASSUS can convert into KARNAK on account of the ambiguity in pronunciation of the letter 'C', which could be pronounced as [S], [K] or [Ts].

6) THE COLOSSUS OF RHODES

According to the descriptions of the 'ancients' the Colossus of Rhodes is a gigantic structure cast in bronze. The word COLOSSAL, i.e. very big, originated from the word COLOSSUS.

The Colossus was made like this. At first a large mould of clay was prepared in an EARTHEN PIT. 'Creating cast bronze statues was a very labour intensive process requiring great mastery and technical skills. At first the sculptor moulded in clay… an exact copy of his bronze statue. The clay figure was a kind of nucleus, the basis of which was covered by a layer of wax, the thickness of which the sculptor wished his bronze to be… When the wax surface was ready it was again covered over with clay in such a way that the upper layer closely adhered to the wax and matched the inner nucleus exactly … After which the mould would be heated up, causing the wax to flow out through the outlets which were left open… Bronze flowed inside the clay filling the space freed by the wax and evenly enveloping the clay nucleus… It took 500 talents of bronze and 300 talents of iron, i.e. approximately 13 tonnes of bronze and 7,8 tonnes of iron to make the Colossus' [572], p.94-95, 101.

Harmir

Our thought is simple. 'The Colossus of Rhodes' is RADNY (RADA) BELL, i.e. VECHE BELL. The word RADA = assembly is the same as VECHE = assembly. The 'ancient classics' turned the word Rada in to Rhodes. All the details of casting the Colossus perfectly correspond with bell casting technology. And indeed the word 'COLOSSUS' itself is probably a slightly distorted Russian word KOLOKOL (OR COLOCOL) (meaning BELL in Russian – Translator's note). As the Latin C was pronounced both as K and as Ts, C.

The fact, that an enormous veche bell (watch bell, radny bell) Russian bell amazed the foreigners, is understandable. It was in Russia, in the metropoly of the Empire where the cast the largest bells in the world. It is clear why 'ancient' Philo of Byzantium, who probably wrote his works in the XVI-XVII cc., pays main attention to the installation of a bronze giant. It is very difficult to remove a large bell from a pit and raise it high. For example, they failed to fit the gigantic Czar-bell on display in the Moscow Kremlin, though the casting itself was successful. But the other huge bells were successfully lifted and smoothly installed.

7) LIGHTHOUSE OF ALEXANDRIA IN PHAROS.

The seventh wonder of the world is a lighthouse on the island of Pharos, allegedly not far from Alexandria in Egypt. It is thought that it was built under the Ptolemaic Kings and was later destroyed. 'The lighthouse was simultaneously a fortress, where a large military garrison was located. An enormous cistern with drinking water was housed in the underground part of the tower in the event of a siege. The lighthouse was also an observation point, as the ingenious system of metallic mirrors allowed to keep the ocean space under surveillance from the tower's apex and to detect enemy ships long before they appeared in close proximity to the city. The octagonal tower was adorned with the bronze statues (bells? – Author)… Allegedly there also was a statue which pointed with its hand or arm towards the sea in the event of the emerging hostile fleet and produced a warning signal when the enemy was approaching the harbour (a bronze bell or a cannon? – Author) … This incredible structure stood until the XIV century… This monument excited the admiration of the Arabic writers, who noted the beauty and grandeur of the ruins of this grandiose construction' [572], p.111-112, 118.

As we have already said earlier, the famous 'ancient classical' Pharos (Etrusscan) Lighthouse is the well-known Ivan The Great Bell Tower in Moscow [RI], ch.7. So this wonder of the world indeed exists in present day. The Moscow 'Pillar of Ivan the Great' was described by the 'ancient classics' as well as the 'Ancient' Roman Military Column and as the famous Tower of Babel.

Harmir

26. ABOVE GROUND AND UNDERGROUND MOSCOW IN THE TIME OF THE ROMANOVS.

The remains of the vast underground city called 'underground Moscow' still exist. Throughout several centuries this construction has been surrounded by legends. Numerous underground corridors, tunnels, ample chambers, storage facilities, wells, staircases, connecting passages, hiding places, caved chambers, walled-up doors, flooded passages… Many of them were lined with white stone. It is thought that somewhere about here there is hidden the famous library of Ivan the Terrible and that it is possible to travel long distances along the underground tunnels below Moscow. That having entered under the ground in the city centre, it is possible to exit it far outside of Moscow. There exists a specialised occupation – Moscow diggers. They have been exploring the underground city for many years.

TODAY THE OLD PLANS AND CHARTS OF UNDERGROUND MOSCOW ARE MISSING. More importantly the Romanovs didn't have them either. It appears that to begin with the first Romanovs HAD A VERY VAGUE IDEA ABOUT THE MASSIVE SCALE OF THE UNDERGROUND CITY [851:1]. Only later the exploration and speculative excavations were begun in hope to stumble across either the treasures buried there or the royal archives, or the library of Ivan the terrible. The history of underground Moscow is described in the book by I.Y.Stelletsky [815:1].

According to our results, the Russian Czar-Khans of the XIV-XVI cc. were the Egyptian pharaohs of the Bible. Ivan the Terrible's capital in Alexandrovskaya Sloboda was presumably called Alexandria of Egypt. That is why the information about the famous 'ancient classical' (Alexandriiskaya) library of Alexandria could have been connected with it. Namely about the widely known library of Ivan the Terrible, which probably for some period of time was kept in Aleandrovskaya Sloboda [6v]. In which case the destruction of the 'ancient classical' library of Alexandria in the fire could be reflecting the true event of the destruction of Alexandrovskaya Sloboda in the Romanov epoch of the XVII century. Most likely Ivan the Terrible's library was destroyed, burnt down during the Romanov rule.

Moscow's construction as the new capital of Russia-Horde began only in the XVI century, under Ivan the 'Terrible'. Prior to that a small settlement was located there, which emerged in the place of the Battle of Kulikovo [4v1], ch.6. The battle site was considered to be holy. Here, near the mass graves of the warriors, monasteries and churches were probably initially built to commemorate the battle. The people would

Narmir

come here to worship. The emerged settlement didn't develop that much. There was no capital here for a long time. Over time various cities acted as such.

The Imperial capital was moved here either from Yaroslavl (Novgorod, Biblical Nineveh) or from Suzdal (Biblical Susa or Shushan) in the middle of the XVI century due to the deep split within the ruling class of the Empire [6v1], ch.6-7. The location choice was not accidental. As the place of the Battle of Kulikovo it was considered to be holy. Here, 'over the spilt blood', on the Moscow river bank, they decided to erect a new mighty capital of the Third Rome = Israel.

Most likely they began with using the open-mining or cut and cover method, they dug out 'deep cut and cover' tunnels, arcades, service areas, chambers, wells, etc. The construction was grandiose. When the huge bulk of the soil was removed, they began to build floors. They stoned the walls of the construction pits – the future premises - with white stone. Above the stone floor - ceilings were erected. Above them the next underground storey with rooms lodgings was constructed. And so on. The underground ant-hill was growing. Its 'roof' gradually rose up until it reached ground level.

In the first place the builders pursued defensive goals. It was possible to hide in the underground city during a war or a siege. As the enemies did not know the exits from the underground passages, the appearance of the Hordians 'from beneath the earth' was completely unexpected. The system of the underground pathways was most likely top secret. The architects-creators disappeared 'into nowhere'. So they didn't breathe a word of this. The maps-plans of the underground city were a state secret. During the seizure of power by the pro-Western-Romanovs the plans were either lost during the Times of Troubles, or the Hordians destroyed them in order to leave the enemy with no advantage. In the XVII century the underground Moscow was engulfed in the gloom of oblivion. Having come into power the first Romanovs had a vague idea about underground Moscow. A chance discovery of a part of the Horde archives there was a complete revelation to them.

Having finished with the underground labyrinth the builders started the construction of the above ground 'visible' Moscow. In the centre there was erected the stone Kremlin surrounded by a mighty triple band of walls (today only one row survives). Some distance from it, surrounding the Kremlin, was the second row of strong fortifications of Kitay-gorod. The third row is known as Bely Gorod (White Town) (there is Bulvarnoye Koltso (Boulevard Ring) in its place). Then the fortifications of Zemlyanoy Gorod ("earthworks town") were created, which encompassed all the

Harmir

previous ones. Nothing survived from the walls of Zemlyanoy Gorod; today there is Sadovoye coltso (Garden Ring) in its place [6v3], ch.3.

Today over ground Moscow has changed a lot in comparison with the way it looked in the XVI-XVIII cc. The system of the ring defensive constructions was entirely razed. Only their names and the old plans are left.

Nothing of the kind has been done before. The capital of the Great Empire which encompassed Eurasia, Africa and America was being created. The capital which was described in the Bible as the New Jerusalem, which was restored after the destruction of the first Gospel Jerusalem [6v2], ch.2.

27. UNDERGROUND MOSCOW OF THE XVI CENTURY IS THE FAMOUS EGYPTIAN LABYRINTH DESCRIBED BY 'ANCIENT' HERODOTUS AND STRABO.

The intricate underground construction of Moscow clearly was perceived by contemporaries as a miraculous and mysterious Labyrinth, having entered which it was impossible to leave. It was dangerous to travel along the underground passages without some kind of map. The legends about this constructions spread all over the world at that time. It was underground Moscow which was described by the 'ancient' authors as the 'Egyptian Labyrinth' [6v3], ch.3. We will remind you, that Biblical Egypt is Russia-Horde of the XIV-XVI cc [6v1], ch.4.

'Ancient' Herodotus considered the Labyrinth as the most grandiose construction in Egypt, surpassing even the pyramids. As we are starting to understand, he was right. Herodotus describes underground and above ground Moscow of the XVI century. Its scale exceeds everything which was erected in the Empire before. [6v3], ch.3.

Later they started to construct their own 'small labyrinths' in some remote regions of the 'Mongol' Empire imitating the metropoly. The Hordian governors could have demanded from their builders the creation of something similar to the Main Labyrinth of the Empire. In [6v3], ch.3 we have talked about one such imitation in African Egypt. It is possible, that in the XVII-XVIII cc. they indeed constructed something 'resembling the Main Labyrinth'. But not a very strong resemblance.

Another imitation was constructed on the island of Crete. Today it is thought, that the ancient palace in the town of Knossos was built 'in the likeness of the Labyrinth'. Notably the Greeks called it specifically the 'Labyrinth'. The historians date its construction as the deepest antiquity – the XXI century BC. There is nothing

Harmir

resembling the vast unground constructions of Moscow whatsoever. Indeed there was less money in the province of the Empire than in the metropoly. And anyway it's not befitting to construct in the periphery anything more impressive than in the capital. The Khan could have been very surprised by such pompous provincial pride. So the 'Mongol' governors were cautious.

There were also some other imitations-labyrinths in the provinces of the 'Mongol' Empire. For example, the Egyptian Labyrinth (near Faiyum in North Egypt), Labyrinth of Samos, Italic Labyrinth (cuniculi) in a town of Clusium (modern Chiusi). Strabo also mentions some other labyrinths: 'Close to Nauplia there were caverns with the LABYRINTHS built in them, which were called Cyclopia' [819], viii: 6:2, p.351.

They were all built as pale imitations which couldn't hold any comparison with the capital's Main Labyrinth.

28. WHAT IS 'THE CONSTRUCTION OF THE TOWER OF BABEL' DESCRIBED IN THE BIBLE?

This 'composite' topic is concise and is of a generally symbolic character. Therefore we will give just a hypothesis.

The Biblical legend about the construction of the Tower of Babel is known to everyone. It is dated by the historians as deepest antiquity. In the books [2v1], ch.5 and [6v2], ch.1:10, ch.3:5 we pointed out that the mediaeval events are partial; reflected in this legend. In the Book of Genesis it intertwined into one 'knot'.

Firstly here is reflected the Trojan War of the XII century.

Secondly, here it is reminiscent of the 'Mongol' conquest of the world in the XIV century and the second Ottoman conquest of the Promised Land in the XV century.

Thirdly, these are the events of the Reformation of the XVI-XVII cc.,the Times of Troubles in Russia and the split of the 'Mongol' Empire.

In the Scaligerian history of the XVIII-XIX cc. the Biblical Babylon (Babel) was 'lost'. They write the following: 'In the beginning of the X century (allegedly – Author) to the Arabic geographer … Babylon was known JUST AS A SMALL SETTLEMENT WHICH EMERGED IN PLACE OF THE ONCE MAGNIFICENT CAPITAL. For the scholars Babylon became merely a name, some kind of symbol, the location of which they, apparently, had the vaguest idea about [391:1], p.29.

Harmir

In the New Chronology, having identified the Biblical 'Tower of Babel' with the Heops Pyramid in Egypt and Moscow-Labyrinth, we present the largest constructions of the Middle Ages which exist today. Of course, they are partially damaged.

29. THE BOOK OF DANIEL TELLS US THE 'STORY OF ESTHER' IN RUSSIA-HORDE OF THE XVI CENTURY.

Apparently the Babylonian king Nebuchadnezzar, under which the prophet Daniel is acting, is the Czar-Khan Ivan IV the Terrible. Thus the Book of Daniel gives us an account of the turbulent events of the XVI century in Russia-Horde, the metropoly of the Empire. The famous sun eclipse described in the Book of Daniel which rang the death knell for Belshazzar (aka Balthazar), the king of Babylon, is a comet appearing before Ivan the Terrible's death in 1584.

It appears that all the paintings, frescos, miniature pictures on the subject of the Book of Daniel were created not earlier than the second half of the XVI century. Here, for example, 'Hartmann Shedel's 'World Chronicle' allegedly of 1493 [1396:1]. In it we see three Jewish youths burning in the furnaces and the prophet Daniel [1396:1], list LV, on the reverse side, meaning that the 'Chronicle' was not written until the XVI century.

The famous writing on the wall (cited in the Book of Daniel): 'Mene, Mene, Tekel, Upharsin', ringing the death knell for Belshazzar, is probably a distorted Slavonic expression 'Znameniye Gorysheye P-Rusinam' The main word here is ZNAMENIYE (meaning sign of things to come, portent in Russian)(Mene, Mene). The letters 'Z' and 'M' differ only in the line placement : ZNA-MENIYE = Mene-Mene. It is specified that the sign is burning (fakel – meaning 'torch' in Russian) = Tekel) and it was given to P-rusinam (Upharsin). The portent-comet was 'burning' and appeared to the Russians. There survive some depictions where the sign is reproduced in short form : 'Mene, Mene'. For example a German picture allegedly of the beginning of the XVI century [6v3], ch.4.

It appears, that the German painter of the XVI century depicting a Slavonic word ZNAMENIYE as slightly distorted MENE, MENE, knew Slavonic. Therefore Slavonic language was also understood by the spectators, the connoisseurs of his art. Could it be that the majority of the wider public spoke Slavonic? From the point of view of Scaligerian history it is strange. But according to the new chronology it is only natural. In Western Europe of the XIV-XVI cc. Slavonic language was the state Imperial language.

Harmir

Next Belshazzar ordered the vessels of gold that were taken from the Temple by Nebuchadnezzar in Jerusalem to be brought to the banquet (for a thousand of his lords so that everyone can drink wine from them). The order was carried out and the Holy relics were set forth for all to see. At that point God was enraged and punished Belshazzar with death. So, the Jerusalem's treasures of Nebuchadnezzar are the richest treasures of Ivan IV the Terrible, displayed by him to his guests and the public before his death [6v3], ch.4.

The fighting of the Babylonian priests with the Prophet Daniel and his supporters – is the fighting of the Russian Orthodox Church with the heresy of the Judaizers under Ivan the IV=III the Terrible.

The Book of Daniel also mentions the 'Story of Esther', i.e. the heresy spreading in the Russian-Hordian court in the XVI century. In the Book of Daniel it is the 'Story of Susanna'.

To remind you, the wife of the Czar's son turns out to be a secret Jewess and astrologer. The Czar-Khan himself becomes very fond of her. Family conflict erupts. The Czar sends away his first wife. Her place is taken by Esther, aka Elena Voloshanka, aka Elena Glinskaya, aka Biblical Judith, aka Biblical Jael. The Czar's son dies. The throne is surrounded by a tight ring of Esther's supporters – the Judaizers, Protestants, 'Latini'. The Czar takes their side in supporting heresy. The Russian Orthodox Church strongly opposes it. The ecclesiastical conflict grows and turns into a state revolt. In the second place in the state, next to the Czar-Khan appears one of the heretics. The split in the society emerges. It is the well-known Oprichnina of the XVI century. The Czar is compelled to leave the former capital of Russia-Horde and move it to a new place. Moscow is built, described in the bible as the New Jerusalem (in the Books of Ezra and Nehemiah).

Enjoying the support of the Czar-Khan, the heretics crush the enemies, named in the Bible as the 'Persians', i.e. P-Russians, the White Russians. In honour of their victory the famous Jewish celebration of Purim is established. But later the Hordian Czar-Khan repents. The Church Council is held where the heresy is condemned. The main heretics are captured, burned and exiled. The Khan's court returns to the Russian Orthodoxy. However there were serious consequences after the coup d'état in the court of Czar-Khan. In the beginning of the XVII century Rus-Horde descends into the Time of Troubles. Horde loses its control over Protestant, 'Latin', Western Europe. In the centre of Empire the pro-Western Romanovs are eager to cease power. The Empire breaks up. The Russian-Hordian dynasty is being cut down at the grassroots.

Narmir

In Europe, Asia, Africa, South and North America ferocious internecine feuds flare up between the Imperial governors and between the fragments of 'Mongolia'.

The Book of Judith recounts the same events, but through the eyes of the Western 'Mongol' governors. The punitive troops of the Assyrian king lead by Holofernes invade the West in order to quell the unrest. The Jewess by the name of Judith (i.e. simply the 'Jewess') arrives to the Assyrian camp. She penetrates Holofernes' tent and, having put him off his guard by deceit, decapitates him. The Assyrian army is demoralised and is defeated. The countries of the West are saved. Just about the same thing is told in chapter 4 of the Book of Judges in the story about the commander Sisera (i.e. simply a Czar and Jael (i.e. Elena), a woman who treacherously slayed him [6v1], ch.8:13.

The Book of Daniel also describes a story of Esther (as a story of Susanna), however from the ecclesiastic, religious point of view. Roughly speaking we can say that the Book of Daniel is an 'ecclesiastic' one, the Book of Esther is an 'inter-court' one, and the Book of Judith is a 'military' one. They highlight the same exceptionally important event from the different points of view.

It appears that under the name of Daniel here is presented DANIEL, metropolitan of Moscow and of all Russia. Understandably the Book of the Old Testament pays great attention to the head of the Russian Orthodox Church. As in the basis of the events lay the religion-church conflict. The role of a women-heretic was muffled.

One of the famous stories in the Book of Daniel is an attempt to burn three Jewish youths in the 'fiery furnace' by the Babylonians. What event in Russian history can this refer to? Apparently this refers to the three main heretics burnt in a cage in Moscow in the epoch of fight against heresy of the Judaizers. These events of the XVI century with a shift of approximately a hundred years are artificially 'spread thinly' along the entire XVI century and even made it into the end of the XV century [6v1], ch. 7.

The burning of specifically three people and specifically in a 'furnace' for their faith under Ivan the Terrible is among most famous events in Russian history of the XV-XVI cc.

The peak of the struggle of the Russian Orthodox Church against heresy was the sobor (church council) in 1504. 'The main denunciator of the Judaizers was Joseph (Volotsky –Auth.). THE CHIEF PERPETRATORS Feodor Kuritsyn diak (secretary) Volk Kuritsyn, Dmitry Konoplev and Ivan Maksimov were given in charge of civil

Harmir

court AND THEN BURNT AT THE STAKE IN A CAGE on the 28th December in Moscow ' [578], book 2, v.3, p.211.

This burning of the THREE HERETICS IN A CAGE also reflected in the Book of Daniel as 'burning in the fiery furnace of the three YOUTHS (OTROK – IN Russian)' (HERETICS?).

Besides the main burning at the stake of the three leaders of the heresy in 1504, there were also other executions of the minor sectarians. But they were less striking. 'The blow against heresy delivered by church council in 1504 was very strong, but however didn't root it out terminally' [578], book 2, v.3, p. 211.

Describing the burning of the three Jews, the Book of Daniel insists on all three of them allegedly miraculously surviving. The flames did not touch them, though the fire was burning all around. So how was it possible? Could it be that the Biblical authors feeling compassionate towards the three youths symbolically depicted the matter in such a way, as if God helped them? However, it is most likely that here the two events were intertwined in the Russian history of the XVI century. We have talked about one of them. To
clarify which other event is mentioned in the Bible, we will go a little bit back, to the end of allegedly XV century.

Venerable St. Joseph Volotsky (Joseph of Volokolamsk) and metropolitan Gennady of Novgorod opposed the emerging heresy of the Judaizers. That said Ivan III the Terrible and a part of his court practically sabotaged the struggle against heresy standing in the way of the investigation. However under the pressure from the Russian Orthodox Church the inquiry was pushing forward albeit with difficulty.

'After such a great noise raised around the affair of the uncovering heresy, the prosecutor and investigative network was able to catch MERELY NINE PEOPLE in the whole of Novgorod and Moscow', v.1, p.496.

The Sobor's (Council's) verdict was seen considered as strangely mild. The Czar himself intervened on behalf of the heretics. Instead some kind of showcase, theatrical performance was organised. This time no one was burnt. Just several 'heretical hats' were symbolically singed onto some heads. Most likely they did their best so that no one came to any harm. It is not difficult to do. As the hats were made of birch bark. Birch bark burns fast. It's enough to dampen the hair or to put some kind of a cap under the birch bark hat so the head remained unharmed.

Harmir

But the show itself gave a handle to colourful literary descriptions. One of them is in the Biblical Book of Daniel. The burning hats turned into the 'fiery furnace' (gluing this storyline onto a later one, the real burning of the three heretics in the scorching cage). But having done so it was rightly stated that the fire was burning AROUND THE CONDEMNED. In fact the birch bark was burning around the head. The fire kind of surrounded the people. And they 'walked inside it without being burnt'. The literary image was later heightened. Purporting that the fire which surrounded the youths burnt the 'bad people', Babylonians, who had stirred the flames. Those who opposed the heresy. That's what Bible says as well.

The Book of Daniel's benevolence towards the prophet and his supporters contrasts with the negative position of the Russian Orthodox Church towards the heresy of the Judaizers in Russia. It is possible that the Book of Daniel was created by the heretics surrounding the throne of the Hordian Czar-Khan, who supported the heretics for quite a long time. To put it plainly 'The Book of Daniel' was written in Russian by the Judaizers in (of) the XVI century.

As we've already said under the name of Daniel there was described Daniel the Metropolitan of Moscow and All of Russia. He occupied the highest post in the Imperial church hierarchy of the Empire and, so to say, the second place after the Czar-Khan. The metropolitan Daniel's activities correspond well with the description in the Bible [6v3], ch.4.

'The story of Esther' 1553-1584 is reflected in the past in a phantom like way. Her main duplicates are: the epoch of Ivan III the Terrible (and Elena Voloshanka) 1462-1505, and the epoch of Vasili III (and Elena Glinskaya) 1505-1533. Metropolitan Daniel's activities fall exactly to (at) the time of Vasili III.

Let's discus the 'story of Susanna' in the Book of Daniel. This book is ecclesiastical and describes the struggle of the Russian Orthodox Church with the heresy of the Judaizers in the XVI century. The canonical part of the Book of Daniel doesn't say anything about Esther = Elena Voloshanka = Elena Glinskaya. There is no sexual story in the 'official' twelve chapters of the Book of Daniel at all. It appears that the ecclesiastical authors considered the 'female storyline' as an inter-court one, domestic, concerning only the private life of the Hordian Czar-Khan. Nevertheless the trace of a 'woman Esther' in the Book of Daniel is still present. The 13th chapter (13) about Susanna which was not considered canonical is included in the end of the Book [936], v.1, p.461. At a first glance it has nothing to do with the main theme of the Book. However here is told, although in a distorted way, a part of the story of Esther. Where the storyline had a distinctly sexual emphasis.

Harmir

Susanna refused to fulfil the erotic desires of the two old judges. As a revenge they tried to smear her reputation in front of the people and declared that allegedly 'a young man came to her … and lay with her. We were in the corner of the garden… and saw them lie together' (Book of Daniel 13:37-39. However the young boy Daniel intervened on behalf of Susanna to defend her honour, uncovered the secret scheming and lies of the old judges. Both of the corrupt judges were condemned and executed.

Thus the 'female aspect of the story of Esther' is reflected in the Book of Daniel, though very vaguely. Nevertheless here is presented one of the main storylines of the family drama of the XVI century at the court of the Hordian Czar-Khan and his co-ruler son. The sexual scene in secluded lodgings where both rulers found themselves in the young woman's bedroom in an ambiguous situation in an effort to possess her.

The particular attention of the Bible commentators towards Susanna is rather strange. What could be so especially attractive in this story? The two judges-rulers lusted after a young woman. They entered by stealth inside her place, then they besmirched her reputation, for which they were justly punished. But there are other much more important stories in the Bible which nevertheless didn't favour such close attention from the artists and authors of the XVII-XVIII cc. But for some reason they loved the story of Susanna. Now it is clear why. She was a part of the 'story of Esther' famous in certain circles, which played an important role in the split of the 'Mongol' Empire. Thus the West European artists painted the 'noble Susanna' fighting the two 'very bad' old judges. At first the commentators remembered the true meaning of the story. Then it was forgotten, but they were still obediently continued to praise Susanna by force of habit. The congregation was made to forget that in the image of Susanna there was the celebrated heretic Esther, aka a Jew Elena Voloshanka.

The Scaligerian historians date the Biblical Book of Daniel as 605-536 BC [936], v.1, p.461. They were mistaken by approximately 2100 years. The correct dating is the end of the XVI century.

Thus within the basis of the Old Testament Book of Daniel are the events in Russia-Horde of the XVI century. This is consistent with the fact that precisely in the XVI century the Russian Orthodox Church for the first time introduced the ceremonial rite of 'peshnoye deystvo'– a grand spectacular theatrical production held in a church celebrating the miraculous salvation of the three Jewish Youths from the fiery furnace.

Everything now falls into place. As we have already said the three leading Judaizing heretics were burnt at the stake on the 27th (28th) DECEMBER of allegedly 1504

Harmir

[372], v.1, p.500. That is why the church connected the theatricalised 'burning of the three young men' with the Nativity of Christ also celebrated in DECEMBER. The fact that 'peshnyie' performances (costume devotions) originated exactly in the XVI century can be also explained very well. It was the time when the 'story of Esther' and the struggle of the Russian Orthodox Church against heresy has unfolded. The Church decided to commemorate it its rites 'pesnyie deistva' (Costume devotion of Fiery Furnace before Christmas Liturgy in Russian Orthodox Church). Originally the meaning of those pageants was austerely instructive. Via them in the XVI century the Russian Orthodox Church, which temporarily won, was warning its congregation in all the churches of the Empire against the re-emergence of heresy. They demonstrated punishment for state rebellion and the derogation from Orthodoxy. Punishment by fire in a cage! But later, when the Romanovs usurped the throne they reversed the meaning of the 'peshnyie deistva'. The pageant remained, but now they began to highlight the miraculous element of the salvation of the Jewish youths from the fire as God Himself was on their side. Black became white.
(The word 'Youth in Russian – 'otrok' can sound like the Russian word for Heretic 'Eretik', translators note)
Under the Romanovs 'The Book of Daniel' which had just been written was considered as giving an account of the events in Russia-Horde, which practically brought the new dynasty into power. Namely (i.e.) about the events pleasant to the Romanovs. In the XVII century The Book of Daniel was edited, in the required key, as important propaganda material which should be impressed on the minds of the congregation. The evaluation of the events of the XVI century were swapped. The heretics were declared good and the representatives of the Imperial Orthodox Church who were fighting against the heresy of the Judaizers were cast in a negative light.

As time went by in the XVIII-XIX cc. the relevance of the story faded. The 'story of Esther' became a thing of the past, forgotten. Today they don't perform 'peshnyie deistviya' in the Orthodox Church. But the instructive tableau and illustrations to the Bibles on the theme of the 'fiery furnace' were painted up until the end of the XIX century.

30. GOTHIC CATHEDRALS AND HORDIAN TEMPLES AND MOSQUES.

In [4v2], ch.2:47 we talk about how the style of temples which today are known as 'gothic' are based on the architecture of the old Russian-Horde cathedrals of the XIV-XVI cc. which formed later in Western Europe. Fig.91 shows the Church of Nativity

Narmir

of the Blessed Virgin Mary and St. Nicholas Cathedral on Ladoga. We can see that the Hordian tradition to build cathedrals in the old 'Mongol' style, i.e. in a form of a long building with a gable roof on one side out of which rises a tower, was still alive in Russia for a long time. Some of the Islamic mosques are still built in this style, for example in Tatarstan. And also the Western 'Gothic', i.e. Goth cathedrals. They were modelled on the cathedrals of the metropoly, i.e. Russia-Horde. However, after the Romanov take-over the style of the Russian churches was replaced by a new one – the domed style, which was called the 'old Gothic' style. But in Western Europe the old Hordian style survived. Under the name of the 'Old Gothic'. Thus its initial 'Mongol' origins were obscured. Following the split of a united Christianity into several branches these architectural styles began to be considered independent. It is not true. They date back to the mutual Hordian source.

31. ONCE MORE ABOUT HERODOTUS.

Here is an important conclusion we arrived at while analysing the 'Ancient' Greek chronicles and above all the famous 'Histories' by Herodotus. It turns out that there we find a vivid reflection of the epochs numbered 1,2,3,5 in fig.92 [GR].
1: The epoch of Andronicus-Christ of the late XII century.

2: The epoch after Christ, when Russia-Horde and the regions of the Romaic Empire allied with it and took revenge on Czar-Grad = Jerusalem and its inhabitants = the residents of Judaea, for the crucifixion of Christ in 1185. This is the time of the Crusades of the early XIII century followed by the 'Mongol' conquest of the late XII-early XIV cc.

3: The epoch of the second Baptism of Russia-Horde and of the entire 'Mongol' Empire at the end of the XIV century, following the Battle of Kulikovo. In this battle the Apostolic Christianity led by Dmitry Donskoy, aka Emperor Constantine I the Great, won a victory over the Royal Ancestral Christianity led by Khan Mamai – aka Ivan Veniaminov or Velyaminov.

4: The Ottoman conquest is reflected exceptionally sparingly in the 'ancient' sources.

5. The epoch of the Reformation of the late XVI century – early XVII century, when the split of the Great Empire began. The unsuccessful Livonian War; the coup d'etat in the capital of the Empire, i.e. the story of Esther-Judith; the separation of Western Europe from the metropoly of the Empire.

Narmir

In fig.92 between the epochs 3 and 5 there is the epoch 4 – the Ottoman conquest. The curious thing is that the 'ancient' Greek authors – Thucydides, Herodotus, Plutarch and some others – omit it. They sparsely, 'through gritted teeth' speak of this second conquest of Europe by the Ottoman Empire and Russia, i.e. about the conquest of the Promised Land according to the Bible. The Western authors, which were later called 'Ancient' Greek ones, didn't like recollecting the events which were too painful for them.

These five epochs cover the main written history of the European part of the Horde Empire from the XII to the XVII cc. The epochs 1, 2, 3 and 5 are described in detail by the 'Ancient' Greeks. They were more reticent about the 4th epoch. However the 'ancient classical' authors speak effusively of the 5th epoch of the Reformation and the break-up of the Empire. As of the victory of the 'Eastern Barbarians', which they were rather happy about. That is exactly how Thucydides, Herodotus and the other 'classics authors' called the Persians (P-Russians) – THE BARBARIANS.

In fig.61, fig.62 and fig.63 there are depicted the main parallels between the 'ancient classical' and mediaeval history. In the right column there are listed all the chapters of the 'Histories' by Herodotus. On the left there are recorded some of the various important events of the XI-XVII cc. The arrows show which of Herodotus' books they are described in.

Herodotus' descriptions of King Cambyses' desecrations of the Egyptian kings' mummies also point to the more recent origin of the text. The matter we refer to is the epoch of the Reformation. The Empire was descending into the Times of Troubles. The weakening of the central authority led to the beginning of disintegration of traditional customs and morality among the clerical workers, public servants of the Royal necropolis in African Egypt far removed from the metropoly. The former reverence of the great Khans' and their governors' mummies started to give way to contemptuous attitude. The fading of the disciplinary fear coming from the metropoly led to the desecration of the royal burial vaults. Vast treasures were searched for and found. Gold, silver, precious stones. The holy remains were brutally discarded when rummaging through the sarcophaguses and burial shrouds. This is already the XVII-XVIII cc. When Europe broke away, the rebellious governors, having arrived to Egypt, could have mocked the royal mummies on purpose in order to erase from the people's memory the recollection of the 'Mongol' Empire.

The Western European authors of the XVI-XVII cc. and the Romanovs attributed to Ivan the 'Terrible' many atrocities. The true picture of events was dramatically different. It is, of course, difficult to fully grasp the bloody tangle of the story of

Narmir

Esther, Oprichnina, St.Bartholomew's night massacre of the mid XVI century. Truth and lies become entwined in the furious struggle during the break-up of the Empire. The Empire tried to supress the revolt. But later, in the epoch of the Reformation the victors including the Romanovs shifted all the atrocities onto the defeated. They claimed that the Hordians and the Czar-Khan the 'Terrible' (Cambyses according to Herodotus) were solely to blame. They declared Russia-Horde to be the empire of evil and attached other negative labels. When the Imperial lion weakened, they with joy began to blacken the past of Russia-Horde. It will just suffice to mention the work of A.Schlichting 'A Short Tale About the Character and Cruel Government of the Moscow Tyrant Vasilevich' for example [ZA], ch.5. Fifty pages are filled with abominations which allegedly took place under Ivan the Terrible. The details of tortures and executions are savoured. They have created a 'bogeyman story for grown-ups'. Similar horror stories are told to us by Herodotus when writing about Ivan the Terrible and calling him the Persian Cambyses: 'And on another occasion he ordered without good reason the seizure of twelve of the most noble Persians and buried them alive' [163], p.149.

The temporary victory of the 'good Greeks' over the Barbarian Xerxes (Ivan the Terrible) was agreeable to the Western European Herodotus and his colleagues, the 'ancient classics'. Western Europe is positively described in their works as 'beautiful Hellas', and Russia-Horde – as the 'barbarian Persia'. The attitude of the chronicler can be heard even in the choice of terminology. On one hand there are Hellenes Greeks, gallant and sophisticated, but extremely poor. On the other hand there are savage and rough, but very rich Persians. And the modest nobility of the first defeated the magnificent savageness of the second! The 'ancient' classical authors wanted to write about this subject again and again. Having already spoken about the Western-European joy of liberation in his previous books, Herodotus couldn't help it and repeatedly poured out his admiration of the victory over the 'savage East' onto the pages of the three voluminous books at the end of the 'Histories'.

We have discovered a good correspondence between the famous 'ancient' battle of Thermopylae between the Spartans and the Persians allegedly in 480 BC and the Battle between the Russians and the Germans in 1560 during the Livonian War at the town of Fellin. The historians were wrong in the dating of this well-known event by two thousand years [GR].

Hence the historians are mistaken when presenting some ravine in Greece as the famous 'annalistic Thermopylae'. This passage was called 'Thermopylae' later, in the XVII-XVIII cc. having moved here – on paper – the events of the 'ancient' war with

Narmir

King Xerxes = Cossack Czar = Kaiser. Numerous tourists, who wish to bow to the memory of the 300 legendary Spartans should be taken not to modern Greece, but to the German town of Fellin or the Livonian town of Wenden.

In Herodotus' work we come across traces of the famous correspondence between Prince Kurbsky and Ivan the Terrible. To remind you, after the Prince fled to Lithuania, they exchanged a number of letters. Much research has been dedicated to them. As we have shown, this correspondence is also reflected in the Old Testament, in the Book of Judith, which also gives an account of the Livonian war of the XVI century [6v1], ch.8.

Thus Herodotus began his writing with Emperor Andronicus-Christ and drove forward the narration until the beginning of the XVII century, having talked about the Time of Troubles, about Dmitry the Imposter and Czar Vassili Shuisky. The Horde History (i.e. the Empire of the XIII-XVII cc.) has unfolded before us. The name of 'Herodotus' itself probably originated from the word ORDA (HORDE – Translator's note), in the West-European pronunciation HORDA : Horda - Herodotus.

It is quite possible that Herodotus lived either in Southern Europe or in the Mediterranean, as he had never seen a snow storm and didn't understand what it was. When narrating about Scythia, i.e. Russia-Horde, Herodotus says: 'As the extent of their land (Scythia) is very great, Colaxais, according to the Scythians, gave each of his three sons a separate kingdom, one of which was of ampler size than the other two: in this the gold was preserved. Above, to the northward of the farthest dwellers in Scythia, the country is said to be CONCEALED FROM SIGHT AND MADE IMPASSABLE BY REASON OF THE FEATHERS WHICH ARE SHED ABROAD ABUNDANTLY. THE EARTH AND AIR ARE ALIKE FULL OF THEM, AND THIS IT IS WHICH PREVENTS THE EYE FROM OBTAINING ANY VIEW OF THE REGION'. [163], P.188-189.

It is obvious that the matter he is talking about is the snow storm here. Everything is clouded over with twirling snow. Nothing can be seen even up close . A person who had never seen a snowstorm and who uses only the travel notes of the others, could have decided, that the snowflakes flying around were white bird feathers. Or he could have confused the Russian words PURGA (SNOWSTORM, BLIZARD – in Russian) and PERYA (FEATHERS – in Russian).

Harmir

32. WHEN THE GREAT ITALIAN ARTISTS OF THE RENAISSANCE LIVED.

In [1v] and [2v] we mention numerous accounts of the life dates of various famous Renaissance painters are in fact closer to us by approximately 100-150 years. We are speaking here in particular of Leonardo da Vinci: allegedly 1452-1519; Michelangelo: allegedly 1475-1564; A.Dürer: allegedly 1471-1528. The same conclusion results from entirely different reasons – the astronomical ones. In [GR], in the introduction, we show, that the zodiac on the ceiling of Sala dei Pontefici in Vatican was created in 1670. I.e. 150 years later, than we were led to believe. We are told, that the fresco was created in 1520-1521 by the artists Perino del Vaga and Giovanni da Udine. Notably these artists are famous not only in their own right, but also in connection with the other famous painters of allegedly early XV - late XVI cc. Therefore this constellation of the Renaissance masters shifts upwards on the timeline and finds itself in the epoch of the XVII century.

Most likely such reputed artists as Rafael, Pinturicchio, Signorelli, Botticelli and many others lived not in the XV-XVI cc., but in the XVI-XVII cc. And some – even in the XVIII century.

The dates like 'year 1520' which we encounter in old works of art could be read as follows. As it is shown in [1v], number (figure) 1 earlier meant letter I, the first letter in the name of IISUS (JESUS in Russian – Tr.). In other words the date I520 earlier meant 'year 520 from Jesus (AD)'. But Jesus Christ was born in in 1152. Calculating from year 1152 up 520 years we get year 1672. Therefore in some documents the dates like 'year 1520' could have referred to the second half of the XVIII century, and not at all in the XVI century as it is thought today.

33. WHAT SHAKESPEARE REALLY WROTE ABOUT.

In the book [SAK] we show that such extraordinary Shakespearian plays as 'Hamlet', 'King Lear', 'Macbeth', 'Timon of Athens', 'Henry VIII', 'Titus Andronicus' (the time of which is erroneously dated today into the distant past and placed in the wrong geographical regions) in fact give an account of real and important events. Of the XII-XVI cc. unfolding mainly in the metropoly of the Great Empire. Here we were also guided by other original sources, telling us about the very same events as Shakespeare does. In particular, upon the chronicles by Geoffrey of Monmouth, Saxo Grammaticus and Raphael Holinshed. As the result the following has emerged:

Narmir

Prince Hamlet appears to be a reflection of Andronicus-Christ (Andrei Bogolyubsky) and John the Baptist from the XII century.

King Lear is the reflection of Khan Ivan the Terrible from the XVI century.

King Macbeth is the reflection of the Biblical King Herod from the XII century.

Timon of Athens is the reflection of Judas Iscariot from the XII century.

The English King Henry VIII is another reflection of Ivan the Terrible.

The English queen Catherine of Aragon is the reflection of the Czaritsa Sophia Palaiologina, the wife of Ivan III=IV the Terrible.

The English queen Anne Boleyn is the reflection of Elena Voloshanka = Biblical Esther from the XVI century.

Emperor Andronicus-Christ (Andrei Bogolyubsky) is reflected on the pages of Shakespeare under the names of: Prince Hamlet (in 'Hamlet'), McDuff (in 'Macbeth'), philosopher Apemantus (in 'Timon of Athens) and Titus Andronicus (in 'Titus Andronicus').

All of this may sound unbelievable. If you recall the events described by Shakespeare, it would seem you will not discover anything resembling Shakespeare's writing in the story of Christ or Ivan the Terrible. Indeed, having arrived at a modern theatre or cinema and listening attentively to a tragedy performed by distinguished actors, it is difficult to imagine, that in fact they, not understanding it themselves, narrate about the events of not such a distant past and of famous heroes, whose connection with Shakespeare's writings, was apparently forgotten long ago.

The reason for such a psychological fog is clear. Often we do not realise how far from the original (purely on the surface) its literary interpretation might move. A dramatist and a poet add to the ancient chronicle some made-up details and emotionally decorate a scanty plot. The literary emotions take centre stage and conceal the true essence. It gets covered by a thick dust. A rather complex analysis is required to 'wipe the dust off'. It is necessary to behave like the criminologists who untangle crimes. Moreover, without the objective guiding milestones – the New Chronology – it is often impossible to understand what was based on what, and where to look for the original.

34. CALENDAR-ASTRONOMICAL DATING OF THE FIRST COUNCIL OF NICAEA AND CHRIST'S NATIVITY.

&& WHEN COMPUTUS (PASCHAL CYCLE) WAS DETERMINED.

Harmir

We will cite the summary of research by G.V.Nosovsky [6v3], ch.2. We are talking here about the two major milestones of the traditional chronology – the Nativity of Christ and the First Ecumenical Council of Nicaea, often called the Council of Nicaea. The Scaligerian version is largely based on these dates. The fact is that Scaliger built the chronology primarily as the chronology of the history of the church. Secular chronology is presented in his works as secondary, based on the synchronisms with ecclesiastical events.

Apparently both dates – The Nativity of Christ and the Council of Nicaea – were dated by Scaliger absolutely incorrectly.

In [6v3], ch.2 it is described how exactly these dates were calculated by the Mediaeval chronologists and which errors were made. What's most interesting is – WHAT DATES COME UP AS A RESULT, IF THESE ERRORS ARE CORRECTED. Also it gives an account of the true reason for the famous Gregorian calendar reform of the XVI century, after which there were two styles developed in our calendar – 'old' and 'new.

It is thought that at the First Ecumenical Council in Nicaea in 325 the church calendar was determined compiled and approved. The Christian Church always believed this calendar, called the PASCHAL CALENDAR, to be of great importance. The Church paschal calendar-computus consists of two parts – immovable and moveable.

THE IMMOVABLE part – is a civil calendar called 'Julian Calendar' as its compilation is associated with Julius Caesar. In it the year consists of 12 months. Every fourth year an additional day is added – 29 February. The Julian calendar is closely connected with the Christian Liturgy. The 'immovable' Christian holidays are allocated according to the dates of the Julian calendar. Every year they fall on the same day of the same month of the Julian calendar.

THE MOVEABLE part of the church calendar determines the dates of the observance of Easter and some other holy days which are calculated relative to Easter. The Christian Easter and the feast days which are counted from it are MOVEABLE, as their places in the Julian calendar change from year to year, moving according to the date of the Christian Easter. The day of Easter moves within the dates of the Julian calendar according to a definite rule. This rule – 'Computus' is quite complicated and is connected to astronomical concepts.

This combination of the immovable and the moveable parts of the church calendar is called the Paschal calendar or simply Paschalia.

Narmir

Thus both parts of the Paschal calendar-Computus determine the order of the church service for every day of any year. That is why the canonisation of the Paschal calendar-Computus had a pivotal significance for the church. It was Computus which provided the uniformity in the church service in many diverse locations. All the chronological problems connected with the dating of the Nativity of Christ and the history of the church calendar play an important role in our perception of not only the history of the church, but also about the entire Mediaeval Eurasia.

The two main apostolic canons of Easter are as follows:

1) Not to co-celebrate Easter together with the Israelites.

2) To celebrate Easter only following the vernal equinox.

Then, when compiling the Paschalia, the Holy Fathers of the Council of Nicaea who have established Paschalia, added two more canons. The fact is, that the first two apostolic canons do not yet clearly determine the day of Easter unequivocally. The two new canons are:

3) To celebrate Easter only after the first Vernal Full Moon. i.e. following the Jewish Passover, which in the Christian patristic literature was sometimes called the 'Law Passover'- i.e. Passover according to the Law of Moses, and sometimes – the '14th Lunar month of Nisan'.

4) Besides, to celebrate Easter not on any week day, but precisely on the first Sunday following this full moon, i.e. following the Jewish Passover (Pesach).

STATEMENT 1. The Council which established Paschal (it is thought to be the Council of Nicaea) could not have taken place earlier than 784, as only beginning with this year, due to the slow astronomical shift of the moon phases, the concurrencies of the calendar (determined by Paschal) Christian Easter and the 'lunar'('Cynthian') Jewish Passover-Full Moon had ceased. In 784 such a concurrency took place for the last time and then the dates of the Christian Easter and Jewish Passover diverged forever. Therefore the Council of Nicaea a priori could not have canonised The paschal calendar in the IV century, when the calendar Christian Easter would have coincided with the Jewish Passover eight (!) times – in the years 316, 319, 323, 343, 347, 367, 374 and 394 and five (!) times would have even fallen two days EARLIER than it (which is explicitly forbidden by 4th canon of Easter, namely – in the years 306 and 326 (i.e. allegedly in a year after the Council of Nicaea!), and also in the years 46, 350 and 370.

STATEMENT 2. The reasonable concurrence (give or take 24 hours) of the Paschal calendar Full Moons fixed at the Council of Nicaea, with the observed astronomical

Harmir

full moons, existed only during the period of time from circa 700 until circa 1000. In the epoch prior to the year 700 the calculated full moons occurred always later then the Paschal ones, and after the year 1000 it was the opposite, the calculated vernal full moons, i.e. the days of the Jewish Passover according to the Paschal determination, began to take place earlier than the Paschal full moons. The beginning of the 13th Great Indiction (877) falls EXACTLY AT THE TIME OF THE IDEAL CONCURRENCES OF THE PASCHAL AND ASTRONOMICAL FULL MOONS.

This means that Computus could have been compiled only during the epoch from the VII to XI cc. AD. Therefore the dating of the Council of Nicaea which determined the Paschal calendar is possible only as the VII-XI cc., and the most likely dating is the epoch of the X-XI cc., after the year 877.

&& THE RESULT OF THE DATINGS OF THE COUNCIL OF NICAEA.

In [6v3], ch.2, it is shown, that Computus could have been compiled:

- Not earlier than year 784 – by definition of the Christian Easter;

- Not earlier than year 700 – according to the concurrence of the paschal and astronomic Full Moons;

- Not earlier than year 700 – according to the 'Damascene palm' 'the hand of John of Damascus';

- Not earlier than 743 – according to Matthew Vlastar (lived in the XIV century), and therefore, according to the ecclesiastical tradition of the Orthodox church and the entire Russian-Byzantine tradition, the voice of which was Vlastar's.

Thus, Paschalia was not established earlier than the second half of the VIII century, and not at all in the II-V cc., as we are told. In the light of the new chronology it becomes clear, that the canonisation of Paschalia at the Council of Nicaea dates to the epoch of the XI-XIV cc. The Paschal calendar could have also easily comprised of some old astronomical formulations of the VII-XI cc., which however by that time had firmly entered ecclesiastical tradition.

&& THE MAIN CONCLUSIONS.

Paschalian calendar based on the events of the astronomical nature 'contains' the date of its compilation, i.e. allows the objective independent dating.

This date appears to be significantly later than it is previously believed. It is at a distance of at least some centuries from the Scaligerian year of 325.

Narmir

It is this date in particular, and not the one accepted today (325), which was known to Matthew Vlastar in the XIV century and, therefore, is a part of the old tradition of the Orthodox Church.

&& THE NATIVITY OF CHRIST AND THE BEGINNING OF 'CURRENT ERA ('A.D.')

It is well known that since the beginning of A.D. (Anno Domini, 'Current Era') or 'era since the birth of Christ', there was no continuous yearly calculation until the current year. The first year 'A.D.' was calculated much later as the year of the Nativity of Christ. It is widely believed that originally this year was calculated by the Roman monk Dionysius Exiguus in the VI century, i.e. more than 500 years after the event he dated. Whereby Dionysius at first calculated the date of Christ's Resurrection, and then used the ecclesiastical legend, that Christ was crucified in the 31st year of his life. The Resurrection date according to Dionysius is the 25 March 5539 from Adam, and the year of the Nativity of Christ is consequently 5508 from Adam (according to the Byzantine era).

Dionysius' calculations were controversial in the West up until the XV century, and in Byzantine were never canonized.

&& THE CALENDAR HYPOTHESIS OF THE RESURRECTION'.

The ecclesiastic traditions according to the Gospels claims, that Christ was resurrected on Sunday the 25 March the next day after the Jewish Passover. Which, accordingly, fell on Saturday 24 March on that occasion. It was these very calendar-astronomical 'Paschal conditions', which we call the 'conditions of the Resurrection', that Dionysius had in mind when while calculating the dates of Christ Resurrection and Nativity. The full set of the calendar conditions associated with – the stable church tradition – the Resurrection of Christ, can be found in the 'Collection of the Holy Father's rules' of Matthew Vlastar (XIV century). He gives the following calendar regulations for the year of Christ's Resurrection:

1) circle for the Sun 23,

2) circle for the Moon 10,

3) the previous day, on the 24th March, the Jewish Passover took place, which is celebrated on the 14th day of the Moon (i.e. Full Moon,)

4) The Jewish Passover took place on Saturday, and Christ was resurrected on Sunday.

Narmir

The combination of these four points we will call the calendar 'conditions of the Resurrection'. The Question: is it possible to restore the date of the Resurrection using the dates above? The answer: Yes, it is.

&& THE DATING OF THE RESURRECTION OF CHRIST ACCORDING TO THE TOTAL NUMBER OF THE 'CONDITIONS OF THE RESURRECTION'.

G.G.Nosovsky conducted the computer-based calculations for each year for the period from year 100 B.C. to year 1700 A.D. The day of the vernal Full Moon (14 Moon (Nisan), or Jewish Passover) is calculated according to the Gauss algorithm and the Christian Easter, circle for the Sun and circle for the Moon – according to Computus. In the same way that Dionysius and Matthew Vlastar, we assume that the day of Resurrection was the Paschal (Easter) day according to Computus.

Statement 3. The calendar 'conditions for the Resurrection' 1-4, associated by the consistent church tradition of the XIV century with the date of the Passions and Resurrection of Christ, occurred ONLY ONCE: in 1095.

The very fact of the existence of the exact solution is absolutely crucial. If the listed conditions were the result of pure fantasy, then, most likely, we wouldn't have been able to find any exact solution throughout the historical era at all.

CONCLUSION. The Nativity of Christ (according to the erroneous traditions of the XIV century chronologists) was dated circa 1064 – 31 years before 1095.

The date of 1095 corresponds with the dating of the life of 'pope Hildebrand' ('Pope Gregory VII', born Hildebrand of Sovana – Tr.) (the phantom reflection of Christ from the XII century). This dating (the result of the erroneous mediaeval calculations) was originally restored by A.T.Fomenko with entirely different methods in [1v] and [2v1], ch.4. Thus we discovered the mediaeval tradition of erroneously dating the life of Christ to the XI century. The final dating of the Nativity of Christ which we arrived at in [TsRS] gives us the middle of the XII century, i.e. a century later. When correlating this date with the dating of Computus we can see that Computus was compiled, at least in its original version, way before Christ. Is it contradictory to the ecclesiastical history and legend? It appears to be a difficult question. In the old church text both arguments 'for' and 'against' can be found. The absolute contradiction occurs only with that outlook upon the history of the church which took shape not earlier than the XVI-XVII cc. i.e. by that time under the influence of the Scaligerian chronology.

That is why it is no probability that the dates of Resurrection and Nativity of Christ were calculated in the VI century based on the calendar situation of the year 563.

Narmir

Besides, as it is shown in [6v3], ch.2, the calculation, which was used by Dionysius, itself was compiled not earlier than the XVIII century and was canonized only the IX century.

Therefore the computations of Dionysius Exiguus (Dionysius the Small), or possibly attributed to him, were carried out not earlier than the X century. And therefore 'Dionysius Exiguus' himself could not have lived earlier than the X century.

In the chapter of the 'Collection of the Holy Father's rules' by Matthew Vlastar which is related to Easter (Passover), it says that 'at present' equinox falls on the 18th March [6v3], ch.2. In fact the vernal equinox in the times of Vlastar in the XIV century fell on the 12th March. It fell on the 18th March in the VI century.

This means, that when dating Vlastar's text according to the vernal equinox we will by default arrive at the VI century! It appears, that the same later-mediaeval text was included both into the 'Rules' of Matthew Vlastar and the writing of Dionysius the Small. It is possible that this is text written by Vlastar himself or by someone of his immediate predecessors in the XIII-XIV cc. It includes the dating of the Resurrection of Christ, but nothing is said about the date of the Nativity of Christ. It is feasible, that it is the text by Vlastar which 'Dionysius the Small' used very soon after, who deducted 31 years from the date of Christ's Resurrection, arrived at the date of the 'Nativity of Christ' and presented his new era. If it took place in the XIV century, then the beginning of the systematic use of this era specifically only just since the XV century (from 1431) in the West is understandable. Subsequently, possibly in the XVII century, Dionysius' text was dated by the equinox as the VI century and there emerged the above mentioned reconstruction of his computations. The name 'Dionysius the Small' itself (Small = Exiguus in Latin), according the hypothesis expressed by A.T.Fomenko (in) [1v], ch.6:17, is simply the name of the XVII century chronologist Dionysius Petavius, who completed the construction of the Scaliger chronology. Scaliger and his students lived in France. There the name 'Small' translated as 'petit' and turned into 'Petavius'.

35. ASTRONOMICAL DATING OF THE NEW CHRONOLOGY.

1. (1638) THE ROMAN ZODIC LV FROM LOUVRE. 'Ancient Rome', allegedly 'antiquity'. In fact: 12-17 June according to the Julian Calendar 1638 [DZEE].

2. (1661) ZODIAC FS IN THE SCYTHIAN CHAMBER OF THE DUKES D'ESTE. Fresco on the wall of the duke's palace (Palazzo Schifanoia – Tr.) Italy, Ferrara,

Harmir

allegedly XV century. In fact: 24 June according to the Julian calendar 1661 [GRK], ch.4.

3. (1664) THE ROMAN ZODIAK RZ ON 'MARCUS AURELIUS" GEMMA. The embossed red jasper. Europe, allegedly 'Ancient' Rome. In fact: 8-9 December according to Julian calendar 1664 [DZEE].

4. (1667 or 1227) ZODIAC P1 FROM THE TOMB OF PETROSIRIS, OUTER CHAMBER. Colour image in the tomb ceiling. 'Ancient' Egypt, Dakhla oasis, allegedly 'antiquity'. In fact – first solution: 5 August 1227; second solution: 2 August according to Julian calendar 1667 [NKhE].

5. (1670) ZODIAK ZP CHAMBER PONTIFEX SALA. Grand frescos fully covered the ceiling of an ample chamber in one of the Vatican castles. Italy, Vatican, allegedly 1520-1521. In fact: 24-30 June according to the Julian calendar 1670 [GR], Introduction.

6. (1680) ZODIAC FR IN DUKES D'ESTE SCYTHIAN CHAMBER. Fresco on the wall of the duke's castle. Italy, Ferrara, allegedly 1468-1469. In fact 19 May according to Julian calendar 1680 [GRK], ch.4.

7. (1682) BRUGSCH ZODIAC, horoscope of the demotic postscripts (adscripts) BR1. Depicted on the internal surface of the wooden coffin lid. 'Ancient' Egypt, allegedly antiquity. In fact: 17 November 1682 according to Julian calendar or 18 November 1861 according to Julian calendar [NKhE].

8. (1686) ZODIAC FT IN DUKES' D'ESTE SCYTHIAN CHAMBER. Depicted on the fresco of the Virgin Mary, on the wall of the duke's castle. Italy, Ferrara, allegedly XV century. In fact: 15 October 1686 according to Julian calendar [ERIZ].

Narmir

Chapter 8. THE EPOCH OF THE XIII CENTURY

1. THE DIVISION OF THE REMAINS OF RUSSIA-HORDE BETWEEN THE ROMANOVS AND THE USA, WHICH OCCURRED IN THE WRECKAGE OF THE AMERICAN TERRITORIES OF THE EMPIRE IMMEDIATELY AFTER THE ROMANOVS' VICTORY OVER 'PUGACHEV'.

Up until the end of the XVIII century there still existed a vast Moscow Tartary – a gigantic fragment of the former Empire. Whereby according to the Encyclopaedia Britannica of 1771 Moscow Tartary WAS THE LARGEST COUNTRY IN THE WORLD [1118], v.2, p.683. It is depicted on various maps of the XVIII century [4v1], ch.11. Moscow Tartary originated in the middle reaches of Volga, from Nizhny Novgorod. Thus Moscow was not far from the border with Moscow Tartary. The town of Tobolsk was pronounced its capital, the name TOBOL was underlined on several maps. A reminder that in the Bible mediaeval Russia was referred to as ROSH, MESHEKH and TUBAL, i.e. Ros, Moscow and TOBOL.

Moscow Tartary spanned the Urals, Siberia, Central Asia, The Far East, Alaska and North America. The conflict between Moscow Tartary and Romanov Russia (originally small in size) ended in the second half of the XVIII century with the famous, allegedly 'peasant', war against 'Pugachev'. The Romanovs succeeded in agreeing peace separately with Turkey and defeating the Great Tartary. Only after this the European emigrants who had settled on the Atlantic seaboard of North America, ventured West, inland over the continent. For decades they seized the North-American territories of Moscow Tartary left without any governmental authority. Today this has been beautifully, but incorrectly narrated on in the Hollywood movies about 'the very noble' white frontiersmen and the 'very bad' Indians.

As a result, in 1776 (straight after the defeat of 'Pugachev') the United States of America emerged. With the Romanovs they voraciously and speedily sliced and diced the vast territories of Moscow Tartary. Ural, Siberia, the Far East. In America – Alaska and Oregon was ceded to the Romanovs. The rest of North America – to the USA. After failing to maintain these bountiful lands, distant from St.Petersburg, and unwilling to obey the usurpers, both Oregon and Alaska were given away to the USA for a notably paltry sum. The very fact of the existence of Moscow Tartary up to the end of the XVIII century and the division of its vast territories between the

Harmir

conquerors was wiped clean from the history textbooks – both in the Old and the New Worlds. Up until now the native Russian population of America is being persistently forced to forget their language and their past.

In the XVIII century there existed another 'Tartar' state – the Independent Tartary with its capital in Samarkand [1118], v.2, p.682-684. It was another large 'splinter' of Russia-Horde. Unlike Moscow Tartary, the fate of this state is known. It was conquered by the Romanovs in the middle of the XIX century. Samarkand, the capital of the Independent Tartary, was seized by the Romanovs army in 1868 [183], part 3, p.309.

Before the defeat of Pugachev the entire Siberia was on the whole a country independent of the Romanovs. As a matter of fact there were a number of states.

Only after the victory over 'Pugachev' the Romanovs began to 'place' on the map of Russia the countries' names famous in old Russian history – the countries-provinces of the 'Mongol' Empire [4v2], ch.2:20. For example, Perm and Vyatka. In fact mediaeval Perm is Germany, and mediaeval Vyatka is Italy. These names of the old Imperial provinces were on the Russian coat of arms. After the break-up of the Empire the Romanovs began the re-writing the history of Russia. In particular it was necessary to relocate these names from Western Europe to some place far off, into the wilderness. Which was done. But only after the victory over Pugachev. Notably, it was done rather quickly. The Romanovs began to replace the coats of arms of the Russian cities and regions only in the second half of the XVIII century. On the whole in 1781 [4v1], ch.10:2 and [4v2], ch.2:20. The change of the coats of arms began 6 years after the victory over Pugachev – the last independent Hordian Czar, or the military commander of the Czar of Moscow Tartary.

According to the maps of the XVIII century, the border of Moscow Tartary was very close to Moscow. Such a dangerous proximity greatly concerned the Romanovs. It is possible that it was the reason for Peter the Great to make a decision to relocate the capital further away, to the swampy coasts of the Gulf of Finland. Here the new capital was built – St. Petersburg. This location was convenient for the Romanovs. Now the capital was far away from the Hordian Tartary. Besides, in the case of an invasion from the Siberian-American Horde, it would be easier to flee to the West from St. Petersburg than from Moscow. Mind you, for some reason they didn't fear invasion from the sea to the WEST. In St.Petersburg it is possible to board a ship made ready at the doorstep of the Czar's castle and quickly embark to Western Europe - to friends and relatives, to the historical motherland of the Romanov house.

Harmir

The official explanation of the Romanovs for relocating the capital of Russia from Moscow to St. Petersburg was not very convincing. They said, that Peter I was 'cutting a window through to Europe', since it was easier to trade from there. But it was possible to trade from the shores of the Gulf of Finland without moving the capital there. They could have simply built a large trading port, and a city next to it. But why did they need to make it the capital of the country?

Furthermore, Siberia becomes a place for the exiled only after the Romanovs' defeat of Pugachev at the end of the XVIII century. Prior to this they exiled people to Solovki, i.e. Solovetsky Archipelago. In any case to the North, but not to Siberia. Let us see when the regular exiles to Siberia began. In particular, Tobolsk became a place of exile only since 1790, when A.N.Radishev was exiled there [797], p.1092; [4v1], ch.11.Since then Tobolsk has become the PERMANENT place of exile. For example, the Decembrists were exiled there. But prior to 1790 over almost the entire XVIII century nobody was exiled to Tobolsk for some reason [4v1]. Ch.11. The vast governmental system of Siberian exile and Siberian hard labour was created only in the XIX century.

Everything is clear. Until the end of the XVIII century the Romanovs could not exile anyone to Siberia simply because SIBERIA DID NOT BELONG TO THEM YET. But it was part of the Russian-Hordian Tartary hostile to the Romanovs. Only having defeated 'Pugachev', the Romanovs got an opportunity to exile the convicts further – to cold Siberia. And even further – to the Far East, to the coast of the Pacific Ocean, to Sakhalin island.

Let's go back to the question of when and how the USA was established. 'During the War of independence of North America in 1775-17983… an independent state – the USA was formed' [797], p.1232. And here we realise, that it SURPRISINGLY COINCIDES WITH THE END OF THE WAR WITH 'PUGACHEV' IN RUSSIA. 'Pugachev' was crushed in 1775. Everything falls into place. 'The War of independence' in North America was the struggle with the weakening Russian Horde. The Romanovs attacked the Horde from the West. And from the East in America - it was attacked by the Americans 'fighting for independence'. Today we are told that the Americans purportedly fought for their 'independence from Britain'. In fact it was a battle for the parcelling of the vast American land of Moscow Tartary left without any central administration. In order not to miss the carve-up, the American troops were eager to get to the West and North-West. George Washington became the first president of the USA in 1776 [796], p.1232. It appears that he became the first new ruler in the American lands of the Russian Horde. The facts of the war with the

Harmir

'Mongol' Horde were wiped clean from the pages of the textbooks on the American history. As was the fact of the existence of Moscow Tartaria on the whole. The war between the USA and the remains of the Horde continued up until the second half of the XIX century. Alaska, which remained Russian for a particularly long time, was 'bought' from the Romanovs by the Americans only in 1867 [797], p.1232.

Thus, the USA was established in 1776 from the American splinter of the 'Mongol' Empire.

2. THE CITIES OF THE URALS OF THE, ALLEGEDLY, BRONZE ERA ARE THE TRACES OF MOSCOW TARTARY, I.E. OF THE SIBERIAN AND AMERICAN STATE OF THE XV-XVIII CC.

Relatively recently many settlements were discovered in the Southern Urals, of which Arkaim became the most famous [4v1], ch.11. The historians called them proto-cities and dated them to the Bronze era, allegedly to the XVIII-XVI cc. B.C. [33], p.9-10. They inform us that: 'Arkaim is not alone now. The archaeological explorations … brought to light a LARGE GROUP OF SIGNIFICANT SITES SIMILAR TO THE ARKAIM COMPLEX, tentatively noted as a 'COUNTRY OF CITIES' [33], p.11. And further: 'The urbanized character… of the Sintashta-Petrovka settlements was acquired primarily as the centres of manufacturing and distribution of the METAL GOODS… a large percentage of the findings comprised the metalwork instruments and the remains of the METAL PRODUCTION. Almost all the sites have the FIXED METALURGICAL FURNACES, despite the comparatively small uncovered areas [33], p.31.

The great 'antiquity' of these settlements was proclaimed quite recently. As it turns out, the original point of view of those, who discovered those cities, was different. The discoverers considered the cities to be more recent, i.e. closer to us on the timeline [33], p.9.

A clear picture emerges from all this data. The locals didn't see anything particular mysterious in these settlements. They thought them to be the remains of some not very old cities. They are made of wood and compacted soil, so their good preservation itself indicates that not so many years have passed since their creation. It is only later that the enthusiastic worshipers of antiquity baselessly announced the enormous antiquity of these settlements. Pilgrims and tourists became frequent visitors. I.V.Ivanov informs, that 'three to four thousands sightseers, tourists-psychics,

Harmir

members of religious sects, people hungry for knowledge and sometime even seeking cures of ailments, visit the conservation area on a yearly basis, during spring and autumn and make a pilgrimage to Arkaim' [33], p.13.

Most likely, these are the old Cossack settlements-fortresses of the XV-XVIII cc. which were a part of the military fortifications of Moscow Tartary. For a reason they write thus of Arkaim: 'The fortification is worthy of a MEDIAEVAL FORTRESSES' [33], p.25. The comparatively good preservation of Arkaim located in the open steppe, where the winds and the rains raze to the ground the remains of the clay, mud and wooden walls (built of earth packed into timber frames), comes into strong contradiction with the 'heralded antiquity' of these constructions [33], p.24. See [4v1].

3. IT APPEARS THAT 'PUGACHEV' WAS DEFEATED BY SUVOROV. LATER ON THIS FACT WAS CONCEALED.

It turns out that A.V.Suvorov's distinguished title of 'Count of Rymnik' is not related to the geographical name of 'Rymnik' in Romania, which, as we have discovered, appeared on the map only AFTER Suvorov's victories, but to the old name of the Yaik River (at present the Ural River). It can be seen on the old maps that Yaik also used to have a second, now forgotten name – Rymnik [ShEK], ch.8. And the Urals were also called the Rymnik mountains [ShEK], ch.8. This factor radically changes the traditional belief about A.V.Suvorov's participation in the Pugachev War. It turns out that it was he who defeated Pugachev. The picture of the historical falsification carried out by the Romanovs together with the Western ruling houses becomes increasingly clear.

The history of war against 'Pugachev' as it is known today is a pure invention of the victors – the Romanovs. 'Pugachev's rebellion' was a brutal war between the Romanov Russia and the Siberian-American Russian State. This Kingdom retained the old Russian-Horde customs and had its own czar with his capital in Tobolsk. The Siberian czar was hostile towards the Romanovs, considering them illegitimate rulers of the Western part of Russia.

The Romanovs strived to possess Siberian Muscovy at all costs. They understood very well that the Russian people on the whole didn't support them and many would rather prefer the regime of Tobolsk to the Romanovs' St.Petersburg. That is why the Romanovs turned the very existence of their Siberian neighbour into a national secret.

Harmir

To preserve this secret, the infamous Secret Police was created, where the executioners tortured and hanged those who 'knew too much'.

At the end of the XVIII century a major war began between the Romanov Russia and Siberian Moskovia. At first Ottoman Turkey marched out as an ally of Tobolsk. The Romanovs found themselves in a difficult position: they had to fight on two fronts at once. However on the 10 July 1774 after a series of defeats Turkey signed the peace Treaty of Küçük Kaynarca with the Romanovs which marked their defeat. Essentially it betrayed its ally – the Czar of Tobolsk. Seizing this opportunity in 1774 the Romanovs urgently mobilised their troops from the Turkish front to the Eastern Front.

A.V.Suvorov, who had recently distinguished himself in the battles with the Turks, stood at the head of these troops. With Suvorov's help, count P.I.Panin, the commander-in-chief of the Eastern Front, defeated the Siberian army of 'Pugachev'. Suvorov personally convoyed the captured 'Pugachev' from Yaik to Simbirsk. He was later brought to Moscow and executed there, after purporting that he was a common Cossack who had rebelled against the rightful rulers – the Romanovs. Most likely, it was in fact some common Cossack who was brought for the execution, but not the real Siberian war chief. It is possible that he was called 'Pugachev'. The true identity of the Siberian leader was probably kept secret by the Romanovs. The two SECRET PANELS which were set up in Kazan and Orenburg in 1773-1774, were in charge of the misrepresentation of the Pugachev war history [988:00], the article 'Pugachevshina'.

Most likely that following their defeat the remnants of the royal court at Tobolsk and its faithful troops fled to China, where they were warmly received by the Emperors of Manchuria, the distant relatives of the Hordian czars of Tobolsk, see our book 'Pegaya Orda'. The Romanovs occupied Siberia, having at first annexed it to the province of Kazan and pretended that 'it had been always been this way'. But soon they began to divide it 'after suddenly realising that it was too big'. Many old Siberian cities were wiped off the face of the earth. The majority of the names present on the maps of Siberia in the XVIII century are not there in the XIX century anymore. When the archaeologists unearthed the remnants of the Siberian cities destroyed in the XVIII century, instead of reconstructing the true history of Siberia, they declared their findings to be extremely ancient. The perfect example of this is Arkaim in the Urals, (see above).

In 1775 for the victory over Moscow Tartary Suvorov was presented with the most luxurious and expensive award among those he had received – a diamond encrusted

Harmir

sword. Much to everyone's delight, it was not held a secret at that point. The Romanovs happily celebrated their victory over their severe Siberian neighbour. The victory came to the Romanovs at a price and they spared neither expense nor rewards for their victorious generals-victors.

Later however, the time came when they had to give an account of the history of the war on paper, to canonize the version for the posterity. And here they faced a difficulty. As the Romanovs were persistently hiding the very existence of their Siberian neighbour, depicting that Siberia had always belonged to them. That is why a decision was made to present the war with Tobolsk as an allegedly comparatively easy fight of government troops with a rebellious mob. Purporting, that the rebels' ringleader was a common Cossack Yemelyan Pugachev. When presented in such a light, Suvorov's achievements in defeating 'Pugachev' were an obstacle. It was clear, that a great military commander should not be fighting a crowd of ignorant peasants. He had much greater tasks, and the suppression of peasant revolts was a responsibility of the second-rate military commanders. That is why they presented the matter the following way.

Allegedly 'Pugachev' was defeated by an unknown lieutenant-colonel Michelsohn, who was made promoted to colonel for his achievement. Suvorov, they said, had nothing to do with it. He was called to the Eastern front by mistake, due to P.I.Panin's panic. Suvorov, they said, had absolutely nothing to do there. So in the end he did not fight against Pugachev.

The precious sword received by Suvorov for defeating Pugachev was clearly an obstacle to the falsifiers of history. As it bore witness to the fact that it was Suvorov who defeated Pugachev and that his victory was not came at a price. That is why they presented it as if the sword was awarded to him as reward for the success in the Turkish war and not for the victory over Pugachev. And they preferred to forget altogether about Panin's sword [ShEK], ch.8.

Some might ask why did Suvorov receive the title of Count of Rymnik rather than 'Count of Yaik' or 'Count of Ural' for the victory at Yaik=Rymnik. As Rymnik is the OLD name of Yaik. During the times of Suvorov this river was already called the Yaik river, and after 'Pugachev's' defeat it was renamed into the Ural river.

The probable reason is that in the Suvorov's epoch, under Catherine the Great, it was the 'ancient' geographical names that were very much in fashion. Thus after the annexation of Crimea in 1787 Grigory Potemkin started to be called Potemkin-Tavricheski, and not Potemkin-Crymski. Though Crimea in those days was already called Crimea, but not Tavria. But for the honorary title they used the 'ancient' name –

Harmir

Tavria. Incidentally in those times many cities in the Russian Empire were either called or re-named in the 'ancient style'. For example, Feodosia (instead of the Mediaeval Kaffa), Sevastopol, Odessa, etc. It's not surprising that Suvorov also received his title 'Count of Rymnik' according to the 'ancient' name of the place, where he won his victory.

Some might like to object. They might say that the old name of the Yaik river as Rymnik is just a random coincidence with name of a small river Rymnik in Moldavia (present day Romania). Purporting that this coincidence proves nothing. Everyone knows that Suvorov became the Count of Rymnik precisely for his victory by the Romanian river Rymnik, and not at Yaik.

However, is it true, that the battle of 1789 in fact took place at Rymnik? Such is the exact coincidence in the names of two rivers in a different place – where both of the rivers are closely connected with Suvorov – seem to be improbable. Of course, it is impossible to argue the fact that nowadays there is in fact a river there called Rymnik in the place where Suvorov won his victory in 1789. It is marked on the modern maps. The question is – WAS IT CALLED THAT DURING THE BATTLE ITSELF? Or was this name craftily attached to some obscure river flowing through the battlefield ALREADY AFTER THE BATTLE. Aiming to replace the true reason for awarding Suvorov with the title of 'Count of Rymnik', and to pretend that he received this title not for the victory over Pugachev at Yaik=Rymnik, but for a different victory?

Our suspicion increases by the fact, that the Austrians who fought together with the Russians against the Turks and took part in the same battle 'at Rymnik', as it turned out, referred to it not as the 'Battle of Rymnik', but the 'Battle of Martinesti' [668:1], p.148.

Let us turn to the old maps of the XVII-XVIII cc. and see what geographical names were there at that time in the location of the 'Battle of Rymnik' of 1789? Is there any 'Rymnik' among them?

We examined hundreds of various maps including those from the book [912:2a], containing the reproductions of over 300 old maps of Russia and its vicinities of the XVII-XVIII cc. It turned out that NONE OF THE OLD MAPS KNOWN TO US CONTAIN ANY TRACES OF THE NAME 'RYMNIK' IN THE LOCATION OF THE BATTLE OF RYMNIK IN MOLDAVIA. But Fokshany, situated very close, where another important battle of 1789 took place and where Suvorov also gained a spectacular victory, was indeed marked on some of the maps of that time. Fokshany was indicated, but Rymnik was not! Notably, in the location of contemporary

Harmir

'Rymnik' a number of old maps indicate another name close to that of 'Rymnik', but still essentially different from it – 'RYBNIK' [ShEK], ch.8.

But then we begin to understand the 'cookery' of the Rymnik forgery. It was carried out by the Romanovs' historians rather intelligently. They have studied the geographical situation in the vicinity of Suvorov's victories of 1789 trying to find a name similar to 'Rymnik'. It turned out that on some old maps not far from those locations, the town of 'Rybnik' was indicated. That was sufficient to publicly announce that Suvorov, 'Count of Rymnik' received his title precisely for the victory of 1789. The indication on the old maps for the place 'Rymnik' illustrates only a slip of the pen by cartographers, they say. For greater authenticity a small river flowing through the battlefield was renamed as 'Rymnik' [ShEK], ch.8.

Thus, the name 'Rymnik' emerges on the map of Moldavia (present day Romania) only due to the Romanov's forgers. They made sure to depict Suvorov's battle with the Turks in 1789 as that very Battle of Rymnik for which he received the important title of 'Count of Rymnik'. But the real battle took place in 1744 at Yaik=Rymnik. During this battle Suvorov and Panin defeated 'Pugachev's' Siberian army, and by doing so they rendered an invaluable service to the Romanov dynasty. Hence the title and many other honours they generously showered Suvorov with. For example, they began to erect the monument to Suvorov in Petersburg by royal authority of the Emperor Paul I of Russia during the lifetime of the commander. Suvorov was buried in the most important place of honour - in Alexander Nevsky Lavra, in a special burial vault designated only for relatives and close friends.

4. THE ROMANOVS ENDEAVOURED TO BRING MOSCOW DOWN.

During the epoch of Peter I the relations between Romanov Russia and the vast Moscow Tartary became especially tense. Fearing the restoration of the Horde's regime in Central Russia, the Romanovs transferred their capital to distant Petersburg, which was especially built by Peter I
for this purpose. The former capital – Moscow, which was still associated in the minds of many people with Horde of the XIV-XVI cc., was assigned the role of a second-rate city [4v].

Peter I and his circle didn't like Moscow and everything connected with it. Here is an interesting detail conveyed by the French courtier Leboise. He accompanied Peter's court in Paris 1717. In his report to the French King, Leboise wrote: 'The word

Harmir

'Muscovite' and even 'Muscovia' are deeply insulting for this entire court' [514], v.2, p.283.

It is clear, that a heavy political gloom was to descend onto Moscow and Moscow Kremlin. This is the exact picture that emerges from the documents of the XVIII [TsRS], ch.9.

The Romanovs not only abandoned the old Russian-Horde Kremlin of Moscow=Jerusalem, but decided to mock deride it as 'Mongol' relics. For example, they sent their jesters with their 'weddings' into the Palace of the Facets (Granovitaya Palata). Let them have fun, they said. Let us see how exactly the Romanov's buffoons and their friends danced, drank and joked in the heart of the former capital of Russia-Horde = Biblical Israel.

The old documents, which came to light after a long period of obscurity thanks to the efforts of Zabelin, inform us: 'THE PREFECT OF THE LATIN SCHOOLS AND THE PHILOSOPHY TEACHER HIEROMONK JOSEPH ARRANGED ORGANISED PLAY ACTING. IT IS POSSIBLE THAT DURING THE ARRANGEMENT OF THESE COMEDIES THERE THE FRESCOS OF THE PALACE CHAMBERS, WHICH WERE ALREADY QUITE DILAPIDATED, WERE LIME WASHED' [282:1], part 1, p.117-118.

Everything is clear. The West European 'scholars' who had swarmed across Romanov Russia (especially after Peter cut a window through into enlightened Europe, which was impressed on all of us multiple times) not only clowned around in the Russian Horde cathedrals, but also were destroying the vulnerable Hordian relics of antiquity, revelling in impunity. In particular they lime washed the old frescos in Kremlin. Later, post factum, they declared them to be extremely dilapidated. Purporting that there was nothing left to do but to lime wash them. It became clean and beautiful there. The old Russian pictures ceased to annoy the delicate Latin taste.

It is astonishing that the Romanovs abused the Moscow Kremlin up until the beginning of the XIX c inclusively. Hence one can see how great was their irritation with the former Hordian traditions and memories connected with Moscow and its Kremlin. It came to a point where in the beginning of the XIX century the Romanov administration practically exposed Kremlin to thieves and cheats! IN KREMLIN THERE APPEARED 'NESTS OF THIEVES' AND 'HOUSES OF DEBAUCHERY' [TsRS], ch.9.

Harmir

5. ABOUT THE 'MOST ANCIENT' CHINESE HISTORY.

There are a lot of preconceptions attached to Chinese history. Today it is thought that it is exceptionally ancient, that its dating is absolutely reliable, that in many ways it precedes European history. The common misconception is that allegedly Chinese chronology is solidly based on various 'Ancient Chinese' astronomical notes, which allow us to unequivocally date the 'Ancient Chinese' events.

We analyse the Chinese astronomy and history in [5v2], [PRRK], PVAT]. We show that dating the first astronomical observations in China to allegedly the sixth millennium BC is a serious error, as the alleged reference to the sunspots on the Chinese crockery of allegedly the fourth millennium BC. The Chinese astronomy of allegedly the second millennium BC on the shells and turtle shells also belong to the same phantoms. As it becomes clear, the FIRST observatories and astronomical permanent service appeared in China not earlier than the XIX century.

THE MOST ANCIENT Chinese horoscope of the grandson of the Yellow (Huangdi) Emperor Xuanyan-shi (who allegedly ruled in 2637-2597 B.C.) in fact dates to the 6th March 1725 according to Julian calendar, i.e. the XVIII century!

It appears that the EARLIEST Chinese Yellow Emperor who introduced the epoch of the 'Great Beginning' in China is the first Manchurian dynasty Shì-Tzu-Zhang-Huángdì Shun-Chih (1644-1662), i.e. lived in the XVII century, and not at all in the 'deepest antiquity'.

The astronomical facts prove, that the MOST ANCIENT (Chinese 60-year calendar cycle) was in fact introduced for the first time not until the XIII century.

It turns out that the MOST ANCIENT Chinese solar eclipse under the Emperor Zhòng Kāng in the beginning of the Xia dynasty (who ruled allegedly in 2100-1600 B.C.) occurred on the 1st September 1644, the year of the accession of the Manchurian dynasty. Which means that the history of the Chinese solar eclipses begins only from the XVII century, and not at all in the 'deepest past'.

Furthermore, it turns out that the data about the Chinese lunar eclipses fails to either affirm, or contest any kind of chronology of China. It is absolutely useless for the purpose of the astronomical dating.

Harmir

We have devoted a large section in [5v2] to the Chinese comets – the most important backbone of the Chinese chronology. We have studied the Chinese comet catalogues in detail. To conclude:

1) The only comet, based on which it could have been possible to try and attempt to prove the validity of the Chinese chronology, is Halley's Comet. The rest of the comets are absolutely useless for the verification of the chronology of China as well as of any other ancient chronology.

2) The information about the appearances of Halley's Comet in the Chinese chronicles earlier than the XV century turned out to be falsified. We have shown that they were fabricated in the XVIII-XIX cc.. This is not just our hypothesis, but a firm statement [5v2], ch.5. However we do not claim that all the Chinese records referring today to Halley's Comet were falsified. It would be enough to fabricate just ONE or TWO OBSERVATIONS of Halley's Comet for the indicated forgery. The forgery was carried out most likely between 1759 and 1835.

The early history of China up until the XV century is in fact the history of Europe, Mediterranean, including Byzantium. The historical chronicles narrating about Europe were brought to China by the Hordian conquerors not until the XIV-XV cc.

Later, after the XVII century, in China these chronicles were erroneously understood as giving an account of allegedly 'ancient Chinese history'. It was easy to make a mistake particularly because in China for writing they used hieroglyphs, i.e. simply pictures.

This type of writing was apparently brought to China from Egypt, possibly as early as in the XII-XIII cc. The understanding of the pictures-hieroglyphs intrinsically depends on the language. The same hieroglyphs are read entirely differently depending on who is reading them: a Chinese, a Japanese, a Vietnamese, etc.

The proper nouns are represented by the hieroglyphs by way of finding similar sounding hieroglyphs IN THE APPLIED LANGUAGE. Hence the spelling, and therefore the reading, contemporary to us, of an old Chinese name considerably depends on who exactly translated ORIGINALLY into the hieroglyphic script: a Japanese, a Chinese or a Korean …

Besides, the language evolves too. A name which used to sound one way would acquire a completely different sound in several hundreds of years in the evolved language – even if the HIEROGLYPHS, which it was written with, remained the same.

Harmir

6. WHEN AND WHY THE GREAT WALL OF CHINA WAS BUILT

Today it is thought that construction started on the Great Wall of China in the III century B.C. for the purpose of defence against the Northern nomads [5v1]. We would like to suggest the following idea.

The Great Wall of China was most likely built as a construction defining the BORDER BETWEEN TWO COUNTRIES: China and Russia. It could have certainly been intended as a military fortification, but it is hardly true that the wall was used in that particular capacity. It is pointless to defend a 4000 kilometres wall [5v1], ch.6 from the attack of an enemy. Even if it stretches over 'just' one or two thousand kilometres. The wall in its present form falls short of four thousand kilometres.

The wall was built first of all to MARK THE BORDER BETWEEN TWO COUNTRIES, notably when they came to an agreement about the border. Presumably, to eliminate any boundary disputes in the future. And such disputes most likely did occur. Today agreed parties draw the border on a map i.e. on paper. And consider it to be sufficient. In the case of Russia and China the Chinese placed such an emphasis on this agreement that they decided to cement it not just on paper, but also 'afield', constructing the wall according to the agreed boundary. It was safer this way and, according to the Chinese, would eliminate any boundary disputes for a long time. The length of the wall itself speaks in favour of our hypothesis. Four or one-two thousand kilometres is normal for the border between two countries. But as for the purely military construction – absolutely pointless.

But the political border of China changed frequently over the duration of its allegedly more than two thousand years history. The historians are telling us so. China has united, then broke into separate regions, then lost and acquired some lands.

We can date the construction of the Wall. If we succeed in finding a political and geographical map, where the BORDER OF CHINA GOES EXACTLY ALONG THE GREAT WALL, this would mean, that IT WAS EXACTLY THAT TIME, WHEN THE WALL WAS BUILT.

Let us try to find such a map. Such maps do exist. There are a lot of them. These are the maps of the XVII-XVIII cc. For example, the map of Asia of the XVIII century, produced by the Royal Academy in Amsterdam [1019]. We can find two states on the map: Tartary – Tartarie and China – Chine. See fig.93 and fig.94 [5v1], ch.6. The Northern border of China follows approximately the 40th parallel. THE WALL OF

Harmir

CHINA PRECISELY FOLLOWS THIS BORDER. Moreover, on the map the Wall is marked with a thick line and signed Muraille de la Chine, i.e. the 'tall wall of China' - translated from French.

In [5v1] we present a number of such maps. It all means that the Great Wall of China was built in XVI-XVII cc. as the political boundary between China and Russia = 'Mongol Tartary'.

Some may object: on the contrary, the border between Russia and China in the XVII century was drawn along the ancient Wall. However in this case the Wall should have been referred to in the written Russian-Chinese agreement. We haven't found such references.

So when was the Wall=Border constructed? It appears as precisely in the XVII century. It is for a reason considered that its construction 'completed' only in 1620 [544], v.6, p.121. And it might be even later [5v].

Did the Wall exist earlier than the XVII century? Most likely not. The historians tell us that China was conquered by the 'Mongols' in 1279. It became a part of the Great Empire. According to the New Chronology this took place in the XIV century [4v1], ch.2. In the Scaligerian chronology of China this event was marked in the XIV century as the MING dynasty ascending to power in 1368, i.e. the very same MONGOLS.

As we understand it now in the XIV-XVI cc. RUSSIA AND CHINA STILL COMPRISED ONE EMPIRE. Therefore there was no need to erect a Wall = Border. Such necessity emerged after the Time of Troubles in Russia, the defeat of the Russian Horde dynasty and the seizure of power by the Romanovs. They have changed the political course of Russia, subjecting the country to the western influence. Such orientation of the new dynasty led to the break of the Empire. Turkey broke off, the severe wars began with Turkey. In fact control over a substantial part of America was lost. In the very end even Alaska was lost, the last Hordian splinter in America.

China became independent. The relations between China and the Romanovs became tense and the border conflicts began. It was necessary to erect the Wall, which was carried out, most likely during the boundary disputes of the XVII century. The military conflicts flared up since the middle of the XVII century. The wars proceeded with variable success [5v1], ch.6. The descriptions of the wars survive in Khabarov's letters.

Harmir

The beginning of the certain history of China (on its present day territory) falls only in the epoch of the Manchurian dynasty coming to power. I.e. the Mongol dynasty originated from Russia. The dynasty was either Russian of Tatar.

As late as in the XVIII century it was common to write MANZHOURY [5v1], ch.6, and not the 'Manchu' of today. I.e. MANGURY or MANGULY, as in China the sounds 'L' and 'R' are often indistinguishable. Thus the very name of MANZHOURY points to their origin. They were the 'MONGOLS' = the magnificent.

Incidentally, this border – the XVII century separating the epoch of the Manzhourian domination in China from the 'purely Chinese' period preceding it – coincides with the dating of the most ancient Chinese manuscripts which survive until the present day. To remind you, they date to not earlier than the XVII century [544], v.6, p.119.

The Manzhourian = 'Mongolian' rulers of China are known to consider themselves the successors of the vast Empire, which according to them spanned the entire world. If their kingdom was the splinter of the Golden Horde, then such a perception is understandable. But from the Scaligerian point of view, that before conquering China, the Manchu was a savage peoples who lived somewhere near the Northern Chinese border, the absurd pomposity of the Manchu sovereigns becomes not just strange, but without parallel in world history either.

7. PIEBALD HORDE

When was 'ancient Chinese history' written and who by? It appears that in the XVII-XVIII cc., in China, under the Manchus, a great deal of history writing was undertaken. [151]. This activity was accompanied by disputes, whitch-hunts, persecutions and the obliteration of books. The history of China was practically written under the Manchus. And it took place in the XVII-XVIII cc. [151].

In [5v2] we show, that THE CHINESE HISTORICAL LITERATURE WHICH EXISTS TODAY WAS WRITTEN AND CONSIDERABLY EDITED AFTER 1770. A lot was edited. The chronicles, lists of comets, the history of dynasties and the entire Chinese history in general.

Thus, following the Romanovs seizure of power in Russia and the crushing defeat of the Russian Horde, the surviving representatives of the Horde dynasty fled in different directions. In particular to the East. Some, however, made attempts to return to the Moscow throne. It appears that the Stepan Razin and Yemelyan Pugachev 'uprisings' were among such attempts.

Harmir

But some fled to the East. The most Eastern Horde was the Piebald Horde, situated at that time along the borders of present day China. Possibly the territories occupied by it were called KITAI. And is now modern day CHINA, according to Afanasy Nikitin.

The escaped group of the Hordians was not great in number. They were the Manchus = 'Mongols'. It was probably them, who had with them a minor prince. Incidentally, the mysterious (for the historians) prince Alexei was also involved in the Razin uprising. Having rounded up troops in the Piebald Horde, they conquered China, settled there and took all the necessary measures not to be absorbed by the Romanov Russia. For that purpose, in particular, the Wall of China was created either in the middle or at the end of the XVII century.

In 1644, as they tell us, the Manchus seized, but most likely FOUNDED the city of Peking. Or as it was called then – PEZHIN from PEGAYA (means PIEBALD in Russian) Horde. A minor prince SHIH(-zu), who was brought with them from The Golden Horde, i.e. from Volga (where Stepan Razin was fighting at the time), was proclaimed the Emperor.

The conquerors forces marched off almost without any women. That is why to continue a pure Manchurian = 'Mongol' bloodline was possible only for the Emperor's court. And even then only just. In the very end the bulk of the Manchus became integrated. It happened approximately a hundred years later. Consequently the nature of the Manchurian army completely changed. By the end of the XVIII century the 'Manchurian soldiers … have long lost their former military efficiency' [151], v.5, p.318. The Manchurian language is the language of Piebald Horde. Naturally, it is nothing like Chinese.

To conclude, THE MANCHURIAN GOLDEN HORDE IN CHINA OF THE XVII-XVIII CC. IS THE SPLINTER OF THE RUSSIAN GOLDEN HORDE. The Manchus are those 'Mongols', Russians and Tatars, who in the XVII century fled from the Romanovs.

8. ABOUT THE HISTORICAL SOURCES OF THE PRESENT DAY MONGOLS.

They can tell us: but there are present-day Mongols. Living on the territory of Mongolia. What is the story of their ancient history? They must have their chronicles and annals…

Most likely, the present-day Mongols are the vestiges, the descendants of the Piebald Horde, which had conquered China in the beginning of the XVII century. Their very

Harmir

name speaks of it: Mongols = Manguls = Manchurs. Therefore it is interesting to have a look at their historical sources. It is thought that there are many of them, but ALL OF THEM, EVEN ACCORDING TO THE HISTORIANS, WERE CREATED, OR TO BE MORE PRECISE, FIRST WRITTEN IN THE PERIOD FROM THE XVII TO THE XIX CC. [5v1], ch.6.

As a rule, the Mongolian chronicles, despite the fact that they were created in the XVII-XVIII cc., are brought to the Manchurian conquest. THEY CONTAIN THE OLD LEGENDS ABOUT THE QING DYNASTY. And also about Genghis Khan and his descendants ruling in 'Mongolia' [5v1], ch.6.

But these are once again the legendary recollections about the Golden Horde and famous Russian Grand Prince Georgii Danilovich. The chronicles were brought to the territory of the present-day Mongolia by the Manchurs – the natives of the Golden Horde. That is the reason why the chronicles end with the Manchurian conquest. Following that the Mongols themselves as a rule for some reason didn't compose any historical writings.

We are aware that it might be immensely difficult for our reader to part with a myth of the archaic antiquity of China and the Eastern civilisations in general. However, the impartial analysis shows that the age of the Eastern civilisation is approximately the same as the Western one.

But the written accounts in the East are in a much worse state than in the West. If in the West the majority of the surviving manuscripts and books were produced not earlier than the XVI-XVII cc. and they convey to us European history beginning with only the XI century, than in China the situation is worse. There practically all the documents were produced not earlier than the XVII-XVIII cc. That is why we would hardly be able to learn anything about the Chinese history prior to the XV-XVI cc. We would like to repeat that its final version was created only at the end of the XVIII – beginning of the XIX cc.

9. JAPAN.

The second wave of the 'Mongolian-Chinese', i.e. Scythian colonisation of Japan belongs to the XVI-early XVII cc. During this time they began to break the 'Mongol' Empire into pieces. Japan, which has already been safely absorbed by The Horde earlier in the XIV-XVI (the first wave), has unwillingly become one of such splinters countries in the XVII century. Japan of that time remained faithful to the idea of the Horde Empire. As a result, in the beginning of the XVII century various demographics among the European Cossack population of Horde (and first of all of

Harmir

the East Piebald Horde) moved to join their brothers on the far away Japanese islands, escaping the invasion of the pro-Western Romanovs. The unyielding Hordians-Samurais had left the mainland for ever. It is for a reason that there survive Japanese records of exactly the time the shogun Tokugawa IEYASU (1542-1616) arrived to Japan [1167:1], p.20. They possibly refer to the appearance on the Japanese islands of a new wave of Christian Cossacks under the banners of JESUS Christ, i.e. crusaders samurais-Samarians (natives of Samara).

The period between 1624-1644 is referred to in today's version of Japanese history as 'Kan'ei period' [1167:1], p.20.I.e.the period of the KHANS. It is curious, that during this epoch Japan completely shuts itself from the outside world. Presumably, the Hordian khans, the rulers of Japan, were striving to isolate their country and to save it from the 'progressive reformers' of the XVII century, who were greedily dividing at that time the vast heritage of Horde in Eurasia and America.

Today it is thought that in the XVI-XVIII cc. in the history of Japan and particular its central region, metropoly Edo, an important role was played by the RUSUI [1167:1], p.6. The Japanese historians say: 'We should not forget about the RUSUI (Auth.), who were present in Edo from every feudal province (of Japan-Auth.). THE RUSUI HAD A HUGE INFLUENCE on the culture of both Edo metropoly, and in each regional district… The Rusui from different feudal districts cooperated with each other' [1167:1], p.6.

Speaking of the Rusui with deep respect, the contemporary Japanese historians do not specify here – who are these Rusui. Our idea is simple. The Japanese sources have preserved the records that the Japanese islands colonised by RUSSIA-Horde. The descendants of the Cossacks-Hordians were called Rusui in Japan for a rather long time. And the samurais as well.

The military regime of the samurais headed by Shogun lasted until the middle of the XIX century. The historians report that the 'Chinese cultural influence on Japan was enormous, especially in the epoch of Edo' [1167:1], p.11. As we have already pointed out, in the XIV-XVI cc. the name Kitai (China) referred to Scythia.

It has already been stated that in the samurai epoch of the XVII-XIX cc. the Japanese islands isolated themselves from the outside world. They wished to protect themselves from the Western rebels. However, by the middle of the XIX century the division of the heritage of the 'Mongol' Empire in Eurasia and America was over and the greedy gazes turned to the faraway Japanese islands, which remained the pillar of the Imperial samurai spirit. Japan's turn had come.

Harmir

In the middle of the XIX century the European military ships (elusively referred to as 'merchant' in the textbooks) appeared at the shores of Japan carrying a large deployment of European troops. A military coup was underway, which led to the fall of the samurai rule. This period was later cunningly called 'the Meiji RESTORATION', i.e. meaning the return to former values [1167:1], p.104. In reality they referred to the barbaric invasion of the Hordian-Samurai Japan by the European Reformers. The last outpost of the samurais – the headquarters of the shogun in the North of Japan, in the city of Aizu-Wakamatsu was seized and savagely destroyed. The contemporary Japanese historians usually speak sparingly of this turbulent and dark era.

Thus in 1868 the Hordian-Samurai epoch came to an end. In the second half of the XIX century the Reformation swept through the vanquished country, i.e. sublimating Japanese life to the Western and American way. [1167:1], p.104. The samurais were crushed.

Over time in Japan there emerged a nostalgia for the epoch of the samurais: 'The people look back to the Edo era with much nostalgia' [1167:1], p.10. The mediaeval samurais (the Samarians) until now remain the object of admiration and respect in Japan [5v1].

10. THE MAP OF THE GLOBAL HORDE EMPIRE.

The major conquests of Russia-Horde and the Ottoman Empire –Atamania are not at all reflected on the Scaligerian map in any way. That is the reason why we had to draw the present map of the 'Mongol' Empire of the XIV-XVI cc. ourselves.

The Mighty = 'Mongol' rulers thought that the entire world should be conquered. And this plan was fully realised. Let us highlight the contours of the Russian Empire at the beginning of the XX c. on the world map with a thin red line, fig.95. Let us add to it the territories which, according to the historians, were a part of the 'Mongol' Empire, or as it was called in the XVII-XVIII cc. – Great Tartary, fig.96 [5v1], ch.1, ch.8.

As you can see, the Great Tartaria and the domains of the Mighty 'Mogols', i.e. 'Mongols', cover practically all of Asia and a significant chunk of Europe. It includes, in particular, the biggest part of modern China, India, Persia and Korea. Let us add to this Great Tartaria the following countries:

The United Ottoman Empire = Atamania which was later given the name of Turkey, conquered by Tamerlane-Timur.

Narmir

A part of Egypt conquered during the 'Mongol' yellow Crusade allegedly in the XIII century.

Eastern Europe, colonised by Baty-Khan.

These are the countries which fell under the rule of the 'Mongol' Empire according the historians themselves.

But that is not everything. Let us add the countries which according to the mediaeval records, essentially considered themselves to be the vassals of the Great Empire. Without showing any significant armed resistance. Such as Germany, France, Italy, England, Spain, Scandinavia, i.e. virtually the whole of Western Europe. The result is indicated with the continuous bald line in fig.95. These are the contours of the 'Mongol' Empire of the XIV century epoch.

Later in the XV-XVIcc. the Empire significantly expanded once again during the Hordian and Ottoman conquest of The 'Promised Land'. The overseas territories in the North and South America were annexed. These territories are included in fig.95 with a dashed line [6v2], ch.6.

Inside the Empire of the XIV century (thick contour) you see the Russian Empire of the early XX century (thin contour). Here could also be added the countries which were a part of the Russian zone of influence (USSR) from 1945 to 1985. How does the territory of the 'Mongol' Empire of the XIV century differ from the territory of the Russian Empire, let's say, of the early XX century?

Not more than twice. And to think that this is several hundred years later, following the break-up of the Empire. And if we compare it to the 'zone of influence' of Russia (USSR) of the XX century in Eurasia, then the difference would be reduced to only several per cent. Not to mention that Alaska, leased out by the Romanovs to USA in 1867 under Alexander II, is comparable to Western Europe. Though it was sold so cheaply – for 7.2 million dollars [4v1].

The Great Empire was rigidly centralised. In those times the creation of such a vast monolithic Empire with real longevity was impossible – due to the inadequate means of communication, for example. That is why the Horde Empire of the XIV-XVI cc. fell apart having existed for about 300 years. But the very idea of a multinational Empire remained appealing and lived long in certain parts.

Harmir

11. DIVISION OF THE RELIGIOUS HERITAGE OF THE EMPIRE.

The religious and political heritage of the Empire was divided between: the WEST, with the Catholic Rome in Italy; the EAST, with the Orthodox Third Rome = Moscow; and ASIA, with the Muslim Istanbul. Moscow, Rome and Istanbul were the religious centres. Thus in the XVII-XVIII cc. the three religions, which emerged from the sole Christianity of the XII-XIV cc., divided the spheres of influence.

The city of Jerusalem in Palestine was given its name and identified with the evangelical Gospels Jerusalem not very long ago [6v2], ch.2:10. Following the break-up of the Empire the main ecclesiastical forces of the Orthodox Christianity, Catholicism, Islam and Judaism could not agree on how to keep the former name of JERUSALEM for Czar-Grad = Troy = Istanbul.

There were too many political, historical and religious conflicts there. Following the split of Christianity none of the newly formed religious branches could agree to leave the old holy Jerusalem in the hands of one of the 'sisters' as its religious centre.

In the end in order to avoid offending anyone, it was tacitly agreed to strip Czar-Grad of one of its famous ancient names – Jerusalem. And it was bestowed upon the small settlement of Al-Quds in what is todays Palestine. Where notably the very name PALESTINE, - i.e. Bely Stan (White Camp) or Babel, Babylonian Camp, - was also transferred not long before.

It took place most likely in the XVIII century. The construction of the 'Jerusalem antiquities' dates to the early XIX century, when Egypt was conquered by Napoleon and Western Europeans for the first time arrived in Palestine [6v2], ch.2. At the end of XVIII-XIX cc. Al-Quds was quickly turned into the centre of the religious veneration, to where all the corresponding Gospel and Biblical events were transferred to – on paper.

The famous mediaeval name of Troy was also taken away from Czar-Grad and declared to be 'very ancient'. However the name itself didn't travel too far. Today we are told that Homer's 'classical' Troy was in fact situated close to Istanbul. Namely on the Eastern shore of Turkey, near the southern entry to the Dardanelles. Near a town of Kum Burun [2v1], ch.5.

Narmir

12. REWRITING AND 'FRAGMENTATION' OF THE ANCIENT HISTORY.

To sum up. Among the Imperial splinters, which for an especially long time remained true to the idea of the united Empire, were, for example, Spain, Samurai Japan, Manchurian China and some Hordian-Cossack civilisations of America – Maya, Aztec and Inca in particular. The Hordian governors who ruled in the XVII century in China decided to break away from the usurpers-Romanovs. For that purpose in the XVII century The Great Wall of China was erected as the borderline marked point to point with low-rise walls and occasional towers.

In the XVII-XIX cc. all these pockets of resistance of the old 'Mongol' dynasties were suppressed. The Samurais-Hordians in the XIX century were crushed by the Europeans who invaded Japan. The Hordian civilizations in America were drowned in blood by the West-European reformers who intruded there in the XVII-XVIII cc. Later on all these atrocities were shifted by the historians approximately 200 years down back to the XV century and retrospectively accredited it to the rather peaceful colonisation of America by Horde-Ottoman Empire. Cunningly having called it 'the bloody Spanish Conquista'. Painted – on paper - white into black. Projected their own atrocities onto someone else.

In the XVII-XVIII cc. in West Europe the reformers fiercely suppressed the Russian = Scythian population and Slavic culture. Today textbooks evasively describe these punitive wars as the 'wars with Cathars' and are dated to several hundred years back to the XII-XIII cc.

In the XV-XVI cc. Russia-Horde = Biblical Israel and Ottoman Empire-Atamania = Biblical Judaea were the integral parts of the sole united Empire. After its break up in the XVII century the Western rebels tried to drive a wedge between Russia and Turkey, the heiress of the Ottoman Empire. They succeeded in doing so. The meaningless Russian-Turkish wars began, exhausting the brotherly nations. In doing so the rebellious Western Europe succeeded in breaking free from the rule of Russia and the Ottoman Empire. In 1826 the rebels managed to draw over the Turkish Sultan Mahmud II. He ordered to abolish the famous Janissary corps – the former Slavic guards of the Ottomans-Atamans. They were treacherously shot down at point-blank with cannon buck shot. Sultan Mahmud II demonstratively swapped his Ottoman

Harmir

clothing for Western-European garments and Turkey openly set its course for Western Europe. Though their 'friendship' was never to be.

The memory of the 'Mongol' Empire recedes into the past. The important part was played by the historians of the XVII-XIX cc. fulfilling the order of the new authorities, had a vested interest in preventing the restoration of the Empire. It was necessary to destroy the very memory of it as quickly as possible. The order to rewrite the entire history in the requisite key followed purely political objectives, vital both to the Western reformers and their henchmen in Russia – the Romanovs. This explains the concurrence of historic falsification practically applied according to a unified programme across different countries. The 'Imperial idea' itself began to be denounced as a 'chauvinistic' one. Russia in particular endured a great deal, as it was constantly a suspect in the attempts to restore the Empire. They didn't like Turkey either.

As a result a distorted picture of the past was created, which was being forcefully indoctrinated into the peoples psyche in the XVIII-XX cc. Scaligerian chronology which dated many events of the XI-XVI cc. back into the distant past became the main instrument of this falsification. Some of the epochs of the X-XVI cc. were submerged into a fictitious obscurity: the 'dark Middle Ages' materialised. Classical antiquity in its turn, on the contrary shimmered with the phantom reflections of the events of the XI-XVII cc. which were declared 'very ancient'. For example, the Russian civilisation in Italy was declared to be Et-ruscan and was 'consigned' into the past. As a result the surviving records of the true history are perceived today with bewilderment and sometimes even with petulance. The topsy-turvy picture of the past was perpetuated even in the mind set. Some of our contemporaries, for instance, in Russia and Turkey, perceive our reconstruction with unease and awkwardness, according to which Russia together with Ottoman Empire at some point comprised the metropoly of the global Empire. The people feel somewhat awkward in front of the citizens of other countries who forgot more profoundly their own, in fact not so distant, past.

Now, when the true picture of the XIV-XVII cc. becomes clearer, the history of the new time appears in a different light. Primarily – the history of Russia and Turkey. The role of the ideological method used against them is clear. The Reformation would have remained unfinished without the falsification of ancient history. Sooner or later in Russia and in Turkey there could have appeared the idea of the restoration of the Empire. In order to prevent this, with the aid of the skilfully developed ideological

Harmir

method – the false historic and chronological version – the Russian troops were dispatched into war with Turkey.

In the regions of the Empire which gained independence the memories were becoming increasingly blurred. The local historians fabricated many allegedly independent chronicles of their own 'local Empires' from virtually one and the same chronicle of the global empire. The Arabs started to think that they had THEIR OWN Arabic Empire. The Germans happened – on paper – to have THEIR OWN whole Empire of the German nation. The Chinese – THEIR OWN Heavenly Empire. The Italians – THEIR OWN Roman Empire. And so on. All these empires were allegedly different, existing in different epochs. Thus one Great Empire 'spawned' several 'small paper' Empires.

Let's discuss in more detail. We discovered multiple duplications which identify the main 'Empires of the distant past' with the 'Mongol' Empire of the XIV-XVI cc. There appeared to be 12 such major overlaps [1v], [2v]. There is nothing surprising here. The Great Empire embraced practically the entire civilised world. Its history was written down by the chroniclers of various cities including those far from the metropoly. In Europe, Asia, America and Africa. The collective history of the Empire was the 'spine' of all the local chronicles, and especially the events in the metropoly, in Russia-Horde. The local events were then superimposed upon this 'common skeleton'. They were different for different regions, but the 'skeleton' was common – the Hordian one. The sole history for the sole Empire was shattered into multiple fragments, in which however, as in a hologram, the reflected history of the entire 'Mongolia'
remained frozen.

The question is under what names the czar-khans of Russia-Horde were reflected in the 'distant past'? They had many names. Every Hordian emperor is reflected in the regional chronicles under different names: biblical, 'Ancient' Roman, 'Ancient' Germanic, 'Ancient' French, 'Ancient' Italian, etc. It is of course difficult to keep in mind all the parallels which we discovered and to remember which ruler is 'identified' with another. In [KR], Appendix 2, we organised this data. It resulted in a most interesting list of the main 'phantom names' of each Hordian 'world' Emperor from the XIV-XVI cc.

The old chronicles of the Empire of the XII-XVI cc. usually started with the epoch of Andronicus-Christ, i.e. from the XII century. Following the collapse of the Empire and the artificial multiplication and division of the very same main chronicle into numerous 'provincial' ones, Andronicus-Christ 'appeared' at the beginning of the

Harmir

written history of various newly-emerged states. But already as, allegedly, 'their own, local' czar. He was even known by different names. However in the 'biography' of each such 'local first czar', traces of the life description of Andronicus-Christ inevitably survived. Sometimes they were more obvious than at other times. As time went by they faded from memory. The fantasies of latter day chroniclers embellished these old accounts with elaborate and inventive detail.

To conclude, the purpose of the 'history reformation' was to prevent the restoration of the Horde Empire. People were to forget the location of its centre. It was declared that allegedly the centre was situated in 'ancient' Italy. Thus the centre moved – on paper! – to Western Europe. After that all the attempts to widen the borders of the Russian czardom, - and such attempts were often based on the subconscious striving towards the restoration of the peoples' unity, - started to look like 'Russian aggression'. The analogous attempts of Turkey – looked like the 'Turkish aggression'. Imposing false beliefs on the enemy, which to themselves were advantageous, was a rather effective technique.

The peoples of the XVII-XVIII cc. fought not only on the battlefield, but also on the pages of the history textbooks. And this is understandable. 'The historical arguments' are often launched to substantiate immediate political ideas. Unfortunately, the historical science is intertwined with the politics including that of today. This interferes with the peaceful scientific discussion of the paradoxes accumulated over time. Today it is high time to turn away from the political aims of the XVII-XVIII cc. and to adopt mutual efforts to restore to true picture.

13. WHY IN THE XVII-XVIII CENTURIES THEY ADMIRED CLASSICAL ANTIQUITY.

The Scaligerian-Romanov history taught us the following interpretation of the past. They say that once upon a time in small rocky Greece there lived the eminent 'Ancient Greeks', and in the centre of the small Italic Peninsula – the wonderful 'Ancient' Romans. And in a small desolate Palestine – wonderful biblical characters. Overall they were all common people. The Biblical heroes for example lived a simple life, tended the flock, ruled the tribal clans, herded cattle from place to place, etc.

Then later the biblical and 'classical' characters allegedly exited the stage of the Middle Ages. And were forgotten for many centuries. However the 'subconscious memory' of them proved to be allegedly so persistent that after many dark centuries the entire Western Europe and even barbaric Russia 'unexpectedly remembered antiquity' and started to worship the obscure shadows of the distant past. Moreover

Harmir

they developed such deeply 'ancient' Greco-Roman and Biblical memories that motivated them in their social and religious life and even in everyday life. All of this looks strange.

Our idea is simple. Russia-Horde of the XVII century and the territories of Western Europe which had just broken off (where the new state were forming: France, Germany, Italy…) were the successors of the 'Mongol' Empire, i.e. of 'Ancient' Rome = Biblical Israel. Having buried the Empire in oblivion and having declared it the kingdom of Horde-Tatar evil, at the same time its successors cherished the memories of it as of some ANCIENT beautiful Kingdom under the names of: 'Ancient' Great Rome, 'Biblical Israel'… And began to idolize the 'ancient archetypes', already forgetting that in fact these great ancestors lived quite recently (and not at all where the Scaligerian history has exiled them to). Hence the veneration with which the examples of 'Ancient' Rome and Biblical Israel began to be surrounded with from the XVII century. This is the exact reason why the palaces of the Russian czars and Western rulers of the XVII-XVIII cc. were filled with depictions of Biblical and 'classical' scenes. That is why the XVIII century is considered to be a century of worshiping 'classical antiquity'. They worshiped not some dilapidated country-pastoral fairy tales, but the recent and turbulent history of their own ancestors. Which they rightfully considered themselves to be involved in. And of which they were proud. But (in view of the changed policy) not under its true name – Great 'Mongolia' (Great 'Mongol' Empire), but under nicknames which were made to sound older – 'Ancient' Rome and 'Biblical Israel'.

The following vivid facts become clear. 'The favourite and almost exclusive subject of interior art of the XVIII century… was an emblem, an allegory, which MOST OF THE TIME were used to express the ready-made pre-fabricated images and forms of ANCIENT CLASSICAL MYTHOLOGY. This, of course, was fully established by the GENERAL NATURE of education of the XVIII century, MOSTLY BROUGHT UP ON THE CLASSICS OF THE ANCIENT AND ROMAN WORLD. The plafonds and walls in the palaces and chambers of the noblemen were covered during that time with mythological images, where the pagan deities (in fact the distorted reflections of the Horde Khans of the XIV-XVI cc. – Author), half naked… were to embody the sacred thoughts and ideas of the contemporaries. NO MONUMENT, FESTIVITY, TRIUMPHAL ENTRANCE, ILLUMINATION OR FIREWORKS, WOULD FAIL TO BE INVESTED WITH THE ALLEGORIC IMAGES SO BELOVED BY THE SOCIETY OF THAT TIME. Such was the taste which characterised the epoch.' [282:1], part 1, p.154.

Harmir

The following significant facts fit together. On the vaulted ceiling of the Kremlin Golden Chamber 'there were depicted KINGS OF ISRAEL standing upright, first there is David by the doors, then is Solomon and Rehoboam by the doors into the Golden Chamber, then Abijah, Asa, Jehoshaphat and finally, the busts … - of Uzziah, Jehoahaz and at the Dining Chamber door arch – there is Ahaz. These depictions of the standing kings somewhat served as an unmovable support for the images depicted in the heavens, in the chamber's vault, where a young czar (Ivan Vassilievich – Author), whose head was crowned with a royal wreath from from on high, from the hands of an Angel, WAS ALSO AT THE SAME TIME RECEIVING THE ROYAL STATURE FROM THE HOST OF THE ANCIENT KINGS OF ISRAEL' [282:1], part 1, p.161.

Everything is right. The ancient Kings of Israel depicted on the ceilings and walls of Moscow Golden Chamber were in particular the following Russian-Horde czars-khans:

Dmitry Ivanovich Donskoi, aka Biblical King David;

Suleiman the Magnificent, the Sultan of Judaea = Ottoman Empire, aka King Solomon);

Georgy Danilovich = Genghis Khan, aka Biblical King Asa.

Thus the early designers of The Moscow Kremlin understood everything correctly. And accurately painted not just some hazy allegory, but the true history of Russia-Horde = Biblical Israel of the XIV-XVIII cc.

And so, there was a lot that was unusual in Moscow Kremlin from the point of view of the Scaligerian-Romanov history. But during the epoch of the XVII-XVIII cc. occupation almost all of the Horde's traces were extinguished.

Today we are being told about Kremlin of the XVI-XVII cc., mainly using the words of foreign travellers, diplomats, writers and merchants who visited Moscow and left some kind of notes. But where are the Hordian authors and documents? Much fewer of those survived. It was driven into our minds that in poor Russia they were allegedly bad at writing history down. May we question it. The Hordians wrote well and a lot. For example, they created the significant part of the Old Testament including the Pentateuch [6v]. But in the epoch of the Time of Troubles and the Romanovs pogrom-occupation they could not hold on to the major segments of their history. They took it away from us and attributed it to others. Instead they invented for us and bequeathed to us the 'gloomy Tatar yoke'. Which is still taught at school.

Harmir

14. THE PUBLIC RIDICULE OF SOME SELECTED BOOKS OF THE HORDIAN BIBLE ORGANISED BY THE WESTERN REFORMERS WITH THE ROMANOVS.

As we have shown in [6v], the significant part of the Old Testament was created in Russia-Horde in XIV-XVI cc. Moreover, some of the books of the Old Testament were reworked in Moscow in the first half of the XVII century. However, in the epoch of the break-up of the Empire, a struggle ensued between Horde and the Romanovs. The Bible, as a holy Imperial book was also implicated in this conflict. The Romanovs alongside their Western allies did their best to obscure the true meaning of the Old Testament books to conceal the fact that contained in them was a description of the Empire of the XIV-XVI cc. It was necessary to change the attitude towards the Old Testament, to edit it with a new viewpoint. That is why alongside the rewriting of many fragments of the Bible behind the false mask of the 'ancient text restoration' the Romanovs struck a blow upon the former Hordian-Biblical beliefs from an unexpected angle. A decision was made to ridicule the original books of the Old Testament which were being destroyed at that point in order to set the way for a new edition of the same books (under the same names) in people's consciousness. To put this important plan in action, foreigners - 'Germans', were summoned to Moscow.

'Under Czar Alexei (Mikhailovich – Author) there emerged in the palace theatrical performances… Our past … quite unexpectedly found itself centre stage in a comedic spectacle, in a programme of similar mockery, only presented in a different way, the czars way, BESIDES IT IS OF GERMAN ORIGIN, which consequently meant that it was somehow more excusable to appear before the old piety. The Germans acted their plays from the Bible. IT SEEMED TO BE IMPOSSIBLE ACCORDING TO THE NOTIONS OF THE PAST. But such was the force of the general movement in our life (Zabelin thinks naively not understanding the very essence of the events – Author), which carried us closer and closer towards the European world… The impossible and rejected (by the severe Hordian Domostroy – Author) in one way, seemed possible and accepted by another; and during heated discussions JUST ABOUT THE LETTERS OF SCRIPTURE, THE BIBLE WAS PERFORMED IN A COMIC FASHION ON A PALATIAL STAGE. However the matter didn't seem to be particularly heinous mainly because it was PERFORMED BY THE GERMANS, i.e THE STRANGERS, UNORTHODOX, ALSO REJECTED. FOR A RUSSIAN HIMSELF IT WAS SOMEHOW UNNATURAL TO START SUCH AN UNHEARD OF THING. How would he even dare: what would the tough authorities of Domostroy said to and do to an innovator' [282:1], part 2, p.317.

Harmir

We see how subtly the Romanovs acted. The blow to the old Hordian Bible was carried out at the hands of the 'Germans', purporting that you can't expect too much of them. They are not Orthodox, they are outcasts. Let them mock the 'not so correct' Bible. It is even interesting how the Germans did it. You see what fun it is, because it is a comedy. In the end scepticism and mistrust towards formerly sacred things were successfully and surreptitiously embedded into society. Instead they quickly replaced it with new ones, having edited the Biblical text in the required key. And then they made a loud statement, that: now everything is in order. We will allow no one to mock this 'reconstructed' Bible. Even the Germans. As now the reconstructed Bible suits us, i.e. the Romanovs and the Western reformers, very nicely. In particular, all the 'Northern traces' are now removed from the Old Testament and hardly anyone could guess that many biblical books are in fact telling us about Russia-Horde of the XIV-XVI cc. And in order to kill any doubts before they could grow, as some among the not so well informed were outraged and argued, it was loudly declared that not only we have edited the Bible, but finally reconstructed its old, forgotten, definitive text written many-many years ago. On the shores of the desolate Dead Sea in Palestine, long before the beginning of our era (BC).

This shows how the Romanovs foisted their new outlook on the Biblical history. Presumably not everyone liked that at the time. Many still remembered the true history of Russia-Horde, they could see what the Biblical books of 'Esther' and 'Judith' were in fact telling them. They did not want to watch the buffoonery and ridicule which the former history was subjected to at that time. In order to break down this covert but persistent opposition, the Romanovs ORDERED THAT IT WAS OBLIGATORY FOR ALL THEIR ATTENDANTS TO BE PRESENT AT THE PERFORMANCES. Chances are that when the czar's messenger knocked on the door and politely invited you to attend 'a comedy', few would dare to refuse. The bare fact of the czar's ORDER TO TURN UP WITHOUT FAIL clearly indicates the depth of discrepancies which were tearing the society apart during that time.

It was probably considered a matter of courtesy not only to attend the biblical comedies, but also to demonstratively laugh at the grotesque Assyrians and rightly vanquished Persians. I.e. at the XVI century Hordians, recent ancestors of whom were among the audience. It was unpleasant to some of the courtiers of the XVII century Moscow, but they had to publically demonstrate their loyalty.

The underlying struggle surrounding the biblical comedies at the czar's court was intense. The Hordian opposition did its best to get its former influence back. There were grounds for hope. To remind you, at that time and up until the middle of the

Harmir

XVIII century, before the defeat of 'Pugachev' in the East there existed a vast Hordian state – Moscow Tartary, which the Romanovs feared so much [4v]. It is not inconceivable that the Hordian opposition in the Kremlin hoped for the restoration of the Horde in the very heart of Russia, in Moscow. After all, the boundaries of Moscow Tartary were just a short distance away.

In any way, as soon as Alexey Mikhailovich died, THE COMEDIES CEASED AT ONCE, and the jokesters fell from grace. Domostroy and Stoglav raised their heads. But later the supporters of the horde still lost.
(Domostroy - Domestic Order; Stoglav - The Book of One Hundred Chapters is a collection of decisions of the Russian church council of 1551 that regulated canon law and ecclesiastical life in the Russian Church, especially the everyday life and mores of the Russian clergy – Translator's note)

15. THE RADZIVILL CHRONICLE WAS TENDENTIOUSLY EDITED.

Today's version of the Russian history was created in the XVIII century based on the sources written and edited in the late XVII – early XVIII cc. This version was written in the epoch of Peter I, Anna Ioannovna and Elizaveta Petrovna. Following the publication of 'History' (History of the Russian State – Translator's note) by N.M.Karamzin this view point was disseminated among the public. Prior to this only a narrow circle of people were familiar with it. Gradually it was incorporated into the school curriculum.

The story of the 'most ancient' Russian Radzivill manuscript is roughly as follows. It was made in Königsberg in the early XVIII century, apparently due to Peter I visiting the city and immediately prior to this visit. Most likely some truly old chronicle of the XV-XVI cc. was used. BUT THIS ANCIENT RECORD SUFFERED SIGNIFICANT ALTERATION, before it became a part of the Radzivill chronicle [4v], ch.1. The old original was destroyed.

Königsberg 'Nestors' of the XVIII century adhered to mainly the Romanov version of the old-Russian history, outlined in the official 'Synopsis' of the XVII century. The idea was to create, or rather to forge the missing primary source, an allegedly authentic manuscript, confirming the Romanov version. Peter approved of the Königsberg job and since then the Radzivill chronicle started to be referred to as the 'most ancient Russian chronicle'. The primary source on the Russian history has 'emerged at last'.

Harmir

But the activities on laying a 'scientific foundation' underpinning the court version did not end there. To fulfil the order 'according to the European standards' the historians from overseas were invited: Bayer, Schlözer, Müller and others. Fulfilling the order they were given they wrote a 'smoothed down' variant of the Romanov version meeting the requirements of contemporary science. Thus the Romanov version from the court one transformed into the 'scientific' one.

Still there were left the traces of alternations in the Radziwill manuscript [4v1], ch.1. This could have prompted unwanted questions. That is why it was necessary to keep the original manuscript away from prying eyes. Only more than hundred years later they finally published the Radziwill chronicle. Forgetting that it shouldn't be done by any means. As at that point the secret was out.

16. AN OVERVIEW OF THE HISTORY OF BULGARIA.

The real Bulgarian history is known to us only since 1280. Today the years between 1396 and 1700 are considered to be the dark period of the brutal Ottoman domination. Even before 1878, fig.97. Prior to 1280 there are phantom reflections of the period 1280-1700. The factitious transferral of the documents into the past denuded the epoch of years 1396-1700 and turned it into a purportedly dark time. But it has shined an eerily illusive light into the distant past. Later the allegedly dark period of 1396-1700 declared the 'grim Ottoman yoke in Bulgaria'. Many Bulgarian chronicles perished or were deliberately destroyed [6v2], ch.9.

Both in Russia and in Bulgaria the full blooded history of XIV-XVII cc. Horde named the epoch of the infinite suffering. Thus by shifting the emphasis' the history was turned on its head. The Bulgarian history of 1280-1700 should be called the khans and Ottoman's = Attaman's epoch. At that time Bulgaria was a part of the Ottoman Empire. The list of the Bulgarian khans includes both the local rulers, the Imperial governors and the khans-emperors of the entire Great Empire. This includes Batu Khan and George (Terter – Tr. note).

The period of the pro-Bulgarian khans of allegedly years 145-581 is the duplicate of the Ottoman Bulgarian epoch of years 1280-1700 which is furthest pushed back into the past. Batu Khan, for instance, was dated into the phantom VII century, i.e. 600-700 years into the past.

Another 'dark period' in Bulgarian history – the 'rule of Byzantine' in 1018-1186 – is also a phantom reflection of the Ottoman = Attaman epoch.

Harmir

When the absurd wars between Romanov Russia and Turkey-Atamania began, Bulgaria turned into one of the battle grounds. The invented myth about the 'grim Turkish yoke' which was allegedly prevailing over Bulgaria since XIII century was put to good use by the European and Romanov diplomats to split Turkey into the Muslim and Christian Orthodox parts. Muslims and Orthodox Christians were set against each other.

Next we discovered that the old Bulgarian texts, for example 'The Nominalia of the Bulgarian khans', were written in exactly the same language as OLD-RUSSIAN texts (not to be confused with Church Slavonic). They are practically identical in both the language and the shape of the letters! Without a prior warning of what text it is – Old Bulgarian or Old Russian – it is unlikely one could tell them apart [6v2]. We had no problem reading it using our knowledge of Old Russian language. But it is difficult for us to understand later Bulgarian texts. Unfamiliar endings, distorted use of prepositions, a lot of new words.

It is clear. Having originated from the Old Russian in the XIV-XV cc. the Bulgarian language with time deviated from it and began to develop more or less independently. It did not get very far, however as there appeared some noticeable differences. The Bulgarians of the XIV-XVII cc. still spoke the Old Russian language. Aka – the Old Bulgarian or the former language of the 'Volga population'. The language of Russia-Horde. Practically unchanged, it was used in Bulgaria UP UNTIL THE XVIII CENTURY. The grammar was slightly changed. Very soon the new Bulgarian language began to differ from the Russian language. Though they remain close until today, complete equivalence has gone.

Why was this done? In order to draw the 'ethnically-linguistic' boundary between the Bulgarians and the Russians. They strived to deepen the split in the Empire. The fact that up until the XVIII-XIX cc. there were practically identical languages in Bulgaria and Russia clearly contradicted the Scaligerian history. Which claimed that the Bulgarians and the Russians allegedly lived as separate nations for many hundreds of years. But how then did they manage to keep similar languages for such a long time? As living separately they should have quite quickly started speaking in different ways. That is why we insist that the reform of the Bulgarian language was conducted consciously. The 'new world order' was being secured and the glaring inconsistencies in the 'Reformist' history of the Balkans was being smeared over.

The Bulgarians after arriving to Balkans among the Hordian-Ottoman army in the XIV-XV cc. were simply Russian. Up until the XVII century the ties between the Balkans and Russia remained very close. Hence the language was practically

Harmir

identical. As incidentally we see in some of parts of Russia rather distant from each other.

For the remote regions of the 'Mongol' Empire which found themselves more isolated from Russia-Horde the picture could have been rather different. The language changes most slowly on the territory of its native land. There is a large homogeneous population there. But a comparatively small group of people who found themselves far from their fatherland - for instance, the Horde-Ottoman army – land in a strange linguistic environment. The language of the conquerors begins to transform significantly faster due to the foreign language setting. Probably, something of the kind happened to the Cossack troops who in the XIV-XV cc. came to Egypt, the remote regions of Western Europe, Asia and China, Japan, America and etc.

17. WHERE THE OTTOMANS CAME FROM.

Today the term TURKS is tangled up in the Scaligerian history. To simplify we should say that the indigenous population of Asia Minor is called the Turks. It is thought that the Ottomans are also the Turks, as the historians trace them from Asia Minor. Allegedly they at first were attacking Constantinople from the South of Asia Minor, and then, following their unsuccessful attempts, crossed over to Europe, to the Balkans and conquered the developed European countries [455]. In the end, they turned back and succeeded in conquering Constantinople in 1453. According to our results the alleged origin of the Ottomans=Attamans from Asia Minor is the historians' error. The Ottomans came from the North, from Russia-Horde and the majority of them were Slavs, and some of them were Russian Turks. I.e. those very Turks, who still live in Russia in the Volga region.

As the Ottomans-Attamans invaded Turkey-Byzantium from the Balkans in the XV century, the contemporary population of the Balkans are primarily the descendants of those very Ottomans. This is exactly why the famous Turkish Janissaries were Slavic [5v]. It is difficult to imagine the strange picture, which today is being imposed upon us, purporting that the GUARDS – JANISSARIES, the hand-picked elite unit was entirely comprised of the 'foreigners' – the Slavs. Moreover this lasted for several centuries. Based on the structure of the ROYAL GUARD it is possible to estimate which people had the leading role in the multinational army. For example, Napoleon's guard consisted of the French.

Later, as we have already said, in the XVIII-XIX cc. the Sultan court forgot about its Slavic past. They came to terms with the disintegration of the Great Empire and

Harmir

preferred to orientate themselves towards the West. Dissenting guards of the Slavs-Janissaries – 30 thousand people – were slaughtered in 1826 [336], v.5, p.176.

18. ABOUT THE GYPSIES.

The Gypsies are a nomadic people, who to this day do not recognise national borders. Today, of course, there are also domicile gypsies, however the traditional way of Gypsy life is perennial travel. The existence of such people makes you think that sometime in the past all the places where they wandered were once a part of a one sole state. But then the Kingdom should have covered vast territories of Eurasia and Africa. It seems likely that its borders roughly match the borders of the Eurasian and African parts of the Great Empire. The Gypsies call themselves THE ROMANY, THE ROMAI, i.e. the citizens of the Roman Empire. Most likely, the gypsies are the surviving 'living trace' of the Empire. There was a time when a lot of people were required to maintain the numerous long caravan tracks connecting the remote territories. The contemporary gypsies are the descendants of those, who maintained those tracks. The very nature of this service suggested the constant relocation together with the caravans. Their entire existence was defined by travel. At least until the early XX century the life of nomadic gypsies was closely connected with the horses. This is some kind of reminiscence about the 'service as horsemen' on the caravan tracks. Following the split of the Empire the professional social class turned, over time, into a separate nation.

19. THE IDEA OF THE GREAT EMPIRE PROVED TO BE RESILIENT.

Russia occupied by the Western Europeans in the XVII century nevertheless 'digested' the pro-Western regime of the Romanovs. The first Romanovs controlled only a small part of Central Russia. But subsequently, after the war with 'Pugachev' in 1773-1775, having secured their position on the throne and being at the head of a vast country, the Romanovs felt themselves to be the real masters of a large and wealthy state. They 'got out from under control', lost the piety towards their former owners and decided to revive the Russian Empire in the broad sense of the word. As vague recollections of the 'Mongol' Empire still existed in Russian state circles and appealed to many. Suffice to recall the famous 'Testament of Peter the Great' in which he puts forward an ambitious program of conquering the world [4v2], ch.2:7. It is not certain for sure whether this document was written by Peter himself. Some historians dispute that. But the very fact that this 'Testament' originated from Peter's court and therefore

Harmir

reflected the mentality of the time is enough. Though Peter's I programme was not realised in full, however the Romanovs succeeded in reviving a part of the former Horde Empire, although on a much smaller scale. By the early XX century the Russian Empire acquired an enormous influence. Western Europe was naturally bothered by that. So maybe it is not a coincidence that the revolution, resembling the Time of Troubles in the early XVII century, took place in Russia in the beginning of the XX century.

After a prolonged global indoctrination of the people with the distorted history, an image of 'aggressive Russia' was formed, who due to its purportedly congenital malignity constantly strives to expand the sphere of its influence all over the world. The new chronology clarifies many accrued misconceptions. It becomes clear, for example, that historically the union of Russia and Turkey was the closest. Pan-Slavism and Pan-Turkism – is essentially the same thing. The Slavic conquest of allegedly the IV-V cc. and the 'Mongol' conquest of the XIII-XIV cc. are the Slavic-Turkic conquest which commenced from the banks of Volga-river. The Slavs and the Turks always found common ground in the Russian-Horde Empire.

Russia and China once had a long shared history. In the epoch of the Great Empire China was a part of it. It became independent only after it collapsed, under the Romanovs. China's animosity towards Romanovs' Russia during the Manchurian epoch can be attributed to the fact that the Manchurians left Russia-Horde. Only later the Manchurians assimilated with China and became Chinese in the modern sense [5v1], ch.6.

Vague recollections of the former Empire still exist in Western Europe. Although today people do not fully realise it, the 'Mongolian' legacy greatly influences modern life. This was vividly illustrated by the events of the XX century, when the idea of the ancient Great Empire was used by various politicians. For example, in Germany and Italy. It turned out that this idea appeals to many. On this occasion it was aimed at the war against the USSR in 1942-1945. But this leant heavily on the erroneous understanding of history.

In the reconstructed picture of the past we discovered a curious effect which we can tentatively refer to as 'the swing of the pendulum' or the 'pulsation' of the Great Empire. The 'Mongol' Empire was either expanding toward the vast borders, or temporarily diminished. There are several such pulsations which can be traced back. At first – the ancient Czar-Grad Kingdom which ended with the revolt in the XIII century. Then – the Horde Empire of the XIII-XVI which collapsed during the Revolt of the XVII century. Then – the Romanovs Russia which once again spread

Harmir

significantly in many different directions. Followed by the uprising in the early XX century. Then the emerging of the USSR with a vast sphere of influence. Then a new revolt and the collapse of the USSR in 1990s…

We will repeat that the main result of our research is not the reconstruction, fig.98, but the innovative approach of dating of the events. It is the chronology that forms the 'Backbone' of history and lies at the heart of the reconstruction.

20. THE DOUBLE-HEADED EAGLE – THE SYMBOL OF THE 'MONGOL' EMPIRE. WHY LATER IT TURNED INTO THE SINGLE-HEADED EAGLE ON THE WESTERN EUROPE'S EMBLEMS.

&& TWO-HEADED EAGLE IS FEATURED IN NUMEROUS MONUMENTS IN EURASIA.

The two-headed eagle - the emblem of the Great Empire of the XIV-XVI cc. – spread all over its territory which at that time covered Eurasia and the significant parts of Africa and America. But later, during the falsification of ancient history, the imperial eagle was 'pushed back into the past' and declared to be the symbol which allegedly existed long before the XIV century. As a result beginning with the XVIII century the historians and archaeologists when stumbling across here and there onto the mediaeval depictions of the two-headed 'Mongol' eagle were compelled to date many of them 'to the deepest past'.

The 'Mongol' eagles can also be seen on the monuments of 'ancient' Egypt [7v1], ch.5. For example the images of the eagles on the temples of Karnak in Egypt. Sometimes in Egypt the heads of the eagles were depicted as the heads of snakes. This shouldn't surprise us. In Russian-Horde heraldry the eagles' heads sometimes resemble those of a snake. They even depicted a long snakes' tongue from its beak. Here, for instance, the Imperial eagle on the state seal of Ivan the Terrible, fig.86 [4v2], ch.2. Two eagle-snake heads on the long necks, looking to the East and to the West.

So the images of the Imperial eagle with the snakes' heads on the temples of 'ancient' Egypt and on the seals of Russia-Horde of the XV-XVI cc. are essentially the identical. It is possible that on the early Hordian emblems which didn't survive to our day the similarity between the Russian and Egyptian heraldry was even more apparent.

Harmir

The two-headed eagles on the Mediaeval and 'ancient' monuments are the Imperial symbolism of the XIV-XVI cc.
All the documents, coins and seals everywhere were adorned with a two-headed eagle. Its two heads looked East and West, which symbolised the unity of the East and the West.

The two-headed eagle reigned practically on every main mediaeval emblem in Europe. 'It is possible to list the NUMEROUS ARTEFACTS of sphragistics and numismatics of Mediaeval Europe (XII-XV cc.) on which we can see the two-headed eagle: the coins and seal of Ludwig of Bavaria, the counts of Wurzburg and counts and dukes of Savoy, the seals of King Wenceslaus of the House of Luxembourg and his seals as the Czech King Vaclav IV, the confidential seals, the coins of Bertrand III of Baux in France, the seals of the Archbishops of Cologne and Main in Germany, as well as the Fribourg coins of the city of Palermo, Savoy and Netherlands' [134], p.13. Etc.

&& FOLLOWING THE REFORMATION REVOLT THE MAJORITY OF THE WESTERN-EUROPEAN EAGLE-EMBLEMS' EAST FACING HEADS WERE 'CUT OFF'.

After the collapse of the Empire some of the split territories of Western Europe kept the eagle as their national symbol. As if claiming back a part of the legacy of the Horde Empire and its history. However the right head was removed. I.e. they cut off the East head of the imperial eagle, which was indicating the Eastern metropoly of the Empire. The Western Europeans only kept 'their own Western head' of the eagle-emblem. They were striving to forget as soon as possible that very recently there existed a UNITED EAST-WEST Kingdom. As a result, since the XVII-XVIII cc. the majority of the Western European 'national eagles' look Westwards with their one remaining head. For example the contemporary German eagle-emblem. In [7v1], ch.5, we can see the transformation, for instance, of the German eagle from a two-headed one in the epoch of the XIV-XVI cc. into the one-headed one, after the uprising of the XVII century.

We can see the two-headed eagle on the old emblem of the German city of Cologne [7v1], ch.5. Incidentally there are turbans and pagri depicted on the eagles' heads. There is something of the kind also on the emblems of the Emperors Frederick Barbarossa and Conrad. Later these Hordian-Ottoman 'turbans' would turn into the royal crowns. We can see such 'Reformist' crowns on the eagles on the coat of arms of the Romanovs and on the coat of arms of the Habsburgs since the XVII century.

Harmir

The depiction of a turban or a pagri on the old emblems of the empire was natural. The Hordian and the Ottoman czar-khans, as eventually did the Turkish sultans, often wore a turban or a pagri on their heads.

On the German map of Tyrol of 1662 we can already see a one-headed eagle looking West [7v1], ch.5. The separation of Germany and Austria from the 'Mongol' Empire became a factor and gradually it was expressed in the national symbols. It was then when the 'reformed' German one-headed eagle appeared.

At first the old symbols were 'corrected' carefully and discretely. Initially the two-headed 'Mongol' eagle was sort of cut in half to emphasise the split of the Empire in the Western and Eastern regions. There is an interesting depiction of the four eagles on the coat of arms of Berlin of 1740, fig.99. The Eastern eagle remained unchanged for some time as a reminder of the former unity of the Empire. But the central, i.e. the main eagle is already confidently looking only West. 'To emphasise' above it there was depicted another Western eagle. The meaning is clear. Germany and Western Europe are breaking away from the metropoly. Eventually the Eastern eagle was removed altogether. When the danger of the revival of the Empire was considered quite slim. Out of the four Berlin eagles only one remained – the present day one-headed German eagle looking West.

There are Western-European emblems, though very few, where a one-headed eagle looks East. For example, on one of the German barons' (similar to 'barin'? – 'nobleman' in Russian – Translator's note) coats of arms [7v1], ch.5. It may be that this very family wanted to stress their devotion to the idea of the 'Mongol' Empire. Among the military Bavarian coats of arms of the barons = barins (noblemen) we can see the Ottoman crescents [7v1]. But eventually all these Imperial, loyalist factions were crushed by the rebels. Those who survived accepted the new rules of life. 'The cutting off of the eagle-emblems Eastern heads' was only one element of the 'new ideology' in Europe.

There is an interesting coat of arms on the map of year 1634 of the city of Geneva and Lake of Geneva. The one-headed eagle is looking West. But it is clear that THERE USED TO BE A HORDIAN TWO-HEADED EAGLE IN ITS PLACE BEFORE. In order not to spend too much time on alterations the reformers simply painted over the right half of the eagle and painted a key, fig.100. It very well could be that it was done this way not only in the province of Geneva, turning the two-headed eagle into a one-headed one by violently cutting it in half. Then, when the rebellious emotions calmed down, they simply began to paint the 'Western eagle'.

Harmir

As far as we could find out while analysing the coats of arms, maps and etc., the reformers always covered just the right, i.e. the eastern half of the eagle. I.e. they covered the unpleasant East. They kept only the good West for themselves.

On the map of Poland, Silesia and Bohemia of 1634 we can see a one-headed Polish eagle looking East and a one-headed Bohemian eagle looking West, fig.101. On the Western eagle floating above Bohemia and Moravia RIGHT ON ITS CHEST THERE IS STILL SHINING AN ENORMOUS OTTOMAN CRESCENT [7v1], ch.5, [4v1], ch.10:2. It is possible that eventually the Bohemian and Polish reformers changed their minds and the imperial crescent which displeased them was removed. In order to forget the recent past when the Ottoman-Hordian crescent was reigning over the entire Europe. And not just Europe. It is hardly the case that anyone in today's Bohemia would remember that some time ago this country was shielded by the wings of an eagle with the Ottoman crescent on its chest.

In the symbolism of the Western Europe of the XVIII-XIX cc. amongst other things there survived in some places the two-headed eagles, but the one-headed Western eagles are still prevalent. We don't know any official Western-European emblem of any significant state of the XVII-XIX cc. where a one-headed eagle would look East. If such do exist, there must be very few.

The Romanovs kept the two-headed eagle as a symbol of their new Russia. They cherished the idea of restoring the vast Empire, but this time under their rule. In any case such intentions are being attributed to Peter I [4v2], ch.2:17.

21. IN THE EPOCH OF THE REFORMATION AN IMAGE OF THE 'SHIP OF FOOLS' WAS CREATED, WHICH ALL OF EUROPE WAS INDUCED TO LAUGH AT. THE REFORMERS RIDICULED THE HORDE EMPIRE.

In the epoch of Reformation in Europe there was created a dramatic image of the 'Ship of Fools' [KAZ]. Of course in society the theme of the 'intelligent people and the fools' was widely discussed. But only in the epoch of Reformation this theme was elevated to 'national importance'. It was instilled into the public consciousness in the form of an allegory. Allegedly in 1494 a book by Sebastian Brant 'The Ship of Fools' was published. Where Brant sometimes is 'speaking of a 'ship of fools' and sometimes about the entire 'FOOLS FLEET'. [93:1], p.683.

The book is well illustrated and not just by anybody, but by A.Durer himself. However, we have shown that the works attributed to him were most likely created a

Narmir

hundred years later, in XVII century. But nevertheless the illustrations for 'The Ship of Fools' were made by remarkable masters.

The book by Brant itself was chosen only as an excuse to publish a large number of the woodcuts on a topic concerning 'The Ship of Fools'. As they have little in common with the contents of the book, their meaning was reflected in the captions.

The book owes its resounding success to the woodcuts. It is clear now what 'fools' were held up to ridicule. The Great Empire, its institutions, its Christian Orthodox Faith, the Cossack = Israeli troops - which still had garrisons in Europe of XVI-XVII cc. The rebels and provocateurs still feared them. That is why they veiled the satire without pointing directly at the target of their abuse, as if they invited mockery of 'fools in general'. Indeed, there are plenty of fools around us – the 'progressive writers', the destroyers of the Empire kept saying. Officially it was difficult to accuse them of insulting the Empire. As soon as anyone was summoned to the local Imperial court (which was incidentally already submerged in the atmosphere of unrest) and told that mockery of the Hordian army for example, was unacceptable, the reformers would then evasively answer: - We didn't have anything like that in mind. This is the way we castigate 'fools in general'.

The empty rhetoric was calculated. The books, etchings, brochures, the propaganda leaflets all successfully played their role. Stealthily embedded scepticism and thinly masked appeals to defy the Empire were actively spread amongst the population. Shattering the former unity, cultural affinity, language and religion. The attempts of the remote central power to obstruct all of this would only whet the appetite of a part of the Western population towards the 'forbidden fruit' and met with the resistance of the Western governors, already infected by the idea of the revolt. It was possibly then, when this rule was firmly embedded in people's minds: if something is being forbidden, it means it is interesting. The subtext was as follows: We, the Hordian governors, so to speak 'ban' you from reading the rebellious slogans against the Empire, printed by ourselves. In fact this is the 'correct literature'.

The war against the state was concealed with the motto of 'fighting stupidity'. They counted on the fact, that they won't oppose the metropoly of the Empire if some of the Western officials would begin fighting such an obvious vice as stupidity. As it became clear later on the rebels were slowly eroding the foundations of the state. They were trying to sink the 'Ship' of the Empire. To start with they declared it the 'Ship of Fools'. The called the Empire itself – 'foolish'. And therefore there was no

Harmir

point in keeping it. Let the majority of the population of Europe still be faithful to the Imperial idea, all the same the Kingdom should be split.

The image of the Ship as the symbol of the Empire sailing across the rough sea of events and controlled by the czars-khans – the 'helmsmen of the Ship' appeared probably in as early as the XIV-XVI cc. Today they sometimes speak of a Ship of a state led by the firm hand of the Ruler. About a wise helmsman who stands at the helm of the Ship. About the worthy people who firmly stand at the wheel.

'The Ship of Fools' was a GREAT SUCCESS. THE SATIRE WAS REPUBLISHED MANY TIMES AND WAS TRANSLATED INTO FOREIGN LANGUAGES… The Book served as an EXAMPLE to the other satirical and didactical works of so called 'LITERATURE ABOUT FOOLS' SPREADING IN GERMANY IN THE XVI CENTURY' [93:1], p.10.

When the Empire was split and the subversive appeals like 'The Ship of Fools' had lost their edge, they decided to properly obscure the former rebel-rousing meaning. At first subtly and then with increasing volume they were arguing that 'The Ship of Fools' was just a mediaeval joke, a collection of caricatures used by the wise authors to scourge human vices. Purporting that they were educating people in the spirit of honour
and dignity. The descendants of the reformers soon forgot the past meaning of the propagandist pogrom actions and began to study them in the scholarly works as some odd expression of 'folk customs'. Here, for example, in the XVI-XVII cc. the Western Europeans all of a sudden and for no apparent reason took a fancy to contemptuously urinating over the Ottoman crescent. This custom even passed into a proverb. Why so?

The content analysis of 'The Ship of Fools' reveals some interesting facts. It appears that it is possible to lift the veil off the true essence of things by engaging the materials of the mediaeval carnivals which at first glance have nothing to do with it. Today we are being told that allegedly the Western European carnivals of the XVI-XVII cc. were regular celebrations where people simply relaxed and had fun. However, it was not like that at all. At least in the beginning. You can judge for yourself.

Apparently in the epoch of the Reformation 'The Ship of Fools' was declared to be a symbol of Hell! They were urged to take it by storm in a deadly assault [415:1], p.152-156. I.e. the 'Mongol' Empire was denounced as 'Diabolical', as the 'Empire of Evil'. Under such slogans they began to perform the propagandist shows, and then after the collapse of the Empire – the cheery carnivals as a token of the liberation of

Harmir

Russia from the Ottoman Empire. 'The Ship of Fools' as a symbol of Hell is depicted on a great many pictures [KAZ], ch.2.

Incidentally, Martin Luther after all was probably the supporter of the 'Mongol' Empire, though today they reckon he was one of the reformers. His ideas and popularity was probably skilfully used after his death, having distorted and directed it to their own ends. In response to orgiastic political carnival in allegedly 1539 'Luther in his pastoral message from Wittenberg described Schembartlauf (carnival – Author's note) as A PARTICULARLY UNGODLY SHOW EXPRESSING DISREGARD TO THE GOSPELS AND THEREFOR UNDESIRABLE TO GOD. The historians note the remarkable role of the carnival of 1539 in the history of Schembartlauf. It involved not just the CURRENT RELIGIOUS AND POLITICAL ASPECT, but also an incredibly spectacular and skilful decoration of the SHIP and the entire procession' [415:1], p.153-154.

Who was placed onto the 'Ship of Fools', symbolizing the Empire? Here is the answer: 'In the buffoon house which stood on the sledge runners of the 'hell wagon' in 1520 there were … a dancing devil, fools, women (according to a different account – a devil, a TURK-PAGAN, a jester and a naked woman)'[415:1], p.149. The organisers paraded the naked women, so it was more interesting for the crowd to watch and to gather as many spectators as possible. The main characters were intended to be the 'Turks-pagans'. They were pointing their Reformist finger at the truly 'evil people' – the Ottomans and the Hordians, who had to be banished from Europe.

So, the Ship of Fools = Hell Wagon was STORMED and seized in battle during the Western orgies. Thus, they attached politico-military meaning to the Ship = Hell. The Reformers were open and didn't hide the purpose of the propaganda which was to take up arms and destroy the 'Mongol' Empire.

Considerable funds were invested in the exuberant execution of the show - lessons. Talented directors, artists, actors, writers and politicians were summoned. Supposedly it was becoming dangerous to avoid such ideological farces. They could have accused you of 'sympathy to the Empire'. As the result these gatherings were steadily growing.

Following the collapse of the Empire the show-lessons became unnecessary. They had already played their destructive role. That is why they were abolished. 'Instead of the pagan Schembartlauf in 1649 there was introduced a special Christian day of penitence, fasting and prayers… Some element of Schembartlauf survived in the

Harmir

contests and the processions of the various guilds, but as one unit it was never revived… But as early as in the XVI, XVII and XVIII cc. there still continued to be created the illustrated chronicles of Schembartlauf , WHICH COMMEMORATED ITS MISCHIEFS AND GLORY FOR ETERNITY AND WHICH HONOURED THE PATRICIANS OF NUREMBERG' [415:1], p.156.

It's all clear. The weapon which fulfilled its destiny and became unwanted was sent to a museum and was vaguely called 'sweet mischiefs and glory' purporting that they were only enjoying themselves and had some fun. Now we shall celebrate our recent past, now we have successfully burnt 'the Hell Wagon'. The Empire collapsed 'by itself' anyway. We had nothing to do with it.

22. HOW THE 'CORRECT ART' WAS CREATED.

We showed that the reformers of the XVII-XVIII cc. sometimes used the well-known names of the old artists and writers of the epoch of the Empire in order to, after the ruin (or purposeful destruction) of their works, which were declared 'wrong', attribute these reputable creators to the later 'correct masterpieces' which were already created in the spirit of Scaligerian history. They did this to the works of the artists Albrecht Durer and Raffaello Santi (Raphael), cartographer Gerardus Mercator, etc. [7v]. Something of the kind was done with the playwright 'William Shakespeare' [ScHEK].

After clearing the XVI century in particular of many authentic originals, the reformers were compelled to inhabit it with phantoms. Employing 'Durer', 'Raphael', 'Mercator', 'Shakespeare' as an example… it turns out that several groups of anonymous authors worked, amongst whom there were some very talented ones. 'Ancient works' were created away from the public eye, the dating of which were deliberately moved back into the past. Anonymity was important for the success of the project. They surrendered their authorship (but not the money) for the idea which they considered very important. They created a list of 'their own geniuses', wrote 'true biographies', painted 'true portraits', declared the findings of the 'priceless relics' (a lock of hair of a great writer, the 'authentic' alabaster death mask, etc.). A big propaganda campaign was launched. Stories about 'our true geniuses' were injected into the school program and popular literature. The artists created paintings 'on the required themes', the composers created operas and oratorios. Using the modern language 'the correct authors were hyped up in any possible way'. A whirlpool of advertising was bubbling around them. They were turned into the symbols of reformation used in the ideological struggle. As well as for the 'correct' education of young people.

Harmir

The newly formed Western elites which emerged from the rebellion and take-over strived to proclaim and reinforce their independence and significance as soon as possible. Not only in politics, but in fine art, literature, music, science and the military arts. Having created a required 'foundation', they immediately declared Western Europe to be the 'centre of absolutely everything'. The works were generously paid for. The money was available as after the collapse of the Great Empire the provinces stopped paying tax to Russia-Horde and the Ottoman Empire – Attamania. Besides, vast riches were moved out of Russia during the Times of Troubles in the XVII century.

Today researchers here and there stumble across the traces of this backstage activity of the reformers. For example in the case of 'Shakespeare'. But not understanding the core of the matter any longer they count the discovered facts of mystification or falsification merely as separate and isolated against the background of 'on the whole true history'. It is incorrect. The problem is much deeper. This very problem we are exposing.

23. THE METHOD OF WORD-MATCH BETWEEN THE LANGUAGES: WE DISCOVER WORDS FROM DIFFERENT LANGUAGES SIMILAR IN SOUND AND AT THE SAME TIME SIMILAR IN MEANING.

After we have reconstructed the framework of the true chronology using the mathematical and astronomic methods it is interesting to look at the evolution of the languages and writing. In the 'Mongol' Empire the main languages were Slavic and Turkic. The national language was Slavic. After the collapse of the Empire the reformers decided to create new languages in the splinter regions in order to be independent of the metropolis linguistically as well.

Before then in the XVI-XVII cc. the new rulers summoned the special people who were assigned to 'invent the new languages'. That's what the science of linguistics was created for. At that point it served a practical purpose. However the hastily created languages ('ancient' Latin, 'ancient' Greek, French, English, German, Spanish, Italian, etc.) inevitably formed the basis from the Slavic language in its broadest sense. The reformers simply did not have different material. Therefore the invented languages were to bear the 'Slavic stamp' on them. In [7v2] we provided various evidence of this. Earlier the 'Slavic traces' were either ignored or played down, as the people in the XVIII-XX cc. were used to inaccurate chronology. The very thought of 'ancient' Latin originating from the Slavic language was impossible. The new chronology removes this taboo.

Harmir

What methods did the reformers-'linguists' use? We have discovered several techniques. They turned out to be quite simple. We will list some of them.

In the old times the spelling of some of the Slavonic letters was not yet established, even their position on a line was not fixed. The same letter, Ш (Russian letter 'Sh') for example could be spelled in different ways: on its side (it would turn into Е or Э), turned upside down (it would become 'm' or handwritten 'te'). In the different regions of the Empire there also existed slightly different ways of spelling of the same Slavonic letters. At that time it didn't cause any difficulty in reading, as the population had a good command of the Slavonic language and the varying orientation of the letters did not get in the way of people understanding each other or the written texts. The linguists 'froze' many of these diverse spellings of the letters and announced them to be 'ancient' and having nothing in common with the Slavonic ones. The tradition of reading the old texts in Slavonic was thus broken. The next generation of young people who were taught in the reformist schools in a new way did not know anything about the previous rules of reading. Their parents would pass away and the carriers of the old linguistic heritage gradually disappeared. Thus the young people were quickly re-taught. And their children were certainly growing up in the atmosphere of the new reading rules. Many old texts became incomprehensible and were forgotten. For example the Et-ruscan inscriptions. You don't need a long time for such a 'progressive reform'. Just one or two generations.

Later on, when by the XIX century the openly political task of creating the 'new languages' was achieved overall, the linguists lost their national status of the reformers. In the XIX-XX cc. their role was reduced to merely preserving the newly invented languages. The linguistic science concentrated on solving their domestic issues. In the XIX-XX cc. they began the 'reconstruction of the history of the ancient languages' erroneously dating their origin (Latin for example) into the deepest antiquity. Having forgotten that all of this took place relatively recently, just 150-200 years ago.

Another 'reformist technique' of the XVII-XVIII century is clearly seen from the example of the French language. The population was forced not to vocalize some of the letters or combinations. A present-day example: instead of Peugeot you ought to pronounce 'Pego'. As a result the spoken text became different from the old original. Such 'progressive technique' was effective as it submerged into oblivion the former Slavonic sounding of many old words.

Previously they used to have two ways of reading: left to right (as the present-day Europeans do) and right to left (as the Arabs and the Jews do). The reformers used it

Harmir

proactively. In many cases they changed the direction of reading. As a result the old Slavonic words became difficult to recognise.

According to the Russian custom the affirmative nodding of the head meant and means now agreement and the shaking of the head left and right means denial. In the epoch of the Reformation they changed the meaning of those gestures on the territory of Bulgaria and now they nod to disagree and shake their head when agree.

We discovered various parallelisms between the SLAVONIC LANGUAGE AND LATIN. At present there are nearly 3570 Russian words in our Vocabulary of Parallelisms. Apparently at least nearly 3500 of the 'semantic groups' of the Latin words, around 2700 groups of the English words and around 1170 groups of German words originated from them. We paid particular attention to Latin which is today considered to be the foundation of many Western-European languages. Altogether there turned out to be 15800 words in our Dictionary which are presently thought to be foreign (Latin, English, et.). I.e. a total of nearly 15800 'foreign' words originated from 3570 semantic Slavonic groups in the Middle Ages. Therefore on average, approximately 4 'foreign' words originated from each Slavonic group (15800: 3570 = 4,4).

Such an amount of primary words – around 2800 or even 3570 semantic groups, which ended up in our Vocabulary – was apparently quite sufficient for the meaningful communication between people in Mediaeval Times. That said such parallels go well beyond our discoveries.

The comparison principle which we suggested as the basis for our Dictionary of Parallelisms, is rather simple, although most likely, is quite new. We searched for the words SIMULTANEOUSLY SIMILAR IN MEANING AND SIMILAR IN SOUND, i.e. we suggested a 'method of semantic equations'. Let us specify our idea.

FIRSTLY: Looking through, for example, the Russian-Latin dictionary, we were looking for Slavonic words and Latin words, which would MEAN THE SAME THING, i.e. would HAVE THE SAME MEANING, which are usually given in the dictionary as translations of this Russian word. In other words, the 'parallel' Slavonic and Latin words should be APPROXIMATELY SIMILAR SEMANTICALLY and SOUNDING SIMILAR. We have then also processed the Latin-Russian dictionary. I.e. moving step by step through the Latin words we analysed their Russian translations, finding the parallels –SEMANTIC SIMILARITY AND AT THE SAME TIME SIMILARITY IN SOUND.

Harmir

SECONDLY: having discovered the words-synonyms (Russian and Latin and vice versa Latin and Russian) which HAD THE SAME MEANING AND AT THE SAME TIME CLOSE IN SOUND, we compared their spelling, i.e. the letters and the sounds expressed by them. As a result those transitions which at some point transformed Slavonic words into Latin became more apparent. At the same time it became clear which sounds exactly transformed into which sounds, which letters 'turned upside down', which of them 'mirrored' each other, etc. As a result we often succeeded in reconstructing the transformations of the Slavonic words into Latin.

In other words, by 'equating' two words 'semantically', i.e. a Russian word and a matching Latin word, we acquire a 'semantic equation', from which we can clearly see which transitions of sounds and letters took place. The method of the semantic equations is useful when analysing the origins of many modern languages from the Slavonic root in the epoch of the XIV-XVI cc.

Some of the parallelisms were noticed by the linguists earlier, but the Scaligerian chronology which virtually banned such comparisons prevented them from assessing them and carrying out work on a full scale, similar to ours.

We paid special attention to the Slavonic-Latin parallels. As the Latin roots are present in many European Languages. THUS HAVING ESTABLISHED THE ORIGIN OF THE 'CLASSICAL LATIN' FROM THE SLAVONIC ROOT, WE ALSO AUTOMATICALLY PRESENT A NUMBER OF SLAVONIC ROOTS IN OTHER WESTERN-EUROPEAN LANGUAGES.

24. THE SLAVONIC LANGUAGE AND LATIN.

It follows from the New Chronology that writing emerged more or less simultaneously with the creation of the languages. People communicated with each other not only verbally, but also in writing. The conversationalists perceived the words not only by the way they sounded, but also through their spelling. However at that time the lettering could get mixed up. This distorted the words and the sounds. People were unfamiliar with 'suffixes', 'prefixes', 'roots', etc. then. They perceived the word AS A WHOLE, the way it sounded. Only later in the XVII-XIX cc. there emerged the linguistic theories which studied the 'constituent parts' of the words.

A LARGE NUMBER OF THE SLAVONIC-LATIN matches we have discovered is of a particular importance. As both historians and linguists claim in unison that Latin is extremely ancient. Purporting that at the time, when the 'most ancient' Romans were exquisitely discussing mathematics, poetry and the fate and fortunes of the universe in the silver-tongued Latin, the rest of Eurasian peoples (with the exception

Harmir

of the even more 'ancient' and exquisite Greeks) still lived cooped up in the cold caves by smoking fires. Exchanging awkward gestures and guttural sounds. Allegedly there was no mention of any Slavonic languages, let alone any Slavonic writing. This picture is fundamentally incorrect.

The linguistic theories of the origins and evolution of the languages are entirely based on the presupposed and known Scaligerian chronology. With the change of the chronology the 'theories' also radically transform. Using its own internal methods the linguistics fails to determine not only the absolute dating, but in the majority of cases – even the relative ones.

Thus in the Latin-Russian dictionary we analysed every Latin word and all the Russian translations-synonyms. Usually there are several of such translations. In a large number of cases directly amongst them we would discover a Russian word, the distortion of which sometime before had led to a corresponding Latin word. Notably, WHEN COMPARING THE RUSSIAN ORIGINAL AND ITS LATIN REFLECTION (which had the same meaning and similar sound), we discovered the typical transitions of the consonants. Such distortions can be attributed to the variation in the spelling of some letters. In the XIII-XVII cc. There were several alphabets in use, where the same letters-consonants were depicted generally in the same way, but their position on the line sometimes varied. A letter 'p' could be written as 'b', 'q', 'd', which later led to the transition of the sound 'p' into the sounds 'b', 'q', 'd'. Following the solidifying of the new Western languages originating from the Slavonic language, such variations 'ossified' and were recorded in the textbooks.

Here is an example. The Latin word 'mixtio' means 'mixture', 'mixing'. Its Slavonic original word was probably 'мешать' (sounds 'meshat', means 'to mix' in Russian). Comparing МЕШАТЬ and its Latin reflection MIXITO we discover that the Russian letter 'Ш' (Sh) transitioned here into the Latin 'X'.

Another illustration. The Latin word 'moenia' means 'city walls', 'fortification', 'tower', 'wall'. This prompts an idea that the Slavonic original here was the word 'ТЫН' (sounds like 'TYN' in Russian), where incidentally the Russian word 'СТЕНА' (sounds like 'stena', means 'a wall') originates from. When comparing ТЫН with its Latin reflection MOENIA we see that the Russian T transformed here into the Latin M. It is clear why. As the Russian 'т' spelled the same way as 'm', i.e. in a form of three sticks with a bar above, which is virtually identical with the Latin 'm'. In such form the consonant 'm' (the Russian 'т' with three sticks) became a part of some Latin words.

Harmir

25. THE SAME WORD COULD BE READ IN DIFFERENT WAYS.

The philologists brought up on the Scaligerian Chronology think that the transitions and confusion of sounds took place mainly in the pre-writing epoch. I.e. they were determined only by different pronunciation by different people, by 'different voice-boxes'. That is why, they said, we can't speak about the possible transitions of the sounds because of the mix up in letters due to their close spelling. At the heart of this opinion is the hypothesis that the languages were formed before writing.

But according to the new chronology many languages emerged already during the epoch of writing. That is why the transitions of the sounds often appeared due to the mix up of the letters depicted on paper. The same letter written in a different way on a line could have led to the confusion of the sounds.

Such transitions of the consonants is not only possible in theory, but was discovered by us when 'solving the semantic equations'. The Scaligerian chronology turned many things upside down, including the linguistic matters.

A large number of parallels we noticed between the main, primary words of the Russian language and Latin cannot be considered accidental. A question arises: who borrowed the words from whom? What language originated from what language? Did the Latin word PEDESTAL form by merging two Russian words PIATA (heel of the foot in Russian) = PEDE and STOL (table) = STAL? Or vice versa the two old Russian words PIATA and STOL were formed by splitting a mysterious foreign PEDESTAL which appeared in Russia? In our view in this case, as in a great number of other cases, it is obvious that the Latin is borrowing from Russian.

Having said that, the meaning on the whole remained. For example, the Latin MUSCERDA = 'myshinyi pomiot' (mouse droppings), most likely formed by fusion of the Slavonic words MYSH+SRAT' (MOUSE+CRAP). Improbable that the process was in reverse: that the 'ancient' Latin sweetly sounding MUSCERDA split later into two Slavonic words МЫШЬ and СРАТЬ, which began their independent lives.

We discovered another fact. Sometimes the Slavonic words turned into the 'foreign' ones as the result of rearranging the consonants inside a word when reading it incorrectly. The fact is that in the XI-XVI cc. The letter order in a word was not exactly fixed. The letters were written not strictly in sequence along the line (as we do it today), but sometimes one under the other, to the side, above or underneath each other, varying in size and slanting differently. The letters were 'put on their side',

Harmir

turned around and mirrored. A word was 'drawn' in a form of a little heap of letters, the order of reading could vary. Every method of reading of a 'heap'-hieroglyph was determined by the trajectory of the eyes movement, by the order of the transition of your glance from letter to letter. Therefore it was possible to 'read' different words 'out' of the same one 'word-hieroglyph', fig.102. The zigzag lines consecutively passing through the white points show various ways of reading the very same 'heap of letters' [7v2].

Here we come across the traces of the old way of recording of words in the form of the pictures-hieroglyphs, like in the Ancient Egypt. If the meaning of the text was forgotten then the complex picture could be read in different ways, which led to confusion.

We'll remind you that a word could be read both left to right and right to left. For example the Russian word КОЛОС (spike) and the Russian word ЗЛАК (cereal) could have been derived from each other when read in revise order and exchanging S into Z (C-3). Besides, they used to write the words without vowel marking, just with the consonants. That is why the latest vowel markings of the same 'frame of consonants' could vary: kolos = KLS ---> ZLK = zlak.

Most likely, the Christian Book of Psalms and the 'Ancient' Egyptian Book of the Dead are virtually the same book, or, which is more precise, they both date back to the same primary source [5v2], ch.4:8.
The people, who were probably writing the Book of Psalms in its more or less modern form, had in front of them an old Hieroglyphic text, inscribed with 'pictures'. Their reading was ambiguous, not mono-semantic, and besides the meaning of the text was almost forgotten. Hence the intense imagery of the Book of Psalms and its continual repetitions. The same picture is described with words several times. The Book of Psalms looks unusual in comparison with the later texts, which were by then written using letters aligned in an orderly fashion. That is why today the Book of Psalms is difficult to understand in places.

The Book of Psalms was probably partially written by Christ himself. It conveys Christ's inner turmoil at the time of his persecution, then his enthronement and the last days before his execution. Some of the Psalms from the Old Church Slavonic Book of Psalms are possibly not the translations, but the ORIGINALS. We have already said that Christ for a long time lived in Russia and spoke the Slavonic language very well [TsRS], ch.3.

Narmir

26. PAGANISM.

Let us show an example of how the confusion in regards to the words led to some serious repercussions. The words DOL, DOLU mean: underside, lowland, valley, lower hem in a dress. According to Vladimir Dal (Explanatory Dictionary – Translator's note): DOLU means beneath, on the ground, downwards. Let us also remember the Church expression: DOLU is below, down, low; for example POKLONITSA DOLU (to bow to the ground). It is probably from here the word IDOLOPOKLONNIKI (worshipers of idols) originated, i.e. those, who 'bow low', DOLU+POKLONNIKI (those who bow low to the ground), DOLU POKLONITSA (to bow to the ground). Originally all the believers were referred to in this way, were bowing low when praying, touching the floor with their hand, and sometimes even head or forehead. Even today Muslims getting on their knees, as in the original Christianity of the XII-XV cc., when bowing touch the ground with their foreheads. The same low bows, but in a slightly different form, survive in the Russian Orthodox Church until present day. But following the religious schisms in the XVI-XVII cc. in Romanovs Russia, and in Western Europe (where the Slavonic language was still in use, though it was being forced out by the new languages like Latin) the formerly neutral word IDOLOPOKLONNIKI (idol worshipers) acquired a negative meaning. In Russia the Romanovs changed the style of the churches and the character of church life [4]. In the parts of the Great Empire which split off from it some of the original Orthodox customs were also changed in order to separate from the metropoly in the religious sense as well.

Today Catholics rarely do low prostrations. In the Western-European churches the custom of getting onto their knees during the service has disappeared. Instead long benched-seats were made in front of which there is placed a step-like panel. In the certain moments during the prayer you have to slightly touch it with your knee remaining seated. Having separated in the religious sense the Western priests condemned and changed some former Orthodox Catholic rituals. Including the direction of the sign of the cross. The Muslims, who also split off from the original Christianity, annulled crossing altogether.

The reformers used the fact that the Russian word DOLU also meant 'vile' and 'low' and tendentiously interpreted it in a negative way. As a result in the XVII-XVIII cc. the word IDOLOPOKLONNIKI in some church circles began to be disapproved of: purporting that it was they who worship the bad gods. The same was done to the word IDOL, i.e. virtually DOLU, which today is perceived as something primitive, some kind of 'wrong' deity, idol. Thus they swapped white into black and vice versa.

Harmir

27. THE ASTRONOMICAL DATING OF THE NEW CHRONOLOGY.

1. (Year 1725) Horoscope dating to the time of the rule of the grandson of the very first Yellow Emperor of China Huangdi. Allegedly the first half of the third millennia BC. In fact: 6 March Old Style (Julian calendar) 1725, see [3v2] or our book 'Pegaya Orda' ('Piebald Horde').

2. (Year 1741) ZODIAC FZ del FALCONETTO from MANTUA. Fresco decoration on the walls of the so called 'Sala dello Zodiaco del Falconetto' (Hall of the Zodiac) in the Seconda Palazzina gia Dalla Valle. Italy, Mantua, allegedly 1520. In fact: 3-4 Julian calendar 1741 [GR], Introduction.

3. (Year 1741) ROMAN ZODIAC FA OF JUPITER. Allegedly the 'classical' stone carving. In fact: 5 June Julian calendar 1741 (ERIZ].

4. (Year 1781) ZODIAC OF URANUS RP1 IN CHAMBER OF THE COURT JUSTICE IN PADUA (Palazzo della Ragione). Frescos on the walls of the upper chamber. Italy, Padua, allegedly 1315-1317. In fact: 23-25 April 1781 [GRK], ch.4.

Harmir

Chapter 9. THE EPOCH OF THE XIX CENTURY

1. CRITIQUE OF SCALIGER'S CHRONOLOGY.

There is a long tradition of doubt in the accuracy of today's accepted version. Let us name just a few of the scientists who criticised the chronology of Scaliger and Petavius and who thought that the true chronology of ancient times was fundamentally different.

De Arcilla – XVI century, the professor of the University of Salamanca. The information about his research is vague. It is only known that de Arcilla argued that 'ancient' history was invented in the Middle Ages [1v].

Isaac Newton (1643-1727) – the great English scientist, mathematician and physicist. He studied chronology for many years. Published a large manuscript 'The chronology of ancient kingdoms amended' [1v].

Jean Hardouin (1646-1729) – the important French scientist, the author of a great many manuscripts on philology, theology, history, archaeology and numismatics. The director of the French Royal Library. Wrote a number of books on chronology in which he strongly criticized the entire structure of the Scaligerian chronology. According to him the majority of the 'ancient monuments' were made significantly later or are even forgeries.

Petr Nikiforovich Krekshin (1684-1763) – personal secretary of Peter I the Great. He wrote a book in which he criticized the version of the Roman History recognised today. At the time of Krekshin it was still 'very fresh' and was not perceived as something obvious [4v2], ch.2:30.

Robert Baldauf – a German philologist of the second half of the XIX – early XX cc. Private docent at the University of Basel. The author of the book 'History and Criticism' in four volumes. Based on philological grounds, he came to the conclusion that the monuments of 'ancient' literature have much later origin than it is believed and were created in the Middle Ages [1v].

Edwin Johnson (1842-1901) – the English historian. In his work he strongly criticized the Scaligerian chronology. He believed that it should be significantly shortened [1v].

Nikolai Alexandrovich Morozov (1854 – 1946) – outstanding Russian scientist-polymath. Created a breakthrough in research on chronology. Launched an extensive

Harmir

critique of Scaligerain chronology and history. Proposed the ideas of several new scientific methods of analysis of chronology [1v], ch.1.

Wilhelm Kammeyer (the end of the XIX century – 1959) German scientist and a lawyer. Developed methods to determine the authenticity of the old official documents. He discovered that almost all the classical and early Mediaeval Western-European documents were the later fakes or copies. Arrived at a conclusion about the falsification of the ancient and Mediaeval history. Wrote a number of books on this subject.

Immanuel Velikovsky (1895-1979) – Doctor- psychoanalyst. He was born in Russia and lived and worked in Russia, England, Palestine, Germany and the USA. He wrote a number of books on the subject of ancient history, where relying on the research conducted by N.A.Morozov (but not citing him anywhere) he pointed out some contradictions in the history. Attempted to explain them by using the 'theory of catastrophism'. In the West he is considered to be the founder of the critical school in chronology. However, fundamentally I.Velikovsky was trying to protect the Scaligerian chronology from too many major reconstructions. The fact that in Western Europe I.Velikovsky's work on history was known better than significantly earlier and more profound works by N.A.Morozov, impeded the development of the New Chronology in the West.

To summarise, the inconsistency of the Scaligerian chronology was clearly indicated by the scientists of the XVII-XIX cc. A thesis on the falsification of the classical texts and ancient monuments was formulated. But no one except N.A.Morozov could find a way to build the correct chronology. Even he failed in creating it. His version turned out to be half baked and inherited a number of significant errors of the chronology of Scaliger-Petavius.

2. EVEN IN THE XVIII CENTURY THE ROMANOVS' RULE IN RUSSIA REMAINS IN MANY WAYS THE OCCUPATION OF RUSSIA BY FOREIGNERS. A LIST OF THE ACTIVE MEMBERS OF THE RUSSIAN ACADEMY OF SCIENCES IN THE XVIII-XIX CC.

When the Romanov dynasty came to power the ruling class in Russia largely consisted of foreigners. The Romanov historians evasively invented a slippery 'explanation' for this. They said that the Romanovs, in good faith, summoned the learned foreigners to Russia to enlist their help in pulling the country out of the

Harmir

swamp of backwardness and ignorance. To turn the Russian beasts into people, as Peter I the Great used to say [336], v.5, p.569-570.

The foreign stranglehold in Russia, continuing for the first 200 years of the Romanovs' rule, was an occupation of the former metropoly of the 'Mongol' Empire. The serfdom law was introduced by the Romanovs and was a straightforward enslavement of the native-born population on the Russian lands seized by the foreigners.

Let us address the history of the Russian Academy of Sciences. It was created in 1724 on the order of Peter I [736], book 1, p. V. We are told that Peter I 'not having found any talents in Russia' summoned the Western-European scientists, so they could enlighten the barbaric Russia and raise up successors worthy of them out of the poorly educated local young people. Amongst the scientists invited from Europe there were indeed outstanding thinkers, for example the brilliant mathematician Leonhard Euler. However they usually draw a veil over the fact that ALL the members of the Russian Academy, since 1724 up to 1742 were entirely foreign, except for Adadurov Vasili Yevdokimovich, elected to the Academy in 1733 [736], book 1. Thus PRACTICALLY THROUGHOUT THE FIRST TWENTY YEARS ONLY FOREIGNERS WERE THE RUSSIAN ACADEMICS. But even after that the OVERWHELMING MAJORITY OF THE ACADEMICS WERE FOREIGN UP UNTIL 1841, when the situation eventually changed [736], book 1, p.50.

In 1841 the new 20 academics were elected. There were no foreigners among them anymore. To understand the picture on the whole we made a graph, fig.103 [7v1], ch.1, where we show the percentage of foreigners among the academics of the Russian Academy of science from the moment of its founding in 1724 up to 1917. The time axial coordinate shows all the years of Academy elections. For each year we calculated the percentage of foreigners who became academics that year. In the diagram this variable is constant until the next year of elections. The question of who among the academics is foreign and who is not is solved very easily: in the edition [736] there is registered the original foreign name of each foreign member of the Academy.

In fig.104 we give a smoothed graph. It is obtained from the previous one by averaging over the decades.

It can be clearly seen that predominantly up until 1841 it is foreigners who become the academics. This important fact is being 'explained' to us somewhat like this. They are saying that over the period of more than a hundred years the foreign members of the Russian Academy couldn't raise worthy successors from the Russian scientists.

Narmir

With great difficulty the well-meaning and considerate foreigners searched for rare talents in the vast territories of Russia. But they found 'catastrophically little'. The barbaric Asiatic country. The forests, the snow, the bears. And so again and again they had to turn to the enlightened Europe and bring scientists of merit from there.

But the problem was not the lack of talents in Russia. At the beginning of the XVII century Russia was conquered by the foreigners who were far from being interested in the restoration of the Empire.

In [4v2], ch.2:31-32, we published materials about the difficult struggle that M.V.Lomonosov began against the academics-historians who were foreign. That is why it is so useful to understand how many academics-HISTORIANS in the Russian Academy of Sciences in the XVIII-XIX were foreign. Who created the Romanov-Miller version?

IT APPEARS THAT ALL OF THE ACADEMICS-HISTORIANS BEFORE M.V.LOMONOSOV WERE FOREIGN. There are eleven of them. Among them are such 'creators of the Russian history' as the already known to us Gerhard Friedrich Müller and Gotlib Bayer or Theophilus Siegfried (Gotlib=Theophilus Tr.Note). Thus over the first 18 years of the existence of the Academy of Sciences THE RUSSIAN HISTORY WAS WRITTEN EXCLUSIVELY BY THE FOREIGNERS-ACADEMICS. It was them who laid its fictitious foundations. Only in 1742 M.V.Lomonosov was elected an academic [736], book 1, p.14. He was the first home grown academic who was not only a naturalist, but also a historian. Having found himself in the Academy he very quickly realised what was going on. Instantly a fierce fight flared up between him and the academics-foreigners about the correct interpretation of Russian history. The resistance shown to M.B.Lomonosov was cohesive and furious.

In fig.105 a graph is presented showing what percentage of the academics-historians in the Russian Academy of Sciences was comprised of foreigners. Over the period of more than a hundred years this diagram almost remains at a 100-percent. It starts falling only in the middle of the XIX century reaching zero by 1900.

Over the period of 117 years from 1724 to 1841 OUT OF THIRTY FOUR ACADEMICS-HISTORIANS THERE WERE ONLY THREE RUSSIAN ACADEMICS in the Academy of Sciences. They are – M.V.Lomonosov, J.O.Yartsov and N.G.Ustrialov [736], book 1. All the rest of the 31 academics were foreign. Thus up until the middle of the XIX century the proportion of the foreign historians in the Russian Academy exceeded ninety percent!

Narmir

Over the period of more than a hundred years foreigners were in full control of the writing of the Russian history. It was them who decided which Russian documents ought to be destroyed, which – to re-write and which to preserve. The home historians were shown the door, prohibited from the archives and primary sources.

Only beginning with 1841 there started to appear a substantial numbers of home grown scientists amongst the academics-historians. But it was too late. The false foundation of the 'Russian history' was already laid and firmly imbedded in concrete by the foreigners.

The results of the 'activities' of the foreign historians is known only too well to us. Today their followers tell us with conviction that there was no navy in Russia before Peter I the Great. They allege that Peter FOR THE FIRST TIME EVER gave the order to build in Russia simple little 'boats' to start with and big ships afterwards. The historians hired by the Romanovs completely wiped out from history the colossal naval expeditions of the XV-XVI cc., when the Russian-Hordian and Ottoman=Ataman fleet colonized America for instance. And not just America. Moreover the Hordian army crossed the ocean not in some rickety canoes, but in ships with several rows of heavy artillery [6v2], ch.6. The entire Russian history prior to the XVII century was declared by the foreign historians to be the cave dwelling Middle Ages. We are being taught this way ever since. They implant this lie into young people's heads. Fortunately many traces of the truth survive.

3. THE FINANCIAL STRUCTURE, THE CASTS OF THE GREAT EMPIRE, THE MEDIAEVAL JUDAISM.

Let us address an interesting question about the financial system of the Empire and about the social class of the financial treasurers. The new chronology fundamentally changes our perceptions, for example, about the place of the Hebrews in the Middle Ages. This question was of interest to many before and still is now. The common view point, that the Hebrews are the religious community which under some ill-defined circumstances scattered around the world, is hardly satisfactory. Why this and only this community dispersed and did not disappear? If the ancient Jewish state was somewhat very large, than the picture would have been clearer. Than the Jews could have survived by virtue of its multiplicity. But no, we are told that the Jewish state was very small. But so many of such small kingdoms died out. However the Hebrew community survived. Moreover it is spread over all the civilized countries. And occupies a prominent place in the social and political life, science and culture. And of course in the finance.

Harmir

Let us turn to the history of the Great Empire. What place did the ancestors of the present day Jews occupy in it?

In the Empire there can be seen the idea of the ant heap or a beehive. There were established social classes, hereditary clans, which were occupied by a specific line of work. The traces of the cast Imperial system survive in India with its casts of warriors, workers, priests, etc. In recent Russian history we know at least one such an example. This social cast is a cast of priests. Until the second half of the XIX century only a son of a priest and a priest's daughter could become a priest in Russia. This law was abolished only in the XIX century. This fact was widely discussed in Russian society.

Presumably, there were casts, the professional divisions in the Russian-Horde Empire. In particular a professional class of the financial, so to say, bank officials. They operated the accounts of the Empire dispersed about Europe, Africa and America. The life of a vast Kingdom in not possible without a smooth-running financial mechanism. It comprised of not only the financial apparatus of czar-khan in Yaroslavl = Veliky Novgorod, but also the multiple accounting offices scattered all over the world from America to China [5v1], ch.12:4. It included the settlement of trade between the East and the West, the collection of taxes, the payment of salary, the control over the flow of the precious metals, the financial support to the army, etc. The work demanded a great attention to detail, specific qualification, accounting skills, suggested certain severity towards the violators of the financial regulations. Hence a tendency to build complex systems of rules which is most pronounced in the Talmud, for example. And of course the money was the 'blood' of this entire enormous Imperial system. The people who from one generation to another 'handled money' of the contemporary world developed an aspiration to always be around it. Among the people related to the monetary system of the modern world there are probably many descendants of the old imperial financial stratum. There must be many of them in the banking sphere.

It is quite possible that within one professional guild there could have formed a religious community. Which later became a part of the contemporary Judaism. In the Empire there prevailed religious tolerance and none of the religions were persecuted. They can ask us: why then there didn't emerge, for instance, 'the military religion', which all the warriors of the Empire would follow? Our answer is as follows. The kind of activity played an important role. As it is clear that the internal connections within the social stratum of the Hordian financiers, the officials in the Imperial monetary system, was considerably stronger, than, let's say, the professional ties in

Harmir

the social cast of the Hordian warriors. The bankers of America of that time and the bankers of Europe of that time were connected closer than the soldiers in America and soldiers in Europe. There is nothing strange in this. Just the different nature of the activity. That is why the financial stratum was particular amongst the Imperial system. The other social stratums could have been infused with different religions. But the financial guild turned out to be more homogeneous in the religious sense. However the Jews had before and still have now the religious differences.

It is clear why the Imperial financial guild didn't need any special separate state. In one sense they already had it. It was the entire Horde Empire. The present day cosmopolitism is to some degree the legacy, the memory of a vast field of financial activity spread over all territories from America to China. Hence – a slight attachment to their birthplace, the land of their ancestors, ease in the relocation. In the epoch of the Empire all of this could be attributed to the occupation of the Imperial treasurer. The officials of the Imperial treasury often moved from one place to another, they could be assigned to work in the most remote territories. At the same time inevitably there appeared the drive for solidarity, a certain aloofness.

And so, in the XIV century the 'Mongol' Empire emerged. Its founders – the Russian-Horde czars-khans started to order the life in the immense territories. In particular, they created the monetary system of the Empire and the social stratum of people attending to it. In the XVI century Judaism was the prevailing religion within this financial stratum. Possibly not just in this social group, but within it was universal or almost universal. Due to the specific of their activity – the control over the Imperial finances – this social stratum obtained power, which was not anticipated by the founders of the Empire.

The czars-khans of that time did not realise in time the danger hanging over them. In the XVI – early XVII cc. The Empire was destroyed. The power of money blossomed on its ruins.

It becomes clear why after the collapse of the Empire in its European splinters-states, revolutions started. The implication of the events is simple. The Empire was ruined at the hands of the military Imperial governors. In Germany, France, etc. They immediately acquired absolute power on the ground, having turned into the independent kings, dukes, etc. Naively thinking that it was them who had won. They were mistaken. Now they began to deal with them one by one. Some were decapitated, some were swept away by the 'outraged people'. The driving force behind all such revolutions was money. As a result they openly declared the

Harmir

domination of money over noble rank, over ancestry. This was the motto of the French revolution and of the English revolution. In the Horde Empire there ruled a principle of ancestry and gentility. Nobility was respected and entitled to power. After the revolt of the Reformation, wealth acquired precedence. Nobility withdrew into the shadows, and in some places was declared to be a negative attribute.

Our idea that the mediaeval Jews or their significant part originated from the treasurers of the Empire is supported by some sources. For example, it is said about King Wenceslaus: 'According to one of the verdicts of the Nuremberg Sejm in 1390 the King ordered the Jews (we should not forget that THEY ALL AND ALL THEIR POSSESSIONS WERE A PART OF THE PROPERTY BELONGING TO THE TREASURY OF THE HOLY ROMAN EMPIRE) to give away all the securities and debt liabilities which they had in their possession… The Jews had to conform with the governmental order and they did: but needless to say some time later on following that financial turnaround the affairs returned back to its previous state' [304], v.2, p.449.

It is all clear. The Imperial government ordered its treasury to waive the debts of their knights. It takes place after a prolonged war. The treasury waives the debts. But it doesn't become poorer for that. Not before long everything returns to its former status quo. The Empire did become impoverished.

The situation when a Mediaeval knight demands money and not from anyone but from a Jew in particular, became a part of classic literature. Let us recall Pushkin's 'The Miser Knight'. The Knight is convinced for some reason that the Jew's money is his own, the knight's money. At the very least he has an uncontested share in it. But the Jew assures him that 'there is no money left'. A usual conversation with an accountant or a treasurer who at all costs tries to limit cash withdrawal. The knight however firmly insists on receiving the Imperial payment due to him.

It is peculiar that intrinsically the persecution of the Jews in Europe began straight after the collapse of the Horde Empire. In the Lutheran Chronograph of 1680 we read that in 1615 'the old brotherhood between the countries is restored: the Jews are ordered to leave Wormatia. It might mean some kind of segregation or banishment of the Jews in 1615, i.e. immediately following the Times of Troubles. Here it is very interestingly a passing reference to the ANCIENT UNION OF THE COUNTRIES of the Western Europe. As we understand it now the union was being a part of the united Empire.

Following the collapse of the Empire the majority of its officials and military, also including the frontline workers of the Imperial treasury (the Jews), found themselves

Harmir

under suspicion in the Reformist Western society. There emerged the notorious ghettos in Europe.

Why is it widely thought that it is the Jews who wrote the Bible? As we see it now it is not quite right. Here we encounter the terminological confusion typical to the Middle Ages. The Biblical books were written by all sorts of different people. For example, the Old Testament was mainly written by Those Who Praise the Lord (this is the translation of the word 'Jew' into Russian) – the priests who worshiped God, who marched with the army of Horde-Atamania to conquer the world, the Promised Land. The word 'Jew' used to mean simply 'priest'. It is a modification of the Greek word Nereus (Hiereus). It easily transforms into a word Yevrey ('Jew' in Russian) due to the two way reading of the Church Slavonic letter Izhitsa. The Bible was written by the Hordian priests, i.e. the Jews. Or by Those Who Praise the Lord i.e. by the Jews.

4. HOW THE EMPIRE WAS RULED.

There still remain the psychological traces of the fact, that Russia-Horde was the metropoly (parent state) of the Great Empire. The peoples of Russia until now are 'bad at being tamed', they still have the spirit of former liberty' alive in them, the spirit of the 'masters of the Empire'. They have quite a strong common sense, and a rather sceptical attitude towards statutory law. Striving to 'live by their own customs', 'like their ancestors'. This is only natural: as the laws were written by the Empire for the others, i.e. for the conquered provinces. On the other hand, the Russian love of freedom is combined with a deep sense of royalism which also manifested itself in the XX century. In Russia they are always ready to die for the czar, for the idea. In other civilised countries the people more readily accepting of statutory law. Possibly due to the fact that they are the descendants of not only the conquerors = the 'Mongols', but also the native subjugated population, who at some point were forced to comply with the orders of the metropoly, i.e. Russia-Horde and the Ottoman Empire.

How did the Empire operate for 300 years, from the XIV to the XVI cc? How on earth did Russia-Horde manage to mobilise so many soldiers to colonise such vast lands? One thing is to quickly conquer the territories. To achieve this – due to the low level of population in many regions of Eurasia and America – small, well-armed and well trained army units were often enough. But it is quite a different matter to maintain the order afterwards for a lengthy period of time and to educate the local population of the entire continents. Besides, how was it possible without delay to pass

Harmir

on the orders to the remote troops, administration and the bankers from the centre of Russia-Horde? As in those times there were no fast means of communication like the telegraph, the radio or the telephone. How then did a khan-czar rule the gigantic Eurasian + African + American Empire, 'over which the sun never sets'?

Firstly, beginning with the XV century there were two concurrently ruling centres established in the Empire. One was in Russia-Horde, which was also called Israel, and the other was in Czar-Grad, the capital of the Ottoman Empire (Atamania) which was also named Judea. Besides sometimes the entire Empire was called Israel or Judea, when the matter concerned respectively either the military aspects of its activities, or its hierarchic, religious aspects. Mainly Russia controlled the Western Europe and Asia, and the Ottoman Empire – the Mediterranean, the Middle East and Africa. America, which was colonised at the end of the XV century, was under the mutual control of Russia-Horde and the Ottoman Empire–Atamania.

Secondly, the important bonding agent was the common Christian religion spread by the Horde Empire = Israel all over the world at that time. The 'Mongolian' missionaries marching amongst the Israeli armies of the Crusaders = the Hordians created the affiliated Catholic branches of the Orthodox churches on colonised territories, by which they provided the spiritual unity for the Empire. The religious unity is one of the cornerstones on which the Imperial power was based over the duration of several hundred years. The united Christian church fulfilled an important state function. It was the exact reason why the Western rebels of the XVI-XVII cc. delivered the first strike on Christianity [6v2], ch.1.The 'progressive religious reform' helped to divide the czardom into bits, each of them 'got' so to say 'their own new religion': Protestantism, Catholicism, Islam, etc.

Thirdly, in the foundation of the Empire lay its professional military organisation, i.e. the Horde = Rat'. We should not assume that in every town and settlement of the Empire from China and Europe to Africa and America there was necessarily stationed a military post of the Hordians-Cossacks. There was no need for that. The small, but well-armed military units were stationed only in the major centres from which time to time they would march to the remote regions to collect taxes or for the punitive actions. Such form of control, when the professional troops appear seldom, but act fast, publicly and firmly, was particularly effective. The subject's fear of the remote central power was also of importance. The permanent presence of the Horde unit in every settlement was not necessary. There would never be enough soldiers and weapons for that. The rulers understood that a remote but imminent threat is more effective, than the permanent lodging of the troops in sight of the population.

Harmir

The descendants of the Hordian conquerors formed the core of the nobility which was established locally, for example in Europe, Japan and China [5v1], ch.12:12.

The stability of the Empire rested on the extreme military superiority of the Horde which established in the XIV century and provided the very opportunity of such a grandiose colonisation of the world, the equivalent of which never took place again. In the early XIV century in Russia-Horde there commenced the industrial production of iron and gun-powder, which created the weaponry including cannons. The Cossack cavalry raised in the vast Russian steppes was an important factor. There was nothing like it outside of Russia. In fact the 'Mongol' cavalry armed with muskets and accompanied by the artillery didn't meet any resistance. As we know from the seizure of Czar-Grad in 1453, i.e. the Old Testament Jericho, [6v1], ch.5:3, when required, the heavy artillery which could quickly break any stone walls, immediately advanced upon the walls of the cities that grimly held together. However, in the majority of cases it was enough to merely demonstrate their might in order to crush any attempts at rebellion.

The speed of the delivery of the military and administrative orders was of course limited by the transportation facilities of that time. But, as the chronicles tell us, the Horde first created an effective road network with equestrian posts along them [4v1], Introduction: 3. Secondly the main task of the 'Mongol' governors from America to China was to provide order, to collect tax and to send a part of it to the metropoly. All of this didn't require petty regulations from the centre and was achieved by the local administration without having to be supported by daily orders from Moscow or Czar-Grad. The messengers were sent on matters of a grand scale and of special nature. In those cases, we can imagine, the couriers moved fast.

5. THE FALSIFICATION OF HISTORY IN THE XVII-XVIII CC.

&& THE ROMANOV ARCHAEOLOGISTS-POGROMISTS.

In [1v], ch.1:13.1 and [TsRIM], ch.9 we tell about the excavations in Central Russia conducted by the Romanov archaeologists of the XIX century. In particular in 1851-1854 count A.S.Uvarov, who today is mistakenly called an archaeologist, in the land of Vladimir and Suzdal excavated 7729 mounds. SEVEN THOUSAND SEVEN HUNDRED AND TWENTY NINE! It is reported: 'On entering the items to the Rumyantsevsky museum (re: the excavations of 1851-1854 – Author) they presented all in all a CHAOTIC PILE OF STUFF, as there was no accompanying inventory notes specifying which mound each item originated from. Mr.Uvarov AT A LATER

Harmir

DATE compiled an inventory of the entire collection, however using just the excavation reports and PARTIALLY BY MEMORY. The grandiose excavations of 1851-1854 in the Suzdal region WILL BE GREATLY MOURNED BY SCIENCE FOR A LONG TIME and will serve as a dreadful premonition for all the enthusiasts of MASS EXCAVATIONS. So much sadder is the LOSS OF THE VLADIMIR MOUNDS in that they present the ONLY material to answer the question about which Russian tribe in particular laid the foundation of the Velikorossy (The Great Russians – in the Pre-Soviet time the Russians were officially called Velikorossy (Great Russia), the Ukranians – Malorossy (Little Russia), the Belorussian were called the same name as today the Belorussian (White Russia) – Translator's note) … THE LOSS OF THESE MOUNDS CANNOT BE COMPENSATED BY ANYTHING' [305:0], p.89-90.

There were some days, when UP TO 80 OR MORE MOUNDS WERE OPENED UP. That was not the scientific research, but a deliberate demolition. Our analysis allows us to state the following:

Count A.S.Uvarov and P.S.Saveliev over a period of at least four years in the middle of the XIX century organised and headed a deliberate destruction of the old Russian-Horde mounds in Central Russia, authorized by the Imperial Edict. I.e. at the very heart of the former 'Mongol Empire'.

The Russian-Horde mounds were mercilessly razed to the ground and the burials inside them were destroyed there and then. Hundreds of workers were summoned for the purpose. There was no trace of any 'scientific research' there.

Almost no detailed documents reporting on this pogrom survive. They 'disappeared' mysteriously. A few of them which are presented to us today were written post factum.

A small amount of unearthed items were preserved for the museums. So there was something to demonstrate and to give an account for. Purporting, that these were the results of their meticulous scientific activities. Alleging, that they have found something nonetheless, though really not a lot. Most of the genuine findings which could tell us a lot about our history, were destroyed straight away in the field. Or hidden in the deep storages.

Today we cannot even imagine how many mounds turned out to exist in Russia. THOUSANDS AND THOUSANDS were destroyed by the Romanovs administrators. Nevertheless in the XIX century there was still a lot left. For example, 'Mr.Nefyodov who opened up one mound in the same area and reporting that he

Narmir

counted up to 200 mounds over the distance of 3 versts (0.6629 mile – Tr.)' [305:0], p.93. But soon they got to them too. Needless to say they were all ruthlessly razed to the ground.

Only vague rumours reached out time and recollections of some numerous mounds along Tver downstream of Volga, the mounds of Uglich, the mounds of Murom, etc. [305:0], p.94-95. Where are they now? They are gone. No trace of them. Not afield, not in the documents. Where are the findings unearthed from them?

CONCLUSION. In the second half of the XIX century the Romanov administrators, archaeologists and historians destroyed many thousands of the Russian-Horde burial mounds. Most likely they were razed to the ground deliberately in order to conceal the traces of the true history of the XIII-XVI cc. Today we are being cynically told with a wry smile: you see, there are no mounds and opulent burials in Russia, our history is poor, doesn't come close to the history of the West, the East, the North or the South.

&& THEY WRITE 'THE NEW ANCIENT HISTORY'

To support the version of Scaliger-Petavius in Europe there was created a 'scientific school of history', which 'adjusted accordingly' all the documents that came to its attention. After the main body of the conflicting documents were either destroyed or edited, the 'odd' documents emerging from time to time were interpreted as 'Mediaeval ignorance'. Until now the main body of the documents which the modern historical version is based on are comprised of the Western-European texts. They have all undergone the editing of the XVII-XVIII cc. – a fact which is often concealed. On the other hand the Old Russian, Turkic and Arabic primary sources occupy only a supportive secondary place in the history science. They allegedly contain 'a lot of nonsense'. We are told that you should approach them carefully. In fact they are not being edited as thoroughly.'

Most thoroughly the reformers worked on the history of the XV-XVI cc. Due to the clear reasons – this is the epoch of the rise of the 'Mongol' Empire. There is almost nothing left from the true history of that epoch in the history textbooks. The empty space which was freed up was to be urgently filled up. This filling was taken place in the offices of the historians of the XVII-XVIII cc. That is why it is not surprising that the epoch of the XV-XVI cc. to a great extent is populated by phantoms, the reflections of the events descended here from the XVI-XVII cc. Any falsifier either consciously or subconsciously uses imagery from the surrounding reality. The books of the allegedly XVI century were printed or re-printed in the XVII-XVIII cc. The

Harmir

false dates of the XVI or even the XV cc. were deliberately stamped on them. The great examples of this are the Bibles, see in [6v]. Another great example is Ptolemy's Almagest [3v1], and also his Geography [6v2], ch.7. Many of the authentic books of the XV-XVI cc. had a clear 'Imperial stamp' on them. For example the dedication to the Russian Emperor-Khan. Naturally it was all eliminated in the re-prints of the XVII-XVIII cc. Everything concerning the former Imperial history was edited in the texts.

The history of Western Europe was presented this way. The Russian-Horde khan was declared exclusively the Western-European 'Habsburg Austrian Emperor'. Thus the many deeds of the entire Great Empire was automatically attributed only to Western Europe. The major historical facts – for example, the existence of the Emperor in Europe, the former unity of Europe under his rule, a strong Slavic presence in Europe, etc. – partially remained on the pages of the textbooks. But their presentation was significantly distorted [7v1], ch.1.

The Western rulers of the XVI century, remaining faithful to the 'Mongol' Empire were declared reactionary. For instance, Duke of Alba (Fernando A'lvarez de Toledo, duque de...; 1507-1582), the 'Spanish commander, the Governor of Netherland' [797], p.44. is treated as a monster, who 'drowned the progressive liberation movement in blood'. This 'Dyak Belo-Rus' (whose name was later on pronounced as Duke Alba-Rus, i.e. Duke Alva-Rez) was most likely one of the governors of the Empire fighting the Reformation. In fig.106 we show the title page of a book called 'THE MIRROR OF THE SPANISH TYRANNY' allegedly first published in 1596. The Duke of Alba and Don Juan of Austria were depicted as the main tyrants 'brutally supressing progress'. On top above them the publishers placed a portrait of a 'very bad king' Philipp II. The book represented a very important study guide for the education of the Europeans of the XVI-XVII cc. in the required spirit. On the title page there is a clear picture of the bad rulers torturing the good people. The book was re-published in 1620 and 1638 [330], v.3.

Here is what the Encyclopaedia says of the King Philipp II of Spain (1527-1598): 'His policy promoted the strengthening of the Spanish AUTOCRACY'. HE INTENSIFIED OPPRESSION IN THE NETHERLANDS. He supported the inquisition' [797], p.1406. On the whole, a bad ruler. A great oppressor.

&& THEY COMPOSE 'THE ANCIENT SOURCES'

Where do we know the works of the 'ancient' writers from? Here is a detailed review by professor V.V.Bolotov in the 'Lectures on the history of the ancient church' [83].

Narmir

Technically he touches upon only the sources concerning the history of the church. But the great majority of the mediaeval texts, in one way or another concerned church history. In general the Scaligerian version is built primarily on the church sources [72], [76].

In the history of the print publications of the 'ancient' sources, what stands out is the fact that from the very beginning they were not disconnected or random, the way it should be under the normal course of events when, with the rise of publishing, certain books which were copied beforehand, began to be published. In one place someone should have published one book. In another place another publisher should have independently printed another book. And so on. Only later there appear digesters who collect separate publications and on that basis publish the FUNDAMENTAL MULTIVOLUME COLLECTIONS. Contrary to that, if the ancient falsified history and the old texts are edited and forged accordingly, then the picture of the published editions most likely will be the reverse. I.e. immediately there would be published multivolume editions of the 'correct books'. Where they would be published in one or two centres, but not randomly. Each centre would focus on one strand. In order to easier control the falsification. And then, based on such an officially approved body of publications, there would emerge isolated editions, which would be reprints of certain individual books allowed by the censors.

It is the second scenario that we witness when we see the publishing of the 'ancient' texts of the XVII-XIX cc. [83]. As it's clear now, we see an organised forgery. For example, 'the writings of the holy fathers and the ecclesiastical writers FROM THE VERY BEGINNING WERE PUBLISHED AS MULTIVOLUME EDITIONS' [83], v.1, p.118. In the middle of the XIX century came out 'The Patrologia' by the French priest J.P.Migne comprising of several hundred volumes: 221 volumes of the Latin writers and 161 of the Greek writers. Since then all the researchers mainly use the Migne's publication as the manuscripts and earlier publications as a rule are either inaccessible or 'inconvenient' [83], v.1, p.119.

A logical question is: based on what sources did priest Migne publish his 'The Patrologia'? Apparently he simply republished the editions of the XVII-XVIII cc. produced by the Benedictine order [83], v.1, p.120. He republished it in a more convenient, contemporary format. 'The value of Migne's 'The Patrologia' first of all is that it is practical and easy to use. Migne freed the world from the tomes of the Benedictine monks, which were very uncomfortable to use, incidentally due to the enormous format… He would usually take the best Benedictine edition ... when

Harmir

necessary adding the works (published by the later scientists) lacking the Benedictine holy fathers which was published by the later scientists' [83], v.1, p.120.

Consequently, the PRIMARY SOURCE is not Migne's publication, but the Benedictine one. Migne simply republished it. The Benedictines on the other hand didn't just reprint the ancient manuscripts. It is well known that THEY FUNDAMENTALLY CORRECTED IT. For example, 'if a holy father cited a place from the Scripture DISCORDANT with the Vatican canons, the Benedictine considered such a place to be an error and 'CORRECTED IT PEACEFULLY' either according to the Sistine edition of the Bible (in the writings of the Greek Fathers) or according to Vulgata versio (in the writings of the Latin Fathers)' [83], v.1, p.121.

To conclude, in the XVII-XVIII cc. in one and the same centre, and only there, the Benedictines fundamentally edited and published all the writings of the holy fathers of the Church. In particular, the Benedictines would check all the quotations according to the Bible. When the quotations differ from the contemporary Bible they would 'adjust them'. It is not surprising that when opening today any edition of the old text quoting the Bible we will see that the quotations correspond to the contemporary Biblical canon. And we begin to think that the canon existed exactly like this for a very-very long time. As it is being quoted so accurately by the 'ancient' authors. BUT IN FACT IT IS A FAKE. As we read not the original old text, but its adaptation by the Benedictine monks. If not altogether a forgery of the XVII-XIX cc. This refers to not just one or two, but THOUSANDS of the old texts. The amount of the volumes itself published by Migne 'based on the Benedictines' – there are almost 400 of such volumes! – shows the scale of 'activity'.

If the manufacturing of the writings by the holy fathers was assigned to the Benedictines, then the publication of the Lives of the Saints was entrusted to the Jesuit order of Bollandists. These are the 'Flemish Jesuits headed by Bolland, who died in 1665' [83], v.1, p.136, 137. From 1643 to 1794 there were 53 volumes of 'The Lives' published. I.e. one central monopoly was established in regards to this ecclesiastical historical direction.

As we can see 'the manufacturing of the true history' was assigned to several departments simultaneously. One was specialising in the history of the church. Another – in the descriptions of the lives. And so on. Supposedly they would have meetings of the 'historic departments' where their work would be coordinated. The further instructions would be given…

Harmir

The leaders of the 'historic project' would work on the most important cases themselves. For instance, 'The Chronicle' by Eusebius Pamphili for which 'the Greeks ACCORDING TO THE TRADITION LOST the Greek original' [83], v.1, p.145, was 'reconstructed' by Scaliger personally. Though the historians say, that Scaliger only 'attempted to restore' the Chronicle. But he allegedly failed. So he gave it up. But later in 1787 the Chronicle by Eusebius Pamphili was 'found' anyway. In the Armenian translation. I.e. it was found a hundred years later after Scaliger 'attempted to restore' the text by Eusebius Pamphili. It is most likely that in 1787 they found a text written by Scaliger himself. And immediately declared it the 'original' Chronicle by Eusebius Pamphili. The suspicions of forgery increase by the look itself of the 'discovered Chronicle'. It was written allegedly on parchment which was very valuable due to its high cost. At the same time the chronological tables by 'Eusebius Pamphili' look exactly like the tables published by the Scaligerian school in the XVII-XVIII cc. The pages take the form of numerous vertical columns. Each of them related to the chronology of a single country or a certain 'stream of events'. Notably almost all the space on the parchment remained apparently EMPTY, as there were few known events. As Bolotov points out, the scribes could hardly correctly copy the text in such a format over the period of 600 years [83], v.1, p.145. It's all clear. Such a format of the tables emerged only in the XVII century. The genuine Chronicle by Eusebius Pamphili (which did probably exist, but in some other form) was most likely destroyed. And in its place they offered us a forgery of the XVII century.

This 'activity' is by no means inoffensive. Apparently 'around THREE QUARTERS OF THOSE DATES WHICH THE HISTORIANS HAVE IN THEIR POSSESSION FOR THE CORRESPONDING PERIOD OF TIME ORIGINATE FROM THE CHRONICLE BY Eusebius Pamphili [83], v.1, p.151. I.e. as we understand, they are based on the dating which was suggested by Scaliger in the XVIII century without any proof. Today these dates remain unfounded.

&& AFTER THE EMPIRE.

History and chronology turned into a powerful ideological weapon with lasting effect, successfully used against Russia and Turkey. It disorientated, disabled the opposition, changed the value system, and imbedded an inferiority complex. In the XVII century there was made an attempt to divide Russia-Horde into many small states. But afterwards many of them still merged around the former centre. The Romanov Empire appeared. Starting from the XVII-XVIII cc. the idea of the cultural superiority of Western Europe over Russian and Turkey is being enforced. For example the German historians of the late XIX century, the authors of the

Harmir

multivolume 'History of humankind' openly write in a chapter under the eloquent name (expressively called) 'The Russian antagonism towards civilization': 'The mistake of the (Russian – Author) people was that it WAS ACCUSTOMED TO ROUGHNESS, accepted it as its NATIONAL IDENTITY and stopped understanding the value of culture… Russia, who should have had hundreds of Higher Schools, doesn't want to do anything for itself and purposefully kept its population in ignorance… The foreigners who find themselves in Russia look down on the Russian people due to their cultural backwardness…The Russian people were poor and always remained this way as they were uneducated. ..Russia desperately needs another Peter the Great who could forcibly TEAR IT AWAY from the primordial gloom. Russia, instead, due to its ANIMOSITY TOWARDS CULTURE earned itself more than one fierce enemy' [336], v.5, p.599-601.

Pan-Turkism has deep roots in the very same Great Empire. This is the memory of the peoples of the Turkic languages that at some stage, not so long ago, they were a part of the united Empire. The Turks left Russia-Horde and on the wave of the 'Mongol' conquest settled all over Eurasia. In Russia the Turkic, Tatar language was spread much wider than today, but the Romanovs supressed it heavily. Despite that there still remain many Turkic speaking peoples in Russia now.

The question frequently arises – where does Russia refer to: Europe or Asia? Both Europe and Asia were in their time conquered by Russia-Horde. That is why many 'purely Eastern' customs are simply the forgotten Russian-Hordian ones. Both Europe and Asia were a part of the Russian-Ottoman Empire. The population of the provinces to a great extent – the native nobility in particular – consisted of the descendants of the Russian-Hordian conquerors of the XIII-XIV cc. Russia-Horde successfully oriented towards both West and East. Trade was organised between the East and the West, which took place in Russia. The taxes from this trade went to the treasury of the Empire. Such was the indirect, gentle way of tax collection of the entire Empire. This is one example of how Russia manipulated its geographical position between the East and the West and its influence over them to its advantage. Russia is neither the East nor the West. Russia has its own history which greatly differs from the history of its neighbours. Having been, together with the Ottoman Empire, the master of the Eurasia and the significant part of America, it had close connections with both the East and the West. It's not a coincidence that the two-headed eagle was always a Russian emblem. It looked both to the East and to the West.

The idea of the wars of religion emerged in the epoch of the Reformation as a concept of destroying a unified state. The visionaries of the split in the XVI-XVII cc.

Harmir

understood it very well and used it 'in practice'. They began to advocate the separation from the 'Mongol' Empire, referring allegedly to the religious tensions. But the religious policy of the Empire formerly was very different. There reigned the principle of religious tolerance and state's non-interference into the sphere of the religious matters. In the czardom there co-existed various branches of the original unified Christianity, each being under the protection of the czar-khan. But this didn't lead to the religious wars until the Reformation revolt erupted at the end of the XVI-XVII cc. Religious slogans were used for the first time to split the united czardom.

Orthodox Christianity and Islam split later than it is common to believe. These two branches of the originally united religion retained their close affinity the longest. The various traces of their closeness in the XV-XVI cc. can be found in many documents. Particularly, in Turkey and Iran. Opposing Orthodox Christianity and Catholicism on one hand to Islam on the other is a manoeuvre successfully used in order to play off Russia against Turkey in the XVII-XVIII cc. Once again a form of the west's struggle against Russia-Horde.

Here is an example of the role of the language and culture in the history of a nation. As we understand it now the contemporary population of Germany are descendants of the Slavs who were the conquerors of the XIII-XIV cc. They spoke Slavonic at some point, but now they speak a different language. It is impossible to preserve a people, having changed its language and its culture. This will become a different people. The more the new language and the new culture would be removed from the former ones, the more the new nation would differ from the former one. Such programs are being realised via educating the youth at school.

6. THE CZAR-GRAD KINGDOM OF THE XI-XII CC. AND THE HORDE EMPIRE OF THE XIII-XVI CC. ARE THE ARCHETYPES OF ALL THE MAIN 'ANCIENT KINGDOMS' IN THE SCALIGERIAN HISTORY.

We discovered that the 'emperors of the Western-Roman Empire', i.e. the Habsburgs up until the XVI century turned out to be merely the phantom reflections of the Great Russian czars-khans who ruled until the end of the XVI century in Western Europe. All the Western-European rulers were the vassals of them in particular. Only after the victory of the Reformation the Western governors found themselves at the head of the independent states which formed in Europe (Germany, France, England, Spain, Italy, etc.).

Harmir

Of course, it was impossible to completely wipe out the 'former' dependence from the Russian czars-khans. Noticeable traces remained in Western history purportedly as purely formal vassal dependence of all, or nearly all the Western rulers from the Habsburg, the Emperor of the Western Roman Empire. It is true though, that a certain oddity remained. This dependence which lasted several hundred years suddenly disappears in the XVII century without a trace. And this is understandable. The Austrian rulers were simply 'appointed' by the rebellious Western Europe of the XVI-XVII cc. to play the part of an old Imperial dynasty. Though in the XVII century the status of the Austrian Habsburg was no different from, let's say, the French or the English Kings.

The Habsburg of the XIV-XVI cc. was on the other hand the almighty Russian czar-khan ruling in Veliky Novgorod – Yaroslavl. He truly was the Emperor for all the governors – the kings and the dukes of the West. And not just formally – as it is presented today in the Scaligerian history of the Habsburgs – but the real sovereign of the single superpower. Only the late Habsburgs: from the late XVI to the early XVII cc. are the Western rulers of Austria. Which emerged as one of the splinters of the 'Mongol' Empire.

Russia-Horde of the XIV-XVI cc. and the Czar-Grad kingdom of the XI – the early XIII cc. are crucial for practically all 'ancient' Scaligerian history. Here is a list of the main phantom reflections of the Russian czars-khans of the 1276-1600.

1) The 'ancient' Russian history of allegedly the X-XIII cc.

2) The Habsburg Empire of 1273-1600.

3) The Holy Roman Empire of allegedly the X-XIII cc.

4) The 'ancient' Kingdom of Israel, according to the Bible.

5) The 'ancient' Kingdom of Judah, according to the Bible.

6) The Third Roman empire allegedly of the III-VI cc.

7) The Second Roman Empire allegedly of the I century BC – III century.

8) The Czar Rome = The First Roman empire allegedly of the VIII-VI cc. BC.

9) The 'Zero' Byzantine Empire allegedly of the 330-553 and the first half of the First Byzantine Empire allegedly of the 553-700.

10) The first half of the Byzantine Empire allegedly of the 830-980.

11) The first half of the Third Byzantine Empire allegedly of 1150- 1300.

Narmir

12) The history of Mediaeval England allegedly of the 400-1327.

13) The Empire of the Carolingian Empire allegedly of the 680-890.

The proponents of today's accepted version of history react angrily to the evidence that many well-known 'classical' heroes were Russian. Or the'ancient' Et-Ruscan, i.e. once again Russian [5v]. The surviving facts are sorely received, facts which indicate that 'Ancient' Rome is actually Russia-Horde XIII-XVI cc. I.e. the 'ancient' Roman emperors were in fact the Russian-Horde czars-khans.

The cause of such an acute reaction is clear. After the collapse of the Great Russian-Horde Empire in Western Europe and some other former imperial provinces there formed a hostile and at the same time fearful attitude towards Russia. See the reasons for that above. The clearly surviving 'Russian footprint' in the Scaligerian history (surviving despite numerous attempts to 'cleanse' the documents) has been presently removed from scientific circles. The historians pretend that there is no 'Russian footprint' at all. But if somewhere such information still breaks through, they disregard it.

7. 'RUSSIA – THE HOMELAND OF ELEPHANTS'.

Sometimes it is asked whether it is a coincidence that our reconstruction, according to which for a long time Russia was the metropoly of the Great Empire, appeared specifically in Russia. Could it simply be a consequence of the authors' unnecessarily patriotic view of ancient history? Is it possible they believe in a reconstruction created in Russia? If it was thought of in England, France or, even better, in America – then it would be a different matter. It goes without saying that in that case it should have been received with great respect, and they would have begun studying it immediately.

We will answer this. It is not surprising that the correct reconstruction of the epoch of the 'Mongol' Empire emerged specifically in its former metropoly. As it is in the metropoly that the memory of the Empire of the XIV-XVI cc. survived for longer than anywhere else. Here there more old books, documents and monuments, somewhat dilapidated remains of the old traditions. Here survive the traces of the view 'from the inside', from the centre of the Empire. However in the other countries, the former provinces of the Empire, only the traces of the view 'from the outside' remained. Also undoubtedly valuable, but insufficient on their own. That is why it is easier to create the true reconstruction in the former metropoly. It is not surprising that it appeared specifically in Russia. This does not prove that the authors of this

Harmir

book are biased or that our theory is invalid. And it is not a reason for dismissing it out of hand. In other words, if we are right, then it should have happened exactly this way: the reconstruction should have appeared specifically in Russia. That is what happened.

Another objection from the people who don't want to get to the heart of the matter, in short can be formulated like this. This contemptuous statement can be heard often. Again, they say, you have Russia as the homeland of the elephants. But ultimately it contains some manipulation. There are certainly no elephants in present day Russia. But the word 'Russia' radically changed its meaning over the past several hundred years. Sometime before the entire 'Mongol' Empire was called RUSSIA (RUS' or ROSSIA), i.e. RASSEYANIE (DISSIPATION – Russian). Where elephants were certainly not unusual. For example, India and Africa were a part of the Empire.

That is why, strictly speaking, Russia was indeed the homeland of the elephants. However odd it might sound today.

Such sardonic slogans were first heard in the epoch of the XVIII-XIX cc., when to a great extent the memory of Russia-Horde of the XIV-XVI cc. was eliminated. The purpose of these contemptuous statements was to eradicate from the conscience of the Russian people the last memories, which were no longer supported by neither documents nor the Romanov history. These memories still existed, and in order to extinguish them they used ridicule.

The Russian history in its now recognisable form was first published by N.M.Karamzin. The 'History' by Prince M.Sherbatov, written slightly earlier, was fundamentally different. But it was not republished since the middle of the XIX century and today it has been ultimately withdrawn from circulation. Is it a coincidence that the 'History' by Karamzin saw the light only after the Moscow Tartary was crushed? I.e. following the victory over 'Pugachev'? Most likely, it is not. Only when it became clear that there was no going back, the composing of the final version of the 'correct Russian history' commenced.

8. THE GUNPOWDER AND THE CANONS.

As we understand it now, the gunpowder and the canon were invented in Russia-Horde = Scythia = China in the XIV century. This added even more power to the Cossack = Israel troops. The Horde corps (the Biblical tribes) for a long time achieved an overwhelming advantage in the battle fields. The mortar guns, howitzer weapons, harquebuses, blunderbusses, muskets, hand cannons, etc. decimated the

Harmir

enemy and spread panic. The Russian field artillery batteries spread, together with the troops, all over Europe. That is why all the canons of the epoch of the XIV-XVI cc. across the Empire were Hordian. This being said the imperial masters could make them not just in the metropoly – in Russia-Horde, but also 'locally', i.e. in Western Europe, Asia, Africa, America, etc.

After the collapse of the Empire all of this Horde weaponry was seized by the rebels of the epoch of the Reformation and proudly (though erroneously) declared to be 'their own invention'. Thus, in particular, there emerged (on paper) the genius 'Western European Berthold Schwartz' – the phantom reflection of St.Sergii Radonezhsky (Bartholomew) [ShAKh]. Today in many museums of Eurasia there are exhibited the old firearms of the epoch of the XIV-XVI cc. declaring the canons to be 'locally-made' or 'of local invention'. Having forgotten that some time ago (though not that long ago) these canons were a part of the Horde Cossack armies which were stationed all over Eurasia and America and under the control of the central command. We will repeat, that at the same time many imperial weapons were in fact manufactured 'on site', i.e. where the Cossack troops were stationed. In this sense they can be called the 'locally-made weaponry'.

Later on the information about the Horde canons 'multiplied' under the quills of the chroniclers and were partially cast back into the remote past. These phantoms were called by the historians, for instance, 'the Greek fire'. In fact it was 'the Christian fire'. I.e. the weaponry created by the Apostolic Christians.

The first firearms were made from wood [KR]. This great invention by Sergii Radonezhsky was handed to Prince Dmitry Donskoy, i.e. the 'classic' emperor Constantine the Great, before the Battle of Kulikovo. In [ZA], ch.3 we cite a vivid description of a canon by 'classic' Thucydides which today is considered by the historians some mysterious 'liquid fire', erupting from a wooden barrel (allegedly in the V century BC).

Best of all the historians like to discuss the mysterious 'ancient Greek fire', forgetting the true past of the XIV-XVI cc. The old chroniclers fascinated and daunted by the canons by often missed the point (which in the beginning was strictly confidential). That is why the 'classical authors' coloured the reality with bright fantasies: fire breathing dragons, flying fiery snakes, etc. The modern historians do their best to interpret these 'visions' and give them some common sense, but are afraid to pronounce a word 'canon', categorically banned by the Scaligerian chronology in regards to 'antiquity'.

Harmir

With the collapse of the 'Mongol' Empire the Horde workshops were destroyed during the rebellion of the Reformation in its former provinces and the art of producing good quality canons was lost for some time. Many Horde-Imperial weapons were destroyed during the rebellion. Europe was engulfed in the flames of the bloody feuds. The Horde = Israel artillery production was in ruins. All this led to the return of the wooden canons in some areas. The weapons were also made in haste out of different kinds of materials, depending on what was available. The rebels fiercely shredded to pieces the legacy of the Horde Empire. Everyone desperately needed the canons.

In the XVII century the Russian artillery pool was badly damaged. Very little is left. But even that which survives is impressive. We recommend visiting the interesting Museum of Artillery in St. Petersburg, where in particular the old Russian weaponry is exhibited.

To conclude, when analysing the history of firearms, it becomes clear that it is waste of some contemporary publication (like the fundamental and interesting book by U.Karman [336]) to tendentiously allocate just several patronizing paragraphs to the Russian artillery, giving the main attention to the Western-European armament. In fact the picture was the opposite. The centre of the canon production was in Russia-Horde.

9. THE ASTRONOMIC DATING OF THE NEW CHRONOLOGY.

1. (1821) The HOROSCOPE in the 'ancient' Iranian Epos Shahnameh dating to the reign of Shah Kay-Khosrow, allegedly 'classical antiquity'. The horoscope has four solutions, but the following date fits the best:
17-19 April according to Julian calendar (Old style) 1821 [ShAKh], ch.5.

2. (1841) THE ZODIAC OF BRUGSCH, a horoscope 'without the staffs', BR2. It is depicted on the inside of the wooden coffin-lid. 'Ancient' Egypt, allegedly 'classical antiquity'. In fact: 6-7 October according to Julian calendar (Old Style calendar) 1841 [NKhE].

3. (1853) THE ZODIAC OF BRUGSCH, a horoscope 'in boats', BR3. It is depicted on the inside of the wooden coffin-lid. 'Ancient' Egypt, allegedly 'classical antiquity'. In fact: 15 February according to Julian calendar (Old Style) 1853 [NKhE].
4. (1861) THE ZODIAC OF BRUGSCH, a horoscope of the demotic scriptures, BR1. It is depicted on the inside of the wooden coffin-lid. 'Ancient' Egypt, allegedly 'classical antiquity'. In fact: 18 November according to Gregorian calendar (New

Harmir

Style) 1861 or 17 November according to Gregorian calendar (New Style) 1682 [NKhE].

To conclude, we completed a brief overview of the reconstruction. Finally we would like to repeat an important thought which we began this book with and which lies in the basis of our research: 'THE TRUTH CAN BE COMPUTED'.

Narmir